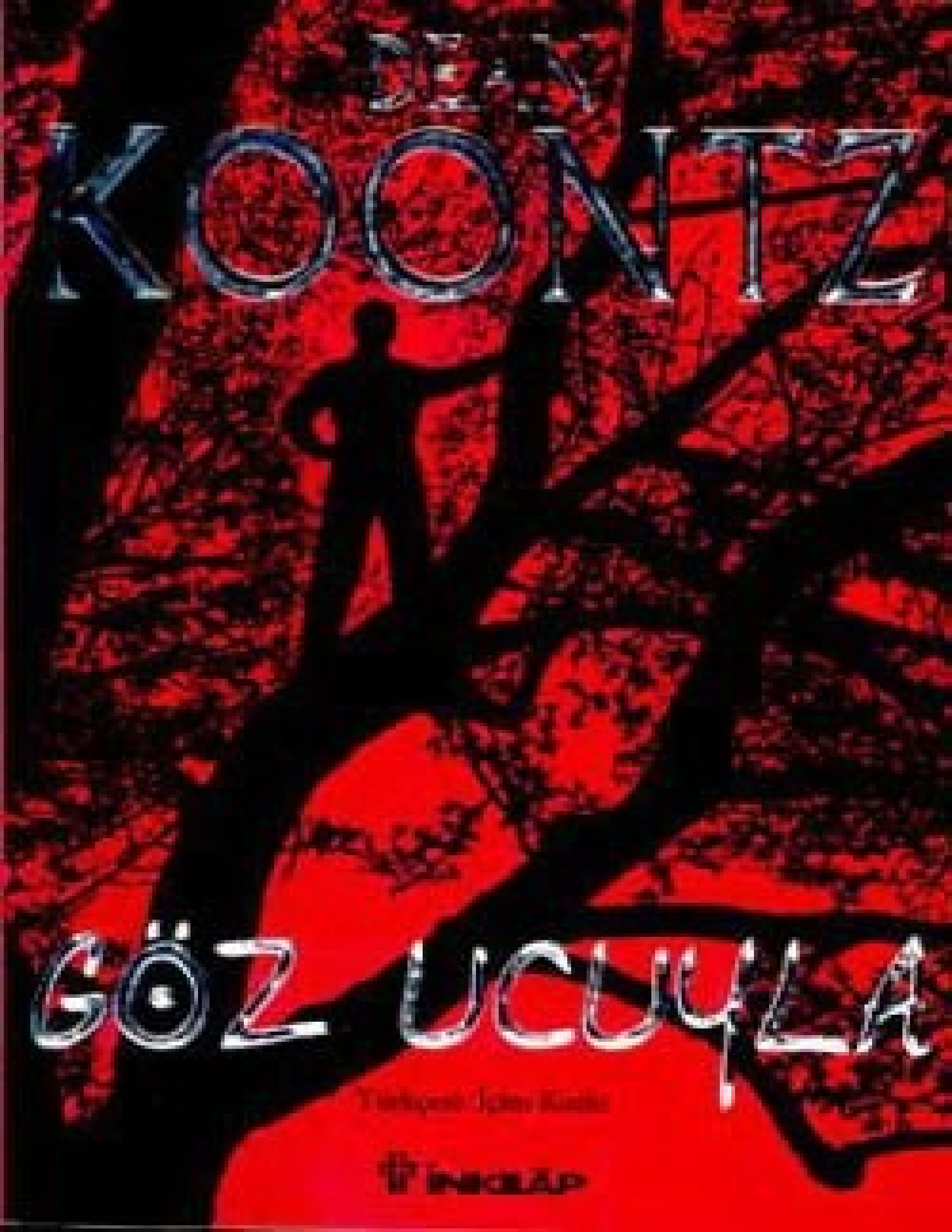

DEAN
KOONTZ
GÖZ UCUYLA
İNKILAP

DEAN KOONTZ

GÖZ UCUYLA

(From The Corner Of His Eye)

Çeviren: İçim Kutlu

Hiç kimse kuantum kuramını anlamaz.
— Richard Feynman

(Kuantum kuramı, enerjinin sabit parçalar halinde yol alması kuramıdır. Ç.N.)

Yaşamımdaki binlerce günün en önemlisi tanıştığımız gündü ve daima öyle kalacak.

Bu kitabı yazdığım sırada, müteveffa Israel Kamakawiwoʻole’un o eşsiz, güzel müziği bana sürekli eşlik etti. Ben onun sesinde, ruhunda ve yüreğinde sevinci ve avuntuyu buldum; öykümü okuyan okuyucularımın da benimle aynı duyguları paylaşacaklarını umarım.

Kitabımı bitirmek üzereyken, Carol Bowers’la ailesi burada, Dream Foundation’ın himayesi altında bir gün geçirdiler.

Carol,

Bu kitabı okuyan bir kişi olarak, yaptığın bu ziyaretin, birtakım olayların birbiriyle olan bağlantısını ve yaşamımızın derin ve gizemli anlamını neden güçlendirdiğini artık anlayacaksın.

Yürekli bir davranış er geç bir gün karşılık bulacak ve bu davranışı gösteren kişi kim olursa olsun, ona bir gün geri dönecektir: çünkü yüreklilik bir erdemdir ve yıllar sonra büyük bir cesarete dönüşür. Tıpkı her kabalık, her nefret ve her kötülük gibi.

Bu Önemli Gün,
H. R. White

Gerda'ya.

Bölüm 1

KENDİSİNİ hızla yayılan kanserden kurtarmak için, cerrahların ameliyatla gözlerini çıkarmak zorunda kaldıkları Bartholomew Lampion, üç yaşında kör olmasına ve gözlerinden yoksun kalmasına karşın, on üç yaşına geldiğinde, görme yeteneğini yeniden kazandı. Ama on yıllık karanlıktan kurtularak aniden ışığa kavuşması kutsal bir şifacının elleri sayesinde olmamıştı. Tıpkı doğumu gibi sessiz sedasız gerçekleşen bir olaydı bu. İyileşmesine neden olan iki şey vardı; bir eğlence treni ve bir martı. Ayrıca, annesi ikinci kez ölmeden, onun kendisiyle gurur duymasını isteyen Barty'nin göz ardı edilemeyecek içten arzusu.

Annesi ilk kez Barty doğduğu gün ölmüştü.

6 Ocak, 1965'te.

California'nın Bright Beach bölgesi sakinlerinin çoğu, Turtacı Bayan olarak da bilinen, Barty'nin annesi Agnes Lampion'dan sevgiyle söz ederlerdi. Agnes başkaları için yaşayan, kendini onların dertlerine ve gereksinimlerine adamış bir kadındı. Maddiyata değer verilen bu dünyada, onun bu tür davranışları olumsuz, alaycı insanlar arasında önceleri kuşku uyandırmış olsa da, böylesine katı düşünenler bile, Turtacı Bayan'ın yalnızca sayısız hayranı olduğunu ve bir tek düşmanı bulunmadığını kabullenmek zorunda kalmışlardı.

Barty'nin doğduğu günün gecesi, Lampion ailesinin dünyasını paramparça eden adam da Agnes'ın düşmanı değildi. Bir yabancıydı o, ama bu adamın yazgısının onların yazgısıyla bir bağlantısı vardı.

Bölüm 2

6 OCAK 1965 sabahı saat sekizi biraz geçe, Agnes yaban mersinli altı turta pişirdiği sırada, doğumun ilk evre sancıları başlamıştı. Daha öncekiler gibi yalancı sancılardan değildi bunlar, çünkü şimdiki sancıları yalnızca karnının ve kasıklarının altında hissetmiyordu; bu kez başlayan sancılar sırtının ve karnının her tarafına yayılmıştı. Yürürken oluşan spazmlar, hareketsiz durduğu veya oturduğu zamankinden daha kötüydü ve bu da gerçek doğum sancılarının başka bir belirtisiydi. Fazla rahatsız bir durumda değildi. Kasılmalar düzenli, ama hayli yaygındı. O gün için programladığı işlerini bitirmeden, hastaneye yatmak istemiyordu.

İlk kez hamile olan bir kadın için, bu evre ortalama on iki saat sürer. Agnes da bu ortalamaya her açıdan uyduğunu düşünüyor ve kendisini tıpkı üzerine giymiş olduğu, hamile bedenine uygun, belden büzgülü, gri koşu eşofmanı kadar rahat hissediyordu ve bu nedenle doğumun ikinci evresine gece saat ondan önce girmeyeceğinden emindi. Kocası Joey ise, daha öğle bile olmadan, onu hastaneye yetiştirmek istemişti. Karısının bavulunu toplayıp bunu arabaya yerleştirdikten sonra randevularını iptal etmiş ve her ne kadar kendisinin bu ilgisinden rahatsız olmaması ve onu kapı dışarı kovalamaması için karısından bir oda uzakta durmaya dikkat etmişse de sürekli olarak etrafında dolaşmıştı. Agnes ne zaman hafifçe bağırsa ya da sancı nedeniyle zor soluk alsa, kasılmaların süresini tutmaya çalışıyordu. Günün büyük bir bölümünü kol saatine bakarak geçirdiğinden, girişteki aynada yüzüne bir göz atınca, gözlerinin çevresinde ikinci bir saat görecekmiş gibi bir duyguya kapılmıştı. Öyle değilmiş gibi görünse de Joey kaygılı bir insandı. Uzun boyu ve güçlü görüntüsüyle, Filistin'i yerle bir eden Samson'dan pek farkı olmamasına karşın, doğuştan nazik birisiydi; diğer iri yarı erkekler gibi kibirli ve ukala bir adam olmaktan çok uzaktı. Mutlu, hatta neşeli bir insan olan Joe, şans, arkadaş ve aile açısından çok fazla nasibini aldığına inanıyordu. Kader bir gün mutlaka onu bunlardan yoksun bırakacaktı. Zengin değildi, ama geçimini rahatça sürdürüyor ve parasını kaybetmekten asla korkmuyordu, çünkü sıkı bir çalışma ve gayretle daha çok para kazanabilirdi. Onu huzursuz eden ve geceler boyu uykusuz bırakan şey, sevdiklerini kaybetme korkusuydu. Yaşam, tıpkı kışın

başlarında buz tutan bir havuz gibiydi; göründüğünden daha kırılgan ve çatlak, alt kısmı soğuk karanlıkla kaplı bir yer. Ayrıca, Joey Lampion'a göre, Agnes kendisinin düşündüğü gibi sıradan birisi değildi. Muhteşem, eşsiz bir kadındı. Ama Joey onu hiçbir şekilde yüceltmezdi, çünkü Agnes'ı ne kadar yüceltse, onun yine de gerçek değerine erişemeyeceğinden emindi. Eğer karısını kaybederse, kendi de kaybolurdu.

Sabahtan öğlene dek, Joey Lampion doğumla ilgili olarak bilinen her tür tıbbi komplikasyonu düşünüp durdu. Bu konuda bilmesi gerekenlerin çok daha fazlasını, şimdiye dek okuduğu tüm gerilim romanlarından bile etkileyici olan ve tüylerini diken diken eden kalın bir tıp başvuru kitabı aracılığıyla aylar önce öğrenmişti. Ve nihayet saat 12.50'de, kitapta belirtilen doğum öncesi kanamalar, doğum sonrası kanamalar ve gebeliğin neden olduğu şiddetli kasılmalarla ilgili tanımları bir türlü aklından çıkaramadığı için, mutfağın açılır kapanır kapısından hızla içeri girerek, "Tamam, Aggie, yeter artık. Çok uzun bir süre bekledik," diye bağırdı.

0 sırada kahvaltı masasında oturan Agnes, o sabah pişirdiği yaban mersinli altı turtayla birlikte yollayacağı armağanların kartlarını yazıyordu. "Ben kendimi iyi hissediyorum, Joey."

Aggie'den başka hiç kimse ona Joey demezdi, 1.90 boyunda ve 115 kilo ağırlığında olan Joey'in köşeli, sert ve taş gibi ifadesiz yüzü önceleri insanı korkuturdu, ama bu korku kendine özgü hoş bir ses tonuyla konuşana ya da gözlerindeki sevecen bakışlar fark edilene dek sürerdi yalnızca.

Joey hâlâ masada oturan Agnes'ın üzerine doğru eğilerek, "Hemen hastaneye gidiyoruz," diye ısrar etti.

"Hayır, canım, henüz gitmiyoruz."

1.60 boyunda olan ve kilosu, doğuracağı çocuğunki çıkarılırsa, Joey'in yarı ağırlığına bile ulaşmayan Aggie, oturduğu yerden kendi isteğiyle kalkmadan, kocası buraya bir vinç getirse ve onu bununla kaldırmak istese de kaldıramazdı. Ayrıca, Joey onunla ne zaman tartışmaya girse, daima Samson'ın ancak bir kopyası olur ve o gerçek, güçlü görüntüsüne asla sahip olamazdı.

Bir çıngıraklı yılanı bile bir solucan kadar zararsız hale getirecek biçimdeki ses tonuyla, "Lütfen, olur mu?" diye sordu Joey.

"Edom'ın benin adıma dağıtımları yapabilmesi için, yazmam gereken turta kartları var."

"Ama ben de senin doğurman konusunda kaygılıyım." "Olabilir, bense yedi konuda kaygılıyım. Altı turta ve bir bebek konusunda."

“Sen ve turtaların,” dedi Joey öfkeyle.

“Sen ve kaygıların,” diye yanıt verdi ona Agnes, sevecen bir gülümsemeyle.

Joey sıkıntıyla içini çekti. “Öyleyse kartlarını yazdıktan sonra gideriz.”

“Kartlar. Ama İngilizce dersi için, Maria gelecek. Sonra gideriz.”

“Sen İngilizce dersi verecek durumda değilsin.”

“İngilizce öğretmek, ağır bir şey kaldırmayı gerektirmiyor, canım.”

Agnes onunla konuşurken, yazmasına ara vermiyordu; Joey onun zarif el yazısına ve kullandığı güzel sözcüklere bakıp durdu. Ve sonunda masaya doğru eğildi; Aggie de başını kaldırıp, parlak yeşil gözleriyle ona baktı. Joey sert ifadeli yüzünü karısının biblo gibi zarif yüzüne yaklaştırdığı sırada, genç kadın kocasını hafifçe öptü.

“Seni seviyorum, hepsi bu,” dedi Joey; kendi sesinin çaresizliğine yine kendisi şaşırmıştı.

“Yalnızca bu kadar mı?” Agnes onu bir kez daha öptü. “Hepsi bu mu?”

“Peki, aklımı kaçırmamak için daha başka ne yapayım?”

O sırada kapı zili çalmıştı.

“Zile yanıt ver,” diye önerdi Agnes.

Bölüm 3

OREGON kıyılarının ilk çağlardan kalma ormanları büyük, yeşil bir katedral gibi, tepelere doğru uzanarak, bölgeyi bir ibadethane kadar sessizleştiriyordu. Yükseklerdeki zümrüt rengi doruklarda av arayan siyah tüylü, kara meleğe benzer bir şahin süzülerek uçmaktaydı.

Aşağıdaki düzlükte hiçbir vahşi hayvan yoktu; bu önemli gün sakin geçecek gibi görünüyordu. Gecenin sona ermesiyle birlikte dağılan sisin beyazımsı kalıntısı ormanın derinliklerine yayılmış ve hareketsiz bir biçimde çevreyi kaplamıştı. Tek duyulan ses, çamlardan yere dökülen taze iğne yaprakların ayakaltında ezilirken çıkardığı sesle, deneyimli yürüyüşçülerin soluklarının sesiydi.

O sabah saat dokuzda, Junior Cain'le karısı Naomi, Chevy Suburbanlarını toprak bir yolun kenarına park etmişler ve yaya olarak doğal patikaları izleyip, uçsuz bucaksız ağaçlıkların içine, kuzeye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Öğle olmasına karşın, güneş ormanlık alanın çoğu bölümünü ancak kısmen aydınlatabiliyordu.

Yürüyüş sırasında Junior önde gittiği zaman, genellikle aralarında, kendisi durduğunda ve arkasına dönüp baktığında Naomi'nin ona yaklaşmakta olduğunu görebilecek bir mesafe bırakırdı. Naomi, gün ışığında olduğu kadar karanlıkta da pırıl pırıl parlayan altın sarısı saçlara ve yetişmekte olan genç oğlanların düşlerini süsleyen, erişkin erkeklerde ise hayranlıkla karışık bir saygı uyandıran kusursuz bir yüze sahipti. Bazı yürüyüşlerde Naomi önde gittiği zaman onu izleyen Junior, karısının kıvrak vücuduna kendisini öylesine kaptırırdı ki, çevrenin yeşilliğine, iri ağaçlara, gür çalılıklara ve çiçek açmakta olan fundalıklara neredeyse hiç dikkat etmezdi.

Junior kalbini Naomi'nin yalnızca fiziksel güzelliğine kaptırmakla kalmamış, aynı zamanda onun zarif, çevik, güçlü ve kararlı hareketlerinden de etkilenmişti; tıpkı bu taşlı yolları ve dik bayırları fethedercesine yürüdüğünde olduğu gibi. Genç kadın sadece zorlu yürüyüşlerin üstesinden gelmekle kalmaz, yaşamın tüm güçlüklerine karşı daima coşkulu, arzulu, zeki ve cesaretli tavırlarla yaklaşırdı.

Evleneli on dört ay olmuştu, ama karısına duyduğu sevgi her geçen gün daha da güçleniyordu. Henüz yirmi üç yaşında olan Junior, bazen, Naomi’ye duyduğu bu hislerin bir gün yüreğine sığmayacağından korkmaktaydı.

Naomi’nin peşinden, bazıları Junior’dan daha yakışıklı, çoğu daha akıllı ve neredeyse tümü daha zengin bir sürü erkek koşmuştu. Ama yine de Naomi yalnızca onunla evlenmek istemişti ve bunun nedeni şu anda sahip olduğu ya da bir gün sahip olacağı şeyler değildi; genç kadın onun “parlak birisi” olduğunu iddia ediyordu.

Junior bir fizyoterapistti ve mesleğinde hayli iyiydi; hastaları daha çok, yitirdikleri fiziksel gücü yeniden kazanmaya çalışan kaza ve felç kurbanlarıydı. Kendisi bu meslekte oldukça iyi para kazanıyordu, ama bir malikâneye asla sahip olamayacağı da kesindi.

Şans eseri, Naomi’nin de pahalı zevkleri yoktu. Şampanya yerine birayı yeğler, elmasların yanına bile yaklaşmaz ve Paris’i görüp görmemeye aldırmazdı. Doğaya hayran olan Naomi, yağmurda yürümeyi, kumsalları ve kitapları severdi.

Yürüyüş yaparken, eğer izledikleri kolay bir patikaysa, genellikle şarkı söylerdi. En çok sevdiği iki şarkı “Gökkuşağının Üstünde Bir Yerde” ve “Ne Harika Bir Dünya”ydı. Naomi’nin sesi bir kaynak suyu kadar berrak ve gün ışığı kadar sıcaktı. Junior şarkı söylemesi için, çoğu kez onu yüreklendirirdi, çünkü onun şarkılarında yaşam sevgisini ve kendisine de bulaşan yaygın sevinci hissederdi.

Ocak ayının bu günü mevsim normalinin çok üstünde, on beş derece sıcaklıkta olduğundan ve kendileri de yükseklerdeki kar bölgesinden çok daha aşağıda yürüyeceklerinden ötürü, şortlarını ve tişörtlerini giymişlerdi. Yürüyüşün o hoş sıcaklığı, vücut kasları çalışırken sezinledikleri o tatlı ağrı, çam kokusuyla dolu ormanın havası, Naomi’nin çıplak bacaklarının kusursuz zarafeti, onun o güzel şarkısı: Eğer cennet varsa, bu demek olmalıydı işte.

Gece kamp kurmayacakları ve yalnızca günlük yürüyüş yaparak hoşça zaman geçirecekleri için, yükleri hafifti; her ikisinin sırt çantasında da sadece ilk yardım kiti, içme suyu ve öğle yemeği vardı. Öğleyi biraz geçe, şimdiye dek izledikleri yoldan daha değişik bir yola gelmişlerdi; ormanlığın içine doğru daralarak yılan gibi kıvrılan bu patikayı izledikten sonra, haritalarında doruk noktası olarak belirtilen ve kırmızı üçgenle gösterilen bir yangın kulesine ulaştılar.

Katranlı kalaslardan inşa edilmiş olan, yaklaşık on iki metre yüksekliğindeki kule geniş bir dağ sırtındaydı. En üst kısmında düz bir platform olmasına karşın, yukarılara doğru sivriliyordu. Düz platformun ortasında da, yekpare pencereli, kapalı bir gözlem odası vardı.

Bölgenin toprağı taşlı ve alkalik olduğu için, buradaki ağaçların çoğu yalnızca otuz metre uzunluğunda, yani daha aşağı yamaçlarda yetişen, canavara benzer birçok yağmur ormanı ağacının yarı boyundan biraz daha fazlaydı. Kırk beş metre yükseklikte de kule bulunuyordu.

Kulenin dış kısmını çevrelemek yerine bunun alt kısmından yükselen dik merdivenler üstteki platformun ortasında son buluyordu. Birkaç çökük basamakla gevşek korkuluğun dışında merdivenin durumu iyiydi, ama iki kat çıktıktan sonra, Junior tedirgin olmuştu. Bu tedirginliğinin kesin nedenini anlayamamakla birlikte, içgüdüsü ona dikkatli davranmasını söylüyordu. Çünkü sonbahar ve kış yağmurlu geçmişti; yangın tehlikesi fazla değildi, ama kule son zamanlarda terk edilmiş durumdaydı. Daha önceleri ise, gerçek işlevinin yanı sıra buraya kadar ulaşmaya cesaret edenlere bir gözlem evi görevi de yapmaktaydı.

Merdivenler gıcırdıyor ve tıpkı ağır soluk sesleri gibi ayak sesleri de bu yarı kapalı mekânın boşluğunda yankılanıp duruyordu.

Aslında bu seslerin hiçbiri korku nedeni değildi. Ama yine de…

Junior, Naomi’nin arkasından merdivenleri çıkmaya başladı; takoz biçimi açıklıkların arasındaki kafesli çerçeveler gittikçe daraldıkları ve gün ışığını neredeyse içeri geçiremedikleri için, kulenin alt kısımları hayli loştu, ama el feneri kullanmaya gerek duyulacak kadar karanlık değildi.

Katranın keskin kokusu, böylesine güçlü bir tahta ziftiyle kaplanmış kalaslarda olmaması gereken, ağır bir küf ve mantar kokusuyla karışmıştı şimdi.

Arkalarından onları izleyerek sessizce merdivenleri tırmanan birisini bulacağını uman Junior, siyah kirişlerin arasından aşağıya bakmak amacıyla durdu. Ama görebildiği kadarıyla izlenmiyorlardı.

Kendilerine eşlik edenler yalnızca örümceklerdi. Etraftaki sayısız, desen desen örümcek ağından anlaşıldığı kadarıyla, aylardır olmasa bile, haftalardır buraya hiç kimsenin gelmediği belliydi. Ölülerin ruhları çağrıldığında hissedilen o soğuk ve belirsiz ruh buğusuna benzeyen bu örümcek ağları yüzlerine değiyor ve bunların çoğu giysilerine yapıştığı için, her ikisi de karanlıkta bile, paramparça kefenleriyle mezardan kalkan iki ölüyü andırıyorlardı.

Kulenin çapı daraldıkça aynı oranda daralan ve dikleşmeye başlayan merdivenler gözlem platformunun yaklaşık iki buçuk, üç metre altında son bulmuştu. Buradan, yukarıdaki gizli bir kapıya dek bir seyyar merdiven uzanıyordu.

Çevik hareketlerle merdivenin üstüne tırmanan ve sonra kapıdan geçerek gözlem platformuna çıkan karısını izleyen Junior, tırmandığı merdivenlerden değil de karşısında gördüğü manzaradan ötürü, neredeyse soluksuz kalmıştı.

Dağ sırtının doruk noktasından on beş kat ve en uzun ağaçlardan beş kat daha yukarıda olan bu kuleden, hem doğudaki puslu bölge ve hem de birkaç mil ileride, batıdaki gerçek denize doğru uzanan sonsuz çam ormanlarının oluşturduğu yeşil deniz görünüyordu.

"Ah, Eenie," diye bağırdı Naomi, "manzara olağanüstü!"

Herkes gibi ona Junior demek istemeyen Naomi, kocasına Eenie derdi ve Enoch Cain Jr., gerçek adı olan Enoch'u hiç kimsenin kullanmasına izin vermezdi.

Herkesin bir tersliği vardı işte. En azından bir kamburla ya da üçüncü bir gözle doğmamıştı çok şükür.

Birbirlerinin üstündeki örümcek ağlarını temizleyip, ellerini şişe suyuyla yıkadıktan sonra, peynirli sandviçten ve biraz kuru meyveden oluşan öğle yemeklerini yediler.

Yemek yedikleri sırada da gözlem platformunu bir iki kez dolaşarak, bu muhteşem manzaranın tadını çıkardılar. İkinci dolaşmalarında, bir elini tahta parmaklığa dayayan Naomi, bunun bazı çubuklarının çürümüş olduğunu fark etti. Ama parmaklığa dayanmadığı için, aşağıya düşme tehlikesi yoktu. Dışarıya doğru sarkan tahta kazıklardan biri çatırdamaya başlayınca, yine de parmaklığın kenarından aniden geri çekildi.

Bu arada Junior hayli tedirgin olmuş ve hemen kuleden ayrılmayı ve yemeklerini aşağıda bitirmeyi istemişti. Heyecandan titreyip duruyordu; ağzı kupkuruydu ve bunun yediği peynirle hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi kulağına bile garip gelen titrek bir sesle, "Seni neredeyse kaybedecektim" dedi Naomi'ye.

"Aman, Eenie, ben parmaklığa yaklaşmadım ki."

"Çok yaklaştın, çok."

Junior kuleye tırmanırken hiç terlememesine karşın, şimdi alnının ter içinde kaldığını hissediyordu.

Gülümseyen Naomi, bir kâğıt peçeteyle onun alnını sildi. “Ne kadar tatlısın. Ve ben de seni çok seviyorum.”

Junior karısına sımsıkı sarıldı. Naomi kollarındayken, onun değerini daha iyi anlıyordu.

“Haydi, aşağıya inelim,” diye ısrar etti.

Kocasının kollarından kurtularak, bir lokma sandviç ısıran ve ağzı doluyken bile konuştuğu sırada güzel görünmeyi başaran genç kadın, “Pekâlâ, ama bu sorunun ne kadar kötü olduğunu görmeden aşağıya inemeyiz,” dedi.

“Hangi sorun bu?”

“Parmaklık sorunu. Belki tek tehlikeli kısım burasıdır, ama belki de tüm parmaklık çürümüştür. Uygarlığa geri döndüğümüzde, bu sorunu bildirmek için orman korumaya telefon edeceğimiz zaman, bunun boyutlarını bilmemiz gerekir.”

“Neden onlara yalnızca telefon ederek sorunu bildirmiyoruz da, geri kalan kontrolü kendilerinin yerine biz yapıyoruz?”

Gülmeye başlayan Naomi, sol kulak memesini tutup çekti. “Ding, dong. Evde kimse yok mu? Sivil sorumluluk sözcüğünün anlamını kimin bildiği konusunda bir anket yapıyorum.”

Junior kaşlarını çattı. “Onları telefonla aramak, yeterli bir sorumluluktur.”

“Ama biz bu konuda ne kadar bilgili olursak, o kadar güvenilir oluruz ve ne kadar güvenilir olursak, onlarla yalnızca dalga geçen çocuklar olduğumuzu düşünmeleri olasılığı da o kadar azalır.”

“Delilik bu.”

“Zararlı mı, yoksa zararsız mı?”

“Ne?”

“Eğer bu delilikse, türünü anlayamadım da.” Sandviçini bitiren Naomi, parmaklarını yaladı. “Düşünsene, Eenie. Ya buraya çocuklu bir aile gelirse?”

Junior’ın onun hiçbir isteğini geri çevirmemesinin nedenlerinden biri de Naomi’nin aslında kendisi için herhangi bir şey istememesiydi.

Kapalı gözlem alanını çevreleyen platform yaklaşık üç metre genişliğindeydi. Zemin sert ve güvenli görünüyordu. Sorun yalnızca parmaklıktaydı.

“Tamam,” dedi Junior isteksizce. “Ama parmaklığı ben kontrol edeceğim ve sen de duvar kenarında duracaksın. Orası daha güvenli,”

Sesini alçaltan ve mağara insanı sesiyle konuşan Naomi, “Adam vahşi kaplanla boğuşur. Kadın onu seyreder,” dedi.

“Doğanın yasası böyle.”

Hâlâ konuşmayı sürdüren Naomi, “Adam doğanın yasası böyle, diyor. Ama kadına göre, bu yalnızca bir eğlence,” diye devam etti.

“Sizi eğlendirmekten daima mutluluk duyarım, bayan.”

Junior tüm parmaklığı kontrol ettiği sırada, Naomi onun arkasında durdu. “Dikkat et, Eenie.”

Parmaklığın rüzgâra maruz kalmış olan üst kısmı aşınmıştı. Junior aşağıya düşmekten çok, eline kıymıkların batmasından korkuyordu. Platformun kenarından bir kol boyu uzakta durup yavaşça hareket ederek ve parmaklığı sürekli sallayarak, daha başka gevşek ya da çürük çubuklar olup olmadığını aradı.

İki dakika içinde platformu dolaşmış ve Naomi’nin çürük tahta çubuğu bulduğu noktaya gelmişlerdi. Parmaklığın tek zayıf noktası buydu.

“Artık tatmin oldun mu?” diye sordu Junior. “Haydi, aşağıya inelim.”

“Tabii, ama önce yemeğimizi bitirelim.” Naomi sırt çantasından bir paket kuru kayısı çıkardı.

“Aşağı inmemiz gerek,” diye ısrar etti Junior.

Torbayı sallayıp içinden iki kayısı çıkaran Naomi, bunları onun eline verdi. “Bu manzarayla henüz işim bitmedi. Oyunbozanlık yapma, Eenie. Burasının güvenli olduğunu biliyoruz şimdi.”

“Peki.” Junior ısrarından vazgeçmişti. “Ama parmaklığın sağlam olduğunu bildiğimiz yerine bile dayanma.”

“Sen harika bir anne olursun.”

“Evet, ama emzirme konusunda zorluk çekerim.”

Bu şahane manzarayı seyretmek için, birkaç adımda bir durarak platformu bir kez daha dolaştıklarında, Junior’ın tedirginliği çabucak yok olmuştu. Naomi’nin eşliği onu daima sakinleştirirdi.

Genç kadın kocasına bir kayısı daha verince, Junior birbirlerine pasta yedirdikleri düğün törenlerini anımsadı. Naomi’yle geçen bir yaşam sonsuz bir balayıydı.

En sonunda yine parmaklığın o çürük noktasına geldiler.

Tam o sırada, Junior Naomi’yi aniden ve çok sert bir biçimde itekledi; genç kadının ayakları yerden kesilmiş, gözleri öfkeden faltaşı gibi açılmış ve daha yarısını çiğnediği kayısı şaşkınlıktan açık kalan ağzından yere düşmüştü. Naomi sırtüstü parmaklığa çarptı.

Bir an, Junior parmaklığın onu tutacağını düşündü, ama tahta çubuklar koptuğu ve tırabzan kısmı çatladığı için platformdan sırtüstü fırlayan Naomi, paramparça olan tahta parçalarıyla birlikte aşağıya düşmeye başladı ve öylesine şaşkındı ki, bu uzun düşüşün ancak üçte bir kısmında çığlık atabildi.

Junior ise onun zemine çarptığını duymamış, ama çığlığın aniden kesilmesi sonucunda bunun gerçekleştiğini anlamıştı.

Kendisi de şaşkınlık içindeydi. Özellikle hazırlıksız bir anda ve böylesine şiddet içeren bir hareketin riskleriyle yararlarını analiz edecek zamandan yoksunken, soğukkanlı bir cinayet işleyebileceğinin farkında bile olmamıştı.

Solukları düzeldikten ve bu şaşırtıcı cesaretini kendi kendine kabullendikten sonra, platformda ilerleyerek parmaklığın kırık kısmının önünden geçti ve daha güvenli bir yere geldiğinde, eğilip aşağıya baktı.

Naomi koyu yeşil çimenler ve taşlarla kaplı zeminin üzerindeki minicik, solgun bir nokta gibiydi. Sırtüstü yatıyordu. Bacağının biri garip bir açıyla vücudunun altında kalmıştı. Sağ kolu yana kaymış, sol kolu ise sanki el sallarmış gibi havaya kalkmıştı. Işık saçan bir haleye benzer sarı saçları başını çevrelemekteydi.

Junior Naomi’yi öylesine çok seviyordu ki, ona bakmaya bile dayanamadı. Parmaklıktan geri çekilip platformu geçtikten sonra, yere oturarak sırtını gözlem evi bölümünün duvarına dayadı. Ve ardından, bir süre çılgın gibi ağlayıp durdu. Naomi’yi kaybetmekle, karısından, arkadaşından ve sevgilisinden, hatta can yoldaşından bile daha fazlasını kaybetmişti. Başka bir deyişle, kendi benliğinin büyük bir kısmından yoksundu artık. Sanki bedeninin derinliklerinde bir yerlerden canı çıkarılmış ve bunun yerini bomboş, karanlık ve soğuk bir ikinci benlik almıştı. Korku ve umutsuzluk içinde, intiharı düşündü.

Sonra kendini daha iyi hissetti.

Çok iyi değildi, ama kesinlikle daha iyi sayılırdı.

Naomi kuleden baş aşağı düşmeden önce, kuru kayısı torbasını da elinden düşürmüştü. Sürünerek torbaya doğru uzanan Junior, bunun içinden bir kayısı çıkarıp ağzına attı ve yavaşça çiğnediği lokmanın tadını çıkarmaya başladı. Kuru kayısı tatlıydı.

Ardından, yine sürünerek, çökmüş parmaklığın bir kez daha yanına gidip, metrelerce aşağıda cansız yatmakta olan kaybettiği aşkına baktı. Naomi’nin, ona ilk kez baktığı durumda olduğu kesindi.

Onun dans etmesini beklemiyordu, tabii. On beş kat yükseklikten düşen birisinde dans edecek hal kalmazdı ki.

Bu kadar yüksekten hiç kan göremiyordu, ama biraz kan akmış olduğundan emindi.

Hava sakindi; şimdiye dek hafif bir meltem bile esmemişti. Ormanda nöbet tutar gibi duran köknar ve çam ağaçları, Easter Adası'na bakan o gizemli mezar taşları kadar hareketsizdi.

Naomi ölmüştü. Daha birkaç dakika öncesine dek öylesine canlıyken şimdi yoktu artık. Düşünülemeyecek bir şeydi bu.

Gökyüzünün rengi, annesinin parlak mavi çay takımının tonundaydı. Doğu yönünde koyu kremaya benzer öbek öbek bulutlar toplanmıştı. Güneş ise tereyağı gibiydi.

Açlığını bastırmak için, bir kayısı daha yedi.

Yukarıda şahinler uçmuyordu. Ve çevrede hiçbir hareket yoktu.

Aşağıda, yerde yatan Naomi de hâlâ cansızdı.

Yaşam ne kadar garipti. Ne kadar kırılgan. İnsan az sonra ne tür gelişmelerle karşılaşacağını asla bilemiyordu.

Junior'ın geçirdiği şok şimdi derin bir kaygıya dönüşmüştü. Yazgıyla yönetilen bu dünyanın hayli gizemli olduğunu ilk gençlik çağlarından beri anlamış bulunuyordu. Ve şu anda yaşadığı trajedi nedeniyle, insan aklının ve kalbinin en azından yaradılışın geri kalanı kadar gizemli olduğunu fark etmişti.

Junior Cain'in böylesine ani ve delice bir davranışta bulunabileceğini kim düşünebilirdi ki? Naomi düşünemezdi. Aslında Junior bile düşünemezdi. Karısına nasıl çılgınca âşık olmuş, ona nasıl büyük bir sevgiyle yaklaşmıştı. Onsuz yaşayamayacağını düşünürdü. Ama yanılmıştı demek. Naomi aşağıda yatıyordu ve ölmüştü; kendisi ise buradaydı ve yaşıyordu. Bir anlık intihar içgüdüsü yok olmuştu ve şimdi bu trajedinin her nasılsa üstesinden geleceğini, çektiği acının en sonunda azalacağını, sevdiğini kaybetme duygusunun zamanla yok olacağını ve hatta günün birinde yine bir başkasını sevebileceğini biliyordu.

Aslında, bu derin acısına ve kederine karşın, gelecekle ilgili düşünceleri, uzun süredir hissetmediği bir iyimserlik, ilgi ve heyecan doluydu. Eğer şu anda hissetmeyi başarabildiği buysa, şimdiye dek sahip olduğunu sandığı kişilikten daha değişik kişiliğe sahip birisiydi; daha karmaşık ve daha dinamik yapılı bir adamdı yani. Oooo.

İçini çekti. Burada öylece oturmak, aşağıda yatan cansız Naomi'ye bakıp durmak ve bundan önce düşlediği gelecek yerine daha cesur, daha renkli bir geleceğin hayalini kurmak güzeldi, ama öğleden sonra sona ermeden, yapacağı çok şey vardı. Bir süre için yoğun bir yaşam sürecekti.

Bölüm 4

ZİL bir kez daha çaldığında, ön kapının gül desenli camından bakan Joe, Maria Gonzalez'i gördü; genç kadının kapının ardında kalan yüzü kırmızılı yeşilli taç ve çiçek yapraklarla bezenmiş, ama bazı yerleri tıraşlanmış ve bazıları da çatlamış bir mozaik parçası gibi görünüyordu.

Joey kapıyı açınca, başını hafifçe eğerek gözlerini ondan kaçıran Maria, "Ben Maria Gonzalez olmalıyım," dedi.

"Evet, Maria, senin kim olduğunu biliyorum." Onun bu utangaç davranışı ve İngilizce öğrenme konusunda gösterdiği yürekli çaba karşısında, Joey yine her zamanki gibi duygulanmıştı.

Kendisinin bir adım geri çekilmesine ve kapıyı ardına dek açık tutmasına karşın, Maria hâlâ verandada duruyordu. "Bayan Agnes'la görüşeceğim gerek."

"Evet, tamam. İçeri gir lütfen."

Maria hâlâ kararsızdı. "İngilizce için."

"Agnes'ın yeterince İngilizcesi var. Benim genellikle başa çıkamayacağımdan bile fazlasına sahip."

Yeni öğrendiği bu dil, Joe'nun şakasını anlaması için henüz yeterli olmadığından, Maria kaşlarını çattı.

Onun kendisiyle eğlendiğini, hatta alay ettiğini düşüneceğinden korkan Joe, ses tonunu ciddileştirdi. "Lütfen, içeri gir, Maria. Mi casa es su casa."

Bir an ona bakan genç kadın, yine çabucak gözlerini kaçırdı.

Çekingenliğinin nedeni yalnızca utangaçlığından kaynaklanmıyordu. Bunun diğer bir nedeni de kültüreldi. Maria Meksika'da, patron olarak düşünülebilecek birisiyle asla göz göze gelinmeyen bir sınıfa dâhildi.

Joey ona burasının Amerika olduğunu söylemek istiyordu; yani bu ülkede hiç kimsenin başka bir kimsenin karşısında eğilmesi gerekmediğini, insanın doğum yerinin bir hapishane değil de açık bir kapı, bir başlangıç noktası olduğunu belirtmeyi düşünüyordu. Burası daima yarının ülkesiydi. Ama Joe'nun heybetli vücudu, sert yüz hatları ve haksızlıktan ya da bunun etkilerinden söz ederken gözlerinde oluşan dik bakışlar göz önünde bulundurulursa, aşırı pasif davranışlarıyla ilgili olarak Maria'ya ne söylerse söylesin, bu konudaki etkinliği tartışılırdı. Ayrıca, Aggie'ye öğrencisini

korkutmuş olduğunu söylemek için, mutfağa geri dönmek zorunda kalmayı da istemiyordu.

Bir an korkunç sıkılan Joe, ta ki bir melek kıyamet borusunu üfleyene ve o zaman mezardan kalkacak olan ölüler Tanrı katına kavuşana dek, Maria'nın kendi ayaklarına ve onun da genç kadının hep eğik olan başına bakıp duracağını ve sürekli bu açmazda kalabileceklerini düşündü.

Tam o sırada, tıpkı ani bir meltem esintisine benzer bir biçimde ortaya çıkıveren, nereden geldiği belirsiz bir köpek verandaya doğru seğirtmiş ve kuyruğuyla Maria'ya sürtünmeye başlamıştı. Hayvan ardından eşiği koklayıp soluk soluğa içeriye girince, ufak tefek, esmer Maria da sanki kendisine yol gösterecek olan bu köpekmiş gibi, onun peşinden içeri girdi.

Kapıyı kapatan Joe, "Aggie mutfakta," dedi.

Maria verandanın zeminini nasıl dikkatle incelediyse, antrenin halısını da şimdi aynı şekilde inceliyordu. "Siz benim Mana olduğumu ona söyleyebilmek mi lütfen?"

"Sen mutfağa git. Kendisi gelmeni bekliyordu zaten."

"Mutfağa mı? Kendi kendimle mi?"

"Affedersin? Anlayamadım?"

"Mutfağa kendi kendimle mi gideceğim?"

Joey onun ne demek istediğini anlamıştı; gülümseyerek, "Kendi kendine," diye düzeltti. "Evet, tabii. Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun."

Tamam anlamında başını salladıktan sonra antreyi geçip oturma odasının kavisli girişine gelen Maria, durup arkasına döndü ve bir an için onun gözlerine bakmaya cesaret etti. "Teşekkür ederim."

Joey ise, onun oturma odasından geçmesini ve ardından yemek odasında gözden kaybolmasını izlediği sırada, Maria'nın kendisine neden teşekkür ettiğini ilk önce anlayamamış, ama sonra, yalnız başına bırakıldığında bir şey çalmayacağı için kendisine güvendiğinden ötürü ona minnettar kaldığını fark etmişti.

Aslında, Maria bir kuşku odağı olmaya alışkındı. Bunun nedeni güvenilir birisi olmaması değildi; tek neden onun daha iyi bir yaşam arayışı amacıyla, Meksika'nın Hermosillo kentinden kuzeye, Amerika'ya gelen Maria Elena Gonzalez oluşuydu sadece.

Bu dünyada böylesine aptalca ve kasıtlı davranışlar gösteren kişilerin bulunmasından üzüntü duymasına karşın, Joey olumsuz düşüncelere kapılmamaya çalıştı. İlk çocukları çok geçmeden doğacaktı ve yıllarca

sonra bile, bu günü kendisi her ne kadar sinirliyse de pırıl pırıl parlayan ve doğumun tatlı anılarıyla dolu olan bir gün olarak anımsamak istiyordu.

Oturma odasındaki en çok sevdiği koltuğuna oturarak, Yalnızca İki Kez Yaşanır adlı en son James Bond romanını okumaya çalıştı. Ama dikkatini toplayamıyordu. Bond binlerce tehlike atlatmış ve yüze yakın hainle başa çıkmış olmasına karşın, sıradan bir doğumu anneyle bebek için ölümcül bir hale dönüştürebilecek komplikasyonlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bölüm 5

JUNIOR, kulenin parçalanmış örümcek ağlarıyla, keskin katran kokusuyla ve iğrenç, siyah küfle kaplı merdivenlerinden büyük bir dikkatle inmeye başladı. Eğer çürük bir basamağa takılıp düşer ve bacağını kırarsa, burada günlerce yatar ve gecenin birinde onu çaresiz bir halde bulan çapulcular tarafından eziyet edilerek öldürülmese bile, susuzluktan, enfeksiyondan ya da soğuktan ölürdü.

Issız doğada yalnız başına yürüyüş yapmak asla akıllıca bir iş değildi. Ve zaten daima yanında güvenebileceği ve tehlikeleri paylaşabileceği bir arkadaş olmasını yeğlerdi; ama şimdiye dek Naomi olan bu arkadaş artık burada onunla birlikte değildi.

Aşağıya inip kulenin alt kısmından dışarıya çıkınca, toprak yola doğru alelacele koşuşturdu. Araba buraya geldikleri kara yolundan saatlerce uzaktaydı, ama belki patika yolu kullanarak oraya dönerse, yarım saat ya da en çok kırk beş dakikada arabaya ulaşırdı.

Henüz birkaç adım yürüdükten sonra, aniden durdu. Eğer zavallı Naomi ölmemişse ve ağır yaralanmış olmasına karşın hâlâ yaşıyorsa bile, onu bu halde bulacak olan yetkilileri bu dağ sırtına getirmeye yine de cesaret edemiyordu.

Kırk beş metre ve tam on beş kat yüksekten düşen birisinin yaşaması beklenemezdi. Ama diğer taraftan, ara sıra mucizelerin olduğu da bir gerçekti.

İnsanların işlerine karışmak için etrafta dolaşan tanrılar, melekler ve azizlerin yarattıkları mucizelere benzer şeyler değildi bunlar tabii. Junior böyle saçmalıkların hiçbirisine inanmazdı.

“Ama şaşırtıcı gariplikler oluyor,” diye mırıldandı kendi kendine, çünkü her ne kadar şimdiye dek doğaüstü olaylar yaşamamış olsa da, birçok umulmadık anormalliklerle sır dolu ve hayret verici mekanik olaylara matematiksel ve bilimsel açıdan tanık olmuştu.

Bu nedenle, hayli mantıksız bir korkuya kapılarak kulenin çevresini dolaştı. Yılın bu mevsiminde etrafta ne vızıldayarak uçuşan böcekler ne de terli yüzüne konan tatarcıklar vardı. Yavaş yavaş ve dikkatle yürüyerek, yerde yatan karısına yaklaştı.

On dört aylık evlilikleri sırasında, Naomi ona karşı asla sesini yükseltmemiş ve onunla asla küsmemişti. Zaten birisinin erdemini keşfettiğinde, o kişinin kusurlarını aramazdı ve sübyancıların dışında herkesin erdemini keşfedebilecek birisiydi…

Aaa, bir de katillerin dışında.

Junior onu sağ bulacağından korkuyordu, çünkü eğer öyleyse, ilişkilerinde ilk kez, kendisine karşı kesinlikle öfkeli bir yaklaşım gösterecekti. Hiç kuşkusuz ona sert, belki de acı sözler söyleyecekti ve o da onu çabucak sakinleştirebilirse, evlilikleriyle ilgili tatlı anıları sonsuza dek donuklaşacaktı. Ayrıca, altın kalpli Naomi'sini ne zaman düşünse, onun avaz avaz suçlamalarını duyacak ve güzel yüzünün öfkeyle kasılarak çirkinleştiğini görecekti. Böylesine sevgi dolu birçok anının sonsuza dek mahvolması ne kadar acıydı.

Kulenin kuzeybatı köşesini dönen Junior, orada bulmayı umduğu Naomi'nin yerde yattığını gördü; oturup saçlarındaki iğne yaprakları temizlemiyordu tabii ki, yerde öylece kıvrılmış yatıyordu. Ama Junior yine de durdu. Ona yaklaşmak için isteksiz olduğundan, parlak gün ışığında gözlerini kısıp en ufak bir çıtırtıya kulak kabartarak, Naomi'ye uzaktan baktı. Sonra, onun zayıf, çatlak ve detone bir ses tonuyla en çok sevdiği şarkılardan birini, "Gökkuşağının Üstünde Bir Yerde"yi ya da "Ne Harika Bir Dünya"yı söyleyeceğini yarı umarak, bu rüzgârsız, böceksiz ve ölü sessizlikte etrafı dinledi. Ardından, Naomi şarkı söylese bile, sesinin kanamadan ve boynundaki kırık kıkırdaklardan ötürü, hırıltılı ve titrek çıkacağını aklından geçirdi.

Bu tür düşüncelerle kendi kendini sapkın bir ruhsal duruma soktuğunu ve bunun mantıklı bir nedeni olmadığını biliyordu aslında. Naomi kesinlikle ölmüş olmalıydı, ama kendisi bundan emin olmak zorundaydı ve emin olmak için de ona daha yakından bakması gerekiyordu. Bunun başka bir yolu yoktu. Ona çabucak bakacak ve sonra, sonra da yepyeni olaylarla dolu ilginç bir geleceğe doğru buradan çekip gidecekti.

Ona biraz daha yaklaşır yaklaşmaz, Naomi'nin yakınına gitmek için neden böylesine isteksiz olduğunu anladı. Karısının o güzel yüzünün şekilsizleşmiş, parçalanmış ve ezilmiş olmasından korkuyordu.

Junior yufka yürekli birisiydi.

İnsanların silahla vuruldukları ya da bıçaklandıkları savaş ve gerilim filmlerini sevmemekle kalmaz, gizlice zehirlenen insanları konu alan cinayet filmlerinden bile hoşlanmazdı, çünkü bu tür filmlerde, sanki o

kişinin öldüğüne inanmıyormuşsunuz ve konuyu tam olarak anlamamışsınız gibi, cesedi gösterip dururlardı. Böyle filmler yerine, aşk ve komedi filmlerini yeğlerdi.

Bir kez Mickey Spillane'in bir gerilim romanını okumaya niyetlenmiş ve acımasız bir vahşet sergileyen öyküden midesi bulanmıştı. Kitabı neredeyse bitiremeyecekti, ama sonra başladığı işi bitirememeyi kendine yakıştırmadığı için, bu iş iğrenç ve kanlı bir romanı okumak da olsa, bunu bir görev bilmiş ve kitabı sonuna dek okumuştu. Savaş ve gerilim filmlerinde yer alan olaylardan aslında çok hoşlanıyordu. Onu rahatsız eden şey olaylar değildi; bunların sonraki durumundan rahatsız oluyordu.

Birçok film yapımcısı ve roman yazan, sanki bu, öykünün kendisi kadar önemliymiş gibi, olay sonrası durumu gösterme konusunda kararlıydı. Ama bu tür film ve romanların eğlendirici yanı, olayın sonuçları değil de onun hareketliliği ve aksiyonuydu. Örneğin bir trenle kaçış sahnesi varsa ve tren o sırada tren yolu geçidinden karşıya geçmekte olan, içi rahibe dolu bir otobüse çarparak onu bu ıssız yerde eziyor ve kükreyerek yoluna devam ediyorsa, siz o şanssız rahibelere ne olduğunu görmek için geri dönmeyi değil, treni izlemeyi istersiniz, çünkü o kahrolası otobüs geçitte ezildiğinden ötürü, ister ölsünler ister sağ kalsınlar, rahibeler artık tarihe karışmışlardır ve aslında önemli olan trendir; yani önemli olan sona eren olayın sonucu değil, süre gelen olayın gelişimidir.

Şimdi burada, Oregon'un bu güneşli dağ sıranda trenlerden ve rahibelerden çok uzakta olan Junior, güçlü bir hayal gücü sergileyen bu içgüdüsel düşünceyi kendi durumuna uyarladıktan sonra, aşırı duygusallığının üstesinden gelerek, biraz daha cesaret kazanmaya çalıştı. Ardından, yerde yatan karısına yaklaşıp onun yanında durdu ve genç kadının hareketsiz gözlerinin içine bakarak, "Naomi?" dedi.

Ona neden adıyla seslendiğini bilmiyordu, çünkü Naomi'nin yüzünü görür görmez, onun öldüğünden emin olmuştu. Kendi sesindeki hüznü fark eden Junior, onu daha şimdiden özlediğini düşündü.

Eğer Naomi ona yanıt vermek için kendisine bakmış ve onu tanıdığını belirtmek için gözlerini kırpıştırmış olsaydı, bu durumdan ötürü tümüyle hoşnutsuzluk duymayabilirdi. Ve eğer Naomi yaşıyor olsaydı, boynundan aşağı kısmı felç olacağından, hiçbir fiziksel tepki gösteremezdi; ayrıca, beyni ağır hasar gördüğünden, ne konuşabilir, ne yazabilir ve ne de başına gelenleri polise anlatabilirdi; ama yine de hiç bozulmamış olan güzelliğiyle, onun yaşamını birçok bakımdan güçlendirebilirdi. Bu koşullar altında,

Junior, o harika çekiciliğini yitirmemekle birlikte yaşamını bir bebek gibi değişken ve sağduyusuz bir biçimde geçirmek zorunda kalacak olan tatlı Naomi'ye bir ev ve bakım sağlama isteği duyabilirdi.

Bunun yanı sıra sonuçlara değinilmeksizin, olaylardan söz edilebilirdi. Ama Naomi çok kötü bir biçimde ölmüştü ve trenin ezdiği bir otobüs dolusu rahibenin Junior'la ilgilendirmediği gibi, artık o da kendisini hiç ilgilendirmiyordu.

Yüzü, neredeyse şimdiye dek hiç görmediği olağanüstü bir güzellikteydi. Yere sırtüstü düştüğü için, daha çok belkemiği ve başının arkası zarar görmüştü. Junior onun arka kafatasının nasıl göründüğünü düşünmek bile istemedi; çok şükür ki başını çevreleyen altın sarısı saçlar bu gerçeği gizliyordu. Naomi'nin yüz hatları hafifçe bozulmuştu ve bu da kafatasının iç kısmının zarar gördüğünün bir belirtisiydi, ama düşmenin sonucu ne üzücüydü ne de aşırı boyutlardaydı. Aslında, yüzünün bu hafif bozuk görüntüsü alaycı, canlı ve tümüyle çekici, afacan bir çocuk gülümsemesine dönüşmüştü; dudakları, sanki az önce çok zekice bir şey söylemiş gibi yarı aralıktı.

Naomi'nin yattığı yerde çok az kan pıhtısı gören Junior, ilk önce şaşırdı; ama ardından, onun düşer düşmez hemen ölmüş olduğunu fark etti. Aniden duran kalbinin yaralardan kan fışkırtmadığı belliydi.

Onun yanına çömeldikten sonra, yavaşça yüzüne dokundu. Naomi'nin teni hâlâ sıcaktı.

Her zaman duygusal olan Junior, karısına veda etmek için onu öptü. Sadece bir kez. Yavaşça, ama yalnızca bir kez ve dudaklarıyla; dil teması yapmadan.

Sonra patikaya döndü ve yılan gibi kıvrılan o toprak yol boyunca hızlı hızlı yürüyerek, güneye doğru ilerlemeye başladı. Bu daracık yolun ilk dönemecine ulaştığında, dağ sırtının tepesine bakmak için durdu.

Yüksek kulenin uğursuz silueti gökyüzüne yansımıştı. Ve çevresindeki ağaçlar, sanki doğa onu artık sarıp sarmalamak istemezmiş gibi, görünmez olmuşlardı.

Kulenin üst kısmının yarı tarafında aniden ortaya çıkan üç karga, Uyuyan Güzel gibi yatan ve öpülen, ama uyanmayan Naomi'nin başının üzerinde uçmaya başladılar.

Kargalar leş yer.

Önemli olan şeyin olay sonrası durum değil de olay olduğunu kendi kendine anımsatan Junior Cain, patikadan aşağıya doğru yaptığı

yolculuğuna devam etti. Şimdi ise, az önceki gibi hızlı hızlı yürümek yerine daha rahat bir biçimde yürüyor ve gruplar halinde eğitime çıkan deniz piyadelerinin yaptıkları gibi yüksek sesle ve tekdüze bir makamda şarkı söylüyordu, ama onların hiçbir şarkısını bilmediği için de, melodisiz bir şekilde ve adım atışlarına uygun olarak, "Gökkuşağının Üstünde Bir Yerde"yi söylemeye çalışıyordu; zaten ne Aztek İmparatoru Montezuma'nın saraylarına ne de Trablusgarp sahillerine gitmek için yola çıkmıştı… Amacı, şimdi ona olağanüstü deneyimlerle sonsuz sürprizler vaat eden bir geleceğe doğru ilerlemekti.

Bölüm 6

HAMİLELİĞİN etkisinin görüntüsü dışında, Agnes ufak tefekti, ama Maria ondan da minyondu. Yine de, mutfak masasında karşılıklı oturduktan sırada, iki değişik dünyaya ait olan, ama kişilikleri şaşırtıcı bir benzerlik gösteren bu iki genç kadının, İngilizce derslerinin fiyata konusundaki aykırı istek belirten konuşmaları, California kıyısının derinliklerinde iç içe bilenen iki yapısal yer katmanı gibi, neredeyse hayranlık uyandırıcı bir duruma dönüşmüştü. Maria ders ücretini nakit parayla ya da bir hizmet karşılığında ödemekte kararlıydı. Agnes ise derslerin bir arkadaşlık görevi olduğunu savunuyor ve bunun karşılığında herhangi bir ücrete gerek olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

“Ben bir arkadaşın ders ayarlamalarını çalmam,” diye belirtti Maria.

“Sen benden bir yarar sağlamıyorsun, canım. Sana bir şeyler öğretmekten ve senin ilerleme kaydetmenden öylesine mutluyum ki, benim ödeme yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

İri siyah gözlerini kapatan ve derin bir soluk alan Maria, dudaklarını sessizce oynatarak, doğru söylemek istediği bir cümleyi aklından geçirdikten sonra, gözlerini açtı. “Yaşantıma girmiş olduğunuz için, her gece Meryem Ana’ya ve Hz. İsa’ya teşekkür ediyorum.”

“Çok iyi yapıyorsun, Maria.”

“Ama İngilizceyi de satın alıyorum,” diye kararlılıkla konuşmasını sürdürerek, masanın üstüne üç tane bir dolarlık koydu.

Üç dolar altı düzine yumurta ya da on iki somun ekmek demekti ve Agnes bu yoksul kadınla onun çocuklarının rızkını asla almayacaktı. Masanın üstündeki dolarları Maria’ya doğru itti.

Parayı almadığı için ona kızmış görünen ve dişlerini sımsıkı sıkıp dudaklarını birbirine kenetleyerek gözlerini kısan Maria, üç doları yine Agnes’in önüne iteledi.

Bu ödemeyi görmezlikten gelen Agnes ise, ders kitabını açmıştı.

Maria oturduğu iskemlede huzursuzca kıpırdandıktan sonra, üç dolarla ders kitabına arkasını döndü.

Onun bu davranışına öfkelenen Agnes, “Sen dayanılmaz birisin, Maria,” dedi.

“Doğru değil. Maria Elena Gonzalez büyük birisidir.”

“Öyle demek istemedim ve sen de bunu biliyorsun.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum. Aptal bir Meksikalı kadın olmam gerekir.”

“Aptal olmak, senin en son olabileceğin bir şey.”

“Şimdiki gibi daima aptal, tıpkı lanet İngilizcem gibi.”

“Kötü İngilizce. Senin İngilizcen lanet değil, yalnızca kötü.”

“Öyleyse siz bana öğretin.”

“Parayla değil.”

“Bedava da değil.”

Birkaç dakika her ikisi de kımıldamadan oturdular. Maria’nın arkası masaya dönüktü; onun sırtına öfkeyle bakıp duran Agnes, Maria’nın kendi isteğiyle önüne dönmesi ve mantıklı davranması gerektiğini düşünüyordu.

En sonunda ayağa kalktı. Ama hafif bir kasılmayla birlikte sırtında ve karnında kuşak gibi bir ağrı hissettiği için, bu acı geçene dek masaya dayanmak zorunda kalmıştı.

Ardından, tek sözcük bile söylemeden, bir fincana kahve doldurup bunu Maria’nın önüne bıraktıktan sonra, bir tabağa ev yapımı kuru üzümlü kek koyarak, bunu da kahve fincanının yanına yerleştirdi.

İskemlede yana doğru oturan ve sırtı yıpranmış üç dolara hâlâ dönük olan Maria, kahvesini içmeye başladı.

Agnes o sırada mutfaktan çıktı. Yemek odasından geçmek yerine, koridorun sonundaki açılır kapanır kapıdan geçip oturma odasının kavisli girişine geldiğinde, Joey oturduğu koltuktan hemen fırlamış ve bu arada, okuduğu kitabı yere düşürmüştü.

Merdivenlere doğru ilerleyen Agnes, “Henüz vakit gelmedi,” dedi.

“Ya sen yanılıyorsan?”

“Bana güven Joey, bunu ilk anlayacak olan benim.”

Agnes merdivenleri çıkarken onun arkasından alelacele girişe koşuşturan Joe, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Yukarıya, şapşal.”

“Orada ne yapacaksın?”

“Bazı giysileri kullanılmaz hâle getireceğim.”

“Yaa.”

Banyodan bir tırnak makası alan Agnes, kendi elbise dolabından kırmızı bir bluz çıkardıktan sonra, yatağın kenarına oturdu. Ardından, makasın sivri uçlarıyla bluzun dikiş yerlerini dikkatle kırparak, giysiyi tersyüz edip, omuz dikişlerinin çoğunu söktü ve ön büzgüleri bozdu.

Sonra, Joey’in elbise dolabından onun artık pek fazla giymediği eski mavi blazerini çıkardı. Giysinin astarı sarkmış, yıpranmış ve kısmen erimişti. Astarı yırtarak, küçük makasla omuz dikişlerini iç taraftan kesti.

Bozduğu bu iki giysiye, ön düğmelerinin birini kopardığı ve cep dikişlerinin çoğunu söktüğü, Joey’in bir hırkasını ekledi. Sıra onun hoyratça kullandığı haki pantolona gelmişti. Bunun ağ dikişlerini söken Agnes, cüzdan cebinin köşe dikişlerini de söktükten sonra, cebi iki eliyle çekip yırttı ve son olarak, aynı işlemleri sol paçaya uyguladı.

Kendi giysisinden çok Joey’in giysilerine zarar vermesinin nedeni, iriyarı, dev gibi kocasının kendi giysilerini fazlaca hırpalamasının daha inandırıcı olmasıydı.

Merdivenlerden aşağıya inip son basamağa geldiğinde, haki pantolona kuşku uyandıracak kadar fazla zarar verdiğini düşünüyordu.

Onu gören Joey, yine koltuğundan fırlamış ve bu kez kitabını düşürmemeyi başarmıştı, ama koltuğun ayak pufuna çarptığı için, neredeyse dengesini kaybedecekti.

“Sen o köpekle ne zaman boğuşmuştun?” diye sordu Agnes.

Şaşıran Joey, “Hangi köpekle?” dedi.

“Dün müydü, yoksa önceki gün mü?”

“Köpek mi? Ben köpekle boğuşmadım ki?”

Agnes sökük haki pantolonu ona doğru salladı. “O zaman buna ne oldu böyle?”

Joey haki pantolonuna üzüntüyle baktı. Bu eski bir pantolon olmasına karşın, hafta sonu evdeyken giydiği en gözde pantolonlarından biriydi. “Haa,” dedi. “Şu köpek.”

“Isırılmamış olman bir mucize.”

“Tanrı’ya şükür ki, elimde kürek vardı.”

“O zavallı köpeğe kürekle vurmadın ya?” diye sordu Agnes, yalancı bir şaşkınlıkla.

“Şey, ama bana saldırdı.”

“O daha minicik bir çoban köpeği.”

Joey kaşlarını çattı. “Bana büyük bir köpekmiş gibi göründü.”

“Hayır, hayır, canım. Yandaki komşunun köpeği küçük Muffin o. Büyük bir köpek olsaydı, pantolonunla birlikte seni de parçalardı mutlaka.”

“Muffin küçük, tatlı bir köpeğe benziyor.”

“Yine de, bu cins köpekler hırçın olur. Ve hırçın bir köpeğin ne yapacağını asla bilemezsin, öyle değil mi?”

“Öyle sanırım.”

“Ama Muffin sana saldırdıysa bile, o çok tatlı bir köpek. Maria ona kürekle vurduğunu duysa, senin hakkında ne düşünür acaba?”

“Ben canımı kurtarmak için dövüştüm.”

“Ama Maria senin acımasız biri olduğunu düşünecek.”

“Ben köpeğe vurduğumu söylemedim ki.”

Başını yana eğerek gülümseyen Agnes, ondan duruma uygun bir yanıt bekliyordu.

Joey ise suratını asmış, ne söyleyeceğini bilmez bir halde yere bakıp durmaktaydı; ardından, vücut ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek içini çekip tavana baktıktan sonra, ağırlığını yine diğer ayağına verdi. Tıpkı, bir sonraki numarasını nasıl yapacağını tam olarak anımsamayan eğitilmiş bir ayıya benziyordu. Ve en sonunda, “Yaptığım şey küreği kapmak, alelacele bir çukur kazmak ve Muffin’i boynuna dek gömmek oldu… yani hayvan sakinleşene dek.”

“Senin öykün bu demek, öyle mi?”

“Evet ve bunda ısrarlıyım.”

“Pekâlâ, öyleyse Maria’nın İngilizcesi çok lanet bir şey olduğu için şanslısın.”

“Ondan para alamaz mıydın sanki?” dedi Joe.

“Tabii. Veya en iyisi neden Rumpelstiltskin’mişim* gibi davranmıyorum da, ödeme karşılığı olarak Maria’nın çocuklarından birisini bana vermesini istemiyorum?”

“Ben o pantolonumu seviyordum.”

Kocasının yanından uzaklaşan Agnes, mutfağa giden koridoru yürüdüğü sırada, “Maria onu tamir edince, yeni alındığı zamanki kadar güzel olacak,” dedi.

* Rumpelstiltskin bir çocuk masalı kahramanıdır. Ç.N.

“Diğeri de benim hırkam değil mi? Hırkama ne yaptın?” diye bağırdı Joey onun arkasından.

“Eğer susmazsan, hırkayı da yakacağım.”

Maria hâlâ mutfaktaki kahvaltı masasında oturuyor ve üzümlü keki yiyordu.

Agnes sökük giysileri iskemlelerden birinin üstüne bıraktı.

Bir kâğıt peçeteyle parmaklarını dikkatle silen Maria, giysileri tek tek inceledi. Genç kadın Bright Beach Kuru Temizleme Şirketi'nde terzi olarak çalışıyordu. Gördüğü her yırtıkta, kopuk düğmede ve sökükte şaşkınlıkla dilini şıklattı.

"Joey giysilerini çok hoyrat kullanır," dedi Agnes.

"Erkekler öyledir," diye onunla birlikte dertlendi Maria.

Maria'nın sarhoş ve kumarbaz bir adam olan kocası, onu ve iki küçük kızını terk ederek başka bir kadınla kaçıp girmişti. Evden ayrılırken bile, üstünde tertemiz, ütülü ve tıpkı yeni gibi onarılmış bir takım elbise olduğundan hiç kuşku yoktu.

Terzi Maria haki pantolonu eline alıp bakınca, buna ne olduğunu anlamamış gibi, kaşlarını kaldırdı.

Masanın yanındaki iskemlelerden birine oturan Agnes, "Kocama bir köpek saldırmıştı da," dedi.

Maria'nın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. "Pitbull mu, yoksa Alman kurdu mu?"

"Küçük bir çoban köpeği."

"Böyle bir köpek nasıl bir şey?"

"Muffin. Sen onu biliyorsun; yan komşunun köpeği."

"Küçük Muffin mi yaptı bunu ?"

"Hırçın tür bir köpektir."

"Que? "

"Muffin o sırada sinirlenmiş."

"Que? "

Agnes yüzünü buruşturdu. Yine bir kasılma olmuştu. Hafifti, ama son kasılmanın hemen ardından oluşmuştu. Ellerini kocaman karnının üstünde kenetleyerek, acı geçene dek yavaş derin soluklar aldı.

Ardından, Muffin'in olağandışı saldırganlığı sanki uygun bir biçimde açıklanmış gibi, "Pekâlâ, her neyse," dedi, "bu onarım on derslik ücrete eşit olmalı." Ama Maria hemen kaşlarını çattı; esmer yüzü aniden, üzerine sıra sıra teyel atılmış kahverengi bir kumaş görüntüsüne bürünmüştü. "Altı ders."

"On."

"Altı."

"Dokuz."

"Yedi."

"Dokuz."

“Sekiz.”

‘Tamam,” dedi Agnes. “Şimdi şu üç doları alıp kaldır ve benim suyum boşalmadan dersimizi bitirelim.”

“Su boşatabilir mi?” diye soran Maria, mutfak lavabosunun musluğuna baktı. Ardından, içini çekti. “Öğrenmek zorunda olduğum öyle çok şey var ki.”

Bölüm 7

BULUTLAR akşamüstü güneşinin çevresine üşüşmüştü, ama Oregon'da gökyüzü hâlâ yakut rengindeydi. Tıpkı parlak gözlü kargalar gibi polisler de yangın kulesinin uzamakta olan gölgesinde toplanmışlardı.

Kule, kent ve eyalet sınırını ayıran bölgede yer alan bir dağ sırtında olduğundan, şu anda burada bulunan polislerin çoğu kent polislerinden oluşuyorsa da, aralarında iki eyalet devriye polisi de bulunuyordu. Üniformalı devriye polisleriyle birlikte tıknaz, elli yaşlarına yakın, saçları fırça gibi kesilmiş, siyah pantolonlu ve gri balıksırtı spor ceketli bir adam daha vardı. Junior, ablak yüzü neredeyse dümdüz olan ve ikinci bir çene gibi duran gıdısı güçsüz gerçek çenesinden daha yapılı görünen bu adamın görevinin ne olduğunu bilmiyordu. Adamın yüzünde sol gözünü çevreleyen, burun kemiğinin çoğu kısmında koyulaşan, daha açık bir tonda alnının yarısına yayılan ve sol yanağının üst tarafını kaplayarak göz çevresine ulaşan bir doğum lekesi olmasa, solda sıfır kalan on bin kişinin arasında bile, en az dikkat çekecek birisiydi.

Polisler kendi aralarında mırıltıdan da alçak bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Ya da belki Junior onları net olarak duyamayacak kadar dalgındı.

Şu andaki soruna dikkatini vermekte zorlanıyordu. Aklından geçen garip ve birbirinden kopuk düşünceler, uğursuz bir denizdeki yavaş hareketli, kaypak, fırtına habercisi dalgalar gibiydi. Daha önceden yürürken soluk soluğa kalan Junior, patikadan indikten sonra, Chevy'sine ulaşmış ve aşırı bir hızla, en yakın kasaba olan Spruce Hills'e gelince, bu garip duruma girmişti. Kasabaya doğru ilerlerken, arabayı öyle hatalı kullanmıştı ki, siyah beyaz bir devriye arabası onu durdurup kenara çekmeye çalışmıştı, ama kendisi o sırada hastaneden sadece bir blok uzakta olduğu için oraya ulaşana dek durmamış, hastane girişinin virajını çok keskin bir biçimde dönmüş, arabayı sarsarak kaldırıma çıkmış, orada park etmiş olan bir arabaya neredeyse çarpacak gibi olmuş, acil servisin önündeki park yasağı olan yolda kayarak durmuş ve Chevy'den sarhoş gibi inerek oradaki polise "Bir ambulans bulun, bir ambulans bulun" diye bağırmıştı.

Dağ sırtına geri dönerlerken, polis kruvazörünü kullanan polisin yanında önde oturduğu ve bir ambulansla birlikte birkaç devriye arabası tam arkalarından hızla onları izlediği sırada, tüm yol boyunca istem dışı titreyip durmuştu. Polis memurunun sorularına yanıt vermeye çalıştığında ise, sanki kendi sesi değilmiş gibi çıkan zayıf, çatlak bir sesle yalnızca durmaksızın, "Yüce İsa, yüce İsa," diyebilmişti.

Ardından, otoyolda güneş ışığı almayan dik yamaçlı bir vadiden geçtikleri sırada da tortulu kaya mesnetlerinin üstündeki işaret kulesinin yanıp sönen kan kırmızı ışıklarını görünce, tüm vücudunu ekşi kokulu bir ter kaplamıştı. Önlerinde ilerleyen trafiği açmak amacıyla ara sıra çalan sirenin sesiyle birlikte kendisi de bağırmak ve korku, keder, karmaşa ve sevdiğini yitirme duygusuyla bir çığlık koparmak için can atmıştı. Ama bu isteğini bastırmasının nedeni, eğer böyle bir davranışta bulunursa, kendisini uzun, hem de çok uzun bir süre susturamayacakmış gibi hissetmesinden kaynaklanmıştı.

Olay yerine ulaştıklarında, havasız arabadan inmiş, buradan ayrıldığı zamankinden daha serinlemiş olan havaya çıkmış, polislerle sağlık görevlileri yanına gelene dek huzursuz bir biçimde orada öylece durduktan sonra, adamlar rahatça yürürlerken, kendisi duraksayarak hareket edip küçük taşlarda bile tökezleyerek, onları yabani otların arasından geçirmiş ve Naomi'nin yanına getirmişti.

Kendisinin, cennet bahçesindeki elmayı yiyen o ilk erkek kadar suçlu göründüğünü biliyordu. Terlemesi, geçirdiği kasılma ve titreme nöbetleri, sesinin engelleyemediği savunucu tonu, kimsenin gözlerinin içine birkaç saniyeden fazla bakamaması; bunların tümü bu profesyonellerden hiçbirisinin göz ardı edemeyeceği ve onu ele veren davranışlardı. Kendini toparlaması gerektiğinin farkında olmasına karşın, bunu başaramıyordu.

Şimdi burada, bir kez daha karısının cesedinin yanındaydı.

Ölüm sonrasında görülen venöz göllenmeden ötürü vücudun alt kısımlarında yer alan morluklar Naomi'de de oluşmuş ve çıplak bacaklarının ön taraftarıyla, çıplak olan her iki kolunun tek tarafından ve yüzünden çekilerek bu kısımları bembeyaz bırakan kan, vücudunun en alt noktalarına dek süzülmüştü. Ama cansız bakışlı gözleri hâlâ şaşırtıcı bir parlaklıktaydı. Bu düşüşün o harika, lavanta mavisi gözlerinin hiçbirisinde ani bir kanamaya neden olmaması ne kadar olağan dışı bir durumdu. Etrafta hiç kan olmaması da şaşılacak bir şeydi.

Junior karısının cansız bedenine bakıp durduğu sırada, tüm polislerin de kendisine bakıp durduklarının farkında olduğu için, çılgınca, masum bir kocanın ne yapması veya ne söylemesi gerektiğini düşünüyor, ama ne belleği ona yardımcı oluyor ne de düşüncelerini toparlayabiliyordu.

içinde kopan fırtına gittikçe şiddetlenmiş ve bunun gözle görünür belirtileri daha da belirginleşmişti. Sona ermekte olan öğleden sonranın bu serin havasında bile, elektrikli iskemleye bağlanmış gibi, aşırı bir biçimde terliyordu; sanki suya batıp çıkmış bir haldeydi. Ve titreyip durduğu sırada da kemiklerinin, tıpkı içi kaynar su dolu bir kapta haşlanan katı yumurtaların kabukları gibi takırdadığını düşünüyordu.

Bu işten kurtulabileceğini mi aklından geçirmişti yani? Ya böyle bir saplantıya kapılmış ya da delirmiş olmalıydı.

Sağlık görevlilerinden biri, Naomi'nin nabzını kontrol etmek için onun yanına çömeldi, ama bu durumda, adamın davranışı yalnızca formalite gereği ve neredeyse mantıksızca yapılmış bir hareketti.

Junior'ın yanına yaklaşan birisi, "Olayın nasıl olduğunu bir kez daha anlatır mısın?" diye sordu.

Başını kaldıran Junior, yüzünde doğum lekesi olan tıknaz adamın gözlerinin içine baktı. Çelik grisi tonundaki, sert ifadeli, ışıl ışıl parlayan bu gözler o şanssız yüze yakışmayan şaşırtıcı bir güzellikteydi.

Adamın uzun bir tünelin sonundan gelirmiş gibi çıkan sesi, Junior'un kulaklarında bomboş bir biçimde yankılandı. Ya da bu sesin, son yemekten sonra idam odasına gitmek için uzun uzun yürünen o ölüm koridorunun en ucundan gelmiş olduğunu söylemek daha doğruydu.

Junior başını hafifçe geri eğip, yüksekteki gözlem platformu boyunca uzanan parmaklığın kırık bölümüne baktı.

Diğerlerinin de oraya baktıklarının farkındaydı.

Herkes susmuştu. Etraf bile morg sessizliğine bürünmüştü. Kargalar uçup gitmişlerdi; gökyüzünde şimdi yalnızca, sanki adaleti simgeler gibi, yakaladığı avıyla birlikte kulenin üstünde sessizce süzülen bir şahin vardı.

"O. Bir şey yiyordu. Kuru kayısı." Junior neredeyse fısıltıyla konuşmasına karşın, dağ sırtı öylesine sessizdi ki, resmi jüri üyesi sıfatı taşımamakla birlikte öyleymiş gibi görünen her polis memurunun, kendisinin söylediklerini açık seçik duyduğundan hiç kuşkusu yoktu. "Yürüyordu. Platformda. Duraksadı. Manzaraya baktı. Parmaklığa dayandı. Ve o… o … gitti."

Bunları söylemeye çalıştıktan sonra, kuleye ve kaybettiği aşkına artık bakamayan Junior, aniden dizlerinin üstüne çöktü ve kusmaya başladı. Tüm yaşamı boyunca geçirdiği hastalıklarda kusmadığı kadar fazla kusuyordu. Ağzından fırlayan acı, yoğun ve korkunç miktardaki kusmuk, yediği basit öğle yemeğine oranla çok daha fazlaydı. Mide bulantısı onu rahatsız etmiyordu, ama karın kasları öylesine acı verici bir biçimde kasılıyordu ki, iki büklüm oldu ve her spazmın ardından daha çok, aşırı bir şekilde kusmaya başladı; ta ki yulaf unu yeşili hafif bir safra çıkarana dek. Bu artık son olmalıydı, ama değildi, çünkü şimdi daha fazla safra çıkarmaya başlamıştı; asitli, diş etlerini yakan bir safraydı bu Ah Tanrım, lütfen, hayır ve hâlâ safra çıkarmaktaydı. Tüm vücudu inip kalkıyor, soluk alırken ağzına tadı iğrenç bir şey geliyor ve boğulacak gibi oluyordu. Kusmuk yığınına bakmamak için, sulanan gözlerini yumdu, ama o pis kokuyu duymazlıktan gelemiyordu.

O sırada yanına yaklaşan ve buz gibi soğuk eliyle ensesine bastıran sağlık görevlilerinden biri, “Kenny! Bu adam hematemesis geçiriyor!” diye bağırdı.

Ardından, ambulansa doğru koşan ayak sesleri duyuldu. Kenny olmalıydı bu. İkinci sağlık görevlisi.

İyi bir fizyoterapist olabilmek için, Junior branş dışı birçok ders almıştı; bu nedenle hematemesisin anlamını biliyordu. Hematemesis kan kusmak demekti.

Şimdi çok daha acı verici olmaya başlayan karın kasılmalarından ötürü ağlamamaya çalışırken, gözlerini açıp kustuğu sulu yeşil yığına baktığı sırada, buna karışmış olan şerit gibi kırmızılıkları gördü. Şeritler parlak kırmızıydı. Mideden gelen kan ise koyu kırmızı olurdu. Bu, yutaktan gelmiş olmalıydı. Tabii eğer geçirmekte olduğu yoğun spazmların inanılmaz şiddetiyle midesindeki bir atardamar çatlamamışsa; çünkü böyle bir durumda yaşamını yitirebilirdi.

Kulenin üstünde süzülerek uçan adalet simgesi şahinin daireler çizerek aşağıya doğru alçalıp alçalmadığını merak ediyor, ama başını kaldırıp yukarıya bakamıyordu.

Şimdi, bunun nasıl olduğunu fark etmemiş olmasına karşın, dizlerinin üstüne çökmüş bir halde değildi; sağ yanına doğru döndürülmüştü. Başı sağlık görevlilerinden biri tarafından kaldırılmış ve yana doğru eğilmişti. Kustuğu safrayla kanı, boğulmadan ağzından çıkarabilsin diye.

Midesindeki burgulu sancılar olağanüstüydü; ölüm coşkusu gibi. Onikiparmak bağırsağında, midesinde ve yemek borusunda oluşan, hâlâ azalmayan ve bağırsak hareketlerini engelleyen spazmlar yine dalga dalga gelmeye devam ediyor ve şimdi her kasılmanın arasında, çok başarılı olmasa da, çılgınca soluk almaya çalışıyordu.

Önce sol dirseğinin kıvrımının tam üstünde soğuk bir ıslaklık hissetti. Ardından da bir sızı. Hissettiği soğuk ıslaklık, bulunacak bir damarı daha iyi görmek için, sol kolunun etrafına turnike biçiminde bağlanan ince lastik bir borudan ve sızı da kocaman bir iğnenin batırılmasından kaynaklanmıştı.

Ona mide bulantısını kesen bir ilaç vermiş olmalıydılar. Ama bu onu kurtaracak kadar çabuk etki etmeyecekti anlaşılan.

Ocak havasını yarıp geçen, sivri kanatların çıkardığı şşşşş diye hafif bir ses duyduğunu sandı. Ama başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu.

Boğazına kocaman bir yumru düğümlenmişti.

Derin bir acı. Ve sonra, tıpkı kabaran midesinden ve yemek borusundan ağzına doğru acımasızca yükselen kanlar gibi, başının içine de karanlık doluştu.

Bölüm 8

İNGİLİZCE dersini bitiren Maria Elena Gonzalez, bir plastik alışveriş torbası dolusu sökük giysi ve içinde iki kızı için kirazlı kek bulunan daha küçük bir kâğıt torbayla, eve girmek üzere oradan ayrıldı.

Agnes ön kapıyı kapatıp arkasına dönünce, kocaman karnıyla kocasına çarpmıştı. Joey kaşlarını kaldırarak, sanki Agnes bir ardıç kuşunun yumurtasından daha kırılgan ve altınla mine kaplı bir Faberge yemek takımından daha değerliymiş gibi, ellerini onun şişkin karnının üstüne koydu. Ve ardından, “Şimdi gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Önce mutfağı toparlamak istiyorum.”

“Aggie, hayır,” dedi Joey yalvarırcasına.

Kocası ona, kısa bir süre önce bebeğin koleksiyonu için satın almış olduğu bir kitaptaki Kaygılı Ayı’yı anımsatmıştı:

“Kaygılı Ayı cebinde kaygılar taşır. Panama şapkasının altında, iki madalyonun içinde, Ve hem sırtında hem de kollarında. Ama yine de, şu bizim sevgili Kaygılı Ayı’nın, Kendine özgü bir cazibesi vardır.”

Agnes’ın kasılmaları daha sıklaşmış ve durumu daha ciddileşmişti; bu nedenle, “Tamam,” dedi, “ama önce Edom’la Jacob’a uğrayayım da onlara evden çıkacağımızı söyleyeyim.”

Kendilerinin evinin arkasında bulunan büyük garajın üstündeki iki küçük dairede yaşayan Edom ve Jacob Isaacson, onun iki ağabeyiydi.

“Ben onlara söyledim bile,” diyerek karısının yanından alelacele uzaklaşan Joey, antredeki portmantonun kapısını tam o sırada öyle güçlü bir çekişle ardına dek açtı ki, Agnes kapının neredeyse menteşelerinden ayrılacağını sandı.

Joey el çabukluğuyla hareket edip giymesi için ona paltosunu tutunca, genç kadın paltonun bir anda üzerine geçiriliverdiğini fark etti; zaten bu iri karnıyla, şapka takmanın dışında başka bir şey giymek hayli zor oluyordu.

Agnes kocasına doğru döndüğünde, onun da kendi paltosunu giymiş ve antrenin masasında duran araba anahtarlarını oradan almış olduğunu gördü. Joey sol elini onun sağ kolunun altına koydu ve sanki kendisi güçsüzmüş ve bir desteğe gereksinimi varmış gibi, onu kapıdan geçirip verandaya çıkardı.

Evin kapısını kilitlemek için durmamıştı bile. Çünkü 1965 yılında, Bright Beach, ortalıkta dinozorlar gibi dolaşan hırsızların uğrak yeri değildi.

Öğleden sonra sona ermek üzereydi ve sanki yeryüzüne doğru durmaksızın alçalırmış gibi görünen gökyüzünün gri şeritler halinde uzanan ince ışıkları, ufuk çizgisinin üstünde hızla dönüp batı yönünde kayboluyordu. Havada yağmur kokusu vardı.

Araba yolunda duran böcek yeşili rengindeki Pontiac, doğayı kötü bir hava oluşturamayacak kadar imrendirerek, pırıl pırıl parlıyordu. Joey arabasını daima tertemiz tutardı ve eğer güney California yerine arabasının pırıltısını bozacak iklime sahip bir yerde yaşasaydı, geçimini sağlamak için bir meslek sürdürmeye belki zaman bile bulamazdı.

Yolcu kapısını açtıktan sonra, Agnes'ın arabaya binmesine yardım ederken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Yağmur kadar."

"Emin misin?"

"Altın kadar."

Dikiz aynasına o ıslak, dekoratif deodorantlardan biri asılı değilse de, Pontiac'ın içinde hoş bir limon kokusu vardı. Deri sabunuyla düzenli olarak temizlenen koltuklar, araba Detroit'ten buraya, kontrol panosuna varana dek pırıl pırıl bir araç halinde getirildiği zamankinden bile daha yumuşak ve daha esnekti.

Joey sürücü kapısını açıp direksiyona geçince, "İyisin demek, öyle mi?" diye sordu bu kez.

"İpek kadar."

"Solgun görünüyorsun."

"Yoo, turp gibiyim."

"Sen benimle alay ediyorsun, değil mi?"

"Sen de alay edilmek için öyle tatlı yalvarıyorsun ki, buna nasıl karşı çıkabilirim?"

Joey tam kapıyı çekip kapatırken, Agnes'da bir kasılma daha oldu. Yüzünü buruşturan genç kadın, sıktığı dişlerinin arasından zorlukla soluk almaya çalıştı.

"Ah, hayır," dedi Kaygılı Ayı. "Ah, hayır."

"Aman Tanrım, tatlım, rahat ol. Bu sıradan bir sancı değil. Mutlu bir sancı. Gün sona ermeden, küçük kızımız bizimle birlikte olacak."

"Küçük oğlumuz."

"Sen bir annenin içgüdüsüne güven."

“Bir babanın da içgüdüsü vardır.” Joey öyle sinirliydi ki, kontak anahtarını yerine geçirmekte zorlanıyordu; ama en sonunda bunu başardı. “Oğlan olmalı, çünkü o zaman evde sana yardımcı olacak bir adam bulunur daima.”

“Sen bir sarışınla kaçmayı mı planlıyorsun yoksa?”

Kontak anahtarını sürekli marş yöne doğru çevirmeye çalışıp duran Joey, arabayı bir türlü çalıştıramamıştı. “Benim ne demek istediğimi anlıyorsun. Ben uzun bir süre daha burada olacağım, ama kadınlar erkeklerden çok daha fazla yaşarlar. Yaşam sigortası istatistikleri yanılmaz.”

“Sigortacılığını daima belli edersin zaten.”

En sonunda kontak anahtarını doğru yöne çevirerek motoru çalıştıran Joey, “Yani, gerçek bu,” dedi.

“Bana da bir poliçe mi satacaksın?”

“Bugün başka hiç kimseye satamadım. Geçimimi sağlamam gerek. Sen iyi misin?”

“Korkuyorum,” dedi Agnes.

Arabayı sürmeye başlamak yerine, Joey kocaman eliyle karısının iki elini birden tuttu. “Ters giden bir şey mi hissediyorsun?”

“Senin doğruca bir ağaca çarpacağından korkuyorum.”

Joey kırılmış görünüyordu. “Ben Bright Beach’in en güvenilir sürücüsüyüm. Sürücülük puanlarım da bunu kanıtlıyor.”

“Ama bugün değil. Eğer arabayı vitese takman, o kontak anahtarını yerine geçirmen kadar uzun bir süre alacaksa, biz hastaneye gidene dek, küçük kızımız oturup, ‘atta’ demeye başlayacak.”

“Küçük oğlumuz.”

“Sen yalnızca sakinleş.”

“Ben sakinim,” diye güvence verdi Joey. Ardından, el frenini indirdi ve vitesi ileri takacağına geri takarak, evin yan tarafı boyunca sokakta arka arka gitmeye başladı. Sonra şaşırarak, frene bastı.

Joey üç dört kez derin, yavaş soluklar alana dek hiçbir şey söylemeyen Agnes, sonra ön cama doğru işaret etti. “Hastane bu tarafta.”

Joey hâlâ saf saf ona bakıp duruyordu. “Sen iyi misin?” “Eğer sen hastaneye dek tüm yol boyunca geri viteste gidersen, küçük kızımız da tüm yaşamı boyunca hep arka arkaya yürüyecek.”

“Eğer çocuğumuz kız olursa, tıpkı sana benzeyecek,” dedi Joey. “İkinizle birlikte nasıl başa çıkarım bilmem.”

“Biz senin genç kalmanı sağlarız.”

Joey uzun uzun düşündükten ve en sonunda vites değiştirip araba yolundan sokağa çıktıktan sonra, tıpkı tehlikeli bir bölgeyi kolaçan eden bir deniz piyade komandosu gibi şüpheyle gözlerini kısarak, önce yolun soluna ve ardından sağına baktı.

"Yarın sabah turtaları dağıtması için, Edom'a tembih etmeyi unutma," diye anımsattı Agnes.

"Jacob onun yerine bir kerelik dağıtım yapmaktan yüksünmeyeceğini söyledi."

"Jacob insanları korkutuyor," dedi Agnes. "Hiç kimse laboratuvarda kontrol ettirmeden, Jacob'un dağıttığı turtaları yemez."

Çiseleyen yağmur damlacıkları, asfalt yolda gümüşümsü desenler oluşturmaya başlamıştı.

Silecekleri çalıştıran Joey, "İki ağabeyinden hiç değilse birinin garip oluşunu kabullendiğini ilk kez duyuyorum."

"Onlar garip değiller, canım. Yalnızca biraz ayrıksılar."

"Suyun biraz ıslak olması gibi."

Agnes ona kaşlarını çattı. "Onların yakınımızda olmalarından rahatsız mısın yoksa, Joey? Evet, ayrıksılar, ama ben onları çok seviyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Joey. Ardından gülümseyerek, başını iki yana salladı. "İkisi de, benim gibi kaygılı bir yaşam sigortacısını okullu bir kız kadar kaygısızlaştırıyor."

Ona göz kırpan Agnes, "En sonunda mükemmel bir sürücü olmaya başlıyorsun," dedi.

Joey henüz otuz yaşında olmasına karşın, gerçekten de birinci sınıf, kusursuz bir sürücüydü; şimdiye dek hiçbir trafik cezası almamış ve hiçbir araba kazası yapmamıştı. Ama ne yazık ki, kırmızı ışıkta geçen bir Ford pikap, frene çok geç basılmasından ötürü kaydığı için büyük bir hızla Pontiac'ın sürücü kapısına çarptığında, Joey'a ne direksiyondaki yeteneği ve ne de doğuştan var olan sakınganlığı yardımcı oldu.

Bölüm 9

SANKİ dalgalı sularda bata çıka yüzüyormuş ve bu dünyaya ait olmayan azap verici bir sesle kendisine acımasız sözler söyleniyormuş gibi bir duyguya kapılan Junior Cain, eskiden okumuş olduğu ince karton kapaklı bir fantastik romanda resmini gördüğü, siyah bir nehirde yüzen ve pruvasında, yükselen oyma bir ejderha başı bulunan büyük bir Viking yelkenlisine benzer bir gondolü düşledi. Tabii bu durumda gondolcu bir Viking değil de, yüzü bol bir başlıkla gizlenmiş, siyah cübbeli, uzun boylu bir adamdı; gondolü kürekle hareket ettirmek yerine, kürek biçimindeki insan kemiklerini kullanıyordu. Nehir, gökyüzüne doğru uzanan taş bir tonozun bulunduğu, uzaktaki kıyısında ateşlerin yandığı ve nereden geldiği belirsiz, öfke, ıstırap, korku dolu ve azap verici bir çığlığın yankılandığı yer altındaydı. Ama tabii esas gerçek, bu doğaüstü olaylardan oluşmuyordu. Gözlerini açan Junior, bir ambulansın arkasında yattığını fark etti. Aslında bu ambulansın Naomi'ye tahsis edilmiş olduğu belliydi. Şimdi onun için bir morg aracı yollayacaklardı herhalde.

Gondolcudan veya şeytandan farklı bir sağlık görevlisi ona eşlik ediyordu. Acı çığlık da sirenin sesiydi.

Sanki bir iki profesyonel azılı haydut midesine iri yumruklarıyla ya da demir çubuklarla acımasızca vurmuş gibi acı çekiyor ve kalbinin her atışında göğsünde sancı verici bir baskı hissediyordu; boğazı kupkuruydu.

Burun boşluğuna, bir oksijen tüpüne bağlı ince hortumun iki çatallı ucu yerleştirilmişti. Ciğerlerine dolan tatlı, serin hava çok güzeldi. Ama çıkarıp kurtulduğu kusmuğun tadını hâlâ ağzının içinde hissediyordu; diliyle dişleri de küfle kaplanmış gibiydi. Yine de, en azından artık kusmuyordu.

Kusmuğu düşündüğü anda, karın kasları, kendisine elektrik akımı verilmiş bir laboratuvar kurbağasınınkiler gibi kasılınca, büyük bir korkuya kapılarak soluk alamamaya başladı.

“Bana ne oluyor?”

Hastasının burnundan oksijen tüpüne bağlı hortumunun ucunu çıkaran sağlık görevlisi, onun başını çabucak kaldırdıktan sonra, ağzından akan ince sıvıyı temiz bir havluyla sildi.

Junior'ın vücudu, beyin ve omurilik salgısının dışındaki her türlü salgıyı dışa vurmuş ve şimdi de kendisini farklı bir biçimde korkutup yine küçük düşürerek, tıpkı daha önce olduğu gibi, ona bir kez daha ihanet etmişti. Bir an için, sarsılıp duran bu ambulansta olmak yerine, Styx*'in sularındaki gondolda olmayı ve çektiği acının sona ermesini istedi.

* Styx ölüler diyarını kuşatan nehirdir. Ç.N.

Kasılma nöbeti geçtiğinde ise, iğrenç bir şekilde kirlenen giysilerinden yükselen pis kokuyla titreyerek başını lekeli yastığa yine dayadığı sırada, sapkın bir delilikten ya da parlak, tümdengelimli bir içgüdüden ötürü, çılgınca bir düşünceye kapıldı: "Lanet, kahpenin dölü Naomi, beni o zehirledi!"

Parmaklarını Junior'ın sağ bileğindeki kol altı atardamara bastıran sağlık görevlisi, onun nabzında ani bir hızlanma hissetmiş olmalıydı. Hem kendisi ve hem de Naomi kuru kayısılarını aynı torbadan almışlar ve torbaya bakmadan bunun içine ellerini uzatmışlardı. Daha doğrusu torbayı sallayarak, kuru kayısıları avuçlarına dökmüşlerdi. Naomi onun hangi kayısıyı aldığını ve kendisinin hangisini yediğini kontrol edememiş olabilirdi. Acaba kendi kendini de mi zehirlemişti? Amacı onu öldürmek ve intihar etmek miydi? Hayır, neşeli, yaşama tutkun, canlı ve dinine bağlı birisi olan Naomi böyle bir şey yapmazdı. O her yeni güne, yüreğindeki güneşin yansıttığı altın renkli bir pusun ardından bakardı.

Junior bir kez ona kendisine özgü bu sevinç duygusundan söz etmişti. Altın renkli pustan, yürekteki güneşten. Ve onun bu sözleri Naomi'yi çok duygulandırmış, gözleri yaşarmış ve şimdiye dek hiç yaşamadıkları kadar güzel bir cinsel birlikteliği paylaşmışlardı.

Zehrin, onun peynirli sandviçinde ya da su şişesinde olması daha büyük bir olasılıktı.

Naomi'nin böyle bir ihanete başvurması düşüncesi karşısında yüreği isyan etti. Tatlı huylu, cömert, dürüst, iyi kalpli Naomi kimseyi öldüremezdi tabii, kaldı ki sevdiği adamı öldürsün.

Bunu ancak onu sevmemiş olsa yapardı belki.

Sağlık görevlisi tansiyon aletinin pompasını şişirince. Junior'in kan basıncı, Naomi'nin aşkının bir yalan olabileceği düşüncesiyle birlikte, neredeyse felce neden olabilecek kadar yükseldi.

Naomi belki de onunla parası için evlenmişti… Hayır, bu yanlış bir sonuçtu. Onun hiç parası yoktu ki.

Onu sevmişti, tamam. Ona hayrandı. Hatta kendisine karşı olan sevgisini belirtmek için, ona tapmıştı sözcüğünü kullanmak bile yetersizdi. Ama bu ihanet olasılığını şimdi aklına getiren şüpheden kurtulamıyordu. Başkalarından aldığının çok daha fazlasını onlara veren iyi kalpli Naomi, onun belleğinde artık sonsuza dek şüpheli birisi olarak kalacaktı.

Zaten bir insanın aklının ya da yüreğinin her gizli köşesini gerçekten bilemediğiniz gibi, hiç kimseyi de tam olarak bilemezdiniz aslında. Hiçbir insan mükemmel değildi. Aziz gibi huyları olan ve bencilce davranışlarda bulunmayan birisinin bile, bir kez gerçekleştirdiği veya hiç gerçekleştirmediği, sözü edilmez arzularla dolu, canavar gibi bir yüreği olabilirdi.

Örneğin, kendisinin başka bir karısını daha öldürmeyeceğinden kesinlikle emindi. Bir de şu vardı; Naomi'yle olan evliliği şimdi en korkunç düşüncelerle lekelendiğine göre, bundan sonra birlikte evlilik yemini etmek için, birisine karşı nasıl yeterince güven duyabileceğini hayal bile edemiyordu.

Sağlık görevlisi onun yağ içinde kalan yüzüyle kuruyan dudaklarını soğuk, ıslak bir havluyla sildiği sırada, gözlerini kapattı ve ona minnettarlıkla teslim oldu.

Belleğinde Naomi'nin güzel yüzü canlanmış ve bir an için bu yüz onu mutlu kılmıştı, ama sonra onun o melek gülüşünde belirgin bir sinsilik ve bir zamanlar sevecen bakan o gözlerinde şimdi kendisini rahatsız eden güvensiz bir pırıltı gördüğünü düşündü.

Sevgiyle yaklaştığı karısını kaybetmek, kapanma umudu hiç olmayan bir yara gibi, son derece acı vericiydi, ama onun o pırıl pırıl hayalinin şüpheyle lekelenmiş olması çok daha kötüydü. Bunca zaman ona rahatlık ve huzur sağlamış olan Naomi artık yoktu ve şimdi onunla ilgili olarak sürdürebileceği lekesiz anılardan bile yoksundu. Ve her zamanki gibi, onu rahatsız eden şey olay değil, bunun sonraki durumuydu.

Naomi'nin anısının yok olması öylesine şiddetli, öylesine korkunç bir üzüntüydü ki, buna dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Çenesinin titrediğini ve ağzının aralandığını hissetti, ama bunun nedeni yeni bir kusma isteği veya acının kendisi olmasa da onun gibi bir duyguydu. Gözleri yaşlarla doldu. Belki sağlık görevlisi ona sakinleştirici bir iğne yapmıştı. Ulurcasına sesler çıkaran ambulans, onun yaşamının bu en önemli gününde

sarsıla sarsıla giderken, için için, ama sessizce ağlayan Junior, ardından daldığı düşsüz bir uykuda geçici bir huzur buldu.

Uyandığında, bir hastane odasının yatağında yatıyordu; vücudunun üst kısmı hafifçe kaldırılmıştı. Aydınlık bile denemeyecek kadar zayıf olan ve yarı kapalı jaluzinin aralıklarından şeritler halinde sızan kül rengi ışık, tek bir pencereden gelmekteydi. Odanın büyük bir kısmı karanlıkta kalıyordu.

Ağzının içinde, daha önceki gibi iğrenç olmasa da, hâlâ ekşi bir tat vardı. Odada hissedilen antiseptiğin, yer cilasının ve yeni yıkanmış yatak örtülerinin kokusu çok temiz ve sağlıklıydı; vücut salgılarından oluşan hafif bir koku bile duyulmuyordu.

Aşırı yorgun ve bitkindi. Sanki üzerinde kilolarca ağırlık varmış gibi sıkıntılıydı. Gözlerini açık tutmak bile onu yoruyordu.

Yatağın yanında duran demir askıdaki serum şişesinden toplardamarına damla damla akan sıvı, kusma sırasında kaybetmiş olduğu elektrolitlerin yeniden oluşumunu sağlıyor ve büyük olasılıkla kusma önleyici bir ilaç içeriyordu. Dirseğini kıvırmasını ve serumu ileten iğnenin bir kaza sonucu çıkmasını önlemek amacıyla, sağ kolu bir destek tahtasına sıkıca bağlanmıştı.

Oda iki kişilikti. İkinci yatak boştu.

Odada yalnız olduğunu düşünen Junior, biraz daha rahat bir pozisyonda yatmak için kıpırdanacak gücü kendinde bulduğunda, bir adamın boğazını temizlediğini duydu. Balgamsı ses yatağın ayak ucunun ilerisinden, odanın sağ köşesinden gelmişti.

Onu bu loş odada izleyen kişinin kendisine karşı iyi niyet besleyen birisi olamayacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Doktorlarla hemşireler hastalarını ışıklar kapalıyken izlemezlerdi.

Başını oynatmadığı ve herhangi bir ses çıkarmadığı için rahatlamıştı. Uyanık olduğunu belli etmeden önce, durumu mümkün olduğunca kavramak istiyordu.

Hastane yatağının baş ucu biraz kalkık olduğundan ötürü, hayaletin beklediği köşeyi incelemek için başını yastıktan kaldırmasına gerek yoktu. Serum askısının öte tarafına ve yandaki yatağın ayak ucuna baktıktan sonra, gözlerini ileriye doğru çevirdi.

Kendisi pencerenin en uzağında ve odanın en karanlık köşesinde yatıyordu, ama söz konusu olan köşe de neredeyse aynı derecede karanlıktı. Gözleri acıyacak kadar uzun bir süre o köşeye baktıktan sonra, en nihayet

bir koltuğun belli belirsiz siluetini gördü. Koltukta, Styx Nehri'ndeki cübbeli ve başlıklı gondolcuya benzer birisi vardı.

Junior rahatsızdı; tüm vücudu ağrıyordu ve ayrıca susamıştı, ama yine de hiç hareket etmeden adamı gözleyip durdu.

Bir süre sonra, kendisini uyandıran bu duygunun tümüyle psikolojik bir belirti olmadığını fark etti. Karnının üstünde ağır bir şey vardı. Ve bu her neyse soğuk bir şeydi; aslında öyle soğuktu ki, tüm karnını, bunun ürpertisini hemen hissedemeyecek kadar uyuşuk bırakmıştı.

Vücudu titremeye başladı. Koltuktaki adamın dikkatini çekmemek için, takırdayan dişlerinin sesi duyulmasın diye, çenelerini birbirine kenetledi.

Gözlerini köşeden hiç ayırmamasına karşın, karnının üstünde ne olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü. Ama bu gizemli gözlemci onu yeterince sinirlendirdiğinden, düşüncelerini her zamanki gibi toparlayamıyor ve titremekten ötürü bir ses çıkarmamak için gösterdiği çaba da düşünme yeteneğini engellemekten öteye gitmiyordu. Karnının üstündeki soğuk nesneyi tanımlayamadıkça, daha fazla korkmaya başlamıştı.

Pencereden sızan hafif ışık kadar kül rengi olan, birkaç yerde açık yeşile dönüşen, vücudunda onu bir daha canlandırması artık mümkün olmayan yaşam sıcaklığının tümü kaybolan ve şimdi en solgun bir tondan da beyaza dönüşen Naomi'nin buz gibi soğuk cesedini aklından geçiren Junior, neredeyse bir çığlık atacaktı.

Hayır. Saçmaydı bu. Karnının üstündeki yığıntı Naomi değildi. Yatağını bir cesetle paylaşmıyordu. Böyle bir şey ancak E.G. Çizgi Romanları'nda, eskiden bu mecmuada yayımlanan Yeraltından Masallarda olurdu. Ve koltukta oturan da Naomi değildi; intikam almak için, morgdan onun yanına gelmemişti tabii. Ölüler ne burada ne de başka bir dünyada bir kez daha yaşarlardı. Saçma sapan düşüncelere kapılıyordu. Böylesine cahilce batıl inançlar gerçek olsa bile, bu ziyaretçi, öldürülmüş bir eşin yasayan ölü biçiminde vücut kazanamayacağı kadar sessiz ve sabırlıydı.

Doğaüstü bir suskunluk değildi bu, çıkarcı bir sessizlik, hayvanlara özgü bir kurnazlıktı; tıpkı avına saldırmak için çalılıklarda gizlenip bekleyen bir panterin mükemmel hareketsizliği ya da bir uyan sesi vermeyecek kadar acımasız bir yılanın kıvrılıp durduğu zamanki gerginliği gibi.

Junior koltukta oturan adamın kim olduğunu aniden fark etti. Bu hiç kuşkusuz, yüzünde doğum lekesi olan sivil kıyafetli polis memuruydu.

Kırlaşmış, fırça gibi kesilmiş saçlar. O basık yüz. Kalın boyun.

Bir anda Junior'un aklına porto şarabı tonundaki doğum lekesinin ortasında yüzer gibi hareket eden o göz ve bu gözün çarmıha gerilmiş bir adamın kanlı avamdaki çiviye benzer, çelik grisi tonundaki irisi geldi.

Karnının üstünde boylu boyunca duran o korkunç ağırlık daha önce etini ürpertmişti, ama şimdi karanlıkta sessizce oturup kendisini izleyen yüzü doğum lekeli dedektifi düşündükçe, iliklerine dek buz gibi kesildiğini hissediyordu. Ve tehlikeli olacak kadar sabırlı görünen bu adamla birlikte olmaktansa, ölmesine karşın dirilerek ona hakaretlerde bulunan Naomi'yle başa çıkmayı yeğlerdi.

Bölüm 10

FORD pikap, kıyamet günü dünyada açılacak olan yarığın çıkaracağı kadar büyük bir gürültüyle Pontiac'a yandan çarpmış ve Agnes, araba yana doğru kayarak hafifçe eğilip yuvarlandığı sırada, attığı çığlığın ne ilk ne de geri kalan kısmını duymuştu.

Yağmurla yıkanan sokak, tekerleklerin altında titrek titrek parlıyor ve ilerideki kavşak sanki uzun bir tepenin yarısında kalmış gibi duruyordu; böylece yazgıyla bir anlaşmaya varmış gibi görünen yerçekimi bile sanki onlara karşıydı. Pontiac'ın sürücü kısmı yukarıya doğru kalkmıştı. Ardından, ön camın ilerisinden görünen Bright Beach'in ana girişi çılgın gibi eğildi ve arabanın yolcu kapısı kaldırıma çarptı.

Kapının çatlayan pencere camı paramparça olmuştu. Bir ejderhanın böğründeki pırıl pırıl parlayan pullara benzer ıslak, çakıllı bir asfalt parçası yüzünün birkaç santim ötesindeki kırık camın önünden tıslayarak geçti.

Yola çıkmadan önce, Joey kendi emniyet kemerini takmış, ama Agnes'ın durumundan ötürü onunkini takmamıştı. Hızla kapıya çarptıktan sonra, sağ omzuna bir ağrı saplanınca, “Aman Tanrım, bebek!” diye düşündü.

Ardından, ayaklarını arabanın döşemesine sıkıca dayadı ve sol eliyle koltuğu kavrayıp sağ eliyle kapının kolunu sımsıkı tutarak, bebeğe bir şey olmaması ve kendisi doğumdan sonra yaşamasa bile, çocuğunu bu sonsuz ve ender güzellikteki dünyaya getirebilecek kadar yaşaması için, durmaksızın dua etti.

Şimdi tepe üstü duran Pontiac, kayarken döndüğü sırada, gürültüyle asfaltta sürükleniyor ve Agnes ne kadar sıkı tutunursa tütünsün, koltuğundan hareket ederek, çöken tavana ve geriye doğru çekiliyordu. Bu arada, alnını sert bir biçimde üstteki ince tavan kaplamasına çarpmış ve sırtı da koltuğun baş dayayacak kısmının arasında ezilmişti.

Bir kez daha bağırdığını duydu, ama kısa bir çığlıktı bu, çünkü arabaya ya yine bir pikap ya da başka bir araba çarpmıştı veya park etmiş olan bir arabayla çarpışmışlardı, ama neden ne olursa olsun, soluğu kesilmiş ve çığlıktan kopuk kopuk solumalara dönüşmüştü.

Bu ikinci yandan çarpışmanın sonucunda, tam üç yüz altmış beş derecelik bir dönüş oldu. Sürücü tarafı tümüyle parçalanan araba sarsıldıktan sonra, en sonunda dört tekerleğinin üstüne oturarak bir kaldırıma çıktı ve ardından da sörf kayakları satılan parlak boyalı bir dükkânın duvarına çarpıp, vitrin camını şangırtıyla parçaladı.

Direksiyonda şimdi her zamankinden iriymiş gibi görünen ve koltuğunda yana doğru iki büklüm duran Kaygılı Ayı'nın başı Agnes'a doğru eğilmişti; yan tarafa kayan gözleriyle ona bakıp duruyor ve burnundan kanlar akıyordu. Ardından, "Bebek nasıl?" dedi.

"İyi, iyi sanırım," diye soluk soluğa yanıtladı Agnes, ama yanılmış olabileceğinden ve bebeğin ölü ya da sakat olarak dünyaya geleceğinden korkuyordu.

Kaygılı Ayı kıpırdamıyor, iki yana düşmüş kolları ve sanki kaldıramayacakmış gibi ağır bir biçimde sarkan başıyla garip ve kesinlikle rahatsız bir pozisyonda öylece duruyordu. "İzin verirsen… sana bir bakayım."

Titrediği ve çok korktuğu için net olarak düşünemeyen Agnes, bir an Joey'in ne kastettiğini ve ne istediğini anlayamamıştı, ama sonra onun yanındaki pencere camının da paramparça olduğunu, sürücü kapısının çok kötü bir şekilde eğrilip büküldüğünü ve çerçevesinden çıktığını gördü. Daha da kötüsü, onlara hızla çarpan pikap, Pontiac'ın yan tarafını içe doğru göçertmiş ve bu yağmurlu günde ortaya çıkıveren mekanik bir köpek balığı gibi çelik sesli bir homurtu çıkararak, Joey'in o sıcak yüreğini ararcasına kaburgalarını parçalamış ve incecik madeni dişleriyle onu sanki derinden ısırmıştı.

İzin verirsen… sana bir bakayım.

Joey ne başını kaldırabiliyor ve ne de ona doğru tam olarak dönebiliyordu… çünkü belkemiği belki de ciddi bir biçimde hasar görmüş ve felç olmuştu.

"Ah, sevgili Tanrım," diye fısıldadı Agnes; her zaman kaya gibi sağlam ve umut dolu bir kadın olmasına karşın, şimdi rahminde taşıdığı doğmamış çocuğu kadar zayıf ve korkak bir haldeydi.

Kocasının kendisini daha iyi görebilmesi için koltuğunda öne doğru eğilerek, titreyen elini onun yanağına dokundurduğunda, Joey'in başı öne, paçavra gibi olan boyun kaslarının üstüne ve çenesi de göğsüne düştü.

Kırık camlardan içeriye soğuk, rüzgârla karışık yağmur doluyor ve uzaklardaki gök gürültüsünün sesiyle birlikte, Pontiac'a doğru koşan

sokaktaki insanların yükselen sesleri duyuluyordu; havada fırtınanın ve ondan çok daha anlaşılmaz ve korkunç olan kanın kokusu vardı, ama şimdiye dek gördüğü en kötü kâbuslarda bile kendisini böylesine düşteymişçesine hissetmeyen Agnes için, bu belirgin detayların hiçbirisi yaşamakta olduğu anı gerçekmiş gibi gösteremiyordu.

Joey'in yüzünü ellerinin arasına aldı, ama ne göreceğinden korktuğu için, başını hafifçe kaldırmıştı.

Kocasının gözleri daha önce hiç görmediği kadar parlaktı; sanki onu başka bir yere götürecek olan pırıl pırıl bir melek vücuduna girmiş, birlikte yolculuğa çıkmaya hazırlanıyordu.

Acıdan ve korkudan uzak bir sesle, "Ben… senin tarafından sevildim," dedi Joey.

Onun ne dediğini anlamayan ve kendisine acaba onu seviyor mu, diye sorduğunu düşünen Agnes, "Evet, tabii, aptal ayı, şapşal adam, tabii ki seni seviyorum," diye yanıtladı.

"Benim için önemli olan tek şey… yalnızca buydu," dedi Joey bu kez. "Senin… beni sevmen. Ben senin sayende güzel bir yaşam geçirdim."

Agnes ona henüz ölmeyeceğini, çok uzun bir süre birlikte olacaklarını, önlerinde daha yaşanacak bunca yıl varken bu evrenin onu otuz yaşında alacak kadar zalim olmadığını söylemeye çalıştı, ama gerçekle karşı karşıya olduklarından ötürü, ona yalan söyleyemiyordu. Ve bunun yanı sıra aslında kaya gibi sağlam ve umut dolu birisi olmasına karşın, yine de ona karşı istediği kadar güçlü görünemiyordu.

Yüzünün ağlamaklı bir hal aldığını ve dudaklarının titrediğini hissettiği sırada, hıçkırığını bastırmak istemiş, ama bunu engelleyememişti.

Joey'in o değerli yüzünü elleriyle tutup öptü. Bakıştan karşılaştığında ise, var gücüyle ağlamamaya çalıştı, çünkü kocasının gözlerinin içine bakmak ve onu son ana dek net olarak görmek istiyordu.

Arabanın yanına gelen bir sürü insan kilitli kapıları açmaya çalışıyor, ama Agnes onlara aldırmıyordu bile.

Onun bu çılgınca dikkatini kendi yoğun bakışlarıyla birleştiren Joey, "Bartholomew,"* dedi.

Her ikisi de Bartholomew adında birisini tanımıyordu ve Agnes daha önce ondan bu adı hiç duymamıştı, ama onun ne demek istediğini anladı. Joey asla göremeyeceği oğlundan söz ediyordu.

"Eğer oğlan olursa… adı Bartholomew olacak," diye söz verdi.

* Bartholomew, Hz. İsa’nın on iki havarisinden birinin adıdır. Ç.N.

Joey sanki kendisine bir görüntü gelmişçesine, “Oğlan,” diye temin etti onu.

Alt dudağından çenesine doğru yoğun bir halde kan akıyordu; atardamardan gelen parlak kırmızı kan.

“Bebeğim, hayır,” diye yalvardı Agnes.

Kocasının gözlerinin içinde kaybolmuştu. Alice’in aynadan geçtiği gibi, kendisi de onun gözlerinden geçmek, şimdi solmakta olan o parlaklığı izlemek ve ona açılan kapıdan onunla birlikte geçip kendisine eşlik ederek bu yağmurlu günden kurtulmak ve cennete ulaşmak istiyordu. Ama bu Joey’in kapısıydı, onun değil. Kocasını almaya gelen trene binmek için bileti yoktu. Ve Joey trene bindi; trenle birlikte gözlerindeki ışık da gitmişti.

Kocasına doğru eğilen Agnes, onu son bir kez öptü; Joey’in kanı acı değil, kutsaldı.

Bölüm 11

KÜL rengi ışık şeritlerinin kaybolan güçsüz pırıltıları uğursuz, koyu gölgelere dönüşürken, Junior'la yüzünde doğum lekesi olan adamın arasında süre gelen sessizlik hâlâ bozulmamıştı. Ancak destanlarda yer alan bu uzun bekleme süreci, en nihayet odanın kapısının açılması ve koridordan içeriye beyaz önlüklü bir doktorun girmesiyle birlikte son buldu. Kapıdan sızan floresan ışığı arkadan geldiği için, düşsel bir figür gibi görünen doktorun yüzü karanlıkta kalıyordu.

Hemen gözlerini kapatan ve çenesini sarkıtan Junior, ağzından soluk alıp vererek, uyuyormuş numarası yapmaya başladı.

Hafif bir sesle konuşan doktor, "Burada olmamanız gerekirdi korkarım," dedi.

Kendisi de aynen doktor gibi hafif sesle konuşan ziyaretçi, "Ben onu rahatsız etmedim," diye yanıtladı.

"Rahatsız etmediğinizden eminim. Ama hastamın kesin bir sessizliğe ve dinlenmeye gereksinimi var."

"Benim de öyle," dedi ziyaretçi; söylenilen yalın cümlenin içerdiği ikinci anlamı merak eden Junior, bu garip yanıt karşısında neredeyse kaşlarını çatacaktı.

İki adam birbirleriyle tanıştılar. Doktorun adı Jim Parkhurst'tu. Kibar tavırlı ve centilmen birisiydi; insanı rahatlatan, balsam gibi etkili ses tonuna ya doğuştan sahipti ya da bunu daha sonra kazanmıştı.

Yüzünde doğum lekesi olan adam kendini Dedektif Thomas Vanadium olarak tanıttı. Adının bilinen kısaltılmış biçimini kullanmamıştı ve sesi de ablak ve sıradan yüzü kadar etkisizdi.

Junior bu adama annesinden başka hiç kimsenin Tom demeyeceğini tahmin etti. Bazı kişilere göre "Dedektif" ve onu tanıyan çoğu kişiye göre de "Vanadium" olmalıydı.

"Burada yatan Bay Cain'in nesi var?" diye sordu Vanadium.

"Çok olağan dışı ve güçlü bir hematemesis geçirdi."

"Yani kan kustu. Bu sözcüğü sağlık görevlilerinden biri kullanmıştı. Ama bunun nedeni neydi?"

“Kısacası, kustuğu kan koyu ve asitli olmadığı için, midesinden gelmiyordu. Parlak ve alkalikti. Yemek borusundan gelmiş olabilir, ama büyük olasılıkla yutak kökenli.”

“Boğazından gelmiş demek.”

Junior’in boğazının içi sanki kaktüs yemiş gibi batıyordu.

“Evet, öyle,” dedi Parkhurst. “Emesisin aşırı şiddetinden ötürü, bir ya da daha fazla sayıda küçük kan damarı çatlamış olabilir.”

“Emesis mi?”

“Kusma. Bunun olağanüstü şiddette bir kusma olduğu söylendi bana.”

“Bir yangın hortumu gibi püskürdü,” dedi Vanadium gerçekçi bir biçimde.

“Ne kadar renkli bir anlatım.”

O anlamsız yüz ifadesine yeni bir anlam kazandıran tekdüze bir ses tonuyla, “Orada bulunup da, kirlenen giysilerine kuru temizleme parası vermek zorunda kalmayan tek kişi benim,” diye ekledi dedektif.

İki erkek de alçak sesle konuşuyor ve hiçbirisi yatağa yaklaşmıyordu.

Junior bu konuşmalara kulak misafiri olma şansını elde ettiği için sevinmişti, çünkü yalnızca Vanadium’un kuşkularının özünü ve derinliğini öğrenmekle kalmayacak, aynı zamanda da onu buraya getirmiş olan bu üzücü, iğrenç ve utanç verici olayın nedenini öğrenerek, merakını gidermiş olacaktı.

“Ciddi bir kanama mı bu?” diye sordu Vanadium.

“Hayır. Artık durdu. Şimdi yapılacak şey, daha fazla kanamaya yol açabilecek kusmanın yinelenmesini önlemek. Kendisine sürekli olarak, mide bulantısını giderici ilaçlar ve kaybettiği elektrolitlerin yeniden oluşumunu sağlayan bir damar içi serum veriliyor; ayrıca, karın kasları spazmını önleyebilmek ve vücut yangısının kontrol altında tutulmasına yardımcı olabilmek için, karnının üstüne buz torbaları yerleştirdik.”

Buz torbaları. Naomi’nin cesedi değil. Yalnızca buz.

Junior kendi kendine yaratmış olduğu sapkın eğilimli düşüncesine neredeyse gülecekti. Yaşayan ölü kendisini almaya gelmemişti; karnının üstündeki ağırlık yalnızca birkaç kauçuk buz torbasıydı.

“Kanamaya kusma neden oldu demek,” dedi Vanadium. “Ama kusmaya neden olan şey neydi?”

“Daha bir sürü tahlil yapacağız tabii, ama hastamız en azından on iki saat hareketsiz kaldıktan sonra. Ben kişisel olarak, herhangi bir fizyolojik neden bulacağımızı sanmıyorum. Bu daha çok psikolojik olmalı… Ciddi bir

korkunun neden olduğu akut sinirsel kusma; karısını kaybetmesinin şoku, onun ölümünü görmesi.”

Kesinlikle öyleydi. Şoktu bu. O korkunç kayıp. Junior şimdi bunu yeniden hissediyor ve kusmayla başa çıkmış gibi görünmesine karşın, gözyaşlarına boğularak kendini ele vereceğinden korkuyordu.

Bu çok önemli günde kendisiyle ilgili birçok şey öğrenmişti… Örneğin, daha önce hiç fark etmediği kadar doğal olduğunu, uzun vadeli kazançlar elde edebilmek için kısa vadeli, ama çok riskli özverilerde bulunmaktan çekinmediğini, son derece cesur ve atak davrandığını ve belki de bunlardan çıkan en önemli sonuç sandığından daha duyarlı bir kişiliğe sahip olduğunu öğrenmesiydi, ama güzel bir nitelik olan bu duyarlılık, umulmadık ve uygunsuz zamanlarda ortaya çıkıyordu.

Vanadium, Dr. Parkhurst’e, “Ben bu meslekte sevdiklerini çok kısa bir süre önce kaybeden onlarca insan görürüm. Ama bu insanların hiçbirisi Vezüv gibi püskürmez,” dedi.

“Evet, olağan dışı bir tepki bu,” diye aynı fikri paylaştı doktor, “ama tamamen olağan dışı değil; ender de olsa görülebilir.”

“Kendini kusturmak için, bir şey almış olabilir mi?”

Parkhurst hayli şaşırmış görünüyordu. “Bunu neden yapsın, Tanrı aşkına?”

“Akut sinirsel kusmayla bizi yanıltmak için.”

Hâlâ uyuyormuş numarası yapan Junior, şimdi bir yanılgının peşine düşmeye çalışan dedektifin bu saptırmacayı yalnızca kendi kendine yarattığını fark edince sevinmişti.

Vanadium kişiliğine özgü o tekdüze, garip ses tonuyla, renkli sözcükler içeren konuşmasını sürdürdü: “Adam karısının cesedine şöyle bir bakıyor, etli butlu bir domuzdan bile daha fazla terliyor, çok uzun süren bir bira içme yarışmasının sonuna kadar dayanmaya çalışan toy bir delikanlı gibi fışkırıyor ve kan kusana dek kusuyor… Sıradan bir katilin tepkisi bu olamaz.”

“Siz cinayetten mi söz ediyorsunuz? Ama parmaklığın çürük olduğunu söylüyorlar.”

“Evet, öyle. Yine de, belki tüm öykü bu değildir. Her neyse, biz bu tip adamların yaptıkları olağan pozları biliriz; aldatıcı ve zekice davranışlarda bulunduklarını sanırlar. Ve bunlardan bazıları da durumu öylesine belli ederler ki, bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarırlar. Ama bu adamın davranışı yeni bir yaklaşım biçimi. Zavallıya inanman için, seni zorluyor sanki.”

“Şerif bürosu, olayın ardından bunun kaza sonucu ölüm olduğu konusunda bir karara varmamış mıydı?” diye sordu Parkhurst.

“Oradakiler iyi niyetli adamlardır, iyi polisler; alt rütbelisinden üst rütbelisine kadar,” dedi Vanadium, “ve eğer benden daha çok acıma duygusuna sahipseler, bu bir kusur değil, bir erdemdir. Bay Cain kendini kusturmak için, ne almış olabilir?”

Seni bunca zaman dinlemek bile buna neden olabilir, diye düşündü Junior.

“Ama şerif bürosu bu olayın bir kaza olduğunu düşünüyorsa…” diye ona karşı çıktı Parkhurst.

“Bu eyaletteki polis örgütünün nasıl çalıştığı sen de bilirsin, doktor. Yargıya karşı mücadele etmek için çaba harcamayız biz. Ortaklaşa hareket ederiz. Şerif, olayı sınırlı bir yaklaşımla sonuçlandırmaya karar vermiş olabilir ve onu kimse suçlamaz. Durumu kaza olarak tanımlayabilir ve olayı kapatır, ama biz eyalet polisleri, konuyla ilgili biraz daha araştırma yapmak istediğimiz zaman da bize kızıp öfkelenmez.”

Dedektif her ne kadar yanlış bir iz peşindeyse de Junior kendisini mağdur durumda hissetmeye başlamıştı. Her nitelik sahibi vatandaş gibi o da, araştırmalarını yasalara uygun yürüten ve sorumluluklarını bilen polislerle işbirliği yapmak istiyor, hatta buna can atıyordu. Ama Thomas Vanadium denilen bu adam, tekdüze ses tonuna ve donuk görünüşüne karşın, ona bir fanatik izlenimi vermekteydi. Her mantıklı insan, yasal polis soruşturmasıyla can bezdirici taciz arasında kıl payı bir çizgi olduğunu bilirdi.

“İpeka denilen bir şey var sanırım, öyle değil mi?” diye sordu Vanadium, Parkhurst’e.

“Evet. Bir Brezilya bitkisinin kuru kökü, ipekakuanka. Çok etkili bir kusma oluşturur. İçerdiği aktif madde emetin adı verilen toz biçiminde bir alkaloiddir.”

“Aşırı etkin bir ilaç bu, değil mi?”

“Evet. Şurup biçimindedir. Çocuğunuz zehirli bir madde yuttuğunda, onu çabucak kusturmak istediğiniz zaman, evinizdeki ecza dolabında bulunması yararlı olur.”

“Ben de geçen Kasım ayında bunu kendim için kullanabilirmişim demek.”

“Zehirlenmiş miydiniz?”

Junior’ı şimdi gitgide sabırsızlandıran o ağır, yavan ses tonuyla, “Hepimiz zehirlenmiştik, doktor,” dedi Vanadium. “Yeni bir seçim yılıydı, anımsadın, değil mi? O kampanya sırasında, ipekayla birkaç kez kusabilirmişim. Çok iyi kusmak için, daha başka ne yararlı olabilir acaba?”

“Şey, apomorfin hidroklorid.”

“Ama ipekayı bulmaktan daha zor bu.”

“Evet. Sodyum klorid de işe yarar. Bildiğimiz tuz yani. Bunun yeterli bir miktarını suyla karıştırırsanız, genelde etkili olur.”

“Bu ise ipekayı veya apomorfin hidrokloridi ortaya çıkarmaktan da zor.”

“Ortaya çıkarmak mı?” diye sordu Parkhurst.

“Yani fışkıda.”

“Kusmuğu mu kastediyorsunuz?”

“Affedersiniz. Kibar konuşmak zorunda olduğumuzu unuttum. Evet, kusmuğu kastediyorum.”

“Pekâlâ, laboratuvar anormal yükseklikteki tuz seviyesini ortaya çıkarabilir, ama bu bulgu mahkemede geçerli sayılmaz. Zanlınız birçok aşırı tuzlu yiyecek yediğini söyleyebilir.”

“Tuzlu su fazla uygun olmazdı zaten. Kusmadan kısa bir süre önce, bundan çok miktarda içmesi gerekirdi, ama bu adamın etrafında onun davranışlarını gözden kaçırmamaları için nedenleri olan bir sürü polis vardı. İpeka kapsül biçiminde de olur mu?”

“Herhangi bir kimse, boş jelatin kapsüllerini bu şurupla doldurabilir sanırım,” dedi Parkhurst. “Ama…”

“Deyiş yerindeyse, kendi sigarasını kendi sardı demek. Öyleyse bu kapsüllerden birkaçını avcunda saklayıp, susuz yutmuş ve bunlar midesinde eriyene dek etkisi de epeyce gecikmiş olabilir.”

Nazik doktor, dedektifin bu uygunsuz varsayımını ve ısrarlı sorularını artık sıkıcı bulmaya başlamış gibi görünüyordu. “Bir dozluk ipekanın, bu olayda olduğu gibi, böylesine şiddetli bir tepki göstermesi konusunda ben hayli kaygılıyım… Yani bu yutak kanaması değil miydi, Tanrı aşkına. İpeka güvenli bir üründür.”

“Eğer normal dozun üç ya da dört katını aldıysa…”

“Fark etmez,” diye ısrar etti Parkhurst. “Aşırı dozun etkisi de bunun azıyla yaklaşık aynı orandadır. Zaten aşırı doz alamazsınız, çünkü bu ilaç kusturucudur ve kustuğunuz zaman, çıkardığınız her şeyle birlikte ipekayı da çıkarmış olursunuz.”

“Öyleyse, az veya çok, fışkısında ipeka vardır. Affedersiniz… kusmuğunda.”

“Eğer siz hastanenin ejekta örneği sağlayabileceğini düşünüyorsanız, korkarım ki…”

“Ejekta mı?”

“Yani kusmuk.”

“Benim mesleğim tıp olmadığı için, aklım kolay karışıyor, doktor. Eğer belirli bir sözcüğe bağlı kalma konusunda anlaşmazsak, ben yine yalnızca fışkı sözcüğünü kullanacağım.”

“Sağlık görevlileri, eğer bir kusma tası kullanmışlarsa, bunun içindekileri atarlar. Ve eğer ıslak havlu ya da çarşaf varsa bile, bunlar da yıkanmıştır.”

“Tamam,” dedi Vanadium. “Ben olay yerinden biraz kusmuk örneği alıp, bunu bir torbaya koymuştum zaten.”

“Torbaya mı koymuştunuz?”

“Kanıt olarak.”

Junior konuşmasa da, son derece öfkelenmişti. Gaddarca bir şeydi bu; midesindeki hiç tartışmasız ona ait olan çok özel içerik, kendisinden izinsiz ve hatta onun bilgisi dışında, bir plastik kanıt torbasına doldurulmuştu. Bundan sonra sırada ne vardı acaba… Morfinle uyutulduktan sonra alınacak bir dışkı örneği mi? Bu tür bir davranışın kesin anlamı Birleşik Devletler Anayasası’nı çiğnemek, kişinin suçlanması kurallarını ve insan haklarını hiçe saymak, adaletin yüzüne bir tokat atmak demekti.

İpeka ya da başka herhangi bir kusturucu almamıştı tabii ki ve bu nedenle ona karşı kullanacak hiçbir kanıt bulamayacaklardı. Ama yine de aslında kızmıştı. Belki Dr. Parkhurst de fışkı örneklemesi denilen bu insanlık dışı ve fanatik istekten rahatsızlık duymuştu, çünkü şimdi sert bir tavır içindeydi. “Benim birkaç randevulu hastam var. Gece vizitlerim sürdüğü sırada Bay Cain’in uyanacağını sanıyorum, ama onu yarına dek rahatsız etmemenizi yeğlerim.”

Onun bu ricasına uymak yerine, “Bir soru daha, doktor,” dedi Vanadium. “Eğer senin dediğin gibi, bu bir akut sinirsel kusmaysa, karısının sarsıcı kaybı karşısında duyduğu üzüntünün yanı sıra bunun başka bir nedeni daha olabilir mi?”

“Böylesine şiddetli bir korkunun dışında, daha başka belirgin bir neden düşünemem bile.”

“Suçluluk duygusu,” dedi dedektif. “Eğer karısını o öldürdüyse, tıpkı üzüntü gibi, aşırı bir suçluluk duygusu da akut sinirsel kusma nedeni olamaz mı?”

“Bunun yanıtını tam olarak veremem. Ek diplomalarımın hiçbirisi psikolojiyle ilgili değil.”

“Fark etmez. Sen beni bilimsel bir varsayımla eğlendiriver yeter, Doktor.”

“Ben bir şifacıyım, savcı değil. Birisine suçlamada bulunmak gibi bir huyum yoktur, özellikle de kendi hastalarıma karsı.”

“Zaten ben de bunu bir huy haline getirmeni aklımdan bile geçirmem. Ama yalnızca bir kerelik soruyorum. Eğer bunun nedeni üzüntü olabiliyorsa, niçin suçluluk duygusu olmasın?”

Dr. Parkhurst kendisinin aklına bile gelmeyecek bu soruyu düşündü. “Şey… evet, olabilir sanırım.”

Seni yüreksiz, ahlaksız, şarlatan doktor, diye düşündü Junior acı acı.

“Bay Cain uyanana dek burada bekleyeceğim sanırım,” dedi Vanadium. “Bundan daha önemli hiçbir işim yok.”

Böyle davranarak tam etkili olmaya çalışmak için biraz geç kalmışsa da, Parkhurst’un şimdiki ses tonu, sanki bu evrenin imparatoruymuş gibi, otoriter bir biçim almıştı; gözdağı verircesine konuşmayı tıp fakültesinin özel bir dersinde öğrenmiş olmalıydı. “Hastam kritik bir durumda. Rahatsız edilmemesi gerekiyor, dedektif. Onu en erken yarından önce sorgulamanızı gerçekten istemiyorum.”

“Tamam, tabii. Hastanı sorgulamayacağım. Kendisini yalnızca… gözlemleyeceğim.”

Vanadium’un çıkardığı seslerden, Junior onun yeniden koltuğa oturduğunu tahmin etti.

Parkhurst kaş çatmaktan çok, tıp alanında daha deneyimliydi anlaşılan.

Uzun bir duraksamadan sonra, “Şu lambayı yakabilirsiniz,” dedi doktor.

“Ben böyle iyiyim.”

“Lamba hastayı rahatsız etmez.”

“Karanlığı severim,” diye yanıtladı Vanadium.

“Çok garip.”

“Evet, gerçekten de öyle.”

En sonunda yenilgiyi tamamen kabullenen Parkhurst, odadan ayrıldı. Ağır kapının hafif bir ses çıkararak kapanmasıyla birlikte, koridorda

duyulan lastik ayakkabıların gıcırtıları, kolalı üniformaların hışırtıları ve yoğun bir koşuşturma içinde olan hemşirelerin sesleri de yok olmuştu.

Bayan Cain'in küçük oğlu kendini güçsüz, zayıf, üzgün ve korkunç yalnız hissediyordu. Dedektif hâlâ buradaydı, ama onun varlığı Junior'in yalnızlık duygusunu daha da fazlalaştırmaktan öteye gitmiyordu.

Naomi'yi özlemişti. O böyle durumlarda, söylenecek ya da yapılacak en doğru şeyi daima bilir ve birkaç sözcük veya bir dokunuşuyla onun moralini düzeltirdi.

Bölüm 12

GÖKGÜRÜLTÜSÜ at toynaklarının sesine benzer sesler çıkarıyor ve benekli gri bulutlar, düşte görülen atların ağır çekimdeki doludizgin koşuşları gibi, doğuya doğru hareket ederek ilerliyorlardı. Yağmur altındaki Bright Beach, tıpkı eğlenceli aynaların yansıttığı biçimde, buğulu, bozuk bir görüntü içindeydi. Alacakaranlığa dönüşmekte olan ocak öğleden sonrası, bu bildik dünyadan ayrılmış ve sanki garip bir boyuta girmişti.

Yanında Joey'in cesedi ve karnında belki de ölmüş olan bebeğiyle birlikte, kapılar çerçevelerinden çıktığı ve sımsıkı kapandığı için Pontiac'ın içinde tutsak kalan ve tüm bunların yanı sıra çarpışmadan ötürü vücudunun her tarafı ağrıyan Agnes, ne bir korkuya kapılmış ne de gözyaşlarına boğulmuştu. Bunun yerine dua edip duruyor, başına neden böyle bir şeyin geldiğini anlamak için mantık yürütmeye çalışıyor ve hem acısının hem de kaybettiği kocasının üzüntüsünün üstesinden gelecek gücü kendinde bulmaya çalışıyordu.

Olay yerine ilk ulaşan görgü tanıkları arabanın her iki kapısını da açmayı başaramamışlardı, ama ona cesaret verici bir biçimde, kırık camlardan içeriye doğru konuşuyorlardı. Agnes onların bazılarını tanıyor, bazılarını ise hiç tanımıyordu. Bu insanların tümü de ona karşı içten ve ilgili davranmaktaydılar; bazılarının üstünde yağmurlukları olmadığından epeyce ıslanmışlardı, ama yine de özel bir pırıltıyla onların gözlerine yansıyan doğal merakları karşısında, kendisini gösteriye çıkmış bir hayvan gibi hissediyor ve sanki saygınlığını yitiren ve bu en özel acısı yabancıların eğlencesine sunulan birisiymişçesine bir duyguya kapılıyordu.

İlk polis ekibi ve onları yakından izleyen ambulans geldiğinde, Agnes'ı arabanın artık olmayan ön camından çıkarma olasılığı üzerinde tartıştılar. Ama çöken tavandan ötürü camın daraldığını düşünmeleri ve onun az sonra doğumun ikinci evresine girecek olması nedeniyle vücudunda ciddi kasılmalar oluşacağını göz önünde bulundurdukları zaman, kendisini buradan çekip çıkarmanın çok tehlikeli olacağına karar verdiler.

Ardından, sıvı basınçlı kurtarma çubukları ve maden testereleriyle birlikte kurtarma ekibi göründü ve sivil halk kaldırımlara doğru alındı.

Gök gürültüsü şimdi daha da yakınlarda duyuluyor, etrafta polis telsizlerinin cızırtısı, hazırlanan aletlerin tıngırtısı, sertleşen rüzgârın uğultusu yankılanıyordu. Baş döndürücüydü bu sesler. Bunlara kulaklarını tıkayamazdı ki ve gözlerini kapattığında, sanki bir eksenin çevresinde dönüyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu.

Havada benzin kokusu yoktu. Deponun patlamamış olduğu belliydi. Ani bir yangın çıkacakmış gibi görünmüyordu, ama daha yalnızca bir saat önce hayatta olan Joey'in zamansız ölümü de bilinecek bir şey miydi…

Ona ulaşmaya çalışırken kendisine yanlışlıkla zarar vermek istemeyen kurtarma ekibi, yolcu kapısından güvenceli bir biçimde ve mümkün olduğunca uzağa hareket etmesi için, Agnes'a cesaret veriyordu. Ama o, ölen kocasının yanına gitmenin dışında hiçbir yere gidemezdi.

Başı hâlâ onun omzunda olan Joey'in cesedinin üstüne yığılıp kalmış bir halde hareketsiz duran Agnes, aklından çılgın gibi, eski buluşmalarını ve evliliklerinin ilk yıllarını geçiriyordu. Sık sık arabalı sinemalara giderlerdi; John Wayne'in Altın Arayıcıları'nı ve David Niven'in 80 Günde Dünya Gezisi'ni seyrederlerken, birbirlerine sokularak oturur ve el ele tutuşurlardı. O sıralarda öyle gençtiler ki, sonsuza dek yaşayacakları kesindi; şimdi de hâlâ gençtiler, ama ikisinden birisi için, sonsuza dek kavramı bitmişti.

Bir kurtarma görevlisi gözlerini kapatmasını ve yüzünü yolcu kapısından öteye çevirmesini söyledikten sonra, pencereden içeriye doğru kapitone bir nakliye battaniyesi uzatarak, bu koruyucu örtüyü onun sağ tarafına yerleştirdi.

Battaniyeyi sımsıkı tutan Agnes'ın aklına, tabutlarında yatan ölülerin bazen bacaklarına yayılan o cenaze örtüleri gelmişti, çünkü kendisini yarı ölü gibi hissediyordu. Her iki ayağı da bu dünyada olmasına karşın, Joey'le birlikte öbür dünyadaki garip bir yolda yürümekteydi.

Güçlü aletlerin çıkardığı mırıltılı, vızıltılı, çıngıraklı ve ezici sesler. İncecik çelikle daha kalın yapılı çeliğin, maden testeresinin dişlerine dokunuşunda çıkan homurtu.

Yanındaki yolcu kapısı sanki canlıymış ve acı çekiyormuş gibi tiz havlama sesleri çıkarıyor ve esrarengiz işkence çığlıklarına benzer bu sesleri yüreğinin acıyla sızlayan derinliklerinde yalnızca Agnes duyuyordu.

Araba sarsıldıktan ve ezilip bükülen çelik avaz avaz bir ses çıkardıktan sonra, kurtarma ekibi görevlilerinin zafer çığlıkları yükseldi.

Yüzü mücevherlere benzeyen yağmur damlacıklarıyla boncuk boncuk olmuş, uçuk gri yeşil tonunda güzel gözlü bir adam, kesilip çıkarılan

kapının arasından uzanarak, Agnes’ın üzerindeki battaniyeyi aldı.

“Neyse ki iyisiniz, size ulaştık artık.” Adamın yumuşak, ama yankılı sesi öylesine doğaüstü bir sesti ki söylediği sözcükler yüzeysel anlamlarından daha derin ve daha rahatlatıcı bir güven duygusu iletir gibiydi.

Kurtarıcı geri çekilmiş ve onun yerine beyaz hastane üniformasının üstüne siyahları bir yağmurluk giymiş olan genç bir sağlık görevlisi gelmişti. “Sizi buradan çıkarmadan önce, belkemiği zedelenmesi olmadığından emin olmak istiyoruz. Ellerimi sıkabilir misiniz?”

Agnes kendisine söylenildiği gibi onun ellerini sıktığı sırada, “Bebeğim… zarar görmüş olabilir,” dedi. Ve sanki en büyük korkusunu dile getirmesi bunu gerçekleştirmiş gibi, tam o anda oluşan öyle acı verici bir kasılmayla bağırdı ki, sağlık görevlisinin ellerine genç adam yüzünü buruşturacak kadar sımsıkı sarıldı. Ardından, karnında garip bir şişkinlik ve sonra da korkunç bir gevşeklik hissetti; bunu ani bir baskı izledi.

Paramparça ön camdan içeriye giren yağmur damlalarıyla beneklenen gri koşu eşofmanı bir anda sırılsıklam oldu. Suyu boşalmıştı.

Kucağına ve oradan eşofmanın bacak kısımlarına doğru sudan da koyu başka bir leke yayılmış ve gri kumaşın içine işlediğinde porto şarabı rengini almıştı; Agnes bu yarı baygın durumunda bile, mucizevi bir doğum yapamayacağını ve bebeğini kanlar içinde dünyaya getireceğini düşünüyordu. Daha önce okuduklarından, amnion sıvısının berrak olması gerektiğini biliyordu. Sıvının içindeki az miktardaki kan korkutucu değildi, ama şimdi bu kanama fazlaydı. Siyahımsı kırmızı, yoğun bir kanamaydı bu.

“Bebeğim,” diye yalvardı Agnes.

Bu arada öyle kötü bir başka kasılma daha olmuştu ki, verdiği acı yalnızca sırtının altıyla karnını ağrıtmakla kalmıyor, bir omurilikten diğerine atlayan elektrik akımı gibi, tüm belkemiğine yayılıyordu. Ayrıca, sanki ciğerleri iflas etmişçesine, her aldığı solukla göğsü çimdikleniyordu.

Doğumun ikinci evresi, ilk çocuğunu dünyaya getiren bir kadında yaklaşık elli dakika sürer ve eğer ilk doğum değilse, bu süre yirmi dakikaya kadar inebilir, ama Agnes, Bartholomew’un dünyaya kitapta belirtildiği gibi gelmeyeceğini hissediyordu.

Sağlık görevlilerini bir telaş almıştı. Tekerlekleri kaldırımın üstüne yayılmış olan kaza enkazının kalıntılarına çarparak tıngırdayan sedyeye yol açmak için, kurtarma ekibinin aletleriyle araba kapısının parçaları bir kenara çekildi.

Agnes arabadan nasıl çıkarıldığının tam olarak farkında değildi; ama arkasına döndüğünü, Joey'in yarı karanlık enkazın içinde kalan cesedine baktığını, ona daima destek verdiği gibi şimdi de kendisine doğru umutsuzca uzanmaya çalıştığını ve sedyenin üstünde götürüldüğünü anımsıyordu.

Gündüzü sona erdiren akşam karanlığı çökmüş ve gökyüzü neredeyse morumsu tonda mavi siyah bulutlara boğularak alçalmıştı. Yağmur damlaları, yanan sokak lambalarının kıpkırmızı ışığında kan sağanağına dönüşmüş gibi görünmekteydi.

Hava daha da soğumuş ve yağmur neredeyse buz gibi sulusepkene çevirmişti. Ya da belki kendisi sıcaklamış ve bu ürpertiyi ateş gibi yanan cildinde daha fazla hissetmeye başlamıştı. Her damlacık tıslayarak yüzüne vuruyor ve sanki bebeğini de almak için geri dönüp gelmiş olan ölüme meydan okurcasına şişik karnını sımsıkı tutan ellerini sızlatıyordu.

İki sağlık görevlisinden birisi ambulansa doğru koşuşturarak sürücü koltuğuna oturduğu sırada, Agnes'da bir an için öyle ciddi bir kasılma olmuştu ki, bu acının doruk noktasında neredeyse bilincini yitirecekti.

Tekerlekli sedyeyi ambulansın arkasına yanaştıran ikinci sağlık görevlisi, kendisiyle birlikte hastaneye gelmesi için polislerden birine seslendi. Eğer yolda giderken bebeği doğurtmak ve aynı zamanda Agnes'ı da kımıldatmamak zorunda kalırsa, yardıma gereksinim duyacağı belliydi.

Agnes onların bu telaşlı konuşmalarını yarım yamalak anlıyordu, çünkü hem vücudundaki kanın çekilmesinden ve hem de Joey'i yanı başında görmesi nedeniyle duyduğu şaşkınlıktan ötürü, dikkat yeteneğini neredeyse kaybetmişti. Joey artık kaza geçirmiş bir halde değildi. Giysileri kanla lekelenmemişti.

Aslında, kış fırtınası ne saçlarını ıslatmıştı ne de giysilerini. Yağmur ona dokunmadan bir milimetre önünden geçiyordu; sanki su ve Joey, ya birbirlerini itmesi ya da birbirlerine dokunduklarında evrenin özünü sarsacak bir sel baskını başlatması gereken madde ve karşıt maddeden yapılmışlardı.

Kaşları çatılmış ve gözleri kısılmış olan Joey, Kaygılı Ayı durumundaydı.

Agnes uzanıp ona dokunmak istedi, ama kolunu kaldıracak gücü kendinde bulamıyordu. Artık karnını da tutmuyordu. Her iki eli de yanında, avuçları açık bir şekilde duruyor ve parmaklarını kıvırmak gibi basit bir hareket bile, şaşılacak kadar büyük bir güç ve dikkat gerektiriyordu.

Joey'le konuşmaya çalıştığında ise, tıpkı ona elini uzatamadığı gibi, sesini de kolayca çıkaramamıştı.

Ambulansın arkasına bir polis bindi.

Sağlık görevlisi tekerlekli sedyeyi eğimli tamponda ittiği sırada, bunun iner kalkar ayakları aşağıya doğru alçaldı ve Agnes önce baş tarafı olmak üzere ambulansa bindirildi. Ve ardından, klik klik diye bir ses çıkaran sedye yerine oturdu.

Ya kendi bildiği ilk yardım bilgisinden ya da sağlık görevlisinin verdiği direktiften ötürü, polis Agnes'ın başının altına bir köpük yastık yerleştirdi.

Yastık olmasa, ambulansın arkasına doğru bakmak için başını kaldıramayacaktı.

Dışarıda, aracın tam arkasında duran Joey, ona bakıyordu. Mavi gözleri, üzüntünün yelken açtığı denizler gibiydi. Veya buna üzüntü yerine özlem demek daha doğru olurdu. Joey gitmek zorundaydı, ama bu garip yolculuğa onsuz başlamaya gönülsüzdü.

Yağmurun onu ıslatmadığı gibi, çevredeki polis arabalarının fır dönen kırmızı beyaz tepe ışıkları da ona dokunmuyordu. Gökyüzünden düşen yağmur damlaları önce elmasa sonra yakuta, yine önce elmasa sonra yakuta dönüşüyor, ama Joey bu dünyaya ait ışıklarla ışımıyordu. Agnes onun yarı saydam olduğunu fark etti; cildi, başka bir yere ait bir ışığı yansıtan nadide, süt beyazı bir cam gibiydi.

Kapıyı çekip kapatan sağlık görevlisi, Joey'i gecenin karanlığında dışarıda, fırtınada, iki dünya arasındaki rüzgârda bırakmıştı.

Sarsılarak vites değiştiren araba, yola koyuldu.

Vücuduna iri başlı çiviler batıyormuş gibi bir sancı duyan Agnes, bir an karanlığa doğru düştüğünü hissetti.

Ardından, gözleri soluk bir aydınlığa kavuştuğunda, onunla uğraşmakta olan sağlık görevlisiyle polisin telaşla konuştuklarını duydu, ama ne söylediklerini anlayamıyordu. İki adam sanki yabancı bir dilde, hatta bin yıldır bu dünyada duyulmamış, çok eski bir dilde konuşuyor gibiydiler.

Sağlık görevlisinin, koşu eşofmanının bacak kısmını kesmiş olduğunu fark eden Agnes'ın utançtan yüzü kızardı.

O anda bulanık aklına, ambulansın arka kapısında duran Joey kadar süt beyazı bir cam gibi cilde sahip, yarı saydam bir bebeğin görüntüsü gelmişti. Bu görüntünün çocuğunu ölü doğuracağı anlamına geldiğinden korkan Agnes "Bebeğim" dedi, ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Yine sancı başlamıştı, ama bu yalnızca bir kasılma değildi. Çok müthiş bir acıydı.

Dayanılmaz bir şeydi bu. Sanki bir ortaçağ işkence aletindeymiş gibi, vücuduna yine o iri başlı çiviler batırılıyordu.

Bu arada, iki adamın yağmurdan ıslanmış ciddi, kaygılı yüzlerini ve birbirleriyle konuştuklarını görüyor, ama seslerini duyamıyordu.

Aslında, hiçbir şey duyamıyordu; ne çığlık çığlığa bağıran sireni, ne tekerleklerin çıkardığı gürültülü hışırtıyı ne de sağ tarafındaki raflarda ve çekmecelerde yer alan araç gereçlerin tıngırtılarını. Bir ölü gibi sağırdı. Yine kısa süreli bir karanlığın içine düşmeyi beklediği sırada, yukarıya doğru yükseldiğini fark etti. Tüm bedenini korkutucu bir hafiflik duygusu kaplamıştı.

Kendisinin, kemikleriyle kaslarına düğümlenmiş gibi bedenine bağlı olduğunu daha önce hiç düşünmemişti, ama şimdi bu düğümlerin açıldığını hissediyordu. Aniden, engellenemez bir biçimde, yüzercesine, daha da yukarıya çıktığını ve ambulansın tavanından aşağıya, kendi bedenine baktığını gördü.

Büyük bir korkuya kapılmıştı; bir pus tabakasından, ince ve kırılgan bir cisimden bile zayıf, güçsüz, aciz bir görüntü içindeydi. Yüzlerce moleküle ayrılacağını ve havaya karışarak artık var olmayacağını düşündüğünde, tüm benliğini bir panik duygusu kapladı.

Bedeninin yattığı sedyenin üstüne yayılmış olan kan onu daha da fazla korkutmuştu. Öyle çok kan vardı ki. Sedyenin üstü kan gölü gibiydi.

Bu ürkütücü suskunlukta tek bir ses duyuldu. Başka hiçbir ses yoktu. Ne sirenin çığlığı, ne de yağmurla yıkanan asfaltın üzerinde dönen tekerleklerin gürültülü hışırtısı. Yalnızca sağlık görevlisinin sesi vardı. “Kadının kalbi durdu.”

Aşağıda, canlıların dünyasında yatan Agnes, sağlık görevlisinin elindeki deri altı şırıngasının silindir biçimindeki gövdesinden ve bunun ucundaki iğneden saçılan ışıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Polis onun koşu eşofmanının üst fermuarını açtı ve eşofmanın altına giymiş olduğu bol tişörtü çekip çıkararak, göğüslerini meydanda bıraktı.

Kullandığı iğneyle işini bitiren sağlık görevlisi de hemen defibrilatörü kullanmaya başladı.

Agnes onlara bu çabalarının hiçbir yararı olmayacağını, kendisini yaşatmaktan vazgeçmelerini ve onu ölüme terk etmelerini söylemek istiyordu. Burada kalmasını gerektiren hiçbir neden yoktu artık.

Ölen kocası ve bebeğiyle birlikte olmak için, hiçbir acının çekilmediği, Maria Elena Gonzalez gibi fakir hiçbir insanın bulunmadığı, ağabeyleri

Edom'la Jacob gibi hiç kimsenin korkuyla yaşamadığı, herkesin tek bir dil konuştuğu ve gereksinim duyulan tüm yaban mersinli turtalara sahip olduğu bir yere doğru gidiyordu. Ve sonra karanlığı kucakladı.

Bölüm 13

DR. PARKHURST’UN ayrılmasının ardından, hastane odasına, Junior’in karnının üstündeki buz torbaları gibi ağır ve soğuk bir sessizlik çökmüştü.

Bir süre sonra, gözkapaklarını aralamaya cesaret etti. Gözlerinin üstünde, ancak kör birisinin bileceği kadar hareketsiz, güçlü bir karanlığın baskısını hissediyordu. Pencerenin ötesindeki kapkara geceden içeriye sızan en ufak bir ışık olmadığı gibi, ölümün devasa siyah cübbesi altındaki etsiz kaburgalara benzeyen yassı jaluzi dilimleri bile artık görünmüyordu.

Köşedeki koltuktan, sanki onun gözlerinin açık olduğunu bilecek kadar karanlıkta iyi görüyormuş gibi, “Dr. Parkhurst’le yaptığım tüm konuşmaları duydun mu?” diye sordu dedektif Thomas Vanadium.

Bu soru karşısında Junior’ın kalbi öyle sert ve hızlı bir biçimde çarpmaya başlamıştı ki, odanın en uzak köşesinde oturan Vanadium, bu gümbürtüye eşlik etmek için ayağını yere vurup tempo tutsa, hiç şaşırmayacaktı.

Kendisinin soruya yanıt vermemesine karşın, “Evet, duyduğunu sanıyorum,” dedi Vanadium.

Bir hilekârdı bu dedektif. Alaycı, aldatıcı ve kurnazca hileleri çok iyi bilen bir psikolojik savaş ustasıydı. Belki de birçok şüpheli onun bu davranışlarından tedirgin oluyor ve en sonunda özgüvenlerini yitiriyorlardı. Ama Junior bu kadar kolay kapana kısılmayacaktı. Akıllıydı o. Ve şimdi zekâsını kullanarak, basit meditasyon teknikleriyle kendi kendini sakinleştirecek ve kalp atışlarını yavaşlatacaktı. Bu polis bir yanılgıya düşmesi için onu tedirginleştirmeye çalışıyordu, ama sakin insanlar kendilerini suçlu durumuna düşünmezlerdi.

“Nasıl yaptın bu işi, Enoch? Karını iterken, onun gözlerinin içine mi baktın?” Vanadium’un tekdüze monoloğu, insana rahatsızlık vermekten çok ona monoton bir konuşmayla eziyet etmeyi yeğleyen bir vicdan sesi gibiydi. “Yoksa senin gibi kadın katili bir korkağın bunu yapacak cesareti yok mu?”

Ablak suratlı, iki kat çeneli, yarı kel, kusmuk koleksiyoncusu namussuz herif, diye düşündü Junior.

Hayır. Yanlış davranış. Sakin ol. Onun hakaretlerine aldırma. Ama üzücü bir şeydi bu. Yalnızca kalın kafalı, cahil ve maddiyatçı insanlar bunun gibi abartılı taktiklerden etkilenip itirafta bulunurlardı.

Junior ise eğitimli birisiydi. Sadece şatafatlı unvan sahibi bir masör değildi ki; fizik tedavi ve rehabilitasyon ana bilim dalında lisans diploması almaya hak kazanmış bir fizyoterapistti. Çok fazla olmasa da, televizyon seyrettiğinde, Gömer Pyle, Beverly Taşralıları ve hatta Jeannie'yi Düşlüyorum gibi hafif oyunları ya da güldürü dizilerini izlemez, Tabanca Dumanı, Bonanza ve Kaçak gibi akılcı ve ciddi eserlerle ilgilenirdi. Scrabble'ı diğer tüm zekâ oyunlarına yeğlerdi, çünkü bu oyun insanın sözcük bilgisini genişletirdi. Ayın Kitabı Kulübü'nün saygın bir üyesi olarak, çağdaş edebiyatın en seçkin eserlerinden yaklaşık otuz tane satın almış ve şimdiye dek bunların altısından fazlasını okumuştu. Böylesine değişik ilgi alanlarına sahip bir adam olmasa, bu kitapların tümünü de okurdu; kültürel etkinlikleri kitap okumak için kendisine ayırdığı zamanın daha çoğunu kapsıyordu.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun, Enoch?" diye sordu Vanadium.

Thomas Kocakıç Vanadium.

"Ne olduğumu biliyor musun?"

İnsanlığın kıçındaki sivilce.

"Hayır," dedi Vanadium, "sen yalnızca benim kim ve ne olduğumu bildiğini düşünüyorsun, ama hiçbir şey bilmiyorsun. Tamam. Öğrenirsin."

Bu adam insanın ödünü koparıyordu. Junior, dedektifin farklı davranışının, ilk önce göründüğü gibi dikkatle uygulanan bir strateji olmadığını düşünmeye başlamıştı; Vanadium biraz kaçıktı. Ama ister kaçık olsun ister olmasın, onunla konuşarak hiçbir şey kazanmazdı; özellikle de böylesine şaşırtıcı bir karanlıkta. Yorgundu, vücudunun her tarafı sancıyor ve boğazı ağrıyordu; ayrıca, bu fırça saçlı, kalın boyunlu kurbağanın yönlendireceği herhangi bir konuşma boyunca gerekli olan kontrolü sürdürme konusunda kendine güvenemiyordu.

Karanlık odanın köşesindeki koltuğu görebilmek için çabalamaktan vazgeçen Junior, gözlerini kapattı ve belleğinde, ay ışığıyla aydınlanmış kumsala vuran hafif dalgaların oluşturduğu hoş, ama monoton bir manzarayı canlandırarak uyumaya çalıştı.

Bundan önce sık sık işe yaramış olan bir rahatlama tekniğiydi bu. Kendisi bunu Otohipnoz Yoluyla Daha Sağlıklı Bir Yaşam adlı harika bir

kitaptan öğrenmişti.

Junior Cain sürekli olarak özgelişimde bulunan bir insandı. Kendisini ve dünyayı daha iyi tanımak için, bilgisini ve ufkunu devamlı genişletmenin yararına inanırdı, insanın yaşam kalitesi yalnızca kendisinin sorumluluğundaydı.

Otohipnoz Yoluyla Daha Sağlıklı Bir Yaşam'ın yazarı Dr. Caesar Zedd adında ünlü bir psikologdu ve ayrıca özyardım konusunda yazmış olduğu daha altı kitabı vardı; kitap kulübünden satın aldığı edebi eserlerin yanı sıra Junior bunların tümünü de satın almıştı. Daha on dört yaşındayken, Dr. Zedd'in karton kapaklı kitaplarını satın almaya başlamış ve on sekiz yaşına gelip de yeterince parası olduğunda bunları ciltlileriyle değiştirmiş ve ondan sonra da doktorun yeni çıkan kitaplarının daima daha yüksek fiyatlı baskılarını satın almıştı.

Zedd'in ağırbaşlı eserleri en düşünceli, en değerli ve en güvenilir bilgileri içerir ve her tür yaşam tarzına rehberlik ederdi. Junior'ın aklı karıştığında veya bir derdi olduğunda, Caesar Zedd'in kitaplarına başvurur ve onun rehberliği doğrultusunda aydınlanırdı. Bu kitapları mutluyken okuduğunda ise, başarılı olmanın ve kendi kendini sevmenin güvenini hissederdi.

Dr. Zedd'in son Şükran Günü'nde yer alan ölümü yalnızca Junior için değil, tüm ülke ve dünya için bir kayıp olmuştu. Bunun, bir yıl önce Kennedy'e yapılan saldırıyla eşdeğerde olduğunu düşünüyordu. Ve tıpkı John Kennedy'nin ölümü gibi, Zedd'in ölümü de sır dolu, yaygın bir ihanet kuşkusu içeriyordu. Onun intihar etmiş olduğuna çok az kişi inanmaktaydı ve tabii ki Junior da bu avanak aptallardan biri değildi. Aynı zamanda, Mutlu Olmak Hakkınızdır adlı kitabın yazan olan Zedd, yetkililerin halkın inanmasını yeğledikleri gibi, beynini bir tabancayla dağıtacak tipte bir insan olamazdı.

"Eğer seni boğmaya çalışırsam, uyanır mısın acaba?" diye sordu dedektif Vanadium.

Ses köşedeki koltuktan değil, yatağın tam yanından gelmişti.

Eğer Junior belleğinde yarattığı, ay ışığıyla aydınlanmış kumsala vuran hafif dalgalarla böylesine rahatlamasaydı, şaşkınlıktan bağırabilir, yattığı yerden fırlayıp dimdik oturabilir ve uyanık olduğu konusunda Vanadium'un kuşkularını doğrularcasına, kendi kendini ele verebilirdi.

Polisin koltuktan kalktığını ve odanın bu tarafına geldiğini duymamıştı. Kemerinin üstünden sarkan böylesine şişkin mideli, gömleğinin sımsıkı

yakasında iki kat olan böylesine kalın enseli ve çenesinin altında bir çene daha gibi belirgin duran böylesine gıdılı birisinin bu kadar olağanüstü çevik oluşuna inanmak zordu.

“Serum iğnende bir hava kabarcığı oluşturabilirim,” dedi dedektif yavaşça, “seni damar tıkanmasıyla öldürebilirim ve kimse de anlamaz.”

Deli. Artık hiç kuşku yoktu. Thomas Vanadium, birkaç yıl önce Nebraska’da ve Wyoming’de on bir kişiyi zevk için öldüren Charlie Starkweather ve Caril Fugate adlı şu ünlü delikanlılardan daha da deliydi.

Son zamanlarda Amerika’da garip şeyler oluyordu. Ülke artık aynı seviyede değildi. Eğilmişti. Toplum yavaş yavaş dipsiz bir kuyuya doğru kayıyordu. Önce zevk düşkünü delikanlı katiller ortaya çıkmıştı. Şimdi de manyak polisler. Daha kötü insanların türeyeceğinden hiç kuşku yoktu. Denge bir kez bozuldu mu, karşıt gücü durdurmak ya da bunu değiştirmek olanaksız olmasa da zordu.

Çın.

Ses garipti, ama Junior bunu neredeyse tanımlayabiliyordu.

Çın.

Sesin kaynağı ne olursa olsun, bunun nedeninin Vanadium olduğundan emindi.

Çın.

Aa, evet. Sesin kaynağının ne olduğunu anlamıştı. Dedektif, parmağının biriyle yatağın yanında duran demir askıya asılı serum şişesine vuruyordu.

Çın.

Junior’ın uyuma umudu artık hiç kalmadıysa da, dikkatini belleğinde yarattığı, ay ışığıyla aydınlanmış kumsala vuran hafif dalgaların rahatlatıcı görüntüsüne vermeye çalıştı. Bu yalnızca bir uyku aracı değil, aynı zamanda bir rahatlama tekniğiydi ve rahatlamaya korkunç gereksinimi vardı.

ÇIN!

Daha sert, daha tiz sesli bir tırnak vuruşu. Her insan ciddi bir özgelişim yapamaz ve işte böyle hayvan gibi bir insan da daima karşı konulması gereken çok zararlı bir içgüdüden asla kurtulamazdı.

ÇIN!

İnsanlar daha iyi bir yaşantıya sahip olmak için kendilerine uygun amaçlar edinmediklerinde, enerjilerini kötülük yaparak harcarlardı. O zaman da, tıpkı kişisel bir kazanç umudu olmayan Starkweather gibi onca

insanı öldüren katiller türerdi. Ya da manyak polisler veya Vietnam'daki bu yeni savaşa benzer şeyler ortaya çıkardı.

Çın. Junior sesi yine duyacağını umuyordu, ama öyle olmamıştı.

Gerginlik içinde bekledi.

Belleğinde yarattığı ay ışığı solmuş ve hafif dalgalar kumsaldan geri çekilmişti. Dikkatini yoğunlaştırıp, hayali denizi yeniden düşlemek için kendini zorladı, ama Zedd tekniğinin ona yardımcı olmadığı ender durumlardan biriydi bu.

Ardından vazgeçerek, Vanadium'un şaşılacak bir zarafetle serum setinin üstünde hareket eden küt parmaklarıyla, kör bir adamın çevik, kendinden emin ve hızlı bir biçimde Braille alfabesini okuması gibi, onun da serum setinin işlevini aynı biçimde okuduğu parmak uçlarını düşündü. Sonra da dedektifin serum şişesine bağlı ince hortumun ucundaki iğneyle birleşen ana deliği bulmasını ve bunu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırmasını düşledi. Sonra, onun eterin içinden ipek eşarp çıkaran bir sihirbaz gibi, ucu iğneli bir deri altı şırıngası çıkardığını gördü. Şırınganın içinde ölümcül havadan başka bir şey yoktu. İğne deliğe giriyordu…

Junior imdat diye bağırmak istemiş, ama buna cesaret edememişti. Hatta bir mırıltı veya esnemeyle sanki şimdi uyanmış gibi davranmaya da cesareti yoktu, çünkü o zaman dedektif onun kendisini aldattığını ve uzun süredir uyanık olduğunu anlardı. Ve böylece, kendinde değilmiş gibi davranarak Dr. Parkhurst'le Vanadium arasında geçen konuşmalara kulak misafiri olduğu ve daha sonra da Vanadium'un kasıtlı suçlamalarına yanıt vermediği için, bu aldatmaca, karısının cinayetiyle ilgili kesin bir suç öğesi oluşturacak kaçınılmaz bir durum yaratırdı.

İşte o zaman da, bu aptal dedektif bıkıp usanmaz bir insafsıza dönüşürdü. Ama Junior uyuyormuş gibi yaptığı sürece Vanadium herhangi bir aldatmacanın yer aldığından kesin olarak emin olamazdı. Kuşkulanırdı, ama bilemezdi. Junior'ın suçluluğu konusunda en azından biraz kuşkuya düşerdi.

Sonsuz gibi görünen bir sessizlikten sonra, "Ben yaşamla ilgili olarak neye inanırım biliyor musun, Enoch?" dedi dedektif.

Aptalca, beyinsizce bir şeye herhalde.

"Evrenin, sonsuz sayıda tele sahip, düşünülemeyecek kadar büyük bir tür müzik aleti olduğuna."

Doğru, evren kocaman, devasa bir Hawaii gitarıdır. Daha önce vurgusuz, monoton olan seste şimdi gizli, ama kesin ve yeni bir tonlama

farkı vardı: “Ve her insan, her canlı, bu aletin tellerinden biridir.” Ve Tanrı’nın da dört yüz milyar kere milyar parmağı vardır ve “Hawaii Tatili” adlı şarkının en son uyarlamasını çalar.

“Her birimizin verdiği kararlar ve yaptığı davranışlar da bir gitarın telinde oluşan titreşimler gibidir.”

Senin durumunda ise bu bir kemandır ve çalınan şarkı da Sapık filminin müziği.

Vanadium’un sesindeki hafif tutku gerçekti, ama duygusal ya da içten olmadığı ve coşkuyla değil de mantıkla ifade edildiği için, insana daha da rahatsızlık veriyordu. “Bir telin titreşimleri aletin diğer tüm tellerini yumuşak, duygulu bir biçimde titreştirir.”

Tın.

“Bu duygulu titreşimler bazen çok belirgindir, ama çoğu kez öylesine hafiftir ki eğer ancak olağanüstü bir algılaman varsa, bunları duyabilirsin.”

Yaa, öyleyse sohbetini sürdür de bu açıklamaları benden esirgeme.

“Sen Naomi’nin telini kestiğin zaman, yalnızca onun müziğine değil, bunun, başkalarının yaşamı ve geleceğin biçimi üzerinde yaratacağı etkilerine de son vermiş oldun. Ve sonuçta, fazla belirgin olmasa da evrenin en uzağında bile duyulabilecek bir ahenksizlik yarattın.”

Eğer sen beni başka bir kusmuk yığınına sokmaya çalışıyorsan, işe yarayacak gibi görünüyor.

“İşte bu ahenksizlik, bazıları umduğun ve bazıları da asla bilemeyeceğin bir biçimde sana geri dönen bir sürü titreşim oluşturur. Bilemeyeceğin şeylerden birinin en kötüsü ise benim.”

Konuşmaya katılmayan Junior, sessizliğini koruyarak kabadayılığını sürdürmeye çalışmakla birlikte, Vanadium’un karşısında gitgide cesaretini yitiriyordu.

“Ben bir zamanlar kuşkucu Thomas’tım,” dedi dedektif, ama kendisi artık yatağın yanında değildi. Hareket ederken her ne kadar hiç ses çıkarmamışsa da, odanın karşı tarafından konuşur gibiydi.

Tıknaz görüntüsüne karşın özellikle karanlıkta pek fark edilmese de Vanadium’un mistik bir havası vardı. Junior mistiklere ve değişik manevi güçlerin varlığına inanmazdı, ama kendilerinin mistik olduğuna inanan insanların özellikle tehlikeli olduklarını bilirdi.

Dedektif, kendisinin ileri sürdüğü bu tel varsayımından etkilenmişti ve belki de Jeanne d’Arc gibi, birtakım görüntüler görüyor ve hatta sesler duyuyordu. Ama Vanadium, güzellikten ve zarafetten yoksun Jeanne d’Arc,

elinde bunu kullanma yetkisine sahip bir polis tabancası bulunan Jeanne d’Arc’tı. Bu polis İngiliz ordusu için Jeanne gibi bir tehdit oluşturmuyor, ama Junior’ın anladığı kadarıyla, tıpkı onun gibi yakılmayı hak edecek kadar tehlike yaratıyordu.

“Şimdi ise hiç kuşkum yok,” dedi Vanadium; ses tonu Junior’ın yine de yeğlediği o huzursuzluk verici hafif tutkudan, nefret ettiği tekdüze vızıltıya dönüşmüştü. “Durum ne olursa olsun ve sorun ne kadar karmaşık olursa olsun, ben ne yapacağımı daima bilirim. Ve seninle ilgili olarak ne yapacağımı da kesinlikle biliyorum.”

Dedektifin konuşması gittikçe garipleşiyordu.

“Elimi yaranın içine soktum.”

Junior, Hangi yara? diye sormak istemiş, ama duyduğu cümlenin bir yem olduğunu fark ettiği için, bunu ısırmamıştı.

Kısa bir sessizlikten sonra, Vanadium odanın kapısını açtı. Junior gözlerini kapatmadan önce, koridordan yansıyan ışığın bir anlık ihanetine uğramamış olduğunu umuyordu.

Floresanın odaya sızan aydınlığında bir siluet gibi görünen Vanadium, koridora çıktı. Şimdiki parlak ışık onu kucaklamıştı sanki. Ve sonra, tıpkı çok sıcak bir çölün otoyolunda yürüyen bir serap adamın, sanki gerçeklerin arasında asılıymış gibi duran perdelerin aralığından süzülerek bir boyuttan diğerine geçmesine benzer bir biçimde, bir an parladı ve ardından yok oldu. Kapı hızla kapanmıştı.

Bölüm 14

AŞIRI bir susama hisseden Agnes, ölmemiş olduğunu fark etti. Cennette susanmazdı.

Yargılanması sonucunda bir ceza almasıyla ilgili yanlış bir varsayıma kapılıyor olabilirdi tabii. Susama cehennemdeki yığınla insana ıstırap verebilirdi, çünkü burada hiçbir yaban mersinli turta bulunmadığından ötürü, yalnızca tuz, sülfür ve kül içeren yiyecekler yenmesi nedeniyle daha da kötüleşen güçlü, bitip tükenmez bir susamaya benziyordu bu, onun için belki de gerçekten ölmüştü ve katillerin, hırsızların, yamyamların ve yirmi beş mil hızla gidilmesi gereken okul bölgesinde otuz beş mil hızla araba sürmüş olan insanların arasında, sonsuza dek buradaydı.

Vücudunda ürpertiler de oluşuyordu; Hades'te ısınma sorunu olduğunu hiç duymadığı için, belki de sonuçta lanetlenmemişti. Ne iyi olurdu bu.

Bazen üzerine doğru eğilen insanlar görüyordu, ama görmesi bulanık olduğundan, yüzlerinin detayları seçilmeyen bu insanlar yalnızca biçim halindeydiler. Melek ya da şeytan da olabilirlerdi, ama onların sıradan insanlar olduğundan emindi, çünkü bunlardan birisi, bir meleğin asla yapmayacağı bir şekilde küfretmişti ve ayrıca, onu rahatlatmaya çalışıyorlardı; oysa saygın bir şeytan ya onun burnuna yanan kibritler sokar, ya diline iğneler batırır ya da şeytanların diploma almadan önce eğitimlerini sürdürdükleri bir sanat okulunda öğrendiği iğrenç türden işkencelerle ona eziyet ederdi.

Bu insanlar meleklerin veya şeytanların dillerine uymayan sözcükler de kullanıyorlardı: "… derialtı elektrolit enjeksiyonu… kasılma giderici damar içi hormon… mikrop arındırmasını mükemmel olarak sağlayalım, bunun mükemmel yapılmasını kastediyorum, her zaman… kendisine ağız yoluyla herhangi bir şey verilebileceğine güvenir güvenmez, ona birkaç oral çavdar preparatı verebilirsiniz…"

Çoğunlukla karanlığın ve düşlerin içinde yüzer gibi oluyordu.

Bir süre ise, Altın Arayıcıları filmindeydi. Sevinç içindeki David Niven, sıcak havayla şişirilmiş kocaman, renkli bir balondan sarkan bir sepetin içinde gökyüzünde uçarak dolaşırken, o ve Joey çok dertli görünen John Wayne'le birlikte ata biniyorlardı.

Eski Batı’nın yıldızlı gecesinden uyanarak elektrik ışığında gözlerini açan ve kovboy şapkasız bulanık yüzlere bakıp duran Agnes, birisinin, çıplak karnının üstünde yavaş dairesel hareketlerle bir parça buz dolaştırdığını hissetti. Her iki yanından akan soğuk suyla titrediği sırada da, kendisi iliklerine dek ürperirken ona neden buz uyguladıklarını sormaya çalıştı, ama sesi çıkmıyordu. Ve birdenbire “Aman Tanrım!” başka birisinin elini içine, vücudunun tam iç kısmına soktuğunu ve tıpkı karnının üstünde eriyen buz parçasıyla yapıldığı gibi, aynı yavaş hareketlerle rahmine masaj yaptığını fark etti.

“Bir kan aktarımına daha gereksinimi var.”

Bu ses tanıdıktı. Dr. Joshua Nunn’ın sesiydi. Kendi doktorunun.

Onun sesini daha önce de duymuş, ama o zaman kim olduğunu anlayamamıştı.

Kendisine çok kötü bir şey oluyordu; konuşmaya çalıştı, ama sesi yine çıkmadı.

Utanan, üşüyen ve hemen korkuya kapılan Agnes, alçak çöldeki gecenin sıcak olduğu Eski Batı’ya geri döndü. Kamp ateşi kendisine hoş geldin dercesine titreşiyordu. John Wayne ona koluyla sarıldıktan sonra, “Burada ne ölü kocalar ne de ölü bebekler var,” dedi, ama bu sözleri yalnızca ona güvence vermek için söylemesine karşın, Shirley MacLaine gelip de kadın kadına içten bir konuşma yapmak için kendisini bir kenara çekene dek, Agnes’ın yüreğini bir acı kaplamıştı.

***

Yine uyanan Agnes, artık üşümüyor, ama sanki ateş gibi yanıyordu. Dudakları çatlamış, dili pütürleşmiş, ağzının içi kupkuru olmuştu.

Hastane odası hafif aydınlıktı ve etrafta, uyuklayan bir kuş sürüsüne benzeyen gölgeler tünemişti.

Agnes inlediğinde, gölgelerden biri kanatlarını açarak yatağın sağına doğru yaklaştı ve bir hemşireye dönüştü.

Agnes’ın görüşü netleşmişti. Hemşire siyah saçlı, çivit mavisi gözlü, hoş ve genç bir kadındı.

“Susadım,” dedi Agnes, törpü sesine benzer bir sesle. Bu ses, asırlık taşlara sürten Sahra kumunun sesi gibiydi; üç bin yıldır bir yeraltı mahzeninde kapalı kalan bir firavun mumyasının kendi kendine konuşurken çıkardığı fısıltıydı.

“Birkaç saat daha ağızdan fazla bir şey alamazsınız,” dedi hemşire” Mide bulantısı çok büyük bir risk. Öğürtü yeni bir kanamaya neden olabilir.”

Yatağın sol tarafındaki birisi, “Buz,” dedi.

Hemşire gözlerini Agnes’dan diğer kişiye doğru çevirdi. “Evet, çok küçük bir parça buzun zararı olmaz.”

Agnes başını çevirip Maria Elena Gonzalez’i gördüğünde, yine düşte olduğunu sandı.

Yatağın yanındaki etajerin üstünde, buharlaşmadan ötürü çevresi boncuk boncuk su damlacıkları olmuş, paslanmaz çelikten bir sürahi vardı. Sürahinin kapağını açan Maria, uzun saplı bir kaşıkla, bunun içinden küçük bir parça buz çıkardıktan sonra, damlaların dökülmemesi için sol elini kaşığın altında tutarak, pırıl pırıl parlayan buz parçacığını Agnes’in ağzına koydu.

Buz yalnızca soğuk ve ıslak değil, lezzetliydi de; sanki koyu bir çikolata parçası gibi, garip bir biçimde tatlıydı.

Agnes buzu dişlerinin arasında ezdiği sırada, “Hayır, hayır,” dedi hemşire. “Tümünü bir kerede yutmayın. Ağzınızda eritin.”

Böylesine ciddi bir uyarı, Agnes’ı iliklerine dek titretmişti. Eğer bu kadar küçük miktarda buz parçacığı bir yutuşta mide bulantısına ve yinelenen kusmaya neden olacaksa, aşırı hassas bir durumdaydı demek. Etrafta tüneyen gölgelerden biri de inatla nöbet tutan “Ölüm” olabilirdi. Öylesine yanıyordu ki, buz hemen erimişti. Boğazından aşağıya doğru kayan ince bir sızıntı hissetti, ama “Biraz daha buz,” dediğinde, bu sızıntının, sesindeki Sahra tonunu düzeltecek yeterlikte olmadığını fark etti.

“Yalnızca bir tane,” diye izin verdi hemşire.

Dışı boncuk boncuk sürahiden önce küçük bir parça buz alan Maria, bunu geri koyup, biraz daha büyüğünü çıkardı. Ardından duraksayarak buna baktıktan sonra, kaşığın yardımıyla buzu Agnes’ın dudaklarının arasına yerleştirdi. “Su önce buz olarak yapılacaksa, boşalması olabilir.”

Maria’nın bu sözcükleri hayli gizemli ve hoştu. Ve buzun son kısmı da dilinin üstünde eridiğinde, Agnes hâlâ bunları düşünüyordu. Daha fazla buz yerine, sanki bir şekerci ustasının o koyu renkli harika çikolatasına benzeyen, uykuyla beslenmiş gibiydi.

Bölüm 15

GECE vizitlerini sürdüren Dr. Parkhurst onun yanına geldiğinde, Junior artık uyuyormuş gibi yapmıyor ve doktorla dedektifin arasında geçen konuşmalara kulak misafiri olduğu için, çoğunun yanıtını bildiği ciddi sorular soruyordu.

Boğazı şiddetli kusma nedeniyle hâlâ çok acıdığından ve mide asidiyle yandığından ötürü, sesi, cumartesi sabahları televizyonda çocuklar için yayımlanan kukla gösterisi karakterlerinden birininki gibi, boğuk ve çatlak çıkıyordu. Eğer acı duymasaydı, kendini garip hissedecekti, ama boğazından yükselen her sözcüğün sert ve pürüzlü tonu, ona, kendine acıma duygusundan başka hiçbir şey vermiyordu.

Doktorun akut sinirsel kusmayı açıklamasını şimdi ikinci kez duymuş olmasına karşın, karısını kaybetme şokunun böylesine şiddetli ve iğrenç bir nöbete nasıl yol açabildiğini hâlâ anlamıyordu.

Elinde tuttuğu bir dosya ve burnunun ucuna indirilmiş yarım okuma gözlüğüyle yatağın yanında ayakta duran Parkhurst, “Daha önce buna benzer bir olay geçirmediniz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, asla.”

“Belirgin bir nedeni olmayan şiddetli periyodik kusma, omurilik düzensizliğinin bir işareti olabilir, ama bunun diğer belirtileri sizde yok. Bu olay bir daha yinelenmediği sürece, kaygılanmamız gerekmez.”

Junior yeni bir püskürme fırtınası olasılığı karşısında yüzünü buruşturdu.

“Diğer olası nedenleri de elimine ettik zaten,” dedi Dr. Parkhurst. “Akut omurilik iltihabı veya menenjit yok. Beyin kanaması ya da beyin zedelenmesi de. Ayrıca, Maniere hastalığının başka belirtileri de görünmüyor. Olası bir beyin tümörü veya lezyonu olup olmadığını kontrol etmek için, yarın bazı tahliller uygulayacağız, ama bunların da bize bir açıklama getirmeyeceğinden eminim.”

“Akut sinirsel kusma demek,” dedi Junior çatlak sesiyle. “Kendimi sinirli birisi olarak hiç düşünmemiştim.”

“Aa, o anlamda sinirlisiniz demek değil bu. Bu tür durumdaki sinirlilik ruhsal kökenli anlamındadır. Üzüntü, Enoch. Üzüntü, şok ve korku…

bunların derin, fiziksel etkileri vardır.”

“Yaa.”

Doktorun yalın ifadeli yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. “Karınızı çok seviyordunuz, öyle değil mi?”

Ona tutkundum, demeye çalıştı Junior, ama bu duygu yüklü iki sözcük kocaman bir mukoza yığını gibi boğazına düğümlenmiş, yüzü gerçek bir acıyla kasılmış ve gözüne dolan yaşlar karşısında şaşırmıştı.

Heyecanlanan ve hastasının bu duygusal tepkisinin daha sonra karın spazmlarına ve kusmaya dönüşebilecek acı dolu hıçkırıklara neden olacağını düşünen Parkhurst, bir hemşire çağırıp, hastasına hemen bir sakinleştirici verilmesini istedi.

Hemşire iğneyi yaptığı sırada, “Siz aşırı duygusal bir adamsınız, Enoch,” dedi doktor. “Genelde duygudan yoksun olan dünyamızda çok takdir edilmesi gereken bir nitelik bu. Ama şu andaki durumunuzda, duygusallığınız en büyük düşmanınız olur.”

Doktor gece vizitlerini sürdürürken, hemşire de sakinleştiricinin onu rahatlattığından ve kanamayla karışık yeni bir kusma tehlikesi bulunmadığından emin olana dek, Junior’in yanında kalmıştı.

Adı Victoria Bressler olan genç kadın, çekici bir sarışındı. Naomi’ye asla ciddi bir rakip olamazdı, çünkü Naomi kesinlikle şaşırtıcı bir güzellikteydi, ama sonuçta artık yaşamıyordu.

Junior çok susadığından yakınınca, Victoria ona sabaha dek ağızdan hiçbir şey alamayacağını açıkladı. Kahvaltı ve öğle yemeği için, kendisine sıvı diyet uygulanacaktı. Yarın akşam yemeğinde hafif yiyeceklere izin verilebilirdi.

Bu arada ona, çiğnememek koşuluyla, yalnızca birkaç parça buz verilebilirdi.

Etajerin üstünde duran sürahiden küp yerine disk şeklindeki küçük, berrak, oval buz parçacıklarını kaşıkla tek tek alan Victoria, bunların her birini Junior’ın ağzına koymaya başladı, ama bu işlemi yalnızca görevini yerine getiren bir hemşire gibi değil de, işini bilir bir sosyete fahişesi gibi yapıyordu; baştan çıkarıcı bir biçimde gülümsüyor, mavi gözleri çapkınca pırıldıyor ve kaşığı onun dudaklarının arasında öyle duygusal bir yavaşlıkla hareket ettiriyordu ki, bu davranışı Junior’a Tom Jones filmindeki yemek yeme sahnesini anımsatmıştı.

Junior kadınların kendisini baştan çıkarmalarına alışıktı. Yakışıklı görüntüsü Tanrı vergisiydi. Zekâsını geliştirmiş olması da onu ilginç

kılıyordu. Ve en önemlisi, Caesar Zedd'in kitaplarından, karşı konulamayacak kadar büyüleyici olmanın sırlarını öğrenmişti. Ve böyle durumlarda kendisiyle övünmemesine, soyunma odasında böbürlenen tipler gibi davranmamasına karşın, bayanlara diğer erkeklerden farklı daha tatminkâr bir hizmet verdiğinden emindi.

Vücudundaki çeşitli ağrılar nedeniyle yorgun düşmüş olan Junior, baştan çıkarıcı kaşık tekniği kullanan bu güzel hemşirenin kendisini heyecanlandırmayı başardığını fark edince biraz şaşırmıştı. Şu anda aşk yaşayacak bir durumda değilse de gelecekteki bir ilişki ilgisini çekebilirdi.

Ölen karısı daha toprağa bile girmemişken, küçük, karşılıklı bir flörtün görgü kurallarına uyup uymayacağını merak ediyordu. Kaba saba görünmeyi arzu etmezdi. Victoria'nın onun hakkında iyi düşünmesini isterdi. Uygun biçimde, hoş ve uygarca, hatta zarif bir yaklaşım olmalıydı bu ve genç kadının aklına onu heyecanlandırmış olduğu düşüncesi gelmemeliydi.

Dikkat et.

Vanadium bunu anlardı. Junior, Victoria'ya ne kadar incelikle ve saygınlıkla karşılık verirse versin, Thomas Vanadium onun bu cinsel ilgisini öğrenirdi. Her nasılsa. Bir şekilde. Victoria ikisinin arasında ani ve elektrikli bir cinsel çekim olduğu konusunda tanıklık etmek istemez ve yetkililerin onu hapse atmalarını arzu etmezdi aslında, çünkü o zaman ona karşı duyduğu istek yerine getirilemezdi, ama Vanadium genç kadının bu sırrının kokusunu alır ve tanık iskemlesine oturması için kendisini zorlardı.

Junior jüriye aktarılacak hiçbir şey söylememeliydi. Hatta Victoria'ya göz kırpmamalı ve elini şöyle bir okşamamalıydı bile.

Hemşire ona kaşık dolusu aşk içeren bir parça buz daha verdi.

Bir tek sözcük söylemeyen ve onunla göz göze gelmeye ya da karşılıklı bakışmaya cesaret edemeyen Junior, oval buz parçasını bu güzel kadının ona sunduğu aynı ruh hali içinde aldı. Ve kaşığın yuvarlak kısmını, bunu kolayca çıkarmasın diye, uzunca bir süre ağzının içinde hapsettikten sonra, gözlerini kapatıp, buz sanki tanrıların yiyeceği gibi çok lezzetli bir lokmaymış veya sanki buzun yerine hemşirenin kendisinin tadını alıyormuşçasına, zevkle homurdandı. En sonunda, kaşığı imalı bir biçimde yaladıktan ve kaşık ağzından çıktıktan sonra, dudaklarını da yaladı.

Ardından gözlerini açtı; Victoria'nın bakışlarıyla karşılaşmaya hâlâ cesaret edemiyor, ama genç kadının baştan çıkarıcı davranışına kendisinin verdiği yanıtı onun çok iyi anlamış olduğunu biliyordu. Kaşığı tutan eli

havada kalan, soluğu boğazında düğümlenen Victoria, donmuş gibiydi. Çok heyecanlanmıştı.

Her ikisi de, bu karşılıklı çekimi doğrulamak için, fazladan bir baş sallama hareketine ya da gülümsemeye gerek bile duymuyorlardı. Şu sırada süre gelen kötü olay geride kaldığında, Vanadium engellendiğinde ve tüm kuşkular sona erdiğinde, birlikte olacaklarını kendisinin bildiği kadar Victoria da biliyordu.

Sabırlı olabilirlerdi. Bu yadsıma ve tatlı bekleyiş, en sonunda canlarının istediğini güven içinde yapabilecekleri zaman, arzularında var olan erdem, güç ve saflıkla yarı tanrılaşmış iki ölümlünün birleşmesi gibi, sevişmelerinin kendi yoğunluğu içinde eriyeceğinin bir göstergesiydi.

Junior, Ayın Kitabı Kulübü'nden aldığı seçme bir kitaptan klasik mitolojinin yarı tanrılarını öğrenmişti.

Victoria hızla çarpan kalbini en nihayet sakinleştirdiğinde, kaşığı etajerin üstündeki tepsiye koyduktan ve sürahinin kapağını kapattıktan sonra, "Şimdilik bu kadar buz yeter, Bay Cain," dedi. "Sizin durumunuzda, erimiş buzun aşırısı da yeni bir kanamaya neden olabilir."

Junior, çok güçlü bir algılaması olan genç kadının, kendisine karşı duyduğu yoğun arzuyu inandırıcı bir biçimde gizleyen sert, profesyonelce ses tonundan ve davranışından hem etkilenmiş hem de buna sevinmişti. Tatlı Victoria değerli bir içten pazarlıkçıydı.

Ona bakmamak, gülümsememek ve pembe dilini yine çabucak çıkarıp göstermemek için kendini zor kontrol ederek, aynen onunki gibi ciddi bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim, Hemşire Bressler," dedi.

"Size arada bir gelip bakması için, başka bir hemşire yollayacağım."

Şimdi her ikisi de aynı gereksinimi paylaştıklarından ve sonuçta birbirlerini tatmin edecekleri konusunda kuşku duymadıklarından ötürü, Victoria dikkatli davranıyordu. Akıllı kadın.

"Anlıyorum," dedi Junior.

Yatağın yanından ayrılan hemşire, "Dinlenmeniz gerekiyor," diye önerdi.

Evet, kendisini bu cadaloza hazırlaması için, Junior'in gerçekten de epeyce dinlenmesi gerekiyordu.

Bol, beyaz üniforması ve kalın, kauçuk tabanlı ayakkabılarıyla bile, kesinlikle erotik bir görüntü yansıtıyordu bu genç kadın. Yatakta dişi bir aslan kesilecekti herhalde.

Victoria gittikten sonra, Valium'la, arzuyla ve gururla sarhoş gibi olan Junior, yattığı yerde gülümseyerek tavana bakıp durdu.

Bu durumda, gururun bir kabahat ya da duygu yüklü bir kişilik öğesinin sonucu değil de yalnızca sağlıklı bir özgüven olduğundan emindi.

Junior, onun hasta dosyasını okumuş olan Hemşire Bressler'ın, kendisinin gerçek bir gayzer gibi iğrenç kusmuk püskürttüğünü, ambulansta geçirdiği o şiddetli nöbette idrarıyla dışkısını tutamadığını ve her an yine sapıtabileceğini bilmesine karşın, onunla cilveleşecek kadar çok ilgilenmesine şaşırdığını kabul etmek zorundaydı. Hiç çabalamadan edindiği hayvanca şehvetin olağanüstü bir kanıtı, gür sarı saçları gibi onun bir parçası olan güçlü erkek çekiciliğiydi bu.

Bölüm 16

AGNES, dayanılmaz acısını yansıtan bir düşten yüzündeki ılık gözyaşlarıyla uyandı.

Günün diğer saatlerinde her tarafı insan dolu olan hastane, yalnızca şafaktan önceki sonsuz sessizliğine boğulmuştu; günün gereksinimlerinin, açlıklarının, korkularının unutulduğu, bir sonraki gününkilerin henüz bilinmediği, her tür insanın kısa süreli de olsa çılgınca bir umutsuzluktan diğerine kapıldığı bir zamandı şafak öncesi.

Yatağın baş tarafı yükseltilmişti. Böyle olmasa, Agnes odayı göremezdi zaten, çünkü başını yastıklardan kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Odanın çoğu yerine hâlâ gölgeler tünemişti. Ama bunlar ona tüneklerdeki kuşları anımsatmıyorlardı artık; tüysüz, derileri görünen, kırmızı gözlü, sözü edilmeyen şölen sofralarını süsleyecek bir sürüye benziyorlardı şimdi.

Tek ışık duvardaki aplikten geliyordu. Oynar bir pirinç gölgelikten yansıyan bu ışık, koltuğun üzerinde yoğunlaşmaktaydı.

Agnes'ın vücudu öylesine bitkinleşmiş, gözleri de öylesine kızarmış ve kısılmıştı ki, bu yumuşak pırıltı bile onu rahatsız ediyordu. Neredeyse gözlerini kapatacak ve ölümün küçük erkek kardeşi ve kendisinin de tek sığınağı olan uykuya yeniden dalacaktı. Ama apliğin ışığında gördüğü şey dikkatini çekti.

Hemşire gitmişti; Maria ise hâlâ yanındaydı. Vinil kaplı paslanmaz çelik koltukta oturuyor ve apliğin kehribar renkli ışığında yaptığı bir işle meşgul oluyordu.

"Senin çocuklarınla birlikte olman gerekirdi," dedi Agnes kaygıyla.

Maria başını kaldırıp ona baktı. "Çocuklarıma kız kardeşim bakıyor."

"Neden buradasın?"

"Başka nerede olmalıyım ve neden? Ben de size bakıyorum.

Agnes kurumaya başlayan gözyaşlarının arasından Maria'nın dikiş dikmekte olduğunu gördü. Koltuğun bir yanında bir alışveriş torbası, öbür yanında da yerde açık olarak duran ve bir sürü makara, dikiş iğnesi, bir iğne yastığı, bir makas ve diğer terzi malzemelerini içeren bir kutu vardı.

Maria, Agnes'in o gün öğleden sonra titizlikle zarar vermiş olduğu, Joey'un bazı giysilerini onarıyordu.

"Maria?"

"Que? "

"Bunu yapmana gerek yok."

"Ne yapmama?"

"O giysileri onarmana."

"Ben onarırım," diye ısrar etti Maria.

"Biliyor musun… Joey?" diye sordu Agnes; kocasının adını söylerken sesi öylesine kalınlaşmıştı ki, bu iki hece boğazında düğümlenip kalmıştı sanki.

"Biliyorum."

"O zaman neden?"

Dikiş iğnesi Maria'nın çevik parmaklarının arasında dans eder gibiydi. "Ben bunları artık daha iyi bir İngilizce için onarmıyorum. Şimdi yalnızca Bay Lampion için onarıyorum."

"Ama… o öldü."

İşiyle meşgul olan Maria, hiçbir şey söylemedi, ama Agnes böylesine özel bir sessizlikte söylenmesi zor olan sözcüklerin yine de bulunduğunu ve bunların büyük bir çabayla birbiri ardı sıra atılan ilmiklerde ifade edildiğini fark etmişti.

En sonunda, konuşmasını neredeyse olanaksız kılan bir ses tonuyla, "Şimdi onun için ve sizin için yapabileceğim tek şey… bu…" dedi Maria. "Ben önemli hiçbir şeyi onarabilecek güçte hiç kimse değilim. Ama bu giysileri onarırım. Bunları onarırım."

Agnes, Maria'nın dikiş dikmesini izlemeye dayanamıyordu. Işıktan artık rahatsız olmamasına karşın, belleğinde beliren yeni geleceği, işkence verici bir biçimde gözlerine batan sivri uçlu toplu iğnelerle dikiş iğneleri gibiydi.

Bir süre daha uyuyan Agnes, hafifçe, ama coşkuyla söylenen İspanyolca bir duayla uyandı.

Kollarını yatağın parmaklığına dayamış olan Maria, onun yanında duruyordu. Esmer, küçük ellerinde sımsıkı tuttuğu gümüş ve oniks bir tespih vardı, ama bunun tanelerini sayarak Aziz Meryem duasını okumuyordu. Okuduğu dua Agnes'in bebeği içindi.

Agnes yavaş yavaş, bu duanın ölen bir bebek için değil de hâlâ yaşayan bir bebek için okunduğunu fark etti.

Aslında kaya gibi güçlü olan genç kadın, şimdi yerinden bile kıpırdayamayacak bir haldeydi, yine de kolunu kaldırıp, elini Maria'nın tespihi sımsıkı tutan parmaklarının üstüne koyacak gücü kendinde bulmuştu. "Ama bebek öldü."

"Hayır, Sinyora Lampion." Maria şaşkındı. "Muy enfermo, ama ölmedi."

Çok hasta. Çok hasta, ama ölmedi.

Agnes, kanı, o korkunç kırmızı kanı anımsadı. Dayanılmaz ağrıları ve korkutucu kırmızılıktaki suyu. Bebeğin, kendisinin ve onun sel gibi akan kanıyla birlikte ölü doğduğunu düşünmüştü.

"Oğlan mı?" diye sordu.

"Evet, sinyora. Güzel bir oğlan."

"Bartholomew," dedi Agnes.

Maria kaşlarını çattı. "Bu dediğiniz nedir?"

"Adı." Maria'nın elini sımsıkı tuttu. "Onu görmek istiyorum.

"Muy enfermo. Onu tavuk yumurtası gibi tutmuşlar."

Tavuk yumurtası gibi. Agnes aşırı bitkin olduğu için, bu üç sözcüğün anlamını hemen kavrayamamıştı. Ardından, "Aa. Küvezde yani," dedi.

"Öylesine gözler," dedi Maria.

"Que?" diye sordu Agnes.

"Meleklerin böyle güzel gözleri olması gerek."

Maria'nın elini bırakan Agnes, kendi elini kalbinin üstüne doğru indirdi. "Onu görmek istiyorum."

Maria haç çıkardıktan sonra, "Tehlikeli olmayana kadar onu yumurta küvezinde tutmak gerektiğindeymişler," dedi. "Hemşire gelince, bebeğin ne zaman güvenli olduğunu bana söyleteceğim. Ama sizi bırakmam olmaz. Bakacağım. Size ben bakacağım."

Gözlerini kapatan Agnes, şaşkınlık ve hayranlık dolu saygın bir ses tonuyla, "Bartholomew," dedi.

Bu yoğun sevincine karşın, henüz uyandığı uykudan tam olarak sıyrılamıyordu. Ve bu kez yeni bir umutla ve belleğinde sürekli pırıldayan bu sihirli adla çok daha derin bir uykuya daldı; hastane odasıyla Maria gözlerinin önünden silinirken, aklında hep Bartholomew adı vardı; düşlerine de giren Bartholomew adı, kâbusları engellemiş ve onu yaşama bağlamıştı.

Bölüm 17

BİR mezbahanın eğimli kesim masasının üstünde yatan ve korkudan ter içinde kalan yağlı bir domuz gibi, Junior da anımsayamadığı bir kâbustan aynı halde uyandı. Bir şey kendine doğru uzanıyordu tek anımsayabildiği buydu, karanlıktan çıkıp ona sımsıkı yapışan eller ve ardından, hırıltıyla soluyarak uyanmıştı.

Jaluziyle örtülü olan cama hâlâ karanlık bastırmaktaydı.

Köşedeki ecza dolabının lambası yanıktı, ama bunun yanındaki koltuk artık orada değildi. Junior'ın yatağının yanına getirilmişti.

Koltukta oturan Vanadium, onu izliyor ve bu arada da, el çabukluğunu mükemmel bir biçimde kontrol eden bir sihirbaz gibi, durmaksızın, elindeki madeni çeyrek doları sağ elinin parmak boğumları boyunca bir baştan bir başa döndürüyor, sonra bunu başparmağıyla tutup serçe parmağına doğru getiriyor ve çeyrekliği yine parmak boğumları boyunca yuvarlıyordu.

Yatağın yanındaki saat sabahın 4:37'sini göstermekteydi.

Dedektif hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"George ve Ira Gershwin'in 'Bana Bakacak Birisi' adlı güzel bir şarkısı vardır. Bunu hiç duydun mu, Enoch? Sana bakacak o birisi de benim işte, ama tabii romantik anlamda değil."

Gördüğü kâbusun ve Vanadium'un varlığının hâlâ etkisi altında kalan, ama oynadığı kanıtsız karakter rolünü sürdürecek kadar da zeki olan Junior, "Kim… Siz kimsiniz?" diye sordu çatlak sesiyle.

Bu soruyu yanıtlamak yerine, Junior'ın gerçekleri zaten bildiğine inandığını ima eder gibi kasıtlı bir biçimde, "Evini aramak için yazılı bir emir çıkarttım," dedi Thomas Vanadium.

Junior bunun bir hile olduğunu düşündü. Naomi'nin kaza sonucu değil de başka bir nedenden ötürü öldüğünü gösterecek hiçbir güvenilir kanıt yoktu ki. Vanadium'un önsezisi daha doğrusu bu konudaki ısrarlı saplantısı bir arama emri çıkartmak için hiçbir mahkemeye göre yeterli bir neden olmazdı. Ama ne yazık ki, bazı yargıçlar yozlaşmış olmasalar da kolayca etki altında kalıyorlardı. Ve kendini intikama adamış bir melek olarak gören Vanadium, hiçbir geçerliliği olmayan bir arama emri çıkartmak için mahkemeye yalan söyleyebilecek nitelikte birisiydi.

“Ben… anlamıyorum.” Uykulu bir halde gözlerini kırpıştıran ve sakinleştiricilerle damarından verdikleri her ne tür ilaçlarsa bunlardan ötürü aklı hâlâ tam olarak çalışmıyormuş gibi davranan Junior, bu eleştirmene karşı Oscar çapında bir performansın bile yeterli olmayacağını bilmesine karşın, çatlak ses tonunun şaşkın ifadesinden hoşnut kalmıştı.

Bir parmak boğumundan diğerine hareket eden, başparmakla işaret parmağı arasındaki perdede yakalanan, avcun içinde kaybolan, sonra yine ortaya çıkan ve her bir boğumda dolaşan madeni para, dönüp dururken ışıl ışıl parlıyordu.

“Senin sigortan var mı?” diye sordu Vanadium.

“Tabii. Mavi Rozet’im var,” diye yanıtladı Junior hemen.

Dedektif hafif bir kahkaha attı, ama bu, çoğu kişinin kahkahası gibi sıcak değildi. “Kötü değilsin, Enoch. Yalnızca düşündüğün kadar iyi değilsin.”

“Affedersiniz?”

“Senin de çok iyi bildiğin gibi, yaşam sigortasını kastetmiştim ben.”

“Şey… küçük bir poliçem var. Rehabilitasyon Hastanesi’ndeki görevim yararına verilen bir poliçedir. Neden? Bu da ne demek oluyor?”

“Evinde aradığım şeylerden biri de, karının üstüne yapılan bir yaşam sigortası poliçesiydi. Böyle bir belge bulamadım. Sigorta primiyle ilgili iptal edilmiş hiçbir çek de yok.”

Uzun bir süre daha şaşırtmaca oyunu oynamayı uman Junior, sanki örümcek ağlarını temizlermiş gibi, bir eliyle yüzünü sildi. “Evime gittiğinizi söylediniz, öyle değil mi?”

“Sen karının bir günlük tuttuğunu biliyor muydun?” “Evet, tabii. Her yıl yeni bir tane tutardı. On yaşından beri.” “Bunlardan herhangi birisini okudun mu?” “Tabii ki hayır.” Kesinlikle doğru olan bu yanıt, Junior’ın Vanadium’un gözlerinin tam içine bakmasına ve soruyu yanıtlarken böbürlenmesine neden olmuştu. “Niçin okumadın?”

“Yanlış olurdu. Günlük özeldir.” Ama bir dedektif için, hiçbir şeyin kutsal olmadığını tahmin etmesine karşın, yine de Vanadium’un bu soruyu sormaya gerek duymasından ötürü, biraz şaşırmıştı.

Koltuktan kalkarak yatağa yaklaşan dedektif, elindeki madeni parayı durmaksızın döndürüyordu. “Çok tatlı bir kızmış. Çok da romantik. Günlüğü, evlilik yaşamıyla ve seninle ilgili övgülerle dolu. Senin şimdiye dek tanıdığı en iyi adam ve mükemmel bir koca olduğunu düşünüyormuş.”

Junior Cain sanki incecik bir iğnenin kalbine batırıldığını ve bunun etrafındaki kasın ritmik, ama acı verici bir biçimde kasıldığını hissetti. “Öyle mi? O… o öyle mi yazmış?”

“Bazen de günlüğüne, seni onun yaşamına getirdiği için Tanrı’ya teşekkür eden, çok dokunaklı ve alçakgönüllü şükran sözcükleriyle dolu paragraflar eklemiş.”

Junior, Naomi’nin benimsemiş olduğu masum ve duygusal batıl inançların hiçbirisine sahip değilse de, şimdi içtenlikle ağlıyordu.

Naomi’nin onun peynirli sandviçine ya da kayısısına zehir koymasından kuşkulandığı için, acı bir pişmanlık duymaktaydı. Kendisinin de daima inandığı gibi, Naomi aslında ona tapmıştı. Ona karşı asla el kaldırmazdı, asla. Sevgili Naomi onun için ölürdü. Ve gerçekten de ölmüştü.

Polisin orta ve yüzük parmağı boğumlarının arasında dümdüz sıkıştırılan madeni para artık dönmüyordu. Etajerin içinden bir kutu Kleenex kâğıt mendil çıkaran dedektif, bunu şüphelisine uzattı. “Al.”

Junior sağ kolunu destek tahtası ve serum iğnesi nedeniyle hareket ettiremediği için, sol eliyle kutudan bir deste kâğıt mendil aldı.

Dedektif kutuyu etajere geri koyduktan sonra, madeni para yine dönmeye başlamıştı.

Junior burnunu silip gözlerini kurularken, “Onu garip bir biçimde sevdiğine inanıyorum,” dedi Vanadium.

“Sevmek mi? Tabii ki sevdim onu. Naomi güzel ve çok iyi kalpliydi… komikti de. Şimdiye dek başıma gelen en iyi… en iyi şeydi.”

Çeyrekliği havaya fırlatan Vanadium, bunu sol eliyle yakalayıp, tıpkı sağ eliyle yaptığı gibi aynı çeviklik ve düzenlilikle, parayı parmak boğumlarında döndürmeye devam etti.

Bu hem sol ve hem de sağ el gösterisi, tam olarak analiz edemediği nedenlerden ötürü, Junior’ın tüm vücudunu ürpertmişti. Her amatör sihirbaz aslında sihirbaz olsun ya da olmasın, yeterli bir süre pratik yapmaya istekli herkes bu numarayı başarabilirdi. Büyücülük değil, yalnızca bir yetenekti bu.

“Senin güdün neydi, Enoch?”

“Benim neyim?”

“Böyle bir şeyin yokmuş gibi görünüyorsun. Ama her insanda daima bir güdü vardır, yarar sağlanan bir çıkarcılık. Eğer bir sigortası poliçesi bulursak, bunun izini süreceğiz ve sen de kızgın bir ızgaranın üstündeki domuz pastırması gibi kızaracaksın.” Polisin sesi her zamanki gibi yavandı,

tekdüze ve bu ses yalnızca duygusal bir uyarıyı değil, sessiz bir vaadi de iletiyordu.

Gözlerini yapmacık bir tavırla fal taşı gibi açan Junior, “Siz bir polis memuru musunuz?” diye sordu.

Dedektif gülümsedi. Acımasız bir boğma içgüdüsüyle hareket eden iri bir anakonda yılanının gülümsemesi gibiydi bu. “Uyanmadan önce düş görüyordun, öyle değil mi? Bunun bir kâbus olduğu belliydi.”

Sorunun aniden bu şekle dönüşmesi Junior’ı sinirlendirmişti. Vanadium bir şüphelinin dengesini bozacak bir yeteneğe sahipti. Onunla yapılan konuşma, Robin Hood filmlerinin bir sahnesine benziyordu: Bir nehrin üstündeki kaygan, tahta bir köprüde çomaklarla yapılan bir dövüş. “Evet. Ben… ben hâlâ ter içindeyim.”

“Neyle ilgili bir düş görüyordun, Enoch?”

Düşlerinden ötürü onu kimse hapse atamazdı. “Anımsayamıyorum. En kötüsü de bunlardır, yani o düşleri anımsayamadığınızda… Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Detayları anımsadığınız zaman, düşler daima çok aptalcadırlar. Ama anımsayamadığınızda… daha da tehditkâr görünürler.”

“Uykunda bir addan söz ettin.”

Bu daha çok bir yalana benziyordu; dedektif sanki onu suçlar gibiydi. Junior düş gördüğünü yadsımadığından ötürü pişmandı neredeyse.

“Bartholomew,” dedi Vanadium.

Gözlerini kırpıştıran Junior, konuşmaya cesaret edememişti, çünkü Bartholomew adında hiç kimseyi tanımıyordu ve bu polisin şimdi onun etrafında özenli bir kuşku ağı ördüğünden ya da ona bir tuzak kurduğundan emindi. Yoksa ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir addan neden söz etsindi ki?

“Bartholomew kim?” diye sordu Vanadium, Junior başını iki yana salladı.

“O adı iki kez söyledin.”

“Bartholomew adında hiç kimseyi tanımıyorum.” Şu anda, gerçeğin ona zararı dokunmayacağına karar vermişti.

“Çok sıkıntılı gibiydin. Bu Bartholomew’dan korkuyordun.”

Junior’ın sol elinde sımsıkı tuttuğu, sırılsıklam bir topa dönüşen Kleenex’in karbon içeriği daha yüksek bir düzeyde olsaydı, kâğıt mendil bir elmasa dönüşürdü herhalde. Vanadium’un yumruk yaptığı eline ve sivri parmak boğumlarına baktığını görünce, bir tıkaca döndürdüğü Kleenex’i elinden bırakmaya çalıştı, ama bunu yapacak gücü kalmamıştı.

Bartholomew adının her yinelenişi, korkusunu gerçekten de fazlalaştırmıştı. Bu ad yalnızca kulaklarında çınlamakla kalmıyor, kanında, kemiklerinde, vücudunda ve beyninde yankılanıyordu; kendisi sanki devasa, bronz bir çandı ve Bartholomew da çancı.

“Belki de bir filmde gördüğüm veya bir kitapta okuduğum bir karakterdir bu. Ben Ayın Kitabı Kulübü’nün üyesiyim. Sürekli kitap okurum. Bartholomew adında ikincil bir karakter de anımsamıyorum, ama belki böyle bir karakterin yer aldığı bir kitabı yıllar önce okumuş olabilirim.”

Saçma sapan bir konuşmanın eşiğine geldiğini fark eden Junior, büyük bir çabayla kendini susturdu.

Tıpkı kılı kırk yararak hesap yapan bir muhasebecinin dikkatli davranışına benzer bir biçimde hareket eden eli baltalı bir katilin, baltanın keskin yanını kurbanına doğru yavaşça çevirmesi gibi, Thomas Vanadium da bakışlarını, Junior’ın sıkılı yumruğundan onun yüzüne doğru çevirmişti.

Dedektifin yüzündeki porto şarabı renkli doğum lekesi, anımsadığından daha koyu ve daha değişik, alacalı bir tondaydı. Ve çelik grisi gözleri önceleri çivi başlarına benziyorsa da şimdi bunlar nokta gibiydi ve bu gözlerin ardında, taşları bile delip geçecek kadar kuvvetli bir irade gücü vardı.

Şaşkınlığı geçmiş ve aklı şimdi yerine gelmiş gibi davranan Junior, “Aman Tanrım,” dedi, “siz Naomi’nin öldürüldüğünü düşünüyorsunuz, öyle değil mi?”

İlk ziyaretinden bu yana baskı altında sürdürdüğü yüzleşmeye devam etmek yerine, onunla göz göze bakışmaktan vazgeçen, yatağın yanından ayrılan ve odayı boydan boya geçerek kapıya giden Vanadium, Junior’ı yine şaşırtmıştı.

Eğer dedektif, televizyonda yayımlanan Perry Mason ya da Peter Gunn gibi akıllı polisiye dizilerinde böyle anlarda gerçekleşen benzer bir davranışta bulunmadan odadan ayrılırsa, onun tanımlanması güç bazı avantajları kaybedeceğine inanan Junior, “Bu daha da kötü,” dedi çatlak sesiyle.

Kapıyı açmadan bunun önünde duran Vanadium, Junior’a bakmak için durmuş, ama hiçbir şey söylememişti.

Junior işkence çekiyormuş gibi çıkan ses tonuna daha da sarsıcı ve üzüntülü bir tonlama ekleyerek, sanki bu sözcükleri söylemek ona derin bir

acı veriyormuşçasına, “Siz… siz onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Ama delilik bu,” dedi.

Dedektif her iki elini kaldırdıktan sonra, avuçlarını Junior’a doğru çevirip, parmaklarını ayırdı. Bir an duraksadıktan sonra da, ellerinin arkasını ve ardından yine avuçlarını gösterdi.

Junior bir an şaşırmıştı. Vanadium’un el hareketleri, Aşai Rabbani Ayini’ni yöneten bir rahibin kalıplaşmış el hareketlerini anımsatan bir nitelik taşıyordu.

Şaşkınlık yavaş yavaş yerini anlayışa bıraktı. Çeyreklik yok olmuştu.

Dedektifin madeni parayı parmak boğumları boyunca döndürmeye ne zaman son verdiği, Junior’ın dikkatini hiç çekmemişti.

“Belki de bunu kulağının içinden çekip çıkarabilirsin,” dedi Thomas Vanadium.

Çeyrekliği dış kulak deliğinin önündeki kıkırdağımsı çıkıntıyla kulak kepçesindeki kıkırdağımsı kabarıklığın arasında, işitme kanalına sıkışmış olarak çekilip çıkarılmayı bekler bir halde bulacağını uman Junior, titreyen sol elini kulağına doğru götürdü. Ama kulağında bir şey yoktu.

“Yanlış el,” dedi Vanadium.

Junior’ın, serum iğnesinin yanlışlıkla çıkmasını önlemek amacıyla destek tahtasına bağlı olan ve yarı sabit tutulan sağ kolu, hareketsizlikten ötürü kaskatı kesilmiş ve yarı hissizleşmişti.

Takma gibi duran sağ eli sanki ona ait değil gibiydi. Bir deniz lalesi kadar solgun, garip görünen ve bu lalenin ağzının çevresine kemiksiz, eklemsiz uzantılar şeklinde ustalıkla dolanan uzun parmakları, gelip geçici bir ödülü isteksizce, ama acımasızca yakalamak için yine de harekete geçti.

Gümüşümsü pullu, yuvarlak bir balığa benzer madeni para Junior’ın avcunun ortasında duruyordu. Yaşam çizgisinin tam üstünde.

Gözlerine inanamayan Junior, sol elini uzatıp, çeyrekliği aldı. Madeni para sağ elinde durmasına karşın, soğuktu. Buz gibi.

Var olmayan mucizelerden ötürü, elindeki çeyrekliğin gerçek oluşu sanki olanaksız gibiydi. Vanadium yatağın sol tarafında durmuş ve ne kendisine doğru eğilmiş ne de onun üzerinden sağ eline doğru uzanmıştı. Ve madeni para, yangın kulesinin alt kısmındaki kayalıkların üzerinde yatan Naomi’nin cesedi kadar gerçekti.

Hoşnutluktan çok korkuyla karışık bir şaşkınlıkla gözlerini elindeki çeyreklikten ayırıp, ondan bir açıklama beklercesine Vanadium’a bakan Junior, dedektifin yüzünde yine o yılan gibi gülümseyişi görmeyi

umuyordu. Ama kapı kapanmak üzereydi. Gündüz geceye dönüşürken nasıl hiç ses çıkmazsa, dedektif de aynı sessizlik içinde odadan çıkıp gitmişti.

Bölüm 18

CENNETİN sahipleri kadar iyi kalpli olmasının dışında, Seraphim Aethionema White kendi adına hiç benzemezdi. Ne adlarını taşıdığı bu iki melek gibi kanatları vardı ne de onlar gibi tatlı şarkılar söyleyebiliyordu, çünkü Tanrı vergisi boğuk sesi ve alçakgönüllülüğüyle bir ses sanatçısı olabilmekten çok uzaktı. Aethionema açık pembe ve gül pembesi tonundaki zarif çiçeklere benzerdi ve henüz on altı yaşında olan bu kız, her açıdan güzel olduğu kadar, en sert rüzgâra bile dayanacak bir güce sahipti.

Onunla yeni tanışan ve kendisinin ayrıksılığından hayli etkilenen kişiler, genç kızın adını tam olarak söyleyerek ona Seraphim derlerdi. Öğretmenleri, komşuları ve eski tanıdıkları ise Sera. Onu en iyi tanıyanlar ve ablası Celestina gibi en içten bir şekilde sevenler de Phimie.

5 Ocak gecesi San Francisco’nun St. Mary Hastanesi’ne yatırıldığı andan itibaren, buradaki hemşirelerin de ona Phimie demelerinin nedeni, kendisini çok sevecek kadar iyi tanıdıklarından değil de, bu adı Celestina’nın kullandığını duymalarından ötürüydü.

Phimie 724 no’lu odayı, geçirdiği felç nedeniyle sekiz gün derin bir komada kalan ve durumu değişmediği için kısa bir süre önce yoğun bakım ünitesinden çıkarılan, seksen altı yaşındaki Nella Lombardi adlı bir kadınla paylaşıyordu. Yaşlı kadının beyaz saçları pırıl pırıl olmasına karşın, bu saçların çevrelediği yüzü sünger taşı kadar grimsi ve cildi tamamen donuktu.

Bayan Lombardi’nin hiç ziyaretçisi yoktu. İki çocuğu ve kocası uzun bir süre önce öldüğü için, bu dünyada yapayalnızdı.

Ertesi gün 6 Ocak’ta, Phimie yapılması gereken tahliller için tekerlekli iskemleyle hastanenin çeşitli bölümlerinde dolaştırıldığı sırada, Celestina 724 no’lu odada kalmış ve ileri portrecilik dersine ait çizim ödevi üzerinde çalışmıştı. Genç kız Güzel Sanatlar Akademisi üçüncü sınıf öğrencisiydi.

Nella Lombardi’nin daha önce çizmiş olduğu bazı portrelerini tamamlamak için Phimie’nin henüz yarısı tamamlanan karakalem portresini bir kenara koydu.

Hastalığın ve yaşlılığın etkilerine karşın, yaşlı kadının yüzü güzelliğini korumaktaydı. Kemik yapısı olağanüstüydü. Gençliğinde çok güzel

olmalıydı.

Celestina, Nella'yı şu anda olduğu gibi resmetmek istiyordu; başı belki de ölüm yatağının simgesi olan yastığın üstünde, gözleri kapalı ve ağzı aralık, yüzü kül gibi soluk, ama dingin bir biçimde. Ardından, yaşlı kadının kemik yapısını ve diğer fiziksel belirginliklerini kullanarak, onun altmış, kırk, yirmi ve on yaşında nasıl olduğunu gösteren dört portre daha çizecekti.

Celestina üzüntülü olduğu zamanlarda, yaptığı resimler ona genellikle tüm üzüntülerden arınmış mükemmel bir sığınak sağlardı. Bu resimleri planlarken, çizerken ve geliştirirken kendisi için zamanın hiçbir anlamı kalmaz, yaşam ona hiçbir acı vermezdi. Ama bu çok önemli günde, resim yapmakla bile huzur bulamamıştı. Çoğu kez elleri titriyor ve kalemi kontrol edemiyordu. Ve bu el titreme nöbetleri resim yapmasını engellediğinde, pencerenin yanına gidiyor ve çok katlı binalarla dolu kente bakıp duruyordu.

San Francisco'nun yalın güzelliği ve geçmişinin eşsiz görünümü her zaman için yüreğine öylesine işler ve içinde öylesine garip arzular uyandırırdı ki, bazen yarı ciddi bile olsa, bu kentte başka zamanlarda da yaşayıp yaşamadığını merak ederdi. İlk kez ayak bastığı sokaklar çoğu kez şaşılacak kadar bildik görünürdü. Kentin 1800'lü yılların sonuyla 1900'lü yılların başında inşa edilmiş olan belirli büyük binaları, ona daha kibar ve daha varlıklı insanların yaşadığı yıllarda burada verilen partileri anımsatırken, bu anımsadıkları bazen çok canlı detaylar içerir ve anılardan da öte bir gariplikte olurdu. Ama bugün, gümüşümsü ve altınımsı emaye süslerine benzer bulutlarla bezeli Çin mavisi gökyüzünün altındaki San Francisco bile ona huzur sağlayamıyor ve sinirlerini yatıştıramıyordu. Kız kardeşinin yaşadığı ikilem kendisinin herhangi bir sorunu gibi kolayca akıldan uzaklaştırılabilecek bir şey değildi… ve Celestina, Phimie'nin şimdiki korkunç durumunu asla yaşamamıştı.

Phimie altı ay önce tecavüze uğramıştı.

Utanan ve korkan genç kız, bunu kimseye söylememişti. Bir kurban olmasına karşın, kendi kendini suçlamış ve gülünç bir duruma düşeceği düşüncesi onu öylesine korkutmuştu ki, mantığın yerini umutsuzluk almıştı. Ardından, hamile olduğunu öğrendiğinde, bu yeni travmayla eskiden on beş yaşındaki birçok deneyimsiz kızın yaptığı gibi başa çıkmaya çalışmış, tecavüze uğradığını gizlediği için çevresindeki çoğu kişinin onu aşağılayacağını ve dışlayacağını düşünmüş, ayrıca uzun vadeli olayları göz

ardı ederek, kendi kendine bile kabullenmek istemediği durumunu mümkün olduğunca saklamaya çalışmıştı.

Sonra da, alacağı kiloları en aza indirgemek amacıyla bir süre yemek yememeye başlamış ve mide sancıları çekecek kadar aç kalmıştı.

Bir şeyler yemek zorunda kaldığında ise, yalnızca besleyici yiyeceklerle yetinmiş ve belki de tüm yaşamı boyunca bu kadar dengeli beslenmemişti. Kaçınılmazcasına yaklaşan doğumu düşünmemek için umutsuzca çaba harcarken bile, kuşku uyandırmayacak kadar ince kaldığı sırada, bebeğin sağlığına zarar vermemek amacıyla, yine de elinden geleni yapıyordu. Ama sessiz bir panik içinde geçen dokuz ay boyunca, ilerleyen her haftanın ardından gitgide bilinçsizleşmiş ve katı yiyeceklerden kaçınıp günlük çeşitli vitaminler almak gibi risklere girerek, hem kendisinin ve hem de bebeğin sağlığını tehlikeye atmıştı. Fiziksel görüntüsündeki değişiklikleri saklamak için bol giysiler giyiyor ve karnını bandajlarla sımsıkı sarıyordu. Sonraları da korse kullanmaya başlamıştı.

Tecavüze uğramasından altı hafta önce bacağı sakatlandığından ve daha sonra da tendon ameliyatı geçirdiğinden ötürü hamileliğini anlamasının yanı sıra bir süre, sıkıntı çektiğini iddia ederek, eylülde okul başladığından beri beden derslerine de girmemişti.

Hamileliğin son haftasına dek normalde ortalama on dört kilo alınır. Bu ağırlığın üç buçuk, dört kilosunu cenin oluşturur. Plasenta ve amnion sıvısı bir buçuk kilo gelir. Geri kalan dokuz kilo rahim suyu ve yağ birikimidir.

Phimie ise neredeyse altı kilo bile almamıştı. Hamileliği korsesiz olarak da fark edilemeyecek bir durumdaydı.

St. Mary Hastanesi’ne yatırılmadan bir gün önce, sürekli baş ağrısı, mide bulantısı ve baş dönmesi şikayetleriyle uyandı. Doğum belirtisi olmamakla birlikte, daha önce hiç geçirmediği kadar şiddetli bir karın ağrısından da yakınıyordu. Daha da kötüsü korkutucu bir göz sorunu ortaya çıkmıştı. Önce hafif bir bulanıklık olmuştu. Bunu, görmesini engelleyen göz önü benekleri izlemişti. Ve ardından, kendisini dehşete düşüren yarım dakikalık geçici bir körlük yaşamıştı.

Bu krize ve doğumuna bir hafta ya da on gün kalmasına karşın, durumunu annesiyle babasına açıklayacak cesareti hâlâ kendinde bulamıyordu.

Babaları Rahip Harrison White iyi bir Baptist ve iyi bir adamdı; insanları yargılamazdı ve çok yumuşak kalpli birisiydi. Anneleri Grace de her yönden adının anlamı gibi nazik bir kadındı.

Phimie’nin hamileliğini açıklamaktan çekinmesinin nedeni annesiyle babasının öfkesinden korkması değildi; genç kız onların gözlerindeki düş kırıklığını görmekten korkuyordu, çünkü onları utandırmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Aynı gün ikinci ve daha uzun süreli bir körlük geçirdiğinde, evde yalnızdı. Kendi odasından zar zor çıkıp koridoru geçti ve annesiyle babasının yatak odasındaki telefona gitti.

Kız kardeşi aradığında, Celestina stüdyo olarak da kullandığı küçük apartman dairesinde, kendi kübik tarz portresi üzerinde mutlulukla çalışıyordu. Phimie’nin tutarsız, heyecanlı konuşmasından ötürü, ilk önce, annesinin ya da babasının veya her ikisinin birden öldüğünü düşündü. Ama öğrendiği acı gerçek karşısında, annesini ya da babasını kaybetmiş kadar yüreği parçalanmış ve çok sevdiği kız kardeşinin tecavüze uğraması onu üzüntü ve öfkeden perişan etmişti.

Phimie’nin dokuz ay boyunca yaşadığı duygusal ve fiziksel sıkıntılar karşısında dehşete kapılan Celestina, annesiyle babasına ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Whitelar bir aile olarak birlikte olduklarında, tüm güçlüklerin üstesinden gelebilirlerdi. Ama Phimie ablasıyla konuşurken yeniden görmeye başlamasına karşın, mantıksız davranmaktaydı. Annesine ya da babasına San Francisco’dan telefon etmemesi, aile doktorunu aramaması ve bu korkunç sırrı açıkladığı zaman kendisiyle birlikte olması, eve gelmesi için ona yalvarıp durdu.

Celestina daha mantıklı düşünse de, Phimie’ye bu konuda söz verdi. Mantığına güvendiği kadar içgüdülerine de güvendiği için, çok sevdiği kız kardeşinin bu göz yaşartıcı durumu sağduyusu üzerinde güçlü bir etki bırakmıştı. Hazırlanmak için fazla zaman kaybetmeyen Celestina, mucizevi bir şekilde, bir saat sonra, Eugene üzerinden Spruce Hills, Oregon’a giden uçaktaydı. Ve telefon konuşmasından üç saat sonra da kız kardeşinin yanında. Rahip konutunun oturma odasında, portreleri yan yana asılı duran Hz. İsa’nın ve John F. Kennedy’nin bakışları altında, Phimie annesiyle babasına ona neler yapıldığını ve aynı zamanda da umutsuzluk ve şaşkınlık içinde kendi kendisine neler yapmış olduğunu anlattı.

Genç kız dokuz aydır gereksinim duyduğu sımsıcak olağanüstü sevgiye, aptalca bir düşünceyle hak etmediğini sandığı o saf sevgiye şimdi yeniden kavuşmuştu.

Ailesinin bu sıcak yaklaşımı ve sırrını açıkladığından ötürü duyduğu rahatlık uzun süredir uzak kaldığı mantıklı davranışlarını ona yeniden

kazandırmışsa da Phimie kendisine tecavüz eden adamın kimliğini açıklamamakta ısrarlıydı. Çünkü eğer bir açıklamada bulunursa, adam onu ve ailesini öldürmekle tehdit etmiş ve kendisi de onun bunu gerçekten yapacağına inanmıştı.

“Çocuğum,” dedi rahip, “o adam sana bir daha asla dokunamaz. Tanrı’nın yardımıyla bunu ben sağlayacağım, ama bir tabancayla değil; tabancalarını polisler kullanır.”

Tecavüzcü genç kızı öylesine korkutmuş ve savurduğu tehdit onun aklında öylesine silinmez bir iz bırakmıştı ki, bu son açıklamayla bile mantıklı düşünemiyordu.

Ona karşı yumuşak bir ısrarla yaklaşan annesi ise, kızını ahlaki sorumluluk yönünden etkilemeye çalışmaktaydı. Eğer bu adam tutuklanmaz, yargılanmaz ve hüküm giymezse er ya da geç başka masum bir kıza tecavüz edecekti. Ama bu öneri karşısında Phimie’nin kılı bile kıpırdamamıştı. “Deli o. Hasta. Kötü ruhlu.” Genç kız tir tir titriyordu. “Bunu yapacak. Hepimizi öldürecek ve polisle girişeceği çatışmada ölse ya da elektrikli iskemleye yollansa bile umurunda olmayacak. Eğer onun adını söylersem, hiçbiriniz güvencede olmazsınız.”

Celestina’nın ve annesiyle babasının son kararı, Phimie’nin bu konuda çocuk doğduktan sonra ikna edilmesiydi. Doğru olanı şimdi yapması için aşırı bir duyarlılık ve korku içinde olduğundan, ona şu anda baskı yapmak anlamsızdı.

O yıllarda kürtaj yasal değildi ve zaten aile de bu konuda gönülsüzdü; ayrıca, dini inançlarına göre, en kötü koşullarda bile bunu düşünmezlerdi. Bunun yara sıra Phimie’nin yaklaşan doğumu ve kendisinin uzun süreli aç kalmış ve korse takmış olması nedeniyle gördüğü zarar göz önünde bulundurulduğunda, kürtaj tehlikeli bir seçenek olurdu.

Phimie hemen doktor kontrolüne girmeliydi. Çocuk, onu sevebilecek ve nefret uyandıran babasının imajını onda asla görmeyecek olan insanlara evlatlık verilecekti.

“Bebeği burada doğurmayacağım,” diye ısrar etti Phimie. “Eğer o adam kendisinden bir çocuğum olduğunu fark ederse daha da delirecek. Böyle olacağını biliyorum.”

Genç kız Celestina’yla birlikte San Francisco’ya gitmeyi amaçlıyor ve bebeği, bir rastlantı sonucu da olsa, babanın ve kendi arkadaşlarıyla Rahip White’ın cemaatinin onun doğum yaptığını asla öğrenemeyecekleri bu kentte dünyaya getirmek istiyordu. Annesiyle babası ve ablası bu plana ne

kadar karşı çıktılarsa, Phimie de bu düşüncesini o kadar çok savundu; en sonunda, eğer onun istediğini yapmazlarsa, genç kızın sağlığını ve aklını tehlikeye atacaklarından kaygılanmaya başladılar.

Baş ağrısı, şiddetli karın ağrısı, baş dönmesi ve görme sorunu gibi dehşet verici belirtilerin tümü yok olmuştu. Bunlar büyük olasılıkla fiziksel olmaktan çok psikolojik kökenliydi.

Onu doktor kontrolüne alana dek karşılaşılacak birkaç saatlik gecikme bile hâlâ riskli sayılırdı. Ama bunca zaman umutsuzca saklamak istediği duygu incinmesini yaşayacağı bir bölge hastanesine yatması için kendisini zorlamak da öyleydi.

Acil sözcüğüyle hemen harekete geçen Celestina, kendisinin San Francisco'daki doktoruyla çabucak iletişim kurdu. Phimie'yi tedavi altına almayı kabul eden doktor, genç kız Oregon'dan geldiğinde onu St. Mary Hastanesi'ne yatıracağını söyledi.

Rahip bu kadar kısa bir süre içinde kilisedeki görevlerini bırakamazdı, ama Grace kızlarıyla birlikte olmak istiyordu. Buna karşın, Phimie yalnızca Celestina'nın ona eşlik etmesi için yalvardı.

Genç kız annesinin neden yanında olmamasını yeğlediğini açıkça ifade edemiyorsa da onun yüreğindeki fırtınayı hepsi anlıyordu. Phimie yumuşak huylu ve iyi kalpli annesinin, onun böylesine yoğun yaşadığı ayıbı ve utancı kendisiyle paylaşmasını istememişti; ayrıca bu duygunun doğuma ve hatta bunun sonrasına uzanan saatlerde ve günlerde dayanılmayacak kadar kötü olacağını düşünüyordu.

Güçlü bir kadın olan Grace için inanç, utançtan da öte duygulara karşı bir zırh anlamındaydı. Celestina annesinin Oregon'da kalmakla kızının yanındayken çekeceği acıdan çok daha fazlasına katlanacağını biliyordu, ama hayli genç ve saf olan, ayrıca kendi durumundan ötürü bunu kavrayamayacak kadar korkan Phimie'ye göre de annesi güvenilmez birisi değil, her zamanki gibi ailenin temel direğiydi.

Grace'in, kızının bu arzusuna karşı sevecen yaklaşımı ve onun kendine özgü huzur dolu mantığı Celestina'yı duygulandırmıştı. O zaten annesini daima çok severdi ve bu sevgisini ne sözcükler ne de bir sanat eseri uygun bir biçimde tanımlayabilirdi, ama şimdi onu çok daha fazla seviyordu.

San Francisco'dan kalkan uçağa bir saat gibi kısa bir sürede, şaşılacak kadar kolay bilet bulup yetişen Celestina, akşam erken saatlerde Oregon'dan kalkacak olan uçak için de, sanki doğaüstü bir seyahat acentesi uzmanıymış gibi, iki dönüş bileti ayırtmıştı.

Phimie uçaktayken kulaklarındaki çınlamadan yakındı; yüksek basınçtan kaynaklanmış olmalıydı bu. Yere indikten sonra ise, çift görmeye başladı ve burnu kanadı; bunlar da daha önce geçirdiği belirtilerle ilgili gibi görünüyordu.

Kız kardeşinin uzun süren burun kanaması Celestina'yı endişelendirmiş ve onun hastaneye yatmasını geciktirmekle yanlış bir şey yaptığı korkusuna kapılmıştı.

San Francisco Havaalanı'ndan bir taksiye bindikten sonra, gecenin sisiyle kaplanan caddelerden geçerek, St. Mary Hastanesine geldiler ve 724 no'lu odaya yerleştiler. Ardından da, Phimie'nin tansiyonunun çok yüksek 21'e 12.6 olduğunu ve bundan ötürü bir kriz geçirdiğini, ayrıca felç, böbrek çalışması yitimi ve diğer yaşamsal komplikasyonlar gibi bazı riskler taşıdığını öğrendiler.

Phimie'ye hemen tansiyon düşürücü ilaçlar içeren bir serum takıldı, genç kız yatağa yatırıldı ve kalp monitörüne bağlandı.

Celestina'nın dâhiliyecisi Dr. Leland Daines, Ritz Carlton'da katıldığı bir akşam yemeğinden alelacele ayrılıp, hastaneye gelmişti. Daines'in saçlarının yeni kırlaşmaya başlamasının ve yüzünün de aşırı yıpranmamasının nedeni, geçen yılların onu fazla yaşlandıracak kadar etkili olmamasıydı. Hayli deneyimli bir uzman olan doktor, kibirden uzak, yumuşak huylu ve sonsuz sabırlı bir insandı.

Daines midesi bulanan Phimie'yi muayene ettikten sonra, karın kasılmasını ve kusmayı önleyici bir ilaçla sakinleştirici bir ilaç yazdı; bunların tümü damardan verilecekti.

Sakinleştirici hafif bir ilaç olmasına karşın, Phimie birkaç dakika içinde uykuya daldı. Uzun zamandır süre gelen sıkıntılarından ve son zamanlarda çektiği uykusuzluktan ötürü, yorgun düşmüştü.

Dr. Daines, Celestina'yla 724 no'lu odanın dışındaki koridorda konuştu. Yanlarından sessizce ve yavaşça geçen hemşirelerin bazıları başlıklı ve uzun giysili rahibelerdi.

"Kardeşinde preeklampsi, yani gebelik zehirlenmesi var. Bu, hamilelerin yüzde beşinde görülen bir durumdur; neredeyse daima yirmi dördüncü haftadan sonra oluşur ve genellikle başarılı bir biçimde tedavi edilebilir. Ama ben bunu hafife almayacağım, Celestina. Onun durumunda, bu daha ciddi bir halde. Şimdiye dek hiç doktora gitmemiş, hiçbir doğum öncesi kontrolden geçmemiş ve hamileliği otuz sekizinci haftanın ortasına gelmiş, yani doğum yapmasına yaklaşık on gün var.

Phimie'nin tecavüze uğradığı tarihi bildiklerinden ve bu ilişki onun tek cinsel deneyimi olduğundan ötürü, döllenme günü belliydi ve doğumun ne zaman olacağı da kesinlik kazanmıştı.

"Doğum yaklaştıkça," dedi Dr. Daines, "preeklampsi tam bir eklampsiye dönüşebilir, yani tansiyon yükselir, albumin, ödem ve havale oluşur."

Alacağı yanıttan korkan Celestina, "Eklampsi sonucunda ne olur?" diye sordu.

"Olası komplikasyonlar arasında beyin kanaması, akciğer ödemi, karaciğer doku yitimi, koma durumu sayılabilir."

"Onu Oregon'da hastaneye yatırmam gerekirdi."

Doktor elini Celestina'nın omzuna koydu. "Sen kendini suçlama. Buraya kadar gelebilmiş. Ben Oregon'daki hastaneyi bilmiyorum, ama buradaki özenin orada gösterileceğinden kuşkuluyum."

Şimdi preeklampsiyi kontrol altına almak için çabaladıklarından Dr. Daines ertesi gün yapılacak bir dizi tahlil istemişti. Phimie'nin tansiyonu düşürülüp sabitleştirildiğinde, sezaryen doğum önermeyi düşünüyor, ama onun dengesiz beslenmesi ve karnını baskı altında tutması nedeniyle ortaya çıkabilecek komplikasyonları görmeden önce, bu ameliyatı da riske etmek istemiyordu.

Doktorun vereceği yanıtın pek iyimser olamayacağını bilmesine karşın, Celestina yine de, "Bebeğin… normal olması olasılığı var mı?" diye sordu.

"Öyle olur umarım," dedi doktor, ama umarım sözcüğünü vurgulayış biçimi fazla sertti.

724 no'lu odada kız kardeşinin yatağının yanında yalnız başına ayakta duran ve uyuyan genç kızı izleyen Celestina, Phimie'nin durumu şimdilik iyi, dedi kendi kendine. Bu sinir bozucu gelişmeyi annesini ya da babasını çağırmadan halledebilirdi. Ama sonra, sanki hava alamıyormuş gibi soluğu tıkandı. Ve güçlükle soluk almaya çalıştığı sırada, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Celestina, Phimie'den dört yaş daha büyüktü. Kendisi San Francisco'ya geldiğinden bu yana, son üç yıldır birbirlerini çok fazla görmemişlerdi. İki kent arasındaki uzaklık, geçen zaman, derslerin ağırlığı ve günlük yaşamın yoğunluğu ona Phimie'nin, sevgisini unutturmamışsa da, bu sevginin ne kadar saf ve güçlü olduğunu unutmuştu. Ve şimdi bunu yeniden keşfettiğinde öylesine kötü bir biçimde sarsılmıştı ki yatağın yanına hemen bir iskemle çekip oturmak zorunda kalmıştı. Ve ardından, başını eğip

soğuktan ürperen elleriyle yüzünü kapatarak, böylesine korkunç şeyler Phimie gibi masum birisinin başına geldiğinde, annesinin Tanrı'ya olan inancını hâlâ nasıl koruyabildiğini merak edip durdu.

Gece yarısına doğru evine döndü. Sonra ışıkları söndürüp yattı ve tavana bakmaya başladı; yine de uyuyamıyordu.

Pencerenin storları kalkıktı. Celestina kentin dumanlı, kırmızımsı altın renkli gece pırıltısından genellikle çok hoşlanırdı, ama bu geceki pırıltı onu huzursuz etmişti.

Eğer yataktan kalkıp en yakın pencereye giderse, bu büyük kentin tüm binalarının karanlık olduğunu ve hiçbir sokak lambasının yanmadığını görecekmiş gibi garip bir duyguya kapılmıştı. Ve sokak mazgallarıyla yol üstü deliklerinden, sanki bu kente ait değil de yeraltı dünyasına ait olan ürkütücü bir ışık yükselecekti.

Uyuduğunda bile asla kapatamadığı sanatçı gözü, yatağın üstündeki tavanda aradığı gibi, beyninin içinde de hiç durmaksızın buna benzer bir biçim, tasarım ve anlam aradığı sırada, malalanmış alçıyla kaplı tavanda oynaşan ışık ve gölgelerde ona yalvarırcasına bakan deforme olmuş ifadesiz yüzlü bebekleri ve ölümün simgelerini görüyordu.

Phimie St. Mary Hastanesi'ne yatırıldıktan on dokuz saat sonra, genç kızın Dr. Daines'in istediği tahlilleri yapılırken, alçalan gökyüzü erken alacakaranlıkta yüzünü asmış ve kent bir kez daha, bir önceki gece Celestina'nın evinin tavanını dolaylı biçimde aydınlatan kırmızı alçıtaşı rengiyle altın yaprak rengine bürünmüştü.

Bir günlük çalışmanın ardından, Nella Lombardi'nin karakalem portresi bitmiş ve sıradaki çalışma olan altmış yaşının tahmini resminin çizimi başlamıştı.

Celestina yaklaşık otuz altı saattir uyumamış olmasına karşın, heyecanlı olsa da, yine de aklı başındaydı. Şu anda elleri titremiyor ve trans halindeki bir medyumun kaleminden dökülen sözcükler gibi, onun kaleminden de yumuşak çizgiler ve gölgelemeler dökülüyordu.

Nella'nın yatağının yanında, pencerenin kenarındaki koltukta oturduğu ve kucağında duran sivri köşeli dizüstü resim tahtasının üzerinde çizim yaptığı sırada, koma halinde olan yaşlı kadınla sessiz, tek taraflı bir konuşma sürdürüyor ve ona Phimie'yle birlikte büyümeleriyle ilgili anılarından söz ediyordu; bunları anlatırken, ne kadar çok anıya sahip olduğunu fark edince hayli şaşırmıştı.

Nella gözlerini hiç açmamasına ve hiç hareket etmemesine karşın, bazen onu dinliyormuş gibi görünüyordu. Elektrokardiyografin sessizce zıplayan ışığı düzenli bir uyum içindeydi.

Akşam yemeğinden kısa bir süre önce, bir rahibe hemşire Phimie'yi tekerlekli iskemleyle odaya getirmiş ve ikisi birlikte onu dikkatle yatağına yatırmışlardı.

Genç kız Celestina'nın umduğundan da iyi görünmekteydi. Yorgun olmasına karşın, ona hemen gülümsemişti ve iri kahverengi gözlerinde berrak bir bakış vardı.

Phimie, Nella'nın biten portresiyle kendisinin yarısı tamamlanan portresini görmek istedi. "Sen bir gün ünlü bir ressam olacaksın, Celie."

Babalarının en bilinen vaazlarından birini söylemeye başlayan Celestina, "Bundan sonraki dünyada hiç kimse ne ünlüdür, ne büyüleyicidir, ne bir unvan sahibidir, ne gururludur," dedi gülümseyerek, "ve ne de güçlüdür…"

"… ne zalimdir, ne nefret doludur, ne kıskançtır, ne kırıcıdır," diye devam etti Phimie, "çünkü tüm bunlar bu aşağılık dünyanın hastalıklarıdır…"

"… ve şimdi aranızda bir bağış tabağı dolaştığı zaman…" "… bundan sonraki dünyanın aydın bir vatandaşı gibi olacaksınız artık…"

"ikiyüzlü, acımasız…"

"… cimri…"

"… ve bencil davranmayın…"

"… bu gam yüklü dünyanın yardımseverlikten ve ahlak değerlerinden yoksun Pecksniff'ine (* Pecksniff, Charles Dickens'ın Martin Chuzzlewit adlı eserindeki bir karakterdir) benzemeyin…"

İki kardeş gülerek, el ele tutuştular. Phimie'nin onu Oregon'dan telefonla aramasından bu yana, Celestina ilk kez her şeyin sonunda düzeleceğini hissediyordu. Ama birkaç dakika sonra, Dr. Daines'le koridorda bir kez daha konuştuğunda, bu yeni iyimserliği yine karamsarlığa dönüştü.

Phimie'nin inatçı yüksek tansiyonu, idrarında görülen protein ve diğer belirtiler, preeklampsinin yeni oluşmadığını ve onun yüksek eklampsi riski taşıdığını göstermekteydi. Yüksek tansiyon yavaş yavaş kontrol altına alınıyordu, ama doktorun kullanmayı fazla yeğlemediği daha güçlü bir ilaç tedavisine başvurarak.

“Buna ek olarak,” dedi Daines, “kardeşinin kemik çatısı küçük ve bu da normal bir hamilede bile doğurma sorunları yaratır; ayrıca, doğum yaklaştığı sırada yumuşaması gereken rahim boynu orta kanal kas lifleri hâlâ sert. Rahim boynunun doğuma yardımcı olacak kadar genişleyebileceğini sanmıyorum.”

“Peki ya bebek?”

“Doğum bozukluklarına ait belirgin bir kanıt yok, ama yapılan tahlillerden ikisi bazı kaygı verici anormallikler olduğunu gösteriyor. Çocuğu görünce anlayacağız.”

Kız kardeşinin rahmine çöreklenen yarı ejder yarı böcek şeklindeki bir karnaval gösterisi canavarının görüntüsünü belleğinden uzaklaştıramayan Celestina’nın yüreğini bir korku kapladı. Tecavüzcünün çocuğundan nefret ediyordu, ama bu nefret onu çok şaşırtmıştı, çünkü bebek suçsuzdu.

“Eğer tansiyonu gece boyunca değişkenlik göstermezse” diye devam etti Dr. Daines, “onun sabah saat yedide sezaryene alınmasını istiyorum. Eklampsi tehlikesi doğumdan sonra tamamen ortadan kalkar. Phimie’yi Dr. Aaron Kaltenbach’a teslim edeceğim. Kendisi mükemmel bir doğum uzmanıdır.”

“Tabii.”

“Bu durumda, ben de doğuma gireceğim.”

“Size minnettarım, Dr. Daines. Tüm yaptıklarınız için.”

Bu yükü omuzlamak için güçlü ve deneyimli birisiymiş gibi davranmaya çalışan Celestina da henüz çocuk sayılırdı. Kendisini perişan hissediyordu.

“Sen eve git. Biraz uyu,” dedi doktor. “Eğer hastalanırsan, kız kardeşine hiçbir yardımın olmaz.” Ama Celestina akşam yemeğine dek Phimie’nin yanında kaldı.

Yiyecekler sulu ve lezzetsiz olmasına karşın, genç kızın iştahı yerindeydi. Ve çok geçmeden de uyudu.

Eve dönen Celestina, annesiyle babasına telefon ettikten sonra, kendine jambonlu bir sandviç yaptı. Ama bunun ancak çeyreğini yiyebildi. Sonra da, iki lokma çikolatalı gofretle bir kaşık ceviz ezmeli dondurma. Her yediği Phimie’nin hastane yemeği gibi lezzetsizdi ve boğazında düğümlenmişti.

Ardından, giysilerini çıkarmadan yatak örtüsünün üstüne yattı. Dişlerini fırçalamadan önce biraz klasik müzik dinlemek niyetindeydi.

Sonra, radyoyu açmamış olduğunu fark etti. Ama daha düğmeye bile uzanamadan uyuyup kalmıştı.

***

7 Ocak, saat sabah dört on beş.

Güney California'da, Agnes Lampion düşünde yeni doğan oğlunu görüyordu. Oregon'da, Junior Cain uykusunda korkuyla bir ad sayıklıyor ve şüphelisine ölen karısının günlüğünden söz etmek için bekleyen dedektif Vanadium, parmak boğumları boyunca bir çeyrekliği hiç durmaksızın döndürdüğü sırada, onun sayıklamalarını dinlemek için koltuğunda öne doğru eğiliyordu. Ve San Francisco'da bir telefon çalıyordu.

Yan tarafına dönen Celestina, üçüncü kez çalan telefona karanlıkta el yordamıyla uzandı. Alo sözcüğü aynı zamanda bir esneme biçimindeydi.

Titrek sesli bir kadın, "Hemen buraya gel," dedi.

Celestina yarı uykulu bir halde, "Ne?" diye sordu.

"Hemen buraya gel. Çabuk gel."

"Siz kimsiniz?"

"Nella Lombardi. Hemen buraya gel. Kız kardeşin biraz sonra ölecek."

Celestina aniden kendine gelmiş ve doğrulup yatağın kenarına oturmuştu; arayan kişinin koma halindeki yaşlı kadın olamayacağını bildiği için, "Kahretsin, kimsiniz?" dedi öfkeyle.

Telefonda asla olamayacak bir biçimde süre gelen derin sessizlik, arayanın yalnızca konuşmamasından kaynaklanmıyordu; hatta ne en ufak bir hışırtı ya da cızırtı ne de soluk sesi duyulmaktaydı.

Bu sessiz boşluğun derinliği Celestina'yı ürpertmişti. Yine konuşmaya cesaret edemiyordu; sanki bu sessizlik canlı bir şeymiş ve hattı geçip onun karşısına dikilecekmiş gibi, bilinçsiz bir korkuya kapılmıştı aniden.

Telefonu kapatıp yataktan fırladıktan sonra, küçük mutfak masasının yanındaki iki iskemleden birinin üstünde duran deri ceketini, anahtarlarını ve omuz çantasını kaparak, hızla evden çıktı.

Dışarıda, neredeyse bomboş sokaklardaki birkaç araba motorunun homurtusu, tekerleklerin altında oynayan gevşek bir yol üstü deliği kapağının sert tangırtısı, uzaklarda duyulan bir sirenin sesi, tüm gece süren bir eğlenceden dönen ve evlerinin yolunu bulmaya çalışan sarhoş alemcilerin kahkahaları gibi kent gecesine özgü sesler, gümüşümsü sisin kefene benzer örtüsü altında boğuluyordu.

Bunlar olağan seslerdi, ama yine de Celestina için kent şu anda, sanki daha önce hiç böyle görünmemişçesine kötülük dolu ve binaları bilinmeyen

öfkeli tanrıların mekânı olan devasa yeraltı mahzenleri ya da tapınakları gibi sarkan, uzaya ait bir yer biçimindeydi. Görünmez alemcilerin sarhoş kahkahaları pus tabakasının arasında garip bir şekilde yankılanıyordu, ama bu kahkahalar sevincin değil, çılgınlığın ve acının sesiydi.

Celestina'nın arabası yoktu ve evden hastaneye yürüyerek gitmek de yirmi beş dakika sürüyordu. Genç kız bir taksinin geçmesi için dua ederek koşmaya başladı, ama bu duası kabul edilmemekle birlikte, on beş dakikadan az bir sürede ve soluğu kesilmiş bir halde, St. Mary Hastanesi'ne ulaşmayı başarmıştı.

Asansör anımsadığından çok daha yavaş bir biçimde gıcırdayarak yukarıya çıkarken, zar zor aldığı soluklarının sesi her yanı kapalı odacıkta yankılanıp duruyordu.

Yedinci katın koridorları bu karanlık şafak vaktinde sessiz ve bomboştu. Havayı çam kokulu bir dezenfektan kaplamıştı.

724 no'lu odanın kapısı açıktı. İçerideki ışıklar pırıl pırıl parlıyordu.

Phimie'yle Nella odada yoktular. Yaşlı kadının yatak çarşaflarını değiştirmekte olan bir hastabakıcı, işini neredeyse bitirmek üzereydi. Phimie'nin yatak çarşafları ise dağınık bir haldeydi.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu Celestina soluk soluğa.

Hastabakıcı başını kaldırıp ona baktı; korkmuştu.

Omzuna bir el dokununca hemen arkasına dönen Celestina, kötü haberler getirmiş gibi görünen, al yanaklı, alacalı mavi gözlü bir rahibeyle karşılaştı. "Size ulaştıklarından haberim yoktu. On dakika önce doğuma başladılar."

Nella Lombardini'nin telefonunun üzerinden en azından yirmi dakika geçmişti.

"Phimie nerede?"

Onu koridorun sonundaki asansöre götüren rahibe, "Çabuk olun," dedi.

"Ne oldu?"

Ameliyathane katına doğru inerlerken, "Kardeşiniz bir yüksek tansiyon krizi daha geçirdi" dedi ciddi tavırlı rahibe. "İlaç tedavisine karşın, zavallının tansiyonu yine yükseldi. Şiddetli bir nöbet oldu ve eklamptik kasılmalar başladı."

"Aman Tanrım."

"Şimdi ameliyathanede. Sezaryen oluyor."

Celestina kendisinin bekleme odasına alınacağını ummuştu, ama rahibe onu ameliyathanenin hazırlık bölümüne götürdü. Sonra, Celestina'nın omuz

çantasını aldı ve onun ceketini çıkarmasına yardım etti. “Çantanızı bana emanet edebilirsiniz.”

O sırada yanlarına yeşiller giymiş bir hemşire yaklaşmıştı. “Kazağınızın kollarını sıvayın, yaklaşık dirseklerinize kadar ovalanarak yıkanın. Ellerinizle kollarınızı iyice ovun. Ne zaman duracağınızı size söyleyeceğim.”

Hemşire, Celestina’nın sağ eline bir küllü sabun verince, Rahibe Josephina da lavabonun sıcak su musluğunu açtı.

“Şans eseri,” dedi rahibe, “bu olay sırasında Dr. Lipscomb hastanedeydi. Az önce, acil durumdaki başka bir bebeği doğurtmuştu. Mükemmel bir doktordur.”

Elleriyle kollarını çılgınca ovalayan Celestina, “Phimie nasıl?” diye sordu.

“Dr. Lipscomb onun bebeğini de yaklaşık iki dakika önce doğurttu. Daha annenin eşiyle bunun eklerini bile almadılar,” dedi hemşire.

“Bebek küçük, ama sağlıklı. Deformasyon yok,” diye ekledi Rahibe Josephina.

Celestina Phimie’yi sormuştu, ama onlar kendisine bebekten söz etmişlerdi; onların bu yanıtı genç kızı korkuttu.

“Yeter,” dedi hemşire; yoğunlaşan buharın arasından uzanan rahibe, musluğu kapattı.

Derin lavabonun yanından çekilen Celestina, filmlerde gördüğü cerrahların yaptığı gibi, sular damlayan ellerini havaya kaldırdı; neredeyse hâlâ evde, yatağında olduğuna ve korkunç bir kâbusla çılgınca boğuştuğuna inanacak gibiydi.

Hemşire ona bir ameliyat önlüğü giydirirken, Celestina’nın önünde çömelen Rahibe Josephina, onun sokak ayakkabılarının üstüne bir çift lastikli kumaş potin geçirdi.

Ameliyathanenin hazırlık bölümünde süre gelen bu olağanüstü ve acil telaş, iki kadının Phimie’nin durumuyla ilgili olarak söyleyebileceği sözcüklerden çok daha fazlasını ve kötülerini söyler gibiydi.

Hemşire, Celestina’nın ağzıyla burnunu bir ameliyat maskesiyle örtüp bunu arkadan bağladıktan sonra, saçlarını da bir ameliyat başlığıyla kapattı. “Bu taraftan.”

Hazırlık bölümünden kısa bir koridora çıktılar. Tavanda parlak ışıklı floresan lambaları vardı. Vinil döşeli zeminde yürürlerken, potinlerinin çıkardığı gıcırtılı sesler duyuluyordu.

Celestina'nın kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki, bacakları titriyor ve sanki dizlerinin bağı çözülüyordu.

İşte şimdi burada, dua eder gibi başlarını öne eğmiş olan ameliyat ekibinin ve kan içindeki çarşaflarla örtülü ameliyat masasının üstünde yatan sevgili Phimie'nin bulunduğu ameliyathanedeydiler.

Celestina bu kandan korkmamalıyım, dedi kendi kendine. Doğum kanlı bir işti. Ve dolayısıyla, bu da büyük olasılıkla sıradan bir sahneydi.

Bebek görünürlerde yoktu. Bir köşede, tombul bir hemşire başka bir masadaki bir şeyle meşguldü, ama vücudu, dikkatini verdiği her neyse bunu kapatıyordu. Uzaktan yalnızca beyaz bir kumaş çıkını seçiliyordu. Belki de bebekti bu.

Celestina bebekten öylesine insafsızca nefret ediyordu ki, genzine acı bir tat doluşuverdi. Çocuk deformasyona uğramamakla birlikte, yine de bir canavardı. Tecavüzcünün laneti. Sağlıklıydı, ama Phimie'nin sağlığı pahasına sağlıklı.

Ameliyat ekibinin sürdürdüğü yoğun ve acil çalışmalara karşın, uzun boylu bir hemşire kenara çekilerek, ameliyat masasının başına gelmesi için Celestina'ya işaret etti.

Genç kız en sonunda Phimie'ye ulaşmıştı; Phimie yaşıyordu, ama öyle kötü bir biçimde değişmişti ki, bu görüntü karşısında garip bir duyguya kapıldı; sanki göğüs kafesi güm güm atan kalbini bir mengene gibi sıkıyordu.

Phimie'nin yüzünün sağ tarafı sol tarafından daha fazla yer çekimine uğramış gibiydi; gevşek duruyor ve aşağıya doğru çekiliyordu. Sol göz kapağı sarkıktı. Ağzının sol tarafı da aşağıya doğru kıvrılmıştı. Dudaklarının köşesinden hafif bir salya sızıyordu. Çılgınca bir korkuyla fıldır fıldır dönen gözleri etraftaki hiçbir şeye odaklanmamıştı.

Lipscomb olabilecek bir doktor, "Beyin kanaması," diye açıkladı. Ayakta durabilmek için, Celestina bir elini ameliyat masasına dayayarak kendini dengelemek zorunda kalmıştı. Işıklar insanın gözlerini acıtacak kadar parlaklaşmış ve havayı antiseptikle kan kokusu kaplamıştı; güçlükle soluk alınıyordu.

Phimie başını çevirince, çılgınca dönen gözleri durdu. Bakışları ablasının bakışlarıyla birleşti ve ilk kez, nerede olduğunu anlamış gibi bakmaya başladı.

Ardından, sağ elini kaldırmaya çalıştı, ama ona yanıt vermeyen bu el cansız bir biçimde yana düştü; bu kez sol elini vücudunun sağına doğru

uzatmaya çalıştığında, Celestina bu eli sımsıkı tuttu.

Phimie konuşuyordu, ama ağzından çıkan sözcükler birbirine sürçüyor ve konuşması açık seçik anlaşılamıyordu. Ter içindeki yüzünü acı çeker gibi buruşturduktan sonra, gözlerini kapatıp yine konuşmayı denedi ve ağzından bir tek, ama anlaşılır bir sözcük çıktı. “Bebek.”

“Yalnızca konuşma yitimine uğradı,” dedi doktor. “Fazla konuşamıyor, ama sizi mükemmel anlıyor.”

Bebeği kollarında tutan tombul hemşire, tiksintiden neredeyse irkilen Celestina’nın yanına sokulduktan sonra, annesi görebilsin diye yenidoğanı ona doğru tuttu.

Phimie bir an çocuğa baktı ve ardından gözlerini yine ablasına çevirdi. Sonra büyük bir çabayla, anlaşılır bir sözcük söyledi: “Angel.” (* Angel, “melek” anlamına gelir) Ama bu çocuk melek değildi ki. Ancak ölüm meleği olabilirdi. Tamam, evet, kıvrık pençeleri ve çift toynakları yoktu; elleri ve ayakları minicikti. Babasının laneti yüzüne yansımış olan bir şeytan çocuk değildi. Ama Celestina onunla hiç ilgilenmek istemiyor, onu görmekten rahatsız oluyor ve ayrıca Phimie’nin ona neden ısrarla Angel dediğini anlamıyordu.

Ablasının gözlerinde bir anlayış belirtisi arayan Phimie, “Angel,” dedi boğuk sesiyle.

“Kendini zorlama, tatlım.”

“Angel,” dedi Phimie çabucak ve sonra, sol şakağındaki bir kan damarını şişirecek kadar bir çaba göstererek, “adı,” diye ekledi.

“Bebeğe Angel adını mı vermek istiyorsun?”

Genç kız evet demeye çalıştı, ama tek söyleyebildiği anlaşılmaz bir mırıltı olduğu için, sadece evet anlamında başını sallayıp, Celestina’nın eline sımsıkı sarıldı. Belki yalnızca konuşma yitiminden etkilenmişti, ama bir bakıma aklı da tam yerinde değildi. Evlatlık verilecek olan bebeğin adını kendisi koyamazdı.

“Angel,” diye yineledi Phimie umutsuzca.

Angel. Kendi adına benzer ilginç bir eşanlam. Seraphim’in meleği. Meleğin meleği.

“Tamam,” dedi Celestina, “evet, tabii.” Phimie’ye şaka yapmakta bir sakınca görmüyordu. “Angel. Angel White. Şimdi sakinleş, rahat ol, kendine stres yapma.”

“Angel.”

“Evet.”

Tombul hemşire yanlarından ayrılınca, Phimie ablasının elini bir an bırakacak gibi olmuştu, ama bakışlarını onun yüzünde yoğunlaştırdığı sırada, Celestina'nın elini yine sımsıkı tuttu. "Seni… seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım," dedi Celestina titreyerek. "Hem de çok."

Tam o anda, Phimie'nin gözleri gittikçe irileşti, ablasının elini acıtacak kadar sıktı ve tüm vücudu kasılıp sarsıldı. Sonra, "Ihhh, ıhhh, ıhhh," diye bağırdı.

Ardından, Celestina'nın elini tutan eli ve vücudu canlılığını yitirdi; gözleri artık ne herhangi bir yere odaklanıyor ne de fıldır fıldır dönüyordu; ölümün kararttığı bu gözler şimdi tamamen hareketsizleşmiş ve kalp monitöründe uzun, dümdüz bir çizgi oluşmuştu.

Ameliyat ekibi kalp canlandırma işlemlerine başladığı sırada, Celestina kenara çekildi. Şaşkındı ve ardından, masanın yanından ayrılıp geri geri giderek, bir duvara yaslandı.

Güney California'da, bu yeni ve önemli günde şafak sökerken, Agnes Lampion hâlâ yenidoğanıyla ilgili düşler görüyor, küvezdeki Bartholomew'a beyaz kanatlı küçük melekler eşlik ediyordu. Oregon'da Junior Cain'in yatağının yanında ayakta duran Thomas Vanadium, sol elinin parmak boğumları boyunca çeyrekliği döndürüyor ve şüphelisine onun kâbus görürken sayıkladığı adın kime ait olduğunu soruyordu.

San Francisco'da, Seraphim Aethionema White ameliyat ekibinin kalp canlandırma çabalarına yanıt vermeden, masada umutsuzca yatıyordu. Yalnızca on altı yaşında ve öylesine güzel.

Uzun boylu hemşire, Celestina'yı şaşırtan ve duygulandıran bir sevecenlikle, ölmüş olan genç kızın gözlerini kapattı. Ardından, temiz bir çarşaf açarak, bunu önce cesedin ayaklarıyla vücut kısmına ve en sonunda da o değerli yüze örttü.

Hareketsizleşmiş olan dünya şimdi yeniden dönmeye başlamıştı…

Yüzündeki ameliyat maskesini indiren Dr. Lipscomb, sırtı duvara dayalı olarak ayakta duran Celestina'ya doğru yaklaştı.

Doktorun yalın ifadeli yüzü, sanki üstlendiği sorumlulukların ağırlığıyla biçimlenmiş gibi, uzun ve inceydi. Ama başka durumlarda, kalın dudaklarında çekici bir gülümseme oluşabilirdi; şimdi ise yeşil gözlerinde, kendisi de büyük kayıplara uğramış birisinin anlayışlı bakışları vardı.

"Çok üzgünüm, Bayan White."

Celestina gözlerini kırpıştırıp başını salladı, ama konuşamıyordu.

“Buna alışmak için… zamana gereksiniminiz olacak,” dedi doktor. “Belki ailenize haber vermeniz gerekir…”

Celestina’nın annesiyle babası Phimie’nin hâlâ yaşadığı dünyadaydılar. Onları o eski gerçekten bu yeni gerçeğe getirmek, kendisinin şimdiye dek yaptığı en zor ikinci iş olacaktı. Ama en zoru Phimie’nin öldüğü bu odada şu anda bulunmaktı. Celestina tüm yaşamı boyunca katlanmak zorunda kalacağı en kötü durumun bu olduğunu hiç kuşkusuz biliyordu; kendi ölümüne katlanmaktan bile kötüydü bu.

“Ve tabii cesedin defnedilmesi için bazı hazırlıklar yapmanız da gerekecek,” dedi Dr. Lipscomb. “Rahibe Josephina size telefonlu özel bir oda ayarlayacak ve daha başka gereksinimleriniz için de size yardımcı olacak; burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Celestina onu çok dikkatle dinleyemiyordu. Donup kalmıştı. Yarı uyuşuk gibiydi. Bomboş gözlerle etrafa bakıyor ve doktorun, maskesiz olduğu halde sanki yığınla maskenin arkasından konuşuyormuş gibi gelen sesi kulaklarında uğulduyordu.

“Ama St. Mary’den ayrılmadan önce,” dedi doktor, “birkaç dakikanızı almak istiyorum. Benim için çok önemli bu. Kişisel olarak.”

Celestina yavaş yavaş, Dr. Lipscomb’un gerektiğinden de üzüntülü olduğunu fark etti; oysa hastası onun herhangi bir hatasından ölmemişti.

Genç kız onun gözlerine yine baktığında, “Sizi bekleyeceğim,” dedi doktor. “Söyleyeceklerimi duymaya hazır olana dek. Ne kadar uzun bir süre beklememi isterseniz. Ama şey… siz buraya gelmeden önce, olağanüstü bir şey oldu.”

Celestina, doktor tıbbi ya da fizyolojik açıdan her neye tanık olduysa bunun kendisini hiç ilgilendirmediğini söylemek için, ona neredeyse yalvaracaktı. Önemli olan tek mucize Phimie’nin yaşamasıydı, ama bu gerçekleşmemişti. Yine de doktorun nazik ricasını kıramadığından ötürü, başını salladı. Yenidoğan artık ameliyathanede değildi.

Celestina bebeğin götürüldüğünü fark etmemişti. Ona bakmak kendisini rahatsız ediyorsa da, bebeği bir kez daha görmek istiyordu. Çocuğun görüntüsünün nasıl olduğunu anımsamak için gösterdiği çabayla yüz ifadesinin değişmiş olduğu belliydi, çünkü doktor, “Evet? Ne oldu?” diye sordu.

“Bebek…”

“Minik kız yenidoğan ünitesine götürüldü.”

Bebek kız olmuştu demek. Celestina şimdiye dek bebeğin cinsiyetini hiç düşünmemişti, çünkü bu çocuk onun için bir anlam taşımıyordu.

“Bayan White?” dedi Dr. Lipscomb. “Size yolu göstermemi ister misiniz?”

Celestina başını iki yana salladı. “Hayır. Teşekkür ederim, hayır. Yenidoğan ünitesi. Orasını daha sonra bulurum.”

Tecavüz sonucu doğan bu bebek, Celestina’nın gözünde canlı bir bebek değil de, kötü huylu kansere yakalanmış bir organ gibiydi. Az önce çıkarılan bir tümörün parlak saçakları ve çamurumsu büklümlerini incelemek onu nasıl ilgilendirmiyorsa, bu bebeğin görüntüsü de hiç ilgisini çekmemişti. Ve sonuçta, onun o kemerli yüzüne ait hiçbir şey anımsamıyordu. Ama bir ayrıntı, tek bir ayrıntı vardı.

Phimie’nin yanındayken nasıl sarsılmışsa, şimdi de aynı durumda olduğu için, belleğine güvenemiyordu. Gördüğünü sandığı şeyi belki de görmemişti.

Bir ayrıntı. Yalnızca tek bir ayrıntı. Şiddetin simgesi olarak doğan kurbağa yumurtasına benzer bu yumuşak et yığınına, kız kardeşini öldüren bu katile, bu çocuğa bir kez daha bakmak zorunda kalsa bile, St. Mary’den ayrılmadan önce kesinlikle doğrulaması gereken çok önemli bir ayrıntıydı bu.

Bölüm 19

ÇİFTLİK evlerinde olduğu gibi, hastanelerde de kahvaltı şafaktan az sonra çıkar, çünkü hastaları iyileştirmek hayvan yetiştirmek kadar zor bir iştir ve özellikle sağlığın yeniden kazandırılması ve hastanın güçlendirilmesi için günlerce uğraşmak gerekir.

Oregon kıyılarının çok uzaklarındaki çiftliklerde horozlar hâlâ öttüğü ve besili tavuklar erken saatlerde yumurtladıkları yumurtaların üstünde mutlulukla gıdakladığı sırada, Agnes Lampion'a iki rafadan yumurta, bir dilim kızarmamış tereyağsız ekmek, bir bardak elma suyu ve bir tabak portakallı jöle verilmişti. Ama iyi uyumasına ve kanamasının başarılı bir biçimde durdurulmasına karşın, kahvaltısını kendi kendine yiyemeyecek kadar güçsüzdü. Basit bir kaşık bile onun kaldıramayacağı bir kürek kadar ağırdı sanki.

Zaten iştahı da yoktu. Joey'i aklından çıkaramıyordu. Sağlıklı bir çocuk doğurmuş olması Tanrı'nın bir lütfuydu, ama kocasının kaybını telafi edemiyordu. Agnes her ne kadar üzüntülere dayanıklı birisiyse de, yüreği binlerce şafaktan önce aydınlanamayacak kadar karanlıktı. Eğer bir hemşire kahvaltısını yemesi için ona ısrar etmiş olsaydı, kendisini kandıramazdı, ama terzi Maria'nın hatırını kıramamıştı.

Ufak tefek yapısına ve üç adın bile onu yeterince tanımlayamamasına karşın, güçlü bir kişiliğe sahip olan Maria Elena Gonzalez, hâlâ Agnes'ın yanındaydı. Agnes krizi atlattığı halde, hemşirelerin ve doktorların ona yeterli özeni gösterebilecekleri konusunda kendilerine pek fazla güvenmiyordu.

Yatağın kenarına oturarak, taze yumurtaları tuzlayıp bunları kaşıkla Agnes'e yedirmeye başladı. "Yumurtaları tavuklar yapıyor."

"Yumurtaları tavuklar yapar," diye düzeltti Agnes.

"Que? "

Agnes ardından kaşlarını çattı. "Hayır bunun da bir anlamı yok, öyle değil mi? Sen ne söylemeye çalışıyorsun, canım?"

"Bu kadın bana tavukları sormakta…"

"Hangi kadın?"

“Fark etmez. Aptal kadın benim İngilizcemle alay ediyor, beni şaşırtsın çalışıyor. Bana önce tavuk mu olur yoksa önce yumurta mı olur, diye soruyor.”

‘Tavuk mu yumurtadan yoksa yumurta mı tavuktan çıkar, diye mi soruyor?”

“Si. Öyle söylüyor.”

“O kadın senin İngilizcenle alay etmiyor, canım. Bu yalnızca eski bir tekerlemedir.” Maria tekerleme sözcüğünü anlamayınca, Agnes bunu harfleyip tanımladı. “Ama bu soruya, İngilizcesi iyi ya da kötü olsun, hiç kimse yanıt veremez. İşin esas noktası bu.”

“İşin esas noktası hiç yanıtsız bir soru sormakta olmak mı? Bu ne anlam yapıyor?” Maria düşünceli bir halde kaşlarını çattı. “Siz henüz iyileşmiş olmadınız, Bayan Lampion, aklınız kafanızda değil.”

“Aklınız başınızda değil.”

“Ama ben tekerlemeyi yanıtlamışım.”

“Peki, ne yanıt verdin?”

“İlk tavuk ilk yumurtasıyla birlikte çıktı zaten.”

Ağzındaki bir kaşık dolusu jöleyi yutan Agnes, gülümsedi. “Yani, bu sorunun yanıtı oldukça basitmiş, demek ki.”

“Her şey öyle.”

Elma suyunun son kalıntısını kamışla içtiği sırada, “Öyle ne?” diye sordu Agnes.

“Basit. İnsanlar her şeyi karmaşık yapmakta. Ama tüm dünya dikiş kadar basit.”

“Dikiş mi?” Agnes, Maria’nın dediği gibi, aklının henüz kafasında olup olmadığını merak ediyordu.

Yemek tepsisini kaldırırken, “İplikli dikiş iğnesi. Bununla dikersin, dikersin, dikersin,” dedi Maria saflıkla. “Sonra son ilmeği düğümlersin. Basit. Karar vereceğin gerekli tek şey ipliğin rengi ve dikişin türü. Sonra dikersin, dikersin, dikersin.”

Dikiş konusunda yapılan bu konuşmalar süre geldiği sırada, odaya Lampion Bebek’in tehlikeyi atlattığını ve küvezden çıkarıldığını müjdeleyen bir hemşireyle onun arkasından da, tekerlekli bir sepet beşik iten ikinci bir müjdeci hemşire girmişti.

Birinci hemşire gülücükler saçarak sepete eğilip, bunun içinden beyaz battaniyeye sarılı pembe bir hazine çıkardı.

Az önce bir kaşığı bile kaldıramayacak kadar güçsüz olan Agnes, minicik bir bebeği tutmak şöyle dursun, şimdi kendini iki takım koşum atının zıt yönde çektiği arabaları iki eliyle durduran Herkül kadar güçlü hissediyordu.

Bebeği annesinin kollarına veren hemşire, “Gözleri öyle güzel ki,” dedi.

Bebek gerçekten de her açıdan çok güzeldi; bu karmaşa dolu dünyaya sanki huzur içinde gelmişçesine, çoğu yenidoğandan daha yumuşak bir yüze sahipti ve belki de olağanüstü bir zekâyla doğmuştu, çünkü diğer bebeklerden daha farklı görünen yüz hatları da bilgi ve deneyimle biçimlenmişe benziyordu. Saçları ise Joey’inki gibi samur kahverengisi tonundaydı.

Gözleri de, Maria’nın gece yarısı Agnes’e söylediği ve hemşirenin az önce belirttiği gibi, olağanüstü güzellikteydi. Çoğu kişinin daha koyu gölgeli çizgiler içeren tek renkli gözlerinden farklı olan bu gözlerin her birinde annesininki gibi yeşil ve babasınınki gibi mavi iki belirgin renk vardı ve her bir göz küresindeki bu şaşırtıcı renk değişikliği göz çizgilerinin desenini oluşturuyordu. Muhteşem, berrak ve parlak mücevherlere benziyordu bu gözler.

Bartholomew’un bakışları büyüleyiciydi ve onun bu sıcak, sürekli bakışlarını gören Agnes, şaşırıp kaldı.

“Benim küçük Barty’im,” dedi hafifçe; bebeğin adının bu sevecen biçimi dudaklarından hiç düşünmeden dökülüvermişti. “Olağanüstü bir yaşantın olacak senin sanırım. Evet, öyle olacak akıllı Barty. Anneler bunu anlar. Birçok olay dünyaya gelmeni engelledi, ama sen bunu her nasılsa başardın. Güzel bir amaç için buradasın.”

Minik oğlanın babasının ölümüne neden olan yağmur gece durmuş, ama sanki devasa bir başparmak sıkacağının oluşturduğu koyu gri, yumru gibi bulutlarla kaplı olan gökyüzü, Agnes konuşana dek bir süre sessizliğini korumuştu.

Ardından, amaç sözcüğüyle birlikte bir çekiç sallanmışçasına, büyük bir gök gürültüsü duyuldu ve bunu şiddetli bir şimşek izledi.

Bebek bakışlarını annesinden pencereye doğru çevirdi, ama yüzünde hiçbir korku ifadesi yoktu.

“Bu gürültüyü merak etme, Barty,” dedi Agnes. “Sen benim kollarımda daima güvencedesin.”

Genç kadın cümlesini bitirdiği anda, tıpkı amaç sözcüğü gibi güvence sözcüğü de yeri göğü inletmiş, ardından ikinci bir çatırtı duyulmuş ve bu

kez yalnızca hastane pencerelerinin camları zangırdamakla kalmamış, bina da sarsılmıştı.

Güney California'da gök gürültüsü ender görülür, şimşek ise daha da enderdir. Buradaki fırtınalar yarı tropikal olduğu için, sağanak yağışlar sırasında şimşek çakmaz.

İkinci gök gürültüsü ve şimşek sırasında, iki hemşireyle Maria şaşkınlık ve korku içinde bağırdılar.

Agnes da mantıksız bir korkuya kapılmış ve "Güvencedesin" sözcüğünü yineleyerek, oğlunu göğsüne sımsıkı bastırmıştı. Ama bu sözcüğün yinelenişinde, sanki bir orkestra şefi batonuyla aşağı vuruş yapıyormuş gibi, fırtına daha da şiddetlendi; camlara vuran rüzgâr davul sesleri çıkarıyor, tepsinin üstünde birbirine çarpan tabaklar ksilofonik tıngırtılar oluşturuyordu.

Şimşek yansımalarından ötürü pencere kataraktlı bir göz gibi tamamen yarı saydam bir şekle dönüştüğünde, Maria haç çıkardı.

Bu doğa olayının özellikle bebeğine yönelik bir tehdit olduğu şeklinde delice bir düşünceye kapılan Agnes ise, buna inatla yanıt verircesine, "Güvencedesin" sözcüğünü yineleyip duruyordu.

Yaydığı nükleer parlaklık sonucunda sanki pencerenin camını eritmiş gibi görünen ve Agnes'ı kemiklerine dek titreten son bir gümbürtü duyulduğunda, hastanenin ışıkları titreşti ve bunun ardından havada tertemiz bir ozon kokusu oluştuktan sonra ortalık sakinleşti; ışıklar sönmemiş ve kimseye bir zarar gelmemişti. Ama en garibi yağmurun yağmamış olmasıydı. Böylesine bir fırtına için olağan dışı bir olaydı bu; pencerede bir tek damla bile yoktu.

Etrafı inanılmaz, derin bir sessizlik kapladığında, odadakiler birbirlerine baktılar. Herkesin tüyleri diken diken olmuştu ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Top patlarcasına gürültüyle çakan şimşeklerin ardından hiçbir şey olmamış gibi dağılan koyu gri bulutların yerini şimdi pırıl pırıl mavi bulutlar almıştı.

Barty ise, fırtına sırasında ne ağlamış ne de en ufak bir huzursuzluk belirtisi göstermişti; şimdi de bir kez daha annesine bakıyor ve onu ilk gülücüğüyle mutlulandırıyordu.

Bölüm 20

ŞAFAK vakti bir bardak soğuk elma suyu içmiş olan Junior Cain'e ikinci bir bardak elma suyuyla üç tane tuzlu kraker verildi.

Aslında gebe bir öküzü bile bütünüyle yiyebilirdi. Güçsüz olmasına karşın, zıpkınlanan bir balina gibi safra ve kan kusma tehlikesi ortadan kalkmış, geçirdiği krizi atlatmıştı.

Karısını öldürmesinin sonucunda ortaya çıkan şiddetli sinirsel kusma şimdi yerini büyük bir iştaha ve öylesine müthiş bir yaşama sevincine bırakmıştı ki, şarkı söylememek için kendini zor kontrol ediyordu. Yeniden doğuşunu kutlar gibi bir ruh hali içindeydi.

Kendisini hapse atacak ya da belki elektrikli iskemleye yollayacak olan bir kutlamaydı bu tabii. Manyak polis Vanadium'un yatağın altına gizlenebileceğinden veya onu umulmadık bir anda yakalamak için hemşire kılığında dolaşabileceğinden kuşkulanan Junior, doktorunun bile şüphelenmeyeceği kadar çabuk iyileşmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Çünkü Dr. Parkhurst'un onu yarın sabahtan önce taburcu etmeyeceği belliydi.

Damardan verilen serum ve ilaçlar kesildiği için artık yatağa bağımlı kalmadığından ve sırtı açık hastane giysisi yerine üstünde bir pijama ve bir robdöşambr olduğundan ötürü, bacaklarını denemesi ve biraz egzersiz yapması amacıyla koridorda dolaşması önerilmişti. Başının döneceğini düşünmelerine karşın, yürümesinde hiçbir zorluk yoktu ve biraz halsiz olsa da fazla güçsüz değildi. Tüm hastaneyi yardımsız turlayabilirdi, ama istenilene uymak için tekerlekli yürüteç kullanmaktaydı.

Koridorda dolaştığı sırada, ara sıra durarak sanki dinlenmeye gerek duyuyormuş gibi yürütece dayanıyor ve bu arada, çok tiyatrovari olmamakla birlikte ikna edici bir biçimde yüzünü buruşturarak gereğinden fazla soluk alıp veriyordu.

Yanından geçen hemşirelerden bazıları onu kontrol etmek amacıyla birkaç kez durmuşlar ve kendisini fazla yormamasını önermişlerdi. Ama şimdiye dek, bu merhametli kadınların hiçbirisi Junior'in gözüne kendisine karşı heyecan duyan, onu buzla besleyen hemşire Victoria Bressler kadar

güzel görünmemişti. Yine de etrafına bakıp duruyor ve onu görme umudunu yitirmiyordu.

Duygularını ilk belirtenin Victoria olmasından onur duyan Junior, ona tek eşlilik borçlu değildi tabii. Ve sonuçta tıpkı Naomi'den nasıl kurtulduysa, üzerine çektiği kuşkulardan da öyle kurtulduğu zaman, romantik anlamda konuşmak gerekirse, bu ilişki onun için bir tatlı ziyafeti gibi olacak, ama o yalnızca bir tane çikolatalı eklerle tatmin olmayacaktı.

Bir tek katın hemşirelerini gözlemekle yetinmeyen Junior, üst ve alt katlarda dolaşmak için asansörleri kullandı. Ve en sonunda kendini yenidoğan bakım ünitesinin kocaman izleme penceresinin önünde buldu. Ünitede yedi tane yenidoğan konuk vardı ve her sepet beşiğin ayak ucuna da bebeğin adı yazılı olan bir isimlik takılmıştı.

Junior uzun süre pencerenin önünde durdu, ama bunun nedeni ne dinleniyormuş gibi yapması ve ne de ünitedeki hemşirelerin onu izlemeleriydi. Olduğu yerde donup kalmıştı sanki ve bir süre neden böyle davrandığını da anlayamamıştı.

Bir çocuk sahibi olamamanın kıskançlığı değildi bu. Kanserin dışında isteyebileceği en son şey bir bebekti. Çocuklar iğrenç, küçük canavarlardı ve ona göre çocuk Tanrı'nın bir lütfu değil, bir engel, bir yüktü. Ama yine de bu yenidoğanlara karşı duyduğu garip merak kendisini pencerenin önünde tutuyordu ve yürüteciyle odadan çıktığından bu yana, farkında bile olmadan buraya gelmeyi amaçladığına inanmaya başlamıştı. Böyle yapmak zorunda olmasına karşın, onu buraya getiren şey gizli bir manyetik güçtü.

Kreş penceresinin önüne geldiğinde huzurluydu, ama bu sessiz sahneyi seyrettiği sırada huzursuzlanmaya başlamıştı.

Bebekler.

Yalnızca zararsız bebeklerdi bunlar.

Zararsız olmalarına karşın, bebeklerin görüntüsü yine de sanki tüm benliğini gizliden gizliye sarıp sarmalamış ve onun aniden açıklanamayan, ama yadsınamayacak kadar güçlü bir korkuya kapılmasına neden olmuştu.

Sepet beşiklerdeki yedi adın tümünü okumuş olmasına karşın, bunları bir kez daha okudu; adların ya da belirli bir adın içinde gitgide büyüyen bu delice korkuyu açıklamasını umuyordu. Ve yedi isimliğe tek tek bakarken, kendini öylesine derin bir boşlukta hissetmekteydi ki daha önce gerek bile duymadığı yürüteç şimdi gerçekten de ona destek oluyordu. Sanki canı çekiliyormuş ve az sonra paramparça dağılacakmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Ama yeni bir duygu değildi bu; aynı duyguya daha önce de

kapılmıştı. Dün gece anımsayamadığı bir düşten uyandığı ve Vanadium'un parmak boğumlarında dans eden çeyrekliği gördüğü zaman.

Hayır. Tam o zaman değil. Parayı ya da dedektifi gördüğünde değildi. Vanadium onun düşünde sayıkladığı addan söz ettiğinde hissetmişti bu duyguyu.

Bartholomew.

Junior ürperdi. Bu adı Vanadium uydurmamıştı. Dedektifle hiçbir ilgisi olmayan ve yalnızca kendisi için açıklanamaz bir anlam taşıyan bir addı bu.

Bartholomew. Ve bu ad tıpkı daha önce olduğu gibi, soğuk bir gece yarısı katedralin dizi çanları çalarken en güçlü bas çanının çıkardığı lanetli bir notaymışçasına, onun ta içine işliyordu.

Bartholomew.

Bu kreşteki hiçbir bebeğin adının Bartholomew olmamasına karşın, Junior burasıyla hâlâ anımsayamadığı düşü arasında nasıl bir bağlantı bulunduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kâbusun tümünü de anımsayamıyordu, ama bu düşün, düşten de öte bir korku yarattığına inanmaya başlamıştı artık. Yalnızca düşlerinde değil, gerçek dünyada da Bartholomew adlı güçlü bir düşmana sahipti ve bu Bartholomew'un… bebeklerle bir ilgisi vardı.

Şimdi içgüdüden de öte bir korkuya kapılmış olan Junior, Bartholomew adlı birisiyle karşılaşırsa, Naomi'ye gösterdiği ani saldırganlığı ona da gösterebilmek için hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu. Hem de hiç gecikmeden.

Titreyerek ve ter içinde kalmış bir halde arkasını pencereye döndü. İçinde büyüyen korkunun buradan ayrılınca azalacağını umuyordu, ama tam aksine korkusu daha da fazlalaşmıştı.

Birkaç kez omzunun üstünden arkaya baktı; odaya döndüğünde ise yarı perişan durumdaydı.

Kendisini yatağa yatırmak için gelen bir hemşire, onun solgun yüzünü ve titremesini görünce biraz telaşlanmıştı. Genç kadın dikkatli, yardımsever ve sevecendi, ama hiç de çekici değildi; keşke onu bir an önce yalnız bırakıp gitseydi. Ama Junior yalnız kalır kalmaz onun geri dönmesini arzu etti, çünkü yanında kimse olmayınca kendini savunmasız ve tehdit altında kalmış gibi hissetmişti.

Bu dünyada bir yerde ölümcül bir düşmanı vardı: bebeklerle ilgisi olan Bartholomew'du bu; ona tümüyle yabancı olan, ama acımasız bir hasım.

Bölüm 21

GÜNEŞ sisin ve bulutların ardında kaybolduğunda, gri gökyüzü önce gümüşümsü bir çisiyle kaplanmış ve sonra şiddetli bir sağanak başlamıştı.

St. Mary'nin sosyal hizmetlileri hastaneye çok erken saatlerde gelmedikleri için onlardan birinin bürosunda kalan Celestina, buradan annesiyle babasını arayıp onlara o korkunç haberi verdi. Ve ardından da, bir cenaze kaldırıcısını arayarak, Phimie'nin cenazesinin hastane morgunun buzluğundan alınması, bunun ilaçlanması ve Oregon uçağına teslim edilmesi için adamla bir anlaşma yaptı.

Annesiyle babası acı acı ağlamışlardı, ama Celestina sükunetini kaybetmemişti. Kız kardeşinin cenazesiyle birlikte San Francisco'dan ayrılmadan önce yapacağı çok iş ve vereceği çok karar vardı. En sonunda tüm görevlerini yerine getirdiğinde, şimdi yaşayamadığı acıyı ve kaybı ancak o zaman yaşayacaktı. Phimie'nin kuzey bölgesi mezarlığına yapacağı bu son yolculukta onun hak ettiği saygınlığın yitirilmemesi gerekiyordu.

Celestina'nın telefon görüşmeleri bittiğinde, Dr. Lipscomb onunla konuşmaya geldi.

Ameliyathane giysilerini çıkarmış ve gri yün bir pantolonla beyaz bir gömlek ve mavi kaşmir bir süveter giymişti. Ciddi yüzüyle, yoğun bir tempo içinde mesleğini sürdüren bir doğum uzmanından çok, ölümün kaçınılmazlığı üzerinde kafa yoran bir felsefe profesörüne benziyordu, Celestina masanın arkasında oturduğu iskemleden kalkmaya çalışırken, doktor ona oturması için işaret etti.

Ardından da, pencerenin yanına gidip sokağa bakmaya başladı; profili Celestina'ya dönüktü ve sessizliğini koruduğu sırada, daha önce belirttiği "olağanüstü bir şey"i açıklamak için sözcükler aradığı belliydi.

Camda pırıl pırıl parlayan yağmur damlaları aşağıya doğru süzülüyor ve bunların yansımalarıyla sanki doktorun ince uzun yüzünde de acı verici gözyaşları akıyormuş gibi bir görüntü oluşuyordu. Ve en sonunda konuştuğu zaman, sessiz, ama derin ve gerçek bir üzüntü sesini yumuşatmıştı: "Bundan üç yıl önce, 1 Mart'ta, karımla her ikisi de yedi yaşında olan ikiz oğullarım Danny ve Harry, karımın New York'ta yaşayan

annesiyle babasına yaptıkları bir ziyaretten eve dönüyorlardı. Ve bindikleri uçak, kalktıktan kısa bir süre sonra… yere çakıldı.”

Bir tek ölümle böylesine yaralanmış olan Celestina, tüm ailesini yitiren Lipscomb’un bu acıya nasıl dayanabildiğini düşünemiyordu bile. Yüreğini bir sızı kaplamış ve boğazına bir yumru düğümlenmişti. “American Airlines uçağı mıydı bu…” dedi fısıltıyla.

Doktor evet anlamında başını salladı.

Haftalardır yağan yağmurdan sonraki ilk güneşli günde, 707 no’lu bu uçak garip bir biçimde, Queens’de Jamaica Körfezi’ne düşerek parçalanmış ve içinde bulunan herkes ölmüştü. Ve şimdi 1965 yılında bile, ülke tarihinin en kötü sivil havacılık felaketi olma durumunu hâlâ korumasının nedeni o sıralarda televizyonların gündeminde sürekli olarak yer almasıydı ve kendisi o yıl kıtanın diğer kesiminde olmasına karşın, bu olay belleğine kazınan bir yara gibiydi.

Yüzü hâlâ pencereye dönük olan doktor, “Bayan White,” diye konuşmayı sürdürdü, “siz bu sabah ameliyathaneye gelmeden kısa bir süre önce, kız kardeşiniz masada öldü. Biz henüz bebeği doğurtmamıştık ve beyin zedelenmesini zamanında önlemek için belki de onu sezaryenle bile doğurtamayacaktık ve bu nedenle hem anne hem de çocuk açısından, Phimie’yi yaşama geri döndürmek ve çocuğu alana dek annenin vücudundaki kan dolaşımını sağlamak amacıyla çok büyük bir çaba harcadık” Konunun aniden değişmesi ve uçak kazasından Phimie’ye dönmesi Celestina’yı şaşırtmıştı.

Lipscomb bakışlarını sokaktan yağmurlu gökyüzüne doğru çevirdi. “Phimie aramızdan uzun süreli ayrılmadı, belki bir dakikalık ya da bir dakika on saniyelik bir ayrılıştı bu ve yeniden aramıza döndüğünde, durumundan, kalp durmasının, geçirdiği yoğun beyin kanamasının yanında büyük olasılıkla ikinci planda kalmış olduğu anlaşılıyordu. Vücut düzeni bozuktu, sağ tarafına felç inmişti… Sizin de gördüğünüz gibi, yüz kasları çalışmıyordu. Önceleri konuşması da anlaşılmıyordu, ama sonra garip bir şey oldu…”

Aslında Phimie’nin konuşması daha sonra anlaşılmaz olmuştu, yani bebeğin doğumunun ardından, kızına Angel adını vermek istediğini söylemeye çalıştığı sırada.

Dr. Lipscomb’un sesindeki etkin, ama tanımlanması güç bir tonlama, Celestina’yı oturduğu iskemleden yavaşça ayağa kaldırdı. Belki bir meraktı bu. Ya da korku. Veya saygı. Belki de üçü.

“Bir an,” diye sözlerine devam etti Lipscomb, “kardeşinizin sesi netleşti ve dil sürçmesi olmadı. Başını yastıktan kaldırdıktan sonra, gözlerini benim gözlerime dikti; tamamen kendindeydi. Bakışları öylesine… yoğundu ki. ‘Rowena sizi seviyor’ dedi bana.”

Doktorun bundan sonra ne söyleyeceğinden kesinlikle emin olan Celestina, iliklerine dek korkuyla ürperdi.

Onun bu önsezisini ispatlar gibi konuşan doktor, “Rowena benim karımdı,” diye devam etti.

Sanki bu rüzgârsız günle öbür dünya arasında bir kapı aralanmış gibi, tam o sırada çıkan hafif bir esintiyle pencerelere yağmur vurmaya başlamıştı, Lipscomb, Celestina’ya doğru döndü. “Kız kardeşiniz yine yarı koma durumuna geçmeden önce, “Beezil ve Feezil onunla birlikte güvencedeler” dedi; bu size bir anlam ifade etmeyebilir, ama benim için öyle değil.”

Celestina ondan bir açıklama bekliyordu. “Bunlar Rowena’nın oğlanlara onlar bebekken taktığı şirinlik simgesi adlardı. Bu özel ve uydurma adları yalnızca o kullanırdı, çünkü oğlanların iki şirin küçük cine benzediklerini ve cin adları taşımaları gerektiğini söylerdi.” “Phimie’nin bunları bilmesi olanaksız.” “Hayır, bilemez tabii. Zaten Rowena da, ikizler bir yaşına gelince, bu adları kullanmamaya başladı. Bunları yalnızca ikimiz kullanmıştık. Aramızdaki özel bir şakaydı. Oğlanlar bile anımsamazlardı.”

Doktorun şüpheyle kısılmış gözlerinde, yine de bu olağan üstü duruma inanmak istermişçesine, hüzünlü bir özlem oluşmuştu. Ama o, mantık ve kararlı bir akılcılıkla mesleğini sürdüren bir tıp ve bilim adamıydı. Kısacası, bu olgular aracılığıyla mutlu ve iyi bir yaşam sürmeyi amaçlayan bir insan olarak, mantığın ve akılcılığın bu maddi dünyayı ve insan yaşamını tanımlamak için yetersiz kaldığını kolayca kabullenecek birisi değildi. Celestina ise, akılcılığı aşan bu deneyimi öylece kabullenmeye ondan daha hazırlıklıydı. Genç kız karmaşayla düzensizliği öven veya karamsarlıkla umutsuzluktan esinlenen o ressamlardan biri değildi. Nereye baksa bir düzen, bir amaç, zarif bir tasarım ve az ya da çok bir güzellik görürdü. Gizemliliği de yalnızca hayaletlerin dolaştığı söylenen eski evlerde veya Lipscomb’un sözünü ettiği garip olaylarda değil, bir ağacın dallarının biçiminde, bir köpeğin tenis topuyla yaptığı coşkulu bir oyunda, fır dönerek uçuşan kar tanelerinde sezinlerdi. Ona göre bu doğal dünyadaki her gizemli görüntü ışıkla karanlık, maddeyle enerji ve zamanla yer kavramları kadar temel bir öğeydi.

“Kız kardeşinizin daha başka… ilginç yetenekleri var mıydı?” diye sordu Lipscomb.

“Buna benzer herhangi bir yeteneği yoktu.”

“Kart oyunlarında şanslı mıydı?”

“Benden daha şanslı değildi.”

“Peki, önsezileri var mıydı?”

“Hayır.”

“Ya altıncı duyu yeteneği…”

“Hiç yoktu.”

“… bazı kavramlar bir gün bilimsel olarak gerçekleşebilir.”

“Ölümden sonra yaşam kavramından da farklı kavramlar mı?”

Doktorun tüm benliğini bir umut duygusu sarmıştı, ama bunu belli etmeye korkuyordu.

“Phimie insanın aklından geçenleri okuyan birisi değildi. Bilimkurgudur bu, Dr. Lipscomb,” dedi Celestina.

Ona bakan doktor, hiçbir tepki vermiyordu.

“Phimie sizin düşüncelerinizi okuyup, Rowena adını çıkarmadı. Ya da Beezil’ın veya Feezil’ın adını.”

Celestina’nın gözlerindeki kararlı bakışlardan sanki korkmuş gibi olan doktor, başını çevirip yine pencereye dönmüştü.

Genç kız onun yanına gitti. “Phimie’nin kalbi ilk kez durduktan sonraki bir dakikada, o burada, St. Mary’de değildi, öyle mi? Bedeni buradaydı, evet, ve hâlâ da burada, ama Phimie burada değildi.”

Dr. Lipscomb daha önce ameliyat maskesiyle kapattığı ağzını ve burnunu şimdi elleriyle kapatmıştı; sanki onu sonsuza dek değiştirecek olan bir düşünceyi soluyarak içine çekmekten korkuyor gibiydi.

“Eğer Phimie burada değildiyse,” dedi Celestina, “ve sonra geri geldiyse, o bir dakika boyunca bir yerdeydi, öyle değil mi?”

Pencereden bakınca bir yağmur ve sis perdesinin ardından gözüken büyükkent, Stonehenge’den* (Stonehenge, İngiltere’nin Wiltshire kentindeki Salisbury Plain bölgesinde yer alan ve megalitik direklerle üst eşiklerden oluşan, tarih öncesine ait büyük bir taş anıttır.) bile daha gizemli görünüyordu; tıpkı düşlerimizdeki bilinmeyen herhangi bir kent gibi.

Doktor, ona maske görevi yapan ellerinin arkasından, sanki sayısız keskin, kıvrık dikenlerle dolu tohum kabuğuna benzer bir acı yüreğine saplanmış ve o da bunu çekip çıkarıyormuş gibi, tiz bir ses çıkardı.

Kendini garip ve huzursuz hisseden Celestina, duraksadı. Ve ardından, belirsizliğe kapıldığında her zaman yaptığı gibi, böyle bir durumda annesinin ne yapacağını sordu kendi kendine. Olağanüstü bir insan olan Grace, ne gerekiyorsa onu yapar, karşısındakini rahatlatmak için en doğru olanı söyler ve en kötü olaydan bile bir mutluluk payı çıkarırdı. Ama çoğu kez hiçbir şey söylemeye gerek kalmazdı, çünkü insan kendini o anda çok yalnız hissettiği için birisinin desteğine gereksinim duyardı.

Celestina sağ elini doktorun omzuna koydu. Ve kendisine dokunur dokunmaz, onun gerginliğinden kurtulduğunu fark etti. Ellerini yüzünden çeken Lipscomb, Celestina'ya doğru döndü; şimdi korkudan değil, rahatladığından titriyordu.

Konuşmaya çalıştı, ama bunu başaramayınca Celestina bu kez ona sarıldı.

Genç kız henüz yirmi bir yaşındaydı, doktor ise en azından onun iki katı yaşında, ama küçük bir çocuk gibi Celestina'ya sarılmış ve o da bir anne gibi onu rahatlatmıştı.

Bölüm 22

KOYU renk takım elbiseli, yüzleri sinekkaydı tıraşlı, pırıl pırıl ayakkabılı, elleri çantalı üç adam, daha mesai saati bile başlamadan Junior'ın hastanedeki odasına girdiler; deve yüküyle armağanlar sunmaya gelmemişlerdi tabii, ama yaşanan keder ve kayıp için bir bedel ödemeye istekli bilge kişilerdi. İki avukatla bir üst düzey yetkilisi; eyaleti, kenti ve yangın kulesindeki gözlem platformunun bakımsız parmaklığıyla ilgili konuyu araştıran sigorta şirketini temsil ediyorlardı.

Eğer Naomi'nin etrafı çiçeklerle çevrili bir tabutta sırtüstü yatan, ilaçlanmış, makyajlı, beyazlar içinde ve buz gibi elleriyle göğsünde bir İncil tutan cesedi bu odada olsa ve matem içindeki yakınlarını beklese, bu üç adam bundan daha ciddi ve saygılı bir durumda olamazlardı. Üçü de saygın, kibar ve üzüntülü görünmekle birlikte, yine de riyakâr bir samimiyet içindeydiler; onların kendisine karşı önyargılı olduklarını bilen Junior, öfkeli bir davranışta bulunsalar da hiç şaşırmayacaktı.

Adamlar kendilerini Knacker, Hisscus ve Nork olarak tanıtmışlar, ama Junior bu adları onların yüzleriyle bağdaştırmak zahmetine katlanmamıştı, çünkü üçü de görünüş ve davranış bakımından birbirlerine öylesine benziyorlardı ki, kendi öz anneleri bile, örneğin onlar tarafından hiç aranmadıklarında, hangisini suçlayacakları konusunda zorlanabilirlerdi. Ayrıca, Junior az önce hastane içinde yaptığı yürüyüş sonucunda hem yorulmuş ve hem de onu aramak için peşine düşen meşum bakışlı Bartholomew düşüncesi aklına takıldığından ötürü huzursuz olmuştu.

Sanki onun üzüntüsünü paylaşıyorlarmış gibi söylenen bir sürü yağ yapıcı sözlerden, Naomi'nin daha iyi bir yere gitmesiyle ilgili dindarlık taslayıcı boş laflardan ve devletin kamu güvenliğini koruma ve her vatandaşa yardımcı olma konusundaki daimi isteğini belirten içtensiz konuşmalardan sonra, ya Knacker, ya Hisscus ya da Nork, en sonunda tazminat konusuna değindi. Tazminat kadar ahmakça bir sözcük kullanılmamıştı tabii ki. Bunun yerine, İngilizcenin ikinci bir dil olduğu hukuk fakültesinde öğrenilen, telafi, mukabele, zarar karşılanması ve hatta kefaret sözcükleri kullanılmıştı. Ve adamlar, çöreklenmiş bir kobrayı güvenli bir biçimde dikkatle yakalamaya çalışan toy yılan avcıları gibi,

konuyu çeşitli şekillerde açıkladıkları sırada, Junior onların bu amacını anlamamışçasına davranmış ve üçünü de biraz olsun delirtmişti. Ama olayın üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmeden bu kadar çabuk gelmelerine de çok şaşırmıştı. Olağanüstü bir durum vardı demek; özellikle de bir cinayet masası dedektifinin, Naomi'nin ölümüne yalnızca çürük bir tahtanın neden olmadığı saplantısına kapıldığı göz önünde bulundurulursa.

Aslında Junior onları buraya Vanadium'un yollamış olduğundan kuşkulanıyordu. Bu polis, karısının soğumuş cesedine karşılık kendisine nakit bir bedel ödenecek olan kederli kocanın ne kadar para canlısı olacağıyla ilgileniyordu herhalde.

Knacker ya da Hisscus veya Nork, sanki Naomi onların kendisi için altın ve mücevher karşılığında kefaret ödemek istedikleri bir tanrıçaymış gibi, bir bağıştan söz ediyorlardı.

Adamlardan sıkılan Junior, onların eğilimlerini şimdi anlıyormuş gibi davranmaya başlamıştı. Ama ne saldırganlaşıyor ne de hoşnutsuzluğunu belli ediyordu, çünkü farkında olmadan bile sert bir tepki gösterirse ya da yanlış bir hareket yaparsa, şüphe uyandıracağını biliyordu.

Bunun yerine, çok ciddi bir nezaketle, onlara karısının ölümünün veya kendi üzüntüsünün karşılığı olarak hiçbir maddi anlaşma yapmak istemediğini söyledi. "Para onun yerini tutamaz. Zaten ben bu paranın bir tek kuruşunu bile harcayamam. Bir tek kuruşunu bile. Onu bir başkasına vermek zorunda kalırım. O zaman bunun ne anlamı kalır ki?"

Bir anlık şaşkınlıktan sonra, Nork ya da Knacker veya Hisscus, "Acınızı anlıyoruz, Bay Cain," dedi, "ama bu gibi durumlarda âdet olan şey…"

Junior'ın boğazı dün öğleden sonra olduğu gibi hayli ağrıdığı için, yumuşak ve boğuk çıkan sesi bu adamlara yeterince sert değil de duygusallık ifade ediyormuş gibi gelmiş olabilirdi. "Neyin âdet olduğu umurumda bile değil. Ben bir şey istemiyorum. Hiç kimseyi de suçlamıyorum. Olur böyle şeyler. Eğer yanınızda bir feragat belgesi varsa, onu şimdi imzalarım."

Hisscus, Nork ve Knacker şaşkınlık içinde birbirleriyle bakıştılar. En sonunda aralarından birisi, "Bunu yapamayız, Bay Cain. Siz bir avukatla görüşmeden bu iş olmaz," dedi.

"Ben avukat istemiyorum," diye ona yanıt verdi Junior. Ve sonra, gözlerini kapatıp başını yastığa dayayarak içini çekti. "Ben yalnızca… huzur istiyorum."

Knacker, Hisscus ve Nork şimdi hep birlikte konuşuyor, ve ardından sanki tek bir organizmaymışlar gibi susuyor, sonra da birbirlerinin sözünü keserek yine konuşmaya başlıyor ve kendi fikirlerini kabul ettirmeye çalışıyorlardı.

Junior ağlamak için hiçbir çaba göstermediyse de, gözlerinden yaşlar süzülmekteydi. Ama ağlamasının nedeni zavallı Naomi'yle ilgili düşüncelerinden kaynaklanmamıştı. Hemşire Victoria Bressler'a kavuşana dek, bundan sonraki birkaç gün belki de birkaç hafta uzun ve yorucu geçecekti. Ve bu durumda kendisi için üzülmekte haklıydı.

Onun bu sessiz gözyaşları, ifade edemediği sözcüklerin belirtisiydi. Ona avukatıyla konuşmasını söyleyen, yine geleceklerini belirten ve kendisine bir kez daha başsağlığı dileyen Nork, Knacker ve Hisscus odadan ayrıldılar, ama en ufak bir açgözlülük ve öfke göstermemiş olan affedici dul Bay Cain gibi bir adamla nasıl başa çıkacakları konusunda kesinlikle akılları karıştığından, özgüvenlerini yitirmiş bir halde buradan giderlerken, belki de hiçbir avukatın ve üst düzey yetkilisinin böyle bir durumda kendisini rahatsız hissetmediği kadar huzursuz olmuşlardı.

Her şey Junior'ın belleğinde canlandırdığı biçimde, Naomi'nin parmaklığın çürük kısmını keşfettiği ve neredeyse irilmese bile düşeceği andaki gibi aynen süre geliyordu. Tümüyle şekillenmiş olan bu plan, aklına göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede gelmiş ve sonra gözlem evini iki kez dolaştıkları sırada da bunu yine gözden geçirmiş ve hiçbir hata bulamamıştı. Ama şimdiye dek iki beklenmedik gelişme olmuştu; birincisi geçirdiği şiddetli kusmaydı. Böyle bir şeye bir daha katlanmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Olympian'ın püskürmesine benzeyen bu kusma, karısının kaybından duyduğu üzüntüyle birlikte onu duygusal ve bedensel olarak güçsüz bırakmasına karşın, birçok kişiyi masumiyeti konusunda kandırmak ve hatta önceden planlanmış bir cinayet işleyemeyeceğine onları inandırmak için, bundan daha iyi bir kurnazlık düşünülemezdi.

Son on sekiz saat boyunca kendisiyle ilgili birçok gerçeği ortaya çıkarmıştı, ama fark ettiği bu yeni niteliklerinin tümünün arasında en fazla gurur duyduğu kavram, böylesine duygusal bir kişiliğe sahip oluşunu fark etmesiydi. Bu her ne kadar güzel bir karakter özelliğiyse de seçtiği tehlikeli ve yeni yaşamında bunun arkasına sığınabilir ve gerektiğinde acımasız eylemlerde bulunabilirdi.

İki beklenmedik gelişmenin diğeri ise deli polis Vanadium’du. İnatçılık örneği. Ve kötü bir saç kesimi örneği.

Kuruyan gözyaşlarını hâlâ yanaklarında hisseden Junior, ondan kurtulmak ve tamamen güvencede olmak için, büyük olasılıkla Vanadium’u öldürmesi gerekeceğini düşünüyordu. Sorun yoktu. Aşırı duyarlı birisi de olsa, bu dedektifi harcadığı zaman, yine bir kusma krizine yakalanmayacağına da inanmaktaydı. En kötü olasılıkla, zevk içinde altına işerdi.

Bölüm 23

CELESTINA, Phimie'nin küçücük dolapta ve etajerde kalan eşyalarını toplamak için, 724 no'lu odaya dönmüştü.

Kız kardeşinin giysilerini katlayarak bavula yerleştirmeye çalışırken, elleri titriyordu. Böylesine kolay bir iş nasıl da zorlaşmıştı; giysiler sanki ellerinde canlanıyor, parmaklarının arasından kayıyor ve onları bir türlü düzenleyemiyordu. En sonunda, giysilerin düzgün bir biçimde konması için hiçbir neden olmadığını fark edince, buruşmalarına aldırmadan bunları bavulun içine öylece tıkıştırıverdi.

Tam bavulun kilitlerini kapattığı ve kapıya doğru döndüğü sırada, odaya üstü havlular ve yatak çarşaflarıyla dolu tekerlekli bir araba iten bir hastabakıcı girdi.

Celestina sabaha karşı buraya geldiğinde, ikinci yatağın çarşaflarını değiştirmekte olan kadındı bu. Şimdi birinci yatağı düzenlemek için gelmişti.

"Kız kardeşinize çok üzüldüm," dedi hastabakıcı.

"Teşekkür ederim."

"Öyle tatlı bir kızdı ki."

Hastabakıcının bu nezaketine yanıt veremeyen Celestina, başını sallamakla yetindi. Bazen nezaket de insanı avuntu kadar duygulandırabiliyordu.

"Bayan Lombardı hangi odaya götürüldü?" diye sordu Celestina. "Buradan ayrılmadan önce… onu görmek isterim." "Aa, bilmiyor muydunuz? Üzgünüm, ama o da gitti." "Gitti mi?" dedi Celestina, ama hastabakıcının ne demek istediğini anlamıştı.

Gerçekten de, bilinçaltı bir düşünceyle, bu sabah 4:15'te kendisine gelen telefondan beri, Nella'nın bu dünyadan gittiğini biliyordu. Yaşlı kadın söylemesi gerekenleri bitirdikten sonra, hatta garip bir sessizlik olmuş ve bir tek cızırtı ya da tıkırtı bile duyulmamıştı; telefonda asla olamayacak bir şeydi bu.

"Bayan Lombardi dün gece öldü," dedi hastabakıcı.

"Ne zaman öldüğünü biliyor musunuz? Yani ölüm saatini?"

“Gece yarısından birkaç dakika sonra.” “Emin misiniz? Saatten demek istiyorum.” “Ben göreve az önce gelmiştim. Bugün on sekiz saatlik vardiyada çalışıyorum. Kadıncağız hiç uyanmadan, koma hâlinde öldü.

Celestina’nın aklından, 4:15’te yer alan telefon konuşması ve Phimie’den söz eden yaşlı kadının titrek sesi geçiyordu: “Hemen buraya gel.”

“Ne?”

“Hemen buraya gel. Çabuk gel.”

“Siz kimsiniz?”

“Nella Lombardi. Hemen gel. Kız kardeşin çok geçmeden ölecek.”

Eğer bu telefon gerçekten de Bayan Lombardi’den geldiyse, onu ölümünden dört saat sonra aramıştı. Ama eğer kendisine telefon eden yaşlı kadın değilse, onun kişiliğine kim bürünmüştü? Ve bunu neden yapmıştı?

Celestina aldığı telefondan yirmi dakika sonra hastaneye geldiğinde Rahibe Josephina şaşkınlığını şöyle ifade etmişti: “Size ulaştıklarından haberim yoktu. On dakika önce doğuma başladılar.”

Nella Lombardi’nin telefonu, Phimie’nin eklamptik kasılmalarının başlamasından ve onun alelacele ameliyathaneye alınmasından önce gelmişti:

“Kız kardeşin çok geçmeden ölecek.”

“Siz iyi misiniz, canım?” diye sordu hastabakıcı.

Zorlukla yutkunan Celestina, evet anlamında başını salladı. Phimie öldüğünde, yüreğini bir acı kaplamış ve annesinin yaşamı karşılığında doğan çocuğa karşı içinde büyük bir kin duymuştu; kendisine özgü duygular değildi bunlar; ama ne olduklarını anlayamıyordu. Dr. Lipscomb’un anlattığı olayla Nella’nın telefonu bu kinlenmenin bir panzehri, öfkesinin merhemi olmuşsa da, onu şaşkına çevirmişti. “Evet, teşekkür ederim,” dedi hastabakıcıya. “Ben kendimi toparlarım.”

Ardından, bavulu alıp 724 no’lu odadan ayrıldı.

Koridora çıkınca durdu. Ve bir soluna bir de sağına baktı; nereye gideceğini bilmiyordu.

Artık bu güzel dünyada yaşamayan Nella Lombardi, iki kız kardeşin birbirine elveda demesi için onları zamanında bir araya getirmek amacıyla öbür dünyadan geri mi gelmişti? Ve ameliyat ekibinin gerçekleştirdiği yeniden canlandırma işlemiyle yaşama geri dönen Phimie, Lipscomb’a ilettiği kendi şaşırtıcı mesajıyla Nella’ya olan nezaket borcunu mu ödemişti yoksa? Celestina çocukluğundan beri yaşamın anlamına güven duyacak bir

biçimde yüreklendirildiğinden ötürü, Dr. Lipscomb'un ameliyathanede yaşadığı ve kendisine anlattığı olayı onunla hemen paylaşmıştı. Ama ne gariptir ki, şimdi bu iki mucizeyi tam olarak anlamakta zorlanıyordu.

Bu iki olağanüstü olayın bundan sonraki saatlerden başlayarak yaşamının geri kalanını şekillendireceğini bilmesine karşın, şimdi ne yapması gerektiğini açık seçik düşünemiyordu. Şaşkınlığından ötürü aklı ve yüreği karmakarışıktı; ayrıca mantığıyla inancı ve arzularıyla görevleri bir çatışma içindeydi. Bu ters tepkileri birbirleriyle bağdaştırmadan, kararsızlığını yenmesi mümkün değildi.

Boş yataklı bir odaya gelinceye dek, koridorda yürüdü. Ve ardından, ışıkları açmadan odaya girdi, bavulu yere koydu ve pencerenin yanındaki bir iskemleye oturdu.

Henüz sabah olmasına karşın, sis ve yağmur St. Mary'yi aydınlatacak gün ışığını engellemekteydi. Hava pusluydu.

Karanlıkta oturarak, içi de hava gibi kararmış bir halde, ellerini inceledi.

En sonunda, bundan sonraki çok önemli saatlerde nasıl bir yol izlemesi gerektiğini ona söyleyecek olan ışık, içinde canlanmıştı. Ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu artık, ama bunu yapacak güçte olup olmadığından emin değildi.

Elleri ince ve uzun parmakları da zarifti. Bir ressamın elleriydi bunlar. Güçlü eller değildiler.

Kendini yaratıcı bir insan olarak görürdü; olduğunu hiçbir zaman düşünmezdi. Yine de yapacağı iş için büyük bir güce gereksinimi vardı.

Gitme vakti gelmişti. Yapılacak işin yapılma zamanıydı. Ama oturduğu iskemleden kalkamıyordu. Yapılması gerekeni yap. Celestina hareket edemeyecek kadar çok korkuyordu.

Bölüm 24

FIRTINAYI izleyen pırıl pırıl sabah saatlerinde, turtaları dağıtmak için, Edom sarı beyaz renkli 1955 model Ford Country Squire steyşın arabasıyla yola çıktı. Bu arabayı, ruhsal sorunu ortaya çıkmadan önce, işi olduğu sıralarda kazandığı son paranın bir kısmıyla satın almıştı.

Bir zamanlar olağanüstü bir sürücüydü. Ama son on yıldır, direksiyon hâkimiyeti ruh haline göre değişiyordu.

Bazen, arabaya binmek ve bu tehlikeli dünyada dolaşmak bile dayanılmaz olmaktaydı. İşte o zaman üzerine bir uyuşukluk çöküyor ve onu sanki hiç var olmamış gibi bu dünyadan alıp götürecek bir doğal afetin gerçekleşmesini bekliyordu.

Bu sabah ise, ona araba kullanma ve turtaları dağıtma gücü veren duygu yalnızca kız kardeşi Agnes'a olan sevgisinden kaynaklanmıştı.

Agnes'ın altı yaş büyük ağabeyi olan Edom, iş dünyasından ayrıldıktan sonra, kız kardeşine ait evin arkasında yer alan büyük garajın üstündeki dairelerden birinde yaşıyordu şimdi.

Edom'ın asla bir iş sahibi olmayan ikizi Jacob da liseden mezun olduğundan bu yana, ikinci dairede kalıyordu.

Aslında Agnes onları kendi evine memnuniyetle kabul ederdi; ama her ikisi de ara sıra bir akşam yemeği için ona seve seve giden ya da yaz geceleri verandadaki sallanır iskemlelerde oturup muhabbet etmek amacıyla onu istekle ziyaret eden iki erkek kardeş, o uğursuz yerde sürekli olarak kalmaya katlanamıyorlardı.

Bu evde çok fazla şey olmuştu. Aile geçmişleri lekeliydi ve geceleri, Edom ya da Jacob o üçgen damın altında uyudukları zaman, geçmiş daima düşlerinde canlanıyordu.

Edom, Agnes'ın geçmişten sıyrılarak bunca yıllık acının üstesinden gelmesine hayrandı. Ağabeyleri bu evi her zaman için ruhlarının parçalandığı bir yer olarak görürlerken, o burasını yalnızca bir sığınak olarak kabulleniyordu. Ama iki erkek kardeşin, zorunlu olmadıkça, evin görüntüsüne tahammül etmeleri bile söz konusu değildi.

Agnes'la ilgili olarak Edom'ı şaşırtan birçok olgudan biri de onun eve karşı olan bu bağımlılığıydı. Eğer kız kardeşi konusunda hayran kaldığı tüm

niteliklerin bir listesini yapmaya cesaret etmiş olsaydı, karşılaştıkları felaketlerde, onun bunlarla kendisinden veya Jacob'dan nasıl çok daha iyi başa çıktığını anladığında umutsuzluğa kapılırdı.

Agnes bir gün önce Joey'la birlikte hastaneye gitmek için yola çıkmadan önce, ondan turtaları dağıtmasını istediğinde, Edom da bir mazeret öne sürmek istemiş, ama bu görevi hiç tereddütsüz kabullenmişti. Çünkü doğal bir afet sonucu karşılaşacağı her türlü felakete karşı hazırlıklıydı, ama kız kardeşinin gözlerindeki umutsuzluğu görmeye asla dayanamazdı.

Agnes, ağabeylerinin onun için bir gurur kaynağı olmalarının dışında, hiç kimseye kendileriyle ilgili başka herhangi bir şeyi asla belli etmez ve sanki onların kusurlarının farkında değilmiş gibi, ikisine karşı da daima saygılı, içten ve sevecen davranırdı. Aynı zamanda, turta dağıtımı dışında onlara eşit davranan Agnes, kendisinin dağıtım yapamadığı ve ağabeylerinden başka ona yardım edecek kimsenin olmadığı böyle ender durumlarda, daima Edom'dan yardım isterdi.

Edom'ın oğlan çocuğu gibi hoş yüzüne, onunki kadar yumuşak bir ses tonuna ve aynı bakımlı, titiz dış görünüşüne sahip olan eş yumurta ikizi Jacob, insanları korkuturdu. Ama ona tıpatıp benzemesine karşın, Edom'ın yerine dağıtıma çıktığında, turtaları teslim edeceği müşterileri bazen korkutmasa bile, onları hayli huzursuzlaştırırdı. Ve Jacob ne zaman dağıtıma çıksa, onun geldiğini gören herkes kapılarını sürgüler, eğer tabancaları varsa bunları hazır eder ve ardından bir iki geceyi de uykusuz geçirirlerdi.

Edom her ne kadar bugün ya öğleden önce ya da kesinlikle akşam vakti gelmeden, tıpkı o ünlü Büyük Deprem gibi şiddetli bir depremin olacağına inanıyorsa da, sonuçta, kız kardeşinin ona vermiş olduğu isim ve adres listesiyle birlikte, turta ve armağan kutularının dağıtımına yine kendisi çıkmıştı. Ona göre bugün yaşamının geri kalan kısmının son günüydü.

Sabahın erken saatlerinde çakan o şimşekler ve ardından yağmur yağması gerekirken hiç yağmaması bunun bir kanıtıydı. Ayrıca, gökyüzünün aniden berraklaşması, yükseklerde sert bir rüzgâr eserken alçak kesimlerde havanın sakin olması, nem oranının birdenbire düşmesi ve mevsim dışı oluşan sıcaklık, gelmek üzere olan bir felaketin habercisiydi.

Deprem havasıydı bu. Güney Californialılar bu terim için birçok tanım kullanırlardı, ama bu kez kendisinin haklı olduğunu biliyordu. Çok geçmeden gök gürültüsü duyulacak, ama bu yeraltından gelecekti.

Devrilebilecek telefon direklerine, çökebilecek köprülere ve asfalt yollarda aniden oluşabilecek araba yutan çatlaklara karşı dikkatle ve kendini savunmaya hazır bir halde arabasını süren Edom, Agnes'ın listesindeki ilk adrese ulaşmıştı.

Dışı tahta kaplama olan bu mütevazi evin uzun süredir bakım görmediği belliydi. Yıllardır güçlü güneşten etkilendiği için boyaları dökülen ve gümüşümsü bir renk alan tahtalar, iskelet kemikleri gibi görünüyorlardı. Çakıllı araba yolunun sonunda ise, neredeyse çökecekmiş izlenimini veren kapısız bir garajda, kabak lastiklerinin üzerinde eski püskü bir Chevy pikap duruyordu.

Bright Beach'in doğu varoşlarında, denizin görünmediği tepeliklerde, eğer burada yaşayan insanlar tembelse, bu amansız çöl onları ele geçirir ve evlerin arka bahçelerinin son bulduğu araziler çalılıklar, yabani kuzukulakları ve her türlü bodur ağaçla kaplanırdı.

Dün geceki fırtına da bu çorak topraklardan bir sürü bitkiyi buraya dek sürüklemiş ve evin dış duvarlarından birinin yanına epeyce fundalık yığılmıştı.

Püskürtme sisteminden yoksun olan bahçenin çimenlik kısmı bu yağmurlu mevsimde henüz yeşildi, ama nisandan kasıma kadar yakıcı güneş altında kuruyacak ve kahverengiye dönüşecekti. Şimdiki gür durumunda bile, çimenlerle olduğu kadar otlarla ve dikenli sarmaşık bitkileriyle kaplıydı.

Altı yaban mersinli turtadan birini taşıyan Edom, biçilmemiş çimenlikten yürüyüp ön verandanın çökük merdivenlerini tırmandı.

Bu ev, yüzyılın sarsıntısı eyalet kıyılarını sallayıp büyük kentleri dümdüz ederken, onun içinde yaşamak için seçeceği bir ev değildi tabii. Ama ne yazık ki Agnes'ın direktiflerine göre, yalnızca turtaları bırakmak için uğradığı evlerden koşarak çıkmadan önce, Edom'ın nezaket gereği kısa bir süre içeriye girip oturması ve ev sahipleriyle dostça konuşması gerekiyordu.

Ona kapıyı derbeder kılıklı, üstünde biçimsiz bir ev elbisesi olan, elli yaşlarındaki Jolene Klefton açtı. Darmadağınık kahverengi saçları Mojave'nin kumları kadar ışıltısızdı. Ama yüzü ona canlılık veren çillerle kaplı ve ses tonu da hem hoş ve hem de sevecendi.

"Edom, sen tıpkı o Lawrence Welk Show'daki şarkıcı kadar yakışıklı görünüyorsun. İçeri gir, içeri gir!"

Jolene onun içeriye girmesi için kenara çekilirken, “Agnes yine bir turta pişirme çılgınlığına kapıldı,” dedi Edom. “Bu ara patlayıncaya kadar yaban mersinli turta yiyeceğiz anlaşılan. Bunlardan birini alarak, bizi bu yükten kurtaracağınızı söyledi.”

‘Teşekkür ederim, Edom. Kendisi nerede bu sabah?”

Her ne kadar bu duygusunu saklamaya çalışıyorsa da, tıpkı diğer herkes gibi Jolene de kapıda Agnes yerine Edom’ı görünce, düş kırıklığına uğramıştı.

“Dün gece bebeği oldu,” dedi Edom.

Jolene, o sırada oturma odasında olmayan kocası Bill’e, gençkızvari bir sevinçle, “Agnes’in bebeği olmuş!” diye bağırdı.

“Bir oğlan,” diye ekledi Edom. “Ona Bartholomew adını koydu.”

Bill’e yine, “Bartholomew adında bir oğlanmış!” diye bağıran Jolene, ardından Edom’a onunla birlikte mutfağa gelmesini söyledi.

Dışarıda duran steyşın vagonda, Agnes’ın Kleftonlar için armağan olarak yolladığı ve içinde tütsülenmiş jambon ve değişik konserve yiyecekler bulunan birkaç kutu vardı. Edom, sanki daha sonra aklına gelmiş gibi, bunları o zaman içeriye taşıyacaktı. Çünkü Agnes’a göre, önce ev yapımı turtayı getirmek ve biraz oturup muhabbet etmek, tüm dağıtımı sanki bir bağışmış gibi göstermiyor, bunu bir arkadaşla yapılan basit bir paylaşım haline dönüştürüyordu.

Eskilerden kalma araç gereçlerin bulunduğu mutfak küçük, ama aydınlık ve temizdi; havayı tarçın ve vanilya kokusu kaplamıştı.

Bill ise burada da değildi.

Jolene kahvaltı masasının yanında duran iskemlelerden birini çekti. “Otur, otur!” Ve turtayı tezgâhın üstüne koyduktan sonra, masaya üç tane büyük kahve fincanı getirdi. “Onun özel bir oğlan, güzel bir oğlan olduğuna bahse girerim,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Ben onu henüz görmedim. Bu sabah Agnes’la telefonda konuştum ve bana onun harika bir bebek olduğunu söyledi. Gür saçları varmış.”

Jolane fincanları sıcak kahveyle doldurduğu sırada, “Oğlan saçlı doğmuş!” diye bağırdı kocasına.

Evin diğer ucundan yavaş, ritmik bir gümbürtü duyuldu: Bill mutfağa doğru geliyordu.

“Agnes bebeğin gözlerinin olağanüstü güzel olduğunu söylüyor. Yakutla safir gibiymiş. Tiffany gözleri’ diyor bunlara”

“Oğlanın öyle güzel gözleri varmış ki!” diye bağırdı Jolene, Bill’e.

Jolane tabaklarla kahveli keki masaya getirdiği sırada, bir çift güçlü bastonla yürüyen Bili, mutfağa geldi.

O da elli yaşında olmasına karşın, karısından on yaş daha büyük görünüyordu. Seyrelmeye başlayan beyaz saçları için geçen yılları suçlamak gerekirdi, ama pembe, şişkin yüzü hastalığın ve ilaç tedavisinin sonucuydu.

Romatizmal eklem hastalığı dudaklarını çarpıtmıştı. Aslında koltuk değnekleri ya da yürüteç kullanması gerekiyor, ama gururu onu bastonların yardımıyla yürümeye zorluyordu.

Çalışmasını engelleyecek kadar çok acı çekmesine karşın, bu gururu aynı zamanda onu uzun süre boyunca işinden de alıkoyamamıştı. Ama şimdi beş yıldır işsiz olduğu için, devletin ödediği sakatlık parasıyla zar zor geçinmeye çalışıyordu.

Bir iskemleye çöken Bili, bastonlarını bunun arkasına taktıktan sonra, sağ elini Edom’a uzattı.

Bill’in eli sertleşmiş, parmak boğumları şişip biçimsizleşmişti. En ufak bir dokunmayla ona acı vereceğini düşünen Edom, bu eli hafifçe sıktı.

“Bize bebekten söz et bakalım,” dedi Bill. “Bartholomew adı da nereden akıllarına geldi?”

“Pek emin değilim,” diyen Edom, Jolene’in içine bir dilim kek koyduğu ve ona uzattığı tabağı aldı. “Bildiğim kadarıyla, onların favori listesinde bu ad yoktu.”

Edom, bebekle ilgili pek fazla bilgiye sahip değildi ve yalnızca Agnes’ın ona anlattıklarını biliyordu. Bu ayrıntıların çoğundan da Jolene’e söz etmişti zaten. Yine de, bunların tümünü bir kez daha anlattı. Aslında, ara sıra duraksayarak süslü sözcükler kullanmış, ama onlarla kötü haberi paylaşmak için yanıtını vermek zorunda kalacağı bir sorunun sorulmasından da korkmuştu. Ve işte bu soru Bill’den gelmişti: “Joey oğlan babası olmaktan çok gurur duyuyordur, öyle değil mi?”

O anda ağzı dolu olduğu için soruya hemen yanıt veremeyen Edom, keki sanki kıkırdak gibi sert bir şeymiş gibi çiğnedikten sonra, Jolene’in ona merakla baktığını fark edince, Bill’in sorusunu yanıtlarmışçasına başını salladı. Ama bu aldatmaca baş sallamanın cezası, keki yutmak istediğinde onu yutamaması olmuş ve boğulacağından korktuğu için de kahvesini kaparak, bu inatçı lokmayı ancak sıcak bir içecekle boğazından aşağıya indirebilmişti.

Joey hakkında konuşamıyordu. Bu haberi vermek cinayet işlemek gibi olacaktı. Edom birisine kazadan söz edene dek, Joey aslında ölmüş olmayacaktı. Onun ölümünü sözcükler gerçekleştirirdi. Ve Edom bu sözcükleri söyleyene dek, Joey bir şekilde hâlâ sağ olacaktı; en azından Jolene ve Bill için.

Delice bir düşünceydi bu. Mantıksızdı. Yine de, Joey'le ilgili haber, Edom'in boğazına kek lokmasından da inatçı bir şekilde takılmıştı.

Bunun yerine rahatça konuşabileceği bir konudan, kıyamet gününden söz etmeye başladı. "Bugünkü hava size de deprem havası gibi mi görünüyor?"

Şaşıran Bili, "Ocak ayı için güzel bir gün," dedi. "Ama bin yılda bir olan deprem gecikti," diye uyardı onları Edom.

Kaşlarını çatan Jolene, "Bin yıl da nedir?" diye sordu. "San Andreas Yıldızı'nın parlaklığı, fay hattını baskıdan kurtarmak için, her bin yılda bir sekiz buçuk şiddetinde veya daha büyük bir deprem oluşturur. Ve bu olay yüz yıldır gecikti."

"Ama Agnes'ın bebeğinin doğduğu gün böyle bir şeyin olmayacağını ben sana garanti ederim," dedi Jolene.

"Oğlan dün doğdu, bugün değil," diye yanıtladı Edom, morali bozuk bir halde. "Bin yılda bir oluşan deprem gerçekleştiğinde, gökdelenler yıkılacak, köprüler çökecek ve barajlar paramparça olacak. Ve üç dakika içinde, San Diego'yla Santa Barbara arasında yaşayan bir milyon insan ölecek."

Tabağını Jolene'e doğru uzatan Bill, "Öyleyse ben biraz daha kek yiyeyim," dedi.

"Çatlayan petrol ve doğalgaz boruları patlayarak havaya uçacak. Kentleri bir ateş denizi saracak ve yüzlerce, binlerce insan ölüp yok olacak."

"Doğa Ana ocak ayında bize böyle güzel, sıcak bir gün bahşettiği için mi böyle düşünüyorsun sen?" diye sordu Jolene.

Edom sakin ama inançlı bir biçimde, "Doğanın somut içgüdüleri yoktur," dedi. "Bunun aksini düşünmek, en kötüsünden saf duygusallık demektir. Doğa bizim düşmanımızdır. Acımasız bir katildir o."

Edom'ın kahve fincanını yeniden doldurmaya başlayan Jolene, ardından vazgeçti. "Belki de senin daha fazla kafeine gereksinimin yoktur, Edom."

"Siz 1 Eylül, 1923'te, Tokyo'nun yüzde yetmişini ve Yokohama'nın tümünü mahveden depremi biliyor musunuz?" Ama bu olayın ardından,

Japonlar İkinci Dünya Savaşı'nda çarpışacak güce hâlâ sahiptiler," diye vurguladı Bili.

"Depremden sonra," dedi Edom, "kırk bin insan askeri bir üsse ait iki yüz dönümlük bir açık alana sığınmış. Ve depremle bağlantılı bir yangın oraya dek öylesine hızlı yayılmış ki, bu insanlar neredeyse tek bir beden gibi birbirlerine yapışık bir halde ayakta dururlarken ölmüşler."

"Evet, bizim burada depremler olur," dedi Jolene, "ama ülkenin doğusunda da hortumlar oluşur."

Yukarıya doğru işaret eden Bill de, "Yeni damımız," diye ekledi, "her türlü hortuma dayanıklı. Sağlam yapıldı. Damın ne kadar iyi yapıldığını Agnes'a söyle."

Yeni damın yapılması için, ne pahasına olursa olsun onlara para harcatmamaya çalışan Agnes, sonradan on iki kişiyle birlikte bir kilise grubundan bağış toplamış ve masrafın tümünü değilse de iki yüz dolarını karşılamıştı.

"1900 yılında Texas, Galveston'da yer alan depremde de altı bin kişi ölmüş," dedi Edom. Deprem tüm bölgeyi yerle bir etmiş."

"Ama bu altmış beş yıl önce olmuş," diye belirtti Jolene.

"Bir buçuk yıldan az bir süre önce, Flora Hortumu da Caribbean'da altı bin kişinin ölümüne neden oldu."

"Bana üstüne para bile versen, Caribbean'da yaşamam," dedi Bili. "Onca nem ve onca böcek içinde."

"Hiçbir cinayet bir depremle eşit değildir. Çin'in Shaanxi kentinde yer alan büyük deprem sekiz yüz otuz bin kişiyi öldürmüş."

Bill yine de etkilenmemişti. "Çin'de çamur evler inşa ediyorlar. Her şey yerle bir olduğu için, buna şaşmamak gerekir."

Tarih boyunca süre gelen binlerce doğal afetin onlarcasını ezberlemiş olan Edom, hiç duraksamadan, "Bu olay 24 Ocak 1556'da olmuş," dedi.

"Bin beş yüz elli altı mı?" diye sordu Bily. "Vay canına, Çinliler'in o zaman belki de çamurları bile yoktu."

Kendisine biraz daha kahve koyan Jolene, "Edom, sen bize Joey'in babalık duygularından söz edecektin ya," dedi.

Panik içinde kol saatine bir göz atan Edom, bir anda iskemlesinden fırladı. "Saate bakın! Agnes bana bir sürü iş yükledi, ama ben burada oturup, depremler ve siklonlar konusunda çene çalıyorum."

"Hortumlar," diye düzeltti Bill. "Bunlar siklonlardan değişiktir, öyle değil mi?"

“Beni siklonlardan söz ettirmeye başlattırmayın!” Edom armağan paketlerini getirmek için evden alelacele çıkıp, steyşın vagona gitti.

Mavi kemerli bulutsuz gökyüzü, onun şimdiye dek gördüğü en korkutucu doğa görüntüsüydü. Havadaki nem oranı fırtınanın hemen ardından şaşılacak oranda düşmüştü. Her yer tümüyle sakin ve sessizdi. Deprem havasıydı bu. Ve gün sona ermeden, yüz elli metre yüksekliğe ulaşan devasa ve gelgit dalgaları oluşacak ve kıyı kesimini yerle bir edecekti.

Bölüm 25

DÜNYAYA henüz geldikleri için burada korkulacak ne kadar çok şey bulunduğunun farkında olmayan yedi yenidoğanın hiçbirisi huzursuzluk çıkarmıyordu.

Bir hemşireyle bir rahibe, Celestina'yı izleme penceresinin arkasındaki kreşe getirmişlerdi.

Sakin davranmaya çalışan Celestina, bunu başarmış görünüyordu, çünkü iki kadın da onun ne kadar korktuğunun farkında değildi. Ama o, kendisini bir sopa gibi hissediyordu; eklemleri kaskatı kesilmiş, kasları gerginleşmişti.

Hemşire bebeği sepet beşiğinden kaldırıp onu rahibeye verdi.

Bebeği kollarına alan rahibe de, onunla birlikte Celestina'ya doğru dönerek, bu minicik kızı görmesi için, onun sarılı olduğu ince battaniyeyi açtı.

Soluğunu tutan Celestina, ameliyathanede gördüğü bebekle ilgili şüphesinden şimdi emin olmuştu. Bebeğin teni karamela tonunda açık kahverengiydi.

Gurur duydukları birçok nesil boyunca, en azından ikinci kuşak kuzenlerde bile, Celestina'nın ailesinin ne anne ne de baba tarafındaki hiç kimsede bu kadar açık renk bir ten yoktu. Ailenin her bireyi, ayrıcalıksız olarak, bu bebekten farklı biçimde, orta ya da koyu, siyahi bir tene sahipti.

Phimie'ye tecavüz eden adam beyaz birisi olmalıydı.

Onun tanıdığı birisi. Celestina'nın da tanıdığı birisi olabilirdi bu. Ve bu adam Spruce Hills civarında yaşıyordu, çünkü Phimie onun hâlâ bir tehdit oluşturacağına inanmıştı.

Celestina'nın dedektifçilik oynamak gibi bir saplantısı yoktu. Bu kahpe dölünün asla izini süremeyeceği gibi, onunla karşılaşmaya da dayanamazdı. Yine de, onu korkutan şey bu çocuğun canavar babası değildi. Korkutucu olan, hastanenin yedinci katındaki boş yataklı odada birkaç dakika önce verdiği karardı.

Eğer karar vermiş olduğu gibi hareket ederse, ya fikrini değiştirecek ya da kendisini henüz bu sabah belleğinde canlandırdığı alışılmışın dışında bir yaşam tarzına alıştıracaktı.

Kollarını uzatarak, “Onu kucağıma alabilir miyim?” diye sordu.

Rahibe hiç duraksamadan, bebeği Celestina’ya uzattı.

Bu minicik varlık gerçek olamayacak kadar hafif görünüyordu. Yaklaşık üç kilo olmasına karşın, şimdi teyzesinin kollarından havaya uçacak gibiydi.

Çocuğu ameliyathanede görünce ona karşı duyduğu öfke ve nefreti bir kez daha anımsayan Celestina, bu küçük, esmer yüze bakıp durdu.

Eğer rahibeyle hemşire Celestina’nın daha önce hissettiği duyguları bilselerdi, onun kreşe girmesine asla izin vermez ve bu yenidoğan konusunda ona asla güvenmezlerdi.

Şiddetin göstergesi, kız kardeşinin katiliydi bu varlık.

Celestina bebeğin henüz herhangi bir yere odaklanamayan gözlerinde, onun nefret dolu babasına ait bir kötülük arıyordu.

Miniğin küçücük elleri şimdi çok zayıftı, ama bir gün güçlenecekti: Bu eller de babasının elleri gibi en sonunda acımasız olacak mıydı? Bu değersiz evlat. Phimie’nin hasta ve kötü ruhlu olarak nitelendirdiği şeytan kılıklı adamın dölü.

Şimdi ne kadar masum görünüşlü olsa da, ileride başka insanları etkileyecek ne gibi acılara yol açacaktı? İlerideki yıllarda ne tür üzüntülere neden olacaktı? Celestina onu tepeden tırnağa iyice incelemesine karşın, çocukta babasına ait bir kötülük görememişti. Bunun yerine gördüğü şey, Phimie’nin yeniden doğuşuydu. Ve ayrıca, tehlikede olan bir çocuk görmüştü.

Spruce Hills’de son derece zalim ve acımasız olabilecek bir tecavüzcü, eğer Phimie haklıysa, kızının varlığını öğrendiğinde çok kötü davranışlarda bulunacak olan bir adam vardı. Eğer sonuçta adına Angel denilecekse, bu çocuk da, tıpkı Kral Herrod’ın fermanına göre katledilen tüm çocuklar gibi, kesin bir tehdit altında yaşayacaktı.

Bebek minicik eliyle teyzesinin işaret parmağına sarıldı. Eli çok küçük ve güçsüz olmasına karşın, Celestina’nın parmağını şaşırtıcı bir inatçılıkla tutmuştu.

Yapılması gerekeni yap.

Yenidoğanı rahibeye veren Celestina, özel bir telefon görüşmesi yapmak için ondan izin istedi.

Celestina bir kez daha sosyal hizmetlinin bürosundaydı. Dr. Lipscomb, öldükten sonra bir süre yaşama geri döndürülen ve ölümü sırasında öğrendiği özel bilgileri kendisine aktaran Phimie’nin o yaşam değiştirici

açıklamasını ifade etmekte zorlandığı sırada, sisle kaplı kenti buradan seyrettiği pencereye şimdi hafif bir yağmur vuruyordu.

Masada oturan Celestina, yine annesiyle babasına telefon etti. Tüm vücudu istem dışı titriyordu, ama sesi sakindi.

Her ikisi de onunla aynı hatta konuşan annesi ve babası iki değişik paralel telefon kullanıyorlardı.

“Bebeği evlat edinmenizi istiyorum.” Onlar herhangi bir tepki veremeden, Celestina konuşmasına alelacele devam etti:

“Ben daha dört ay boyunca henüz yirmi bir yaşımı doldurmuş olmayacağım ve bebeğin teyzesi olmama karşın, onu evlat edinmem konusunda bana zorluk çıkarabilirler, çünkü ben bekârım. Ama onu siz evlat edinirseniz, kendisini ben büyütürüm. Bunu yapacağıma söz veriyorum. Tüm sorumluluğu üstlenirim. Bundan pişmanlık duyacağım ya da onu size bırakıp sorumluluktan kaçacağım konusunda kaygılanmanıza gerek yok. O benim bundan sonraki yaşamımın odağı olacak. Durumun zor olacağını anlıyorum. Ama bu çocuğu kabul ediyorum. Onu bağrıma basacağım.”

Celestina, annesiyle babası onunla tartışmaya girecekler diye kaygılanıyor ve verdiği kararın ağır bir sorumluluk taşıdığını bilmesine karşın, bunu onlara şimdi bildirmiş olmaktan korkuyordu. Ama sert bir tepki göstermeyen babası, “Duygusal bir konuşma mı bu, Celie, yoksa yüreğin kadar beynin de mi böyle söylüyor?” diye sordu.

“Her ikisi de. Hem beynim ve hem yüreğim. Ben bunu çok iyi düşündüm, Baba. Yaşamım boyu hiçbir şeyi düşünmediğim kadar derinlemesine düşündüm bunu.”

Bu şaşırtıcı kararın içyüzünü olmasa da yaşanan olayla ilgili daha detaylı bilgiler öğrenmek isteyen annesi, “Bize neden her şeyi anlatmıyorsun?” dedi.

Celestina onlara Nella Lombardi’den ve Phimie’nin yaşama döndürüldükten sonra Dr. Lipscomb’a ilettiği mesajdan söz etti. “Phimie öylesine… özel birisiydi ki. Bebeğiyle de ilgili özel bir şey var.”

“Çocuğun babasını unutma,” diye uyardı Grace kızını. Ve rahip, “Evet, unutma. Eğer kan çekerse…” diye ekledi.

“Ama biz buna inanmayız, öyle değil mi, Baba? Biz kan çekeceğine inanmayız. Biz yalnızca ilahi bir güçle, umut dolu bir biçimde yaşamak için doğduğumuza inanırız, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi rahip. “Öyle.”

Uzaklardan duyulan bir siren sesi acı acı bağırarak, St. Mary'ye doğru yaklaşıyordu. Bir ambulanstı bu. Umutla dolu sokaklarda böyle ölüm ağıtları da vardı daima.

Üstü yıpranmış çalışma masasından gözlerini ayıran Celestina, başını pencerenin ötesindeki sis beyazı gökyüzüne, gerçeklerden beklentilere doğru çevirdi. Ve ardından, onlara Phimie'nin bebeğe Angel adının verilmesiyle ilgili isteğinden söz etti. "Ben o sırada, onun geçirdiği felç nedeniyle açık seçik düşünemediğini varsaymıştım. Eğer bebek evlat edinilecek olursa, onun adını kendisini evlat edinen anneyle babanın koyması gerekirdi. Ama sanırım Phimie onu benim evlat edinmek isteyeceğimi anlamıştı… ya da bunu her nasılsa biliyordu. Yani, böyle yapmak zorunda olduğumu."

"Celie," dedi annesi, "seninle gurur duyuyorum. Bunu yapmak istediğin için de seni daha çok seviyorum. Ama okul çalışmalarınla işini ve bebeğin bakımını bir arada nasıl yürütebilirsin?"

Celestina'nın annesiyle babası zengin insanlar değildiler. Babasının kilisesi küçük ve mütevazıydı.

Resim akademisinin taksitlerini zar zor karşılamayı başarmalarına karşın, Celestina stüdyo olarak da kullandığı apartman dairesiyle diğer gereksinimleri için gerekli olan parayı kazanmak amacıyla, bayan garson olarak çalışıyordu.

"Gelecek yılın ilkbaharında mezun olmak zorunda değilim. Daha az ders alır ve bir sonraki ilkbaharda mezun olurum. Çok zor bir şey değil bu."

"Ah, Celie…"

Celestina hiç duraksamadan konuşuyordu: "Ben çalıştığım yerin en iyi bayan garsonlarından biriyim ve bu nedenle onlardan yalnızca akşam yemeği vardiyasında çalışmamı istersem, bu işi alırım. Akşam yemeği bahşişleri daha iyidir. Ve tek bir vardiyada, dört buçuk beş saat süreyle çalışırsam, düzenli bir programım olur."

"Peki, o zaman bebeğe kim bakacak?"

"Bebek bakıcıları. Arkadaşlar, arkadaşların akrabaları. Güvenebileceğim kişiler. Kazancım yalnızca akşam yemeklerinden alacağım bahşişler bile olsa, bebek bakıcılarının parasını ödeyebilirim."

"Onu babanla benim yetiştirmemiz daha iyi olur."

"Hayır, Anne. Bu iş yürümez. Bunun yürümeyeceğini sen de biliyorsun."

“Benim cemaatimi küçümsediğinden eminim, Celestina,” dedi rahip. “Ama onlar bu konuda bir skandal yaratmazlar. Tam aksine, bize yüreklerini açarlar.”

“Konu bu değil, Baba. Önceki gün hepimiz bir aradayken, Phimie’nin bu adamdan nasıl korktuğunu anımsıyorsun sanırım. O yalnızca kendisi için değil… bebek için de korkuyordu.”

Bebeği burada doğurmayacağım. Eğer o adam kendisinden bir çocuğum olduğunu fark ederse, daha da delirecek. Böyle olacağını biliyorum.

“O adam küçük bir çocuğa zarar veremez,” dedi annesi. “Bunu yapmak için hiçbir nedeni yok.”

“Eğer adam deliyse ve kötü ruhluysa, bir nedene gereksinim duymaz. Phimie onun bebeği öldüreceğine inanmıştı sanırım. Ve bu adamın kim olduğunu bilmediğimize göre, Phimie’nin içgüdülerine güvenmek zorundayız.”

“Eğer o adam öylesine canavarsa ve bebeği öğrenirse,” diye kaygılandı annesi, ” sen belki San Francisco’da bile güvencede olmayacaksın.”

“O bunu asla bilmeyecek. Bunu asla bilmeyeceğinden emin olmamız gerekir.”

Annesiyle babası susmuşlar, düşünüyorlardı.

Celestina, oturduğu çalışma masasının bir köşesinde duran, sosyal hizmetlinin ve ailesinin çerçeveli fotoğrafını eline aldı. Bir karı kocayla kızları ve oğulları. Dişlerine tel takılmış olan kız, utangaç bir biçimde gülümsüyordu. Oğlan ise afacan görünüşlüydü.

Celestina bu fotoğrafta sözcüklerin de ötesinde bir cesaret görmüştü. Bu düzensiz dünyada bir aile yaratmak bir inanç olduğu kadar, tüm olasılıklara karşı bir geleceğin varlığı konusunda tutuşulan bir bahis ve sevginin sürekliliğiydi; ayrıca insan yüreğiyle tüm felaketlere ve hatta zamana karşı bir zafer kazanılabilirdi.

“Grace,” dedi rahip, “sen ne yapmak istiyorsun?”

“Kendini zora koşuyorsun, Celie,” diye uyardı annesi.

“Biliyorum.”

“Hayatım, kardeşini seven birisi olmak güzel bir şey, ama bununla şehit olmak arasında dünya kadar fark var.”

“Ben Phimie’nin bebeğini kucağıma aldım, Anne. Onu kollarımda tuttum. O sırada hissettiğim şey yalnızca duygusallık değildi.”

“Kendinden çok emin görünüyorsun.”

“Celestina üç yaşından beri ne zaman kendinden emin olmadı ki?” diye sordu babası sevecenlikle.

“Ben bu bebeğin vasisi olmaya kararlıyım,” dedi Celestina, “onu güvencede tutmak için. Özel birisi o. Ama ben hiç de bencil bir şehit değilim. Bu düşünceyle bile içimde bir sevinç var. Korkuyorum tabii ki. Aman Tanrım, korkuyor muyum? Ama aynı zamanda seviniyorum.”

“Beynin ve yüreğinle mi?” diye sordu babası yine.

“Her ikisiyle de,” dedi Celestina.

“Benim ısrar ettiğim konu,” diye önerdi annesi, “sen bebek bakımını öğrenene dek, bu işin organize edilmesi için bizim sana yardımcı olmamız amacıyla, başlangıçta birkaç ay için buraya gelmen.” Ve sonuçta anlaşmışlardı. Hâlâ iskemlede oturmasına karşın, Celestina sanki derin bir çukurdan atlıyormuş gibi, eski yaşamından yeni yaşamına, geçmişten geleceğe geçtiğini hissediyordu.

Bir bebek yetiştirmek için hazırlıklı değilse de, bilmesi gerekenleri öğrenecekti.

Ataları köleliğe tahammül etmişler ve bu yükü nesiller boyu omuzlarında taşımışlardı, ama kendisi şimdi özgürdü. Bu çocuk için yapacağı fedakârlıklar, atalarının zorlu geçmişi düşünülecek olursa, fedakârlık adı altında nitelendirilemezdi bile. Onların yaşadıkları zorluklarla karşılaştırıldığında, bu kolay bir görevdi; ataları onun bu görevden kaçması için onca zorluğa katlanmamışlardı.

Bir onur ve aile kavramıydı bu. Bir yaşam tarzıydı ve herkes, öyle ya da böyle, ciddi bir zorunluluğun gölgesinde yaşam sürdürürdü. Ve ayrıca, kendisi, eğer o canavar baba bir gün Angel için gelirse, onunla başa çıkmaya hazırlıklı değildi. O adam gelecekti. Bunu biliyordu. Her şeyde olduğu gibi, yaşadıkları bu olaylarda da, Celestina White karmaşık ve gizemli bir örneğin varlığını sezinlemişti; bir ressam gözüyle bu örnek, babanın gelmesini gerektiren bir simetriydi. Şimdilik bu iğrenç adamla başa çıkmaya hazır değildi, ama o gelene dek, hazırlıklı olacaktı.

Bölüm 26

ŞİDDETLİ kusma nöbetinin aslında fiziksel bir nedeni olabilir mi diye araştırmak için, beyin tümörleriyle ve lezyonlarla ilgili olarak kendisine bazı tahliller uygulanan Junior, öğleden kısa bir süre önce, hastanedeki odasına geri getirilmiş, ama bir kez daha yatağa yatırılır yatırılmaz, kapıda Thomas Vanadium'u görünce, korkudan yatakta büzülüvermişti.

Elinde bir tepsi taşıyan dedektif içeriye girdikten sonra, bunu Junior'ın kucağına doğru ittiği ayarlı yatak masasının üstüne koydu.

"Elma suyu, misket limonlu jöle ve dört tane gazozlu kraker," dedi Vanadium. "Eğer vicdanın bir itirafta bulunacak kadar güçlü değilse, o zaman bu diyet yemeği senin iradeni biraz olsun canlandırabilir. Ama işlediğin cinayetin bedelini Oregon'un herhangi bir hapishanesinde çok daha iyi ödeyeceğin konusunda sana güvence veririm, Enoch."

"Sizin derdiniz ne?" diye sordu Junior.

Sanki sorulan sorunun bir yanıtı olması gerektiğini anlamamış ve bu imalı paylamayı duymamış gibi davranan Vanadium, pencereye gidip, odaya gün ışığının dolmasını engelleyen jaluziyi kaldırdı. Ve ardından, "Bugün tıpkı gün ışığı keki gibi bir gün" dedi. "Sen 'Gün Işığı Keki' adlı o eski şarkıyı biliyor musun, Enoch? Ünlü şarkı yazarı James Van Heusen'in eseridir bu. Aynı zamanda Tüm Yol Boyunca' ve 'Bana Sorumsuz De' adlı şarkıları da yazmış. 'Gel Benimle Uç'… bu da onun eserlerinden biri. 'Gün Işığı Keki' sıradan bir şarkıdır, ama güzeldir."

Dedektifin yaptığı bu alelacele konuşma onun kendine özgü tekdüze konuşmalarından biraz farklı bir iç dökmeye benzemesine karşın, ablak yüzü yine ifadesiz ve ses tonu da monotondu.

"Lütfen jaluziyi indirin," dedi Junior. "İçerisi fazla aydınlık oldu."

Pencereden dönerek yatağa doğru yaklaşan Vanadium, "Karanlığı yeğlediğinden eminim," diye yanıtladı, "ama sana vereceğim haberi söylerken, senin o kaya gibi sert yüzündeki ifadeyi görmem için, biraz gün ışığına gereksinim duyuyorum."

Vanadium'la oyun oynamanın tehlikeli bir şey olduğunu bilmesine karşın, Junior ona, "Ne tür bir haber bu?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

“Elma suyunu içmeyecek misin?”

“Ne tür bir haber vereceksiniz bana?”

“Laboratuvar senin kusmuğunda ipeka bulamadı.”

“Ne bulamadı?” diye sordu Junior, çünkü bir önceki gece Vanadium’la Dr. Parkhurst ipeka konusunu tartışırlarken, kendisi uyuyormuş gibi yapıyordu.

“İpeka, başka bir kusturucu ya da herhangi bir zehir yok.”

Naomi kuşkulardan arınmıştı. Junior onun kendisinin yiyeceğine zehir koyan hain bir kahpe olmadığından ve bir arada yaşadıkları kısa ve güzel birlikteliğin böyle bir olasılıkla sonsuza dek gölgelenmeyeceğinden ötürü sevinmişti.

“Senin bir şekilde kendini kusturduğunu biliyorum,” dedi dedektif, “ama bunu kanıtlayamayacağım sanırım.”

“Beni dinleyin, dedektif, sizin, karımın ölümüyle benim bir ilgim olduğu konusundaki saçma imalarınız…”

Vanadium sanki onu susturmak ve kendisinin bu şikâyetine karşı çıkmak istermiş gibi, elini kaldırdı. “Sen bana gereğinden fazla öfkelenme. Ayrıca, ben hiçbir şey ima etmiyorum. Seni doğrudan doğruya cinayetle suçluyorum. Senin başka bir kadınla ilişkin var mıydı, Enoch? Karını öldürmenin nedeni bu mu?”

“İğrenç bir suçlamada bulunuyorsunuz.”

“Dürüst olmak gerekirse… ve sana karşı daima dürüstüm… başka bir kadınla ilgili bir ipucu bulamadım. Bu konuda birçok kişiyle konuştum ve herkes her ikinizin de birbirinize sadık olduğunuzu söyledi.”

“Ben Naomi’yi seviyordum.”

“Evet, bundan söz etmiştin ve ben de bunun doğruluğunu kabul etmiştim zaten. Elma suyun ısınıyor.”

Caesar Zedd’e göre, insan ilk önce daima nasıl sakin olacağını öğrenmezse, güçlü olamaz. Kuvvet ve güç mükemmel bir özkontrolden kaynaklanır ve mükemmel özkontrol de yalnızca iç huzurla ortaya çıkar. İç huzur, diye belirtir Zedd, çoğunlukla derin, yavaş ve ritmik soluklar alıp vererek ve ayrıca geçmişe ve hatta şu ana değil de, geleceğe odaklanarak sağlanır.

Yatağında yatan Junior, gözlerini kapatıp yavaş ve derin soluklar alıp vermeye başladıktan sonra, düşüncelerini ilerideki günlerde onu hoşnut etmek için sabırsızlıkla bekleyen Victoria Bressler’a odakladı.

“Aslında,” dedi Vanadium, “benim buraya gelmemin esas nedeni çeyrekliğimi geri almak.”

Junior gözlerini açmıştı, ama sükûnetini sürdürmek için, uygun bir biçimde soluk alıp vermeye devam ediyor ve Victoria üst giysilerinden arındığı zaman, onun çıplak göğüslerinin nasıl görüneceğini belleğinde canlandırmaya çalışıyordu.

Üzerindeki o biçimsiz, mavi takım elbiseyle yatağın ayak ucunda duran Vanadium, onu önce bir konserve jambondan oymuş ve sonra da bu etten heykelciğe kalitesiz bir giysi giydirmiş olan ekzantrik bir sanatçının eserine benziyordu. Ama bu tıknaz, şişko dedektifin tehditleri karşısında, Junior erotik düşlere kapılamıyor ve Victoria’nın çıplak göğüsleri onun kolalı beyaz üniformasının ardına gizlenmiş bir halde kalıyordu.

“Bir polisin kazancı düşüktür,” dedi Vanadium, “bu nedenle her çeyreklik çok önemlidir.” Ve ardından, çeyreklik dedektifin sağ elinin başparmağıyla işaret parmağının arasında görünüverdi.

Bu onun dün gece Junior’a bıraktığı çeyreklik olamazdı. İmkânsızdı bu.

Sözcüklerle ifade edemediği nedenlerden ötürü, Junior o çeyrekliği tüm gün robdöşambrının cebinde taşımış ve bunu incelemek için, ara sıra cebinden çıkarmıştı. Ve kendisine uygulanan tahliller bittikten sonra da, üzerinden hiç çıkarmadığı bu hastane robdöşambrını çıkarmadan yatağına yatmıştı. Ve robdöşambr hâlâ pijamasının üstündeydi. Vanadium çeyrekliğin nerede olduğunu bilemezdi. Ayrıca, yemek tepsisini onun kucağına doğru uzattığında, robdöşambrın cebine ulaşacak kadar yakına gelmemişti.

Junior’in saflığını ölçmek için yapılan bir deneydi bu, ama o, parayı robdöşambrının cebinde arama zevkini Vanadium’a vermeyecekti.

“Sizin hakkınızda bir cinayet dilekçesi yazacağım,” dedi Junior.

“Bir sonraki ziyaretimde dolduracağın uygun bir form getiririm.”

Çeyrekliği doğruca havaya fırlatan Vanadium, kollarını hemen iki yana açtı ve ellerinin boş olduğunu göstermek için avuçlarını yukarıya kaldırdı.

Junior gümüşümsü çeyrekliğin dedektifin başparmağından fırladığını ve dönerek havaya yükseldiğini görmüştü. Ama sanki havada kaybolmuş gibi, para şimdi gitmişti.

Vanadium’un boş ellerini göstermesiyle, Junior’ın dikkati bir an için dağılmıştı. Ama polisin madeni parayı havada kapmasının hiçbir yolu yoktu. Yine de, yakalanamayan çeyreklik yere düşmüş olabilirdi. Ama o zaman da çıkan sesi duyardı. Böyle bir ses duymamıştı.

İnsana saldıran bir yılan kadar çabuk hareket eden Vanadium, çeyrekliği havaya fırlattığı zamankinden daha fazla yatağa yaklaşmış ve şimdi Junior'ın tam yanına gelerek, demir parmaklığın üzerinden ona doğru eğilmişti. “Naomi altı haftalık hamileymiş.”

“Ne?”

“Sana sözünü ettiğim haber bu. Otopsi raporundaki en ilginç tanı.”

Junior haberin kusmuğunda ipeka bulunmayışını bildiren rapor olduğunu düşünmüş, ama Vanadium'un önce bundan söz etmesi onu yanıltmıştı. Ve şu anda, dedektifin onu dikkatle inceleyen, keskin bakışlı, gri on penilik rengindeki gözleri kendisini yatağa çivilemişti.

Şimdi de Vanadium'un yüzüne o anakonda gülüşü yayılmıştı. “Naomi'yle bebek konusunda mı tartıştınız, Enoch? Belki karın bebeği istedi, ama sen istemedin. Bir bebek… senin tarzında bir adamı engeller. Büyük sorumluluktur.”

“Ben… ben bilmiyordum.”

“Kan testleri çocuğun senden olup olmadığını gösterir. Ve o zaman da tüm olay açıklanabilir.”

Junior korkuyla karışık olağanüstü bir duyguyla, “Baba olacakmışım demek,” dedi.

“Senin cinayet içgüdünü buldum mu acaba, Enoch?”

Onun duyarsızlığı karşısında şaşıran ve dehşete düşen Junior, “Bu suçu bana mı yüklüyorsunuz?” diye sordu. “Ben karımı ve bebeğimi kaybettim. Karımı ve bebeğimi.”

“Ben çeyreklik illüzyonunda ne kadar iyiysem, sen de azap çekiyormuş gibi gözbağcılık yapmakta o kadar iyisin.”

Junior'ın gözlerinden şimdi sel gibi yaşlar akıyor ve her şeyi bulanık görüyordu; yüzü sırılsıklam olmuştu. Üzüntüden ve öfkeden titreyen sesiyle, “Defol buradan, iğrenç, hasta ruhlu kahpe dölü,” diye bağırdı aniden. “Hemen buradan defol, defol!”

Kapıya doğru giden dedektif, “Elma suyunu içmeyi unutma,” dedi. “Mahkemede yargılanman için güç kazanman gerekir.”

Junior sanki soyulan on bin soğanın oluşturduğundan fazla miktarda gözyaşına kapıldığını fark etmişti. Bunun nedeni karısı ve doğmamış bebeğiydi. Çok sevdiği Naomi'yi kurban etmeyi istemişti, ama bu arada ana rahmine düşen ilk çocuğunu da kurban ediyor olacağını bilseydi, bunun bedelinin ağırlığını anlardı. Çok fazlaydı bu vicdan yükü. Şimdi her şeyini yitirmişti.

Vanadium'un yanından ayrılmasının üzerinden daha bir dakika bile geçmeden, hiç kuşkusuz bu nefret dolu polisin yollamış olduğu bir hemşire çabucak odaya girdi. Onca gözyaşının arasından onun güzel olup olmadığını söylemek zordu. Güzel bir yüzü vardı belki. Ama vücudu incecik bir sopa gibiydi.

Junior'ın bu ağlama nöbetinin karın kaslarında spazmlar oluşturacağından ve sonuçta onun yeni bir kusma nöbetine gireceğinden korkan hemşire, sakinleştirici bir ilaç getirmiş ve bu hapı kendisine verilen elma suyuyla yutmasını istemişti.

Junior elma suyuna dokunmaktansa bir ölçek karbolik asit içmeyi yeğlerdi, çünkü yemek tepsisini ona getiren Thomas Vanadium'du. Şu ya da bu şekilde ondan kurtulmak isteyen manyak polis, yasa gereği yapılacak uygulamalar yetersiz kaldığında, zehir kullanabilecek bir yaradılıştaydı.

Junior elma suyunu içmemekte ısrar edince, hemşire yatağın yanında duran sürahiden ona bir bardak su boşalttı. Vanadium sürahinin yanına bile yaklaşmamıştı.

Bir süre sonra, sakinleştirici ilacın ve Caesar Zedd'in rahatlama teknikleri sayesinde Junior kendine geldi.

Hemşire de, ağlama nöbeti geçene dek onun yanında kalmıştı. Ama kendisinin bir kez daha şiddetli sinirsel kusma yaşamayacağı kesindi. Junior daha önceki elma suyunun garip bir tadı olduğundan yakınınca, hemşire ona taze bir elma suyu getireceğine söz verdi.

Yalnız kaldığında yine sakinleşen Junior, Zedd felsefesinin hiç tartışmasız ana ilkesi olan kavramı uygulayabilmişti: Her kötü olayın daima parlak yanına bakın. Ne kadar korkunç bir durumla karşı karşıya kalırsanız kalın, bu yenilginin ciddiyetine karşın, eğer yeterince güçlü bir araştırma yaparsanız, yaşadığınız olayın parlak yanını daima keşfedebilirsiniz. Mutluluğun, başarının ve akıl sağlığının anahtarı, kötü olayın olumsuz yanını tümüyle kulak ardı etmek, onun sizin üzerinizdeki gücünü yadsımak ve en karanlık anlarınızda bile bu olayın parlak yanını keşfederek, en kötü bir felaket de dâhil olmak üzere, yaşamın her gelişimini kutlamak için bir neden bulmaktır.

Junior'ın yaşadığı bu olayın parlak yanı, kör edici bir parlaklıktaydı. Hem ayrıcalıksız güzellikteki karısını ve hem de doğmamış çocuğunu kaybeden Junior, yanlış bir ölüm istemine karşı bu eyaletin onu savunacağını umduğu jüri üyeleri karşısında sempati, acıma ve sevgi duyguları kazanacaktı. Daha önce Knacker'in, Hisscus'ın ve Nork'un onu

ziyaret etmelerine şaşırmıştı. Bu tür insanlarla karşılaşacağını da hiç düşünmemişti; kendisi, işi ağırdan alan ve sıradan bir öneriyle karşısına çıkacak olan bir tek avukat bekliyordu. Ama onların niçin güç kaybetmiş olduklarını ve kendisine denge sağlayıcı karşıt bir tazminat ödeme konusunda onunla tartışmak için neden bu kadar istekli olduklarını şimdi anlıyordu. Naomi'nin hamile olduğunu onlara polisten önce adli tıp doktoru haber vermiş ve kendileri de bu durumdan ötürü eyaletin zarar göreceğini düşünmüşlerdi.

Hemşire soğuk, tatlı ve taze elma suyuyla geri döndü.

İçeceği yavaş yavaş yudumlayan Junior, bardağın sonuna geldiğinde, aklına ani bir düşünce takıldı; Naomi hamileliğini ondan gizlemişti.

Gebeliğinin altı haftasında en azından bir regl dönemi geçmiş, ama sabah bulantılarından yakınmamasına karşın, mutlaka birtakım şikâyetleri olmuştu. Durumunu fark etmemesi olanaksızdı.

Junior yeni bir aile bireyine karşı olduğu fikrini asla savunmamıştı. Naomi'nin bir çocukları olacağını ona söylemek için korkmasına neden yoktu.

Şimdi Junior'ın, üzücü de olsa, karısının bebeği doğurmak ya da kendisinin onayı olmadan onu yasadışı bir yöntem olan kürtajla aldırmak konusunda karar vermediğine inanmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Naomi ona bile söylemeden, bu çocuktan kurtulmayı düşünüyordu demek ki.

Bu hakaret, bu onur kırıcı davranış, bu ihanet Junior'ı şaşkına çevirmişti.

Eğer Naomi'nin hamileliğini gizlemesinin nedeni bu çocuğun aslında kocasından olmadığından ötürü duyduğu kuşkuysa, Junior şaşırmakta haklıydı. Ve kan testleri çocuğun babasının Junior olmadığını ispatlarsa, Vanadium'un içgüdüsü güçlenecekti. Ama bu doğru bir içgüdü olmayacaktı, çünkü Junior ne karısının hamileliğini ve ne de onun başka bir adamla ilişkisi olduğunu biliyordu. Yine de dedektif bu bilgileri savcıya aktaracak ve o da en azından birkaç jüri üyesini bu konuda ikna edecekti.

Seni sersem, sadakatsiz kahpe dölü Naomi.

Junior onu böylesine merhametli bir biçimde öldürmüş olmaktan ani bir pişmanlık duymuştu. Eğer ona işkence etseydi, onun o sırada çekeceği acıların anısıyla hiç değilse kendisi de şimdi huzur bulurdu.

Bir an için yaşadığı olayın parlak yanını bulmaya çalıştı. Ama böyle bir olgu aklına gelmiyordu.

Ardından, misket limonlu jöleyle gazozlu karakerleri yedi. Ve sonra çeyrekliği anımsayınca, elini ince, pamuklu robdöşambrın sağ cebine soktu; orada olması gereken madeni para yerinde yoktu. Sol cep de boştu.

Bölüm 27

BRIGHT BEACH'IN tek cenaze levazımatçısı olan Walter Panglo, ölü gömmenin dışında, bahçesinde çiçek yetiştirmekten hoşlanan, yumuşak huylu, nazik bir adamdı. Bu bahçedeki ödül kazanacak kadar güzel güllerden yaptığı kocaman buketleri hastalara, âşık gençlere, doğum gününü kutlayan okul kütüphanecisine ve kendisine karşı saygı gösteren yazmanlara verirdi.

Karısı Dorothea da kocasına tapardı, ama bu sevgisi onun seksen yaşındaki annesini eve kabul etmesi ve bu yaşlı bayana karşı sanki o bir düşes ya da bir azizeymiş gibi davranmasından kaynaklanmıyordu. Panglo yoksullara karşı da aynı cömertlikle davranır ve onlardan cenaze işlemleri için gereken paranın çok azını talep ederdi.

Edom'ın ikiz erkek kardeşi Jacob Isaacson, Panglo hakkında hiçbir olumsuz yargıya sahip değilse de, ona güvenmiyordu. Eğer cenaze levazımatçısı ölülerin altın dişlerini sökerken ve onların kalçalarındaki şeytani sembolleri oyarken yakalanmış olsaydı, Jacob, "Doğrudur bu," derdi. Ve ayrıca eğer Panglo hastalıklı kadavralardan aldığı şişeler dolusu kanı saklayıp sonra da bir gün kent sokaklarında koşarak bu kanları hiçbir şeyden şüphelenmeyen insanların yüzlerine fırlatmış olsaydı, Jacob'un kılı bile kıpırdamazdı.

Jacob, Agnes'la Edom'ın dışında hiç kimseye güvenmezdi. Yıllar süren dikkatli gözlemlerden sonra, Joey Lampion'a da güvenmişti. Ama Joey ölmüştü ve cesedi de Panglo Cenaze Evi'nin ilaçlama odasındaydı. Ama Jacob şu anda bu odanın çok uzağında duruyordu ve sağ birisi olarak oraya asla adım atmak niyetinde değildi. Walter Panglo'nun eşliğinde, cenaze merasimi hazırlığı odasında duran tabutlardan hangisini seçeceğine karar vermekle meşguldü.

Jacob, Joey için en pahalı tabutu istiyordu; ama Joey gibi alçakgönüllü ve sağduyulu bir adam bunu onaylamazdı. Bu nedenle Jacob çok pahalı olmayan güzel, ama sade bir tabut seçti.

Sevdiği ve hayran olduğu Joey Lampion kadar genç bir adamın cenaze töreni hazırlığını yapmaktan ötürü üzüntü duyan Panglo, her tabut seçiminde, bu ölüme inanamadığını belirtmek için duraksıyor ve Jacob'dan

çok kendini rahatlatıcı sözcükler mırıldanıyordu. En sonunda seçilen tabutun üstüne elini koyarak, “İnanılmaz bir trafik kazası; hem de oğlunun doğduğu günde,” dedi. “Ne kadar üzücü bir olay. Çok üzücü.”

“Böylesine inanılmaz bir olay değil bu,” diye belirtti Jacob. “Otomobil kazalarında her yıl kırk beş bin kişi ölüyor. Arabalar ulaşım aracı değildir. Ölüm makineleri bunlar. Kazalardan sağ kurtulan on binlerce kişi de sakat kalıyor.”

Doğanın kötülüğünden korkan Edom’ın aksine, Jacob gerçek kıyametin insan eliyle olacağına inanıyordu.

“Trenler de güvenli değil. ‘60 yılındaki Bakersfield kazasına bakın. San Francisco’dan yola çıkan Santa Fe Chief, benzin bidonları yüklü bir kamyona çarptı. Nehir gibi akan alevlerin arasında on yedi kişi öldü.”

Jacob insanların kalın sopalarla, bıçaklarla, tabancalarla, bombalarla, çıplak elleriyle neler yapabileceklerinden korkardı, ama öldürme amacıyla üretilmeyen ve yaşam değerini yükseltmek amacıyla imal edilen uygarlık aracı aletler, makineler ve araç gereçler onun aklını daha çok kurcalardı.

”‘57‘de Londra’da iki tren çarpıştığında, elli kişi öldü. Ve İngiltere’de de ‘52 yılında yüz on iki kişi paramparça oldu.”

Panglo kaşlarını çattı, “Haklısın, korkunç, çok korkunç kazalar oluyor, ama benim anlamadığım şey, trenler neden…”

“Tümü aynı. Arabalar, trenler, gemiler, tümü de aynı,” diye ısrar etti Jacob. ” Toya Maru’yu anımsıyor musunuz? Bu Japon feribotu ‘54 Eylülü’nde alabora oldu. Bin yüz altmış sekiz kişi öldü. Daha da kötüsü, ‘48’de Manchuria’da, ulu Tanrım, bir Çin şilebinin kazan dairesinde bir patlama oldu ve altı bin kişi öldü. Bir gemideki altı bin kişi!”

Bu konuşmaları izleyen bir saat boyunca, Walter Panglo, cenaze merasiminin planlanması konusunda Jacob’a bilgi vermeye çalıştığı sırada, Jacob da ona sayısız uçak, gemi, ve tren kazalarından, kömür madeni felaketlerinden, baraj çökmelerinden, otel ve gece kulübü yangınlarından, boru hattı, petrol kuyusu ve cephanelik patlamalarından söz edip durdu…

Cenaze töreni ve defin işlemleriyle ilgili tüm detaylarda anlaştıktan sonra, Walter Panglo’nun sol yanağında bir tik oluşmuştu. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve sanki çok korkmuş gibi, iki dudağı şaşkınlıktan birbirine kenetlenmişti. Elleri terden yapış yapış olmalıydı, çünkü bunları durmaksızın elbisesinin üstüne sürüp kurulamaya çalışıyordu.

Cenaze levazımatçısının bu huzursuzluğunun farkına varan Jacob, Panglo’ya karşı hissettiği güvensizliğinin böylece kanıtlanmış olduğundan

emindi artık. Bu tikli, yer cücesine benzer adamın gizleyecek bir şeyi vardı herhalde. Suçluluktan kaynaklanan sinirliliği anlamak için, Jacob'ın polis olmasına gerek yoktu.

Panglo kendisini cenaze evinin ön kapısına götürdüğü sırada, Jacob ona doğru sokuldu. "Joey Lampion'ın altın dişleri yoktu."

Panglo şaşırmış görünüyordu. Ama belki de sahte bir davranıştı bu.

Ufak tefek cenaze levazımatçısı, müteveffanın dişleri konusunda fikir belirtmek yerine, Jacob'ı rahatlatıcı birkaç sözcük söyledi ve kendisini daha da rahatlatmak için, elini onun omzuna koydu; ama Jacob bu dokunuştan rahatsız olmuştu.

Aklı karışan Panglo, bu kez ona sağ elini uzatınca, "Üzgünüm, kusura bakmayın, ama ben hiç kimseyle el sıkışmam," dedi Jacob.

Onun amacını anlamamasına karşın, elini indiren Panglo, "Pekâlâ, tabii, anlıyorum," diye yanıtladı.

"Son zamanlarda insanların elleriyle neler yapabileceklerini asla bilemezsiniz," diye açıkladı Jacob. "Sokağın sonunda oturan o saygın banker, otuz kadını paramparça doğrayıp evinin arka bahçesine gömmüş olabilir. Ve kapı komşumuz olan o hoş dindar bayan da kendisini terk etmeye çalışan sevgilisinin çürüyen cesediyle aynı yatakta uyuyor olabilir ya da zevk için işkence yaparak öldürdüğü anaokulu çocuklarının parmak kemiklerinden mücevherler üretebilir."

Panglo onun kendini güvende hissetmesi için, her iki elini de pantolonunun ceplerine soktu.

"Bende böyle olaylarla ilgili yüzlerce dosya var," dedi Jacob, "ve daha kötüleriyle ilgili. Eğer ilginizi çekerse, bunların bazılarının kopyalarını size verebilirim."

"Çok düşüncelisin," diye kekeledi Panglo, "ama benim okumaya ayıracak çok az zamanım var, çok az zamanım."

Joey'in cesedini bu garip, sinirli cenaze levazımatçısıyla birlikte bırakma konusunda isteksiz olan Jacob, yine de Victoria tarzı cenaze evinin verandasını geçip, arkasına bile dönüp bakmadan buradan ayrıldıktan sonra, özellikle kavşaklardaki trafiğe dikkat ederek, eve kadar olan bir millik yolu yürüdü.

Büyük garajın üstündeki dairesine bir dizi dış merdivenle ulaşılıyordu. Daire iki odayla bölünmüştü. Birincisi bir oturma odasıyla bir köşesinde iki kişilik bir yemek masası bulunan küçük bir mutfağın karışımıydı. Bunun yanında da içinde bir banyo olan küçük bir yatak odası vardı.

Her iki odanın duvarlarına kitap raflarıyla dosya dolapları yerleştirilmişti. Jacob burada sayısız kazaların, insanların neden olduğu felaketlerin, seri katillerin ve içki âlemlerinde cinayet işleyen katillerin olay dosyalarını saklıyordu: kasıtlı ya da kasıtsız olarak işledikleri suçlarla insanlığı alçaltan kişilerle ilgili yadsınamaz kanıtlardı bunlar.

Çok düzenli tuttuğu yatak odasında, Jacob ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzanarak, gözlerini tavana dikti; kendini yararsız biri gibi hissediyordu.

Agnes dul kalmış ve Bartholomew babasız doğmuştu.

Çok fazlaydı bu, çok fazla.

Jacob, Agnes hastaneden eve döndüğünde onun yüzüne bakmaya nasıl dayanacağını bilemiyordu. Kız kardeşinin gözlerindeki üzüntünün, sanki kendisinin kalbine bir bıçak saplanmış gibi, onu öldüreceği kesindi.

Agnes'ın yaşam boyu sürdürdüğü iyimserliğiyle onun bunca zor yıllara karşı mucizevi bir şekilde elden burkmadığı neşesi bile, bu olayın üstesinden asla gelemeyecekti. Ve o, artık ne kendisi ve ne de Edom için bir umut simgesi olabilecekti. Bundan sonraki gelecek onlar için karmaşık ve sürekli bir umutsuzluktu artık. Belki de şans eseri, şimdi gökyüzünden bir uçak düşer ve onu şu anda yok ederdi.

En yakın tren yoluna çok uzak oldukları için, raydan çıkan bir trenin garajı parçalamasını ummak mantıksız olurdu. Ama olumlu bir durum vardı; oturduğu daire gazla ısıtılıyordu. Bir sızıntı, bir kıvılcım, bir patlama olursa, o zaman zavallı Agnes'ı böylesine üzüntülü görmek zorunda kalmazdı.

Bir süre sonra, yukarıdan bir uçak düşmeyince yataktan kalkan Jacob, mutfağa gidip Agnes'ın en gözde imalatlarından birini yapmak için bir miktar hamur hazırladı. Hindistan ceviziyle kabuklu cevizli ve çikolatalı kurabiye pişirecekti.

Hiçbir amacı olmadan yaşadığı bu dünyada kendini tümüyle yararsız birisi olarak görürdü, ama pastacılık yeteneği çok iyiydi... Dünyaca ünlü bir pasta uzmanından herhangi bir tarif alabilir ve bunu daha da geliştirebilirdi.

Kurabiye pişirirken dünya ona daha tehlikesiz bir yermiş gibi görünürdü. Ve bazen de kek yaptığı sırada, korku duygusunu unuturdu. Belki de şimdi gaz fırını yüzüne patlayabilir ve en sonunda onu huzura kavuştururdu, ama böyle olmasa bile, en azından Agnes için kurabiye pişirmiş olacaktı.

Bölüm 28

SAAT öğlen birden kısa bir süre önce, hayli öfkeli görünen, gözleri kan çanağı gibi olan ve avaz avaz bağırarak hırlarcasına dişlerini gösteren Hackachaklar odaya girdiler.

Junior bu ayrıcalıklı yaratıkların gelmelerini bekliyor ve geçmişte daima olduğu gibi onların şimdi de canavarlaşacaklarını biliyordu. Ama buna karşın, hastane odasına apar topar girdiklerinde, şaşırarak yastıklarına dayandı. Karı kocanın her ikisi de, oruç tutan, yüzleri boyalı yamyamlar gibiydiler. Abartılı hareketlerle, sanki dişlerinin arasında yemek artıkları kalmış da bunları tükürüyorlarmış gibi, onu kınarcasına küfürler savurup duruyorlardı.

Arkadaşlarının Koca Rude dedikleri ve bir oduncunun baltasıyla oyulmuş tahta bir heykel kadar kaba görünen Rudy Hackachak, 1.93 boyundaydı. Kolları bileklerinden bir iki santim kısa, yeşil polyester bir takım elbiseyle, koyu idrar sarısı bir gömlek giymiş ve üçüncü dünya ülkelerinden birinin bayrağının karmaşık renklerinden oluşan bir kravat takmış olan bu iri yarı adam, Transylvania'da geceyi barlarda geçirerek taşkınlık yapan Dr. Frankenstein'ın o kepaze yaratıklarından birine benziyordu.

Yatağın parmaklığını kavrayan Rudy, sanki bunu parçalayacakmış ve demirlerinden birini sopa gibi kullanarak damadını bayıltıncaya kadar dövecekmiş gibi öfkeyle, “Aklını başına toplasan iyi olur, sersem zampara,” dedi Junior'a.

Eğer Koca Rude Naomi'nin babasıysa, ondan kızına bir tek gen bile geçmemişti; karısının yumurtasını da böğürerek cinselliğin doruğuna ulaştığı ve o gür sesiyle bağırdığı sırada her nasılsa döllemiş olmalıydı, çünkü ne görünüş ve ne de kişilik açısından Naomi ona hiçbir şekilde benzememişti.

Kırk dört yaşında olan Sheena Hackachak ise günün film yıldızlarından çok daha güzel bir kadındı. Şimdi bile gerçek yaşından yirmi yaş daha genç görünüyor ve ölen kızına öylesine benziyordu ki, Junior onu görünce erotik bir nostaljiye kapılmıştı. Ama Naomi'yle annesinin arasındaki benzerlikler yalnızca dış görüntüyle ilgiliydi. Sheena yüksek sesle konuşan, duygusuzca

davranan, bencil bir kadındı ve galiz küfür sendromuna kapılan denizcilere hizmet vermekte ustalaşmış bir genelev patroniçesine özgü aynı küfür dağarcığına sahipti.

Yatağa doğru yaklaşan Sheena, Koca Rude'la Junior'ın arasında durdu. Junior, kadının kullandığı bu galiz küfürlerle kendini bir septik tank hortumuyla baştan aşağı yıkanmış gibi hissetmişti.

Yatağın ayak ucuna yaklaşan üçüncü ve en son Hackachak, Naomi'nin yirmi dört yaşındaki ablası Kaitlin'di. Fiziksel benzerliğini babasından ve kişiliğiyle ilgili özellikleri de hem annesinden ve hem de babasından alan Kaitlin, şanssız kız kardeş sıfatındaydı. Kahverengi gözlerindeki garip bakırımsı kırmızı tondan ötürü, insana ne zaman öfkeyle baksa, ışık yansımasına göre, gözleri kan kırmızısı kadar parlaklık kazanırdı.

Kaitlin de kendisini Hackachak kabilesinin bir üyesi yapan tiz sese ve küfür kullanma yeteneğine sahip olmakla birlikte, bu saldırganlığı şimdilik annesiyle babasına bıraktığı için mutlu görünüyordu. Ama Junior'a yöneltiği delici bakışları, eğer jeolojik olarak kullanılabilseydi, bunların toprağı delip birkaç dakika içinde yeraltından petrol çıkartacağı kesindi.

Aile üyeleri eğer üzüntülerini belirtmek isteselerdi, Junior'a dün gelirlerdi; ama böyle yapmamışlardı.

Bir kez kocasına kendisini sanki kurtlar tarafından yetiştirilen Romulus ve Remus ya da iğrenç gorillerin eline düşen Tarzan gibi hissettiğini söyleyen Naomi'ye göre, ailesi ona uzak davranmıştı. Junior için ise, Naomi tatlı ve iyi kalpli Cinderella'ydı ve o da onu kurtaran, kendisine âşık olan prens.

Hackachakları hastaneye getiren neden onların üzüntüleri değil de, Junior'ın karısının trajik ölümü sonucunda ona verilmek istenen parayı kâr sağlayıcı bir ödenti olarak düşünmesinden ötürü bunu kesinlikle kabul etmediğini öğrenmiş olmalarıydı. Onun Knacker'ı, Hisscus'ı ve Nork'u reddettiğini biliyorlardı.

Eğer Junior karısının ölümü konusunda eyaleti ya da devleti sorumlu tutmazsa, kayınpederiyle kayınvalidesi ve baldızı çektikleri acı ve üzüntü karşılığında bir bedel elde etme şansından yoksun kalacaklardı. Ve bu durumda, daha önce hiç yapmadıkları bir biçimde, bir aile olarak birleşmeleri gerektiği duygusuna kapılmışlardı.

Junior, Naomi'yi çürük parmaklıktan aşağıya ittiği andan itibaren, Rudy'nin, Sheena'nın ve Kaitlin'in onu ziyarete geleceklerini tahmin ediyordu. Karısının kaybı karşılığında eyaletin ödenti önerisini bir hakaret

olarak kabul ediyormuş gibi davranacağını, buna şaşırmış numarası yapacağını ve ona bu öneriyle gelen kişileri ikna ederek onlara karşı çıkabileceğini de biliyordu… Ta ki yorucu günlerden ve haftalardan sonra, Hackhachaklar, bitip tükenmez açgözlülükleriyle, yavaş yavaş, ona umutsuz, yorucu ve iğrenç bir biçimde öfkeyle baş eğdirene ve kendisi de bu durumu isteksizce de olsa kabul edene dek.

Zalim kayınpederinin, kayınvalidesinin ve baldızının onunla işleri bittiğinde, Junior, Knacker'ın, Hisscus'ın, Nork'un ve Naomi'nin ölümünde onun rolü olduğu kuşkusuna kapılmış olabilecek herkesin sempatisini kazanacaktı. Hatta Thomas Vanadium bile, şüphelerinin yok olduğunu görecekti belki.

Yaralı avlarının ölmesini bekleyen leşle beslenen kuşlar gibi tiz seslerle bağırarak konuşan Hackachaklar, hemşirelerden iki kez ciddi uyarılar almışlardı. Kendilerine daha sessiz olmaları ve diğer odalardaki hastalara karşı saygılı davranmaları söylenmişti. Daha sonra ise, kaygılanan hemşireler ve hatta bir dâhiliye uzmanı bunca gürültü ve patırtı arasında Junior'ın durumunu kontrol etme cesaretini göstererek, ona ziyaretçileri, özellikle de bu ziyaretçileri kabul edebilecek gibi olup olmadığını sordular.

Üzüntünün ve uzun süredir çektiği acının simgesi olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla, "Onlar benim sahip olduğum tek aile," dedi Junior.

Bu iddia doğruydu. Junior'ın, başarısız bir ressam, ama hayli başarılı bir alkolik olan babası, California, Santa Monica'da yaşıyordu. Junior dört yaşındayken babasından boşanan annesi ise, on iki yıl önce bir akıl hastanesine yatırılmıştı. Junior annesiyle babasını nadiren görürdü. Kendilerinden Naomi'ye hiç söz etmemişti. Çünkü ikisinin de bundan böyle bir araya gelmeleri olanaksızdı.

Junior'la ilgilenen son hemşire de odadan ayrılınca, yatağa yaklaşan Sheena, sanki bir et lokması koparıp bunu ağzına atıverecekmiş gibi, Junior'ın yanağını başparmağı ve işaret parmağıyla acımasız bir şekilde çimdikledi.

"Şunu kafana sok, ot beyinli herif. Ben değerli kızımı, Naomi'mi, yaşam ışığımı kaybettim."

Naomi'yle ilgili bu sözler karşısında sanki ihanete uğramış gibi görünen Kaitlin, öfkeyle annesine baktı.

"Naomi… o yirmi yıl önce benim karnımdan çıktı, seninkinden değil," diye konuşmaya devam etti Sheena, öfkeli bir fısıltıyla. "Eğer burada acı çeken birisi varsa, o da benim, sen değil. Zaten sen kimsin ki? Onunla iki

yıldır yatıp kalkan bir adam; sen busun işte. Ama ben onun annesiyim. Sen benim acımı asla anlayamazsın. Ve eğer bu alık adamların yapacağı ödeme konusunda bizimle beraber olup bir aile gibi davranmazsan, sen uyurken ben buraya gelir, senin hayalarını keser ve bunları kedime yediririm."

"Ama sizin kediniz yok ki."

"Bir tane satın alırım," dedi Sheena kararlılıkla.

Junior onun savurduğu bu tehdidi uygulayacağını biliyordu. Bu parayı kendisi talep etmemiş olsa da -ki aslında bunu istiyordu Sheena'yi engellemeye asla cesaret edemezdi.

Big Foot kadar iriyarı olan ve bir kertenkele kadar doğruyanlış kavramından yoksun bulunan Rudy bile, bu kadından korkardı.

Ne yazık ki insan diye geçinen bu üçlü, para delisiydi. Rudy kullanılmış araba satan altı adet firma sahibiydi; ayrıca, Oregon'un beş bölgesinde, hem kullanılmış ve hem de yeni Ford arabaların satış bayiliğini yaptığı ve bunlarla gurur duyduğu galerileri vardı, ama iyi yaşamaktan zevk alırdı. Yılda dört kez Vegas'a gider ve sidik torbasını boşaltır gibi para harcardı. Sheena da Vegas'ı sever ve şeytanca alışveriş yapardı. Kaitlin ise yakışıklı adamlardan hoşlanırdı, ama loş bir odada yanlışlıkla babasına benzetileceğinden ötürü, hoşlandığı iri kıyım adamlarla ilişkide bulunmak için kendisi onlara para verirdi.

Akşamüstüne kadar ona sürekli hakaret edip duran Hackachaklara tahammül etmeye çalışan Junior, bir an, Vanadium'un kapı girişinde durduğunu ve onları gözlemlediğini fark etmişti. Mükemmel bir şeydi bu. Ama Junior polisi görmezlikten gelmiş ve sonra, kaçamak bir bakışla kapıya bir kez daha baktığında, Vanadium'un bir hayalet gibi yok olduğunu görmüştü. Tıpkı şişko bir hayalet gibi.

Gün boyu hastane odasında kalan Hackachaklar, akşam yemeğinin ardından da buradan ayrılmamakta ısrarlıydılar. Hastane personeli şimdiye dek böyle bir olaya tanık olmadığı için, her vardiya değişiminde, bu garip gösteriyi izlemek amacıyla çeşitli gerekçeler gösteren gereğinden fazla hastabakıcı, Junior'ı kontrol etmeye gelmişti.

Akşam ziyaret saatleri bitiminde bile odadan ayrılmamakta direnen aile en sonunda buradan çıkarılınca, Junior üçünün de uyguladığı baskılar karşısında yine de pes etmemişti. Çünkü eğer onların düşüncelerini değiştirmeye ve kendilerini onun düşüncesi doğrultusunda zorla ikna etmeye çalışsaydı, en azından birkaç gün daha bu üçlüye karşı koymak

zorunda kalacaktı. Ama en nihayet yalnız kaldığında, hem bedensel, hem duygusal ve hem de zihinsel olarak yorgun düşmüştü.

Cinayet başlı başına kolay bir işti, ama bundan sonraki dönem düşündüğünden de zor olmuştu. Eyaletle yapacağı olası esas anlaşma finansal açıdan onu yaşam boyu güvencede tutacaksa da, bunun yaratacağı stres öylesine büyük olacaktı ki, karamsarlığa kapıldığı anlarda, elde edeceği bu ödülün riske değecek bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Bundan sonra asla böylesine tez canlılıkla cinayet işlememesi gerektiğine karar vermişti şimdi. Asla böyle bir şey yapmayacaktı. Aslında, kendisini korumak zorunda kalmadıkça hiç kimseyi öldürmemeye de yemin etmiş bulunuyordu artık. Çok geçmeden zengin olacaktı… ama eğer yakalanırsa kaybedeceği çok şey vardı. Cinayet harika bir maceraydı, ama ne yazık ki bundan böyle üstesinden gelemeyeceği bir eğlenceydi. Yine de, eğer bu ay sona ermeden önce bu ciddi yeminini iki kez bozacağını bilmiş olsaydı ve kurbanlardan hiçbirisi ne yazık ki bir Hackachak olmayacaktı bu gece böylesine çabuk uykuya dalamaz ve düşlerinde Thomas Vanadium’un cebindeki yüzlerce çeyrekliği zekice çaldığını ve şaşkın dedektifin de bunları boş yere aradığını göremezdi.

Bölüm 29

PAZARTESİ sabahı, Joey Lampion'ın mezarının çok üstüne yükselmiş olan yarı saydam mavilikteki California gökyüzü öylesine açık ve berrak bulutlarla kaplanmıştı ki, dünya sanki tüm pisliklerden arınmış gibi görünüyordu.

St. Thomas Kilisesi'ndeki cenaze törenine katılan büyük bir kalabalık, ayin boyunca şahmın arka kısmında, dış dehlizde ve dışarıdaki kaldırımda omuz omuza durmuş ve şimdi de herkes mezarlığa gelmişti.

Edom'la Jacob'ın ona eşlik ettiği Agnes ise, bir tekerlekli iskemlede çimenlik alandan ve mezar taşlarının arasından geçirilmiş ve kocasının son istirahatgâhının yanına getirilmişti. Artık yeni bir kanama tehlikesi altında değilse de, doktorların direktiflerine göre, üzüntüden uzak durması gerekmekteydi.

Kollarında Bartholomew'u tutuyordu. Hava mevsim dışı ılık olduğu için, bebeğe çok kalın giysiler giydirilmemişti.

Agnes yanında bebeği olmadan bu son görevini yapmaya dayanamazdı. Kollarındaki bu küçücük ağırlık, gelecek adı verilen denize atılmış bir çıpaydı sanki ve bu kritik anda anıların çekiçle vuruluyormuş gibi kalbine doluşmasını, Joey'le birlikte yaşadıkları onlarca günün anılarını anımsamasını ve artık yok olan anılarla geçmişe sürüklenmesini engelliyordu. Bu anılar daha sonra kendisini rahatlatacaktı tabii. Ama henüz değil.

Mezarın yanındaki toprak yığını bir sürü çiçek ve fujerle dolmuştu. Henüz tam olarak mezara indirilmemiş olan tabutun üstünde siyah bir örtü vardı.

Dini inançları güçlü olmasına karşın, Agnes şu anda, ölümü zor ve çirkin kılan tabutun üzerine çiçeklerle fujerleri serpmeye hazır değildi. Keşiş cübbesi giyen iskelet biçimindeki Ölüm buradaydı ve mezarlıkta toplanan tüm dostları bir gün ele geçirmek için, onlara da tohumlarını serpiyordu.

Tekerlekli iskemlenin yan tarafında duran Edom ve Jacob, mezarlıkta süre gelen ayini izlemekten çok, gökyüzünü inceliyorlardı. Her iki erkek kardeş de, sanki gökte şimşekler görüyorlarmış gibi, kaşlarını çatmışlardı.

Agnes, Jacob’ın bir uçak ya da en azından bir helikopter kazası beklentisiyle titrediğini düşündü. Edom ise, bu dingin yerin, bu belirli saatte, sözde birkaç yüz bin senede bir, dünyadaki yaşamın çoğunu mahvedeceği söylenen o yok edici asteroidlerden biri için etkin bir nokta oluşturabileceği konusunda garip düşüncelere kapılmış olmalıydı.

Agnes’ın üzerine yürek parçalayıcı bir karamsarlık çökmüştü, ama bunun kendisini yıpratmasına izin vermeyecekti. Çünkü erkek kardeşlerinin yaptıkları gibi umut yerine üzüntüye kapılırsa, Bartholomew’un bu dünyadaki yaşantısı başlamadan bitmiş olurdu. Kendisi ona iyimserliği ve yaşamdan zevk almayı öğretmekle yükümlüydü.

Tabutun mezara indirilmesinden önceki ayininin ardından, hâlâ mezarın yanından ayrılmayan Agnes’a, ifade edilmesi zor duygularını belirtmek için gelenlerin arasında Paul Damascus da vardı. Damascus, Ocean Caddesi’ndeki Damascus Eczanesi’nin sahibiydi. Ortadoğu kökenli olan bu adamın koyu zeytin rengindeki cildine tezat olarak, saçları pas kırmızısı tonundaydı. Saçlarıyla aynı renkte olan kaşları, kirpikleri ve bıyığı, yakışıklı yüzüne tıpkı garip, bakır kırmızısı tonundaki bronz bir heykel havası veriyordu.

Paul bir dizinin üstünde, Agnes’in tekerlekli iskemlesinin yanına çömeldi. “Bu çok önemli bir gün, Agnes. Tüm başlangıçlarıyla birlikte çok önemli bir gün. Öyle değil mi?”

Paul bu sözcükleri kendisinin ne kastetmek istediğini Agnes’ın anlayacağından sanki eminmiş gibi söylemiş ve bunları söylerken de neredeyse göz kırparcasına gülümsemiş ve gözlerinde pırıltılar belirmişti; ona göre bu sözcükler gizli bir topluluğun üyelerinin kullandığı, söylenilenlerin dışında karmaşık bir anlam belirten ve ancak deneyimli kişilerin anlayabileceği kod sözcüklerdi. Ama Agnes ona yanıt bile veremeden ayağa fırlayan Paul, oradan hemen ayrıldı. Kendisinin yanına diz çöken ve ona doğru eğilen diğer arkadaşlar çoğalınca da Agnes hızla ilerleyerek kalabalığa karışan eczacıyı gözden kaybetti.

“Bu çok önemli bir gün, Agnes. Tüm başlangıçlarıyla birlikte çok önemli bir gün.”

Söylenecek ne kadar garip bir şeydi bu.

Agnes cesaret kırıcı gibi görünen, ama tümüyle hoşnutsuzluk yaratmayan tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

Genç kadın bir an ürperdi ve onun üşüdüğünü düşünen Edom, kendi ceketini üzerinden çıkarıp, bunu kız kardeşinin omuzlarına koydu.

***

Bu pazartesi sabahı Oregon kasvetliydi; Naomi’nin son yolculuğuna uğurlanacağı mezarlığın üstüne, henüz yağmur yağmamasına karşın, yoğun ve koyu bulutlar çökmüştü.

Mezarın yanında duran Junior, bozuk bir ruh hali içindeydi. Çok üzülüyormuş gibi davranmaktan usanmıştı.

Karısını kuleden aşağı ittiğinden bu yana üç buçuk gün geçmişti ve bu süre hiç de eğlenceli olmamıştı Doğuştan arkadaş canlısı olan Junior, hiçbir parti davetini geri çevirmezdi. Gülmekten, sevmekten ve yaşamaktan hoşlanırdı, ama bu ara her zaman matemli görünmesi ve üzüntülü bir ses tonuyla konuşması gerektiğini anımsamak zorunda kaldığında, yaşamdan zevk alamıyordu. Daha da kötüsü, şüphe çekmemek amacıyla, üzüntülü olduğu konusunda herkesin ona güvenmesini sağlamak için, en azından iki hafta ya da belki bir ay boyunca mahvolmuş dul rolü oynamak zorunda kalacağıydı. Dr. Caesar Zedd’in savunduğu özgelişim önerilerine sadık kalarak bunları izlediğinden, ayrıca duygusal davranan ve toplumsal beklentileri olan kişilere karşı daima sabırsızlık gösterdiğinden ötürü, şimdi sonsuz gibi görünen bir süre boyunca onlardan biriymiş gibi davranmakla yükümlüydü.

Olağanüstü duyarlılığı nedeniyle Naomi için acı çekmiş, şiddetli bir kusma ve boğaz kanaması geçirmiş, ayrıca altına işemişti. Üzüntüsü öyle sarsıcı olmuştu ki, bu kendisini öldürebilirdi. Bunca şey yeterdi artık.

Mezarlıktaki ayine yalnızca küçük bir grup katılmıştı. Junior’la Naomi birbirleriyle öylesine yoğun bir ilişki içindeydiler ki, şimdiye dek ancak birkaç arkadaş edinebilmişlerdi.

Hackachaklar da buradaydılar tabii. Ama Junior onların kanlı para kovalamacasıyla ilgili olarak kendilerine katılma konusunda henüz bir karara varmış değildi. Bu aile istediğini elde edene dek ona rahat ve huzur vermeyecekti.

Rudy’nin mavi takım elbisesi, her zamanki gibi kendisinin o hantal bedenine göre dar ve kısa kalmıştı. Bu cenaze töreninde bile, kötü bir terzi elinden çıkan bir takım elbise giymiş birisi gibi görünmüyor, bir ölünün gardırobunu yağmalayan bir mezar soyguncusunu andırıyordu.

Granit abidelerdeki geri plan resimlerin aksine, Öbür Dünya’da çürüyüp giden bir iskelete benzeyen Kaitlin ise, yaşayan insanlardan intikam almak

için, çürümekte olan tabutundan kalkıp buraya gelen bir varlığa benziyordu.

Rudy'le Kaitlin sık sık öfkeyle Junior'a bakıp duruyorlar ve Sheena da büyük olasılıkla onu göz hapsinde tutuyordu, ama Junior siyah peçesinden ötürü onun gözlerini göremiyordu. Üstündeki daracık siyah elbisesiyle şaşırtıcı bir görüntü oluşturan yaslı anne, üzüntülüymüş gibi davranmaktan sıkılmış olmalıydı, çünkü bitip tükenmez ayinin ne zaman sona ereceğini anlamak için, sürekli olarak kol saatine bakıp duruyordu.

Junior günün ilerleyen saatlerinde yapılacak olan aile ve arkadaş toplantısında onlarla birlikte olmak niyetindeydi.

Rudy öğleden sonra saat üçe dek buradaki işini sürdürmeyeceği yeni Ford bayiliği galerilerinden birinin tanıtım odasında bir yemek düzenlemişti: Pırıl pırıl Thunderbirdlerin, Galaxylerin ve Mustanglerin arasında, ölen kızları için yas tutulacak, öğle yemeği yenecek ve geçmiş yad edilecekti. Ama bu buluşma yerinde, kendisini yaşlı gözlerle ve hatta belki de öfkeyle görmeleri gereken tanıklar karşısında, Junior isteksiz de olsa, Hackachakların bu ısrarlı maddiyatçılığı konusunda ödün vermek zorunda kalacaktı.

Mezarlığın diğer bir bölümünde, yaklaşık yüz elli metre kadar ilerideki bir tepelikte, çok daha büyük bir grubun katıldığı ve Naomi'ninkinden önce başlamış olan başka bir cenaze töreni daha vardı. Şimdi bu tören bitmişti ve herkes arabalarına dönüyordu.

Kendisi uzakta olduğu ve etrafta bir sürü ağaç bulunduğu için, Junior diğer cenaze töreninin kime ait olduğunu pek fark edemiyordu, ama kalabalığın tümünü değilse de, çoğunu siyahiler oluşturmaktaydı. Bu nedenle, gömülen kişinin de bir siyahi olduğunu tahmin etti. Ama bu durum onu şaşırtmıştı. Oregon, Amerika'nın güneydoğu kesiminde değildi tabii ki. Burası ilerici bir eyaletti. Yine de şaşırmıştı işte. Bir avuç siyahinin yaşadığı diğer eyaletlerle karşılaştırıldığında, Oregon'da da yaşayan çok fazla siyahi yoktu ve Junior şimdiye dek, onların kendilerine ait mezarlıkları olduğunu düşünmüştü.

Onun siyahilere karşı ters bir tutumu yoktu. Bu insanlardan nefret etmediği gibi, kendileri hakkında önyargılı da değildi. Tüm insanlar gibi onların da yaşam hakları vardı. Kendi geleneklerini sürdürdükleri ve herkes gibi saygın bir toplumun kurallarına uydukları sürece, onlar da huzur içinde yaşama hakkına sahiptiler. Ama bu siyahinin mezarı Naomi'nin mezarının daha üst kısmındaydı. Zaman geçtikçe, ceset orada çürüdüğünde, bunun özsuları toprakla karışacaktı. Ve yağmur toprağı ıslattığında, yeraltı suları

sürekli olarak aşağıya doğru akarak Naomi’nin mezarına dek ulaşacak ve o siyahinin ceset özsularını karısınınkilerle karıştıracaktı. Junior’a göre uygun olmayan durum buydu. Ama bununla ilgili olarak şimdi hiçbir şey yapamazdı. Naomi’nin cesedini siyahilerin gömülmediği bir mezara taşımak epeyce söylentiye neden olurdu. Ve Junior kendi üzerine daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. Yine de, kısa bir süre sonra, bir vasiyetname hazırlamak için bir avukatla görüşmeye karar verdi. Bu vasiyetnamede kendisi ölünce yakılmak istediğini ve küllerinin içine hiçbir şeyin karışma olasılığı bulunmayan, yer seviyesinin hayli üstündeki o anıt taşlardan birinin içine defnedilmesini belirtecekti.

Uzaktaki cenaze törenine katılanlardan yalnızca bir kişi, servis yolunda duran sıra sıra arabaların yanına doğru gitmemişti. Koyu renk bir takım elbise giymiş olan bu adam, mezar taşlarıyla anıt taşların arasından aşağıya, doğruca Naomi’nin mezarına yürümeye başladı.

Siyahi bir yabancının neden buraya gelmek isteyeceğini düşünemeyen Junior, bir sorun çıkmayacağını umuyordu.

Protestan rahip işini bitirmiş, ayin sona ermişti. Ama başsağlığı dilemek için Junior’ın yanına hiç kimse gelmemişti, çünkü kısa bir süre sonra, Ford bayiliğinde verilecek olan yemekte onu yine göreceklerdi.

Diğer mezarlıkta biten ayinden ayrılarak buraya yaklaşan adamı Junior şimdi tanımıştı; bu adam ne bir siyahiydi ne de bir yabancı. Saygıdeğer bir Hackachak kadar rahatsızlık verici birisi olan dedektif Thomas Vanadium’du gelen.

Kendisinin bulunduğu yerden hâlâ yetmiş beş metre kadar uzakta olan Vanadium buraya gelemeden, Junior mezarlıktan ayrılmayı düşündü, ama ondan kaçıyormuş izlenimi vermekten korkuyordu. Junior’in dışında şimdi mezarın yanında kalanlar yalnızca cenaze levazımatçısı ve onun yardımcısıydı. Ona tabutu mezara şu anda indirmelerini mi, yoksa bu işi kendisi buradan ayrılana dek bekledikten sonra yapmalarını mı istediğini sordular.

Junior onlara devam etmelerini söyledi.

İki adam, tabutun asılı durduğu dikdörtgen biçimindeki mezar vincinin üstünden sarkan kıvrımlı yeşil örtüyü kaldırıp bunu rulo halinde sardılar. Örtünün siyah yerine yeşil olmasının nedeni Naomi’nin doğayı sevmesiydi; Junior da bu törenle ilgili tüm detayları düşünmüştü.

Mezar çukuru şimdi tümüyle ortaya çıkmıştı. Nemli toprak duvarlardan oluşan bir çukurdu bu. Taburun gölgesinde, mezarın dibi karanlık

görünüyor ve tam olarak seçilemiyordu.

Mezara ulaşan Vanadium, Junior'ın yanında durdu. Giymiş olduğu siyah takım elbise ucuz bir şeydi, ama üzerinde Rudy'ninkinden daha iyi duruyordu.

Dedektifin elinde uzun saplı tek bir beyaz gül vardı.

Vinci iki manivela çalıştırıyordu. Cenaze levazımatçısıyla yardımcısı aynı anda aygıtın kolların döndürdüler ve mekanizma hafifçe gıcırdadığı sırada, tabut yavaş yavaş çukura inmeye başladı.

Vanadium en sonunda, "Laboratuvar raporuna göre, Naomi'nin bebeği çok büyük olasılıkla kesinlikle sendenmiş," dedi.

Junior ise hiçbir şey söylemedi. Naomi hamileliğini ondan gizlediği için hâlâ morali bozuktu, ama bebeğin kendisinden oluşu hoşuna gitmişti. Vanadium şimdi cinayet nedeni olarak onu Naomi'nin ihaneti ve gayrimeşru bir bebek konusunda suçlayamazdı. Bu haber Junior'ı mutlu kılmakla birlikte, üzmüştü de. Çünkü Naomi'yi öldürmekle yalnızca güzel karısına değil, ilk çocuğuna da kıymıştı. Şu anda ailesini gömüyordu.

Doğmamış bebeğin babasının kendisi olduğu haberini ona ileten polisi bu konuda bir yanıt alma zevkinden yoksun bırakmak isteyen Junior, hiç duraksamadan mezara bakarak, "Sen kimin cenazesine katıldın?" diye sordu.

"Bir arkadaşın kızının. Onun San Francisco'da bir trafik kazasında öldüğünü söylüyorlar. Naomi'den bile daha gençmiş."

Bu manyak polisin yaşamla ilgili saçma kuramından alaycı bir biçimde söz ederek, hiç değilse ona biraz karşılık verebileceği konusunda bir an için kendine güvenen Junior, "Ne acı. Onun teli de çok erken kesilmiş. Bu kızın da müziği henüz gelişmeden sona ermiş demek," dedi. "Şimdi evrende bir ahenksizlik var, dedektif. Ve bu ahenksizlik titreşimlerinin seni, beni ve hepimizi nasıl etkileyeceğini hiç kimse bilemez."

Gülümsemememeye ve saygılı bir ciddiyet içinde görünmeye çalışan Junior, ardından Vanadium'a bir göz atmaya cesaret etti, ama bu alaycı konuşmayı duymamış veya duymuş da bunun neden söylendiğini fark etmemiş gibi davranan dedektif, Naomi'nin mezarına bakıyordu.

Junior tam o anda Vanadium'un gömleğinin sağ manşetinde bir kan lekesi gördü. Elinden de kan damlıyordu.

Beyaz gülün uzun sapındaki dikenler koparılmamış ve Vanadium çiçeği elinde öylesine sıkı tutmuştu ki, keskin dikenler etli avcuna batmıştı. Ama kendisi bunun farkında değilmiş gibiydi.

Konuşmaların biçimi aniden ciddileştiği için, Junior bu delice olaydan kaçıp kurtulmak istiyordu. Ama sapkın bir büyüye kapılmışçasına, olduğu yerde donup kalmıştı.

Hâlâ mezarın içine bakan Vanadium, “Bu çok önemli gün,” dedi yavaşça, “korkunç sonuçlara neden olacak gibi görünüyor. Ama aslında her güne benzer bir biçimde, bu günde de şimdilik yalnızca başlangıç var.”

Naomi’nin güzel tabutu, sert bir ses çıkararak çukurun dibine indi.

Junior’a göre kesin son buydu.

“Bu çok önemli gün,” diye mırıldandı dedektif.

Çıkış yolunu kullanmaya gerek olmadığına karar veren Junior, servis yolundan Suburban’ına doğru ilerledi.

Duvar saatlerinin sarkaçlarını andıran yağmur bulutları, kendisi mezarlığa geldiğinden bu yana fazla kararmamışlardı, ama şimdi daha kötü görünüyorlardı.

Arabasına ulaştığında, arkasına dönüp mezara doğru baktı.

Cenaze levazımatçısıyla yardımcısı vinci sökme işini neredeyse tamamlamak üzereydiler. Ve kısa bir süre sonra da, bir işçi çukuru toprakla kapatacaktı.

Junior oraya baktığı sırada, Vanadium sağ kolunu açık mezara doğru uzattı. Elinde dikenleri kendisinin kanıyla lekelenmiş olan beyaz gülü tutuyordu. Gonca gül mezara bırakılınca, görünmez olmuştu; açgözlü toprağın içindeki Naomi’nin tabutu üstündeydi şimdi.

***

Phimie’nin ve güneşin karanlıkta kaybolduğu bu pazartesi gecesi, Celestina rahip lojmanının yemek odasında annesi ve babasıyla birlikte akşam yemeğine oturdu. Ailenin diğer üyeleri, arkadaşlar ve kilise cemaatinin tümü gitmişlerdi. Evi garip bir sessizlik kaplamıştı. Daha önce bu ev daima sevgiyle ve sıcaklıkla doluydu ve hâlâ da öyleydi, ama Celestina ara sıra ürperiyor ve bunun odadaki hava cereyanından kaynaklanmadığını biliyordu. Bu ev daha önce hiç böylesine boş görünmemişti, ama şimdi evi kaplayan boşluğun nedeni kız kardeşinin kaybıydı.

Celestina ertesi sabah annesiyle birlikte San Francisco’ya dönecekti. Ama babasının bu boşluğa alışması için onu burada bırakmayı da istemiyordu. Yine de, hiç gecikmeden yola çıkmak zorundaydılar. Hafif bir

enfeksiyon geçiren bebek, iyileşir iyileşmez hastaneden çıkarılacaktı. Grace'le rahip geçici bir süre için bebeği evlat edinerek onu gözeteceklerinden ötürü, Celestina'nın da çocuğu büyütme hazırlıklarına girişmesi gerekmekteydi.

Akşam yemeği her zamanki gibi mum ışığında yeniyordu, Celestina'nın ailesi romantikti. Ve aynı zamanda o gecenin yiyeceği basit bir köfte bile olsa, kibar bir akşam yemeğinin çocuklar üzerinde uygar bir etki bıraktığına inanırlardı.

Onlar içkiyi terk etmiş olan Baptistlerden değildiler, ama yalnızca özel durumlarda şarap içerlerdi. Cenaze törenini izleyen ilk akşam yemeğinde, duaların ve gözyaşlarının bitiminin ardından, aile geleneklerine göre, kaybetmiş oldukları çok sevgili yakınları şerefine kadeh kaldırmaları gerekiyordu. Yalnızca tek bir kadeh şarap. Merlot marka.

Şu andaki durumda, titrek mum ışığı ne romantik bir hava yaratıyor ne de yalnızca uygar bir atmosfer sağlıyordu; oluşturduğu tek şey saygın bir sessizlikti.

Celestina'nın babası, dini bir tören yönetirmiş gibi, yavaş ve zarif hareketlerle şişeyi açıp şarabı üç kadehe boşalttı. Ama elleri titriyordu.

Mum alevinin hafif ışığı uzun ayaklı şarap kadehlerine yansımaktaydı.

Üçü de yemek masasının bir ucunda toplandılar. Celestina kadehini kaldırınca, koyu mor şarap mum alevinin ışığında yakut kırmızısına dönüşmüştü.

İlk kez konuşan rahip oldu, ama öylesine hafif bir sesle konuşuyordu ki, dudaklarından dökülen titrek sözcükler, Celestina'nın kulağına ulaşmaktan çok onun beynine ve yüreğine işliyordu. "Artık Tanrı'yla birlikte olan iyi huylu Phimie'nin şerefine."

"Benim için asla ölmemiş olan… tatlı Phimie'min şerefine," dedi Grace.

Şimdi konuşma sırası Celestina'ya gelmişti. "Gerçekten yine benimle birlikte olana dek, yaşamımın geri kalan kısmında her an anılarımda kalacak olan Phimie'nin ve… bu çok önemli günün şerefine."

"Bu çok önemli günün şerefine," diye yineledi annesiyle babası.

Şarabın tadı acıydı, ama Celestina bunun aslında tatlı olduğunu biliyordu. Acı tat kendisinin içindeydi, üzümden kaynaklanmıyordu.

Kız kardeşini yenilgiye uğratanın kendisi olduğu duygusuna kapılmıştı. Daha fazla ne yapmış olması gerekirdi acaba; işte bunu bilmiyordu, ama

daha akıllıca, daha içgüdüsel bir biçimde ve daha dikkatli davranmış olsaydı, bu korkunç kaybın üstesinden gelinebileceğinden emindi.

Eğer küçük kız kardeşini kurtaramadıysa, bundan böyle başkalarına ne gibi iyiliklerde bulunabilir ve kimler için ne tür umutlara kapılabilirdi ki? Parlaklaşan mum ışığının altında, iyi kalpli annesiyle babasının yüzleri düşlerde görülen meleklerinki gibi parlıyor ve sanki bu yüzler kendisine arka çıkıyorlardı.

Masanın karşısından ona doğru uzanan ve elini Celestina'nın elinin üstüne koyan annesi, "Ben senin neler düşündüğünü biliyorum," dedi. "Kendini ne kadar yararsız, savunmasız ve küçük düşmüş gördüğünü de biliyorum, ama anımsaman gereken bir şey var…"

Babası da kocaman elini onların elinin üzerine koydu. Ve adının anlamını bir kez daha ispatlayan Grace, Celestina'ya ilerideki bir zamanda çok büyük olasılıkla gerçek huzuru getirecek olan bir tek cümleyi söyledi. "Bartholomew'u anımsa."

Bölüm 30

CENAZE töreninin yapıldığı sabah saatlerinde beklenen yağmur en nihayet öğleden sonra yağmış, ama akşam karanlığı çökünce, Oregon'un gökyüzü berraklaşmış ve nem yüklü bulutlardan arınmıştı. Ufukta sınırsız sayıda buz beyazı yıldız ve bunların ortasında da çelik gibi parlayan gümüşümsü bir yarım ay vardı.

Gece saat ondan kısa bir süre önce mezarlığa geri dönen Junior, Suburban'ını siyahi cemaatin arabalarını sabah park etmiş oldukları yere bıraktı. Servis yolundaki tek araba şimdi onunkiydi.

Onu buraya getiren şey meraktı. Merak ve kendini koruma yeteneği. Sabah Naomi'nin mezarına uğrayan Vanadium, buraya ölenin yaslı bir yakını olarak gelmemişti. Orada iş için bulunan bir polisti o. Diğer cenaze törenini de iş için gitmişti belki.

On beş metrelik asfalt yolu izleyen Junior, ardından, mezar taşlarının arasındaki çimenlikten yokuş aşağı inmeye başladı. El fenerini yakmış, dikkatle yürüyordu, çünkü toprak zeminin düzensiz bir eğimi vardı ve bazı yerler yağmurdan ötürü hayli ıslak ve kaygandı.

Bu ölüler kentinde tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Rüzgârsız bir gece olduğu için, nesiller boyu burada yatan ölülerin nöbetçiliğini yapan yaprak dökmeyen ağaçlardan ne bir hışırtı ne de bir fısıltı duyuluyordu.

Tam olarak nerede bulacağını tahmin ettiği yeni mezarı bulunca, burada, üzerine ölenin adının yazıldığı geçici bir markör yerine, şimdiden baş tarafa yerleştirilmiş olan siyah granit bir mezar taşı görünce şaşırmıştı. Büyük ve karmaşık bir biçimde tasarımlanmamış olan bu mezar taşı, mütevazı görünüşlüydü. Aslında, mezar taşlarının yapımı, cenaze levazımatçılarının işlerinin bitiminden günler sonra sona ererdi, çünkü taş yapımcılarının bunlara uyguladıkları sanat, bu taşların altında yatan soğuk cesetlerin gömülmesinden daha fazla bir iş ve daha az ivedilik gerektirirdi.

Junior ölen kızın siyahi toplumundaki üst düzey bir aileden geldiğini tahmin etti, çünkü taş yapımcısının işini böylesine acele bitirmiş olmasının açıklaması ancak bu olabilirdi. Vanadium da ailenin bir arkadaşı olduğunu söylediği için, sonuçta kızın babası da bir polis memuruydu herhalde.

Mezar taşına arkadan yaklaşan Junior, öne doğru gelip el fenerinin ışığıyla taşın üstündeki yazıları aydınlattı.

… çok sevgili bir kız evlat ve bir kız kardeş … Seraphim Aethionema White Şaşkın bir halde el fenerini kapattı.

Kendini sanki çırılçıplak, utanç içinde ve yakalanmış gibi hissediyordu.

Ürpertici karanlıkta, ay ışığında donup kalan solukları açık seçik görülmekteydi. Eğer burada birkaç tanık olsaydı, onun bu gözle görülür biçimde, hızlı ve kesik kesik çıkan solukları kendisini bu insanların karşısında suçlu bir adam olarak damgalardı.

Bu kızı o öldürmemişti tabii ki. Onun ölüm nedeni bir trafik kazasıydı. Vanadium da böyle söylememiş miydi? On ay önce, bacak sakatlanması nedeniyle geçirdiği tendon ameliyatının ardından, Seraphim, Junior'ın çalıştığı rehabilitasyon hastanesinde orada yatmadan tedavi olan bir hasta konumundaydı. Bu tedavi için haftanın üç günü hastaneye geliyordu.

Başlangıçta, ona hastasının bir siyahi olduğu söylenen Junior, genç kızın fizyoterapistliğini yapma konusunda isteksiz davranmıştı. Seraphim'in rehabilitasyon programının çoğunu, sakatlanmış olan bacağın esnekliğini geliştirici ve bacağa güç kazandırıcı belirli egzersizler oluşturuyordu, ama bu program kendisini huzursuz kılan bazı masajlar da içermekteydi.

Junior kadınların ya da erkeklerin renklerine karşı olan birisi değildi. Her insan kendi hayatını yaşardı. Dünya tekti; insan denilen tür de öyle. Gerçek buydu. Ama diğer taraftan, insan bir şeye inanmaya gereksinim duyardı. Junior aklını boş inançlar denilen saçmalıklarla karıştırmaz ve burjuva toplumun görüşlerini ya da bu toplumun doğru ve yanlış, iyi ve kötü gibi onları hoşnut eden kavramlarını kabullenmek için kendini zorlamazdı. Zedd'den, bu evrenin tek sahibinin insanın kendisi olduğunu öğrendiğinden bu yana, benimsediği doktrin, kişinin kendi değerini bilmesi yoluyla kendini tanıması olmuştu; salt özgürlükle suçluluk duygusundan arınmış olma zevki de bu ilkelerine karşı gösterdiği sadık bağımlılığın ödüllerini oluşturuyordu. Artık kendisinin inandığı tek şey Junior Cain olmasıydı ve bu düşünceler doğrultusunda, kendi kendine olan inancı dindar bir sofu kadar tamdı. Sonuçta, Caesar Zedd'in de açıkladığı gibi, insan tüm yanlış inançların ve insanlığı karmaşaya düşüren engelleyici kuralların üstesinden gelebilecek kadar açık seçik düşünebildiğinde ve yalnızca kendisine inanacak kadar yeterince aydın fikirli olduğunda, kendi içgüdülerine güvenebilirdi, çünkü o zaman bu içgüdüler toplumun zehirli

görüşlerinden arınır ve insan bu sezgisel duyguları daima izlediğinde, başarıyı ve mutluluğu yakalayacağından emin olurdu.

Junior da içgüdüsel olarak, siyahilere mesajlar vermemesi gerektiğini biliyor ve onlarla bu tür bir iletişim kurduğunda, bedensel ve törel açıdan kirleneceğini sezinliyordu.

Bu kararını kolaylıkla değiştiremezdi. Geçen yılın sonlarına doğru, Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin güçlü desteğiyle, Başkan Lyndon Johnson'ın 1964 Vatandaşlık Hakları Bildirisi'ni imzalaması bekleniyordu ve o sıralarda, kendilerinin üstün olduklarına inanan açık fikirli insanların yanlışlıkla ırk ayrımı olarak düşünülebilecek olan bu sağlıklı içgüdülerini açıkça ifade etmeleri tehlikeliydi. Böyle yaparsa, işinden kovulabilirdi. Ama tam işten çıkarılma riskini göze alarak, çalıştığı hastanenin süpervizörüne kendi sezgisel duygularını açıklamayı düşündüğü sırada, güzel bir rastlantı sonucunda, bu olası hastayı görmüştü. On beş yaşındaki Seraphim, tıpkı Naomi gibi kendine özgü bir biçimde, soluk kesecek kadar güzeldi ve içgüdüsü de Junior'a, onun bu kız tarafından bedensel ya da törel açıdan kirlenmesinin önemli olmadığını söylüyordu.

Ergenlik çağını geçip olgunlaşan tüm kadınlar gibi. Seraphim de ondan hoşlanmıştı. Aslında, genç kız bunu sözcüklerle asla ifade etmemişti, ama Junior'ın bu yargıya varmasının nedeni, onun kendisine bakış biçiminden ve adını söylediği zamanki ses tonundan kaynaklanmış ve üç haftalık tedavi boyunca, Seraphim onu arzuladığını gösteren sayısız küçük, ama belirgin kanıtlar ortaya koymuştu.

Genç kızın son randevusunda, Junior onun o gece evde yalnız olacağını öğrendi; ailesi kendisinin bulunması gerekmeyen bir etkinliğe katılacaktı. Seraphim bunu kasıtsız olarak ve oldukça masum bir şekilde açıklamış gibi görünüyordu; ama Junior bir baştan çıkarma olayının kokusunu alınca, bu koku ne kadar hafif olursa olsun, bir tazı kesilirdi.

Gece saatlerinde evin kapısını çaldığında, genç kız onu karşısında görünce, şaşırmış ve tedirgin olmuş gibi davranmıştı.

Junior, birçok kadın gibi Seraphim'in de bu işe içinden istekli olduğunu fark etti, ama yine de cinselliğe tutkun birisi olduğu gerçeğini dış görüntüsüyle belli etmek istemiyordu. Kendisini utangaç, ağırbaşlı, bakire ve bir rahip kızının olması gerektiği kadar masum olarak düşünmek istiyordu ve bu da, isteğini elde etmesi için, Junior'ın ona karşı acımasızca davranmasını arzu ettiği anlamına geliyordu. Ve tabii Junior bu arzuyu mutlulukla yerine getirdi.

Tıpkı tahmin ettiği gibi, Seraphim bakireydi. Bu durum onu heyecanlandırmış ve ayrıca, genç kıza annesiyle babasının evinde sahip olma düşüncesiyle çok daha ateşli davranmıştı… bu evin bir rahip lojmanı oluşu da değişik bir duyguya kapılmasına neden olmuştu.

Tüm bunların yanı sıra kapıldığı duyguyu daha da garipleştiren şey, genç kıza babasının sesi eşliğinde sahip olmasıydı. Çünkü Junior kapının zilini çaldığında, kendi odasında olan Seraphim, babasının hazırladığı bir vaazın kaydedildiği bantı dinliyordu. Deneyimli rahip, vereceği vaazların önce bir müsveddesini banta dikte eder ve sonra da kızı bunu yazılı biçime çevirirdi. Junior üç saat boyunca, babasının ritmik sesinin eşliğinde Seraphim'e defalarca sahip oldu. Yalnızca sesiyle de olsa, rahibin "varlığı" onda garip bir erotik duygu uyandırmış ve işini bitirdiğinde, Seraphim'in cinsel açıdan başka bir adamdan öğrenebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bu üç saat boyunca, genç kız onunla mücadele etmiş, ağlayıp durmuş, bu işten iğreniyor ve utanıyormuş gibi davranmış ve polis çağırıp onu tutuklattıracağına yemin etmişti. Eğer Junior'ın yerinde kadınların akıllarından geçenleri okuma konusunda onun kadar ileri yetenekli olmayan bir adam olsaydı, bu kızın gösterdiği tepkilerin gerçek olduğuna ve bu tecavüzü ona pahalıya ödeteceğiyle ilgili savurduğu tehditlerin samimiyetine inanır ve yelkenleri suya indirirdi, ama Junior onun bu davranışları karşısında ne aptallaşmış ne de aklı karışmıştı.

Seraphim böyle davranmaktan bıkıp usandığında, onun aslında istemiş olduğu bu ilişki, kendisinin bir fahişe değil de yalnızca bir kurban olduğuna inanması konusunda onu ikna edecek olan bir nedendi. Zaten Junior'ın ona neler yaptığını gerçekten de hiç kimseye söylemek istemiyordu. Bunun yerine, ondan dolaylı ama tartışmasız bir biçimde istediği şey, bu arzu dolu ilişkilerini gizli tutmasını sağlayacak bir gerekçeydi ve bu gerekçe aynı zamanda Junior'ın ona yaptığı her şey için kendisi yalvarmamış gibi davranmayı sürdürmesinde ona yardımcı olacaktı. Çünkü Junior kadınlardan çok hoşlanır, onları daima memnun etmek ister ve kendilerine karşı sağduyulu, cömert ve verici olmayı arzulardı; ona da istediğini vermişti, ama bu arada, eğer Seraphim onun kendisine neler yaptığını birisine söylerse, korkunç bir intikam alacağı konusunda baş döndürücü tehditler savurmuştu. Junior, Ayın Kitabı Kulübü'nden aldığı Bram Stoker'in Dracula adlı kitabına teşekkür borçluydu; bu kitapta, yazarın tarihi karakter Kazıklı Voyvoda'dan esinlenerek yarattığı Vlad bile, Junior, rahibi, karısını ve Seraphim'i ziyaret ettiğinde, onun kendilerine yapacağı

işkencelerle eziyetlerden daha kanlısını ve korkuncunu düşünemezdi. Junior'ın genç kızı korkutmak istermiş gibi davranması kendisini heyecanlandırmış ve onun da korkmuş gibi davranmakla aynı heyecana kapıldığını gözlemlemişti.

Ardından, gerçekmiş gibi savurduğu tehditleri Seraphim'in görünmeyecek yerlerine, göğüslerine ve karnına vurduğu birkaç sert yumrukla sonuçlandırdıktan sonra, o sırada henüz beş aydır evli olduğu Naomi'nin yanına, eve dönmüştü.

Eve geldiğinde ise, Naomi'nin birliktelik önerisine şaşırmış, ama yine bir boğaya dönüştüğünü fark etmişti. Oysa, tüm gücünü Rahip Harrison White'ın lojmanında bıraktığını düşünmekteydi.

Naomi'yi seviyordu tabii ve onu asla reddedemezdi. O gece karısına karşı özellikle tatlı bir biçimde davranmışsa da, eğer yazgı onu kendisinden ayırmadan önce bir yıldan daha az bir sürelik birliktelikleri olacağını bilseydi, ona daha da tatlı davranırdı.

Seraphim'in mezarının yanında durduğu sırada, Junior'ın ağzından ve burnundan çıkan solukları, bu sakin gece havasında, sanki bir ejderhanın soluklarına benziyordu.

Bu ilişki konusunda genç kızın konuşmuş olup olmadığını merak ediyordu şimdi. Belki de Seraphim, Junior'ın ona yaptığı her şeyi kendisi arzulamış olduğunu kabullenmek için gönülsüz davranmış ve gerçekten de tecavüze uğradığını kendi kendine itiraf edene dek, zamanla bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Ruh hastası, küçük fahişe.

Başka hiç kimse kendisinden kuşkulanmazken, Thomas Vanadium'un ondan kuşkulanmasının nedeni bu muydu acaba? Eğer dedektif, Seraphim'in tecavüze uğradığına inanıyorsa, arkadaşının kızının intikamını almak amacıyla içinde uyanan doğal istek, Junior'ın şimdi dört gündür tahammül etmekte olduğu, onun o acımasız saldırılarının nedeni olabilirdi. Ama bunu ikinci kez düşündüğünde, hayır, diye karar verdi. Eğer Seraphim tecavüze uğradığını birisine söylediyse, tutuklama emri çıkaran polisler, birkaç dakikada onun kapısına çoktan dayanmış olurlardı. Hiçbir şey kanıtlayamayacak olmaları da fark etmezdi. Daha önce baskı görenlere karşı şimdi hayli sempati gösterilen bu devirde, siyahi bir genç kızın sözleri, Junior'ın temiz sicilinden, büyük ününden ve içten yadsımalarından çok daha fazla değer taşımaktaydı.

Vanadium'un, Junior'la Seraphim White arasındaki ilişkiyi bilmediği kesindi. Ve şimdi genç kız asla konuşamazdı.

Junior dedektifin kullanmış olduğu her sözcüğü tek tek anımsıyordu: Onun bir araba kazasında öldüğünü söylüyorlar.

Söylüyorlar…

Vanadium her zamanki gibi tekdüze bir ses tonuyla konuşmuş ve son sözcüğü özel bir biçimde vurgulamamıştı. Ama Junior, genç kızın ölümüyle ilgili olarak yapılan açıklama konusunda dedektifin şüpheleri olduğunu sezinlemişti. Belki de kaza sonucu olan her ölüm Vanadium'a göre şüpheliydi ve onun Junior'ın peşini bırakmaması şeklindeki saplantısı, kendisinin iş konusunda uyguladığı temel bir ilkeydi.

Ya da belki yıllar boyu araştırdığı cinayetlerin ve kötülük yapan insanlarla ilgili olarak edindiği deneyimlerin sonucunda, hem kimseye karşı güveni kalmamış ve hem de paranoyak olmuştu.

Yıllardır sürdürdüğü zor kamu göreviyle akli dengesi bozulan bu mutsuz, şişko ve lanet dedektife Junior neredeyse acıyacaktı.

İşin parlak yanını görmek kolaydı. Eğer Vanadium diğer polislere ve savcılara göre hayali suçluları kovalayan birisi olarak ünlüyse, onun Naomi'nin öldürülmüş olduğu konusundaki desteksiz inancının hiçbir önemi kalmazdı. Ve eğer her ölüm onun için şüpheliyse, çok geçmeden Junior'ın da peşini bırakır ve yeni bir isteğe kapılarak, başka bir zavallı şeytana zarar vermeye başlardı.

Vanadium'un bu yeni isteği, Seraphim'in geçirdiği kazanın gizli yönlerini ortaya çıkarma çabası olarak varsayılırsa, genç kız ölümünden sonra bile Junior'a hizmet etmiş olacaktı. Trafik kazası ister bir kaza olsun ister olmasın, kendisinin bununla hiçbir ilgisi yoktu zaten.

Yavaş yavaş sakinleşti. Havada donup kalan o ejderha solukları da şimdi yarı saydam buhar sızıntılarına dönüşmüştü.

Mezar taşındaki tarihi okuyunca, rahibin kızının 7 Ocak'ta, yani Naomi'nin yangın kulesinden düşmesinden bir gün sonra ölmüş olduğunu gördü. Eğer kendisi bu konuda bir soruşturma geçirirse, o gün nerede bulunduğunu ispatlamakta herhangi bir zorluk çekmeyecekti.

El fenerini kapatan Junior, bir an ciddi bir biçimde durarak, Seraphim'e karşı olan son saygın görevini yerine getirdi. Genç kız öyle tatlı, öyle masum, öyle zarif, öyle dengeli birisiydi ki.

Junior'ın yüreğini bir üzüntü kaplamıştı, ama ağlamadı.

Eğer ilişkileri arzu dolu bir tek geceyle kısıtlanmasaydı, eğer ikisi ayrı dünyaların insanları olmasalardı ve eğer Seraphim onun hapse girmesine neden olacak kadar küçük yaşta olmasaydı, korkusuz bir ilişki

yaşayabilirler ve Junior ancak o zaman onun ölümünden daha büyük bir üzüntü duyardı.

Siyah granit taşın üzerinde belli belirsiz, solgun bir hale parlıyordu.

Junior başını gökyüzüne doğru kaldırıp aya baktı. Gördüğü şey, bir insanın saç telinden bile daha kırılgan bir lamba telinden sarkan çok keskin, gümüşümsü bir palaya benziyordu.

Bu görüntü yalnızca aydı, ama onu huzursuz etmişti.

Gece aniden… onu izliyormuş gibi bir hal almıştı.

El fenerini kullanmadan, yalnızca ay ışığının eşliğinde mezarlıktan aşağıya, servis yoluna indi.

Suburban'ına ulaşıp sağ eliyle sürücü kapısının kolunu tuttuğunda, avucunda garip bir şey hissetti. Oraya küçük, soğuk bir nesne yerleştirilmişti.

Ürkerek elini hemen geri çekince, bu nesne hafifçe tıngırdayarak yere düştü.

Junior el fenerini yaktı. Fenerin aydınlattığı asfaltta gümüş renkli bir disk vardı. Gece gökyüzündeki dolunaya benziyordu.

Bir çeyreklikti bu.

Bir çeyreklik olduğu kesindi. Geçen cuma günü robdöşambrının cebinde olması gereken, ama orada olmayan çeyreklik.

Junior el feneriyle çevreyi aydınlattı; birbirine sarılmış gibi dönen gölgeler sanki gecenin karanlığından oluşan bir balo salonunda vals yapan insanları andırıyordu. Ama Vanadium ortalıkta görünmüyordu. Mezarlık yolunun her iki tarafında yer alan daha yüksek anıt taşların bazıları, tıpkı daha büyük ağaçların kalınca gövdeleri gibi, ardına saklanılacak yerlerdi.

Dedektif oralarda bir yerlerde olabilirdi. Ya da buradan gitmişti.

Kısa bir an duraksadıktan sonra, Junior eğilip madeni parayı yerden aldı.

Bunu mezarlığın içine, karanlığa doğru fırlatmak istiyordu. Ama eğer Vanadium onu izliyorsa, bu paranın fırlatılmasını kendi uygunsuz stratejisinin işlemesi biçiminde yorumlayabilir ve Junior'ın sinirlerinin bozulma noktasına gelmiş olduğunu düşünebilirdi. Ve böylece, bu kaçık polisin onun kadar bıkıp usanmaz bir hasmı olarak, bir zayıflık gösterme cesaretinde asla bulunmaması gerekirdi.

Junior madeni parayı pantolonunun ceplerinden birine koydu.

Ardından, el fenerini kapatıp etrafı dinledi.

Thomas Vanadium’un uzaktan hafif bir sesle, “Bana Bakacak Birisi” adlı şarkıyı söylediğini duyma beklentisi içindeydi neredeyse.

Bir dakika sonra, elini cebine soktu. Çeyreklik hâlâ oradaydı.

Suburban’ına binerek kapıyı çekip kapattı, ama motoru hemen çalıştırmadı.

Mezarlığa gelmekle akıllıca bir hareket yapmamıştı. Dedektifin onu izlediği belliydi. Şimdi, Vanadium bu gece geç saatte yapılan mezarlık turuyla ilgili bir neden arayacaktı.

Kendini dedektifin yerine koyan Junior, Seraphim’in mezarını ziyaret etmesi konusunda birkaç neden düşünebiliyordu. Ama ne yazık ki, bunların hiçbirisi onun masum bir adammış gibi görünme uğraşlarını desteklemezdi. Ve en kötüsü, Vanadium, Junior’ın Seraphim’le bir bağlantısı olduğunu düşünebilir, fizik tedavi ilişkisini ortaya çıkarabilir ve paranoyak olduğu için, onun bu trafik kazasıyla bir ilgisinin bulunduğu şeklinde yanlış bir sonuca varabilirdi. Bu delilikti tabii, ama dedektifin de mantıklı bir adam olmadığı belliydi.

En iyisi ise, Vanadium’un, Junior’ın zorlu rakibinin kimin cenaze törenine katılmış olduğunu öğrenmek için buraya geldiğine karar vermesiydi… ve aslında, gerçek neden de buydu. Ama bu neden Junior’ın ondan korktuğunu ve kendisinden bir adım önde olmaya çalıştığını açık seçik ortaya koyuyordu. Masum adamlar böylesine ileri gitmezlerdi. Kaçık polise göre, Junior alnına Naomi’yi ben öldürdüm, diye yazmış bile olabilirdi.

Çeyrekliği hissetmek amacıyla parmaklarıyla sinirli bir biçimde, pantolonunun kumaşını yokladı. Para hâlâ oradaydı.

Kireç renkli ay ışığı mezarlığa bir kutup bölgesi görüntüsü veriyordu. Çimenler, sanki gece kar yağmış da bununla örtülmüşçesine, garip bir gümüşümsü renge bürünmüştü; mezar taşları ise uçsuz bucaksız bir buzul bölgesinde parlayan buz kalıpları gibiydi.

Kapkara servis yolunun sanki ne başı vardı ne de sonu. Junior aniden kendini korkunç bir biçimde terk edilmiş, şimdiye dek hiç olmadığı kadar yalnız ve savunmasız hissetti.

Kendisinin de söylemiş olduğu gibi, Vanadium sıradan bir polis değildi. Junior’ın Naomi’yi öldürmüş olduğuna inandığı ve bunu kanıtlayacak deliller bulmak için sabırsızlandığı saplantısı göz önüne alındığında, eğer adaleti kendisi uygulamaya karar verdiyse, bu dedektifi ne durdururdu

acaba? Onun şu anda Suburban'a doğru yürümesini ve şüphelisine yakın mesafeden ateş etmesini kim engellerdi?

Junior arabanın kapısını kilitledikten sonra, motoru çalıştırdı ve arabayı dönemeçli servis yolunda, sağduyunun da ötesinde bir hızla sürdü.

Eve dönerken, sürekli olarak dikiz aynasına bakıp duruyordu. Ama onu izleyen başka hiçbir araç yoktu.

Junior kiralık bir evde yaşamaktaydı; iki odalı bir bungalovda. Evin çevresinde, Himalaya Dağları'na özgü, kocaman sedir ağaçları vardı ve bunlar genellikle koruyucu bir görüntü sağlardı, ama şimdi olduklarından daha büyük ve lanetli görünüyorlardı.

Mutfağa garajdan giren Junior, ışığı açtığında, Vanadium'u çam masada oturmuş, içtiği bir fincan kahvenin zevkini çıkarırken bulacağını umuyordu. Ama mutfakta kimse yoktu.

Ardından, dedektifi her odada ve her dolapta aradı. Polis burada değildi.

Junior rahatlamıştı, ama hâlâ tedbirliydi; bu nedenle tüm kapıların ve pencerelerin kilitli olduklarından emin olmak için küçücük evi bir kez daha turladı.

Yatmak için soyunduktan sonra, bir süre yatağın kenarında oturup, madeni parayı sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturarak, Thomas Vanadium'u düşünüp durdu. Bir ara parayı parmak boğumları boyunca yuvarlamaya çalışmış, ama bunu sürekli olarak yere düşürmüştü.

En sonunda çeyrekliği etajerin üstüne koydu, gece lambasını söndürdü ve yatağa girdi. Ama uyuyamıyordu. Çünkü yatak çarşaflarıyla örtüsünü bu sabah değiştirmişti. Bunlarda Naomi'nin kokusu yoktu.

Junior onun kişisel eşyalarını henüz ortadan kaldırmamıştı. Karanlıkta tuvalet masasına gidip, bir çekmece açtı ve bunun içinde Naomi'nin son zamanlarda giymiş olduğu pamuklu bir süveterini buldu.

Yatağa dönünce, bunu yastığın üstüne yerleştirdi. Yine yattıktan sonra, yüzünü süvetere gömdü. Naomi'nin tatlı, hafif kokusu bir ninni kadar etkili olduğu için, çok geçmeden uykuya daldı.

Sabah uyanınca, çalar saate bakmak için başını yastıktan kaldırdığında, etajerin üstünde gece kendisinin oraya bıraktığı tek çeyreklik yerine, üç tane madeni paradan oluşan yirmi beş senti gördü. İki onluk ve bir beşlik.

Yatak örtüsünü üzerinden fırlatan Junior, ayağa kalktı, ama dizlerinin gücü kesildiği için, yine yatağın kenarına oturdu.

Oda, kendisinin orada tek başına olduğunu kanıtlayacak kadar aydınlıktı. Naomi'nin şimdi yattığı tabutun içi bile, bu evden daha sessiz olamazdı.

Madeni paralar bir oyun kartının arka yüzünün üstüne yerleştirilmişti. Oyun kartını bozuk paraların altından alan Junior, bunun ön yüzünü çevirdi. Bir jokerdi bu kart. Ve kartın üzerinde, kırmızı büyük harflerle bir ad yazılıydı: BARTHOLOMEW.

Bölüm 31

HAFTAYI daha rahat geçirmek için doktorların önerilerine uyan Agnes, merdivenleri kullanmaktan kaçınarak, zemin katın tuvaletinde sünger banyoları yapıyor ve yanına çektiği sepet beşiğinde yatan Barty'yle birlikte, oturma odasındaki kanepenin üstünde uyuyordu.

Maria Gonzalez ona güveç pilav, ev yapımı tamale* (Tamale, mısır ve küçük et parçalarını toz biberle karıştırarak mısır yapraklarına sarıp buharda pişirerek yapılan bir Meksika yemeğidir) ve biberli relleno getirmişti. Jacob da, her gün daima yeni bir çeşit kurabiye ve fındıklı çikolatalı kek pişiriyor ve bunlardan öyle çok yapıyordu ki, Maria'nın tabakları kendisine geri verildiğinde, bu yiyeceklerle tepeleme dolu oluyordu.

Edom'la Jacob her gece Agnes'a akşam yemeğine geliyorlar ve bu damın altındayken geçmişin ağırlığını üzerlerinde hissetmelerine karşın, garajın üstündeki dairelerine kaçıp gitmeden önce, tabakları yıkayacak kadar uzun bir süre burada kalmayı da asla ihmal etmiyorlardı.

Joey'in ailesinde onlara yardım edecek hiç kimse yoktu. O henüz dört yaşındayken, annesi lösemiden ölmüştü. Oğlunun aksine, biradan ve insanlarla dalaşmaktan hoşlanan babası da, karısının ölümünden beş yıl sonra, bir bar kavgasında ölmüştü.

Onu büyütecek yakın akrabaları olmadığı için, Joey bir yetimhaneye verilmişti. O sırada dokuz yaşında olduğundan, kendisini evlat edinmek isteyen kimse çıkmamıştı, çünkü herkes bebekleri yeğliyordu ve bu nedenle o da bu kuruluşta yetiştirilmişti.

Yakın akrabalardan yoksun olmalarına karşın, bu arada epeyce arkadaş ve komşu ona yardım etmek için Agnes'a uğramış ve bazıları da gece kendisiyle birlikte kalmayı önermişti. Ama evin temizlenmesi, çamaşırların yıkanması ve alışveriş yapılması konusunda onların yardımlarını minnettarlıkla kabul eden Agnes, gördüğü düşlerden ötürü, tüm gece onunla birlikte kalma önerilerini geri çevirmişti.

Düşlerinde düzenli olarak Joey'i görüyordu. Kâbus değildi bunlar. Ne kan vardı ne de yeniden canlanan bir korku. Bu düşlerde Joey'le bir piknikte ya da onunla beraber bir karnavaldaydı. Veya kumsalda yürüyorlar, bir film izliyorlardı. Düşlerdeki sahneler sıcaklığı, birlikteliği, sevgiyi

içeriyordu. Ama düşlerin sonunda, Agnes gözlerini daima Joey'den kaçırıyor, sonra ona yine baktığında Joey gitmiş oluyor ve Agnes onun sonsuza dek gittiğini anlıyordu.

Düşlerinden ağlayarak uyandığı için, buna kimsenin tanık olmasını istemiyordu. Gözyaşlarından utanıyor değildi. Bunları Barty'nin dışında hiç kimseyle paylaşmak istemiyordu yalnızca. Sallanır iskemlede oturan ve minicik oğlunu kollarında tutan Agnes, sessizce ağlıyordu. Onun ağladığı sıralarda, Barty çoğu kez uyuyordu. Uyanınca da ya gülümsüyor ya da şaşkın bir ifadeyle yüzünü buruşturuyordu.

Bu minicik bebeğin gülümseyişi öylesine büyüleyici ve şaşkınlığı da öylesine komik bir içtenlikleydi ki, her iki ifade de, Agnes'ın karamsarlığını tıpkı mayanın hamuru canlandırdığı gibi yok ediyor ve onun acı gözyaşlarını tatlı sevinç gözyaşlarına dönüştürüyordu.

Barty hiç ağlamıyordu. Hastanenin yenidoğan ünitesinde kaldığı sırada da, hemşirelerin gözbebeği olmuştu, çünkü diğer yeni doğanlar koro halinde avaz avaz ağlarlarken, o sürekli olarak sessizliğini korumuştu.

14 Ocak, Cuma günü, Joey'un ölümünden sekiz gün sonra, Agnes yatak biçimine getirmiş olduğu kanepeyi kapadı; bundan böyle yukarı katta uyumak niyetindeydi. Ve eve geldiğinden bu yana ilk kez, arkadaşlarının güveçte pişirip getirdikleri yiyeceklerden ya da derin dondurucusundaki hazinelerden yararlanmadı ve akşam yemeğini pişirdi.

Onu Meksika'dan ziyarete gelen annesi çocuklara baktığı için, Maria konuk olarak yalnız başına gelmiş ve Agnes'a katılmıştı; diğer iki konuk ise felaket müzminleri olan gülünç Isaacson ikizleriydi. Yemeklerini mutfaklarındaki küçük yemek masası yerine, yemek odasındaki, üstüne dantelli bir örtü serilen, iyi cins porselen tabaklar, kristal şarap bardakları ve taze çiçekler konan yemek masasında yiyeceklerdi.

Agnes'ın böyle resmi bir yemek vermesinin nedeni, yalnızca Bartholomew için değil, kendisi için de yaşamını sürdürme zamanının geldiğini belirtmekti ve bunu, ona eşlik edecek olanlardan çok, kendi kendine belirtmek amacıyla yapmaktaydı.

Mutfak işiyle ilgili son detaylara yardımcı olmak isteyen Maria, erken gelmişti. Konuk olarak onurlandırılmışsa da, hazırlıkların yapılması gerekirken elinde bir kadeh şarapla bekleyemezdi.

Agnes en sonunda yumuşamıştı. "Sen bir gün rahat etmeyi öğreneceksin, Maria."

"Ben bir çekiç gibi yararlı olmayı daima hoşlanmaktayım."

“Çekiç mi?”

“Çekiç, testere, tornavida. Alet yararlı olduğu gibi, ben de yararlı olduğum zamandan daima hoşlanmaktayım.”

“Pekâlâ, ama masayı yerleştirme işini bitirmek için, lütfen çekiç kullanma.”

“Şaka bu.” Maria, Agnes’ın söylediklerini doğru olarak yorumlamaktan gurur duymuştu.

“Hayır, ben ciddiyim. Çekiç yok.”

“Şaka olabilmeniz güzel.”

“Şaka yapabilmem güzel,” diye düzeltti Agnes.

“Benim dediğim de bu.”

Yemek masası altı kişilikti; Agnes, Maria’ya masanın uzun yanlarını ikişer kişilik olarak hazırlamasını ve baş taraflarını boş bırakmasını söyledi. “Hepimiz karşılıklı oturursak, daha samimi olur.” Ama Maria masayı dört kişilik yerine beş kişilik hazırladı. Gümüş çatal bıçak kaşık, su ve şarap bardağını eklediği beşinci yer, Joey’in anısına hazırladığı, masanın baş tarafıydı.

Kocasını yitirme üzüntüsünün üstesinden gelmeye çalışan Agnes’ın gereksinimi olan en son şey, o boş iskemlenin oluşturduğu görüntüydü. Yine de, Maria iyi niyetle davrandığı için, onun duygularını incitmek istemiyordu.

Patates çorbasıyla kuşkonmaz salatasının ardından, yemek muhabbeti, gözde patates yemekleri, hava gözlemleri ve Meksika’da Noel gibi konularla koyulaşmaya başlamıştı.

En sonunda, sevgili Edom, tabii ki kasırgalara değindi… ve özellikle de Missouri, Illinois ve Indiana eyaletlerinin onlarca bölgesini mahvettiği için, kötü bir üne sahip olan 1925’teki TriState Kasırgası’na.

“Kasırgalar çoğu yerde yirmi mil veya daha az hızla eserler”, diye açıkladı Edom, “ama bu kasırga, toprakta bir huni biçimi oluşturarak, iki yüz on dokuz mil hızla esmiş! Ve genişliği de bir milmiş. Yoluna çıkan her şeyi paramparça etmiş. Evler, fabrikalar, kiliseler, okullar… tümü toz haline gelmiş. Illinois’teki Murphysboro kenti haritadan yok olmuş, silinmiş, o kentte yaşayan yüzlerce kişi ölmüş.”

Gözleri faltaşı gibi açılan Maria, haç çıkardı. “Bu kasırga, dört kenti daha sanki atom bombası saldırısına uğramış gibi mahvetmiş, altı kente de kısmen zarar vermiş ve on beş bin evi yok etmiş. Bu, yalnızca yok olan evlerin sayısı. Kasırga siyahmış, kocaman, siyah ve korkunç. Sürekli ve

şiddetli şimşekler çakıyormuş, hem de kükrüyormuş diyorlar, tıpkı yüz şimşeğin bir anda çakması gibi.”

Maria bir kez daha haç çıkardı.

“Üç eyalette altı yüz doksan beş kişi ölmüş. Kasırga öyle güçlüymüş ki, cesetlerin bazıları düştükleri yerden bir buçuk mil uzağa sürüklenmiş.”

Maria’nın yemeğe gelirken yanında bir tespih getirmiş olmayı istediği belliydi. Çünkü sağ elinin parmaklarıyla sol elinin parmak boğumlarını, sanki bunlar tespih taneleriymiş gibi, kıstırıp duruyordu.

“Neyse,” dedi Agnes, “burada, California’da kasırgalar olmadığı için Tanrı’ya şükredelim.”

Çatalıyla bir işaret yapan Jacob, “Yine de barajlarımız var,” dedi. “1899’daki Johnstown Seli, Pennysylvania’da olmuş tabii, ama burada da olabilir. Bakın, anlatayım size. South Fork Barajı yıkılmış. Yirmi iki metre yüksekliğindeki su duvarı kenti tümüyle mahvetmiş. Senin kasırgan yaklaşık yedi yüz kişiyi öldürmüş, Edom, ama benim barajım ise iki bin iki yüz dokuz kişiyi. Doksan dokuz ailenin tümü dünyadan silinmiş. Doksan sekiz çocuk hem annesini hem babasını kaybetmiş.”

Parmak boğumlarını bir tespih gibi kullanarak dua etmekten vazgeçen Maria, büyük bir yudum şarap içti.

“Ölen insanların üç yüz doksan altısı on yaşın altındaki çocuklarmış,” diye konuşmayı sürdürdü Jacob. “Sel sırasında, bir yolcu treni raydan çıkıp devrilmiş ve yirmi kişi ölmüş. Bu arada, bir başka tren mazot tankerleriyle çarpışmış ve tankerlerden dökülen mazot sel sularına karışarak alev almış; sularda yüzen enkazlara tutunan insanlar alevlerin arasında kalmışlar… kaçmanın hiçbir yolu yokmuş. Ya diri diri yanacaklar ya da boğulacaklarmış.”

“Tatlı isteyen var mı?” diye sordu Agnes.

Kara Orman adlı kekten büyükçe dilimler yendikten ve kahve içildikten sonra, Jacob önce sözü 1947 yılında, Texas’taki Texas City’nin bir iskelesine amonyak nitrat taşıyan bir Fransız nakliye gemisinin nasıl patladığına getirdi. Bu patlamada beş yüz yetmiş altı kişi yaşamını yitirmişti. Ama ev sahipliği yeteneklerinin tümünü kullanan Agnes, korkunç patlamalarla ilgili konuşmayı, yavaş yavaş, Dört Temmuz kutlamalarında atılan havai fişeklere çevirdi ve ardından da, eski anıları tazeleyerek kendisinin, Joey’un, Edom’ın ve Jacob’un yaz geceleri arka bahçedeki masada remi, kanesta ve briç oynamalarından söz etti. Oyun oynanırken eş olan Jacob’la Edom, her tür kart oyununun zorlu rakipleriydi,

çünkü felaket istatististikçileri olarak yıllar boyu bir sürü veri topladıklarından ötürü, rakamlar konusunda bellekleri güçlüydü.

Konu kart hilelerine ve fal açmaya dönünce, Maria standart oyun kartlarıyla geleceği okuyabildiğini itiraf etti.

Bir gelgit dalgasının ya da düşen bir asteroidin kendisinin yaşamına tam olarak ne zaman son vereceğini öğrenmek için sabırsızlanan Edom, oturma odasındaki dolaptan bir deste kart getirdi. Ama Maria fal sırasında her üçüncü kartın açıldığını ve geleceği tam olarak görmenin dört deste kart gerektirdiğini açıklayınca, Edom üç deste kart daha getirmek için, oturma odasına geri gitti.

“Sen dört deste kart getir,” diye bağırdı Jacob onun arkasından, “tümü de yeni deste olsun!”

Şimdiye dek epeyce oyun kartı eskittiklerinden ötürü, el altında her tür deste oyun kartından yeterli miktarda bulunurdu.

“Eğer kartlar yeni olursa, geleceğimiz daha parlak olur herhalde, öyle değil mi?” dedi Jacob, Agnes’a. Belki hangi yük treninin ya da patlayan fabrikanın onu yerle bir edeceğini öğrenmeyi uman Jacob, tatlı tabağını kenara iterek her desteyi ayrı ayrı karıştırdıktan sonra, tüm desteleri bir araya getirip kartları yine iyice karıştırdı. Ardından, bunları Maria’nın önüne koydu.

Agnes’in çok kısa bir süre önce kader tarafından böylesine korkunç bir yenilgiye uğradığı düşünülecek olursa, onun dışında bu evde bulunan hiç kimse şu anda geleceği okumanın uygunsuz bir eğlence olacağının farkındaymış gibi görünmüyordu.

Kendi inançlarının temelini umut oluşturduğu için, Agnes geleceğin parlak olacağına daima ve çabucak inanırdı, ama şimdi bu iyimserliğin denemesini zararsız oyun kartları aracılığıyla yapma konusunda bile çekimserdi. Yine de, masadaki beşinci yerin hazırlanışına karşı çıkmak istemediği gibi, bunu da kabullendi.

Jacob kartları karıştırırken, Agnes da küçük Barty’yi sepet beşiğinden kaldırıp kucağına almış, ama ilk önce bebeğin geleceğine bakılacağını öğrenince, hem şaşırmış ve hem de canı sıkılmıştı.

Oturduğu iskemlede yan dönen Maria, ön yüzleri kapalı olarak duran dört deste kartın en üstünden almaya başlayarak bunları masanın üstüne, Barty’nin önüne dizdi.

Açılan ilk kart kupa asıydı. Maria bunun gerçekten de çok iyi bir kart olduğunu söyledi. Kupa ası, Barty’nin aşkta şanslı olacağı anlamına

geliyordu.

Diğer birini açmadan önce, Maria iki kartı bir kenara koydu. İkinci olarak açılan kart da kupa asıydı.

“Hey, Barty müthiş bir Romeo olacak,” dedi Edom.

Agu diyen Barty, ağzından bir tükürük baloncuğu çıkardı.

“Bu kart da aile ve birçok arkadaş sevgisi anlamına gelmekte, ama yalnızca öpücüklü sevgi değil,” diye açıkladı Maria.

Barty’nin önüne dizdiği üçüncü kart da kupa asıydı.

“Ne ilginç şey bu böyle?” diye sordu Jacob.

Kupa aslarının yalnızca olumlu anlamlar taşımalarına ve Maria’ya göre özellikle art arda gelen bu üç kartın çok daha olumlu anlamlar ifade etmesine karşın, Agnes sanki omurları tıpkı kartları karıştıran parmaklarmış gibi, belkemiğinin baştan aşağı ürperdiğini hissetti.

Bundan sonra açılan kart da dördüncü kupa asıydı.

Dikdörtgen biçimindeki masanın beyaz örtüsünün üstünde tek bir kalp olarak duran son kupa ası, erkek kardeşlerle Maria’da şaşkınlık ve sevinç yaratırken, Agnes korkmuştu. Ama gerçek duygularını saklamak için, hafifçe gülümsedi.

Maria yarım yamalak İngilizcesiyle, bu dördüncü kupa asının anlamını şöyle açıkladı: Barty yalnızca doğru kadınla karşılaşıp onunla bir ömür boyu destansı bir aşk yaşamakla, tüm yaşamı boyunca aile sevgisini tatmakla ve birçok arkadaş tarafından sevilmekle kalmayacak, aynı zamanda onu tanımayan sayısız insan tarafından da sevilecekti.

“Kendisini tanımayan insanlar tarafından nasıl sevilebilir?” diye sordu Jacob, kaşlarını çatarak.

Gülümseyen Mana, “Barty bir gün mutlaka ünlü olacaktır anlamına gelmekte oluyor bu,” dedi.

Agnes oğlunun mutlu olmasını istiyordu. Ünlü olması umurunda bile değildi, çünkü içgüdüsü ona bu ikisinin, yani ünün ve mutluluğun nadiren bir arada var olduğunu söylemekteydi.

Az önce Barty’yi kucağında yavaşça hoplatırken, şimdi böyle yapmıyor ve onu göğsünde sımsıkı tutuyordu.

Beşinci kartın başka bir as olduğunu gören Agnes, soluğunun kesildiğini hissetti, çünkü bir an için bunun da dört destede bulunması olanaksız bir kupa ası olduğunu düşünmüştü. Ama bu bir karo asıydı.

Maria karo asının da en değerli kartlardan biri olduğunu açıkladı ve bunun, Barty’nin asla yoksulluk çekmeyeceği anlamını taşıdığını söyledi.

Karo asının dört kupa asını izlemesi özellikle belirgin bir durumdu.

Altıncı kart da karo asıydı.

Hepsi susup, sessizce kartlara baktılar.

Sanki doğal bir şeymiş gibi, şimdiye dek art arda gelen dizi halinde altı as. Agnes böylesine ilginç bir durumu yorumlayacak kadar bilgiye sahip değilse de, iki karo asının çok değerli olduğunu anlamıştı.

“Bunun anlamı onun yoksul olmayacağı, daha iyi olacağıdır ve zengin bile olacaktır demektir.”

Yedinci kart da üçüncü karo ası olarak açıldı.

Hiçbir yorum yapmayan ve destenin üstünden aldığı iki kartı kapalı olarak bir kenara koyan Maria, sekizinci kartı açtı. Bu da karo asıydı.

Maria yine haç çıkardı, ama bunu Edom 1925 yılındaki Tri-State Kasırgası’ndan söz ettiği sırada yaptığından daha değişik bir ruh hali içinde yapmıştı. O zaman kötü yazgıdan korunmaya çalışıyordu, şimdi ise hem gülümsüyor ve hem de şaşırmış bir biçimde, kartlara göre Bartholomew’un geleceğini ona gösterdiği için, Tanrı’nın yüceliğine şükrediyordu.

Barty, diye açıkladı Maria, birçok açıdan zengin olacaktı. Hem maddi açıdan ve hem de yetenek, ruh ve bilgi açısından. Ayrıca, cesaret, onur, sağduyu, akıl ve şans açısından da.

Her anne çocuğunun böylesine parlak bir geleceği olacağını öğrenmekten mutluluk duyardı. Ama söylenen bu güzel kehanetlerin her biri, Agnes’in yüreğini buz gibi soğutmuştu.

Dokuzuncu kart maça valesiydi. Maria buna maça oğlanı demiş ve kartı görür görmez de, yüzündeki o parlak gülümseme kaybolmuştu.

Oğlanlar düşmanları simgeler, diye açıkladı; yalnızca iki yüzlü olanları değil, çok kötü olanları da. Kupa oğlanı ya aşkta bir rakibi ya da size ihanet edecek olan bir sevgilinin simgesiydi; yani yüreği derinden yaralayacak olan bir düşmandı. Karo oğlanı finansal sıkıntı yaratacak birisiydi. Sinek oğlanı ise sizi sözcüklerle yaralayacak olan birisini simgeliyordu; onur kıracak veya iftira atacak ya da kötü sözler kullanıp haksız eleştiride bulunacak olan birisiydi bu.

Şimdi açılan maça oğlanı destenin en kötü valesiydi. Şiddete başvuracak olan bir düşman anlamına geliyordu.

Kıvır kıvır sarı saçlarıyla, burma bir bıyığı olan ve sağ profiliyle hayli kibirli duran bu vale, sanki sözün en kötü anlamını taşıyan bir oğlan gibi görünmekteydi. Ve şimdi Maria’nın ufacık esmer elinde onuncu kart vardı.

Birleşik Devletler Oyun Kartları Şirketi'nin o bildik kırmızı Bisiklet deseni daha önce asla lanetli bir şeymiş gibi görünmemişti, ama şimdi bir vudu büyüsünün göstergesi veya şeytani bir hokkabazlığın simgesiymiş gibi duruyordu.

Maria elini çevirince, kart da çevrildi ve masanın üstüne bir maça oğlanı daha düştü.

Birbiri ardına açılan iki maça oğlanı iki ölümcül düşmanı simgelemiyordu; bunun anlamı ilk kartın belirttiği düşmanın olağanüstü güçlü ve aşırı tehlikeli birisi olacağıydı.

Agnes bu kehanetin onu büyülemek yerine neden şaşırttığını şimdi anlamıştı artık. Eğer insan kartların söylediği iyi yazgıya inanırsa, onların söylediği kötü yazgıya da inanmak zorundaydı.

Yazgısının destansı bir aşk, muhteşem zenginlikler ve şiddet içerdiğinin henüz farkında olmayan küçük Barty, annesinin kollarında mutlu sesler çıkarıyordu. Öylesine masumdu ki. Bu tatlı oğlanın, bu saf ve lekesiz çocuğun yeryüzünde bir düşmanı olması olanaksızdı ve Agnes da ancak eğer onu iyi yetiştirmezse, oğlunun o zaman düşman kazanacağını düşünüyordu. Saçma bir şeydi bu, aptalca bir faldı yalnızca.

Genç kadının amacı Maria'nın on birinci kartı çevirmesini engellemekti, ama merakı da bu isteğiyle eşdeğerdeydi.

Üçüncü maça oğlanı göründüğünde, Edom, Maria'ya, "Art arda açılan üç maça oğlanı ne tür bir düşman demektir?" diye sordu.

Son açtığı karttan gözlerini ayıramayan Maria, bir süre konuşmadı; bu kâğıt oğlanın gözleri sanki onunkileri esir almış gibiydi. En sonunda, "Canavar. Canavar insan," dedi.

Jacob sinirli bir biçimde boğazını temizledi. "Peki, ya art arda dört maça valesi açılırsa?"

Ağabeylerinin ciddiyeti Agnes'ı huzursuzlandırmıştı. Aslında, yalnızca bir akşam yemeği sonrası eğlencesi olan bu falı çok daha ciddiye alıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Ama açılan kartlardan ötürü, kendisinin de rahatsız olduğunu kabullenmeliydi. Kartlara böylesine güvenmek, onlara tam olarak inanmak demekti.

Bu on bir kartın olağanüstü bir biçimde art arda gelmesi milyonlarca kerede bir olduğu için, kehanetin geçerliliği de fazla olmalıydı herhalde. Yine de, her rastlantının bir anlamı yoktur. Örneğin, bir çeyrekliği milyon kez havaya atın; kabaca beş yüz kez tura ve kabaca yine aynı sayıda yazı gelir. Bu işlem boyunca, otuz, kırk veya yüz kez art arda tura geldiği

zamanlar da olacaktır. Bunun anlamı ne yazgının harekete geçmesidir ne de Tanrı'nın yalnızca bildiğimiz gizemliliğini değil, onun tümüyle akıl sır almazlığını da bu çeyrektik aracılığıyla, Armageddon* (İyilerle kötüler arasındaki en son savaşın yapılacağı yerin adıdır) uyarısı şeklinde yapmayı seçmesidir; bu, olasılık kurallarının sadece uzun vadede gerçekleşeceği ve kısa vadeli anormalliklerin yalnızca aldatıcı bir kavram taşıdığı anlamına gelir.

Peki, ya art arda dört maça valesi açılırsa? Konuştuğu sırada haç çıkaran Maria, Jacob'un sorusuna en sonunda mırıltıyla yanıt verdi. "Dört tane hiç görmemişim. Ben üç tane bile hiç görmemişim. Ama dört… şeytanın kendisi demektir olur."

Bu ifade de Edom ve Jacob tarafından epeyce ciddiye alınmıştı; sanki şeytan sık sık Bright Beach'in sokaklarında gezermiş ve küçük bebekleri ara sıra annelerinin kucaklarından kapıp onları hardalla yermiş gibi. Ama Agnes'in bile hayli cesareti kırılmıştı. "Yeter artık. Eğlence olmaktan çıktı bu," dedi.

Onunla aynı fikri paylaşan Maria, henüz tümünü kullanmadığı kart destesini bir kenara itti ve ellerine bakıp durdu; sanki bunları uzun bir süre sıcak suyun altında ovmak istermiş gibiydi.

Kapıldığı mantıksız korkuyu bir anda üzerinden atan Agnes, "Hayır," dedi. "Bekle. Benim yaptığım saçmalık. Yalnızca bir oyun kartı bu. Ve hepimiz merak içindeyiz."

"Hayır," diye uyardı Maria.

"Bence bu kartı görmeye gerek yok," dedi Edom.

"Bence de öyle," diye katıldı ona Jacob.

Agnes kart destesini kendi önüne çekti. Ardından, tıpkı Maria'nın da yapacağı gibi, üstteki ilk iki kartı bir kenara koyduktan sonra, üçüncüyü evirdi. Son maça oğlanı elinde duruyordu. Belkemiğinde boydan boya soğuk bir sızı hissetmesine karşın, karta bakıp gülümsedi. Herkesin üzerine çökmüş olan karamsarlığı dağıtmak niyetindeydi.

"Bana çok ürkütücü gibi görünmüyor." Maça valesini bebeğe doğru tuttu. "Bu oğlan seni korkutuyor mu?"

Bartholomew gözlerini herhangi bir yere normal bir bebeğin yapabildiğinden çok daha hızlı bir biçimde odaklayabiliyordu. Daha da şaşırtıcısı, bir süredir çevresiyle ilgileniyor olmasıydı.

Şimdi karta bakan Barty, dudaklarını büzüştürüp gülümseyerek, "Gaak," diye bir ses çıkardıktan sonra, trampet çalarcasına yüksek bir sesle

de altından gaz çıkararak, bezini kakayla doldurdu.

Maria’nın dışında herkes gülmüştü.

Maça oğlanını masaya fırlatan Agnes, “Barty bu şeytandan fazla etkilenmiş gibi görünmüyor,” dedi.

Dört valeyi toplayan Maria, bunları üç parça halinde yırttı. Ardından, yırtılan on iki parçayı da bluzunun göğüs cebine koydu. “Ben size yeni kartlar satın alırım, ama artık bu kartları istiyor olmazdınız zaten.”

Bölüm 32

ÖLÜM tazminatı. Çok sevgili bir eşin ve doğmamış bir bebeğin çürümekte olan etlerinin bir servete dönüşmesi, tıpkı kurşunu altına çevirme düşleri kuran bir simyacıyı utandıracak kadar başarıya ulaşmıştı.

Salı günü, Naomi'nin cenaze töreninin ardından daha yirmi dört saat bile geçmeden, eyaleti ve kenti temsil eden Knacker, Hisscus ve Nork, Junior'ın avukatı ve yaslı Hackachak kabilesinin hukuk danışmanıyla ön görüşmeler yaptılar. Yine kaliteli takım kıyafetler giymiş olan üçlü grup, hatalı bir ölüm ilamı çıkarılmasını önleyecek bir anlaşmaya varmak için, daha önce olduğu gibi uzlaştırıcı, duyarlı ve istekli davranıyorlardı.

Aslında, davacı avukatları, Nork'un, Hisscus'ın ve Knacker'ın bir anlaşmaya varma konusunda çok istekli olduklarını hissettiklerinden ötürü, bu üçlünün uzlaşma önerileri karşısında şüpheye düşmüşlerdi. Doğal olarak, eyalet güzel, genç bir kadının ve onun doğmamış bebeğinin ölümünü içeren bir iddiaya karşı savunma yapmak istemiyordu, ama böylesine mantıklı bir durum olsa bile, bu adamların böylesine erken bir zamanda anlaşmaya varmak istemeleri, onların içinde bulundukları durumun göründüğünden de kötü olduğu anlamına geliyordu.

Junior'ın avukatı Simon Magusson, eyaletin ve kentin, yangın kulesi ve orman hizmetleri binalarıyla ilgili olarak tek ya da buna ek ne tür gözetimsel sorumlulukları olduğunu belirten bakım tutanaklarının ve bu konu hakkında öneriler içeren raporların kendilerine de gösterilmesi için ısrar ediyordu. Hatalı bir ölüm ilamı çıkarılsa da, yargılamadan önce normalde uygulanan açıklama sürecinde bu bilgiler zaten açığa çıkacaktı ve bakım tutanaklarıyla konu hakkındaki öneriler içeren raporlar kamuya ait kayıtlar olduğundan ötürü, Hisscus, Knacker ve Nork istenilen bu evrakların sağlanmasında anlaştılar.

Bu arada, avukatlar salı öğleden sonra buluştukları sırada, işinden izin alan Junior, evinin kilitlerini değiştirtmek için, telefonla bir çilingir çağırdı. Bir polis olarak, Vanadium'un, yeni cıvataları da eskileri kadar kolayca yerinden çıkaracak bir tabancası olabileceğini düşündüğünden, kilitlere ek olarak ön ve arka kapıların iç kısımlarına dışarıdan açılamayacak sürgüler taktırdı.

İş bitince, çilingire nakit para ödedi; bu para, Vanadium’un etajerin üstüne bırakmış olduğu iki onlukla bir beşliği de içeriyordu.

Bir anlaşmaya varma konusundaki isteğini doğrulayacak kadar hızlı çalışan eyalet, yangın kulesiyle ilgili tutanaklarla raporları çarşamba günü avukata ulaştırdı. Bunlara göre, bakımı yapılacak yerler için ayrılan ödeneğin belirli bir bölümü bürokratlar tarafından başka kullanımlar için harcanmıştı. Ve sorumlu bakım yetkilisi bu belirli kule hakkında üç yıldır yıllık raporlar vermiş ve raporlarında esaslı bir onarım için acil ödenek istemişti; yalnızca sert bir dille yazılmakla kalmayan ve üstüne acildir damgası vurulan üçüncü belge ise, Naomi’nin kuleden düşmesinden on bir ay önce yetkililere sunulmuştu.

Simon Magusson’ın maun tahta kaplamalı bürosunda oturan ve bu dosyanın içeriğini okuyan Junior, şaşırıp kaldı. “Ben de ölebilirdim.”

“İkinizin birlikte o parmaklıktan düşmemeniz bir mucize,” diye onun fikrine katıldı avukat.

Devasa bir çalışma masasında oturan Magusson, ufak tefek bir adamdı. Başı vücuduna göre fazla büyük görünmekle birlikte, kulakları bir çift gümüş dolar kadar küçüktü. Şirretlik ve öfke dolu bir arzu duygusu yansıtan iri, fırlak gözleri, ona sanki bir gün boyunca oturduğu ziyafet masasından kalktıktan bir dakika sonra yine acıkacak birisiymiş gibi bir ifade veriyordu. Ucu yukarıya doğru fazla kalkık olan bir düğme burun, bir orangutana rakip olacak kadar uzun bir üst dudak ve hayli açık duran bir ağız, her kadını mutlaka itecek olan bu portreyi tamamlamaktaydı; ama jüri üyelerinin sempatisini kazanmak için bu bakışları kullanırken bile, böylesine bir çirkinlikle lanetlendiğinden ötürü dünyaya kızgın olan ve bu kızgınlığı mahkeme salonunda bir arena boğasının enerjisine ve acımasızlığına dönüştürecek bir avukat istediğiniz zaman, sizin hukuk danışmanınız da Simon Magusson olurdu.

Raporu hâlâ sayfa sayfa inceleyen ve öfkesi gittikçe artan Junior, “Onarım gereken tek yer yalnızca çürük parmaklık değilmiş,” dedi. “Merdivenler de güvensizmiş.”

“Sevindirici, öyle değil mi?”

“Kuleyi taşıyan dört kolondan birinin temel bağlantısında çok tehlikeli bir çatlak oluşmuş…”

“Ne hoş.”

“… ve gözlem platformunun alt kemerleri de sallanıyormuş. Biz üstünde dururken, tüm platform çökebilirdi!”

Devasa çalışma masasının arkasından Magusson'in bir gulyabanininkine benzer kıkırtısı duyuldu. "Ve bir uyarı işareti koymak zahmetine bile katlanmamışlar. Aslında, orada hâlâ bir işaret var, ama bu, yürüyüşçüleri gözlem platformundan izlenecek manzaraya davet eden bir işaret."

"Ben de ölebilirdim," diye yineledi Junior; ama bunu fark ettiğinde öylesine ani bir korkuya kapılmıştı ki, midesi buz gibi donmuş ve elleriyle ayakları bir süre hissizleşmişti.

"Bu rapor bize müthiş bir tazminat sağlayacak," dedi avukat. "Ve daha da iyi haberler var. Kent ve eyalet yetkilileri, Naomi'nin ölümüyle ilgili olarak açılan davanın kapanmasına karar verdiler. Bu olay, şimdi resmi olarak bir kaza."

Junior'ın elleriyle ayakları canlanmaya başlamıştı.

"Dava açıldığından ve tek şüpheli de siz olduğunuzdan ötürü," diye devam etti avukat, "mahkeme kararı olmadan size tazminat verme konusunda önce anlaşamadılar. Ama sonra, eğer sonuçta karınızı sizin öldürdüğünüzü kanıtlayamazlarsa, jüriye hatalı bir ölüm ilamı gittiğinde, daha da kötü bir duruma düşeceklerinden korktular."

"Neden?"

"Birincisi şu: Jüri üyeleri, yetkililerin aslında sizden hiçbir zaman şüphelenmedikleri, ama kulenin bakımsızlığıyla ilgili kendi kusurlarını gizlemek amacıyla siz cinayet işlemişsiniz gibi paravan bir durum yaratmaya çalıştıkları şeklinde bir sonuca varabilecekleri için. Zaten şimdiye dek, polislerin çoğu da sizin masum olduğunuza inanıyor."

"Gerçekten mi? Ne kadar sevindirici," dedi Junior içtenlikle.

'Tebrikler, Bay Cain. Bu konuda çok şansınız varmış."

Magusson'ın yüzünü oldukça rahatsızlık verici bulduğu için ona bakmaktan kaçınmasına ve bu adamın acı ve hırs ifadesiyle dolu fırlak gözlerinin kâbusları anımsatmasına karşın, Junior yine de bakışlarını yarı hissiz ellerinden avukatına çevirdi.

"Şans mı? Ben karımı kaybettim. Ve doğmamış bebeğimi."

"Ama şimdi kayıplarınız uygun bir biçimde telafi edilecek."

Devasa çalışma masasının arkasında oturan fırlak gözlü kurbağa, pis pis sırıtıyordu.

Kule hakkındaki rapor Junior'ı can kaygısına düşürmüş ve tüm benliğini korku, incinme ve kendine acıma gibi duygular kaplamıştı. Sesi güceniklik içinde titriyordu: "Benim Naomi'min başına gelenin bir kaza

olduğunu siz de biliyorsunuz, Bay Magusson, öyle değil mi? Bana inanıyorsunuz, değil mi? Çünkü anlamadığım şu… benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünen birisiyle… nasıl çalışırım bilmem.”

Bürosundaki mobilyaların orantılarına hiç uymayan bu kavruk hayvan, deri kaplı kocaman müdür koltuğuna tünemiş bir böcek görüntüsündeydi sanki, ama koltuk da onu öğle yemeğinde yemek için yutmaya hazırlanan bir sinekkapanın ağzına benziyordu.

Magusson, Junior’ın sorusuna yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik süre gelmiş ve ardından gelen yanıt ise gereğinden fazla bir açıklama olmuştu.

“İster ağır ceza konusunda ister diğer hukuk konularında uzman olsun, savunma avukatı tıpkı bir aktör gibidir, Bay Cain. Eğer karşısındakini ikna etmek zorundaysa, rolünü inanarak oynamalı ve savunduğu kişinin gerçekleri söylediğini varsaymalıdır. Kendileri açısından en iyi olası sonucu elde edip başarıya ulaşabilmek için, ben de müvekkillerimin masumiyetine daima inanırım.”

Junior kendisinin dışında Magusson’ın hiçbir müvekkili olmadığından şüpheleniyordu. Avukatı motive eden şey paranın dolgunluğuydu, adalet değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Junior bu yarık ağızlı yer cücesini hemen o anda azletmeyi düşünüyordu, ama ardından Magusson, “Dedektif Vanadium tarafından rahatsız edilmenize gerek kalmadı artık,” dedi.

Junior şaşırmıştı. “Siz onu tanıyor musunuz?”

“Vanadium’u herkes tanır. Bir mücadelecidir o; gerçeği ve adaleti Amerikan tarzında, başına buyruk bir halde uygulamaya çalışır. Mesleğini kutsal gören bir enayidir. Ama dava kapandığına göre, bundan böyle sizi rahatsız etme yetkisine sahip değil.”

“Onun yetkiye gereksinimi olduğundan emin değilim ben,” dedi Junior huzursuz bir biçimde.

“Pekâlâ, eğer sizi yine rahatsız ederse, bana haber verin yeter.”

“Böyle bir adamın polis rozeti taşımasına neden izin veriyorlar acaba?” diye sordu Junior. “Hem saldırgan ve hem de mesleğine hiç yakışmayan bir insan.”

“Ama başarılı birisidir. Ona verilen olayların çoğunu çözümler.”

Oysa Junior, diğer çoğu polisin Vanadium’u güçsüz bir ağır top, bir düzenbaz, dışlanmış birisi olarak değerlendirdiğini düşünmüştü. Bu zıt düşünce belki doğruydu… ve eğer öyleyse, eğer ona kendisiyle rütbece

denk meslektaşları tarafından hayli değer veriliyorsa, Vanadium, Junior'ın düşündüğünden çok daha tehlikeli bir adamdı demek.

"Eğer bu adam sizi bir kez daha rahatsız ederse, onun gırtlağını sıktırmamı ister misiniz?"

Junior, Magusson'ı hangi nedenle azletmeyi düşündüğünü şimdi anımsamıyordu bile. Yaptığı hatalara karşın, bu avukat oldukça yetenekli birisiydi.

"Yarın iş saatinin bitimine dek," dedi avukat, "Size ödenecek tazminatın miktarı konusunda bir anlaşmaya varacağımızı umuyorum."

Perşembe günü geç saatlerde, Hisscus, Nork ve Knacker'la yapılan dokuz saatlik bir toplantı sonucunda, Hackachak konseyiyle de anlaşan Magusson, gerçekten de mantıklı bir uzlaşmaya varmıştı. Kız kardeşinin kaybı karşılığında, Kaitlin Hackachak 250,000 dolar alacaktı. Ciddi duygusal acılarının karşılığı olarak, Sheena'yla Rudy'nin alacağı miktar da 900,000 dolardı; bu paranın onlara Las Vegas'ta epeyce tedavi sağlayacağı kesindi. Junior ise 4,250,000 dolar alacaktı. Magusson'a verilecek olan ücret, eğer anlaşma dava öncesinde sağlanırsa, yüzde yirmi, ama eğer bu anlaşma mahkeme işlemlerinin sonrasına kalırsa, yüzde kırktı ve bunun sonucunda Junior'ın eline 3,400,000 dolar geçecekti. Davacılara ödenecek olan tazminatın tümü vergilerin dışındaki net miktardı.

Cuma sabahı, Junior fizik tedavi hastanesindeki fizyoterapistlik görevinden istifa etti. Yaşamının geri kalan kısmını faizler ve arta kalan parayla iyi bir biçimde geçireceğini umuyordu, çünkü zevkleri mütevazıydı.

Bulutsuz günde ve mevsim dışı ılık havada, zafer coşkusuyla dolu olarak, arabasını yetmiş mil kuzeye doğru sürdü. Dik tepelerden aşağıdaki şahane manzaraya dek uzanan yaprak dökmeyen sıra sıra ağaçların arasından geçtiği yol boyunca da, dikiz aynasından trafiği kontrol ediyordu. Ama onu izleyen hiç kimse yoktu.

Kocaman çam ağaçlarıyla çevrili olan ve Pasifik'in şahane manzarasına bakan bir lokantada öğle yemeği yemek için durdu.

Ona servis yapan bayan garson şirin bir şeydi. Davranışlarına bakılırsa, kendisiyle resmen flört etmişti ve Junior da eğer isterse, onu elde edebileceğini biliyordu.

Aslında istemişti tabii, ama içgüdüsü daha bir süre için tedbirli davranmak zorunda olduğu konusunda kendisini uyarmaktaydı.

Thomas Vanadium'u pazartesi gününden bu yana, mezarlıktaki törenden sonra, hiç görmemişti ve Vanadium da aynı gece onun yatağının yanına

yirmi beş senti bıraktığından bu yana, başka hiçbir numara yapmamıştı.

Kabadayı dedektif tarafından rahatsız edilmeden geçirilen yaklaşık dört gün. Ama onunla ilgili konularda Junior tedbirli ve sağduyulu olmayı öğrenmişti.

Artık işe dönmesi gerekmediği için, Öğle yemeğinden sonra oyalandı. Aslında, cinsellik kadar heyecan verici olan ve içinde gittikçe gelişen bir özgürlük duygusuyla dolup taşıyordu.

Eğer ömür boyu sürebilecek boş zamanları maddi açıdan karşılayacak bir durumdaysanız, yaşam bunu çalışarak harcamayacak kadar kısaydı.

Spruce Hills'e geri döndüğünde, akşam karanlığı çökmüştü. Tıpkı bir inciye benzeyen ve gitgide büyüyen ay, yığınla ağacın arasında gizemli bir biçimde ışıldayan kentin üzerinde yüzermişçesine duruyor, ama kent sanki gerçek bir kentmiş gibi değil de, fenerlerle kamp ateşlerinin hafifçe parlayan kehribar renkli ışıklarında toplanmış olan sayısız Çingene gruplarının yer aldığı bir düşler ülkesiymiş gibi, pırpır ederek ve titreyerek parıldıyordu.

Hafta başındaki günlerden birinde, Junior, Thomas Vanadium'un numarasını telefon rehberinde aramıştı. Bu numarayı bulacağını pek ummuyordu, ama yanılmıştı. Numaradan daha çok bulmak istediği şey ise adresti ve o da rehberde yazılıydı.

Şimdi de dedektifin evini aramaya cesaret etmişti.

Mütevazı evlerin oluşturduğu bakımlı mahallede yer alan Vanadium'un evi, tıpkı çevresindeki diğer evler gibi sadeydi: belirgin bir mimari özelliği olmayan, tek katlı, dikdörtgen bir kutu. Yan duvarları beyaz alüminyumla kaplı olan evin yeşil panjurları ve bitişiğinde de iki arabalık bir garajı vardı. Sokağın iki yanına sıralanan yaprak döker siyah meşe ağaçlarının tümü, yılın bu mevsiminde çıplaktı; budaklı dalların her biri aya doğru pençe gibi uzanıyordu.

Vanadium'un bahçesindeki büyük ağaçlar da çıplak olduklarından ötürü, evin görüntüsünü engellemiyorlardı. Arka kısım karanlıktı, ama öndeki iki camdan yumuşak bir ışık sızıyordu.

Junior evin önünden geçtiği sırada yavaşlamamış, bloğu dolaşıp yine evin önünden geçmişti.

Ne aradığını bilmiyordu. Değişiklik olsun diye, kendisi gözetim yapma yetkisine sahipmiş gibi bir duyguya kapılmıştı yalnızca.

Yaklaşık on beş dakika sonra, kendi evinde mutfak masasına oturmuş, yine telefon rehberine bakıyordu. Rehber yalnızca Spruce Hills'deki değil,

eyaletin tümündeki belki yetmiş ya da seksen bin telefon numarasını içermekteydi.

Rehberin her sayfasında çoğunun adresleri ekli kişi adlarıyla onların telefon numaraları yazılı olan dört sütun vardı. Her sütunda yaklaşık yüz ad listelenmişti, yani bir sayfada dört yüz ad bulunuyordu.

Her sütuna göz gezdirmek için bir cetvel kullanan Junior, soyadlarını atlayarak Bartholomew adını aradı. Tüm eyalette Bartholomew soyadlı birisinin olup olmadığını öğrenmek amacıyla daha önce bir araştırma yapmıştı; bu rehberde yer alan kişilerden hiç kimsenin soyadı Bartholomew değildi.

Bazı listelerde ilk adlar yerine yalnızca adların baş harfleri yazılıydı. Bu nedenle, ne zaman bir B harfine rastlasa, ince uçlu kırmızı bir tükenmez kalemle bunun yanına bir kontrol işareti koyuyordu.

Bu ilk adların çoğu Bob veya Bill olarak süre gelecekti. Belki birkaç Bradley ya da Bernard diye. Belki de Barbara veya Brenda şeklinde. Ve en sonunda, tüm rehberi araştırıp başarılı olamazsa, listedeki her kırmızı kontrol işaretli kişiye telefon edecek ve Bartholomew’la görüşmek istediğini söyleyecekti. Birkaç yüz telefon konuşması demekti bu hiç kuşkusuz. Bazıları uzun mesafe konuşmalar olacaktı, ama bunların ücretini karşılayabilirdi.

Başı ağrımadan önce, bir oturuşta beş sayfayı araştırabiliyordu. Bu araştırmaya geçen salı günü başlamış ve her güne iki oturum koymuştu. Günde dört bin ad araştırıyordu. Bu gecenin sayfalarını bitirdiğinde, toplam on altı bin ad araştırmış olacaktı.

Yorucu bir işti bu ve olumlu bir sonuç vermeyebilirdi. Yine de bir yerden başlaması gerekiyordu ve en mantıklı başlangıç noktası telefon rehberiydi.

Bartholomew annesi ve babasıyla birlikte yaşayan bir delikanlı ya da ailesinin bakımına muhtaç bir erişkin olabilirdi; eğer öyleyse, bu araştırmadan aydınlatıcı bir sonuç çıkmazdı, çünkü telefon onun üstüne kayıtlı olmazdı. Veya belki bu adam ilk adından nefret eden, bunu resmi evraklar dışında kullanmayan ve ikinci adını kullanmayı yeğleyen birisiydi.

Eğer rehber kendisine yardımcı olmazsa, Junior’ın bundan sonra yapacağı iş eyalet mahkemesindeki nüfus müdürlüğü bürosuna gitmek ve gerekirse, bu yüzyılın başından itibaren tutulan doğum kayıtlarına dek tüm dosyaları incelemekti. Bartholomew bu eyalette doğmamış ya da buraya çocukken veya erişkinliğinde taşınmış olabilirdi tabii. Eğer bir mülk

sahibiyse, adı tapu kayıtlarında görünürdü. Ama mülk sahibi olsun ya da olmasın, her iki yılda bir vatandaşlık görevini yaptıysa, o zaman da adı seçmen kütüklerinde olurdu.

Junior'ın artık bir işi olmamasına karşın, şimdi bir görevi vardı.

Cumartesi ve pazar günü, rehberin başına oturduğu sürelerin arasında, manyak polisin artık onu izlemediği varsayımının doğruluğunu kontrol etmek isteyen Junior, kent içinde bir dizi zevkli araba gezintisi yaptı. Simon Magusson'ın haklı olduğu belliydi. Dava kapanmıştı.

Bu arada, herkesin ondan beklediği gibi üzgün bir görünüş sergileyerek, her geceyi evde tek başına geçirmiş ve pazar gününe dek, hastaneden taburcu olduğundan bu yana, sekiz gecedir yalnız olarak uyumuştu. Ama birçok kadının arzu ettiği gibi, cinsel açıdan güçlü, genç bir adamdı ve yaşam da kısaydı. Zavallı Naomi; kendisinin belleğinden daha hâlâ silinmeyen onun o güzel yüzüyle korku dolu bakışları, yaşamın sonunun ne kadar çabuk gelebileceğini sürekli olarak anımsatan bir simgeydi. Hiç kimsenin yarın yaşayacağı konusunda garantisi yoktu. Günü yaşamak gerekirdi.

Caesar Zedd günü yalnızca yaşamayı değil, onu bütünüyle yiyip bitirmeyi öneriyordu. Günü çiğneyin, günle beslenin, günü tümüyle yutun. Günün bir ziyafet gibi tadını çıkarın, diyordu Zedd, bir ziyafet gibi ve yaşama ağız tadıyla hatta oburlukla yaklaşın, çünkü bazı kısıtlamalarla karşı karşıya kalan bir insan, kaçınılmaz bir kıtlıkla karşılaştığında, dağarcığında kalması gereken anılardan yoksun olur.

Zedd'in felsefesine derinden bağlılık, patlayacak kadar yükselen erkeklik hormonları, can sıkıntısı, kendi kendine acıma ve bir kez daha harekete geçerek riski göze alan bir erkek olma arzusu gibi faktörlerden etkilenmiş olan Junior'a, pazar gecesi içgüdüsü her bir kulağının arkasına Hai Karate marka parfümden biraz sürmesini ve gönlünü eğlendirmeye gitmesini söyledi. Ve o da bu sese uyarak, yanına tek bir kırmızı gül ve bir şişe Merlot marka şarap alıp, gün batanından kısa bir süre sonra, Victoria Bressler'ın evine doğru arabasıyla yola koyuldu.

Genç kadının evde olduğundan emin olmak için, kendi evinden ayrılmadan önce, ona telefon etmişti. Victoria hastanede hafta sonu vardiyalarına kalmıyordu; ama belki bu gece dışarı çıkmış olabilirdi. Telefona yanıt verdiğinde, onun baştan çıkarıcı sesini tanıyan Junior, "Yanlış numara," diye mırıldanmıştı şeytanca.

Her zaman romantik biri olduğundan, onu şaşırtmak istiyordu. Bak! Çiçek, şarap ve ben. Hastanede birbirlerine karşı duydukları elektriklenmeden bu yana, Victoria onun özlemini çekiyor, ama birkaç haftadan önce kendisini ziyarete geleceğini ummuyordu. Ama o, genç kadının yüzünün sevinçle aydınlandığını görmek için sabırsızlanmaktaydı.

Geçen hafta boyunca, bu hemşireyle ilgili bulabildiğince bilgi araştırıp durmuştu. Otuz yaşında olan Victoria, kocasından boşanmıştı, çocuğu yoktu ve yalnız yaşıyordu.

Onun yaşını öğrendiğinde şaşırmıştı. Bu kadar yaşı büyük birisi gibi görünmüyordu. İster otuz olsun ister olmasın, yine de olağanüstü çekici bir kadındı.

Gençlerin savunmasızlığı onu büyülediğinden ötürü, Junior kendisinden yaşça büyük bir kadınla şimdiye dek yatmamıştı. Ama bu durum ona ilginç geliyordu. Victoria'nın repertuvarında, bunları bilemeyecek kadar deneyimsiz olan genç kadınlarınkinden daha fazla numara olmalıydı.

O şimdi yalnızca, henüz yirmi üç yaşındaki aygır gibi erkeğin dikkatini çekmiş olmaktan Victoria'nın ne kadar hoşlanacağını ve ona nasıl minnettar kalacağını düşlüyordu. Ardından, genç kadının bu minnettarlığını ifade edebileceği tüm yöntemleri düşündüğünde ise, bu gece Suburban'ın direksiyonunun arkasında kendisi ve erkekliği için ancak yeterli bir yer kalacağına karar verdi.

Arzusunun ivediliğine karşın, arabayı sürerken izlenip izlenmediğini anlamak amacıyla, iki kez gerisin geriye döndükten sonra, Victoria'nın evine girmek için dolambaçlı bir yol kullandı. Ama eğer izlenseydi, peşindeki kişi hayalet bir arabayı kullanan görünmez bir adam olurdu. Yine de, bu günü yaşadığı sırada bile ya da bu durumda bu gece dikkatli olması gerektiğinden, arabasını gideceği evin bulunduğu sokaktan kısa bir mesafe öteye, buna paralel bir sokağa park etti. Ve ardından, son üç bloğu yürüdü.

Yapraklarını dökmeyen ağaçların ve uzaktaki denizin hafif tuzlu kokusuyla kaplı ocak havası serindi. Kirli bulutların parça parça ipliksi sarkıntılarının arasından onu merakla izleyen sarı ay, hain bir göz gibi ışıldıyordu.

Victoria, Spruce Hills'in kuzeydoğu bölgesinde, sokakların kentin dar yollarına dönüştüğü bir kesimde yaşamaktaydı. Buradaki evler, kent merkezine daha yakın olan evlere göre taşra tarzında tasarımlanmışlar ve daha büyük, fazla manzarası olmayan arsalara, sokakların uzağına inşa edilmişlerdi.

Junior'ın kısa yürüyüşü sırasında sona eren kaldırım, çakıllı bir yola açılıyordu. Çevrede ne bir yaya vardı ne de oradan geçen bir araç.

Kentin bu en uzak ucunda, kaldırımları aydınlatan tek bir sokak lambası bile yoktu. Yalnızca ay ışığıyla yolunu bulacağı için, bir rastlantı sonucunda pencereden dışarı göz atan birisi olsa da tanınması olanaksızdı. Ama eğer dikkatli olmaz ve dul Cain'le seksi hemşire hakkında bir dedikodu yayılırsa, dava kapanmış bile olsa, Vanadium bu olayın peşini bırakmazdı. İçindeki bilinmeyen şeytanlarca yönetilen polis, hasta ve nefret dolu bir adamdı. Şimdilik üst büro yetkilileri tarafından belki dizginlenmiş olsa da, en ufak bir dedikodu onun dosyayı yeniden açması için yeterli bir neden olurdu ve bunu üstlerine bilgi vermeden yapacağı da kesindi.

Victoria'nın evi dışı ahşap kaplı, dik bir damı olan, dar, iki katlı bir binaydı. Olağanüstü çıkıntı yapan hayli büyük bir çift çatı penceresi, ön verandanın üzerine doğru sarkmıştı. Bu ev sanki buraya değil de, işçi sınıfının yaşadığı, sıra sıra evlerden oluşan kasvetli bir doğu kenti mahallesine aitti.

Alt kattaki pencereler altın renkli bir ışıkla parlıyordu. Victoria'yla birlikte oturma odasındaki kanepede oturacaklar ve birbirlerini tanımaya çalışırlarken, şarap yudumlayacaklardı. Genç kadın kendisine Vicky denmesini isteyebilir ve belki o da ona Eenie'yi kullanmasını söyleyebilirdi, yani kendisi Enoch'dan hoşlanmadığı için, Naomi'nin sevecenlik simgesi olarak takmış olduğu adı. Kısa bir süre sonra, iki yaramaz çocuk gibi, kanepenin üstünde birbirlerine sarılıp öpüşeceklerdi. Junior Victoria'yı orada soyacak, lambanın ışığında kaymak gibi parlayan o düzgün, pürüzsüz tenini okşayacak ve sonra da onu çıplak olarak yukarı kattaki karanlık yatak odasına çıkaracaktı. Daha yeni cilaladığı mokasen ayakkabıları hırpalanmasın diye çakıllı araba yolunda yürümekten kaçınan Junior, bir meşe ağacı kadar büyüyerek kendini Noel için yararsız kılan ve ay ışığını geçirmeyen dallarıyla kocaman duran çam ağacının altındaki çimenlikten geçip, eve doğru yaklaşmaya başladı.

Victoria'nın bir konuğu olabilirdi. Belki bir akraba ya da bir kız arkadaş. Ama bir erkek değil. Hayır. Erkeğinin kim olduğunu biliyordu o; kendisinin kollarına atılmak ve on gün önce hastanede kaşık ve buzla başlayan ilişkilerinin tadını çıkarmak için fırsat kolladığından ötürü, başka bir erkeği beklemezdi.

Zaten birisini ağırlasaydı, bu konuğun arabası araç yolunda park edilmiş olurdu.

Junior eve tam olarak yaklaşmadan önce, Victoria'nın orada yalnız olduğundan emin olmak için, evin çevresinde sessizce dolaşmayı ve pencerelerden içeri bir göz atmayı düşündü. Ama eğer Victoria onu görürse, bu sürprizi bozulacaktı.

Yaşamdaki hiçbir şey risksiz değildi, bu nedenle verandanın merdivenlerini çıkıp zili çalmadan önce, orada yalnızca bir an duraksadı.

İçeriden müzik sesi geliyordu. Yüksek tempolu bir parçaydı bu. Büyük olasılıkla swing. Ezgiyi pek tanımlayamamıştı.

Junior tam zili bir kez daha çalacağı sırada, kapı içe doğru hızla açıldı ve Victoria, Sinatra'nın o neşeli şarkısı "Şekerim Sokakta Yürürken'in eşliğinde, "Erken geldin, arabanın sesini duymadım…" dedi. Ama kapıyı açarken konuştuğu için, eşiğe adımını atıp da karşısında kimin durduğunu görünce, cümlenin ortasında sustu.

Şaşırmış bir haldeydi, tamam, yine de yüz ifadesi Junior'ın belleğinde canlandırdığından çok farklıydı. Bu ifade ne hoş bir şaşkınlık belirtiyor ne de en ufak bir gülümseme içeriyordu. Hatta bir an için, kaşlarını çatar gibi olmuştu. Ama sonra Junior bunun bir kaş çatış olamayacağını fark etti. Bastırılmış bir arzu ifadesi olmalıydı bu.

Terzi elinden çıkmış siyah pantolonu ve üst bedenini sımsıkı kavrayan elma yeşili pamuklu süveteriyle, Victoria Bressler şu anda tam bir dişilik simgesiydi; tıpkı Junior'ın, onun vücudunun bol hemşire üniforması altında nasıl olabileceğini hayal ettiği gibi. V yakalı süveter göğüs yarığının yalnızca küçük bir kısmını açıkta bırakıyorsa da, genç kadının göğüslerinin şahane olduğu belliydi; kesinlikle sıra dışı bir güzellikti bu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Victoria.

Sesi tekdüze ve biraz sertti. Başka bir erkek bu ses tonunu isteksizlik, sabırsızlık ve hatta sessiz bir öfke biçiminde yorumlayabilirdi. Ama Junior onun kendisiyle şakalaştığını biliyordu. Tatlı bir oyun oynuyor olmalıydı, çünkü şeytanca parlayan mavi menevişli gözleri iri iri açılmıştı.

Junior ona elindeki tek gülü uzattı. "Sizin için. Gerçi layık değil ama… hiçbir çiçek size layık olamaz zaten."

Onu reddetmekte hâlâ ısrarlı görünen Victoria, güle dokunmadı. "Siz benim ne tür bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz?"

Baştan çıkarma sanatıyla ilgili bir sürü kitap okuduğundan, tam ve doğru olarak ne söyleyeceğini bildiği için sevinen Junior, "Ender bulunan bir tür," diye yanıtladı. Ama Victoria bu yanıta karşılık yüzünü buruşturdu

ve ardından, “Buz kaşığıyla yaptığınız o iğrenç cilve konusunda sizi polise şikâyet ettim ben,” dedi.

Junior ona yine gülü uzattıktan ve dikkatini dağıtmak için bunu ısrarlı bir biçimde onun eline tutuşturmaya çalıştıktan sonra, Merlot marka şarap şişesini aniden havaya kaldırdı ve Sinatra şarkıdaki şeker sözcüğünü vurguladığı sırada, şişe Victoria’nın alnının tam ortasına indi.

Bölüm 33

BRIGHT BEACH'İN gecesinde sessizliğini koruyarak herkesi hoş karşılayan, tonoz kemerleriyle büyük sütunlardan ve dehlizli sahanlarla iç süslemelerden yoksun bulunan Our Lady of Sorrows Kilisesi, Maria Elena Gonzalez için, tıpkı kendi evi kadar bildik ve huzurlu bir mekândı. Tanrı dünyanın her yerindeydi, ama özellikle de buradaydı. Maria giriş kapısından geçip dış dehlize adım attığı anda, kendini daha mutlu hissetti.

Benediction Ayini bitmiş ve cemaat kiliseden ayrılmıştı. Rahiple ayinlerde ona yardım eden oğlan çocuklar bile gitmişlerdi.

Maria dantel başörtüsünün iğnesini düzelttikten sonra, dış dehlizi geçip şahma girdi. Ardından, mermer vaftiz kurnasında parıldayan kutsal suya iki parmağını batırarak, haç çıkardı.

Havayı tütsü ve arkalıklı uzun sıraları parlatmak için kullanılan limon yağı kokusu kaplamıştı.

Ön tarafta, hafif bir spot ışığı insan boyutundaki çarmıhı aydınlatıyordu. Buna ek olan aydınlatma ise, çarmıhın dört ucuna ve her iki yanına takılmış olan küçük ampuller ve adak mumları rafında duran zümrüt renkli cam kâselerin içindeki titrek mum alevleriyle sağlanmaktaydı.

Loş orta koridorda yürüyen Maria, mihrabın yanındaki rahip bölmesinin parmaklığında saygıyla diz çöktükten sonra, adak mumları rafına gitti.

Her mum için aslında ancak yirmi beş sent verebilecek güçte olmasına karşın, bu geceki mumlara elli sent paha biçerek, bağış kutusuna beş tane bir dolarlık banknotla iki madeni çeyreklik koydu.

On bir mumun tümünü Bartholomew Lampion adına yakan Maria, cebinden yırtık oyun kartlarını çıkardı. Dört maça oğlanını. Cuma gecesi her birini üç parça halinde yırtmış olduğu bu kartları o geceden beri yanında taşıyor ve bu sessiz pazar gecesini bekliyordu.

Fal bakarak geleceği okumayla ve şu anda uygulamak üzere olduğu törenle ilgili inancı kilise tarafından bağışlanamazdı. Bu tür bir mistisizm aslında bir günah, inançsızlık ve dinden sapma olarak düşünülebilirdi. Ama Maria hem Katolik inançlarla ve hem de yetiştirildiği sırada öğrendiği gizemli büyülerle birlikte rahatça yaşıyordu. Meksika, Hermosillo'da,

bunların ikincisi, ailesinin ruhani yaşamı açısından birincisi kadar önemli olmuştu.

Büyü hayal gücünü geliştirirken, kilise de ruhu geliştirmekteydi. Maddi rahatlıkların hayli az olduğu ve bu dünyada daha rahat yaşama umudunun zor elde edildiği Meksika'da, iyi bir yaşam sürdürmek istenildiği zaman, hem ruh ve hem de hayal gücünü beslemek gerekirdi.

Önce Kutsal Meryem Ana'ya dua eden Maria, on iki parça halinde yırtmış olduğu maça oğlanlarından birinin bir parçasını ilk mumun parlak alevine tuttu; kart parçası tutuşunca, yanık kalıntılarını adak mumu kâsesinin içine attıktan sonra, bunun tümü yanıp tükendiğinde, on iki havarinin en belli başlısının adını anarak, "Peter için," dedi yüksek sesle.

On bir kez uyguladığı bu tören boyunca, "Andrew için, James için, John için," dediği sırada da, izlenmediğinden emin olmak amacıyla sık sık arkasına dönüp bakıyordu.

On iki havarinin her birine bir mum yakmış, ama on ikinci havari olan hain Judas'a mum yakmamış olduğundan ötürü, törenin sonunda her kart parçası her adak mumu kâsesinde yandıktan sonra, elinde bir tek parça kalmıştı.

Doğal olarak, ilk muma dönüp St. Peter'a dua etmesi ve bu son parçayı onun mumuyla yakması gerekiyordu. Ama bu durumda, onu en az tanınan havarinin mumuyla yakacaktı, çünkü bu konuda o havarinin özel bir belirginliği olduğundan emindi.

On iki parçanın imha edilmesiyle birlikte, dört maça oğlanının simgelediği bilinmeyen vahşi düşmanın tehdidi ve küçük Bartholomew'un üzerindeki o lanet ortadan kalkacaktı. Dünyada bir yerde, bir gün Barty'yi öldürecek olan bir adam vardı, ama kendisinin yaşam yolculuğu onu şimdi başka bir yere götürecekti. Bu laneti ortadan kaldırmaları için, on bir havariye on iki sorumluluk paylaştırılmıştı.

Maria'nın bu törenin etkinliğine karşı duyduğu inanç, onun kiliseye karşı duyduğu inanç kadar güçlü değilse de, buna yaklaşık bir şeydi. Adak mumu kâsesine eğilip bunun içindeki son parçanın da küllere dönüşmesini izlediği sırada, üzerinden korkunç bir yükün kalktığını hissetti.

Birkaç dakika sonra, Our Lady of Sorrows'dan ayrıldığında, ister canavar bir insan ister şeytanın kendisi olsun, maça oğlanlarının bir daha asla Barty Lampion'ın karşısına çıkmayacaklarına inanıyordu.

Bölüm 34

ANİDEN ve sert bir biçimde, büyük bir gürültüyle yere düşen genç kadın, dengesini kaybettiği sırada o doğal zarafetini korumuşsa da, düştükten sonra bundan eser bile kalmamıştı.

Victoria Bressler şimdi küçük girişin zemininde yatıyordu; sol kolu sanki tavana el sallar gibi başının ilerisine uzanmış, avcu açık bir halde duruyor, sağ kolu da sol memesini avuçlar bir şekilde üst bedenini kavrıyordu. Bacağının biri düz olarak uzanmış, diğeri ise neredeyse cilveli bir biçimde yukarı doğru kıvrılmıştı. Eğer çıplak olsa ve burada yatmak yerine buruşuk sonbahar yapraklarıyla ya da bir otlağın çimenleriyle kaplı dekorlu bir zeminde yatsaydı, Playboy'un ön kapağı için mükemmel bir poz oluştururdu.

Junior, Victoria'ya yaptığı ani saldırıdan çok, şişenin kırılmamış olmasına şaşırmıştı. Sonuçta, yangın kulesinde verdiği karardan bu yana artık yeni bir adamdı; gerekeni yapan, işini bilir bir erkek. Ama şişe camdı ve bunu büyük bir güçle savurmuştu; şişeyi onun alnına, bir polo topuna çarparak çatlayan polo sopasının ses çıkaracağı kadar sert bir biçimde, tüm gücüyle, onu bir anda kendinden geçirecek ve hatta belki de onu öldürecek kadar hızla vurmuştu, ama Merlot yine de içmeye hazır bir halde duruyordu.

Evin içine girip kapıyı yavaşça kapattıktan sonra, şişeyi inceledi. Camın özellikle alt kısmı, şişenin dibinin tümü olmasa da büyük bir düzlüğün ve derin bir girintinin bulunduğu yan tarafı, kalındı. Bu şekil, şişenin gücüne yardımcı olmuştu. Ve sonuçta, ona bu alt kısmın üçte biriyle vurduğu için, şişe sağlam kalmıştı.

Victoria'nın alnının ortasındaki pembe bir nokta, vurma izinin işaretiydi. Ve çok geçmeden çirkin bir morluğa dönüşecekti. Ama kafatası çökmüş gibi görünmüyordu.

Başı da yüreği kadar sert olan Victoria ciddi bir beyin travması geçilmemiş, yalnızca biraz sarsılmıştı.

Oturma odasındaki stereo pikaptan Sinatra'nın "Çok İyi Bir Yıldı" adlı şarkısı duyuluyordu.

Duruma bakılırsa, hemşire evde yalnızdı, ama sesini müziği bastıracak kadar yükselten Junior, “Merhaba? Burada kimse yok mu?” diye bağırdı.

Hiç kimsenin yanıt vermemesine karşın, küçük evi yine de çabucak araştırdı.

Oturma odasının bir köşesinde duran ve ucu fırfırlı ipek kumaştan bir gölgeliği olan lambadan ufak tüy kanatlı, altın renkli bir ışık yayılıyor, kahve masasının üstündeki üç dekoratif cam gazyağı lambasının alevleri pırıl pırıl parlıyordu.

Mutfaktaki fırından lezzetli bir koku yükselmekteydi. Ocağın kısık ateşinin üzerinde büyük bir tencere ve bunun yanında da, su kaynama noktasına geldiğinde eklenecek olan salça duruyordu.

Yemek odası. Masanın bir ucuna yerleştirilmiş iki kişilik servis. Şarap bardakları. Mumları henüz yakılmamış, kurşun ve kalay alaşımlı iki tane grimsi şamdan.

Junior bu resmi şimdi gözünün önünde canlandırabiliyordu. Hem de bir Kodak fotoğraf makinesiyle çekilmiş kadar net bir biçimde. Victoria’nın birisiyle ilişkisi vardı ve hastanede onunla ilgilenmesinin nedeni bir heyecan arayışı içinde olduğundan değil de, karşısındaki erkeği cinsel açıdan tahrik etmekten hoşlanan birisi olduğu içindi. Yani Victoria, bir erkeğin ersuyunu salgılattırmanın komik olduğunu düşünen ve sonra da onu bu salgının içinde öylece bırakan o kadınlardan birisiydi. Ayrıca, ikiyüzlü bir fahişeydi de. Onunla ilgileniyor gibi davrandıktan, onu tahrik ettikten sonra, kaçıp gitmiş ve sanki bu baştan çıkarma işine başlayan o imiş gibi, onun hakkında dedikodu yapmıştı. Daha da kötüsü, kendisinin önemli birisi olduğunu hissettirmek için, mutlaka renkli bir biçimde süslediği bu çarpık öyküsünü polise anlatmıştı.

Aşağı katta küçük bir banyo. Üst katta iki yatak odasıyla büyük bir banyo. Tümünde de hiç kimse yoktu.

Junior yine girişe geldi. Victoria yattığı yerde kıpırdamamıştı bile.

Onun yanına çömelerek, iki parmağını genç kadının boynuna, şahdamarına bastırdı. Nabzı belki düzensizdi, ama güçlüydü.

Bu hemşirenin nasıl nefret dolu birisi olduğunu şimdi anlamasına karşın, yine de ona karşı güçlü bir istek duyuyordu. Ama o, kendinde olmayan bir kadından yararlanacak bir erkek değildi tabii. Ayrıca, Victoria’nın az sonra buraya gelecek olan bir konuk beklediği de belliydi.

Zili çalanın Junior olduğunu fark etmeden önce, kapıyı açarken, “Erken geldin, arabanın sesini duymadım”, demişti.

Yan camları perdeli ön kapıya giden Junior, perdelerden birini aralayıp dışarısını gözetledi.

Parça parça ipliksi sarkıntılarından arınmış olan ay, sanki mumyalanmış gibiydi. Kabarcıklı yüzünden yansıyan pırıl pırıl bir ışık çam dallarını, bahçeyi, araç yolunu aydınlatıyordu. Ama görünürde hiçbir araba yoktu.

Junior oturma odasındaki kanepeden bir süs yastığı alıp, bunu girişe götürdü.

“Buz kaşığıyla yaptığınız o iğrenç cilve konusunda sizi polise şikâyet ettim ben.”

Junior, Victoria’nın resmi bir şikâyette bulunmak amacıyla polisi telefonla aramadığını düşünüyordu. Thomas Vanadium onunla ilgili herhangi bir söylenti duymak için kulak kabartmaya hazır bir halde gece gündüz her saat hastanede dolaşırken, ve o bu durumda karısının katili adi bir adam olarak görünürken, ona kara çalmak için kendine göre başka bir yöntem kullanmasına gerek yoktu ki.

Victoria hiç kuşkusuz doğrudan doğruya manyak dedektifle konuşmuştu. Rezil uydurmalarını başka bir polis memuruna söylemiş olsa bile, Vanadium bunları öğrenir ve onun bu iğrenç laflarını duymak için onu hemen arayıp bulurdu; daha sonra da, sanki Junior onun memelerini mıncıklamış ve kendi dilini onun boğazından aşağıya sokmaya çalışmış gibi, bu öyküyü böylesine abartarak anlatırdı.

Şimdi de, eğer Victoria, Vanadium’a kendisinin onun kapısına elinde kırmızı bir gül ve bir şişe Merlot’la geldiğini ve bunu bir birliktelik yaşamak amacıyla yaptığını söylerse, kaçık dedektifin yine onun peşine düşeceği kesindi. Vanadium, hemşirenin buz kaşığı işini yanlış yorumlamış olduğunu düşünebilirdi, ama bu geceki girişim yanlış yorumlanan bir davranış olarak düşünülemezdi ve mücadeleci polis, Tanrı’nın belası o enayi, artık onun peşini asla bırakmazdı.

Victoria inledi, ama kıpırdamıyordu.

Hemşirelerin iyilik melekleri olmaları gerekirdi. Buna karşın, o kendisine hiçbir iyilikte bulunmamıştı. Bir melek olmadığı kesindi.

Victoria’nın yanına çömelen Junior, süs yastığını onun o güzel yüzüne koydu, ardından da, Frank Sinatra “Merhaba, Genç Âşıklar”ı söyleyip bitirene ve “Tümü ya da Hiçbirisi”nin belki de yarısını söyleyene dek, yastığı onun yüzüne sımsıkı bastırıp durdu.

Victoria’nın şahdamarını kontrol ettikten ve nabzının atmadığından emin olduktan sonra, oturma odasındaki kanepeye döndü, küçük yastığı

puflattı ve onu tıpkı bulduğu şekilde yerine bıraktı.

Püskürürcesine kusma gereksinimi duymuyordu. Yine de, tamamen duyarsız olduğu söylenemezdi. Ama bu kadını yalnızca bir kez görmüştü. Tatlı Naomi'yle yaşadığı duygusallığı onunla yaşamamıştı ki.

Tümüyle duygusuz birisi değildi tabii. Kendisinin ve hemşirenin birlikte yaşayabilmiş olacakları aşkı düşününce, yüreğini acı bir üzüntü kapladı. Ama tahrik oyununu oynamak ve kendisiyle böylesine alay etmek, onun seçimiydi.

Junior, Victoria'yı yerden kaldırmaya çalıştığında, ona karşı hissetmiş olduğu cinsel istek cazibesini kaybetmişti artık. Şimdi üzerine ölüm ağırlığı çökmüş olan genç kadın, umduğundan da ağırdı.

Mutfağa gelince, onu kahvaltı masasının iskemlelerinden birine oturttu ve öne doğru devrilen cesede bir süre dokunmadı. Victoria kollarını kavuşturmuş, başı kollarının üstünde yana doğru dönmüş bir şekilde dururken, dinlenir gibi görünüyordu.

Kalbi hızla çarpan, ama kendi kendine güçle aklın sakin bir kafadan çıktığını anımsatan Junior, küçük mutfağın ortasında ayakta durarak, burasını her açıdan incelemek amacıyla kendi çevresinde yavaş yavaş döndü.

Ölen Victoria'nın konuğu yolda olduğu için, dakikalar bile önemliydi. Ama cinayeti bir ev kazası gibi gösterecek küçük tabloyu sahnelemek ne kadar sürerse sürsün, detaylara dikkat etmek de o kadar gerekliydi.

Ne yazık ki, Caesar Zedd nasıl cinayet işleneceği ve bunun sonuçlarının üstesinden nasıl gelineceği konusunda kişiye yardımcı olacak bir kitap yazmamıştı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, Junior şimdi de tek başınaydı.

Hızla harekete geçerek, işe koyuldu.

Önce, duvara monte edilmiş olan havluluktan iki parça kâğıt havlu yırttı ve bunların her birini sanki iğreti iki eldivenmiş gibi, ellerinde tuttu. Parmak izi bırakmamaya kararlıydı.

İki raflı fırının üst rafında akşam yemeği pişiyordu. Alt rafın düğmesini ısınma ayarına getirdikten sonra, fırının kapağını açtı.

Ardından, yemek odasına gidip masaya yerleştirilmiş olan iki tabağı alarak, mutfağa getirdi ve sanki Victoria fırını tabak ısıtıcısı olarak kullanıyormuş gibi, bunları alt rafa koydu.

Fırının kapağını açık bırakmıştı.

Buzdolabında, saydam plastik kapaklı bir kutuda saklanan tereyağını buldu. Kutuyu fırının sol tarafındaki lavabonun yanında duran kesme

tahtasının üstüne koydu ve kutunun kapağını açtı.

Tezgâhın üzerinde, tahtanın yanında bir bıçak duruyordu. Bunu kullanarak, sarı renkli koyu tereyağının bir ucundan, her biri yaklaşık bir buçuk santim kalınlığında, kalıp biçiminde dört parça kesti.

Parçaların üçünü kutunun içinde bırakıp, dördüncü parçayı muşamba kaplı zeminin üstüne dikkatle yerleştirdi.

Kâğıt havlular yağ lekesi olmuştu. Bunları buruşturup çöp tenekesine attı. Amacı, Victoria'nın sağ ayakkabısının tabanına yağ parçasını sürmek ve sanki genç kadın buna basarak kayıp fırına doğru düşmüş gibi, yerde uzun bir iz bırakmaktı.

En sonunda da iki eliyle onun başını tutacak ve alnını şişenin tam isabet ettiği yere gelecek bir biçimde, çok sert bir şekilde, açık duran fırın kapağının köşesine çarpacaktı. Yine de, Oregon Eyalet Polisi Bilimsel Araştırma Bölümü'nün, kendisinin yarattığı bu trajik senaryodan kuşkulanması için en azından bir neden bulunabileceğini düşünüyordu. Çünkü polisin olay yerinde ne kadar ileri bir teknoloji kullandığını bilmediği gibi, adli tıp konusunda da çok fazla bir bilgisi yoktu. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu yalnızca.

Spruce Hills Polis Departmanı, tam kapasiteli bir Bilimsel Araştırma Bölümü'ne sahip olamayacak kadar küçüktü. Ve eğer kendisinin oluşturduğu tablo onlara yeterince ikna edici görünürse, bu ölümü beklenmedik bir kaza olarak kabul edebilir ve teknik yardım için eyalet polisine hiç başvurmayabilirlerdi. Ama eğer eyalet polisi işin içine karışırsa ve hatta bu ölümün bir kazaymış gibi sahnelendiğini anlarsa, büyük olasılıkla Victoria'nın akşam yemeği konuğunu suçlu bulacaklardı.

Genç kadının ayakkabısını yağa bastırmak ve başını fırın kapağının köşesine çarpmaktan başka yapacak hiçbir işi kalmamıştı.

Araç yolunda ilerleyen arabanın sesini duyduğunda, cesedi iskemleden kaldırmak üzereydi. Eğer stereo pikap tam o anda başka bir plâğa geçiyor olmasaydı, motorun sesini böylesine belirgin bir şekilde ve erken bir zamanda duyamazdı.

Cesede istediği biçimi verebilmesi için, zaman kalmamıştı.

Heyecan art arda geliyordu. Hareketli bir adam olarak sürdürdüğü bu yeni yaşam hiç can sıkıcı değildi.

Caesar Zedd'in de dediği gibi, zor günlerde büyük fırsatlar doğardı ve siz bunları göremeseniz bile, her olayın daima bir parlak yanı olurdu tabii.

Mutfaktan alelacele çıkan ve koridoru geçen Junior, ön kapıya geldi. Ayak parmaklarının ucunda bir dansçı gibi hareket ederek, sessizce koşuyordu. Birçok kadını ona çeken şeylerden biri de bu doğal, atletik zarafetiydi.

Bir aşkın şimdi üzücü simgeleri olarak görünen ve bundan böyle bir anlam taşımayan kırmızı gülle şarap şişesi, girişteki yerin üzerinde duruyordu. Ceset burada değilken, şiddetten eser yoktu.

Sinatra "Seninle Görüşeceğiz"i söylediği sırada, Junior gonca gülle Merlot'un kenarından dolaşıp, kapının yan pencerelerinden birinin perdesini beş santim kadar aralayarak, dikkatle dışarısını gözetledi. Üstü kapalı bir araba çakıllı araç yoluna girmiş ve evin sağ tarafında, neredeyse onun göremeyeceği bir yerde durmuştu. Junior dışarıya bakarken, arabanın farları söndürüldü ve motor stop edildi. Ardından, sürücü kapısı açıldı ve arabadan bir adam indi; ürkütücü ay ışığında karanlık bir gölge halindeydi. Akşam yemeği konuğuydu bu.

Bölüm 35

İÇE çökmek. Basınç altında iç tarafa doğru patlamak. Tıpkı çok derinlerdeki bir denizaltının gövdesinin patlaması gibi.

Junior içe çökmek sözcüğünü kelime dağarcığının nasıl geliştirileceğini ve nasıl iyi konuşulacağını açıklayan bir kitaptan öğrenmişti. Ve o sıralarda, ezberlediği listelerde yer alan diğer sözcüklerin arasındaki bu sözcüğün de asla kullanacağı bir sözcük olmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi kendisini nasıl hissettiğini mükemmel olarak tanımlayan bir sözcük olmuştu: Sanki içe çökecekmiş gibi.

Akşam yemeği konuğu, oradan bir şey alacakmışçasına, arabanın içine doğru eğildi. Belki o da, ev sahibi için küçük bir armağan getirecek kadar düşünceli davranmıştı.

Victoria kapıyı açmayınca, bu adam buradan hemen ayrılmayacaktı. Çünkü buraya davet edilmişti. Bekleniyordu. Evin içindeki ışıklar açıktı. Zile yanıt verilmemesi ters giden bir şeyin belirtisi anlamına gelmiş olacaktı.

Junior kritik bir derinlikteydi. Üstündeki psikolojik baskı bedeninin her santimetre karesinde en azından bir ton ağırlığındaydı. İçe çökme durumu gerçekleşmek üzereydi.

Eğer kapı açılmaz ve konuk verandada kalırsa, perdeleri kapatılmamış pencerelerden içerisini gözetleyerek evin çevre sinde dolaşacak ve kilitli olmayan bir kapı bulmaya çalışacaktı. Veya Victoria'nın hastalanmış ya da yaralanmış olabileceğinden ve belki de bir parça tereyağının üstüne basıp kayarak başını fırının açık duran kapağının köşesine çarpabileceğinden korktuğu için, evin içine girmek amacıyla bir pencerenin camını kıracaktı. Böyle yapmasa bile, polis çağırmak için komşulardan birine gideceği kesindi.

Her santimetre karede bin iki yüz kilo. Bin altı yüz kilo. İki ton.

Yemek odasına fırlayan Junior, masadaki şarap bardaklarından birini ve bunun yanı sıra alaşımlı şamdanların da bir tanesini kaptıktan sonra, şamdanın mumunu çıkarıp attı.

Ardından, yine girişe geldi ve şarap bardağını ön kapının yaklaşık iki metre gerisine, yere bırakarak, Merlot şişesini bardağın yanına, kırmızı gülü

de şişenin yanına koydu.

Tıpkı Aşk adlı natürmort bir tablo gibi.

Dışarıdaki arabanın kapısı gürültüyle kapandı.

Ön giriş kilitli değildi. Junior bunun tokmağını sessizce döndürdü ve kapıyı dışarıdan itildiğinde açılabilecek kadar araladı.

Sonra da, elinde şamdanla kısa koridorun sonundaki mutfağa koşuşturdu. Kapı açıktı, ama küçük yemek masasının yanındaki iskemlelerden birine yığılıp kalmış olan Victoria'yı görebilmek için, mutfağa girmek zorundaydı.

Kapının arasından kayarcasına geçerek, alaşımlı şamdanı başının üzerine doğru kaldırdı. Belki de beş kilo ağırlığında olan bu nesne, neredeyse bir çekiç kadar iyi ve müthiş bir vurucu silah görevi yapacaktı.

Kalbi çılgınca çarpıyor, hızla soluk alıp veriyordu. Ve ne gariptir ki, pişen yemeğin daha önce ona lezzetli gelen kokusunu şimdi keskin ve sert kan kokusu gibi algılamaktaydı.

Yavaş derin soluklar. Zedd'in dediği şekilde, yavaş derin soluklar. Ne kadar güçlü olursa olsun, herhangi bir korku, yavaş derin soluklar alıp vererek, evet, yavaş derin soluklar alıp vererek ve her insanın mutlu, başarılı ve korkusuz bir halde yaşama hakkına sahip olduğunu anımsayarak azaltılabilir ve hatta ortadan kaldırılabilirdi.

"Seninle Görüşeceğiz"in son nakaratının ardından, girişten, meraklı ve belki de biraz şaşkın bir erkek sesi geldi: "Victoria?"

Yavaş ve derin. Yavaş ve derin. Rahatladın zaten.

Şarkı bitmişti.

Soluğunu tutan Junior, etrafı dinledi.

Plak değişimi arasındaki kısa sessizlikte, konuk yerde duranları topladığı sırada, şarap bardağının Merlot şişesine vururken çıkardığı tınlama duyuldu.

Junior akşam yemeği konuğunun Victoria'nın sevgilisi olduğunu tahmin etmişti, ama aniden durumun kendisinin düşündüğü gibi olamayabileceğini fark etti. Bu adam yalnızca bir arkadaş da olabilirdi. Veya genç kadının babası ya da erkek kardeşi. Ama durum hangisi olursa olsun, şarap bardağı, şarap şişesi ve gülle hazırlanan bu aşka davet tablosu öylesine çılgınca ve uygunsuz bir görüntü oluşturacaktı ki, konuk ters giden bir şey olduğunu hemen anlayacaktı.

Boeotialı.* (Eski Yunanistan'da Atina'nın kuzeybatısında yer alan ve başkenti Thebes olan bir yerleşim bölgesidir) Kelime dağarcığını

zenginleştirmek için öğrenilen, ama daha önce hiç kullanılmayan bir başka sözcük. Boeotialı. Alık, ahmak, aptal bir insan. Ve şimdi Junior kendini aniden safkan bir Boeotialı gibi hissediyordu.

Sinatra tam şarkısını söylemeye başladığı sırada, koridorun tahta zemininden gelen ayak sesini ve tahtalardan birinin gıcırtısını duydu. Eğer konuk gerçekten de buraya doğru yaklaşıyorsa, müziğin sesi onun yürürken çıkardığı sesleri bastırıyordu.

Şamdanı daha yukarı kaldır. Diğer sesleri bastıran müziğe karşın, ağzından çok derin olmayan soluklar alıp ver. Hamle yapmaya hazır ol. Ama şamdan ağırdı. Pis bir iş olacaktı bu.

Pıhtılaşmış kan onun içini bulandırırdı. Şiddet içeren filmlerden kaçınır ve gerçek yaşamda da kan görünce, midesi kabarırdı.

Hareket. Dikkatini yalnızca harekete ver ve bundan sonraki iğrenç durumu düşünme. Kaçak treni ve raylara sıkışan bir otobüs dolusu rahibeyi anımsa. Trende kal, paramparça olan rahibelere bakmak için geri dönme, sen sadece yoluna devam et, her şey düzelecek.

Açık kapının diğer yanından, çok yakından gelen bir ses duyuldu.

İşte şimdi, akşam yemeği konuğu mutfağa giriyordu. Sol elinde şarap kadehiyle gül vardı. Sağ elinde de parlak bir kâğıda sarılı küçük bir armağan kutusu.

İçeri girdiğinde, sırtı Junior’a dönük olan konuk, başı kavuşturduğu kollarının üzerinde duran Victoria’nın cesedine, masaya doğru yaklaştı. Ona uzaktan bakıldığında, genç kadın yalnızca dinleniyormuş gibi görünüyordu.

Sinatra “Gel Benimle Uç” derken, “Ne oluyor böyle?” diye sordu adam Victoria’ya.

Hafifçe öne doğru ilerleyen Junior, şamdanı ona doğru savurduğu sırada, konuğun bir anda kaskatı kesildiğini gördü; belki de bir tehlike ya da en azından bir hareket sezinlemişti, ama artık çok geçti. Adamın başını çevirecek veya eğecek zamanı bile kalmamıştı.

Bir silah görevi yapan alaşımlı şamdan, sert bir gümbürtüyle kafatasının arkasına indi. Kafa derisi parçalanan ve başından oluk gibi kan fışkıran adam, tıpkı Merlot’un etkisiyle Victoria’nın sert bir şekilde yere düşmesine benzer bir biçimde, yere düştü; ama onun gibi sırtüstü değil de, yüzükoyun olarak.

Ona yerden kalkma fırsatı tanımayan Junior, şamdanı bir kez daha savurdu; bunu yaptığı sırada, öne doğru eğilmişti, ikinci vuruş birincisi kadar sert olmamakla birlikte, etkiliydi.

Bu arada, adamın elinden düşen şarap kadehi paramparça olmuş, ama hâlâ sağlam kalan Merlot şişesi, mutfak dolaplarından birinin altına hafifçe çarpana dek, muşamba kaplı zeminde yuvarlanıp durmuştu.

Yavaş, derin soluklar alıp vermeyi unutan, boğulmakta olan bir yüzücü gibi soluk soluğa kalan ve aniden alnından terler damlamaya başlayan Junior, yere düşen adamı sırtüstü çevirmek için ayağının birini kullandı. Ama bunu başaramayınca, sağ makoseninin ön ucunu adamın göğsünün altına sıkıştırarak, biraz çabayla da olsa, onu arka üstü yuvarladı.

Sol elinde kırmızı gülü, sağ elinde de parlak kâğıda sarılı yarı ezilmiş armağan kutusunu tutan ve Junior'ın insafsızlığına uğramış bir halde yerde yatan adam Thomas Vanadium'du; ama yapabileceği her türlü numaradan ve el parmaklarının boğumları boyunca dans ettirdiği çeyreklikten şimdi artık yoksundu… sihir kaybolmuştu.

Bölüm 36

KENDİSİ küçük bir oğlan çocuğuyken, 1930'larda ve 40'larda, radyo skeçleri günlerinde efektörlerin yaptıkları gibi, selefon kâğıdını buruşturarak çıkarılan sert ve yapay alev çıtırtısı sesleri.

Garajın üstünde yer alan dairesinin ufacık mutfağındaki köşe masasında tek başına oturan Jacob, yeni deste oyun kartlarından ikincisinin ve ardından üçüncüsüyle dördüncüsünün şeffaf selofan kâğıdını yırtıp açtığı sırada, bu seslerden biraz daha çıkardı.

Trajik yangınlarla ilgili olarak epeyce fazla olay dosyası içeren bir arşive sahipti ve bu olayların çoğu da belleğinde kayıtlıydı. 8 Aralık, 1881'de, Viyana'nın Ring Tiyatrosu'nda çıkan yangında 850 kişi yaşamını yitirmişti. 25 Mayıs, 1887'de, Paris'teki Opera Comique'te 200 kişi ölmüştü. 28 Kasım, 1947'de Jacob o yıl henüz on dört yaşında olmasına karşın, insanlığın kasıtlı ya da kasıtsız olarak kendi kendini acı bir biçimde mahvetme eğilimini daha o zaman bile aklından çıkaramadığı sıralarda Boston'daki Coconut Grove adlı gece kulübünde, geceyi şampanya içip eğlenerek geçirmek isteyen 491 kişinin yaşamı, ya dumandan boğularak ya da diri diri yanarak son bulmuştu.

Dört deste oyun kartını mukavva kutularından çıkaran Jacob, bunları çiziklerle dolu akçaağaç masanın üstüne, yan yana dizdi.

"Chicago'daki Iroquois Tiyatrosu 30 Aralık 1903'te yandığı zaman," dedi yüksek sesle, belleğini yoklayarak, "Bay Mavi Sakal adlı oyunun matinesinde, çoğu kadın ve çocuk olan altı yüz iki kişi can vermiş."

Oyun kartlarının standart desteleri makineyle paketlenir ve bunlar gruplarına göre daima aynı sırayı izler. Açacağınız her destenin, şimdiye dek açtığınız ve bundan sonra da açacağınız her deste gibi, tam olarak aynı sırada dizilmiş olacağına güvenebilirsiniz.

Paketlemenin bu hiç değişmeyen sürekliliği, profesyonel kumarbazlarla el çabukluğu yapan usta sihirbazlara, yani oyun kartı cambazlarına, destedeki her kartın nerede bulunabileceğini bildikleri ve yeni bir desteyi el çabukluğuyla idare edebileceklerine güvendikleri için, ayrıca güçlü bir olanak sağlar. Bir kart cambazı, yetenekli ve becerikli elleriyle kartları öylesine iyi bir biçimde karıştırıyormuş gibi görünebilir ki, en kuşkucu

gözlemci bile bu konuda tatmin olur, ama cambaz yine de, destedeki her kartın yerini bilir. Bunun yanı sıra istediği her tür etkiyi sağlamak amacıyla, ustaca bir el hareketi yaparak, kartları arzu ettiği düzene göre yerleştirebilir.

"6 Temmuz, 1944'te, Ringling Kardeşler ve Barnum-Bailey Sirki'nin büyük çadırında, öğleden sonra saat iki kırkta, altı bin seyirci dünyaca ünlü tel cambazları topluluğu Walledaları izlerken, yangın çıktı. Alev alan çadırın çökmesinin ve yüz altmış sekiz kişinin ölümünün ardından, yangın saat üçte söndü. Bu sırada beş yüz kişi kötü bir şekilde yaralandı, ama kırk aslanla kırk filin de aralarında bulunduğu bin sirk hayvanı hiçbir zarar görmedi."

Hayli yetenekli bir kart cambazı olmayı uman birisi için, olağanüstü bir beceriklilığe gerek vardır. Bunun yanı sıra binlerce saat sabırla pratik yaparken, epeyce bıktırıcı bir sıkıntıya katlanmak da eşdeğerde önemlidir. Ayrıca, en usta kart cambazları, sıradan bir insana göre olağan dışı yetenek olarak kabul edilen, derin kapsamlı, karmaşık bir bellek işlevi sergilerler.

"14 Mayıs, 1845'te, Çin'in Canton kentindeki bir tiyatro yangını bin altı yüz yetmiş kişinin ölümüne neden olmuş. 8 Aralık, 1863'te, Şili'nin Santiago kentindeki La Compana Kilisesi'nde çıkan yangın sonucunda iki bin beş yüz bir kişi ölmüş. 4 Mayıs, 1897'de, Paris'teki bir yardım derneğinin kermesinde çıkan yangında bin elli kişi can vermiş. 30 Haziran, 1900'de, New Jersey'in Hoboken kentindeki liman yangını üç bin yirmi altı kişinin ölümüyle sonuçlanmış."

Jacob, mutlak bir yetenekle ve yeterli bir belleksel işlevin çok daha fazlasıyla doğmuştu. Onu işsiz bırakan ve sosyal yaşamında kendisinin herhangi bir eğlenceye katılmasını engelleyen kişilik bozukluğu, kart cambazlığı konusunda başarılı olana dek en zor teknikleri denemesi için gereken boş zamanı ona sağlıyordu. Çünkü çocukluğundan bu yana, kıyamet günüyle ilgili öykülerle düşlere ve tiyatro yangınlarından tüm nükleer savaşlara kadar yeryüzündeki gelmiş geçmiş felaketlere karşı kişisel olarak büyük bir ilgi duyduğundan, aşırı bir hayal gücüne ve bunun yanı sıra garip, ama renkli bir entelektüel kültüre sahipti. Bu nedenle, kendisi için, kart cambazlığını öğrenmenin en zor yanı usandırıcı pratikle uğraşmak olmuş, ama kız kardeşi Agnes'a karşı duyduğu sevgi ve hayranlıkla motive olduğundan, cambazlıkta el becerisi de kazanabilmek amacıyla, yıllarca çaba harcamıştı.

Cuma gecesi birinci desteyi nasıl karıştırdıysa şimdi de dört desteden ilkini aynı şekilde karıştıran Jacob, bunu bir kenara koydu.

Usta bir kart cambazı olabilmesi için, genç bir yetişmenin bir danışmana gereksinimi vardır.

Jacob'un danışmanı da Obadiah Sepharad adlı bir adamdı. Obadiah'la, Jacob on sekiz yaşındayken, ayrıksı davranışları o sıralarda bir ara daha kötü bir ruh hastalığı biçiminde yanlış yorumlandığından ötürü, kısa bir süre için bir psikiyatri kliniğine yatırıldığında tanışmışlardı.

Jacob geri kalan üç desteyi Obadiah'ın ona öğrettiği biçimde karıştırdı.

Onun kartlarla ilgili bu büyük yeteneğini ne Agnes ne de Edom biliyordu. Obediah'dan öğrendiklerini bir sır gibi saklamış ve kart cambazlığı konusunda kardeşlerini şaşırtma isteğine neredeyse yirmi yıldır karşı koymuştu.

Çocukluk çağlarını her türlü eğlencenin Tanrı'ya karşı işlenen bir suç olduğuna inanan despot bir babanın katı kurallarıyla engellendiği ve bir hapishane gibi idare edildiği bir evde geçiren üç kardeşin, bu yaşam tarzına tepki olarak gösterdikleri en büyük isyanı gizlice kart oyunları oynamaktı. Babalarının ara sıra titizlikle uyguladığı oda aramalarında bile, bir deste kart onu çabucak saklamak ve saklanan yerde tutmak için yeterince küçüktü.

Yaşlı adam öldüğü ve evin sahibi Agnes olduğu zaman, üç kardeş, babalarının cenaze töreninin hemen ardından, ilk kez gizlice değil de alenen ve neredeyse özgürlükten sarhoş bir halde, o gün arka bahçede kart oyunu oynamışlardı. En sonunda, Agnes Joey Lampion'a âşık olup onunla evlenince, o da onların bu oyunlarına katılmış ve böylece Jacob'la Edom daha önce hiç tatmadıkları bir aile duygusunun keyfine varmışlardı.

Jacob bir tek nedenden ötürü kart cambazı olmuştu. Amacı ne bir kumarbaz olmak, ne kart hileleriyle arkadaşlarını şaşırtmak ve ne de gizli bir yeteneğe sahip olmaktı. İstediği şey, eğer Agnes oyunda sık sık yeniliyorsa ya da morale gereksinim duyuyorsa, ona ara sıra kazanma fırsatı vermekti. Ama onu kuşkulandırmamak veya oyunları Edom'la Joey açısından zevksiz kılmamak için, Agnes'ı fazla kazandırmamaya çalışıyor ve sağduyulu davranıyordu. Binlerce saatlik pratikte harcadığı çaba ise, kendisine gelen mükemmel bir elden sonra oyunu kazanan Agnes'ın sevinç içinde gülmesiyle karşılığını buluyordu.

Eğer Agnes Jacob'ın ona oyunlarda yardım ettiğini anlamış olsaydı, onunla bir daha asla oyun oynamaz ve bu yaptığını da onaylamazdı. İşte bundan ötürü, kart cambazlığı konusundaki büyük yeteneğinin sonsuza dek bir sır olarak saklanması gerekmekteydi.

Jacob bu konuda kendini pek fazla olmasa da, biraz suçlu hissediyordu. Kız kardeşi şimdiye dek ona çok yardımcı olmuştu, ama o işsiz, takıntılarının esiri ve babasının despotça davranışlarından epeyce etkilenmiş birisiydi ve oyun kartlarıyla yaptığı bu zararsız hile dışında, Agnes için yapabileceği pek fazla bir şey yoktu.

"20 Eylül, 1902, Alabama, Birmingham'da kilise yangını… yüz on beş ölü. 4 Mart, 1908, Ohio, Collinwood'da okul yangını… yüz yetmiş altı ölü."

Dört deste kartı da karıştırmış olan Jacob, iki desteyi ortadan kesip, tıpkı cuma gecesi yaptığı şekilde, önce ilk destenin iki yarısını ve ardından da, ikinci destenin iki yarısını birbiriyle karıştırdı.

"New York City, 25 Mart, 1911, Triangle Shirtwaist Fabrikası yangını… yüz kırk altı ölü."

Cuma akşam yemeğinden sonra, Maria'nın gelecekle ilgili fal bakma yöntemini yeterince dinledikten ve bunun için dört deste karta gerek duyulduğunu, yalnızca her üçüncü kartın açılıp yorumlandığını ve asların özellikle kırmızı asların en değerli kartlar olduğunu öğrendikten sonra, Jacob, Barty için dağıtılabilecek en gözde sekiz kartı diğerlerinin arasına uygun biçimde yerleştirmekten büyük bir mutluluk duymuştu. Joey'in ölümüyle yüreği şimdi demir zincirler kadar ağırlaşan Agnes'ı biraz olsun neşelendirecek küçük bir armağandı bu.

Önce her şey iyi gitmişti. Agnes, Maria ve Edom şaşkına dönmüşlerdi. Masayı heyecanlı bir merak ve gülümsemeler sarmıştı. Matematiksel açıdan olanaksız görünen bu soluk kesici durumdan, aynı kartların şaşırtıcı bir şekilde art arda açılmasından ötürü, büyülenmiş gibiydiler.

"23 Nisan, 1940, Mississippi, Natchez'de dans salonu yangını… yüz doksan sekiz ölü. 7 Aralık, 1946, Georgia, Atlanta'da Winecoff oteli yangını… yüz on dokuz ölü."

Maria'nın fal baktığı geceden iki gece sonra, şimdi kendi dairesine ait küçük mutfağın masasında oturan Jacob, cuma gecesi büyük evin yemek odasında yapmış olduğu gibi, dört ayrı desteyi bir bütün deste haline getirdi. İşini bitirdikten sonra, devam etmek için duraksayarak, bir süre öylece oturdu ve kart destesine bakıp durdu.

"5 Nisan, 1949, Illinois, Effingham'daki bir hastane yangınının sonucunda yetmiş yedi ölü."

Son cümleyi korku dolu bir ses tonuyla söylemişti; ama bunun on altı yıl önce Effingham'da yer alan korkunç ölümlerle hiçbir ilgisi yoktu.

İlk kart. Kupa ası.

İki kartı ekarte et.

İkinci kart. Kupa ası.

Jacob dört kupa asıyla dört karo asını önündeki masanın üzerine dizene dek, kartları açmayı sürdürdü. Zaten amacı da daha önce uygun yerlere koyduğu bu kartları sekiz çekişte açmaktı.

Kart cambazlarının elleri kendilerine güvenir bir biçimde işler, ama Jacob'in elleri, iki kartı ekarte ettiği ve dokuzuncu kartı yavaşça açtığı sırada titriyordu.

Bu kartın bir sinek dörtlüsü olması gerekmekteydi, bir maça valesi değil.

Evet, sinek dörtlüsüydü.

Jacob en son ekarte ettiği iki kartı açtı. Bunların da hiçbirisi maça valesi olmadığı gibi, her ikisi de ne olduklarını tahmin ettiği kartlardı.

Ardından, destede sinek dörtlüsünü izleyen iki kartı açıp baktı. Bunların da hiçbirisi maça valesi değildi ve her ikisi de aynı şekilde ne olduklarını tahmin ettiği kartlardı.

Cuma gecesi asların sıralamasını yapan kendisiydi, ama her üç kartta bir aynı dört valenin açılmasını sağlayacak olan sonraki on iki kartın sıralamasını kendisi yapmamıştı. Ve Maria bunları açtıkça, inanılmaz bir şaşkınlıkla onu izlemişti.

Birleştirilen ve rasgele karıştırılan dört destede art arda dört maça valesi açılması olasılığı ürkütücüydü. Jacob da böyle bir olasılığı değerlendirmek için gerekli bilgiye sahip değildi, ama bu olasılığın astronomik bir rakam olduğunu biliyordu.

Bir kart cambazı tarafından olağanüstü bir el becerisi ve büyük bir dikkatle hazırlanılarak karıştırılmış olan destede bile dört kez art arda maça valesi açılması gibi herhangi bir olasılık yoktu tabii ki; bu ancak kasıtlı bir sıralama yapılmışsa olurdu ve bu durumda böyle de yapılmamıştı. Bununla ilgili olasılığı değerlendirmek mümkün değildi, çünkü aynı şey bir daha asla olamazdı. Bu tür bir şans unsuru yoktu. Jacob'a göre, o destedeki kartların, tıpkı bir kitabın numaralı sayfaları gibi, önceden hazırlanmış biçimdeki aynı sırayı izlemeleri gerekirdi.

Cuma gecesi çok şaşırıp üzüldüğü için, fazla uyuyamamıştı ve ne zaman hafifçe uykuya dalsa, düşlerinde çalılıklarla kaplı bir korulukta tek başına olduğunu ve görünmeyen, ama yadsınamayan uğursuz bir varlığın sessizce süzülerek kendisini izlediğini görmüştü. Sarkık dallı ağaçların arasında

bazen ay ışığı gibi sıvımsı, soğuk bir biçimde pırıldayan ve bazen de geceden bile siyahlaşarak görünmez olan bu çapulcu, çalılıkların altında sessizce sürünerek, ona acımasızca saldırıp durmuştu. Onu öldürmek amacıyla kendisine doğru her atılışını sezinlediğinde, Jacob uyanmış ve bir kez sanki küçük bebeği uyarırcasına Barty'nin adını söylemiş ve bir kez de dudaklarından iki sözcük dökülmüştü "…maça oğlanı…"

Cumartesi sabahı da, yürüyerek kentteki bir mağazaya gitmiş ve buradan sekiz deste oyun kartı satın almıştı. Ardından yine yürüyerek eve dönmüş ve tüm günü, bir gece önce yemek masasında yaptığı gibi, kartları tekrar tekrar düzenleyerek geçirmiş, ama dört oğlan hiç art arda görünmemişti.

Gece yatağa yattığında, o sabah daha yeni olan kartlar yıpranmış bir haldeydi.

Karanlık koruluğu gördüğü düşlerinde ise, varlık hâlâ oradaydı: Yüzü yoktu ve sessizdi, ama yine acımasız bir saldırganlık içindeydi.

Pazar sabahı Agnes kiliseden dönünce, Edom'la birlikte ona öğle yemeğine gitmişler ve öğleden sonra boyunca, pazartesi dağıtımı için yedi turta pişirildiği sırada, kendisi de kız kardeşine yardım etmişti.

Jacob gün boyu dört oğlanı düşünmemeye çalışmış, ama tabii takıntılı birisi olduğundan, tüm çabalarına karşın, bu konuda başarılı olamamıştı.

Pazar gecesi de işte buradaydı; sanki yeni kartlar büyünün yenilenmesine olanak sağlayabilecekmiş gibi, geri kalan dört yeni desteyi açıyordu.

Kupa ası, kupa ası, kupa ası, kupa ası.

"l Aralık, 1958, Illinois, Chicago'daki bir din okulunda çıkan yangın doksan beş kişinin ölümüne neden oldu."

Karo ası, karo ası, karo ası, karo ası.

Sinek dörtlüsü.

Eğer büyü cuma gecesi art arda açılan valeleri açıklayabilirse, bir tür kara büyü olmalıydı bu. Ve belki kendisi de, dört oğlanın sorumlusu hangi ruhsa, onu bir kez daha çağırmak için çabalamamalıydı.

"14 Temmuz, 1960, Guatemala, Guatemala City'deki bir akıl hastanesinde çıkan yangın… iki yüz yirmi beş ölü."

Sanki felaketten söz etmekle ondan sakınılabilecekmiş gibi bu olayları ezbere söylemek, Jacob'ı genellikle garip bir biçimde rahatlatırdı. Ama cuma gününden beri, bu olağan davranışıyla bile huzur bulamamıştı.

En sonunda kartları isteksizce kutularına yerleştirirken, batıl inançların onu esir aldıklarını ve salıvermeyeceklerini kendi kendine kabul etti. Dünyada bir yerde bir oğlan, canavar bir insan vardı; daha da kötüsü, Maria'ya göre, bu adam şeytanın kendisi kadar korkutucuydu ve bilinmeyen nedenlerden ötürü, bu canavar masum bir bebeğe, küçük Barty'ye zarar vermek istiyordu. Jacob'in anlayamadığı bir hikmetle, kartlar aracılığıyla, oğlanın gelmekte olduğu konusunda uyarılmışlardı. Evet, uyarılmışlardı.

Bölüm 37

BASIK yüzün üstüne sıvanmış, porto şarabı rengindeki doğum lekesi. Lekenin ortasında, bir üzüm kadar düzgün ve yuvarlak, mor bir gözkapağıyla kapanmış göz.

Mutfakta yerde yatan Vanadium'un görüntüsü, Junior Cain'e yaşamının en büyük korkusunu vermişti. Sanki kendi derisinin içinde zıplıyor, kalbi küt küt atıyor ve kemiklerinin, korku tünelinde sallanan bir iskeletin kemikleri gibi birbirine vurarak takırdayacaklarını sanıyordu.

Thomas Vanadium'un bilinçsiz oluşuna, belki ölmesine ve çelik grisi gözlerinin her ikisinin de kapalı olmasına karşın, Junior bu gözlerin, gözkapaklarının arasından kendisini izlediğini biliyordu.

Az önce biraz delirmişti herhalde. Kısa, geçici bir delilik yaşamış olabileceğini kabulleniyordu.

Ona vurmadan önce, şamdanı Vanadium'un yüzüne savurduğunu fark etmemiş ve sonra da bunu bir kez daha savurmasını engelleyememişti.

Yaptığını bildiği bir sonraki şey, açmış olduğunu anımsayamadığı suyu kapatmak için, mutfak lavabosunun yanında durmasıydı. Şimdi temiz olan kanlı şamdanı yıkamış olmalıydı, ama bunu yaptığını da hiç anımsayamıyordu. Ve sanki göz açıp kapayıncaya dek kısa bir süre geçmiş gibi, buraya nasıl geldiğini bilmediği yemek odasındaydı şu anda.

Şamdan kuruydu. Bu alaşımlı silahı kâğıt bir havluyla tutarak, onu bulduğu biçimde, masanın üstüne yerleştirdi. Ardından, yerdeki mumu alıp şamdana taktı. Yine göz açıp kapayıncaya dek kısa bir sürede oturma odasındaydı. "Erkenden Yalnızlık Çöküyor"un yansında Sinatra'nın sesini kapattı.

Müzik onun dostuydu; Vanadium'dan ötürü korkuyla çıkan soluklarını bastırıyor, eve normal bir atmosfer havası veriyordu. Ama araç yoluna giren bir araba olursa, onun sesini hemen duyabilmesi için, şimdi sessizliğe gereksinimi vardı. Yine yemek odasına geldi, ama bu kez buraya nasıl geldiğini anımsıyordu: Oturma odasından geçerek camlı vitrinin yekpare alt kapaklarını açtı; aradığını bulamayınca, ardından büfenin içine baktı ve işte orada küçük bir içki deposu vardı. Viski, cin, votka. Bunların arasından dolu bir şişe votka seçti. Ama mutfağa geri dönmek için cesaretini

toplayamamıştı. Ölen dedektifin, kendisinin yokluğu sırasında, yattığı yerden kalktığından ve onu beklediğinden kesinlikle emindi.

Evden kaçıp gitme içgüdüsü neredeyse karşı koyamayacağı kadar fazlaydı.

Ritmik soluklar. Yavaş ve derin. Yavaş ve derin. Zedd'e göre, sakinleşmenin yolu ciğerleri kullanmaktı.

Vanadium'un buraya neden gelmiş olduğu ve Victoria'yla aralarında ne tür bir ilişki olabileceği konusunda şimdilik kafa yormuyordu. Bunların tümü bu kötü karmaşanın üstesinden geldikten sonra düşünülecek konulardı.

En sonunda, yemek odasıyla mutfağı ayıran kapıya doğru yaklaştı ve orada durup etrafı dinledi.

Şimdi bir manastır kadar sessiz olan mutfakta çıt yoktu. Ama tabii, bu polis parmak boğumları boyunca çeyrekliği döndürürken de hiç ses çıkarmamış ve karanlık hastane odasında da bir kedi gibi sessizce hareket etmişti.

Junior belleğinde düşlediği çeyrekliğin Vanadium'un küt parmaklarının üzerinde önceki çeyrekliklerden daha hızlı hareket edişini canlandırdı, çünkü dedektifin parmak boğumlarının arası şimdi kan içindeydi.

Korkuyla titreyerek, bir elini kapıya dayadı ve bunu yavaşça itip açtı.

Manyak dedektif hâlâ öldüğü yerdeydi. Bir elinde kırmızı gül ve diğerinde de armağan kutusu vardı.

Doğum lekesinin üstünde parlak lekeler oluşmuştu. Yeni ve ürkütücü bir görüntüye bürünen ablak yüz, şimdi daha basıklaşmış ve daha ablaklaşmıştı.

Zedd'in dediği gibi, yavaş derin soluklar al. Geçmişi ve şimdiyi düşünme, yalnızca geleceği düşün. Neler olduğu önemli değil. Önemli olan bundan sonra olacaklar.

En kötü olay geride kaldı.

Onun için sen yoluna devam et. Sonraki durumun iğrençliğine takılıp durma. Kaçak tren gibi ıslık çalmayı sürdür. Ortalığı temizle, etrafı düzenle, çabuk ol.

Junior küçük mutfak masasına doğru yürürken, kırık şarap kadehinin kalıntıları ayakkabılarının altında çatırdıyordu. Votka şişesini açarak, bunu ölü kadının önündeki masanın üstüne koydu.

Victoria'nın ölümünü bir kazaymış gibi göstermek için, yerdeki yağ ve açık fırın kapağıyla planlayıp yaratmaya çalıştığı tablo artık uygun değildi.

Yeni bir strateji uygulaması gerekiyordu.

Vanadium'un yaraları, kaza yaraları şeklinde gösterilemeyecek kadar ciddiydi. Bunları zekice bir tablo yaratarak saklamanın bazı yolları olsa bile, Victoria'nın garip bir biçimde düşüp öldüğüne, ardından onun yanına koşan Vanadium'un da aynı biçimde kayıp tepetaklak yuvarlandığına ve aynı öldürücü baş yaralarıyla can verdiğine kimse inanmazdı. Böylesine güçlü bir adi güldürü esintisi, Spruce Hills polisinin bile cinayet kokusu alması demekti.

Tamam, sorunun bu tarafı bu kadar karanlıksa, onun parlak yanını bul.

Kendini güçlendirmek için olduğu yerde bir dakika duran Junior, ölü dedektifin yanına çömeldi.

Onun parçalanmış yüzüne bakmıyordu. Çünkü eğer o kapalı gözlere bakmaya cesaret ederse, bu kan çanağı gözler bir anda açılabilir ve onu acımasız bir bakışla çarmıha gererlerdi.

Birçok polis örgütü, her memurunun, izinli olduğunda bile ateşli bir silah taşımasını isterdi. Eğer Oregon Eyalet Polisi'nin böyle bir kuralı yoksa da, Vanadium büyük olasılıkla bir silâh taşırdı zaten, çünkü yılan gibi çılgın bir akla sahip olduğundan, asla sıradan bir vatandaşmışçasına davranmazdı; o her zaman için bir polis, acımasız bir mücadeleciydi.

Vanadium'un pantolonunun her iki paçasını elleriyle çabucak yoklayan Junior, bileğe takılı bir tabanca kılıfı bulamamıştı, ama izinli olduğunda kaç polis tabancasını burada saklamayı yeğlerdi ki.

Gözlerini Vanadium'un yüzünden yine kaçırarak, bu kez onun şişko vücudunun üst kısmını aramaya başladı ve bir omuz kılıfı bulmak umuduyla tüvit spor ceketin iki yanını arkaya doğru kıvırdı.

Junior tabancalar hakkında fazla bilgi sahibi değildi. Bunların kullanımını ne onaylamış ne de kendine ait bir silahı olmuştu. Ama bu bir tabancaydı işte. Ve emniyeti de açıktı.

Toplu tabancanın top kısmını açana dek biraz uğraştı. Her birinde pırıl pırıl bir kurşun olan beş hazne.

Topu yerine yerleştirdikten sonra, ayağa kalktı. Yeni bir plan yapmıştı ve bunu uygulaması için en önemli araç da polisin tabancasıydı. Ama kendisinin bu çevikliği ve cesareti karşısında hayli şaşkındı. Şimdi gerçekten de yeni bir adam, gözüpek bir atılgan olmuştu ve her geçen gün biraz daha güçleniyordu.

Zedd'e göre, yaşamın amacı insanın özgelişim yapabilmeliydi ve o da bu olağanüstü gücünün öyle hızla farkına varıyordu ki, eğer önderi yaşamış

olsaydı, bu durum onu kesinlikle memnun ederdi.

Victoria'nın iskemlesini masadan biraz uzağa kaydıran Junior, genç kadının yüzünü kendine doğru çevirdikten sonra, vücudunu da başı arkaya eğilmiş ve kolları iki yana sarkmış bir şekle getirdi.

Victoria, açık ağzı ve yuvalarından fırlamış gözleriyle bile, hem yüz ve hem de vücut biçimi açısından güzelliğini hâlâ koruyordu. Eğer onu aldatma yolunu seçmemiş olsaydı, geleceği çok parlak olabilirdi. Ama özünde önce yüz verip sonra sırt çevirme huyu vardı; aldatıcı birisiydi… vermeyi asla amaçlamadığı şeyler için söz veren bir kadın tipi.

Bu tür bir davranış insanın kendi özünü keşfetmesini, geliştirmesini ve mükemmelleştirmesini olanaksız kılardı. Çünkü bu yaşamda kendi acılarımızı biz kendimiz yaratırız. Ve iyi ya da kötü, kendi geleceğimizi yaratan da yine bizler oluruz. "Bu yaptığım için üzgünüm," dedi Junior. Ardından gözlerini kapattı, iki eliyle tabancayı tuttu ve ölü kadına çok yakın mesafeden iki el ateş etti.

Geri tepme umduğundan da kötüydü. Tabanca neredeyse ellerinden fırlayacaktı.

Bu iki el ateş sonucunda, mutfak dolaplarının tahta kısımları, buzdolabı ve fırın takır takır sesler çıkarmış ve pencere pervazları kısa bir süre tıngırdayıp durmuştu.

Junior silah seslerinin dikkat çekeceğini düşünmüyordu, Bu geniş banliyö arazileri ve çok sayıdaki ses boğucu ağaç, en yakındaki komşunun bile herhangi bir gürültü duymasını engellerdi.

İkinci el ateşle birlikte, ölü kadın iskemlesinden yuvarlandı ve iskemle yan devrildi.

Junior gözlerini açınca, iki el ateşin yalnızca ikincisinin hedefi vurduğunu gördü. Birincisi bir dolap kapağını ortadan çatlatmıştı; dolabın içindeki tabakların parçalanmış oldukları da kesindi.

Victoria yerde yüzüstü yatıyordu. Genç hemşire artık eskisi gibi güzel değildi; ölümünde bile koruduğu zarafetinden, belki de erken ölüm katılığı nedeniyle, şimdi artık yoksun kalmıştı.

Kendi cenaze töreninde güzel görünme hakkını onun elinden aldığından ötürü pişmanlık duyan Junior, "Böyle olduğu için gerçekten de üzgünüm," dedi, "ama bu bir aşk cinayetiymiş gibi görünmek zorunda."

Ardından cesedin üstüne doğru eğilerek, son kez üç el ateş etti. İşini bitirdiğinde, tabancalardan şimdi çok daha fazla iğreniyordu.

Havayı barut ve rosto yanığı kokusu kaplamıştı.

Bir kâğıt havluyla tabancayı sildikten sonra, bunu kalbura dönmüş haldeki hemşirenin yanına, yerin üstüne bıraktı.

Silahı Vanadium'un eline tutuşturmak zahmetine bile katlanmamıştı. Yangın en sonunda söndürüldüğü zaman, görevlilerin kolayca sonuca varmalarını sağlayacak yeterli birkaç yanık ipucu dışında, Bilimsel Araştırma Bölümü'nün etrafta araştırıp bulacağı çok fazla kanıt olmayacaktı zaten.

İki cinayet ve bir kundakçılık işi. Junior bu gece çok cesur davranıyordu.

Aslında kötü birisi değildi. Yalnızca iyiye ve kötüye, doğruya ve yanlışa inanmıyordu.

Ona göre, etkili ve etkisiz hareketler, toplumsal açıdan kabul edilebilen ve edilemeyen davranışlar, verilecek akıllıca ve aptalca kararlar vardı. Ama eğer insan kendi kendini ne kadar çok tanırsa, yaşantısı boyunca yaptığı herhangi bir seçimin, tümüyle nötr bir değer taşıdığını anlamak zorunda kalırdı. Ahlak ilkel bir kavramdı; toplumsal gelişimin ilk evrelerinde yararlı olmuştu belki, buna karşın, modern çağda bir geçerliliği yoktu.

Bu çılgın kanun adamının araba anahtarlarını ve polis rozetini aramak gibi bazı hareketler de tatsızdı.

Gözlerini onun parçalanmış yüzünden ve renkleri iki ayrı tondaki gözkapaklarından kaçırmaya devam eden Junior, anahtarları spor ceketin dış cebinde buldu. Kişi tanıtım belgeleri ise iç ceplerden birindeydi; parlak bir polis rozetiyle fotoğraflı bir kimlik içeren deri bir mahfazada.

Mahfazayı önce şarap şişesiyle başına vurduğu, sonra boğarak öldürdüğü ve ardından da tabancayla ateş ettiği hemşirenin üstüne bıraktı.

Şimdi de mutfaktan çıkmış, koridoru geçmiş ve merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkarak Victoria'nın yatak odasına gelmişti. Amacı buradan anlamsız bir anı eşyası araklamak değil, yalnızca bir battaniye bulmaktı. Yine mutfağa dönüp battaniyeyi yere, kanlanmış zeminin tek tarafına yaydıktan sonra, Vanadium'u battaniyenin üzerine yuvarladı ve ardından, dedektifi evden sürükleyerek çıkartabilmek için, battaniyenin uçlarını birbirine düğümledi.

Şişko polis taşınamayacak kadar ağır olduğundan, battaniye yardımcı etkisini göstermişti; onu sürüklemek fikri akıllıcaydı ve ayrıca, tüm bu işlem nötr değerdeydi.

Müteveffa için ise ne yazık ki sarsıntılı bir yolculuktu bu; koridordan, girişten, girişin eşiğinden geçirilmiş, verandanın merdivenlerinden

indirilmiş, çam ağaçlarının gölgeleri ve sarı ayışığıyla beneklenmiş çimenlikte sürüklenip çakıllı araba yoluna getirilmiş, ama yine de hiç şikâyet etmemişti.

Junior en yakındaki evlerin ışıklarını göremiyordu. Bu binaları ya ağaçlar gizliyordu ya da komşular evde yoktu.

Vanadium'un resmi polis aracı olmadığı açıkça belli olan arabası, 1961 model mavi bir Studebaker Lark Regal'di. Biçimsiz ve zarafetten yoksun olan bu araba, sanki şişko dedektifin vücuduna göre özel olarak tasarımlanmıştı.

Junior bagajı açınca, burada duran balık oltası takımlarıyla içi marangoz aletleriyle dolu iki takım çantasından ötürü, ölü bir dedektife hiç yer kalmamış olduğunu gördü. Cesedi bagaja sığdırabilmenin tek yolu, onu önce kesip parçalamaktı. Ama kendisi bir el testeresi ya da bir elektrikli testere kullanamayacak kadar aşırı duygusaldı. Böylesine bir kasaplığı ancak çılgın insanlar yapabilirdi. Junior on altı yaşındayken, yedi yıl önce Wisconsin'de tutuklanan Ed Gein gibi umutsuz deliler. Sapık filminin esin kaynağı olan Ed, insan burunlarıyla ağızlarından döner durur süsler üretmiş, lamba gölgelikleri yapmak ve mobilyaları kaplamak için de insan derileri kullanmıştı. Kullandığı çorba kâseleri ise bir zamanlar bu insanların kafataslarıydı. Kurbanlarının kalplerini ve seçtiği bazı organlarını yer, onların meme uçlarıyla süslediği bir kemer takar ve bazen de, öldürdüğü bir kadının kafatası derisiyle yüz derisinden yaptığı bir maske takarak ayı sığının altında dans ederdi.

Bu düşüncelerle titreyen Junior, bagajın kapağını kapatıp, ıssız araziyi dikkatle araştırdı. Siyah çamlar dikenli kollarını kömür karası geceye doğru uzatmışlardı; sarı ışıklı ay ise, çevreyi aydınlatmaktan çok bulanıklaştırır gibiydi.

Junior'ın batıl inançları yoktu. Ne tanrılara, ne şeytanlara ve ne de bunların arasındaki yaratıklara inanırdı. Ama şimdi aklında Gein olduğu için, canavarımsı bir varlığın yakınlarda bir yerde pusuya yattığını hayal etmek ne kadar da kolaydı. Onu dikkatle izleyen ve ona karşı anlaşılamayan bir açlık duyan bir varlıktı bu. İki dünya savaşıyla parçalanmış, Hitler ve Stalin gibi çizmeli adamların iz bırakmış olduğu bir yüzyılda canavarlar artık doğaüstü varlıklar değillerdi, insandı onlar, ama insanlıkları kendilerini vampirlerden ve cehennem zebanilerinden bile ürkütücü yapıyordu.

Çarpık gereksinimlerle değil de akılcı bir bencillik duygusuyla harekete geçen Junior, en sonunda, dedektifin cesedini ona herhangi bir zarar vermeden Studebaker'ın daracık arka koltuğuna oturtmaya karar verdi.

Ardından, eve döndü ve oturma odasındaki kahve masasının üstünde duran üç gaz lambasıyla ipek gölgelikli köşe lambasını söndürdü.

Sonra mutfağa giderek yerdeki kanları alelacele temizledi ve Victoria'nın etrafından dolaşıp, fırının hem alt hem üst düğmesiyle üstünde büyük bir tencere su kaynayan ocağı kapattı.

Mutfağın, koridorun ve girişin ışıklarını söndürdükten sonra da, şimdi artık karanlık ve sessiz bir hâle dönüşen evin ön kapısını çekip kapadı. Ama burada yapacağı bir işi vardı hâlâ. Thomas Vanadium'un cesedini uygun bir biçimde ortadan kaldırmak bu işin en acil kısmıydı.

Dışarıda, sanki gökyüzündeki aydan aşağıya doğru esen ani, serin bir rüzgâr çıkmış ve ağaçların kocaman siyah dalları, büyücülerin etekleri gibi hışırdamaya başlamıştı.

Studebaker'ın direksiyonuna geçen Junior, motoru çalıştırarak araç yolundan çok çimenlik alanda 180 derecelik bir dönüş yaptı ve tam o sırada. Vanadium arka koltukta gürültüyle kıpırdayınca, korku içinde bir çığlık attı.

Ardından frene bastı, vitesi park konumuna getirdi, kapıyı hızla ardına dek açtı, arabadan dışarı fırladı ve baş belası dedektife bakmak için çabucak önüne döndü; gevşek çakıllar ayaklarının altında kalleşçe kayıyordu.

Bölüm 38

Pazar gecesi, Agnes'ın evinin ön verandasında, elinde bir beysbol kepi olan, utangaç oğlan çocuğu tavırlı, iri yarı biri duruyordu.

"Bayan Lampion?"

"Evet, benim."

Sarı saçlarının çevrelediği aslanımsı başı ve sert yüz hatlarıyla aslında güçlü birisi gibi görünmesi gereken bu adam, alnına düşmüş buklelerle ne yazık ki eski Roma'nın bitkin imparatorlarını andırmaktaydı.

"Buraya gelmemin nedeni…" sesi neredeyse duyulmaz olmuştu.

İri yarı bedenine bakılırsa, giysileri de erkekçeydi; bir çift bot, bir kot pantolon ve kırmızı, yünlü bir gömlek. Ama eğik boynu, kamburumsu sırtı ve durmaksızın yere sürttüğü ayaklarıyla birçok delikanlının da bu tarz giyindiğini anımsatıyordu.

"Bana bir şey mi söyleyeceksiniz?" diye sordu Agnes, onu cesaretlendirerek.

Bir an Agnes'la göz göze gelen adam, bakışlarını yine verandanın zeminine çevirdi. "Ne kadar üzgün olduğumu… ne kadar çok üzüldüğümü söylemeye geldim ben."

Joey'in ölümünden sonraki on gün boyunca, birçok kişi Agnes'a başsağlığı dilemeye gelmişti, ama bu adamı hiç tanımıyordu.

"Böyle bir olayın olmaması için her şeyimi verirdim," dedi adam içtenlikle. Ağlamaklı ses tonu şimdi daha da buruklaşmış ve azap çekiyormuş gibi çıkmaya başlamıştı. Keşke kocanızın yerine ben ölseydim."

Adamın duygusallığı öylesine belirgindi ki, Agnes bir an konuşamadı.

"İçkili değildim," dedi adam. "Bu kanıtlandı. Ama dikkatsiz davrandığımı, havanın yağmurlu olmasına karşın, çok hızlı araba sürdüğümü kabul ediyorum. Bu iki nedenden ve kırmızı ışıkta geçtiğimden ötürü mahkemeye çağrıldım."

Agnes onun kim olduğunu aniden anlamıştı. "Siz o adamsınız."

Adam evet anlamında başını salladı; yüzü suçluluk duygusuyla kıpkırmızı olmuştu.

“Nicholas Deed,” dedi Agnes ve bu adı söylerken, dilinin üstünde aspirin eritiyormuş gibi, ağzına acı bir tat doldu.

Sanki onun kocasını öldüren adamın ilk adının aslını öğrenmesi için bir neden varmışçasına, “Nick,” diye önerdi adam. “İçkili değildim.”

“Ama şimdi içkilisiniz,” diye sitem etti Agnes.

“Evet, biraz içtim. Cesaret toplamak amacıyla. Buraya gelebilmek ve sizden af dileyebilmek için.”

Adamın bu ricası bir saldırıya benziyordu. Agnes tokat yemişçesine bir adım geriledi.

“Beni affedebilir misiniz, affedecek misiniz, Bayan Lampion?”

Agnes yaradılış itibarıyla kimseyle uzun süreli küs duramaz, kimseye kin güdemez ve kimseden intikam alamazdı. Ona çok uzun bir süre cehennem azabı çektiren, ağabeylerinin yaşamlarını karartan ve annesinin ölümüne neden olan babasını bile affetmişti. Ama affetmek bağışlamak demek değildi. Affetmek bir insanın suçsuzluğuna karar vermek ya da onun yaptığını unutmak zorunluluğunda olduğunuz anlamına gelmezdi.

Beysbol kepini iki eliyle çekiştirip duran Deed, “Geceleri neredeyse hiç uyuyamıyorum,” diye konuşmasını sürdürdü. “Kilo da kaybettim; ayrıca, çok sinirli oldum ve hırçınlaştım.” Ama yaradılışına karşın, Agnes bu kez yüreğinde bir affetme duygusunun varlığını hissedemiyordu. Af sözcükleri boğazında düğümlenmişti. Onu şaşırtan acımasızlığı yadsınacak bir duygu değildi ki.

“Gerçi beni affetmeniz kocanızı geri getirmeyecek,” dedi Deed, “Onu hiçbir şey geri getiremez, ama bana biraz huzur verebilir.”

“Sizin huzurlu olup olmamanız beni neden ilgilendirsin ki?” diye sordu Agnes; konuştuğu sırada başka bir kadını dinler gibiydi.

Deed çekingen davranıyordu. “Bunun bir nedeni yok. Ama benim amacım size ya da kocanıza asla herhangi bir zarar vermek değildi, Bayan Lampion, inanın bana. Ve bebeğinize, küçük Bartholomew’a da kesinlikle zarar vermek istemedim.”

Oğlunun adı belirtildiğinde, Agnes kaskatı kesildi. Deed bebeğin adını çeşitli yollardan öğrenmiş olabilirdi, ama yine de neredeyse hem öksüz ve hem de yetim bırakacağı ve az kalsın onu da öldüreceği bu çocuğun adını bilmesi ve kullanması yanlıştı.

Deed, “Bartholomew nasıl, iyi mi, küçük oğlan sağlıklı mı?” diye sorduğu sırada, Agnes onun alkol kokan soluğunu hissetti. Belleğinde dört maça valesi canlanmıştı. Oyun kartlarındaki kıvır kıvır sarı saçlı, yazgı

saptayıcı figürü anımsayan Agnes, gözlerini Deed'in geniş alnına yayılmış olan sarı buklelerine dikti. Ve ardından, kapıyı kapatmak için bir iki adım gerileyerek, "Sizin burada hiçbir işiniz yok," dedi.

"Lütfen. Bayan Lampion?"

Deed'in yüzünü güçlü, duygusal bir ifade kaplamıştı. Büyük bir acı belki. Ya da öfke.

Agnes'in bu ifadeyi tam olarak yorumlayamamasının nedeni, bunun anlaşılmaz olmasından değil de kendisinin ani bir korkuya kapılmasından ve adrenalininin yükselmesinden ötürü algılama yitimine uğramasından kaynaklanmaktaydı. Kalbi göğsünün içinde bir çark gibi dönüp duruyordu.

Ya yalvarmak veya kapının kapanmasını engellemek için elini uzatan Deed, "Bekleyin," dedi. Ama Deed'in amacının onu engellemek olup olmadığını anlayamayan Agnes, adam kendisini durduramadan, kapıyı hızla kapatıp arkadan sürgüledi.

içerisini gözetlemeye çalışmak için öne doğru eğildiği sırada, gül desenli kapı camının ardında kalan ve taç ve çiçek yapraklardan ötürü, Deed'in tam olarak seçilemeyen yüzü, kâbuslarda görülen bir gölde yüzerken birdenbire buradan fırlayan bir düş şeytanını andırıyordu.

Agnes, az önce zil çaldığında, kendisiyle Jacob'ın bu sabah pişirdikleri kuru üzümlü ve armutlu turtalarla birlikte dağıtılacak olan ev yapımı armağan yiyeceklerini paketlediği mutfağa koştu.

Barty'nin sepet beşiği masanın yanındaydı.

Genç kadın, bir an için, Deed onu ön kapıda oyalarken, arka kapıdan giren bir hainin oğlunu kaçırmış olabileceğini düşünmüştü. Ama bebek onun bıraktığı yerde, huzur içinde uyuyordu.

Ardından, pencerelere doğru koşarak tüm storları aşağı çekti ye bunları sımsıkı kapattı. Böyle yapmasına karşın, mantıksız da olsa, izlenmekte olduğu duygusundan hâlâ kurtulamıyordu.

Titreyerek, sepet beşiğin yanına oturdu ve neredeyse onu sarsarak uyandıracak kadar güçlü bir biçimde bebeğine bakmaya başladı.

Deed'in yine zili çalacağını umuyordu. Ama yanılmıştı.

"Senin gitmiş olduğunu sandığımı düşünebiliyor musun?" dedi Barty'ye. "Annen aklını yitiriyor. Ben Rumpelstiltskin'le hiçbir antlaşma yapmadım ve onun da benden alacağı bir şey yok." Yine de korkusunu üzerinden atamıyordu.

Nicholas Deed maça oğlanı değildi. Onların yaşamlarını mahvetmek için elinden geleni yapmıştı zaten. Ama bir yerde, bir oğlan vardı ve onun

günü de gelecekti.

Kırmızı aslar rahatsızlık verici valeler tarafından izlendiklerinde, Maria'nın uğursuzluğun kendisinde olduğunu hissetmesini önlemek için, Agnes oğlunun geleceğinin kartlar aracılığıyla okunmasını ve özellikle de bunun korkutucu kısmını hafife alır gibi davranmış, ama aslında, yüreğini bir soğukluk kaplamıştı. Daha önceden, yazgının kehânet biçiminde açıklanabileceğini asla düşünmemesine karşın, o on iki kartın bir şeyler fısıldar gibi açılmasıyla birlikte, gerçeğin belli belirsiz sesini duymuştu; pek tutarlı bir gerçek veya kendisinin arzu ettiği türden bir mesaj değildi bu, ama kulak ardı da edemeyeceği bir mırıltıydı.

Minik Bartholomew uykusunda yüzünü buruşturmuştu.

Annesi onun için bir dua okudu.

Bu arada, Nicholas Deed'e sert davrandığından ötürü Tanrı'dan kendisini bağışlamasını diledi.

ikinci dileği ise, maça oğlanının onlara yapacağı ziyaretin engellenmesiydi.

Bölüm 39

ÖLÜ dedektif, bir zamanlar gözlerinin yer aldığı göz yuvalarında şimdi pırıl pırıl parlayan bir çift çeyreklikle, ay ışığında sırıtıp duruyordu.

Studebaker'ın arka koltuğuna oturttuğu Vanadium'a bakmak için arabanın sürücü kapısından dışarı fırladığı ve kalbi hızla çarparak o tarafa doğru koşuşturduğu sırada, Junior Cain'in tüm belleğini kaplamış olan görüntü buydu.

Çatlamış ağzına ve kurumuş diliyle boğazına sanki bir avuç kum dolmuş, sesi de buralarda bir yerde canlı canlı gömülmüş gibiydi. Ama ona gulyabaniymişçesine sırıtan ve gözlerinin yerinde iki çeyreklik olan kadavrayı arka koltukta görememesine karşın, dedektifi kendisinin üstüne atlamaya hazır bir halde iki büklüm olarak bulacağı düşüncesinden ötürü hemen rahatlayamadığı için, aracın çevresinde dikkatle dolaştı.

Etrafta kimse yoktu.

Arabanın sürücü kapısı açık olduğundan, içerideki tepe ışığı yanık kalmıştı. Yine de, içeriye doğru eğilmek ve ön koltuğun üzerinden arka tarafa bakmak istemiyordu. Silahı olmadığından, güvencesiz ve savunmasızdı.

Hâlâ tedbirli davranarak, arka kapının penceresine yaklaştı. Vanadium'un cesedi tepetaklak yuvarlanmış, yerde yatıyordu.

Polis, kendisinin belleğinde canlandırdığı gibi, kötü niyetli bir içgüdüyle ayağa kalkmamıştı tabii. Ceset, o çok keskin 180 derecelik dönüş sırasında, arka koltuktan yere yuvarlanmıştı sadece.

Junior, bir an için, aşağılandığını hissetti. Dedektifi arabadan sürükleyerek çekip çıkarmak ve onun kendi kendisiyle gurur duyan ölü yüzünü tekmelemek istiyordu. Ama böyle yapması zaman kaybetmesine neden olacaktı. Tatminkâr bir davranıştı bu belki, yine de sağduyulu bir davranış değildi. Çünkü Zedd'e göre, çok kısa süren insan yaşamında sahip olduğumuz en değerli şeyi zaman oluşturmaktaydı. Yine arabaya binen Junior, kapıyı öfkeyle kapatırken, "Ablak suratlı, çift çeneli, yarı kel, kusmuk toplayıcısı, yağcı herif," diye söylendi.

Vanadium'un onun söylediklerini duyamayacak bir halde olmasına karşın, yüksek sesle ifade ettiği bu hakaret dolu sözcüklerden ötürü kendi

kendisinin hayli rahatlamış olmasına şaşırmıştı.

“Yağ tulumu boyunlu, basık burunlu, kepçe kulaklı, maymun alınlı, doğum lekeli yabansı yaratık.”

Bunları söylemek, yavaş ve derin soluklar alıp vermekten daha iyiydi. Junior, Vanadium’un evine gidene dek, periyodik bir biçimde, dedektife bir sürü galiz küfür savurup durdu.

Bunların birkaçını düşünecek zamanı olmuştu, çünkü arabayı belirlenen normal hız Jimitinden saatte beş mil daha az hızla sürüyordu.

Thomas Vanadium denilen kereste herif arkada cansız bir halde battaniyeye sarılı yatarken, trafik kurallarına karşı gelmekten ötürü durdurulma riskini göze alamazdı.

Geçen hafta boyunca, bu rozetli, eline çabuk hokkabazla ilgili epeyce araştırma yapmıştı. Polis bekârdı. Yalnız yaşadığı için de, şimdi onun evine yapacağı cesur ziyaret hiçbir risk taşımıyordu.

Studebaker’ı iki arabalık garaja park etti. İkinci yerde başka bir araç yoktu.

Duvarlardan birine, çok düzenli bir şekilde bahçıvan aletleri asılmıştı. Köşede bir bahçe bankı vardı.

Bankın üstündeki dolabın içinde bir çift temiz, pamuklu bahçıvan eldiveni bulan Junior, bunları deneyince ellerine tam uyduğunu gördü.

Dedektifi hafta sonlarında bahçeyle uğraşırken hayal etmekte zorlanıyordu. Ama güllerin altına gömülü cesetler varsa, bu işi yapması kolaydı tabii.

Onun anahtarını kullanarak, eve girdi. Kendisi hastanede yatarken, Vanadium da onun evini izinli ya da izinsiz olarak aramıştı. Kısasa kısas.

Dedektifin mutfakta epeyce zaman geçirdiği belliydi; evin rahat görünüşlü ve kullanışlı tek yeri burasıydı. Etrafta bir sürü mutfak aleti vardı. Duvardaki rafta tencerelerle tavalar, bir sepet soğan, bir sepet patates ve rengârenk etiketli şişelerde çeşit çeşit zeytin duruyordu.

Vanadium kendini aşçı sanıyor olmalıydı. Diğer odalar tıpkı bir manastır kadar az eşyayla döşenmişti. Yemek odası gerçekten de bomboştu.

Oturma odasındaki oturma gurubu bir kanepeyle bir koltuktan oluşmaktaydı. Kahve sehpası yoktu. Koltuğun yanına küçük bir masa yerleştirilmişti. Duvara monte edilen bir rafta da güzel bir pikapla birkaç yüz tane plak göze çarpıyordu.

Junior plak koleksiyonunu inceledi. Polisin vokal swing müziğinden orkestra müziğine dek uzanan geniş bir zevki vardı.

Frank Sinatra belli ki ya Victoria'yla dedektifin paylaştıkları ortak bir tutkuydu ya da hemşire bu duygulu şarkıcının plaklarını o geceki akşam yemeğinde birlikte dinlemeleri için bilinçli olarak satın almıştı. Ama şimdi kalleş Bayan Bressler'la Vanadium'un arasındaki ilişkinin içyüzünü düşünmenin zamanı değildi; bu kanlı işten kurtulması gerekiyordu ve o değerli zaman da ilerlemekteydi. Ayrıca, bazı olasılıklar onu rahatsız etmişti. Victoria gibi harika bir kadının Vanadium gibi biçimsiz bir adamla ilişki kurmuş olması düşüncesi ruhunu sıkıyordu, tabii eğer bir ruhu varsa.

Çalışma odası ancak bir banyo büyüklüğündeydi. Bu daracık yere eski püskü çam bir masa, bir iskemle ve bir dosya dolabı sıkıştırılmıştı.

Yatak odasının birbiriyle uyumsuz, ucuz ve ve hırpani mobilyaları bitpazarından alınmış olmalıydı. Çift kişilik bir yatak ve bir etajer. Küçük bir şifoniyer.

Tıpkı evin tümü gibi, yatak odası da tertemizdi. Tahta döşeme sanki elle cilalanmışçasına pırıl pırıl parlıyordu. Yatağın üstündeki battaniye asker kışlalarındaki ranzalara nasıl düzgün ve sımsıkı bir biçimde örtülürse, öylece yerleştirilmiş ve bunun altındaki basit, saçaklı beyaz yatak örtüsü de aynı şekilde düzenlenmişti. Evin hiçbir yerinde biblo ya da anı eşyası yoktu. Ve Junior şimdiye dek, mutfaktaki takvim dışında, çıplak duvarlara asılı hiçbir şey görmemişti. Yatağın üst kısmında, vernikli ceviz ağacından yapılmış, ham kızılcık sopası görünümündeki incecik çarmıha tutturulan bronz Hz. İsa figürü acı çekercesine orada öylece duruyor ve beyaz duvarlarla tam bir tezat oluşturarak odaya bir manastır havası veriyordu.

Junior'ın düşüncesine göre, normal bir insanın yaşam tarzı böyle olamazdı. Burası yalnızlığı seven dengesiz birisinin, çok tehlikeli, takıntılı bir adamın eviydi.

Thomas Vanadium'un takıntılarından birinin de kendisi olduğunu düşünen Junior, tüyleri diken diken ürpererek, yaşadığına şükretti.

Dolapta belirli sayıda giysi olduğu için, demir askılıkta epeyce yer kalmıştı. Alt kısımda, yerde duran ayakkabılar da ayak uçlarından topuklarına dek, düzenli bir biçimde yan yana duruyorlardı.

Dolabın üst rafında birkaç kutu ve iki tane ucuz bavul vardı; yeşil vinileks kaplı karton gibi şeylerdi bunlar. Junior bavulları raftan indirip, yatağın üstüne koydu.

Vanadium'un o kadar giysisi vardı ki, dolabın ve şifoniyerin içindekilerin yarısı bu iki çantaya rahatlıkla sığardı.

Dedektifin alelacele hazırlandığı izlenimi yaratmak isteyen Junior, giysileri yere ve yatağın üzerine fırlattı. Belki kıskançlıktan veya belki aklını oynattığından ötürü, Victoria Bressler'a kendi polis tabancasıyla beş el ateş edecek kadar tedbirsizce davranan Vanadium, adaletten kaçmak için çılgınca hareket etmiş olacaktı.

Junior banyodan elektrikli tıraş makinesiyle tuvalet malzemelerini toplayarak, bunları da bavullara yerleştirdi. Ve iki bavulu da garajdaki arabaya götürdükten sonra, çalışma odasına geri döndü. Ardından masaya oturup, çekmecelerin ve dosya dolabının içindekileri inceledi.

Ne bulacağından tam olarak emin değildi. Cinayet işleyen birisinin kaçıp giderken mutlaka yanına alacağı, içi para dolu bir zarf ya da bir kutu belki. Böyle bir şeyin burada kalmış olması şüphe uyandırırdı. Belki de bir banka hesap cüzdanı olurdu bu.

İlk çekmecede bir adres defteri buldu. Kaçak bir katil olsa bile, Vanadium'un bunu da yanına alacağını düşünerek, defteri ceketinin cebine koydu.

Masa çekmeceleri araştırmasının henüz yarısı bittiğinde, telefon çaldı… ama bu olağan, tiz bir zil sesi değil de, değişik tonda, elektronik bir brrr sesiydi. Junior telefona yanıt verme niyetinde değildi tabii.

İkinci zili izleyen klik'den sonra, o bildik, tekdüze ses, "Alo, ben Thomas Vanadium…" dedi.

Teneke kutudan fırlayan yaylı bir oyuncak gibi iskemleden fırlayan Junior, bunu neredeyse yere düşürecekti.

"… ama şimdi evde değilim."

Ardına dek açık duran kapıya gidince, dedektifin doğru söylediğini gördü. Vanadium burada değildi.

Çalışma masasının üstündeki telefonun yanında duran aygıttan gelen ses, konuşmaya devam etti. " Lütfen kapatmayın. Bu bir telesekreterdir. Düdük sesinin ardından mesajınızı bırakın; ben sizi sonra ararım."

Aygıtın siyah renkli plastik mahfazasında Ansaphone sözcüğü yazılıydı. Junior böyle bir aygıtın icat edildiğini duymuş, ama şimdiye dek bunu hiç görmemişti. Takıntılı Vanadium'un, kendisine gelecek önemsiz bir telefonu bile kaçırmamak için, bu olağanüstü teknoloji de dâhil olmak üzere, her türlü çareye başvuracağını düşündü. Tekdüze sesin etkili olması nedeniyle, kutu biçimindeki aygıttan bir erkek sesi yükseldi: "Ben Max. Sen medyumsun herhalde. Buradaki hastaneyi buldum. Zavallı çocuk

eklampsiden kaynaklanan… sanırım sözcük bu… yüksek tansiyon nedeniyle beyin kanaması geçirmiş. Bebek yaşıyor. Beni ara, olur mu? “

Max telefonu kapatınca, Ansaphone küçük bir robot fareninkine benzer bir dizi ses çıkardıktan sonra sustu.

Hayret.

Junior aygıtı kontrol etme isteğine kapılmıştı. Belki diğer mesajlar da makineye kayıtlıydı. Bunların her birisi ona Max’ın mesajı gibi anlamsız gelse bile, onları dinlemek, tıpkı bir yabancının günlüğünü karıştırırcasına zevkli bir şey olurdu.

Çalışma odasında ilgi çeken başka hiçbir şey bulamayan Junior, evin geri kalan kısmını da araştırmayı düşündü. Ama gece hızla ilerliyordu ve sabah olmadan yapması gereken daha bir sürü işi vardı.

Işıkları yanık bırak, kapıyı kilitleme.

Kurban henüz bulunmadan alelacele ortadan kaybolmak isteyen bir katil, elektrik ücretiyle ya da hırsıza karşı alınacak önlemlerle ilgilenmezdi.

Junior tüm cesaretini toplayarak, arabayı sürmeye başladı. Zedd de cesareti onaylıyordu.

Burada, arka tarafta yatan ölü polisin ondan intikam almak amacıyla gizlice sesler çıkararak ayağa kalkacağını hayal edip durduğu için, radyoyu açmış ve ‘Zirvedeki 40 Şarkı’ adlı programın sunulduğu bir istasyon bulmuştu. Diskjokey haftanın dört numaralı şarkısını anons etti: Beatles’dan “O Bir Kadın” ve Srudebaker, Müthiş Dörtlü’nün müziğiyle doldu.

Herkes bu darmadağınık saçlı müzisyenlerin şimdiye dek gelmiş geçmiş en iyi topluluk olduğunu düşünüyordu, ama Junior’a göre onların yaptıkları müzik sıradandı. Çünkü kendileriyle birlikte şarkı söylemeye can atmadığı gibi, bu topluluğa özgü müzik türünü de çok hareketli bulmuyordu.

Vatansever bir adamdı o ve Amerikan rock müziğini İngiliz tarzı müziğe yeğlerdi. İngilizlere karşı değildi aslında; hiçbir milletin insanına karşı bir önyargısı da yoktu. Ama yine de, ‘Zirvedeki 40 Şarkı’ programını sunan bir Amerikan radyo istasyonunun yalnızca Amerikan müziği yayımlaması gerektiğine inanıyordu.

Spruce Hills’in içinden John, Paul, George, Ringo ve ölü Thomas’la birlikte geçen Junior, Sinatra’nın artık şarkı söylemediği Victoria’nın evine doğru yollandı.

Listedeki üç numaralı şarkı Pennysylvania, Canonsburg’un Amerikalı yeteneği olan Bobby Vinton’ın seslendirdiği “Bay Yalnız”dı. Kendisi de şarkıyı onunla beraber söyledi.

Ardından, Bressler'ın evinin önünden hiç yavaşlamadan geçti.

Bu arada Vinton şarkıyı bitirmiş, reklamlar da bitmiş ve iki numaralı şarkı başlamıştı. Supremes'den "Gel Nasıl Olduğumu Gör." Daha da iyi bir Amerikan müziğiydi bu. Supremes grubu siyahilerden oluşuyordu tabii, ama Junior bağnaz birisi değildi ki. Hatta bir kez, siyahi bir kızla arzu dolu bir aşk bile yaşamıştı.

Diana Ross, Mary Wilson ve Florence Ballard üçlüsüyle birlikte, şarkıyı uyum içinde söylediği sırada, kent içi hız sınırının üç mil altında giderek, arabayı eskiden granit çıkarılan taş ocağına doğru sürdü.

Kentin kuzey kesiminde, buradan bir mil ileride, aynı şirket tarafından çalıştırılan yeni bir taşocağı açılmıştı. Bu taş ocağı ise, onlarca yıl sonra gözden düştüğünden ötürü terk edilmiş olan eskisiydi.

Eski taş ocağının devasa göçüğünü doldurmak için, yıllarca önce buraya bir dere yöneltilmiş ve akarsuya çoğu alabalık ve levrek gibi kurutulabilen türde balıklar eklenmişti. Ama bir dinlence alanı olma konusunda, Quarry Gölü pek başarılı bir mekân sayılmazdı. Çünkü yapılan bu düzenlemeler sırasında, ocağın kenarından itibaren çok ilerilere kadar tüm ağaçlar kesilmiş ve kıyı kesiminin çoğu kısmı özellikle sıcak yaz günlerinde gölgeden yoksun kalmıştı. Ayrıca göl kenarının yansına da, üzerlerinde "Tehlikeli Kıyı Şeridi: Aniden Derinleşen Su" yazılı bir sürü uyarı levhası yerleştirilmişti. Gölün karayla birleştiği yerlerde, derinlik otuz metreye dek ulaşıyordu.

Junior eyalet otoyolundan ayrıldığı ve mazot karası rengindeki suyu çevreleyen kuzeydoğu göl yolunu izlediği sırada, Beatles gurubu "Kendimi İyi Hissetmiyorum" adlı şarkıyı söylemeye başladı. Bu grubun Amerika'daki en gözde beş şarkıya giren iki şarkısı vardı demek. Öfkeyle radyoyu kapattı.

Geçen yılın nisan ayında, listedeki en gözde beş şarkının beşi de Liverpoollu bu delikanlıların şarkılarından oluşmuş ve Beach Boys'la Four Seasons gibi gerçek Amerikalı gruplar daha alt sıralarda yer almışlardı. Böyle bir durum, Devrim Savaşı'nı gerçekten kimin kazandığı konusunda insanı şaşırtıyordu doğrusu. Ama Junior'ın çevresindeki hiç kimse Amerikan müziğinde yaşanan bu krize aldırıyormuş gibi görünmemekle birlikte, bu adaletsizlikle ilgili olarak, o, kendisinin çoğu kişiden daha duyarlı olduğunu düşünüyordu.

Bu serin ocak gecesinde göl boyunca ne kampçılar vardı ne de balıkçılar. Gecenin içinde kaybolmak için ağaçlar gölün hayli gerisinde

kaldığından ötürü, kıyı ve bunu çevreleyen kapkara renkli su, tıpkı atmosferden yoksun bir dünyanın manzarası kadar ıssız bir görüntü sergilemekteydi.

Gençlere gözde bir mekân sağlayabilmek için Spruce Hills'den zaten çok uzak olan Quarry Gölü, burada hayaletlerin gezindiği söylenilen arazisi nedeniyle kötü bir üne sahip olduğu için de genç âşıklar tarafından dışlanmıştı. Çünkü elli yıldan fazla bir süre boyunca çalıştırılan bu eski taşocağında yer alan maden kazaları sırasında göçükte dört işçi ölmüş, ardından da bölgede, ocak suyla doldurulmadan önce çukurda hayaletlerin dolaştığı konusunda birtakım söylentiler yayılmış ve halk bu hayaletlerin göl oluşturulduktan sonra bile kıyıda dolaşmaya devam ettiklerine inanmıştı. Ve şimdi Junior bu gruba şişko bir hayalet daha eklemek niyetindeydi. Belki gelecek yıllardaki bir yaz gecesinde, balıkçının biri suya yansıyan fenerinin ışığında, göksel bir çeyreklikle onu eğlendirmeye çalışan yarı saydam bir Vanadium görürdü.

Derin suyun kıyı şeridiyle birleştiği yerde göl yolundan ayrılan Junior, arabayı gölün kenarına doğru sürdükten sonra, suya yaklaşık bir buçuk iki metre kala, aracı ön tarafı göle bakar şekilde park etti, farları söndürdü ve motoru durdurdu.

Ardından, ön koltuğa doğru eğilerek yolcu penceresini on beş santim kadar aşağı indirdi ve sürücü penceresini de aynı mesafede açtı.

Sonra, Vanadium'un garajındaki dolaptan aldığı ve hâlâ ellerinden çıkarmadığı bahçıvan eldivenleriyle direksiyonu ve Victoria'nın evinden dedektifin evine gidene dek dokunmuş olabileceği her yeri sildi. Bu işi bitirince, arabadan inip açık tuttuğu kapının dış kolunu da temizledi.

Studebaker'ın bulunacağını pek sanmıyordu, ama polisler onu bulmayı başarırlarsa, detaylara da dikkat edeceklerinden hiç kuşkusu yoktu.

Bir süre arabanın yanında durarak gözlerini karanlığa alıştırdı.

Hava yine soluğunu tutmuş, az önce esen meltem gecenin koynuna saklanmıştı.

Son iki saattir gökyüzünde daha da yükselen altın renkli dolunay ise şimdi gümüşümsü bir renk almış ve ışığıyla kapkara gölün sakin dalgacıklarında yakamozlar oluşturmaya başlamıştı.

Etrafta kimsenin bulunmadığından ve gözlenmediğinden emin olan Junior, arabanın içine eğilip vitesi park konumundan boşa alarak el frenini bıraktı.

Kıyı şeridi göle doğru eğimliydi. Arabanın kapısını kapattı ve Srudebaker hız kazanarak öne doğru hareket ettiği sırada, yana çekildi.

Çevresine şaşılacak kadar az su sıçratan araç suyun içine kolayca girdikten sonra, kıyının yanında kabarcıklar çıkararak kısa bir süre yüzdü ve ardından, motorun ağırlığıyla öne doğru eğildi. Zemine su dolmaya başladığı sırada da dengesini buldu ve su kısmen açık camların seviyesine geldiğinde hızla gölün dibine battı.

Detroit yapımı bu gondol, onu idare edecek siyah cübbeli bir gondolcu olmadan, Styx'te çabucak yüzecekti anlaşılan.

Arabanın tavanı suyun altında kaybolduğu anda, Junior arabayla geldiği yoldan bu kez yaya olarak hızla geri dönmeye başladı. Onca yolu yürüyerek Vanadium'un evine gitmek zorunda değildi artık, ama Victoria Bressler'ı bıraktığı o karanlık eve dönmesi gerekiyordu. Çünkü ölü bir kadınla randevusu vardı.

Bölüm 40

JUNIOR bahçeyle uğraşmayacaktı tabii, ama hâlâ ellerinden çıkarmadığı bahçıvan eldivenleriyle girişin, koridorun ve mutfağın ışıklarını yaktıktan sonra, başına şişeyle vurduğu, yastıkla boğduğu ve tabancayla ateş ettiği hemşirenin yanından dolaşarak, içinde yarı pişmiş güveç rostonun soğumakta olduğu ve ısıtılmayı bekleyen tabakların bulunduğu fırının sağ ve sol düğmelerini açtı. Ardından, daha önce kaynamakta olan bir tencere suyun durduğu ocağın alevini yakıp, Victoria'nın hazırlayarak bir kenara bıraktığı çiğ salçaya iştahla alelacele bir göz attı.

Eğer Vanadium'u öldürmesinden sonraki durum bu kadar karmaşık olmasaydı, buradaki işini bitirmeden önce, akşam yemeği yemek için biraz mola verebilirdi. Quarry Gölü'nden geriye dönüş neredeyse iki saat sürmüştü, çünkü ne zaman bir arabanın yaklaştığını duysa, ağaçların ya da çalılıkların arasına gizlenmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi karnı zil çalıyordu. Ama yemek ne denli iyi hazırlanmış olursa olsun, bundan zevk almak için uygun bir atmosfer gerekliydi ve ona göre, bu kanlı dekor güzel bir yemeği engellerdi. Daha önce masanın üstüne, Victoria'nın önüne, açılmış beşinci bir şişe votka koymuştu. Artık iskemlesinde oturmayan hemşire, sanki bundan önce bir şişe daha bitirmiş gibi, yere devrilmiş, orada yatıyordu.

Votkanın yarısını cesedin üzerine boşaltan Junior, bunun bir kısmını mutfağın diğer taraflarına ve geri kalanını da yanan ocağın üstüne döktü. Benzin kadar etkili, yanıcı bir madde değildi bu, ama kendisi şişeyi bir tarafa fırlatana dek, alkol ocağın aleviyle birleşmişti bile.

Ocağın üstünü bir anda saran mavi alevler emaye kaplı ön kısımdan yere yayıldı ve ardından, bunlar sarıya, cesede ulaşan sarı alevler de daha koyu bir renge dönüştü.

Bu işin kundakçılık olduğunu gizlemeye çalışmak zorunda kalmadığınızda, alevlerle oynamak eğlenceli oluyordu.

Vanadium'un ölü kadının üstünde duran deri kimlik mahfazası tutuşmuştu. Kimlik kartı yanacaktı, ama polis rozeti eriyecek gibi değildi. Polisler tabancayı da tanımlayabileceklerdi tabii.

Junior iki keredir kırılmayan şarap şişesini yerden aldı. Ona şans getiren Merlot'u.

Ardından, yangının yayılmasını izlerken, koridorun kapısına doğru geri geri geri yürüdü. Çok geçmeden evin yangın enkazına dönüşeceğinden emin olana dek orada biraz daha oyalandıktan sonra, en sonunda koridordan hızla uzaklaşarak ön kapıya geldi. Ve batmakta olan ayın son ışıklarının altında gizlice koşuşturup, üç blok ileride park ettiği Suburban'ına gitti. Sokaktan geçen hiçbir araba görmemişti; yolda bahçıvan eldivenlerini çıkardı ve bunları onarılmakta olan bir evin çöplüğüne attı.

Yangın görüntüsünün gökyüzüne yansıyacak kadar fazlalaşıp fazlalaşmadığını anlamak için, bir kez bile olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Çünkü Victoria'nın evinde yaşanan olaylar geçmişte kalmıştı ve onun da tüm bunlarla hiçbir ilgisi yoktu artık. O, ileriyi düşünen, geleceğe yönelik bir adamdı.

Yarı yolda siren sesleri duyduktan ve yaklaşan ilk yardım araçlarının tepe ışıklarını gördükten sonra, Suburban'ı yolun kenarına çekip, iki itfaiye aracını izleyen bir ambulansın kendi arabasının yanından geçmelerini seyretti.

Eve vardığında kendini çok iyi hissediyordu: sakin, çabuk düşünmesiyle güçlü hareket etmesinden ötürü gururlu ve tatlı bir biçimde yorgun. Yine cinayet işlemeyi kendisi seçmemişti ki; böyle yapması için onu zorlayan yazgıydı. Ama yine de, yangın kulesinde göstermiş olduğu bu cesaretin geçici bir güç değil de derinlere kök salan bir nitelik olduğunu kanıtlamıştı.

Victoria Bressler'ın öldürülmesiyle ilgili olarak kendisinden kuşkulanılacağı konusunda korku duymamasına karşın, bu gece Spruce Hills'den ayrılmak niyetindeydi. Böylesine hareketsiz bir kent ona hiçbir gelecek vaat etmiyordu zaten. Onu bekleyen daha geniş bir dünya vardı ve kendisi de bu dünyanın ona sunacağı her türlü olanaktan zevk almaya hak kazanmıştı.

Ardından, Naomi'nin kişisel eşyalarını, evdeki mobilyaları ve burada bırakmayı yeğleyeceği kendi kişisel eşyalarını tasfiye etmesi için, para canlısı baldızı Kaitlin Hacachak'ı telefonla aradı. Kaitlin her ne kadar eyalet ve kent yetkilileriyle yapılan aile antlaşması sonucunda çeyrek milyon dolarla ödüllendirilmişse de, eğer bu evdeki eşyaların tasfiyesinden yalnızca on papel kâr sağlayacağını düşünse bile, şafak söker sökmez evde olurdu.

Junior sadece bir tek çanta hazırlamayı ve çoğu giysilerini burada bırakmayı düşünüyordu. Kendisine güzel, yeni giysiler alabilecek kadar

parası vardı nasılsa.

Yatak odasında, yatağın üstündeki bavulu açtığı sırada, çeyrekliği gördü. Etajerin üzerinde duran, tura kısmı üstteki madeni para pırıl pırıl parlıyordu.

Eğer Junior delirecek kadar zayıf iradeli birisi olsaydı, işte şu anda delirirdi. Bir an aklını oynatacakmış gibi bir duyguya kapılmasına karşın, yavaş ve derin soluklar alması gerektiğini anımsayarak, irade gücüyle kendi kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Ve sonra, etajere yaklaşmak için cesaret topladı. Elleri titriyordu. Çeyrekliğin sanal olabileceğini ve parmaklarının arasında kaybolacağını umar gibi olmuştu, ama para gerçekti.

Mantıklı bir biçimde çabucak düşündüğünde, sağduyusu ona bu paranın akşamüstü sıralarında, kendisi Victoria'nın evine gitmek için buradan ayrıldığında, etajerin üzerine bırakıldığını söylüyordu. Ölümünün acı çektirmekte olduğu adamın elinden olacağını ve yaşamının Victoria'nın evinin mutfağında son bulacağını bilmeyen Vanadium, hemşireyle buluşmaya giderken, buraya uğramış ve yeni kilitlere karşın, içeriye girmeyi başarmıştı herhalde.

Yaptığı bu durum değerlendirmesinin sonucunda korkusu eğlenceye dönüşen Junior, yavaş yavaş gülümsemeye bile başlayarak, çeyrekliği havaya atıp tuttuktan sonra, bunu cebine koydu. Ama gülümsemesi tam kahkahaya dönüşeceği sırada, korkunç bir şey olmuş ve karnında şiddetli bir guruldamayla birlikte o utanç verici olay başlamıştı.

Victoria'yla ve dedektifle uğraşmasından bu yana, Junior sükûnetini koruduğu, hatta daha da önemlisi yediği öğle yemeğini geri çıkarmadığı için kendi kendisiyle gurur duymaktaydı. Zavallı Naomi'nin ölümünden sonra yaşadığı sinirsel kusma yinelenmemiş ve iştah yitimine uğramamıştı.

Şimdi ise başı dertteydi. Daha önce geçirdiğinden farklı bir durumdu bu, ama onun kadar güçlü ve ürkütücüydü. Kusma gereksinimi duymamasına karşın, bağırsaklarını boşaltmak zorunluluğunu hissediyordu.

Bu olağanüstü duyarlılığıyla lanetlenmiş gibiydi sanki. Victoria'nın ve Vanadium'un trajik ölümlerinden hayli etkilenmiş olmalıydı anlaşılan. İçi burkuluyordu.

Korku dolu bir çığlık atarak, saniye bile kaybetmeden banyoya koştu. Bir imparatorluğun yükselişini ve çöküşünü görecek kadar uzun bir süre tuvalette oturmuş gibi gelmişti kendisine. Daha sonra, güçsüz ve sarsılmış bir halde bavulunu toplarken, yine tuvalete gitme gereksinimi duydu. Bağırsaklarında hâlâ bir şeylerin olmasına şaşırmıştı.

Caesar Zedd'in karton kapaklı birkaç kitabını banyoda tuttuğu için, tuvalette geçireceği zaman harcanmış sayılmayacaktı. Bazı derin içgüdüleriyle kendini geliştirme konusundaki en iyi fikirler, Zedd'in parlak sözcüklerle dolu kitaplarını burada yeniden okurken aklına gelmişti. Ama bu durumda, kitabı elinde tutacak gücü olsa bile, dikkatini ona verecek halde değildi. Bağırsaklarını sıkıştıran şiddetli nöbetler, dikkat yeteneğini de yok etmişti.

Bavulunu ve Zedd'in toplu eserleriyle Ayın Kitabı Kulübü'nden seçtiği kitapları içeren üç kutuyu Suburban'a koyana dek, iki kez daha banyoya koşmak zorunda kaldı. Bacakları titriyor ve sanki göründüğünden de fazla boşaltım yapmış, özünü bile yitirmiş gibi, kendini güçsüz ve tüm bedenini bomboş bir halde hissediyordu.

Bu eziyeti tanımlamak için ishal sözcüğü uygun değildi. Sözcük dağarcığını geliştirmek amacıyla okumuş olduğu kitaplara karşın, bu acıyı ve çektiği ıstırabı tanımlayacak kadar yeterli ve güçlü hiçbir sözcük düşünemiyordu.

Bu bağırsak spazmları kendisinin Spruce Hills'den ayrılmasını engeller mi diye düşünmeye başladığında, paniğe kapıldı. Aslında, ya bunların sonucunda hastaneye yatması gerekirse ne olurdu acaba?

Naomi'nin ölümünden sonra onun akut kusma geçirdiğini bilen ve hastalıklardan kuşkulanan bir polis, Victoria'nın öldürülmesi ve Vanadium'un ortadan kaybolmasıyla bu uzun süreli ishal nöbeti arasında bir bağlantı kurabilirdi. Bu tür bir spekülasyona yol açmak istemiyordu.

Fırsat varken kent dışına çıkmalıydı. Özgürlüğü ve mutluluğu buradan hemen ayrılmasına bağlıydı.

Son on gün boyunca, zeki, cesur ve olağanüstü yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Sahip olduğu güçleri şimdi her zamankinden daha iyi kullanarak bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Öylesine ileriye gitmiş, o kadar çok iş başarmıştı ki, yalnızca biyolojik nedenlerden ötürü yenilgiye uğratılamazdı.

Vücut su kaybettiğinde ne tür tehlikelerin ortaya çıkacağını bildiği için, bir şişe su içip, Suburban'a yarım galonluk iki şişe Gatorade koydu.

Ardından bir terleyip bir üşüyerek, titreyerek, dizlerinin bağı çözülmüş, gözleri sulanmış ve kendi kendine acır bir halde, sürücü koltuğunun üstüne plastik bir çöp torbası yaydıktan sonra, Suburban'a bindi, kontak anahtarını çevirdi ve motorun titreşimleri onu yine perişan edecekmiş gibi tehditler savurunca da homurdanmaya başladı.

Naomi'yle birlikte paylaştıktan mutluluk dolu aşk yuvasından ayrıldığında, yüreğinde hafif, duygusal bir burkulma hissetmişti.

Arabayı kullanırken, iki eliyle direksiyonu sımsıkı tuttu, çene kasları kasılıncaya dek dişlerini sıktı ve inatçı bir kararlılıkla kendini kontrol altına almaya çalıştı. Yavaş, derin soluklar. Olumlu düşünceler.

İshal durumu sona ermiş, bitmişti; geçmişin bir parçasıydı bu artık. Junior geçmişte asla yaşamamayı, şimdiki zamanın dertleriyle çok fazla ilgilenmemeyi ve tamamen geleceğe yönelmeyi uzun bir süre önce öğrenmişti. Geleceğin adamıydı o. Ama tam geleceği düşündüğü sırada, geçmiş onu yine bağırsak spazmları şeklinde yakaladı ve henüz üç millik bir mesafe katetmesine karşın, hasta bir köpek gibi sızlanarak, tuvalete gitmek için, bir benzin istasyonunda acilen durdu.

Ardından, bir başka benzin istasyonunda durmak zorunda kalana dek dört mil daha gittikten sonra, tam bu işin bittiğini düşünürken, daha on dakika bile geçmeden, otoyolun kenarındaki çalılıklarda durması gerekti; bu kez attığı acı dolu çığlıklar çevrede bulunan küçük hayvanları korkutmuş, onların bağrışarak kaçmasına neden olmuştu.

En sonunda, Spruce Hills'in ancak otuz mil güneyine ulaşabildiğinde, yavaş ve derin solukların, olumlu düşüncelerin, kendine güvenin ve bağırsaklarını boşaltmanın bu korkunç ishali durdurmak için yeterli olmadığını isteksizce de olsa kabullenmesi gerektiğini anladı. Geceyi geçirmek için bir yer bulmak zorundaydı. Burada bir yüzme havuzunun, büyük bir yatağın ya da muhteşem bir kahvaltının gecelik ücrete dâhil olup olmadığına aldırmıyordu bile. Onun için en önemlisi odada bir tuvalet bulunmasıydı.

Döküntü motelin adı Sleepie Tyme Inn'di* (anlamı Uyku Zamanı Hanı'dır), ama kır saçlı, kısık gözlü, keskin yüz hatlarına sahip gece görevlisinin motelin sahibi olmadığı belliydi, çünkü dışarıdaki tabelada yazılı bu hoş adı düşünüp bulabilecek bir tipe benzemiyordu. Adamın görüntüsüne ve davranışlarına bakılırsa, İsrail Gizli Servisi'ne yakalanmadan bir adım önde Brezilya'ya kaçan ve şimdi Gregon'da gizlenen eski bir Nazi ölüm kampı komutanı olmalıydı.

Geçirdiği kramplar nedeniyle perişan olan ve bavulunu taşıyamayacak kadar güçsüz kalan Junior, bunu Suburban'da bıraktı ve odaya yalnızca Gatorade şişelerini götürdü.

Bu gece Cehennem'de geçirilen bir geceye benzeyecekti anlaşılan, ama onun gibi bir Şeytan kendisini ayakta tutacak, elektrolitik açıdan zengin bir

içeceği yanına almayı unutmamıştı tabii.

Bölüm 41

17 OCAK Pazartesi sabahı, Agnes'ın avukatı Vinnie Lincoln, Joey'in vasiyetnamesi ve diğer gerekli evraklarla birlikte genç kadının evine geldi.

Yusyuvarlak bir yüzü ve vücudu olan Vinnie, başka erkekler gibi yürümez, sanki kendisini havaya kaldırabilecek güçte yeterli helyum gazı içeren, ama onu bir doğum günü balonu gibi uçuracak kadar tehlikeli olmayan bir gaz karışımıyla şişirilmişçesine, hafifçe zıplardı. Yumuşak yanaklarıyla insana neşe içinde bakan gözlerinin kendisine çocukça bir ifade vermesine karşın, iyi ve kurnaz bir avukattı.

Açık ön kapının önünde duraksayarak, "Jacob nerede?" diye sordu.

"Burada değil," dedi Agnes.

"Ben de kesinlikle öyle olduğunu umuyordum." Rahatlayan Vinnie, Agnes'ın ardından oturma odasına girdi. "Dinle, Aggie, benim Jacob'a karşı olmadığımı biliyorsun, ama…"

Ancak bir şeker torbası büyüklüğündeki Barty'i sepet beşiğinden kaldıran Agnes, "Tabii ki bunu biliyorum, Vinnie," diye temin etti onu. Sonra da bebekle birlikte sallanır iskemleye oturdu.

"Şey…" dedi Vinnie, "onu son gördüğümde, beni bir köşeye sıkıştırıp bu korkunç öyküyü anlattı, yani bilmek istediğimden de fazlasını; kırklı yıllarda bir İngiliz katilin, canavar bir adamın insanları çekiçle öldürmesinden, onların kanlarını içmesinden ve sonra cesetlerini çalışma odasındaki büyük bir asit fıçısında eritmesinden söz etti." Bunları söylerken sesi titriyordu.

Barty'i yavaşça koluna yaslamadan önce onun bebek bezini kontrol eden Agnes, "Jacob'un söz ettiği kişi John George Haigh olmalı," dedi.

Avukatın gözleri tıpkı yüzü gibi yusyuvarlak görünüyordu. "Agnes, Jacob'un bu tür konulardaki… coşkusunu onunla paylaştığını söyleme bana lütfen."

"Hayır, hayır. Ama kendisiyle bu kadar çok birlikte olduğum için, bazı detayların aklımda kalması kaçınılmaz oluyor. Konu onun ilgisini çektiği zaman, Jacob heyecanlı konuşmalar yapar."

"Yaa," diye onun söylediğine katıldı Vinnie, "ben de bir saniye bile sıkılmadım zaten."

“Çoğu kez, Jacob’ın iyi bir öğretmen olacağını düşünmüşümdür.”

‘Tabii her dersten sonra çocukların ruhsal tedavi görecekleri varsayılırsa.”

“Ve bu takıntılarının olmadığı da varsayılırsa tabii.”

Çantasından belgeleri çıkaran Vinnie, “Bu konuda konuşmaya hakkım yok aslında,” dedi. “Benim takıntım da yemek. Bana bir baksana; öyle şişmanım ki, sanki doğduğumdan beri kurbanlık koyun gibi beslenmişim.”

“Sen şişman değilsin,” diye ona karşı çıktı Agnes. “Yalnızca biraz tombulsun.”

“Evet ve erkenden mezara girmek için de tombullaşmaya devam ediyorum,” dedi Vinnie, neşeyle. “Ama bundan hoşlandığımı itiraf etmeliyim.”

“Sen çok yemekten ötürü erkenden mezara girebilirsin, Vinnie, ama zavallı Jacob kendi ruhunu katletti; bu daha da kötü.”

“‘Kendi ruhunu katletti,’ ilginç bir deyim.”

“İnancın özü umuttur; yani yaşamın esasıdır. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Annesinin kucağındaki Barty hayran hayran ona bakıyordu.

Agnes konuşmasını sürdürdü: “İnsanların umutları olmazsa, amaçları da olmaz. Umutsuz ve anlamsız bir yaşam karanlıktır, O zaman içimizdeki ışık söner ve yalnızca ölmek için yaşarız.”

Bu arada Barty minicik ellerinden birini annesine uzatmıştı; Agnes da işaret parmağını ona doğru uzatınca, şeker torbası oğlan buna sımsıkı tutundu. Çocuk yetiştiren bir ebeveynin birçok konuda başarılı olacağı kadar yenilgiye de uğrayacağını bilen genç kadın, tüm bunlara karşın, Barty’nin umudunu asla yitirmemesi ve sürekli olarak anlamlı ve amaçlı bir yaşam sürmesi için elinden geleni yapmak niyetindeydi.

“Edom’la Jacob’ın sana yük olduklarını biliyorum,” dedi Vinnie, “senin onlara karşı sorumluluk duymak zorunda olduğunu da…”

“Ben bundan yüksünmüyorum.” Agnes gülümseyince, Barty onun parmağını sallamaya başladı. “Onlar daima benim kurtarıcım oldular. Ağabeylerim olmasa ne yaparım bilmem.”

“Bu söylediklerine gerçekten inanıyorsundur umarım.”

“Ben söylediklerime her zaman inanırım.”

“Pekâlâ, ama ne olursa olsun, yıllar sonra parasal açıdan bir yük oluşturacaklar; bu nedenle sana küçük bir sürpriz yapacağım için sevinçliyim.”

Agnes başını kaldırıp ona bakınca, avukatın ellerinin belgelerle dolu olduğunu gördü. “Sürpriz mi? Joey’in vasiyetnamesinin içeriğini biliyorum ben.”

Vinnie gülümsedi. “Ama sen bilmediğin bir servete sahipsin.”

Agnes’ın oturduğu ev kendisine aitti ve ipotekli değildi. Ayrıca, dokuz yıllık evlilikleri boyunca, Joey’in her hafta titizlikle para yatırdığı iki banka hesabı vardı.

“Yaşam sigortası.”

“Bunu biliyorum. Elli bin dolarlık bir poliçe.”

Agnes bir iş bulup çalışmadan önce, belki üç yıl kadar evde kalmayı ve kendini Barty’ye adamayı düşünüyordu.

“Bu poliçeye ilaveten,” dedi Vinnie, “başka bir poliçe daha var…” Ardından derin bir soluk aldı, duraksadı ve sonra soluğunu verirken heyecanla titreyerek poliçenin miktarını söyledi: “Yedi yüz elli bin. Bir milyon doların dörtte üçü.”

Agnes avukatın söz ettiği miktara aniden şaşırmak yerine buna hiç inanmamıştı bile. “Olasılık dışı bir şey bu.”

“Benim sözünü ettiğim şey belirli süreye ait bir sigorta poliçesi, yaşam poliçesi değil.”

“Benim kastettiğim de Joey’in bunu benden habersiz satın almayacağı…”

“Joey senin çok fazla sayıda yaşam sigortasına sahip olman konusunda ne hissettiğini bildiği için, sana bundan söz etmemiştir.”

Agnes’ın oturduğu sallanır iskemlenin gıcırtısı durmuştu. Genç kadın Vinnie’nin sesindeki içtenliği duyduğu anda, onun sözünü ettiği bu sigortanın miktarı nedeniyle şok geçirmiş bir halde kaskatı kesilerek, “Benim şu küçük batıl inancım,” dedi.

Eğer başka türlü bir durum olsaydı, Agnes kıpkırmızı kesilirdi, ama çok fazla yaşam sigortasına sahip olma konusundaki bu hayli belirgin ve mantıksız korkusu doğrulanmıştı.

“Ne olursa olsun Joey bir sigortacıydı,” diye anımsattı Vinnie ona. “Ailesini düşünmek zorundaydı tabii.”

Agnes aşırı miktar içeren bir sigorta sahibi olmanın yazgıyı zorlamak olacağına inanıyordu. “Mantıklı bir poliçe miktarı, evet, iyi bir şey. Ama büyük miktarda bir poliçe… ölümle bahse girmek gibi bir şey.”

“Aggie, yalnızca sağduyuyla yapılmış bir planlama bu.”

“Ben yaşam konusunda bahse girmeye inanırım.”

“Sen bu parayla, dağıttığın turtalarını kısıtlamak zorunda kalmayacaksın ki… ve diğer şeyleri de.”

Vinnie “diğer şeyler”le Agnes’ın ve Joey’in genelde turtalarla birlikte yolladıkları ev yapımı yiyecekleri, işleri bozulan dostlarına zaman zaman yaptıkları ipotek ödentilerini ve sessizce sürdürdükleri diğer yardımları kastediyordu.

“Bu işe böyle bak, Aggie. Tüm turtalar, senin tüm yaptıkların… yaşamla bahse girmek budur işte. Ve şimdi sana daha büyük bahisler oynayabilmen için çok para sağlandı.”

Agnes’ın aklından da aynı düşünce geçmişti aslında; bunca serveti kabullenmesi için onu rahatlatabilecek bir düşünceydi bu. Ama yine de kocasının ölümü sonucunda elde edeceği ve kendisinin yaşamını değiştirecek olan bu paranın miktarını düşünmek bile onu ürpertmişti.

Başını eğip Barty’ye bakınca, bebeğin yüzünde Joey’in hayalini görmesine ve eğer kocası kendi yaşamına bu kadar yüksek bir servet biçerek yazgıyı zorlamasa onun şimdi sağ olacağına inanmasına karşın, yüreğinde Joey’e karşı hiçbir öfke hissetmiyordu, isteksiz de olsa, kocasının bu son cömertliğini kibarca kabul etmesi gerekirdi.

‘Tamam,” dedi Agnes, ama bu kabullenişi dile getirirken, nedenini hemen anlayamadığı ani bir korkuyla titremişti.

Noel Baba kadar şişman olan ve bir sürü armağan verdiği zaman yanaldan şu anda tıpkı onun gibi mutluluktan kıpkırmızı kesilen Vinnie, “Dahası da var,” dedi. “Poliçe, bir kaza sonucunda ölüm olduğunda, çifte teminat adı altında bir madde içeriyor. Tümüyle vergisiz olan bu ödenti bir buçuk milyon dolar.”

Agnes’ın korkusunu açıklayan belirgin bir neden vardı şimdi; genç kadın bebeğine daha sıkı sarıldı. Dünyaya henüz yeni gelen Barty, kötü bir yazgının girdabına kapılmışçasına, daha şimdiden onun ellerinden kayıp gidiyordu sanki.

Karo asları. Art arda dört tane as, as, as, as. Hiçbir sonuç belirlemeyecek bir oyun olarak kulak ardı etmeye çalıştığı fal gerçekleşmekteydi.

Kartlara göre, Barty hem finansal açıdan ve hem de yetenek, ruh ve bilgi açısından zengin olacaktı. Ayrıca, cesaret ve onur açısından da demişti Maria. Bunların yanı sıra sağduyu, akıl ve şans açısından.

Barty’nin cesaret ve şansa gerçekten de gereksinimi olacaktı.

“Ne oldu, Aggie?” diye sordu Vinnie.

Agnes bu korkusunu ona açıklayamazdı, çünkü avukat yasaların yüceliğine, yaşam boyu sürdürülecek adalete, karşılaştırmalı yalın gerçeğe inandığı için, kendisinin bazen genellikle çevresinde, bazen zihninde ve sık sık da yüreğinde hissettiği bu büyük, ürkütücü, inandırıcı, garip ve hayli karmaşık gerçeği anlaması olanaksızdı. Bir olayın nedeninden önce etkisinin yer aldığı bir dünyaydı bu ve bu dünyada rastlantı denen şey aslında bütün olarak görülemeyen çok daha büyük bir oluşumun kısmen görünen parçasıydı.

Eğer dördü art arda açılan karo aslarına ciddi olarak inanılırsa, geri kalanların da aynı biçimde açılmış olmalarına niçin inanılmasındı ki? Ve eğer bu sigorta ödentisi yalnızca rastlantı değilse, eğer bu falda görünen servetse, o zaman maça oğlanının gelmesi ne kadar sürecekti acaba? Seneler mi? Aylar mı? Yoksa günler mi?

“Sanki bir hayalet görmüş gibisin,” dedi Vinnie ve Agnes bunun yalnızca homurdanıp durarak zincirlerini şıngırdatan bir hayalet olmasını diledi; tıpkı Noel gecesi Ebenezer Scrooge’a gelen, Dickens’ın Marley’i gibi muzip, basit bir hayalet.

Bölüm 42

JUNIOR geceyi rezervuarın neredeyse tüm suyunu tüketmekle geçirdiği sırada, uyku perisi bile ona yardımcı olma konusunda yetersiz kalmıştı.

Şafak sökerken, bağırsak boşaltımı nöbetleri en sonunda geçtiğinde, bu cesur macera adamı kendini bir sokak katili gibi güçsüz ve perişan hissediyordu.

Nihayet uyuduğunda ise, acil gereksinimi için bir genel tuvalette olduğunu, ama tuvaletteki her bölümün onun rahatlamasını engelleyerek kendisinden intikam almaya kararlı, öldürdüğü o kişilerden biriyle dolu bulunduğunu görmüş ve bu korkulu düşlerle uğraşmıştı.

Öğleyin uyandığı zaman, uykusuzluktan gözlerini hâlâ açamıyor ve leş gibi pis koktuğunu hissediyordu; ama şimdi kendisini toparlamış durumdaydı ve eve geldiğinde yerinden kaldırıp taşıyamadığı bavulunu hazırlayacak kadar güçlüydü.

Dışarıya çıktığında, aşağılık bir serserinin gece Suburban'ını kurcalamış olduğunu fark etti. Davuluyla Ayın Kitabı seçmeleri arabada yoktu. Adi herif torpido gözündeki Kleenex mendilleri, sakızları ve nane şekerlerini bile almıştı. Ama asıl şaşılacak olay, hırsızın en değerli şeyi almamış olmasıydı: Caesar Zedd'in ciltli, ilk baskı eserlerinden oluşan koleksiyonu. Kutu açıktı, içindeki kitaplar alelacele karıştırılmıştı, ama tek bir cilt bile eksik değildi.

Şans eseri, bavuluna ne parasını ne de çek defterini koymuştu. Zedd koleksiyonu da yerli yerinde olduğuna göre, kaybettiği şeyler önemsiz sayılırdı.

Motelde bir gece daha kalmayı planlayan Junior, büro kısmına gidip ücreti peşin ödedi. Odanın yağ lekeleri içindeki halısından, sigara yanıklarıyla dolu mobilyalarından ve karanlık çökünce etrafta sessizce seğirten hamamböceklerinden hiç hoşlanmamıştı aslında, ama kendini daha iyi hissetmekle birlikte, araba süremeyecek kadar yorgun ve halsizdi.

Büronun ön masasında yaşlı, kaçak Nazi'yle birlikte, sarı saçları besleme gibi kesilmiş, kaba suratlı, kolları gökyüzünü omuzlarında taşıyan mitolojik kahraman Titan Charles Atlas'ı bile kendisiyle başa çıkmaktan vazgeçirecek kadar güçlü bir kadın vardı. Beş dolarlık banknotu satış

makineleri için bozuk parayla değiştirdiği sırada, garip bir İngiliz aksanıyla, hırlarcasına ona bir iki laf etti.

Junior çok acıkmıştı, ama bağırsaklarına bir lokantada yemek yeme riskini göze alacak kadar güvenemiyordu. Çektiği eziyet geçmiş gibi görünmesine karşın, yemek yediğinde bağırsak sistemi yine bozulabilirdi. Bu nedenle, birkaç peynirli, fıstık ezmeli kraker sandviçle biraz kırmızı yerfıstığı, bir iki çikolata ve CocaCola satın aldı. Sağlıksız bir yemekti bu, ama peynirin, fıstığın ve çikolatanın ortak bir yönü vardı: tümü de bağırsakları tutan yiyeceklerdi.

Odasına gidince, peklik veren bu hafif yiyecekler ve kent rehberiyle birlikte yatağın üstüne yerleşti. Zedd'in koleksiyonunun yanı sıra rehberi de almış ve hırsız bunu da bırakmıştı.

Junior rehberdeki yirmi dört bin adı kontrol etmişti zaten, ama hiçbir Bartholomew bulamamış ve ilk adın yerine büyük B yazılı olan tüm adların yanına kırmızı bir işaret koymuştu. Küçük sarı bir kâğıt kaldığı sayfayı gösteriyordu.

Rehberin sarı kâğıtla işaretli yerini açtığında, sayfaların arasına yerleştirilmiş bir oyun kartı buldu. Üzerinde kırmızı büyük harflerle BARTHOLOMEW yazan bir joker. Ama bu, Naomi'nin cenaze töreni gecesi, yatağın yanındaki etajerin üstüne konmuş olan iki onlukla bir beşliğin altındaki aynı kart değildi. Onu yırtıp atmıştı. Yine de gizemli bir olayla karşı karşıya değildi ki. Tavana zıplayıp orada korkak bir çizgi roman kedisi gibi durmak için hiçbir neden yoktu.

Alaycı dedektif dün gece Victoria'ya akşam yemeğine gitmeden önce izinsiz olarak kendisinin evine yine girmiş ve etajerin üstüne başka bir çeyreklik koymuştu; bu arada mutfak masasının üzerindeki rehberi gördüğü belliydi. Kırmızı işaretlerin anlamını çıkarmış, bu kartı sayfaların arasına koymuş ve rehberi kapatmış olmalıydı: Sürdürdüğü psikolojik savaşın başka bir küçük saldırısı.

Junior, Vanadium denen polisin bilincini yitirmesinden sonra, alaşımlı şamdanı onun yüzüne savurmakla yanlış yapmıştı. Bu kahpe dölünü bağlaması ve kendine gelince onu canlı canlı sorgulaması gerekirdi aslında.

Ona yeterince eziyet ettiğinde, Vanadium kendisine yardımcı bile olabilirdi. Dedektif, uykusunda onun korkuyla ve sürekli olarak Bartholomew adını yinelediğini duyduğunu söylemişti; o da bu adı aklından çıkaramadığı için, onun doğru söylediğine inanıyordu; ama polisin bu

düşmanın kim olduğunu bilmediğiyle ilgili iddiasına inanıp inanmadığından emin değildi.

Artık sonsuz uykuya yatmış olan Vanadium, şimdi soğuk nehir yatağının derinliklerinde dinlendiğinden ötürü, onu sorgulamak için zaman çok geçti. Ama, ah, alaşımlı şamdanın o gücü, onun o harika kullanımı ve o tam isabetli vuruşu, dünya kupası beysbol maçlarındaki atışları bile geride bırakmıştı. Badem Zevki çikolatasını ağzında kıtırdatan Junior, rehberi yine incelemeye başladı; Bartholomew'u bulmak için çok zor bir iş sürdürmekteydi, ama başka da hiçbir seçeneği yoktu.

Bölüm 43

ÇOK önemli bir gün olan 17 Ocak Pazartesi günü boyunca, bir şeyin sona ermesi bir diğerinin başlangıcını oluşturuyordu.

Kasvetli öğleden sonra gökyüzünün altında, kışın sıkıcılığına bürünmüş tepeliklerde ilerleyen sarı beyaz steyşın vagon, sanki bir avcının değil de bir Samariten'in* (Samaritenler, Hz. İsa tarafından anlatılan bir öyküde adı geçen hayırsever bir gruptur.) sadağından çekilip fırlatılan parlak bir ok gibiydi.

Arabayı süren Edom, Agnes'a eşlik ettiğinden ötürü mutluydu. Turta dağıtımlarını tek başına yapmadığı için de mutluluğu bir kat daha artmıştı.

Ziyaret ettikleri kişilerle konuşacak hoş konular aramak amacıyla kendi kendine eziyet etmesi gerekmiyordu bugün. Hoş konuşmalar yaratmakta Agnes'ın üstüne yoktu.

Barty yolcu koltuğunda oturan annesinin kollarındaydı. Ara sıra ya kuğuruyor, ya agu diyor ya da kıkır kıkır sesler çıkarıyordu.

Üzerinde minicik, kol ağızları ve yakası saç örgülü, mavi renkli, el örgüsü bir tulumla, başında da buna uygun bir başlık vardı. Beyaz battaniyesi ise mavi ve sarı tavşancık desenleriyle süslüydü.

Bebek, uğradıkları ilk dört evde tam bir ilgi odağı olmuş ve o sevecen gülümseyişiyle Joey'in ölümünü herkese biraz olsun unutturmuştu.

Deprem havası olmasa, Edom bugünün mükemmel bir gün olacağını düşünecekti. Ama kıyı kentlerinin alacakaranlıktan önce Büyük Depremle mahvolacağına inanıyordu.

Bugünkü deprem havası, on gün önce onun tek başına turta dağıtımı yaptığı günkü deprem havasından farklıydı. O zaman mavi bir gökyüzü, mevsim normalinin üstünde bir sıcaklık ve düşük bir nem oranı vardı. Şimdi ise gökyüzü alçak, gri bulutlarla kaplanmış, hava serinlemiş ve nem oranı yükselmişti.

Güney California yaşamının en kötü koşullarından biri de deprem havasının değişkenliğiydi. Her zaman olmasa da çoğunlukla, yatağınızdan kalkıp gökyüzünü ve barometreyi kontrol ettiğinizde, felaketin belirtisi bu koşullar karşısında şaşkına dönerdiniz.

Yer tabakası henüz hâlâ altlarında durduğu sırada, Agnes’ın hayırseverlik işi listesindeki beşinci uğrak olan eve ulaşmışlardı.

Edom’ın on gün önce yaban mersinli turta dağıtımı için uğradığı ve orada 1923 yılındaki Tokyo Yokohama depreminin tüyler ürpertici detaylarından söz ettiği, Jolene ve Bill Klefton’ın evinden bir mil uzakta bulunan doğu tepeliklerindeydiler şimdi.

Bu ev de Kleftonların evinin bir benzeriydi. Dış duvarlar ahşap yerine harç kaplama olmasına karşın, bunların uzun zamandır boya görmedikleri belliydi. Ön camların birindeki kırık kısım bantla yapıştırılmıştı.

Agnes dağıtım listesinde yer alan bu eve, ailesinin ona düşüncesizce bir içki kokteyli adı vermiş olduğu, bölgenin Baptist papazı Rahip Tom Collins’in ricası nedeniyle uğradıklarını söyledi. Genç kadın Bright Beach’teki her din adamıyla dosttu ve turta dağıtımlarını da başkalarının dini inançlarına göre yapmazdı.

Edom elinde ballı, kuru üzümlü ve armutlu turtayı, Agnes da kucağında Barty’yi taşıyordu; ikisi birlikte, düzenli bir biçimde ekilmiş bahçe boyunca yürüyerek ön kapıya geldikten sonra, zile bastıklarında, kapının camı arasından belirgin bir biçimde çalan “O Eski Kara Büyü” adlı şarkının ilk on notasını duydular.

Bir konuğun geldiğini bildiren en ucuz haber aracı ahşap kapıların üstüne takılan tokmaklar olduğu için, böylesine sade görünüşlü bir evde özenli bir kapı zili olması bir yana, normal bir zil olacağını bile ummamışlardı.

Agnes’a bakan Edom, huzursuzlanarak, “Garip,” dedi.

“Hayır. Çok hoş,” diye ona karşı çıktı Agnes. “Bunun bir anlamı var. Her şeyin bir anlamı vardır, canım.”

Kapıyı açan yaşlıca, siyahi, çok kibar görünüşlü bir beydi. Saçları erik karası koyuluğundaki teniyle öylesine tezat yaratacak kadar beyazdı ki, başının çevresinde bir hale gibi parlıyordu. Ve aynı biçimde parlayan keçi sakalı, yumuşak yüz hatları ve sert bakışlı siyah gözleriyle, öldükten sonra birisinin koruyucu meleği olarak bir kez daha dünyaya gelmiş cazcı bir müzisyeni konu alan bir filmden fırlamış gibiydi sanki.

“Bay Sepharad siz misiniz?” diye sordu Agnes. “Obadiah Sepharad?”

Edom’ın elindeki tombul turtaya bir göz atan bey, Agnes’a müzikal, ama yine de Louis Armstrong’un o harika sesine benzeyen genizden gelen bir sesle yanıt verdi: “Siz Rahip Collins’in bana söz ettiği bayan olmalısınız.”

Bu ses, Edom'ın hayalinde canlandırdığı cazcı ruhani varlık imajını daha da güçlendirmişti.

Dikkatini Barty'ye yönelten Obadiah, gülümsedi; üst dişlerinden birisi altın kaplıydı. "O güzel turtadan daha tatlı bir şey daha var burada. Adı ne bu çocuğun?"

"Bartholomew," dedi Agnes.

"Yaa, demek öyle."

Agnes ev sahibiyle çene çaldığı, ona Bay Sepharad yerine Obadiah demeye başladığı, kapı eşiğinden oturma odasına geçtiği, turta verilip bu kabul edildiği, kahve teklif edilerek servis yapıldığı, her ikisi de muhabbeti koyulttuğu ve hoşça zaman geçirdiği tüm o süre boyunca, Edom'ın eşikten geçip onların yanına gitmesi ve 1900 yılında altı bin kişinin öldüğü Galveston hortumu hakkında ilginç bir şey söylemeyi düşünmesi için, sinirlerini toparlaması gerekmişti.

Obadiah eski püskü bir koltuğa otururken, "Ben sizi bir yerden tanıyor muyum acaba, oğlum?" diye sordu Edom'a.

Agnes ve Barty'yle birlikte kanepeye yerleşen ve kendini sessiz gözlemci rolünü rahatça sürdürmeye hazırlayan Edom, aniden konuşma konusu haine gelince telaşa kapıldı. Telaşlanmasının başka bir nedeni de, ona "oğlum" denmesiydi, çünkü otuz altı yıllık yaşamı boyunca kendisine böyle diyen tek kişi, on yıl önce ölen, ama hâlâ onun düşlerinde terör estiren babasıydı.

Başını hayır anlamına iki yana salladığı ve elindeki kahve fincanı titreyerek tabağa vurduğu sırada, "Aa, hayır, efendim, hayır, sizinle şimdiye dek karşılaştığımızı sanmıyorum," diye yanıtladı Edom.

"Belki. Ama bana hiç yabancı gelmiyorsunuz."

"Öyle sıradan bir yüzüm var ki, her yerde görebilirsiniz" dedi Edom ve ardından, 1925 yılındaki TriState Kasırgası'nın öyküsünü anlatmaya karar verdi. Ama belki de kız kardeşi, Edom'ın neden söz etmek üzere olduğunu sezinlemiş ve onun konuşmasına izin vermemişti.

Agnes, Obadiah'ın gençken bir sahne sihirbazı olduğunu her nasılsa biliyordu. Sözü doğal bir biçimde bu konuya getirdi.

Profesyonel sihirbazlık birçok siyahinin başarılı olabileceği bir alana girmiyordu aslında. Buna karşın, Obadiah ırkının nadir bir örneğiydi.

Müzik geleneği siyahi toplumda derinlere kök salmıştı, ama sihirbazlık konusunda buna benzer bir gelenek yoktu.

“Böyle olmasının nedeni bizlere büyücü denmesini istemememizdendir belki,” dedi Obadiah gülümseyerek, “veya bizleri asmaları için beyazlara başka bir neden oluşturmak istemediğimiz içindir.”

Bir piyanist ya da bir saksofonist yeteneği ve kendini eğitme gücü sayesinde hayli yol katedebilirdi, ama sahne sihirbazı diye geçinen birisinin çok gizli tutulan illüzyon sırlarını kullanarak bu sanatı gözler önüne sermesi ve üst düzey bir el çabukluğu gerektiren göz aldanması becerilerinde ustalaşması için, sonuçta ona yardım edecek bir eğitmene gereksinimi vardı. Ve bu nedenle, neredeyse yalnızca beyazlara özgü böyle bir sanat dalında ikinci bir Houdini olmayı düşleyen yirmi bir yaşındaki siyahi genç Obadiah’ın da, özellikle 1922 yılında, bir eğitmen araması gerekmişti.

Obadiah, sanki görünmez bir ceketin gizli cebinden çekip almış gibi, bir deste oyun kartı çıkardı. “Küçük bir numara görmek ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” diye yanıtladı Agnes belirgin bir hoşnutlukla.

Obadiah, Edom’ı bir anda şaşkına çevirip desteyi ona fırlatarak, “Sizin bana yardım etmeniz gerekiyor, oğlum. Benim parmaklarım ustalığını kaybetti artık,” dedikten sonra, eklemleri şişmiş ellerini havaya kaldırdı.

Yaşlı adamın elleri az önce de Edom’ın dikkatini çekmiş, şimdi ise bunların düşündüğünden de kötü bir durumda olduğunu görmüştü. İrileşmiş parmak boğumları ve birbirleriyle hiçbir şekilde doğal açı oluşturmayan parmaklar. Bu daha hafif bir sakatlık durumu olsa bile, belki Obediah’ın da Bill Klefton gibi eklem romatizması vardı.

“Kartları kutudan çıkarın ve önünüzdeki kahve masasının üstüne koyun lütfen,” dedi Obadiah ona.

Edom söylenileni yaptıktan sonra, kart destesini ondan istenildiği şekilde tam olarak ortadan ikiye kesti.

“Bunları bir kez karıştırın,” dedi sihirbaz.

Edom kartları karıştırdı.

Beyaz saçları tablolardaki melek çocukların kanatları gibi parlayan Obadiah, oturduğu koltukta öne doğru eğilerek, o biçimsiz ellerinden birini kartların yaklaşık yirmi beş santim uzağından onların üzerine doğru salladı. “Şimdi de kartları yelpaze şeklinde, masanın üstüne yayın lütfen.”

Edom söylenileni yine yaptığında, arkaları bisiklet desenli kartların arasındaki bir tanesinin beyaz köşeli olarak görünmesinin nedeni, bunun yüzü yukarı bakan tek kart olmasıydı.

“Bu karta bakmak istersiniz sanırım,” dedi Obadiah.

Kartı diğerlerinin arasından çekip çıkaran Edom, bunun geçen cuma gecesi Maria Gonzalez’in açtığı faldaki gibi bir karo ası olduğunu gördü. Ama kartın ön kısmında siyah mürekkeple boydan boya yazılı adı görünce daha çok şaşırmıştı: BARTHOLOMEW.

Agnes aniden yüksek sesle derin bir soluk aldığında, Edom yeğeninin adı yazılı olan karttan başını kaldırıp ona baktı. Kız kardeşinin yüzü bembeyaz kesilmiş ve gözleri sanki hayalet görmüşçesine faltaşı gibi açılmıştı.

Bölüm 44

KÖTÜ bir griple sayısız biçimde ortaya çıkmış olan çeşitli soğuk algınlıklarının tehdidi altında kalan Bright Beach'deki Damascus Eczanesi'nde, bu pazartesi sabahı işler yoğundu.

Müşterilerin tümünün morali bozuktu ve çoğu yakalandığı bu rahatsızlıktan yakınıp duruyordu. Diğerleri de kasvetli havadan, bu yeni çıkan kahrolası kaykaylarla kaldırımların üstünde hızla yanlarından geçen çocuk sayısının gittikçe fazlalaşmasından, en son vergi artışlarından ve bazı kişilerin ülkenin para delisi olduğunun ve Cehennem'e gideceğinin bir işareti olarak gördüğü olaydan, New York Jets takımı yöneticilerinin onların takımında bir yıl futbol oynaması için Joe Namath'a toplam 427,000 dolar gibi korkunç bir miktar ödenmesinden şikâyetçiydi.

Öğle yemeği yemek için en nihayet saat iki buçukta mola verebilen Paul Damascus, reçetelerle çok yoğun bir zaman geçirmişti.

Öğle yemeğini genellikle eczanenin büro kısmında yalnız başına yerdi. Ancak bir asansör büyüklüğünde olan bu odanın tek farkı bir aşağı bir yukarı gitmemesiydi. Ama iki yana giderdi, yani bunun anlamı, Paul'un büronun içinde harika macera ülkelerine gidiyor olması demekti.

Zeminden tavana dek yükselen kitaplık, karton kapaklı kitap devrinden önce 1920'lerde, 30'larda ve 40'larda basılmış olan hamur kâğıt dergilerle doluydu. Tam Tekmil Öyküler, Büyük Macera, Beş Paralık Kovboy Öyküleri, Siyah Maske, Haftalık Dedektif Öyküleri, İnanılmaz Mucizeler, Garip Masallar, Şaşırtıcı Öyküler, Sarsıcı Öyküler, Gölge, Doktor Savage, G8 ve Onun Savaş Asları, Esrarengiz Wu Fung…

Bunlar Paul'un koleksiyonunun yalnızca bir bölümüydü. Diğer binlercesi de evin tüm odalarını doldurmuştu. Renkli ve çok parlak olan bu dergi kapakları, daha masum bir çağın dehşetini, ürkütücülüğünü ve o utangaç cinselliğini yansıtmaktaydı. Paul çoğu günler, öğle yemeğini oluşturan iki parça meyveyi yediği sırada, bu dergilerdeki öykülerden birini okur, ama bazen de uzak diyarlarla büyük maceraların hayaline kapılır ve kendisini özel bir canlı gösterinin içinde kaybolmuş gibi hissederdi.

Geçen yıllarla sararan bu hamur kâğıtların kokusu bile, onun fantezi kurmaya başlaması için, gerçekten de tek başına yeterliydi.

Bir Akdenizlinin teniyle pas kızılı saçlar şeklinde şaşırtıcı birleşimi, yakışıklı görüntüsü ve düzgün fiziğiyle Paul, tıpkı hamur kâğıt dergilerde yer alan o alışılmışın dışındaki karakterlerden birine benziyordu. Ve kendisi de özellikle, Doktor Savage'in erkek kardeşi olarak tanınabileceğini hayal etmekten çok hoşlanıyordu.

Olağanüstü bir suç savaşçısı olan Ve Bronz Adam diye tanınan doktor onun en gözde öykü kahramanlarından biriydi.

Paul bu pazartesi öğleden sonrası, yarım saatliğine de olsa, hamur kâğıt dergilerden birindeki maceralardan birine kaçarak huzur bulmak istiyordu. Ama bunu yapmak yerine, en azından on gündür yazmayı düşündüğü mektubu kaleme almaya karar verdi.

Çakısıyla bir elmayı kesip soyduktan sonra, çalışma masasının üstünden bir dosya kâğıdı alarak, dolmakaleminin kapağını açtı. El yazısı eski moda da olsa, kaligrafik açıdan çok düzgün ve güzeldi.

Sayfanın başına Sayın Rahip White… diye yazdı.

Ardından, söze nasıl devam edeceğinden emin olmadığı için, bir an duraksadı. Kendisine tamamen yabancı olan kişilere mektup yazmaya alışık değildi.

En sonunda şöyle başladı: Bu çok önemli günde en iyi dileklerimle. Size, bilmeden onun yaşamını etkilediğiniz ve kendisinin bu yaşam öyküsü sizi ilgilendirecek birisi olan, Agnes Lampion adındaki sıra dışı bir kadınla ilgili olarak yazıyorum.

Bölüm 45

BAŞKA insanlar dünyanın sihirli bir yer olduğunu düşünebilirlerdi, ama Edom bu gezegenin yalnızca mekanizmasıyla ilgileniyordu: Her şeyi öğüterek toz haline getiren doğanın o büyük, yıkıcı makinesiyle. Yine de yeğeninin adını taşıyan ası gördüğünde, aniden şaşkına dönmüştü.

Kartların hazırlanması sırasında, Barty annesinin kollarında uyuyakalmıştı, ama adı üzerinde yazılı olan asın belirmesiyle yeniden uyanmasının nedeni, başının annesinin göğsüne dayalı olması ve onun birdenbire hızlanan kalp atışlarından ötürü ürkmesinden kaynaklanmıştı belki.

“Nasıl yaptınız bunu?” diye sordu Agnes, Obediah’a.

Bu soru karşısında, başlıksız ve yelesiz bir sfenkse benzeyen yaşlı adamın yüzünü gizlerle ilgili ciddi ve bilgiç bir ifade kapladı. “Eğer size bunu söylersem, sayın bayan, yapılan şey sihir olmaktan çıkar. Yalnızca bir el çabukluğu diyelim.”

“Ama anlamıyorsunuz,” dedi Agnes ve ardından, cuma gecesi yer alan fal oturumunda, asların olağanüstü bir biçimde nasıl art arda açıldıklarını anlattı.

Edom’a bakmak için başını ona çeviren Obadiah’ın sfenks ifadeli yüzüne, sakalının ucunu havaya doğru kaldıran bir gülümseme yayıldı. “Aa… çok uzun yıllar önce,” diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşur gibi. “Çok uzun yıllar önce… ama şimdi anımsıyorum.” Ve sonra, Edom’a göz kırptı.

Onun bu göz kirpisi Edom’ı ürkütmüş ve şaşırtmıştı. Garip bir biçimde, bir dolarlık banknotlardan herhangi birinin arkasına resmedilmiş olan piramidin yüzer gibi duran sivri tepesindeki gizemli, bu cisimden kurtulmuş ve sonsuza dek kırpmayan gözü düşündü.

Fal oturumunu anlatırken, Agnes sihirbaza karo ve kupa aslarından söz etmişti. Genç kadın hiç kimseye kendi kaygılarından bahsetmezdi ve cuma gecesi dördüncü oğlanın görüntüsüyle ilgili bir şaka bile yapmış olmasına karşın, Edom bunun onu hayli kaygılandırdığını biliyordu.

Obadiah ya Agnes’ın korkusunu sezinlediğinden ya da onun içten konuşmaları kendisini etkilediğinden ötürü, kullandığı yöntemi en sonunda

açıklamaya karar verdi. "Gördüğünüz şeyin gerçek bir sihirbazlık olmadığını söylemeye utanıyorum. Acemice yapılan bir göz aldatmacası bu yalnızca. Karo asını seçmemin nedeni bunun falda zenginliği simgelemesidir ve böylece de, insanların ona olumlu tepki verdikleri pozitif bir kart olarak tanınır. Oğlunuzun adı yazılı olan kart daha önceden hazırlanmış ve hem ön yüzü üste gelecek ve hem de deste ortadan kesildiğinde görünmeyecek bir şekilde, bunun alt kısmına yerleştirilmişti."

"Ama buraya geldiğimizde, siz Barty'nin adını bilmiyordunuz ki."

"Aa, evet, biliyordum. Rahip Collins bana telefon ettiğinde, sizden ve Bartholomew'dan söz etmişti. Ön kapıda oğlanın adını sorduğum zaman ben bunu zaten biliyordum, ama sizi eğlendirmek için bu küçük aldatmacayı önceden hazırladım."

Agnes gülümsedi. "Ne kadar zekice."

Derin bir iç geçiren Obadiah'ın yüz ifadesi değişmişti. "Zekice değil. Acemice. Ellerim kocaman boğumlu topaklara dönüşmeden önceki yıllarda sizi şaşkına çevirebilirdim ben."

Obadiah gençken, siyahilere hizmet veren gece kulüplerinde ve Harlem'deki Apollo gibi tiyatrolarda sahneye çıkmıştı. II. Dünya Savaşı'nda ise, tüm Pasifik'de, daha sonra Kuzey Afrika'da ve ardından da Normandiya Çıkartması Günü'nü izleyen günlerde, Avrupa'da savaşan askerleri eğlendiren USO trupunun bir üyesiydi.

"Savaştan sonra, bir süre daha esaslı işler bulabildim. Irk ayrımı açısından… birçok şey değişiyordu. Ama bu arada ben de yaşlanıyordum tabii ve eğlence işinde daima genç, yeni insanlar aranıyordu. Böylece, asla büyük bir atılım yapamadım. Tanrım, sıradan bir atılımda bile bulunamadım hiçbir zaman, ama yine de bu işi kendime göre sürdürdüm. Ta ki 1950'lerin başında, menajerim iyi antlaşmalar, iyi kulüpler bulmakta gittikçe zorlanana dek."

Ballı, kuru üzümlü ve armutlu turtayı ona vermenin yanı sıra, Agnes aslında Obadiah Sepharad'a bir yıllık bir iş önermeye gelmişti… sihirbazlık yapması için değil de, bu konu hakkında bir konuşma yapması için.

Genç kadının çabalarıyla, sponsorluğunu Bright Beach Halk Kütüphanesi'nin, maliyetini de iki özel vakfın ve her yıl yapılan geleneksel Çilek Festivali'ni düzenleyen komitenin üstlendiği önemli bir sözlü tarih projesi hazırlanmış, bu nedenle de bölgede yaşayan emeklilerin bir listesi çıkarılmıştı; projenin amacı doğacak yeni nesil için bu kişilerin

deneyimlerinden, içgüdülerinden ve bilgilerinden yararlanılarak onların yaşam öykülerinin kayda geçirilmesi düşüncesini güdüyordu.

Rasgele hazırlanan bir etkinlik olmayan bu proje, ekonomik kriz içindeki bazı yaşlıca vatandaşların onurunu koruyacak, kendilerine umut verecek ve onların zarar gören özgüvenlerini yeniden düzeltecek bir biçimde para kazanmalarını sağlayacak bir araç olarak hizmet verecekti. Agnes, Obadiah'dan baş kütüphanecinin yardımıyla kendi yaşam öyküsünü kayda geçirmesi için, bu bir yıllık çalışmayı kabul etmesini ve projeye katkıda bulunmasını istiyordu.

Duygulandığı ve konuyla ilgilendiği açıkça belli olan sihirbaz, buna karşın, başını üzüntüyle iki yana sallamadan önce, kendisine sunulan bu öneriyi reddedecek nedenler arayarak, böyle bir şeyin olanaksızlığına karar vermişti. "Sizin aradığınız nitelikteki kişinin ben olduğumdan kuşkuluyum, Bayan Lampion. Projenize katılmaya değer birisi olmadığım kesin."

"Saçma. Siz neden söz ediyorsunuz, Tanrı aşkına?"

Obadiah, biçimsiz elleriyle şişkin parmak boğumlarını Agnes'a doğru kaldırarak, "Bunların bu hale nasıl geldiğini sanıyorsunuz?" dedi.

"Eklem romatizmasından ötürü mü?" diye sordu Agnes, cesaretini toplayarak.

"Pokerden ötürü." Dini bir festivalde günah çıkaran ve Tanrı'dan ruhunu arıtmasını isteyen bir tövbekar gibi ellerini havaya kaldıran Obadiah, "Benim uzmanlığım tanıtımsal sihirbazlıktı," dedi. "Ah, birkaç kez şapkadan tavşan çıkarmış, havada ipek fularlar oluşturmuş ve bunların içinden kumrular uçurmuştum. Ama en çok sevdiğim şeyler madeni paralar, hatta bunların da ötesinde… oyun kartlarıydı."

Sihirbaz kartlar dediği sırada, Edom'ın bu sözcüğe şaşkınlıkla kaş çatarak tepki verdiğini görünce, karşılık olarak bilgiç bir tavırla ona baktı.

"Ama ben kartlar konusunda çoğu sihirbazdan daha yetenekliydim. Neslinin en büyük kart cambazı olan Moses Moon tarafından eğitilmiştim."

Cambaz sözcüğünü kullanırken de, Obadiah kendisinden bir tepki vermesi beklenilen Edom'a anlamlı bir biçimde bir kez daha baktı. Ama Edom ağzını açtığında aklına hiçbir şey gelmemiş ve yalnızca, 15 Haziran, 1896'da, Japonya'nın Sanriku kentinde bir denizaltı depremiyle oluşan yaklaşık otuz beş metre yüksekliğindeki dalganın, çoğu o sırada Shinto Festivali'nde dua etmekte olan 27,100 kişiyi öldürmesiyle ilgili olaydan başka söyleyebilecek bir şey düşünememiş ve bu konudan o anda söz etmek kendisine bile uygunsuz geldiği için, hiç konuşmamıştı.

“Siz bir kart cambazının ya da diğer adıyla bir kart ustasının ne yaptığını biliyor musunuz, Bayan Lampion?”

“Bana Agnes deyin. Kart ustalarının kartları onardıklarını sanmıyorum tabii.”

Az önce havaya kaldırmış olduğu ellerini sanki hâlâ eskiden olduğu şekilde ve parmaklarını da hâlâ esnek bir halde görürmüş gibi, bunları gözlerinin önünde döndüren sihirbaz, usta bir kart cambazının yapabileceği şaşırtıcı numaraları açıkladı. Bunlardan önemli ve ince bir iş olarak söz etmemesine karşın, el becerisiyle ilgili bu yeteneğin şapkadan çıkan tavşanlarla, fularların arasından uçuşan kumrularla ve vızıltılı testerelerle ortadan ikiye kesilen sarışın kadınlarla yapılan gösterilerden daha fazla sihirbazlık isteyen bir şey olduğunu vurgularcasına konuşuyordu.

Edom da onu, en cesur atılımı sarı beyaz bir Ford Country Squire steyşın vagon araba almak olan bir adamın pür dikkatiyle dinlemekteydi.

“Sihirbazlığımı sürdürmek için, artık yeterli gece kulübü ve tiyatro sahnesi bulamayınca… ben de işi kumarbazlığa döktüm.”

Koltuğunda öne doğru eğilmiş olan Obadiah, ellerini aşağıya indirip dizlerinin üstüne koyduktan sonra, bunlara bakıp durdu.

Ardından, “Yüksek miktarlarla oynanan poker oyunları arayarak, kentten kente seyahat ettim. Yasadışı oyunlardır bunlar, ama bulunması zor değildir. Geçinmek için hilelere başvurdum.”

Anlattığına göre, Obadiah bu tür oyunların hiçbirinden çok fazla para sızdırmamıştı. Oyunlar sırasında çene çalıp kurbanlarını eğlendirerek onları büyüleyen, tedbirli bir hırsızdı o. Çünkü insanlara öylesine sokulgan davranıyor ve öylesine az şanslı birisiymiş gibi görünüyordu ki, hiç kimse onun kazandığı para konusunda kendisine kin besleyemiyordu. Ve çok geçmeden, sihirbazlık yeteneğinin hayli üstünde bir yetenek sahibi olmuştu.

“Yaşam düzeyim oldukça yüksekti. Yollarda olmadığım zamanlarda burada, Bright Beach’deki güzel evimde kalıyordum, şimdi yaşadığım bu kiralık barakada değil tabii, okyanus manzaralı, hoş, küçük bir evde. Ama sonra neyin ters gittiğini tahmin edebilirsiniz.”

Açgözlülüktü bu. Taşralı adamlardan para sızdırmak kolaydı. Ve kısa bir süre sonra, her oyunda biraz soygun yapmak yerine, daha büyük parsaların peşine düşmüştü.

“Böylece dikkatleri üzerime çekmiş oldum. Kuşku uyandırdım. Dış görüntümü değiştirmeme karşın, bir gece St. Louis’de, taşralının biri beni sahne günlerimden tanıyıverdi. Oynanan poker yüksek miktarlıydı, ama

oyuncuların kalitesi yüksek değildi. Üzerime çullandılar, beni dövdüler ve sonra da parmaklarımı tek tek olmak üzere iki elimi de bir krikoyla ezdiler."

Titreyen Edom, "Sanriku'daki deprem dalgası en azından hızlı hareket etmiş," diye yorum yaptı.

"Beş yıl önceydi bu. Anımsamak istemediğim birçok ameliyattan sonra, ellerim böyle kaldı." Obadiah kaba saba ellerini yine havaya kaldırdı. "Hava rutubetliyken ağrım oluyor, kuru havalarda ağrı azalıyor. Kendi işimi kendim görebiliyorum, ama bir daha asla bir kart cambazı olamayacağım… ya da bir sihirbaz."

Bir an için, hiç kimse konuşmadı. Sessizlik en büyük depremlerden önceki olağanüstü sükûnet kadar sıra dışıydı.

Barty bile donup kalmış gibiydi. Ardından Agnes, "Pekâlâ, anladığım kadarıyla siz kendi yaşam öykünüzü yalnızca bir yılda derleyemeyeceksiniz demek. Bunu iki yıla çıkarmamız gerekecek."

Obadiah kaşlarını çattı. "Ben bir hırsızım." "Hırsızdınız. Ve bunun acısını çok fazla çektiniz." "Acı çekmeyi ben istemedim, inanın bana." "Ama pişmansınız," dedi Agnes. "Öyle olduğunuzu anlayabiliyorum. Ve bu yalnızca ellerinizin durumuyla ilgili değil." "Pişmanlıktan da öte bir duygu bu," dedi sihirbaz. "Utanç. Ben iyi bir aileden geliyorum. Hırsız olmak için yetiştirilmedim.

Bazen, nasıl böyle bir yanlış yaptığımı anlamaya çalışırken, beni mahveden şeyin para gereksinimi olmadığını düşünüyorum. En azından tek neden bu değil, esas neden bile değil. Bunun nedeni kartlar konusundaki yeteneğimle gurur duymuş olmam, yani bozguncu gurur, çünkü istediğim kadar gösteriş yapmak için yeterli gece kulübü işi bulamıyordum."

"Bundan alınacak değerli bir ders var," dedi Agnes. "Eğer yaşam öykünüzü paylaşmak isterseniz, diğer insanlar bundan öğrenecek bir ders alırlar. Ama bu öykünün yalnızca kart hileleriyle sınırlı kısmını kayda geçirmek istiyorsanız, o da tamam. Bu kadarı bile büyüleyici bir yolculuk, öldüğünüz zaman kaybolmaması gereken bir öykü olur. Kütüphaneler, çoğu bir dalkavuk kadar bile anlamlı özeleştiri yapmaktan yoksun film yıldızlarının ve politikacıların biyografileriyle dolu. Bizim daha fazla ünlünün yaşam öyküsünü öğrenmeye gereksinimimiz yok, Obadiah. Bize yardım edebilecek olan, hatta bizi kurtarabilecek bile olan şey, sıradan bir atılım yapmayı bile asla başaramayan, ama nereden geldiklerini ve bunun niçin böyle olduğunu bilen gerçek insanların yaşam öyküleri hakkında daha çok bilgi sahibi olmamızdır."

Yaşamı boyunca ne büyük, ne sıradan ve ne de küçük bir atılımı asla gerçekleştiremeyen Edom, kız kardeşinin gözlerinin önünde bulanıklaşmasını izledi. Gözlerinde titreyerek parlayan sıcak yaşların akmaması için hayli çaba harcamaktaydı. Bu sevgisi sihirbazlığa karşı hissettiği bir duygu olmadığı gibi, herhangi bir yeteneğiyle de gurur duymuyordu, çünkü kayda değer hiçbir yeteneği yoktu. Sevgisi yalnızca iyi kalpli kız kardeşi içindi; o kendisinin gururuydu da ve ayrıca, onu böyle günlerde gideceği yerlere arabayla götürdüğü, onun turtalarını taşıdığı ve onu ara sıra gülümsetebildiği zamanlarda bu sınırlı yaşamının değerli bir anlam kazandığını hissediyordu.

"Agnes," dedi sihirbaz, "siz kendi yaşam öykünüzü de kayda geçirmek için, o kütüphaneciyle hemen şimdi buluşsanız iyi olur. Eğer kırk yıl daha bu işe başlamazsanız, bu öykünün tümünü derlemek için, o zamana dek bir on yıla daha gereksiniminiz olur."

Çok sık olmasa da, özelliği fark etmeyen sosyal bir durumda, Edom'ın atak yapacağı bir zaman gelirdi ve işte şimdi o zaman gelmişti; bunun nedeni söyleyecek uygun sözcükler bulmak amacıyla çabalaması, yanlış bir şey söyleyeceğinden veya kahve fincanını devireceğinden ötürü paniğe kapılması ya da bir şekilde kendisinin tıpkı kıçüstü yere düşen aptal veya hantal bir palyaço olduğunu kanıtlaması değildi; asıl neden şu anda kız kardeşinin onun gözyaşlarını görmesini istememesiydi. Son günlerde Agnes zaten çok fazla gözyaşı dökmüştü ve kendisinin bu gözyaşları her ne kadar kederden değil, ama sevgiden akıyorsa da, onu bunlarla üzmek istemiyordu.

Oturduğu kanepeden fırlayarak, oldukça yüksek bir sesle, "Konserve jambonlar," diye bağırdı, ama bunun hiçbir anlam ifade etmediğini hemen fark ettiği için de, evet, hiçbir anlam ifade etmemişti bu, sustu ve daha anlamlı bir şey söylemek için, umutsuzca bir arayışa girerek, aynı saçmalıkla, "Patatesler, mısır gevrekleri," dedi. Şimdi Obadiah ona kendini kontrol edemeyen bir saralıya bakan insanların yüzündeki ifadeyle baktığından ötürü de, sanki bir merdivenden düşüyormuş gibi, hızla oturma odasının ilerisine ve oradan da ön kapıya doğru atıldıktan sonra', dışarıya çıkarken ne demek istediğini açıklamaya çalıştı: "Biz bunlardan biraz getirdik, biraz var, gidip birazını getireceğim, yani bunların birazını kabul etmenizde bir sakınca yoksa, arabada kutularımız var, ama onları içeriye taşıyacağım, kutularla dolu kutular, şey kutularla dolu kutular değil, öyle değil tabii, malzemelerle dolu kutular, anlarsınız ya, kutularda getirdiğimiz malzemeler." Ve ardından, ön kapıyı arkasına dek açtıktan, yalpalayarak

eşikten geçip verandaya çıktıktan sonra, aradığı sözcüğü en sonunda bulunca, büyük bir zafer kazanmışçasına rahatlayarak, omzunun üstünden, “Gıda maddeleri!” diye bağırdı.

Steyşın vagon arabanın yukarıya doğru açılan arka kapısına, ne Obadiah ve ne de Agnes tarafından görünmeyeceği bu yere geldiği zaman da, Ford’a dayanarak, o güzel gri gökyüzüne bakıp durdu ve için için ağladı. Bu gözyaşlarının nedeni, o küçük yaşamında Agnes gibi bir kız kardeşe sahip olmaktan ötürü duyduğu minnettarlığın simgesiydi, ama şaşırmasına karşın, bunların aynı zamanda, Agnes gibi merhametli olan, ama onun kadar güçlü olmayan, Agnes gibi alçak gönüllü olan, ama onun kadar korkusuz olmayan, Agnes gibi inançlı olan, ama onun kadar sürekli umut dolu olmayan, öldürülen annesi için aktığını hissetmişti yürekten.

Sonsuz gibi görünen gökyüzünden aşağıya doğru bir martı sürüsü bağrışarak uçuyordu. Gözyaşları kuruyana dek, önce martıları tiz perdeden çıkan sesleriyle izledikten sonra, kuşların kanatları yünümsü görünüşlü gri bulutları beyaz bıçak ağızları kestiği sırada, onlara bakmaya devam etti. Ve düşündüğünden de daha kısa bir sürenin ardından, gıda maddelerini içeriye taşımayı başardı.

Bölüm 46

“BANA NED DEYİN” lakaplı Ned Gnathic, bir flüt kadar ince yapılı bir adamdı ve sanki kafasının iç kısmında, düşüncelerinden oluşan baskı kafatasının içinde nahoş bir müziğe dönüşmeden önce bunun çıkıp gideceği, flüt delikleri bulunuyordu. Sesi daima yumuşak ve ahenkliydi, ama çoğu kez allegro biçiminde canlı ve hızlı, bazen de pretissimo şeklinde çok hızlı konuşurdu; ses tonu sıcak olmasına karşın, Neddy maksimum tempoyla konuştuğu sırada, böylesine bir şey olabilirmiş gibi, bu ses, Bolero’yu melercesine çalan gaydalardan çıkan sesler kadar kulak tırmalardı.

Neddy’nin mesleği, geçimini bu parayla karşılamak zorunda olmamasına karşın, kokteyl salonlarında piyano çalmaktı. San Francisco’nun güzel bir mahallesinde kendisine dört katlı bir ev miras kaldığı gibi, bunun yanı sıra eğer savurganlık yapmazsa, gereksinimlerini yeterince karşılayabilecek, vesayet altına alınmış bir paranın gelirine de sahipti. Ama aynı zamanda, haftanın beş gecesi Nob Hill’deki büyük, eski otellerden birinin şık bir salonunda çalışıyor ve burada kalan turistlerle kent dışından gelen işadamlarına, insanın özü yerine cinsel tercihlerine değer verildiği bir yaşta hâlâ inatla romantizme inanmaya devam eden zengin eşcinsellere ve dikkatle planlanmış erişkinliklerinin muhteşem olduğunu kanıtlamak için arı gibi çalışan, karşı cinsle ilgili bekâr çiftlere, onlar içkilerini yudumlarken, piyanoda çok hoş şarkılar çalıyordu.

Neddy evin geniş dördüncü katının tamamını kullanmaktaydı. Üçüncü ve ikinci katların her biri ise iki apartman dairesine, zemin kat da dört stüdyo ünitesine bölünmüş ve bunların tümünü kiraya vermişti.

Saat dördü biraz geçe, siyah bir smokin, önü pilili beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir papyonla ceketinin yaka deliğine kırmızı bir gonca gül takmış olan Neddy, işte burada, Celestina White’in stüdyo dairesinin şimdi açık duran kapısının tam iç kısmında ayakta dikilmiş duruyor ve onun kira sözleşmesini açıkça feshetmek istemesi ve genç kızın buradan taşınmak zorunda olmasının nedenleri konusunda can sıkıcı detaylarla dolu açıklamalar yapıyordu. Kendisine göre, bunun nedeni bu binada ondan başka çocuk olmayan Angel’dı; aslında nadiren ağladığı hâlde onun sürekli

ağlayıp durmasından, henüz bir çıngırağı sallayacak kadar güçlü olmadığı halde oynadığı gürültülü oyunlardan ve daha tek başına sepet beşiğinden çıkamadığı halde kendi kendine duvarın yanına giderek buraya bir çekicin kalın ucuyla vurması şeklinde eve verebileceği zararlardan söz etmekteydi.

Celestina onunla mantıklı konuşamadığı gibi, bu arada burada kalan ve en fırtınalı durumlarda da sükûnetini koruyan annesi Grace bile, Neddy Gnathic'in bir süredir tamamen yüksek perdeden çıkan o kadife yumuşaklığındaki sesini bir an olsun sakinleştiremiyordu. Neddy bebeğin varlığını beş gün önce öğrenmişti ve o günden beri de, tıpkı hortuma dönüşmeye niyetlenen tropikal bir rüzgâr gibi, gümbür gümbür esiyordu.

Son zamanlarda, San Francisco'da kiralık evlerden çok kiracı olması nedeniyle, böyle bir yer bulmak zordu. Ve tıpkı beş gündür süre geldiği şekilde, Celestina şimdi de, kendi bütçesine uygun bir daire bulması için en azından otuz güne ve mümkünse Şubat'ın sonuna dek zamana gereksinimi olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Çünkü gün boyu Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki derslerine devam ediyor, haftanın altı gecesi de garsonluk işini sürdürüyordu ve geçici bir süre için bile olsa, küçük Angel'ın bakımını tümüyle annesi Grace'e bırakamazdı. Ama Celestina soluk almak için duraksadığında, Neddy yine konuşuyor, aslında duraksamadığı zamanlarda da onunla birlikte konuşuyor, yalnızca kadife gibi yumuşak kendi sesini duyuyor ve sanki Mısır firavunlarının piramitlerini aşındıran o kum fırtınaları gibi, onlardan da hızlı bir biçimde, genç kızı yıpratarak konuşmayı iki yönlü idare etmekten büyük zevk alıyordu. Uzun boylu bir adam onun arkasına yaklaşıp açık duran kapının eşiğinden içeriye adım attığı ve nezaketle bir kez "Affedersiniz" dedikten sonra bunu ikinci ve üçüncü kez yinelediği sırada, hâlâ konuşmaya devam eden Neddy, ardından, konuk bir elini onun omuzuna koyup kendisini yavaşça kenara iterek içeriye girdiğinde, Lourdes'daki* (Fransa'nın güneybatısında yer alan Lourdes, türbeleriyle ünlü bir kenttir) türbelerin birinde mucizevi bir şekilde ansızın şifa bulmuşçasına sustu.

Dr. Walter Lipscomb piyanistinkilerden daha uzun ve daha zarif parmaklara, ayrıca, bir orkestrayı idare etmek için havaya kaldıracağı batona bile gerek duymayan ve dikkatleri yalnızca oradaki varlığıyla idare eden büyük bir orkestra şefinin görüntüsüne sahipti. Bir otorite ve özgüven abidesi gibi duran Lipscomb, şimdi sakinleşen Nedy'ye, "Ben bu çocuğun doktoruyum," dedi. "Bu kız normal kilonun altında doğdu ve kulak enfeksiyonu tedavisi nedeniyle bir süre hastanede kaldı. Sesinizden

anladığım kadarıyla, sizde yirmi dört saat içinde ortaya çıkacak olan bronşit başlangıcı var; bu durumda, bebeğin virütik bir hastalık kapması tehlikesinin sorumluluğunu yüklenmek istemeyeceğinizden eminim.”

Sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi gözlerini kırpıp duran Neddy, “Ama benim elimdeki geçerli kira kontratı…” diye konuşmaya çabaladı.

Lipscomb, suç işleyen bir oğlan çocuğuna onun kulağını çekerek kendisine iyi bir ders vermek üzere olan sert bir okul müdürü gibi, başını piyaniste doğru hafifçe eğdi. “Bayan White ve bebek bu sıkıntıları hafta sonuna dek atlatmış olacaklar… tabii siz hiç durmaksızın çene çalarak onları rahatsız etmekte ısrarlı davranmazsanız; ve kendilerini taciz ettiğiniz her dakika, onların buradan ayrılışlarını bir gün daha uzatacaktır.”

Dr. Lipscomb’un dolambaçlı bir biçimde konuşan piyanist kadar yumuşak bir ses tonuyla konuşmasına ve zayıf yapılı yüzünün hiçbir öfke ifadesi yansıtmamasına karşın, Neddy Gnathie onun yanından geri geri uzaklaşarak kapı eşiğine gelmiş ve koridora çıkmıştı.

“İyi günler, bayım,” diyen doktor, kapıyı Neddy’nin yüzüne kapattı; bunu yaparken büyük olasılıkla kapı onun burnuna çarpmış ve yakasına takılı gül de hırpalanmış olmalıydı.

Angel, Grace’in az önce onun orada bezini değiştirdiği, açılır kapanır kanepede yatıyordu.

Lipscomb tertemiz bebeği kucağına alırken, Grace ona, “Başardığınız şey, bir rahip eşinin tahammül edilmesi olanaksız bir kilise müdavimiyle başa çıkması kadar etkileyiciydi… ve, ah, keşke biz de bazen böyle davranabilsek,” dedi.

Angel’ı kucağında hoplattığı sırada, “Sizin işiniz benimkinden daha zor,” dedi Lipscomb da Grace’e. “Bundan hiç kuşkum yok.”

Lipscomb’un buraya gelmesine şaşıran Celestina ise, Neddy’nin çektiği nutuklardan ötürü hâlâ beyni uyuşuk bir hâldeydi. “Sizin geleceğinizi bilmiyordum, Doktor.”

“Tam mahallenizde olduğumu fark edene dek, bunu ben de bilmiyordum. Annenizle Angel’ın burada olacaklarını düşündüm ve sizin de burada olabileceğinizi umdum. Ama eğer sizleri rahatsız ediyorsam…”

“Hayır, hayır. Benim yalnızca bilmediğim…” “Doktorluğu bırakacağımı söylemek için geldim ben.” Yüzünde kaygılı bir ifade oluşan Grace, “Bebeğin doktorluğunu mu?” diye sordu.

Lipscomb, Angel’ı kocaman ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu ve ona gülümsediği sırada, “Hayır, hayır, Bayan White, bu bebek bana sağlıklı bir

genç kız gibi görünüyor. Onun doktor tedavisine gereksinimi yok,” dedi.

Sanki Tanrı’nın kendi ellerindeymiş gibi duran Angel, iri, yuvarlak gözleriyle doktora şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Yani demek istediğim,” diye devam etti Dr. Lipscomb, “Yıllardır emek harcadığım işimi bırakıyor ve doktorluk mesleğime son veriyorum.”

“Buna son mu veriyorsunuz?” diye sordu Celestina. “Ama hâlâ gençsiniz.”

Şaşırtıcı iş bırakma açıklamasına karşı yeğlenen bir tepki olacakmış ve sanki bu Rahip Eşleri İçin Görgü Kitabı’ndan öğrenilen bir soruymuş gibi, “Biraz çay ve bir parça kurabiye ister misiniz?” diye sordu Grace kibarca.

“Aslında şampanyayla kutlanacak bir olay bu, Bayan White,” dedi Lipscomb, “tabii eğer içkiye karşı değilseniz.”

“Bazı Baptistler içkiye karşıdır, Doktor, ama biz zındık azınlıktanız. Ama yalnızca soğutulmamış bir şişe Chardonnay şampanyamız var.”

“Kentin en iyi Ermeni lokantasından sadece iki buçuk blok uzaklıktayız. Eğer izin verirseniz, ben hemen oraya gidip soğuk, köpüklü bir şampanyayla erken bir akşam yemeği için gerekli olan birkaç yiyecek alabilirim.”

“Konuğumuz olmasaydınız, biz de dünden artakalan köftelerimizi yemeye mahkûm olacaktık.”

“Eğer siz meşgul değilseniz tabii,” dedi Lipscomb, Celestina’ya.

“O bu gece izinli,” diye yanıtladı Grace.

“Doktorluğa son veriyorsunuz demek, öyle mi?” diye sordu Celestina yine; onun bu açıklaması ve neşeli tavrı karşısında şaşırmıştı.

“Benim mesleğimin sona erişini ve sizin taşınmanızı… kutlamamız gerekiyor.”

Onların bu binadan çıkacakları konusunda doktorun Neddy’e verdiği güvenceyi aniden anımsayan Celestina, “Ama bizim gidecek hiçbir yerimiz yok ki,” dedi.

Lipscomb, Angel’ı Grace’e verirken, “Benim yatırım yapmak amacıyla satın almış olduğum birkaç dairem var; bunların birisi iki yatak odalı ve şimdilik boş,” diye yanıtladı.

Celestina hayır anlamında başını iki yana salladı. “Ben yalnızca stüdyo şeklinde bir dairenin, küçük bir yerin kirasını karşılayabilirim.”

“Buraya ne kadar ödüyorsanız, oraya da ödeyeceğiniz miktar aynısı olur,” dedi Lipscomb.

Celestina’yla annesi anlamlı bir biçimde birbirlerine baktılar.

Doktor bu bakışmayı görmüş, bunun anlamını kavramış ve uzun, solgun yüzü utanç duygusuyla pembeleşmişti. “Siz oldukça güzel bir kızsınız, Celestina ve erkekler konusunda dikkatli olmayı öğrendiğinizden eminim, ama benim de tamamen dürüst bir niyetim olduğuna yemin ederim.”

“Aa, ben sizin kötü bir niyetiniz olduğunu düşünmedim…”

“Evet, düşündünüz ve size böyle düşünmenizi öğreten şey, hiç kuşkusuz ki tamamen yaşadığınız deneyimden kaynaklanıyor. Ama ben kırk yedi yaşındayım, siz ise yirmi…”

“Neredeyse yirmi bir.”

“… ayrıca, biz farklı dünyaların insanlarıyız ve buna saygı duyuyorum. Size ve o harika ailenize de öyle… bunun yanı sıra özgüveninize ve kararlılığınıza da. Bunu yapmak istememin nedeni, size borçlu olduğum için yalnızca.”

“Bana neden borçlu olasınız?”

“Şey, ben aslında Phimie’ye borçluyum. Onun doğum masasındaki iki ölümü arasında bana söylediği ve benim yaşamımı değiştiren sözlerinden ötürü.”

Kendisinin açık seçik bir şekilde konuşmasını engelleyen felç durumunun etkilerini kısa süreliğine baskı altında tutan Phimie, Rowena sizi seviyor, demişti ona. Beezil’le Feezil de onunla birlikte güvencedeler. Ona bu yaşamın ötesinde kendisini bekledikleri yerden, kaybettiği karısıyla çocuklarından gelen mesajlardı bunlar.

Hiçbir art niyet gütmeyen Lipscomb, sanki yalvarır gibi, genç kızın ellerini kendi ellerinin içine aldı. “Bir doğum uzmanı olarak, yıllar boyu, bu dünyaya yeni yaşamlar kazandırdım, ama ben yaşamın ne olduğunu bilmiyormuşum, onun anlamını kavramamışım, hatta bir anlamı olduğunu bile fark etmemişim demek. Rowena, Harry ve Danny o uçakla birlikte düşüp ölmeden önce, ben zaten… bomboş birisiymişim aslında. Onları kaybettikten sonra, bu boşluktan da kötü bir durum yaşadım. Ruhen ölmüştüm ben, Celestina. Phimie bana umut verdi. Ona olan borcumu ödeyemem, ama eğer bana izin verirseniz, onun kızı ve sizin için bir şeyler yapabilirim.”

Lipscomb’un elleri titrediği gibi, Celestina’nın elleri de onun ellerinin içinde titreyip duruyordu.

Genç kız onun bu cömertliğini hemen kabul etmeyince, “Ben tüm yaşamım boyunca, yalnızca geçirdiğim günümü yaşamaya çalıştım. Önce yaşantımı sürdürebilmek için. Sonra başarıya ulaşmak, kazanç sağlamak

için. Evler, antika eşyalar satın aldım, yatırımlar yaptım. Bunların hiçbirisi yanlış değildi. Ama içimdeki boşluğu dolduramadılar. Belki bir gün doktorluğa geri dönerim. Ama koşuşturmaca gerektiren bir meslek bu ve ben şimdi huzur, sükûnet, düşünecek zaman istiyorum. Söylediklerimi anlayabiliyor musunuz?”

“Bu söylenenleri anlamak için yetiştirildim ben,” dedi Celestina ve odanın karşı tarafına baktığında, sözlerinin annesini de etkilemiş olduğunu gördü.

“Sizin yarın buradan taşınmanızı sağlayabiliriz,” diye önerdi Lipscomb.

“Yarın ve çarşamba günü derslerim var, ama perşembe günü hiç dersim yok.”

Normal kira rayicinin yalnızca üçte birini alacağı için sevindiği açıkça belli olan doktor, “Öyleyse perşembe,” dedi.

“Teşekkür ederim, Dr. Lipscomb. Ben sizin her ayki kaybınızın ne olduğunu izleyeceğim ve bu parayı bir gün size geri ödeyeceğim.”

“Zamanı gelince bunu konuşuruz. Ayrıca… lütfen bana Wally deyin.”

Doktorun uzun, dar yüzü, tıpkı bir cenaze kaldırıcısınınkine benzeyen ve sözü bile edilemeyecek kadar acı dolu bir ifade yansıtan yüzü, Wally adına yakışan bir yüz değildi. Çünkü Wally deyince, insan çilli, kırmızı yüzlü, tombul yanaklı ve güleç, neşeli birisiyle karşılaşacağını sanırdı.

Doktorun önce olduğundan şimdi daha canlı bakan yeşil gözlerinde aniden böyle bir Wally gören Celestina, hiç duraksamadan, “Tamam; Wally,” dedi.

Lipscomb’un bir süre sonra getirdiği büyük torbadan şampanya ve ardından da Ermenilere özgü hazır yemeklerle dolu iki alışveriş torbası çıkmıştı. Şiş börek, mujadereh, tavuklu ve pirinçli biryan, yalancı dolma, kuzu etli ve pirinçli enginar, koruk mantı, ve daha bir sürü şey. Grace’in okuduğu bir Baptist şükran duasından sonra, Wally’le White ailesinin üyesi üç kadın ve orada ruhen var olan dördüncüsü, üstü formika kaplı masanın çevresine oturup yemek yedikleri, güldükleri, sanat, şifacılık, bebek bakımı ve geçmişle gelecek hakkında konuştukları sırada, smokinli Neddy Gnathic de, Nob Hill’deki otellerden birinin şık bir salonunda, siyah vernikli bir piyanonun başına oturmuş, elmas kadar parlak nağmeler döktürüyordu.

Bölüm 47

BEYAZ bir gömlekle siyah bir pantolonun üstüne giydiği beyaz eczacı önlüğünü hâlâ çıkarmamış olan Paul Damascus, tıpkı Garip Öykülerden birinin kapağında yer alan resimlerde olduğu gibi, gökyüzünün koyu gri bulutlarla kaplı alacakaranlığında ve rüzgârla hışırdayarak bu görüntüye meşum bir ritim katan hurma ağaçlarının yaprakları altında, eve gitmek için Bright Beach'in sokaklarını arşınlıyordu.

Yürüyüş, Paul'un formda kalmak için yaptığı rejimin bir kısmıydı. Çünkü formu bozulursa, zevk aldığı öykülerdeki o hamur kâğıt mecmua kahramanları gibi dünyayı kurtarmaya asla çağırılmazdı; ayrıca, onun karşılaşmaya kararlı olduğu ciddi sorumlulukları vardı ve bunları yerine getirmek için, sağlığını iyi koruması gerekiyordu.

İş önlüğünün ceplerinden birinde Rahip Harrison White'a yazdığı mektup duruyordu. Zarfı yapıştırmamıştı, çünkü yazdıklarını karısı Perri'ye okumak ve onun önerileri varsa bunları da mektuba dâhil etmek istiyordu. Paul bu iş için de onun görüşüne değer vermekteydi, tıpkı her şeyde olduğu gibi.

Günün en önemli amacı eve, Perri'nin yanına dönmekti. İkisi de on üç yaşındayken tanışmışlar, yirmi iki yaşındayken evlenmişlerdi. Mayıs'ta yirmi üçüncü evlilik yıldönümlerini kutlayacaklardı.

Çocukları yoktu. Böyle olmak zorundaydı. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Paul babalık zevkini tatmadığı için hiçbir pişmanlık duymuyordu. Çünkü onlar iki kişilik bir aileydiler, yazgı onlara çocuk sağlayamadığı halde birbirlerine çok daha yakındılar ve bu nedenle Paul ilişkilerine büyük değer veriyordu.

Genellikle yalnızca televizyon seyretmelerine veya onun karısına kitap okumasına karşın, birlikte geçirdikleri geceler mutluluk dolu olurdu. Peni kendisine kitap okunmasından hoşlanırdı; özellikle de çoğunlukla okunan tarihi romanlardan ve ara sıra okunan gizemli öykülerden.

Paul gece yarısından ya da sabah birden önce yatmazken, Perri çoğu kez gece dokuz buçukta, nadiren de onu biraz geçe uyuyakalırdı. Daha ileri saatlerde, karısının soluk alıp verirken çıkardığı hafif mırıltılardan emin

olduktan sonra, kendisi de hamur kâğıt mecmualarının maceralarına dönerdi.

Televizyon seyretmek için iyi bir geceydi bu. Saat yedi buçukta Doğruyu Söylemek Gerekirse vardı; bunu Benim Bir Sırrım Var, Lucy Show ve Andy Griffith Show izliyordu. Yeni Lucy eskisi kadar iyi bir gösteri değildi; Paul'la Perri, Desi Arnaz'ı ve William Frawley'i özlüyorlardı.

Yasemin Yolu'na giden köşeyi döndüğü sırada, evini göreceğinden ötürü, heyecandan yüreğinin kalktığını hissetti. Ana Cadde'de bulunan tipik Amerikan evleri kadar büyük bir ev değildi bu, Ama Paul'a göre, Paris, Londra ve Roma karışımı gibi asla görmeyeceği ve görmediği için de asla pişmanlık duymayacağı kentlerin evlerinden çok daha harikaydı.

Kaldırıma yanaşmış olan ambulansı fark ettiğinde, bu mutlu beklentisi korkuya dönüştü. Evin araba yolunda, aile doktorları Joshua Nunn'ın kendi Buick'i duruyordu.

Ön kapı aralıktı. Paul alelacele içeriye girdi.

Girişin merdivenlerinde Hannah Rey'le Nellie Oatis yan yana oturuyorlardı. Onların ev işlerini gören Hannah, kır saçlı ve tombuldu. Perri'nin gündüz bakıcısı Nellie de sanki Hannah'ın kız kardeşiymişçesine, tıpkı ona benziyordu.

Hannah ayakta duramayacak kadar üzüntüden sarsılmış görünüyordu.

Nellie ise ayağa kalkacak gücü bulmuştu, ama kalkar kalkmaz hemen konuşamadı. Ağzı birtakım sözcükler söylüyordu, ama sesi onu terketmişti.

Bu kadınların bir yanılgı oluşturmayacak yüz ifadelerinden ötürü olduğu yerde kalakalan Paul, Nellie'nin bir sürelik suskunluğu karşısında minnettarlık duydu. Onun kendisine iletmeye çalıştığı haberi öğrenecek gücü olduğuna inanmıyordu.

Nellie'nin sessizliği, ayağa kalkmaya yeterli gücü olmayan, yine de kötü bir haber vermek pahasına bile olsa konuşacak gücü kendinde bulan Hannah'ın söylediklerine dek sürmüştü yalnızca. “Size ulaşmaya çalıştık, Bay Damascus, ama eczaneden çıkmıştınız.”

Oturma odasının kavisli girişindeki sürmeli kapılar yarı açık duruyordu. Bunların ötesinden gelen sesler, Paul'u iradesi dışı o tarafa çekti.

Bu geniş oturma odası iki amaçla döşenmişti: onları ziyarete gelen konukları ağırlamak için salon olarak ve Paul'la Perri'nin her gece uyudukları iki yatağı da kapsayan yatak odası olarak.

Sağlık görevlisi Jeff Dooley sürmeli kapıların tam iç tarafında duruyordu. Paul'u sert bir biçimde omzundan tuttuktan sonra, ileriye doğru itekledi.

Perri'nin yatağına dek yapılacak yolculuk birkaç adımlıktı, ama bu yatak görülmeyen Paris'ten, görülmek istenmeyen Roma'dan daha uzak bir yerdeymiş gibiydi. Döşemenin halısı Paul'un ayaklarına dolanıyor, ayakkabılarının altını çamurmuşçasına emiyordu sanki. Ciğerlerini dolduran hava, ilerlemesini engelleyen yoğun hacimli bir sıvıya dönüşmüştü.

Yatağın yanında oturan ve ikisinin de arkadaşı ve aile doktoru olan Joshua Nunn, Paul kendisine doğru yaklaştığı sırada, başını kaldırıp ona baktıktan sonra, sanki demir bir boyunduruğun altındaymış gibi, ayağa kalktı.

Yatağın baş kısmı yukarıya yükseltilmişti; Perri sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı.

Geçirdiği kriz sırasında, oksijen tüpünü taşıyan altlık yatağa devrilmişti. Solunum maskesi yastığın üzerinde, Perri'nin yanı başındaydı.

Oksijene nadiren gereksinimi olurdu. Bugün gereksinimi olmasına karşın, hiçbir yardımı dokunmamıştı.

Joshua'nın en son olarak uyguladığı göğüs solunum aygıtı da, Perri'nin yanındaki battaniyenin üstünde duruyordu. Solunuma yardımcı olması için, bu aygıta nadiren ve yalnızca geceleri gereksinim duyardı.

Hastalığın ilk yılında, demir bir ciğerden yavaş yavaş çıkarılmıştı. On yedi yaşına dek, göğüs solunum aygıtına gereksinim duymuş, ama gün geçtikçe, bu tür aygıtların yardımı olmaksızın soluk alacak güce kavuşmuştu.

"Sorun kalbi oldu," dedi Joshua Nunn.

Perri'nin cömert bir kalbi vardı. Bu hastalık etlerini erittikten ve onu hayli güçsüz bıraktıktan sonra, çektiği acıyla hiç küçülmeyen o kocaman kalbi, onu içeren vücudundan bile daha büyük görünürdü.

Aslında daha çok küçük çocuklara ıstırap çektiren bir hastalık olan çocuk felci, onu on beşinci doğum gününe iki hafta kala yakalamıştı. Otuz yıl önce.

Geçirdiği kriz sırasında Perri'yi kurtarmaya çalışan Joshua, battaniyeyi onun üstünden bir kenara çekmişti. Perri'nin uçuk sarı renkli pijamasının kumaşı, bacaklarının ne kadar korkunç bir halde olduğunu saklayamıyordu: İki sopaydı bunlar.

Yakalandığı çocuk felci öylesine ciddi bir vakaydı ki, taktığı kuşaklarla kullandığı koltuk değnekleri asla yardımcı bir seçenek olmamış ve kas rehabilitasyonu etkili bir yarar sağlamamıştı.

Yukarıya kıvrılmış olan pijamanın kolları, hastalığın izlerini daha fazla göstermekteydi. Kesinlikle kullanamadığı sol kolunun kasları körelmiş, bir zamanlar çok zarif olan sol eli sanki görünmez bir nesneyi, belki de hiçbir zaman yitirmediği umudunu tutar gibi yumruklaşmıştı.

Kısıtlı da olsa sağ kolunu kullanabildiği için, bu da normal olmamakla birlikte, sol koldan daha az zarar görmüştü. Paul pijamanın o kolunu aşağıya doğru çekti.

Ardından, battaniyeyi karısının sağ kolunu bunun üstünde bırakarak onun perişan haldeki vücuduna, omuzlarına dek örttükten sonra, battaniyenin altına serili olan çarşafın kıvrılmış klapasını düzeltti.

Bu hastalık Perri'nin kalbinin güzelliğini etkilememiş ve yüzüne de hiç dokunmamıştı. O her zaman olduğu gibi, şimdi de çok güzeldi.

Paul yatağın kenarına oturarak, karısının sağ elini tuttu. Perri o kadar kısa bir süre önce ölmüştü ki, vücudu hâlâ sıcaktı.

Bir tek söz bile söylemeyen Joshua Nunn'la sağlık görevlisi odadan girişe çıktılar. Salonun sürmeli kapıları kapandı.

Birlikte geçen çok uzun yıllar, yine de çok kısa bir zaman…

Paul onu ne zaman sevmeye başladığını anımsayamıyordu. İlk görüşte olmamıştı bu. Ama çocuk felcine yakalanmadan önceydi. Sevgi yavaş yavaş oluşmuş ve geliştiğinde de derinlere kök salmıştı.

Onunla ne zaman evlenmeye karar verdiğini ise belirgin bir şekilde anımsıyordu: Üniversitenin ilk yılında, Noel tatili için eve döndüğünde. Okuldayken Perri'yi her gün özlemiş ve onu yine gördüğü anda, o zamana dek etkisinde kaldığı gerginlikten kurtularak, aylardır ilk kez huzura kavuştuğunu hissetmişti.

Perri o sıralarda annesi ve babasıyla beraber yaşıyordu. Evlerinin yemek odasını kızları için yatak odası şekline dönüştürmüşlerdi.

Paul Noel armağanıyla evlerine gittiğinde, üstüne kırmızı bir Çinli pijaması giymiş olan Perri yatakta yatıyor ve Jane Austin'in bir kitabını okuyordu. Deri kayışlar, palangalar ve ağırlıklardan oluşturulan akıllıca tasarımlanmış garip bir aygıt, başka türlü hareket ettirilmesi mümkün olmayan sağ kolunun çok da ha rahatça hareket etmesinde kendisine yardımcı oluyordu. Kitabı, kucağında duran küçük bir rahle tutuyor, ama sayfaları kendisi çevirebiliyordu.

Paul o öğleden sonrayı onunla geçirmiş ve akşam yemeğine kalmıştı. Kendisi de onun yatağının yanında yemek yediği sırada, Perri'yi de beslerken ona ayak uydurmuş ve böylece yemeği birlikte bitirmişlerdi. Onu daha önce hiç beslememesine karşın, ne o bundan rahatsız olmuştu ne de Perri ve daha sonraları, bu akşam yemeğiyle ilgili olarak anımsadığı şey aralarında geçen konuşmalardı, beslenme olayı değil.

Noel'i izleyen nisan ayında, ona evlenme teklif ettiğinde, Perri kendisini reddetmişti. "Sen çok tatlı birisin Paul, ama yaşamını benimle harcamana izin veremem. Sen çok uzaklara, büyüleyici yerlere doğru yol alacak olan güzel… güzel bir gemisin; ben ise senin ancak çıpan olabilirim."

"Çıpasız bir gemi asla bir yerde demirleyemez," diye yanıtlamıştı Paul da. "Denizin gazabına uğrar." Ama Perri o berbat haldeki vücudunun ne bir erkeği rahatlatabileceğini ve ne de bir gelin olabilecek gücü bulunduğunu söyleyerek, ona yine karşı çıkmıştı.

"Aklın her zamanki gibi etkileyici," demişti Paul. "Ruhun da bir o kadar güzel. Dinle, Per, on üç yaşımızdan beri, ben senin vücudunla hiç ilgilenmedim. Ama eğer çocuk felcinden önce bu tür özel bir ilgim olduğunu düşünüyorsan, böyle bir kuruntuya kapıldığın için kendinden utanmalısın."

Birçok kişi onunla konuşurken, sanki ruhu da kollarıyla bacakları kadar kırılganmış gibi ona karşı dikkatli davrandığından ötürü, Perri açık sözlülükten ve sert konuşmalardan hoşlanıyordu aslında. Sevinçle gülmüştü… yine de Paul'u hâlâ reddediyordu. Ama on ay sonra, Paul en nihayet onu pes ettirmişti, Perri onun evlenme teklifini kabul etmiş ve düğün günü için bir tarih kararlaştırmışlardı.

Perri o gece, gözyaşları arasında, onun verdiği bu kararın kendisini korkutup korkutmadığını sormuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse, korkuyordu. Perri'nin birlikteliğine duyduğu gereksinimi yüreğinin derinliklerinde, iliklerinde bile hissetmesine karşın, sürdürdüğü bu kararlı kovalamacanın sonucunda, az da olsa şaşkınlık içinde titriyordu. Ama o gece, Peni onun evlenme teklifini kabul ettiği zaman, ona korkup korkmadığını sorduğunda, "Artık korkmuyorum," demişti.

Ondan sakladığı bu korku da evlilik yeminini söylemeleriyle birlikte yok olmuştu. Karı koca olarak ilk öpüşmelerinden itibaren yazgısının bu olduğunu biliyordu.

Beraberliklerini sürdürdükleri yirmi üç yıl boyunca ne kadar büyük bir macera yaşamışlardı birlikte; Doktor Savage'ın kıskanacağı bir macera.

Perri'ye özen göstermek, sözcüğün tam anlamıyla kendisini çok daha mutlu ve çok daha iyi bir adam yapmıştı; eğer onunla evlenmeseydi, böyle birisi olamazdı. Ama Perri'nin ona gereksinimi yoktu artık. Paul karısının yüzüne uzun uzun bakıp durduğu sırada, onun soğumakta olan elini tuttu; çıpası onu terk ediyor, kendisini başıboş bırakıyordu.

Bölüm 48

JUNIOR, Uyku Zamanı Hanı’nda geçirdiği ikinci geceyi izleyen şafak vakti uyandı; kendisini dinlenmiş, zinde ve bağırsaklarını kontrol altına almış bir halde hissetmekteydi.

Son olarak yaşadığı bu nahoş duruma ne gibi bir anlam vereceğini pek bilmiyordu.

Gıda zehirlenmesinin belirtileri genellikle yemek yedikten sonraki ilk iki saat içinde ortaya çıkardı. Ama bu iğrenç bağırsak spazmları onu yemekten en az altı saat sonra rahatsız etmeye başlamıştı. Ayrıca, eğer bu olayın suçlusu gıda zehirlenmesiyse, kusması da gerekirdi; ama yediklerini geri çıkartma isteği bile hissetmemişti.

Bunun suçlusunun kendisinin şiddete, ölüme ve kayba karşı duyduğu olağanüstü duyarlılık olduğundan şüpheleniyordu. Çünkü daha önce patlayıcı bir mide boşaltımı şeklinde geçirdiği olay, bu kez bağırsak boşaltımı şeklinde gerçekleşmişti. Ve salı sabahının bu erken saatinde, motelin küvetinde yüzen ve altın renkli bir av köpeği kadar hayat dolu olan bir hamamböceğiyle birlikte ılık suyla duş yaptığı sırada, bir daha hiç kimseyi öldürmemeye karar verdi. Özsavunma durumunun dışında. Daha önce de bu yemini etmişti. Bunu bozup bozmadığı tartışılabilirdi. Ama eğer Vanadium’u öldürmemiş olsaydı, manyak polis onu öldürecekti hiç kuşkusuz. Bunun bir özsavunma hareketi olduğu açıkça belliydi. Yine de, Victoria’nın öldürülüşünü yalnızca sahtekâr ya da kaçık birisi bir özsavunma hareketi olarak geçerli görebilirdi. Büyük bir öfke ve hırsa kapılmıştı; bunu kabullenecek kadar da açık sözlüydü.

Zedd’in öğretisine göre, sahtekârlığın günümüzde toplumsal bir kabulleniş ve finansal bir başarı olduğu bu dünyada, yaşamınızı sürdürmek için biraz hileye başvurmanız gerekiyordu, ama kendi kendinize asla yalan söylememeniz de gerekliydi, yoksa güvenecek hiç kimseniz kalmazdı.

Bu kez, özsavunma dışında, provokasyon ne olursa olsun, kimseyi öldürmemeye yemin etti. Şimdiki daha sert tutumundan hoşnut kalmıştı. Hiç kimse kendisine düşük standartlar uygulayarak belirgin bir özgelişimde bulunamazdı. Duşun perdesini yana çekip dışarı çıktığında, hamamböceğini

ıslak küvette gevşemiş olarak, ama hâlâ canlı ve yaşamını sürdürür bir hâlde bırakmıştı.

Motelden ayrılmadan önce de, Bartholomew'u arayarak, telefon rehberindeki dört bin ada daha çabucak göz gezdirdi. Dün odasından dışarıya hiç çıkmadığı için, on iki bin ad içeren listede düşmanını arayıp durmuştu. Yani şimdiye dek, toplam olarak kırk bin ad araştırmıştı.

Caesar Zedd'in kutuya konmuş eserlerinden başka yükü yoktu; yola çıkıp güneye, San Francisco'ya doğru araba sürmeye başladı. Büyük kent yaşamının beklentisinden ötürü heyecan içindeydi.

Sakin Spruce Hills'de geçen yılları aşkla, mutlu bir evlilikle ve finansal başarıyla doluydu. Ama o küçük kent entelektüel canlılıktan yoksundu. Tam anlamıyla canlı birisi olmak için, yalnızca yeterli bedensel zevklerle ve kendisini tatmin edecek duygusal bir yaşamla yetinmemeli, bunun yanı sıra akılcı bir yaşam deneyimi de geçirmeliydi.

Onu Marin County'nin içinden geçirerek Altın Kapı Köprüsü'nün karşısına getiren bir otoyol seçmişti. Daha önce hiç ziyaret etmediği bu büyük kent, pırıl pırıl parlayan körfezin yukarı kısmındaki tepelerin üstünde tüm görkemiyle yükseliyordu.

Kentin içinden geçen kestirme, rasgele bir yolu izleyen Junior, binaların mimari yapıları, yörenin şaşırtıcı manzaraları ve dik sokakların heyecan verici görüntüleri karşısında hayrete düşerek, bir saat boyunca harika zaman geçirdi. Çok geçmeden, San Francisco'nun bu görünümüyle, şaraptan olmadığı kadar sarhoş olmuştu.

Bu kentin entelektüel yaşam tarzı ve özgelişim olasılıkları sınırsızdı. Büyük müzeler, sanat galerileri, üniversiteler, konser salonları, kitap evleri, kütüphaneler, Hamilton Dağı gözlemevi…

Yaklaşık bir yıl kadar önce, kentteki hayli modern bir gece kulübünde, Amerika'nın ilk üstsüz dansçıları sahneye çıkmışlardı. San Francisco'nun öncü atılımını izleyen bu heyecanlı ve ilginç sanat biçimi, şimdi birçok büyük kentte sergilenmekteydi. Bunun için o da yüzyılın dans yeniliğinin tam burada doğmuş olduğu kentte, böyle bir gösteriyi izleyerek kendisini aydınlatmak için can atıyordu.

Junior saat üç civarında, Nob Hill'deki ünlü bir otele yerleşti. Odasının panoramik bir manzarası vardı.

Ardından, lobinin ilerisindeki şık bir erkek giyim mağazasından, çalınan giysilerinin yerine bunların çok daha iyilerini satın aldı. Saat altıya dek,

giysilerde yapılması gereken değişiklikler tamamlanmış ve her şey odasına teslim edilmişti.

Saat yedide de, otelin şık salonunda kokteylinin tadını çıkarıyordu. Smokinli bir piyanist burada çok iyi tarz romantik müzik yapmaktaydı.

Buraya başka erkeklerle birlikte gelmiş olan bir sürü güzel kadın, Junior'la gizlice flört ediyorlardı. Arzulanan birisi olmaya alışıktı o. Ama bu gece, dikkatini çeken tek bayan, San Francisco'nun kendisiydi ve onunla yalnız kalmak istiyordu.

Salonda akşam yemeği de yenilebiliyordu. Çok güzel bir Cabarnet Sauvignon şarapla birlikte harika bir fileminyonun tadını çıkardı.

Gecenin tek kötü anı ise, piyanist "Bana Bakacak Birisi"ni çaldığı zaman olmuştu.

Junior'ın belleğinde, parmak boğumlarının üstünde dönüp duran bir çeyreklikle manyak polisin tekdüze sesi canlanıverdi: George ve Ira Gershwin'in "Bana Bakacak Birisi" adlı güzel bir şarkısı vardır. Bunu hiç duydun mu Enoch? Sana bakacak o birisi de benim işte, ama tabii romantik anlamda değil.

Ezgiyi tanıdığında neredeyse çatalını tutamayacak haldeydi. Kalbi hızla çarpıyordu. Aniden ter içinde kalan elleri yapış yapıştı.

Buradaki bazı müşteriler, piyanonun üstünde duran yuvarlak cam kâseye müzisyen için bahşiş olarak para atmak amacıyla kokteyl salonunun karşı tarafına geçmişler ve birkaçı da ondan sevilen şarkıları çalmasını rica etmişlerdi.

Junior piyanistin yanına giden herkese dikkat etmemişti, ama ucuz giysili bir hantal mutlaka dikkatini çekmiş olurdu tabii.

Deli dedektif masaların hiçbirinde yoktu. Bundan emindi, çünkü kendisi güzel kadınlara düşkün olduğundan ötürü, bakışlarını sürekli olarak salonda gezdirip durmuştu.

Buna karşın, arkasındaki bar bölümünde oturan o otel özel müşterilerine çok yakından dikkat etmemişti. İskemlesinde geriye dönüp onları incelemeye başladı.

Erkeğimsi bir kadın. Bir sürü kadınımsı erkek. Ama kıyafet değiştirmiş bile olsa, deli polis olabilecek şişko hiç kimse yoktu aralarında.

Yavaş derin soluklar. Yavaş. Derin. Bir yudum şarap.

Vanadium ölmüştü. Alaşımlı şamdanla kafasına vurulmuş ve taşkın bir gölün dibini boylamıştı. Sonsuza dek yok olmuştu o.

“Bana Bakacak Birisi”ni bu dünyada seven tek kişi yalnızca dedektif değildi ki. Salondaki herhangi birisi bunun çalınmasını rica etmiş olabilirdi. Ya da belki bu şarkı piyanistin her zamanki repertuvarının bir parçasıydı.

Şarkı bittikten sonra, Junior kendini daha iyi hissetti. Çok geçmeden de, kalp atışları normale döndü ve terli avuçları kurudu.

Tatlı için ‘creme brulee’ söylediğinde ise, kendi kendine gülebiliyordu artık. Barda oturan ve kokteylle birlikte ikram edilen bedava mahun fıstığının tadını çıkaran bir hayalet görmeyi mi ummuştu yoksa?

Bölüm 49

AGNES’LA ballı, kuru üzümlü, armutlu turtaları dağıtmalarından tam tamına iki gün sonraki çarşamba günü, Edom Jacob’u ziyaret edecek cesareti kendinde bulmuştu.

Her ikisinin dairesi de garajın üstünde, arkaları birbirine bitişik olmasına karşın, iki daireye ayrı ayrı dış merdivenlerden giriliyordu. Kardeşlerden biri diğerinin dairesine sık sık gitmekle birlikte, zaman zaman da birbirlerinden millerce uzakta yaşıyormuş gibi davranırlardı.

Agnes’la beraber olduklarında, Edom ve Jacob birbirlerine karşı rahat olan iki erkek kardeştiler. Ama Agnes yanlarında olmadığında, yalnızca ikisi birlikteyken, yabancılardan bile daha garip bir duruma düşerlerdi, çünkü yabancıların üstesinden gelebilecekleri, paylaşılmış hiçbir geçmişleri yoktu.

Edom kapıyı tıklatınca, Jacob bunu açtı. Ve Jacob eşikten kenara çekildiğinde, Edom içeri girdi.

Birbirleriyle karşılıklı durmuyorlardı. Dairenin kapısı açık kalmıştı.

Edom yabancı bir tanrının hüküm sürdüğü bu krallıkta kendini huzursuz hissederdi. Erkek kardeşinin korktuğu tanrı insanlık, onun karanlık baskıları ve azametiydi. Edom ise, evren yerle bir olarak bir bezelye tanesi büyüklüğünde süper yoğun değerli bir maden külçesi biçimindeki maddeye dönüştüğünde, bir gün her şeyi mahvedecek kadar büyük bir gazabı olan doğanın karşısında titrerdi.

Ona göre, insanlığın bu iki yıkıcı güçten daha büyük bir güce sahip olmadığı belirgindi. Erkekler ve kadınlar doğanın bir parçası olmakla birlikte, onun üstünde değildiler ve bu nedenle, içlerindeki fenalık doğanın kötü amacının örneklerinden biriydi yalnızca. Bu tartışma konusuna yıllar önce son vermelerine karşın, iki kardeşin hiçbirisi diğerinin inancının güvenilirliğini isteksizce de olsa kabullenmemişti.

Edom az ama öz konuşarak, Jacob’a elleri ezik sihirbaz Obadiah’ı ziyaret etmelerinden söz ettikten sonra, “Oradan ayrıldığımızda ben Agnes’ın peşinden gittim, ama Obadiah ‘Sırrın bende gizli duruyor’ demek için, beni durdurdu,” dedi.

Edom’ın ayakkabılarına baktığı sırada, kaşlarını çatan Jacob, “Hangi sır?” diye sordu.

Edom, Jacob’ın yeşil flanel gömleğinin yakasını incelerken, “Bunu senin bileceğini umuyordum,” diye yanıtladı.

“Nereden bileceğim?”

“O benim sen olduğumu düşündü gibi geldi bana.”

Jacob bu kez Edom’ın gömleğinin cebine bakarak kaşlarını çattı, “Neden böyle düşünsün?”

Şimdi de dikkatini Jacob’ın sol kulağına veren Edom, “Birbirimize epeyce benzediğimiz için,” dedi.

“Biz aynı yumurta ikizleriyiz, ama ben sen değilim, öyle değil mi?”

“Bizim için öyle, ama başkaları için her zaman öyle değil. Bunun yıllar önce olduğu belli.”

“Yıllar önce olan ne?”

“Senin Obadiah’ı tanıman.”

Gözlerini kısıp bakışlarını Edom’dan kaçırarak, açık kapıdan sızan gün ışığına bakan Jacob, “O benim kendisini tanıdığımı mı söyledi?” diye sordu.

Biraz ilerideki kitaplığın raflarına düzenle yerleştirilen ciltli büyük kitaplara bakıp duran Edom, “Ben bir açıklama yaptığım sırada, benim sen olduğumu düşünmüş olabilir,” dedi.

“Aklı filan mı karışmış onun?”

“Hayır, aklı tamamen başında.”

“Onun bunamış olduğunu varsayarsak, büyük olasılıkla senin kendisinin uzun zamandır kayıp olan erkek kardeşi ya da başka bir yakını olduğunu düşünmüş olamaz mı?”

“Bunamış değil o.”

“Eğer sen ona depremlerle, kasırgalarla, patlayan yanardağlarla ve bunlara benzer bir sürü şeyle ilgili anlamsız laflar söylediysen, seni benimle nasıl karıştırmış olabilir?”

“Ben anlamsız laflar söylemem. Ayrıca, tüm konuşmayı Agnes yaptı.”

Dikkatini kendi ayakkabılarına veren Jacob, “Pekâlâ… benim bu konuda ne yapmam gerekiyor?” dedi.

Jacob’ın şimdi artık bakmadığı açık kapıya doğru özlemle bakan Edom, “Sen onu tanıyor musun?” diye sordu. “Obadiah Sepharad’ı?”

“Son yirmi yılın çoğunu bu dairede geçiren, arabasız biri olarak, ben siyahi bir sihirbazı nasıl tanıyabilirim?”

“Tamam öyleyse.”

Edom kapı eşiğini geçip kendi dairesine giden merdivenlerin üst sahanlığına doğru ilerlediği sırada, Jacob inançla savunduğu konuya dönerek bundan söz etmeye başladı. “1940 yılının Noel Gecesi, San Francisco’daki St. Anselmo Yetimhanesi’nde,” dedi, “Joseph Krepp denilen adam, altıyla on bir yaşları arasındaki on bir oğlan çocuğunu uyurlarken öldürmüş ve her birinin gözü, dili gibi değişik organlarını kesmişti.”

Bu konudan etkilenmeyen Edom, “On bir mi?” diye sordu.

“Polonya Kralı’nın kız kardeşi Erzebet Bathory de, 1604’le 1610 yılları arasında, hizmetkârlarının da yardımıyla, altı yüz kız çocuğunu işkenceyle öldürmüş. Onları ısırmış, kanlarını içmiş, yüzlerini kıskaçlarla parçalamış, cinsel organlarını kesmiş ve çocukların çığlıklarına alayla gülmüş.”

Edom merdivenlerden aşağıya inerken, “18 Eylül, 1906’da Hong Kong’u bir tayfun vurmuş,” dedi. “On binden fazla insan ölmüş. Rüzgâr öyle şiddetli esiyormuş ki, bu insanların yüzlercesi onlara doğru mermi gücüyle hareket ederek vücutlarına batan tahta kıymıkları, mızrağa benzer sivri uçlu çit kopukları, çiviler ve cam kırıkları gibi keskin enkaz parçalarıyla can vermiş. Adamın birinin başına da rüzgârın uçurduğu bir Han Dynasty cenaze töreni kavanozu çarpmış; bu parça onun yüzünü kesmiş, kafatasını çatlatarak bunun içine girmiş ve beynine gömülmüş.”

Jacob ondan bir şey saklıyordu. Joseph Krepp’den söz edene dek, vermiş olduğu her tepki bir soru biçimindeydi; konuşmalar kendisini rahatsız eden bir konu içerdiğinde, onun konuyu kulak ardı etmek amacıyla yeğlediği bir yöntemdi bu.

Kendi dairesine dönmekte olan Edom’ın, buraya gitmek için, evle garajın arasında yer alan büyük bahçede görkemle yükselen meşe ağacının kocaman dallarının altından geçmesi gerekiyordu.

Jacob’a yaptığı ziyaret sanki onu iki büklüm eden bir ağırlıkmış gibi, başı öne eğik bir halde dikkatini yere verdi. Zaten eğer böyle yapmasaydı, gün ışığının ve gölgenin yerde oluşturduğu ve şu anda kendisinin de üstünde yürüdüğü o karmaşık, ama güzel desenlere dikkat etmiş olmayacaktı.

California’ya özgü canlı bir ağaçtı bu ve yaprakları daha ılık mevsimlere göre şimdi azalmış olmasına karşın, kışın bile yeşildi. Çevresine bakınca Edom’ın gördüğü ayrıntılı dal yapısı, yeşil bir mozaikmişçesine çimenlerin üstüne yayılan ve burasını bir labirente dönüştüren enfes ve uyumlu bir yansıma oluşturuyordu; bu desenlerin

arasındaki bir şey onu aniden etkilediğinden ve hayal gücünü harekete geçirdiğinden ötürü, sanki şaşırtıcı bir içgüdünün eşiğindeymiş gibi bir duyguya kapıldı.

Ardından, başını kaldırıp yukarıdaki kocaman dallara baktı; ruh hâli değişmiş ve olması yakın bir kötü olayı haber veren içgüdüsü ani bir korkuya dönüşmüştü. Tam şu anda o kocaman dallardan birinin filizi çatlayabilir, onu bir tonluk bir dalın altında ezebilir, ya da Büyük Deprem şimdi oluşup tüm meşeyi tepetakla yere devirebilirdi.

Edom alelacele dairesine kaçtı.

Bölüm 50

ÇARŞAMBA gününü bir turist olarak geçirdikten sonra, Junior perşembe günü kendisine uygun bir daire aramaya başladı. Sağlığına yeniden kavuşmasına karşın, uzun süreliğine otel odası ücreti ödemeye niyeti yoktu. Ama son zamanlarda, kiralık daireler hayli pahalıydı. Araştırmasının ilk günü, mütevazı bir mahalledeki bir daireye bile umduğundan çok daha fazla kira ödeyeceğini keşfetmekle sonuçlanmıştı.

Otelde geçireceği üçüncü gece olan perşembe gecesi, içki içip biftek yemek için salona döndü. Akşam müziğini yine aynı, smokinli piyanist çalıyordu.

Junior tetikteydi. Cam kâseye para atsın ya da atmasın, piyanoya yaklaşan herkese dikkat etti.

Piyanist en sonunda “Bana Bakacak Birisi”ni çalmaya başladığında, bunu istek üzerine çalıyormuş gibi görünmüyordu; onun düşüncesi, verilen en son bahşişten bu yana başka birkaç şarkı daha çaldığından ötürü, bu şarkıyı da çalması gerektiğiydi. Yani sonuçta, bu şarkı onun gecelik repertuvarındaydı.

Junior içine çöreklenen bir gerginlikten kurtulduğunu hissetti. Bu şarkı nedeniyle hâlâ kaygılanıyor olmasına şaşırmıştı. Ama akşam yemeğinin geri kalan kısmında tamamen geleceğe yönelik durumdaydı ve geçmişi aklından tümüyle çıkarmıştı. Ta ki…

Junior yemek sonrası içtiği brendinin tadını çıkardığı sırada, piyanist müziğe ara vermiş ve müşterilerin kendi aralarında sürdürdükleri konuşmalar da sona ermişti. Ve böylece de, bar telefonu çaldığında, zil en kısık konumda olmasına karşın, oturduğu masadan bunu duymuştu.

Güçlü elektronik brrrrr sesi, pazar gecesi Vanadium’un mengeneyle sıkıştırılmış kadar küçük çalışma odasındaki telefonun çalarken çıkardığı sesin bir benzeriydi. Junior o anda sanki hızla oraya gidiverdiğini hissetti.

Ansaphone.

Belleğinde o telesekreterin uğursuz, ama belirgin görüntüsü oluşmuştu. Her yanı çiziklerle dolu çalışma masasının üstünde duran o garip aygıtın.

Yalnızca bir kutu olan basit bir aygıttı bu, ama insanın belleğinde, bir nükleer bombanın kötü işaretleriyle yüklüymüşçesine, lanetli bir şeymiş

gibi görünüyordu.

Junior aygıtın içerdiği mesajı dinlemiş ve anlamını çıkartamadığı için de bunu hiç önemsememişti. Geciken önsezisi şimdi birdenbire kendisine, bu mesajı Naomi'nin dedektife bir kanıt bırakmak için onu mezardan aramasıyla ilgili bir şey olmadığından ötürü fazla önemsemediğini söylüyordu.

İşlerinin yoğun olduğu o gece, Vanadium'un cesedi Studebaker'da ve Victoria'nın kadavrası da evde yangın çıkarılarak yakılmayı beklerken, Junior bu mesajın ilgi çekecek bir şey olduğunu fark edemeyecek kadar dikkatini yitirmişti. Şimdi ise bilinçaltının karanlık bir kösesinden çıkarak, ona işkence ediyordu.

Caesar Zedd'in öğretisine göre, yaşamımızda yer alan kısacık bir andan en basit davranışa kadar her deneyim ve bunun yanı sıra şimdiye dek tanıştığımız en can sıkıcı kişilerin tahammül etmek zorunda kaldığımız en anlamsız konuşmaları bellek te saklıdır. İşte bu nedenle kendisi de, can sıkıcı insanlarla aptallardan neden asla yakınmamamız gerektiği ve onlardan nasıl kurtulabileceğimiz konusunda bir kitap yazmış ve kitabında, bu tür insanları yaşamımızdan silip atmamız için, şaka yollu da olsa olumlu baktığını iddia ettiği cinayet eylemini de içeren yüzlerce strateji önermiştir. Ama Zedd gelecekte yaşamayı önermekle birlikte, kesinlikle gereksinim duyulduğunda, geçmişin tam olarak anımsanması gerektiğini de savunur. Bilinçaltı depo bilgileri inatla bellekte alıkoyarken, bunların anımsanmaması durumunda, Zedd'in önerdiği en gözde tekniklerden biri de istenilen bilgiler anımsanana ya da vücut ısısının normalin altına düştüğü anlaşılana dek, jenital organlara buz kompresi yapmaktır.

Bu şık otelin muhteşem kokteyl salonunda oturmaktan hoşlanan ve gözde tekniği uygulamak için hemen odasına gitmek istemeyen Junior'ın, Zedd'in diğer tekniklerinden birini, daha mayalanmışını kullanması gerekmişti ilk önce; yani Ansaphone'da konuşan kişinin adını bilinçaltından kurtarması. Arayan kişi, Ben Max, demişti.

Şimdi mesaj… Bir hastaneyle ilgili bir şey. Ölmekte olan birisi. Beyin kanaması.

Junior belleğinde saklı olan detayları anımsamaya çalışırken, piyanist geri dönmüştü. Bundan sonra çalacağı parçaların ilki, sanki insanda uyuma isteği yaratacak kadar yavaş bir tempoda bestelenen, Beatles'ın "Elini Tutmak İstiyorum" adlı şarkısıydı. Kendileri burada olmasa da, bu İngiliz

pop grubunun salonu istila etmesi, Junior'ın burayı terk etmesi gerektiğinin bir işaretiydi.

Odaya döndüğünde, henüz ortadan yok etmediği Vanadium'un adres defterini bir kez daha gözden geçirdi. Max'i bulmuştu. Max Bellini. Adres San Francisco'daydı.

İyi değildi bu. Çünkü o, Thomas Vanadium'la ilgili her şeyi geçmişin bir parçası olarak düşünmüştü. Şimdi ise, kendi geleceğini kurmaya niyetlendiği kent olan San Francisco'da dedektifle ilgili beklenmedik bir bağlantı oluşmuştu.

Bellini'nin adresine ek olarak iki telefon numarası vardı. Birincisi iş, ikincisi ev.

Junior kol saatine baktı. Saat dokuzdu.

Bellini'yi iş telefonundan aramayı pek düşünmüyordu, çünkü bu saatte işte olmayacağı belliydi. Ama yine de, en azından onun işyerinin çalışma saatleriyle ilgili bir mesaj kaydı elde edebilmek umuduyla, önce bu telefon numarasını çevirmeye karar verdi. Eğer Bellini'nin çalıştığı firmanın adını öğrenebilirse, bu kendisine yardımcı olabilir ve adamın ne iş yaptığı konusunda bilgi edinebilirdi. Bellini'yi evinden aramadan önce, onun hakkında ne kadar çok şey bilirse o kadar iyiydi.

Telefona üçüncü çalışında yanıt verilmişti. Boğuk bir erkek sesi, "Cinayet Masası," dedi.

Junior bir an bunun bir suçlama olduğunu düşündü. Hattın öbür ucundaki adam bu kez, "Alo?" dedi. "Orası… orası neresi?" diye sordu Junior. "SFPD, Cinayet Masası." "Affedersiniz. Yanlış numara."

Telefonu kapatarak, sanki almaç onu yakıp kavurmuş gibi, elini hemen geri çekti.

SFPD. San Francisco Polis Departmanı.

Bellini'nin, tıpkı Vanadium gibi, bir cinayet masası dedektifi olduğu apaçık ortadaydı. Onu evinden aramak iyi fikir değildi. Ve artık şimdi, Bellini'nin uzaktaki, Oregon'daki iş arkadaşı Vanadium'a bırakmış olduğu mesajın her sözcüğünü anımsamak zorundaydı. Yine de belleğini ne kadar zorlarsa zorlasın, bunun geri kalanı aklına gelmiyordu.

Neyse ki, oda temizliğini yapan kadın, her gece yatak örtülerini kaldırdıktan sonra yastığın üstüne jelatin kâğıda sarılı bir nane şekeri bıraktığında, buz kovasını da dolduruyordu. Çekeceği çilenin beklentisiyle yüzünü buruşturarak, buz kovasını banyoya götürdü.

Ardından da soyundu, soğuk suyu açtı ve duşa girdi. Sonra, bu şokun bilinçaltında saklı olan gerekli bilgileri bilinçüstüne çıkarmaya yeterli olacağını umarak, bir süre bekledi. Ama hiç şansı yoktu.

Aceleyle ama inancına yardımcı olacağına inandığı bir güvenle kovadan bir avuç buz alan Junior, bunları anatomik yapısının en sıcacık iki organına bastırdı. Ve geçirdiği korkulu birkaç dakikadan sonra da, çılgınca titreyip kendi kendine acıyarak, ama vücut ısısını hâlâ yitirmemiş bir haldeyken, Ansaphone'daki mesajın geri kalan önemli bölümlerini anımsadı.

Zavallı çocuk… beyin kanaması… bebek yaşıyor…

Ardından suyu kapattı, duştan çıktı, çabucak kurulandı, üst üste iki külot giydi, yatağa girdi ve örtüleri çenesine dek çekti. Sonra da arpacı kumrusu gibi düşünüp durdu.

Elinde beyaz bir gülle, Vanadium mezarlıkta. Naomi'nin mezarının başında duran Junior'ın yanına gelmek için, mezar taşlarının arasından yürüyor.

Junior ona az önce kimin cenaze törenine katıldığını soruyor.

Bir arkadaşın kızının. Onun San Francisco'da bir bir trafik kazasında öldüğünü söylüyorlar. Naomi'den bile daha gençmiş.

Arkadaşın Rahip White olduğu kanıtlanmıştı. Ve kızının da Seraphim olduğu…

Bu ölüm nedeninin bir trafik kazası olmayabileceğinden kuşkulanan Vanadium, sonuçta Bellini'den bir araştırma yapmasını istemişti.

Seraphim ölmüştü… ama bebek yaşıyordu.

Varsayımların en basiti bile Junior'a, Seraphim'in hamileliğinin, ilk müsveddesi banta kaydedilen vaazı okuyan babasının sesi eşliğinde, birlikte paylaştıkları o ateşli geceye denk geldiğini göstermekteydi.

İyi kalpli Naomi onun bebeğini taşırken ve Seraphim de onun bebeğini doğururken ölmüştü.

Junior'ın az önce buz kesilen testisleri, hissettiği bu ani gurur duygusuyla birdenbire yine sıcacık oldu. Cinsel açıdan güçlü bir adamdı o ve tohumunun üretken olduğu da kesindi. Bu durum onu hiç şaşırtmamıştı. Aksine, böylesine fazla kanıt memnunluk vericiydi. Ama sevincini engelleyen şey kan tahlili sonuçlarının mahkemede geçerli bir kanıt dizisi oluşturmasıydı. Yetkililer Naomi'yle birlikte ölen bebeğin babasını kendisi olarak tanımlayabilmişlerdi. Eğer kuşkulanıp yine aynı tahlili yaptırırlarsa, Seraphim'in çocuğunun babalığını da ona yükleyebilirlerdi.

Rahibin kızının ölmeden önce Junior'ın adını kimseye söylemediği ya da tecavüzle ilgili suçlamalarda bulunmadığı belliydi. Çünkü bunun aksi olsa, şimdi bir hapishane hücresinde olurdu. Ve kız artık öldüğüne göre, laboratuvar testleri çocuğun babasının kendisi olduğunu gösterse bile, hakkında hiçbir güvenilir takibat yapılamazdı. Asıl müthiş tehdit, anladığı kadarıyla başka bir yerdeydi.

Biraz daha düşününce, bunu tümüyle kavramıştı. Paniğe kapılarak, yatakta doğrulup oturdu.

Yaklaşık iki hafta önce, Spruce Hills'deki hastanede, yenidoğan ünitesinin o kocaman izleme camının önünde, sanki oraya mıknatısla çekilmiş gibi durup kalmıştı. Ve yenidoğanların karşısında orada mıhlanmışçasına durduğu sırada, kendisini tamamen perişan eden bir korku girdabına kapılmış ve altıncı duyuyla, bu gizemli Bartholomew'un bebeklerle bir ilgisi olduğunu fark etmişti.

Üstündeki örtüleri bir kenara itip yataktan fırlayarak, giydiği ikinci külotu bile çıkarmadan, huzursuzluk içinde odada dolaşmaya başladı.

Eğer kendisi Caesar Zedd'in bir hayranı olmasaydı, belki de bu zincirleme sonuca varamayacaktı, çünkü Zedd'in öğretisine göre, bazı içgüdülerimiz aslında hayvani içgüdülerden kaynaklandığında ve bunlar asla bilemeyeceğimiz saf gerçeğin en yakın bir şekline dönüştüğünde, bu belirli içgüdülerin mantıksız olduğunu kabullenmemiz konusunda toplum bizi cesaretlendirirdi.

Bartholomew'un bebeklerle bir ilgisi yoktu yalnızca. Bartholomew bir bebekti.

Annesiyle babasını ve onların cemaatini utandırmak istemeyen Seraphim White, bu bebeği doğurmak için California'ya* (California, diğer birkaç kent gibi, San Francisco'yu da kapsayan bir eyalettir. Ayrıca, Spruce Hills'in bulunduğu Oregon eyaletinin güneyinde yer alır) gelmişti.

Evlenmemiş annelerin bebekleri, özellikle de ölen evlenmemiş annelerin ve babaları toplum içinde onurlarının kırılmasına tahammül edemeyen rahipler olan ölen evlenmemiş annelerin bebekleri, genelde evlatlık verilirdi. Seraphim burada doğum yaptığına göre, bebeğin San Franciscolu bir aileye evlatlık verildiğinden ya da verileceğinden hiç kuşku yoktu.

Junior otel odasını arşınlayıp durduğu sırada, korkusu öfkeye dönüştü. Onun tüm istediği huzur ve insanca yaşayacak, kendini gösterecek bir fırsattı. Ve şimdi de bu. Uğradığı haksızlık ve adaletsizlik onu

sinirlendirmişti; kendisine eziyet ediliyormuş gibi bir duygu kaynaşmaya başlamıştı içinde.

Mantıksal açıdan düşünülürse, ancak iki haftalık bir bebek erişkin bir adam için tehdit oluşturamazdı.

Junior mantıklı düşünemeyen birisi değildi, ama bu durumda Zedd felsefesinin o üstün akılcılığının da farkındaydı. Bartholomew'dan kaynaklanan korkusu ve hiç tanımadığı bir çocuğa karşı içini dolduran kin duygusu tüm mantığını reddediyor ve basit paranoyaya dönüşüyordu; en saf ve kesin hayvan içgüdüsü olmalıydı bu.

Bartholomew Bebek burada, San Francisco'daydı. Bulunması ve ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Çocuğun yerini tespit etmek için uzun uzun düşünen ve bir hareket planı geliştiren Junior, bunu başarana dek hayli öfkelenmiş ve ter içinde kalmıştı; üstüste giydiği iki külottan birini alelacele çekip çıkardı.

Bölüm 51

PERRI’NIN çocuk felcinden ötürü ufacık kalan vücudu, onun tabutunu taşıyanları ağırlığıyla hiç yormamıştı. Rahip, ruhu için dua etti, arkadaşları kaybı nedeniyle duydukları üzüntülerini dile getirdiler ve toprak onu bağrına bastı.

Paul Damascus akşam yemeği için epeyce davet almıştı. Hiç kimse kendisinin bu zor gecede yalnız başına kalması gerektiğini düşünmüyordu. Ama onun yeğlediği yalnızlıktı. Arkadaşların gösterdikleri sevecenliği dayanılmaz buluyordu; Perri’nin gittiğini sürekli olarak anımsatan bir şeydi bu.

Evin kâhyası Hannah’yla birlikte kiliseden mezarlığa kadar arabayla gitmiş olan Paul, eve yürümeyi yeğledi. Perri’nin yeni yatağıyla eskisinin arasındaki mesafe yalnızca üç mildi ve öğleden sonra havası da ılıktı.

Düzenli bir egzersiz yapması için hiçbir nedeni yoktu artık. Yirmi üç yıl boyunca, sorumluluklarını sürdürebilmek amacıyla sağlığını koruması gerekmişti, ama kendisi için önem taşıyan bu sorumlulukların tümü omuzlarından kalkmıştı.

Arabaya binmek yerine yürümek bir alışkanlıktan başka bir şey değildi şimdi. Ayrıca bu yürüyüşle, pazartesiden beri çıkardığı her gürültünün uçsuz bucaksız mağaralarda yankılanır gibi göründüğü ve ona gittikçe yabancılaşan evine varışını geciktirebilirdi.

Alacakaranlığın başlayıp bitmiş bile olduğu dikkatini çektiğinde, Bright Beach’in içinden geçerek Pasifik Kıyısı Otoyolu boyunca güneydeki komşu kasabanın içine dek yürümüş olduğunu da fark etti. Belki on mil.

Bu yolculuğun belli belirsiz bir kısmını anımsıyordu. Ama bu ona garip görünmemişti. Kendisi için artık bir önemi kalmayan birçok şeyin arasında uzaklık ve zaman kavramları da vardı.

Geri dönüp Bright Beach’e dek yürüyerek eve gitti.

Ev boş ve sessizdi. Hanna yalnızca gündüzleri çalışıyordu. Perri’nin gece bakıcısı Nellie Oatis’in işine artık son verilmişti. Ayrıca, oturma odası iki yatağı kapsayan bölümü de içermiyordu artık. Perri’nin hasta yatağı kaldırılmış ve Paul’un yatağı da son üç gecedir burada uyumaya çalıştığı üst kat odalarından birine yerleştirilmişti.

Lacivert takım elbisesiyle üstleri çizik çizik olan siyah ayakkabılarını değiştirmek için yukarı kata çıktı.

Yatağın yanındaki etajerin üzerinde bir zarf duruyordu; Hannah bunu yıkaması için kendisinin ona verdiği eczacı önlüğünün cebinden çıkarmış ve buraya koymuş olmalıydı. Zarfın içinde Paul'un Oregon'daki Rahip White'a Agnes Lampion'la ilgili olarak yazdığı mektup vardı.

Bu mektubu Perri'ye okumak ya da onun görüşünden yararlanmak için hiç fırsat bulamamıştı. Ve şimdi, kendi düzgün elyazısıyla yazdığı satırlara göz atarken, kullanmış olduğu sözcükler ona aptalca, uygunsuz ve karmaşık görünüyordu.

Paul mektubu yırtıp atmayı düşünmekle birlikte, yazdıklarıyla ilgili şimdiki görüşlerinin üzüntüden kaynaklandığını ve bunu daha salim bir kafayla okuduğunda mektubun ona güzel görüneceğini biliyordu. Bunu zarfa yerleştirip etajerin çekmecesine koydu.

Çekmecede ruhsatlı tabancası da vardı.

Aşağıya inip kendine bir sandviç hazırlamak ya da kendini öldürmek arasında bir karar vermeye çalışarak, tabancaya bakıp durdu.

Ardından, bunu çekmeceden çıkardı. Silah, tabancalar hamur kâğıt mecmualardaki kahramanların ellerinde durduğu gibi, onun elinde o kadar iyi durmuyordu. Ayrıca, intiharın Cehennem'e giden bir bilet olmasından korkuyor ve günahsız Perri'nin onu böyle kötü bir yerde beklemeyeceğini de biliyordu.

Son birleşme inancına çaresizce sarılmaktan başka bir umudu kalmayan Paul, tabancayı yerine geri koyduktan sonra, mutfağa gidip kendine çedar peynirli ve turşulu bir sandviç hazırladı.

Bölüm 52

ÖZEL dedektif Nolly Wulfstan bir tanrınınkine benzer dişlere, ama müşfik bir tanrı insan karışımı varlık olduğu konusunda hayli tartışma yaratır çok şanssız bir yüze sahipti.

Bir Viking kışı kadar bembeyaz olan ve baş tanrı Odin'in yüksek yemek masasının üstündeki mısır taneleri dizileri kadar düzgün sıralanmış duran bu muhteşem görünüşlü dişlerin birbirinin üstüne harika bir şekilde oturan yüzeyleri ve olağanüstü ön diş çıkıntıları vardı; bu ön dişler de, tıpkı ders kitaplarındaki resimlerde olduğu gibi, azı dişleriyle köpek dişleri arasına mükemmel bir biçimde yerleşikti.

Junior fizyoterapist olmadan önce, diş doktorluğu eğitimi yapmayı düşünmüştü. Ama geçirdiği bir diş eti hastalığından kaynaklanan kötü nefes kokusuna kendisinin bile tahammül edemeyişi onun bu meslekten vazgeçmesine neden olmakla birlikte, böylesine sıra dışı dişlerin güzelliği hâlâ ilgisini çekebiliyordu.

Nolly'nin dişetlerinin durumu da çok güzeldi; sağlam, pembe ve çekilmemiş olan bu dişetleri, dişleri boyun kısımlarına dek kaplıyordu.

Bu ağız dolusu pırıl pırıl dişler yine de yalnızca doğanın işi değildi. Nolly böyle bir gülümseyişi elde edebilmek için kim bilir ne kadar para harcadıysa, şanslı bir diş doktoru da kazandığı bu parayla, genç ve çekici yaşları boyunca onu mücevherlere boğduğu bir metres tutmuş olmalıydı. Ama ne yazık ki, Nolly'nin bu ışık saçan gülümseyişi, yayıldığı yüzün o korkunç kusurlarını vurguluyordu tam aksine. Aptal ifadeli, çopur, siğillerle nokta nokta olan ve mavimsi bir renk tonuyla koyulaşarak sürekli sakallıymış gibi bir gölge içeren bu çehre, dünyanın en iyi plastik cerrahlarının sahip olduğu kurtarım güçlerinin çok ötesindeydi; Nolly'nin de tüm malî kaynaklarını tamamen diş işine harcama nedeninin bu olduğundan hiç kuşku yoktu.

Beş gün önce, ahlaksız bir avukatın aynı ahlaksızlıktaki bir özel dedektifi, eyalet sınırları dışında bile olsa nasıl bulacağını bildiğini tahmin eden Junior, kişisel bir konuyla ilgili olarak kendisine birisini önermesi için, Spruce Hills'deki Simon Magusson'ı telefonla aramıştı. Bir diğerine iş yollayan birbiriyle bağlantılı çirkinlerin arasında bir kardeşlik olduğu

belliydi. Koca kafalı, küçük kulaklı, patlak gözlü Magusson da ona Nolly Wulfstan'a başvurmasını önermişti.

Çalışma masasında kamburumsu bir halde oturarak, bir komplo hazırlarcasına öne doğru eğilen ve domuzcuk gözleri çocukları pişirmek için en sevdiği yemek tarifini anlatan bir gulyabanininkiler gibi parlayan Nolly, "Kuşkularınızı doğrulayan kanıtlar bulmayı başardım," dedi.

Junior, ünlü bir dedektifi rahatsız edebilecek bir iş konusunda, dört gün önce bu dedektife gelmişti. Seraphim'in ay başında San Francisco'daki hastanelerden birinde doğum yapıp yapmadığını ve bebeğin nerede bulunabileceğini öğrenmek gereğini duyuyordu. Ama Seraphim'le ne tür bir ilişkisi bulunduğunu açıklama konusunda hazırlıklı olmadığı ve uzman bir dedektifin işin içyüzünü hemen anlayacağı uydurma bir öykü tasarlamak da istemediği için, bu bebekle ilgileniyor olmasında bir bit yeniği varmış gibi görünüyordu.

"Tehlikeli boyutlarda yüksek tansiyon ve hamilelik komplikasyonu geçiren Bayan White," dedi Nolly, "5 Ocak günü akşam geç saatlerde St. Mary Hastanesi'ne yatırılmış."

Junior, Nolly'nin bürosunun bulunduğu, North Beach bölgesinde yer alan ve zemin katında döküntü bir striptiz kulübü işletilen, eski, üç katlı, tuğla binayı gördüğünde, gereksinim duyduğu zehir hafiye soyundan birisini bulduğunu anlamıştı. Dedektifin bürosu asansörsüz, dar merdivenlerle çıkılan altıncı katın tepesinde, muşamba döşemesi aşınmış ve duvarları yılların kiriyle alacalanmış kasvetli bir koridorun sonundaydı. Havaya ucuz dezenfektanın, ekşimik biranın, leş gibi sigara dumanının ve yitirilmiş umutların kokusu sinmişti.

"7 Ocak günü sabahın erken saatlerinde," diye devam etti Nolly, "Sizin de tahmin ettiğiniz gibi, Bayan White doğum sırasında ölmüş."

Dedektifin ufacık bir bekleme odasıyla küçük bir ofisi içeren süit şeklindeki bürosunun sekreteri yoktu, ama her tür haşarat bulunuyordu.

Nolly'nin üstü sigara yanıklarıyla dolu çalışma masasının karşısındaki müşteri koltuğunda oturan Junior, arka tarafında koşuşturan minicik kemirgenlerin ayak seslerini ve pas lekeleri tutmuş bir çift dosya dolabına giren bir şeyin kâğıtları çiğnediğini duyuyor veya bunu belki hayal ediyordu ve üstüne böceklerin tırmandığını sandığı için de sürekli olarak bir eliyle ya ensesini siliyor ya da bacaklarına doğru eğilip diğer eliyle ayak bileklerini ovuşturuyordu.

“Genç kızın bebeği,” dedi Nolly, “evlatlık verilmek amacıyla Katolik Aile Hizmetleri Bürosu’na teslim edilmiş.”

“Bu kız bir Baptist’tir.”

“Evet, ama doğum yaptığı hastane bir Katolik hastanesi ve burada, mezhepleri ne olursa olsun, tüm evlenmemiş annelere bu seçeneği sunarlar.”

“Öyleyse çocuk nerede şimdi?”

Nolly içini çekip kaşlarını çatınca, o aptal ifadeli yüzü, tıpkı bir kaşıktan akan yulaf unuymuşçasına, kafatasının altından kayıp gidiverecekmiş gibi görünmüştü. “Çok üzülmeme karşın, Bay Cain,” diye konuşmasını sürdürdü Nolly, “bana ödediğiniz ücretin yarısını size geri vermek zorundayım sanırım.”

“Yaa? Neden?”

“Yasalara göre, evlat edinilmeyle ilgili kayıtlar öylesine saklı tutulur ve iyi korunur ki, CIA’in dünya çapında gizli ajanlarına ait tam bir ad ve görev çizelgesini elde etmek, bu bebeği bulmaktan daha kolaydır.”

“Ama sizin hastane kayıtlarından bazı bilgiler öğrendiğiniz belli…”

“Hayır. Benim size verdiğim bilgi, ölüm kaydını çıkaran hükümet tabipliği bürosundan geldi. Ama ben St. Mary Hastanesi’nin kayıtlarından birtakım bilgiler öğrenseydim bile, Katolik Aile Hizmetleri Bürosu’nun bu bebeği nereye yerleştirdiği konusunda o kayıtlarda hiçbir ipucu olmazdı.”

Bu araştırmayla ilgili öyle ya da böyle bir sorunla karşılaşacağını önceden tahmin eden Junior, ceketinin iç cebinden bir deste gıcır gıcır yüz dolarlık çıkardı. Destenin hâlâ sarılı olduğu banka bantının üzerinde 10.000 dolar damgası vardı.

Ardından, parayı masanın üstüne koydu. “Öyleyse bu bilgileri Aile Hizmetleri Bürosu’nun kayıtlarından öğrenin.”

Dedektif nakit paraya, bir kremalı pastaya iştahla göz atan bir obur gibi bakıp durduktan ve bunu çıplak bir sarışına gözlerini diken bir şehvet düşkünü kadar dikkatle seyrettikten sonra, “İmkânsız,” dedi. “Onlar çok dürüst çalışırlar. Bunu yapmak yerine, Buckhingham Sarayı’na gitmemi ve size kraliçenin iç çamaşırını getirmemi isteyin benden, daha iyi.”

Junior öne eğilip para destesini ileriye, dedektife doğru itti. “Bunun gerisi de var.”

Nolly başını iki yana salladı; bu arada sarkık yanaklarındaki siğillerle kabartılar sanki kotilyon dansı yaparcasına harekete geçmişlerdi. “Erişkin olduğunda gerçek anne ve babasının adlarını öğrenmeye çalışmış, evlat

edinilen herhangi bir kişiye sorun isterseniz. Bir yük trenini dişlerinizin arasında bir dağın tepesine dek çekmek, bunu yapmaktan daha kolaydır."

Yük trenini çekecek kadar güçlü dişlerin var senin, diye düşündü Junior, ama bunu söylemekten kaçınmıştı. "İmkânsız bir şey olamaz bu."

"Evet, öyle." Nolly çalışma masasının çekmecesinden bir zarf çıkarıp, bunu para destesinin üstüne koydu. "Bana verdiğiniz bin doların beş yüzünü size iade ediyorum." Ve sonra zarfla parayı Junior'a doğru itti.

"Bunun mümkün olmadığını daha önce neden söylemediniz peki?"

Dedektif omuzlarını silkti. "Çünkü o kız, bebeğini hasta kayıtlarının çok fazla kontrol altında tutulmadığı, daha az profesyonel eleman çalıştıran üçüncü sınıf hastanelerden birinde doğurmuş olabilirdi. Ya da çocuk, amacı yalnızca para kazanmak olan bir bebek simsarı tarafından evlatlık verilmiş olabilirdi. O zaman ben de bir şeyler öğrenme fırsatı bulabilirdim. Ama bu hastanenin St. Mary olduğunu öğrenir öğrenmez, kapana sıkıştığımızı anladım."

"Eğer kanıtlar varsa, bunlar elde edilebilir."

"Ben hırsız değilim, Bay Cain. Hiçbir müşterimin, bana hapse girme riskini göze aldıracak kadar parası yoktur. Ayrıca, onların dosyalarındaki bilgileri çalabilseniz bile, bebekle ilgili kişisel bilgilerin büyük olasılıkla kodlanmış olduğunu görürsünüz ve bu kodun ne olduğunu bilmeden de hiçbir sonuca varamazsınız."

"Çok orantısız bir şey bu," dedi Junior; kullandığı sözcüğü jenital organlara uygulanan buz kompresine gerek kalmadan, eskiden okuduğu bir kelime dağarcığı geliştirme kitabından anımsamıştı.

"Bu ne, dediniz?" diye sordu dedektif, çünkü dişlerinin dışında, başka herhangi bir özgelişim yapmış olan bir birey değildi kendisi.

"Uygunsuz," diye açıkladı Junior.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Bay Cain. Ama eğer benim bu parayı kazanabilmemin herhangi bir kahrolası yolu olsaydı, bunca miktara asla sırt çevirmezdim."

Dedektifin tüm gözkamaştırıcılığına karşın melankoli içeren gülümseyişi, Seraphim'in bebeğinin ulaşamayacakları kadar uzakta oluşundan söz ederken, onun bunu içtenlikle söylediğinin bir kanıtıydı.

Junior çatlak muşambalı koridordan yürüyüp altı kat merdiveni inerek sokağa çıktığında, hafifçe yağmur çiselediğini gördü. Ve gökyüzüne doğru baktığı sırada, öğleden sonra havasının daha da kararmış olduğunu fark etti; beton yığınlarının arasında bir yerde Bartholomew'u kendisi için sarıp

sarmalayan bu soğuk ve çisili kent, bir kültür ve görgü odağı olmaktan çok uzaktı artık ve onun gözünde şimdiye dek olmadığı kadar ürkütücü, tehlikeli bir imparatorluğa dönüşmüştü. Ama parlak neonları ve yanıp sönen ışıklarıyla bu görüntü karşısında tam bir tezat oluşturan striptiz kulübü ise, sıcak, rahat ve insana kucak açan bir görüntü sergiliyordu.

Reklam panosunda üstsüz dansçıların fotoğrafları vardı. Junior bir haftadan fazla bir süredir San Francisco'da olmasına karşın, bu öncü sanat tarzını henüz izleyememişti.

İçeriye girmek için can atıyordu. Ama bir sorun vardı. Kambursuz Quasimido* (Quasimido, Notre Dame'ın Kamburu adlı eserin bir karakteridir) Nolly Wulfstan, büyük olasılıkla işten çıktıktan sonra birkaç bira yuvarlamak için, ona uygun bu kulübe uğruyordu, çünkü yarım yamalak da olsa, çekici bir kadın elde edebileceği en yakın yer burasıydı. Dedektif kendisiyle Junior'ın aynı nedenle neredeyse çıplak bebeklere aptal aptal bakıp durmak ve geceyi tamamlamak için onların iri, yuvarlak göğüslerinin görüntüsünü belleğine yeterince yerleştirmek amacıyla buraya geldiğini düşünecek ve onun aslında ilgisini çeken şeyin dans, yani yeni bir kültürel olgu deneyiminin entelektüel heyecanı olduğunu aklından bile geçirmeyecekti.

Birçok nedenden ötürü öfkelenen Junior, yeni Chevrolet Impala spor arabasını bırakmış olduğu, dedektifin bürosunun bir blok ilerisindeki otoparka doğru hızla yürüdü. Şimdi yağmurla ıslanınca daha da güzelleşen bu Çin kırmızısı rengindeki araba, oto galerideki pırıl pırıl ve yepyeni halinden çok farklı görünüyordu. Ama şaşırtıcı görüntüsüne, gücüne ve rahatlığına karşın, Junior kentin tepeliklerini dolaştığı sırada, bu araba bile onun neşesini yerine getirememişti. Karanlıkta parlayan bu sokaklarda bir yerde, sismik bir sallantıyı bekleyen bu evlerle dik yokuşlarda konuşlanmış yüksek binaların birinde, bir oğlan çocuğu vardı; yarı siyahi yarı beyaz olan ve onu acı bir sona mahkûm eden bir oğlan çocuğu.

Bölüm 53

KIRMIZI puanlı beyaz bir şemsiyenin altında, North Beach'in sıradan sokaklarında yürüyen Nolly, kendini aptal gibi hissediyordu. Ama yine de bu şemsiye onun ıslanmasını önlemekteydi; ayrıca Noll'ye göre, pratik seçimler görüntüden ve tarzdan daima daha önemliydi.

Unutkan bir müşteri bu şemsiyeyi altı ay önce büroda bırakmıştı. Yoksa Nolly'nin hiç şemsiyesi olmayacaktı.

Nolly oldukça iyi bir dedektifti, ama günlük yaşamın ayrıntıları düşünülecek olursa, olmayı istediği kadar düzenli birisi değildi. Delinmiş çoraplarının onarılması için onları bir kenara ayırmayı asla anımsamazdı ve bir zamanlar, en sonunda yenisini almayı akıl ettiği kurşun delikli bir şapkayı neredeyse bir yıl boyunca takıp durmuştu.

Bugünlerde erkekler pek şapka takmıyordu. Ama Nolly gençlik yıllarından beri, tepesi düz ve yuvarlak model bir şapka takmaktan hoşlanıyordu. San Francisco çoğunlukla serin olurdu ve Nolly'nin saçları da erken yaşlarda dökülmeye başlamıştı.

Eski şapkasındaki deliği oluşturan kurşun, iğrenç bir nişancı olan aşağılık, hain bir polis tarafından atılmıştı. Adam aslında onu kasığından vurmayı amaçlıyordu.

On yıl önce olmuştu bu olay ve kendisine ilk ve son kez ateş edilmişti. Bir özel dedektifin gerçek işinin televizyonda ve kitaplarda yer alan o şahane işlerle hiçbir benzerliği yoktu. Cansıkıcı tekdüzelikle dolu, düşük riskli bir işti bu; tabii eğer ilgileneceğiniz olayları akıllıca seçtiğiniz sürece… yani Enoch Cain gibi müşterilerden uzak durduğunuzda.

Kendi bürosunun bulunduğu sokaktan dört blok ilerideki daha kaliteli bir sokağa gelen Nolly, Tollman Binası'ndan içeriye girdi. 1930'larda inşa edilen bu bina Art Deco* (Art Deco, 1920'lerde ve 1930'larda Avrupa ve Amerika'da çok popüler olan bir resimleme ve süsleme tarzıdır) tarzındaydı. Binanın genel bölümlerinin yer döşemeleri traverten şeklindeydi ve lobinin duvarlarından biri de makine devrini yansıtan WPA çağına* (WPA çağı, 1935-43 yılları arasında ülke çapında yaşanan işsizliği azaltmak amacıyla kamusal iş alanlarının desteklenmiş olduğu bir süreçtir) ait bir duvar kağıdıyla kaplıydı.

Dr. Klerkle'ın dördüncü kattaki süitinin hol kapısı aralıktı. Çalışma saatleri bittiği için, küçük bekleme odasında hiç kimse yoktu.

Süitin hol kısmına üç mütevazı oda açılıyordu. Bunların ikisi tam donanımlı diş tedavisi ünitelerini ve üçüncüsü de sekreteriyle doktorun sıkışık bir halde paylaştıkları ofis bölümünü içermekteydi.

Eğer Kathleen Klerkle bir erkek olsaydı, kentin daha iyi bir kesiminde daha yeni bir binanın daha büyük bir bölümünü kullanmayı yeğlerdi. Ama o, mesleğinde kadınlığını engelleyici bir önyargıya sahip olduğu için, Nolly'nin şimdiye dek tanıdığı erkek diş doktorlarının tümünden daha fazla hastalarının rahatını düşünüyor ve onlara karşı daha nazik ve saygılı davranıyordu.

Nolly yağmurluğuyla şapkasını holdeki vestiyere astığı sırada, Kathleen Klerkle da buna bitişik iki tedavi odasının ilkinin girişinde hemen görünüverdi.

"Acı çekmeye hazır mısın?"

"Ben insan olarak doğdum, öyle değil mi?"

Nolly korkusuzca dişçi koltuğuna yerleşti.

"Bu işi yalnızca çok az bir Novacin'le yapabilirim," dedi Kathleen, "Böylece ağzının uyuşukluğu akşam yemeğine dek geçer."

"Böylesine tarihi bir anın bir parçası olmak nasıl bir duygu sence?"

"Atlantik'i uçağıyla geçerek Fransa'ya inen Lindbergh'in duygusuyla bile karşılaştırılamayacak bir şey bu."

Nolly'nin sol alt çenesindeki ikinci ön dişin geçici kaplamasını çıkaran Kathleen, bunu o sabah diş laboratuvarından gelen porselen kaplamayla değiştirdi.

Kathleen çalışırken onun ellerini izlemek Nolly'nin hoşuna giderdi. Erişkin bir genç kızınkine benzer, ince, zarif ellerdi bunlar.

Nolly onun yüzünü de beğenirdi. Kathleen hiç makyaj yapmaz ve kahverengi saçlarını arkada bir topuz biçiminde toplardı. Bazı kişiler onun fare gibi, gösterişsiz olduğunu söyleyebilirlerdi, ama Nolly'nin onun gösterişsizliğiyle ilgili olarak gördüğü tek iki şey Kathleen'in burnunun ilginç kıvrımıyla yüzünün o kesin şirinliğiydi.

İşini bitiren Kathleen, yeni diş kaplamasının zevkini çıkarması için, Noll'ye bir ayna verdi.

Beş yıllık bir diş tedavisinden sonra, Nolly'nin sabrını tüketmeden, doğanın ona çok kötü bir şekilde verdiği dişleri kendisine olağanüstü bir

gülümseme sağlayan mükemmel bir biçime dönüştürmüştü. Ve bu son kaplama, yapılan yenilemenin bitimiydi.

Ardından, Kathleen topuzunu çözdü, saçlarını fırçaladı ve Nolly onu dışarıya, en çok sevdikleri yere akşam yemeğine götürdü; lüks bir salon tarzında dekore edilen bu lokantanın Tanrı masasına uygun bir körfez manzarası vardı. Buraya öylesine sık gelirlerdi ki hem kendilerine servis yapan garson ve hem de şef garson onlara isimleriyle hitap ederlerdi.

Nolly herkese göre her yerde daima “Nolly”ydi; ama Kathleen burada “Bayan Wulfstan” olurdu.

Martini ısmarladılar ve Kathleen mönüyü dikkatle okuduğu sırada, kocasına ne yiyeceklerini sorunca, “İstiridyeye ne dersin?” diye önerdi Nolly.

“Evet, buna gereksinimim var.” Kathleen gülümserken, hiç de fareye benzemiyordu.

Buzlu martinilerinin tadını çıkardıklarında, Kathleen ona müşterisini sordu. “Bu iş kapandı artık,” dedi Nolly. “Onu bir daha görmeyeceğim.”

Seraphim White’ın bebeğiyle ilgili kayıtlar yasal koruma altında değildi aslında, çünkü çocuğun vesayetini ailesi üstlenmişti.

“Bu adam gerçeği öğrenirse ne olur?” diye kaygılandı Kathleen.

“Benim yetersiz bir dedektif olduğumu düşünür yalnızca. Ve eğer artakalan beş yüz papelini geri istemek için yine gelirse, bunu da ona iade ederim.”

Masanın üstünde duran kehribar renkli kâsede bir mum parlıyordu. Ama Kathleen’in yüzü mumdan daha parlaktı.

Nolly’yle Kathleen bir balo salonunda yapılan fokstrot ve swing dansı yarışmasında, her ikisinin de bir eşe gereksinimi olduğunda karşılaşıp tanışmışlardı. Nolly Kathleen’le tanışmadan önce, beş yıldır dans dersleri almaya başlamıştı.

“O kılbaz adam bu bebeği neden bulmak istediğini söyledi mi en sonunda?” diye sordu Kathleen.

“Hayır. Ama ister kendisinin hoşuna gitsin ister gitmesin, çocuğu bulmaması daha iyi.”

“Çocuğun bir oğlan olduğundan neden bu kadar emin?”

“Bilmem. Ama ona bunun aksini söylemedim. Çocukla ilgili ne kadar az şey bilirse, o kadar iyi. Nasıl bir amaç güttüğünü anlayamadım, ama eğer bu adamın ayak izlerinin peşinden gidersen, çift toynaklı bir iz aramak zorundasın.”

“Dikkatli ol, Sherlock.”
“O adam beni korkutmuyor,” dedi Nolly.
“Seni hiç kimse korkutmaz. Ama iyi bir şapka, pek ucuz değil.”
“Katolik Aile Hizmetleri’nden bilgi çalmam için bana on bin papel teklif etti.”
“Peki, sen de ona bu iş için geçerli ücretinin yirmi bin olduğunu mu söyledin?”
Gece geç saatlerde, eve dönüp yatağa girdikten ve Nolly istiridyelerin değerini kanıtladıktan sonra, el ele tutuşarak bir süre öylece yatıp durdular. Bu karşılıklı sessizliğin ardından, “Gizemli bir durum söz konusu,” dedi Nolly.
“Nedir o?”
“Senin benimle olan birlikteliğinin nedeni.”
“İyilik, nezaket, alçakgönüllülük ve güçlülük.”
“Yeterli mi bunlar?”
“Şapşal adam.”
“Cain bir film yıldızına benziyor.”
“Onun güzel dişleri var mı?” diye sordu Kathleen.
“İyi. Ama mükemmel değil.”
“Öyleyse öp beni, Bay Mükemmel.”

Bölüm 54

HER anne çocuğunun soluk kesici bir güzellikte olduğuna inanır. Eğer kendisi yüz yaşına gelse ve çocuğu da seksen yıllık zorlu bir yaşam deneyimi geçirerek olgunlaşsa bile, bu inancından vazgeçmez. Ayrıca, her anne kendi bebeğinin diğer bebeklerden daha akıllı olduğuna inanır. Ve ne yazık ki, zaman ve çocuğun yaşamı süresindeki seçimleri, tıpkı fiziksel güzellik konusunda olduğu gibi, annenin bu düşüncesini genellikle daha da sağlamlaştırır.

Barty'nin ilk yaşında, Agnes'ın onun olağanüstü zekâsı konusundaki inancı, bebeğin gelişimiyle birlikte her geçen ay doğrulanmaktaydı. Doğumdan sonraki ikinci ayın sonunda, çoğu bebek gülümsemeye gülümsemeyle yanıt verir ve dört aylıkken kendiliğinden gülümser. Barty ise, daha iki haftalıkken sık sık gülümsüyordu. Birçok bebek de üç aylıkken yüksek sesle güler, ama Barty ilk kez altı haftalıkken gülmüştü.

Beşinci ayın sonları yerine üçüncü ayının başlarında, sesli ve sessiz harfleri birleştirmeye başladı: "Bababa, gagaga, lalala, cacaca."

Yedinci ayı yerine dördüncü ayının sonunda "anne," dedi ve bunun anlamının bilincindeydi. Agnes'ın dikkatini çekmek istediğinde, bu sözcüğü yineliyordu.

Bunların yanı sıra sekizinci ayının sonu yerine beşinci ayında "ceee" oyununu oynayabiliyor ve sekizinci ayı yerine altıncı ayında bir şeye tutunarak ayakta durabiliyordu.

On bir aylıkken, Agnes'ın sayabildiği kadarıyla, kelime dağarcığındaki sözcüklerin sayısı on bire ulaşmıştı; oysa ki çok erken gelişen bir çocuk bile, bu sürede üç ya da en fazla dört sözcük söyleyebilirdi.

Barty'nin anneden sonra kullandığı ilk sözcük, Agnes'ın ona Joey'in fotoğraflarını gösterirken kendisine öğrettiği 'baba'ydı. Üçüncü sözcüğü de turta.

Barty için Edom Ebomb'du. Maria da Meah olmuştu.

Bartholomew ilk kez "Kayjub" diyerek bir elini dayısına doğru uzattığında ise mutluluktan ağlayan Jacob, Agnes'ı hayli şaşırttı.

On aylıkken sıralamaya başlayan Barty, on bir aylıkken gayet iyi yürüyordu.

On iki aylık olunca, tuvalet eğitimi tamamlanmıştı ve ne zaman o rengârenk küçük oturağını kullanma gereksinimi duysa, herkese gururla ve sürekli olarak, “Barty oturağı”, diye anons ediyordu.

Doğum gününden beş gün önce, 1 Ocak 1966’da, Agnes onun oyun bahçesinde, sıra dışı bir ayak parmağı oyunuyla uğraştığını fark etti. Barty ayak parmaklarını yalnızca rasgele bir biçimde gıdıklayıp bunları mıncıklamıyordu. Bir elinin baş ve işaret parmağını bilinçli bir şekilde kullanarak, önce sol ayağının serçe parmağını çimdikliyor ve sonra başparmağa kadar olan her parmağa aynı şeyi yapıyordu. Ve ardından sıra sağ ayağa geliyor, bunun önce başparmağını çimdikleyerek sistematik bir biçimde serçe parmağa ulaşıyordu.

Bu işlem boyunca, Barty ciddi ve düşünceli gibiydi. Ayak parmaklarının onuncusunu sıktığında, kaşlarını çatarak buna bakıp durdu.

Sonra bir elini yüzüne doğru tutup el parmaklarını inceledi. Ardından da diğer elini. Ayak parmaklarını bir kez daha aynı sırayı izleyerek yine çimdikledi. Ve sonra yine aynı sırayla ikinci bir kez. Agnes onun bunları saydığı şeklinde delice bir düşünceye kapılmıştı, ama tabii onun yaşında sayı kavramı gelişmiş olamazdı. Oyun bahçesinin dikey parmaklıkları arasından ona bakmak için çömelerek, “Tatlım,” dedi Agnes, “ne yapıyorsun sen?”

Barty gülümseyip, bir ayağını havaya kaldırdı.

“Bunlar senin ayak parmakların,” dedi Agnes.

Barty o tatlı, cıvıl cıvıl sesiyle, “Ayak parmakları,” diye yineledi. Bu onun için yeni bir sözcüktü.

Parmaklıkların arasından elini ileriye doğru uzatan Agnes, onun sol ayağının minicik parmaklarını gıdıkladı. “Ayak parmakları.”

Barty kıkırdayarak, “Ayak parmakları,” dedi.

“Sen iyi bir çocuksun, akıllı Barty.”

Barty ayak parmaklarını işaret etti: “Ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları.”

“İyi bir çocuksun, ama henüz büyük bir konuşmacı değilsin.”

Barty bu kez bir elini kaldırıp bunun parmaklarını oynatarak, “Ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları,” dedi.

“El parmakları,” diye düzeltti Agnes.

“Ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları, ayak parmakları.”

“Pekâlâ, belki de yanılan benim.”

Beş gün sonra, Barty’nin doğum günü sabahı, Agnes’la Edom mutfakta birlikte çalıştıkları ve Agnes’a o sevecen Turtacı Bayan lakabını kazandıran ziyaretler için bazı hazırlıklar yaptıkları sırada, mama iskemlesinde oturan Barty de sütle hafifçe ıslatılmış vanilyalı kâğıt helva yiyordu. Ve helvanın bir kırıntısı ne zaman önündeki tepsiye düşse, bunu oradan alıyor ve dikkatle ağzına atıyordu.

Masanın üzerinde bir sıra yeşil üzümlü ve elmalı turta vardı. Üstleri kalın bir kabuk tutmuş ve kenarları kalıpların yivli kısımlarının şeklini alarak süslenmiş olan bu turtalar, değerli madeni paraların bakırımsı altın şansı rengindeydi.

Barty masayı işaret etti. “Turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta.”

“Onlar senin değil,” dedi Agnes. “Bizimki buzdolabında.”

‘Turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta,” deyip duran Barty, bu sözcüğü tıpkı “Barty oturağı” dediği zamanki öztatmin sevinciyle çıkardığı ses tonuyla yineliyordu.

“Hiç kimse güne turtayla başlamaz,” dedi Agnes ardından. “Turtanı akşam yemeğinden sonra yersin.” Ama bu sözcüğün her yinelenişiyle birlikte parmağını masaya doğru uzatan Barty, mutluluk içinde, “Turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta,” diyerek ısrarını sürdürüyordu.

O sırada Edom, yiyecek malzemelerini kurulamayı bırakmış ve arkasına dönmüştü. Kaşlarını çatıp turtalara bakarak, “Senin düşündüğün şey…” dedi Agnes’a.

Agnes ağabeyine bir göz attı. “Nedir düşündüğüm?”

“Olamaz bu.”

“Turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta, turta.”

Edom masadaki turtaların ikisini alıp, bunları fırınların yanındaki tezgâhın üstüne koydu.

Dayısının hareketlerini izleyen Barty, sonra yine masaya baktı. “Turta, turta, turta, turta, turta, turta.”

Edom iki turtayı daha masadan alıp, bunları da tezgâhın üstüne yerleştirdi.

Parmağını dört kez masaya doğru uzatan Barty, “Turta, turta, turta, turta,” dedi.

Ellerinin titremesine ve sanki dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetmesine karşın, Agnes da masadan iki turta kaldırdı.

Geri kalan her bir turtayı parmağıyla işaret eden Barty, “Turta, turta,” dedi.

Ardından Agnes, tezgâhın üstüne kaldırdığı iki turtayı yine masaya koydu. “Turta, turta, turta, turta,” diyen Barty, ona gülümsedi.

Agnes şaşkına dönmüş ve ağzı açık kalmış bir halde bebeğine bakıp duruyordu. Boğazında oluşan ve konuşmasını engelleyen yumrunun nedeni biraz gurur, biraz hayranlık ve biraz da korkuydu; ama oğluyla ilgili bu harika erken gelişmenin onu neden korkuttuğunu hemen anlamamıştı.

Bir, iki, üç, dört; Edom geri kalan tüm turtaları kaldırdı. Ve işaret parmağıyla önce Barty’i, sonra da boş masayı gösterdi.

Barty düş kırıklığına uğramış gibi, içini çekti. “Turta yok.”

“Aman Tanrım,” dedi Agnes.

“Gelecek yıl,” diye vurguladı Edom, “benim yerime, arabayı senin için Barty kullanır artık.”

Agnes korkusunun nedenini şimdi aniden fark etmişti; herhangi bir şeyin ilerisinde olma girişimi bir gün çok sert bir biçimde cezalandırılacaktır, diyen babasının sık sık belirttiği yargısından kaynaklanıyordu bu korku. Onun düşüncesine göre, eğlencenin her türü günahtı ve bunun en basitini bile arayan insanlar kayıp ruhlardı; ama başkalarını eğlendirme arzusunu güdenler daha da günahkâr olurlardı, çünkü gurura kapılırlar, göze batmaya çabalarlar ve övülüp yalnızca Tanrı’ya tapınılması gerektiği gibi tapınılmak isteyerek kendilerini sahte tanrıya dönüştürmek için can atarlardı. Aktörler, müzisyenler, şarkıcılar, romancılar ilk yaratıldıklarından beri cehennemliktiler, çünkü bu öztutkuları nedeniyle kendilerini Yaratıcı kadar büyük görürlerdi. İnsan üstün bir marangoz, bir araba tamir ustası veya ödül kazanan güller yetiştiren bir bahçıvan olsun ya da olmasın, her hangi bir şeyin ilerisinde olmaya çabalaması, onun ruh bozukluğunun bir işaretiydi aslında. Babasının bakış açısına göre, yetenek Tanrı’nın bir armağanı değil, bizleri duadan, tövbeden ve dini görevlerden uzaklaştıran şeytanın bir armağanıydı.

Mükemmellik olmadan hiçbir uygarlık, hiçbir ilerleme ve hiçbir sevinç olmazdı tabii, ama Agnes babasına özgü bu felsefenin o keskin uğultusunun kendi bilinçaltına kök salmasına ve onu gereksiz yere rahatsız ederek kaygılandırmasına şaşırmıştı. Çünkü babasının etkisinden artık tümüyle kurtulmuş olduğunu düşünüyordu.

Eğer Agnes'ın güzel oğlu herhangi bir alanda üstün yetenekli birisi olacaksa, kendisi onun bu yeteneğinden ötürü Tanrı'ya şükredecek ve oğlunun amacına ulaşmasına yardım etmek için, elinden geleni yapacaktı.

Mutfak masasına doğru yaklaşarak, bunun boş olduğunu vurgulamak amacıyla bir elini masanın üstünde gezdirdi.

Annesinin el hareketini izleyen ve sonra başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakan Barty, "Turta yok?" dedi soru sorarcasına.

Agnes ona gülümserken, "Kesinlikle öyle," diye yanıtladı. Annesinin gülümseyişiyle keyiflenen oğlan, "Turta yok!" diye bağırdı.

Agnes da, "Turta yok!" dedi onun gibi bağırarak. Ve sonra, oğlunun başını iki elinin arasına alıp, onun o tatlı yüzünü öpücüklere boğdu.

Bölüm 55

ÇİNLİ nüfusun hayli yoğun olduğu San Francisco'da, Çin kökenli Amerikalılar için 1965 yılı Yılan Yılı'ydı. Junior Cain için ise, bu şekilde başlamamasına karşın, Tabanca Yılı olmuştu.

Junior'ın San Francisco'da geçirdiği ilk yıl, ülke ve dünya için olaylarla dolu bir yıldı. Yüzyılın en büyük adamı olup olmadığı o zamana dek tartışılan Winston Churchill ölmüştü. Amerika Birleşik Devletleri Kuzey Vietnam'a karşı ilk hava akınlarını başlatmış ve Lyndon Johnson bu çatışmada çarpışacak asker sayısını 150.000'e çıkartmıştı. Bir uzay aracının dışında uzay yürüyüşü yapan ilk kişi bir Sovyet kozmonotu olmuştu. Watts'da meydana gelen ırkçılık ayaklanmaları beş gün tüm şiddetiyle sürmüştü. 1965 Oylama Hakları Bildirisi imzalanarak kanunlaşmıştı. Los Angeles Dodger beyzbol takımının oyuncusu Sandy Koufax mükemmel bir vuruş yapmış ve hiçbir vurucunun ilk köşe noktasına ulaşamadığı bir hızda buraya ulaşmayı başarmıştı. T. S. Eliot ölmüş ve Junior bu şairin eserlerinden birini Ayın Kitabı Kulübü'nden satın almıştı. Başka ünlüler de yaşamlarını yitirmişlerdi: Stan Laurel, Nat King Cole, Albert Schweitzer, Somerset Maugham… Indira Gandhi Hindistan'ın ilk kadın başbakanı olmuş ve Beatles'ın anlaşılmaz, o rahatsızlık verici başarıları süre gelip durmuştu. Henüz okumaya zaman bulamadığı T. S. Eliot'ın kitabını satın almasının yanı sıra, Junior güncel olayların pek farkında değildi, çünkü o daima geleceğe odaklanmaya çalışırken, bunlar sonuçta güncel kalıyorlardı. Günün haberi, tıpkı apartmanın başka bir dairesinde çalan radyodan gelen ses gibi, belli belirsiz duyulan bir fon müziğiydi onun için.

Russian Hill'deki dış cephesi kireçtaşı kaplı, içi Victoria tarzı oymalarla süslü bir evde lüks bir yaşam sürüyordu. Tek yatak odalı dairesinin bir kahvaltı köşesi de içeren geniş bir mutfağı ve pencereleri dolambaçlı Lombard Caddesi'ne bakan büyük bir oturma odası vardı.

Thomas Vanadium'un evinin yalın dekorunu hâlâ anımsayan Junior, bunu aklından hiç çıkarmamış ve şimdi yaşadığı bu evi dedektifin tarzında döşemişti. Evdeki tüm mobilyalar yeni ve Vanadium'un döküntülerinden çok daha kaliteli olmalarına karşın, bunların sayıları azdı; şık ve modern

görünümlü ceviz mobilyalar, yulaf unu renginde, kundak bezi kadar yumuşak bir döşemelik kumaşla kaplıydı.

Duvarlar çıplaktı. Odalardaki tek sanat eseri yalnızca bir heykeldi. Junior sanat değerlendirmesi konusunda üniversitenin ileri seviye kurslarına katılıyor, neredeyse her gün kentteki sayısız sanat galerilerini dolaşıyor ve sürekli olarak bilgisini derinleştirip geliştiriyordu. Ve sanat konusuyla ilgili olarak, kent müzelerinden birinin müdürü kadar uzman olmadan da bir koleksiyon edinmekten kaçınıyordu.

Satın aldığı tek parça, Bavol Poriferan adlı genç bir Bay Area sanatçısının eseriydi. Ülke çapındaki tüm sanat eleştirmenleri, bu sanatçının uzun ve belirgin bir kariyere yöneldiği konusunda aynı fikirleri paylaşıyorlardı. Heykel, zorlukla kazanılmış ve akıllıca yatırım yapılmış bir servetin geliriyle yaşamaya çalışan bir adam için savurganlık sayılacak bir miktara, dokuz bin doların üstünde bir rakama mal olmuştu, ama bunun oturma odasındaki varlığı, zevklerin ve en gelişmiş duyarlılıkların sahibi birisi olarak ona, sanat konusunda kendisinin hayli bilgili olduğunu belirtiyordu.

l.83 boyundaki heykel, bir kısmı paslı ya da çürük hurda metalle biçimlendirilmiş çıplak bir kadındı. Ayaklar, çeşitli boyutlardaki dişli takımından ve kırık et satırlarının eğri bıçak ağızlarından yapılmıştı. Kadının bacakları pistonlardan, borulardan ve kancalı tellerden oluşmuştu. İri memeliydi; göğüsler için çekiçle dövülmüş çorba kâseleri, meme başları için de tirbuşonlar kullanılmıştı. Tırmık gibi çatal dişli eller, şekli bozuk memelerin üstünde onları korurcasına kavuşturulmuş bir halde şekillendirilmişti. Eğilmiş çatallarla vantilatör pervanesi kanatlarından oluşan yüzün boş, siyah göz yuvaları gizli bir acıyla parlıyor ve açık duran ağızdan çıkan feryat sessiz, ama derin bir korku çığlığıyla dünyayı suçluyordu.

Junior gün boyu galerileri dolaştıktan ya da geceyi bir lokantada geçirdikten sonra eve döndüğünde, sanatçının Endüstri Kadını olarak adlandırdığı bu heykel onun neşeli ruh halini ara sıra bozuyordu. Bunun yalnızca kendisinin satın aldığı, ödül kazanan Poriferan heykeli olduğunu fark etmeden önce, birkaç kez korkuyla bağırmıştı.

Kötü bir düşten uyanınca da dişli takımından oluşan ayakların tek yönlü harekete geçtiklerini, paslı demirlerden oluşan eklem yerlerinin bir diğerine sürtünmekten ötürü çıkardıkları gıcırtıları, tırmık gibi çatal dişli ellerin birbirine çarparken çıkardıkları tıngırtıları duyar gibi oluyordu. Ve

genellikle çevrenin sessizliği, duymuş olduğu bu seslerin gerçek dünyada değil de düşünde var oldukları konusunda onu yeterince ikna edene dek, gergin bir halde hiç kıpırdamadan yatıyor ve etrafı dinliyordu. Eğer sessizlik kendisini yatıştırmazsa, yataktan kalkıp oturma odasına gidiyor ve çatallarla vantilatör pervanesi kanatlarından oluşan yüzü sessiz bir çığlıkla burulmuş kadının daima onu bıraktığı yerde durduğunu görüyordu.

Sanatın amacı buydu tabii: Sizi rahatsız etmek, sizi kendi kendinizle ve dünyanın tehlikeleriyle huzursuz kılmak ve bildiğinizi sandığınız her şeyi yeniden düşünmeniz için sizin gerçek duygularınızı zayıflatmak. Mükemmel bir sanatın duygusal açıdan sizi sarsması, entelektüel açıdan sizi mahvetmesi, fiziksel açıdan sizi hasta etmesi ve hepimizin elleriyle ayaklarını bağlayıp bizi aşağıya çekerek uygunluk denizinde boğan o kültür geleneklerine karşı sizin içinizi iğrentiyle doldurmasıydı. Junior katıldığı sanat değerlendirmesi kurslarında bu kadarını zaten öğrenmişti.

Mayıs ayının başlarında Fransızca dersleri alarak, özgelişim yapmayı sürdürmekteydi. Fransızca aşk diliydi. Haziran ayında da bir tabanca satın aldı. Amacı birisini öldürmek değildi.

1965 yılının geri kalan kısmını başka bir cinayet işlemeden geçirecekti aslında. Eylül ayında gerçekleşecek, öldürücü olmayan yaralama üzücü, oldukça pis ve acı çektirici bir iş olacaktı… yine de gerekliydi ve mümkün olduğunca az zarar vererek yapılması tasarlanmıştı. Ama önce, haziran ayının başlarında, Fransızca derslerini bıraktı. Öğrenilmesi imkansız bir dildi bu. Telaffuzu zor ve cümle yapıları garipti. Her neyse, tanıştığı güzel kadınların hiçbiri ne Fransızca konuşuyor ne de onun bu dili konuşup konuşmadığına aldırıyordu zaten.

Ağustos ayında ilgisini çeken konu meditasyon olmuştu. İşe önce “tohumlu” meditasyonla, yani dikkat yoğunlaştırma metoduyla başladı; bu tür meditasyon sırasında gözlerinizi kapatmanız, zihinsel olarak hayali bir nesneye odaklanmanız ve zihninizi diğer tüm düşüncelerden arıtmanız gerekiyordu.

Ona haftada iki kez birer saat ders vermeye gelen eğitmeni Bob Chicane, meditasyon nesnesi olarak mükemmel bir meyve hayal etmesini tavsiye etmişti Junior’a. Bir elma, bir salkım üzüm, bir portakal ya da benzeri. Ama bunların hiçbiri ona bir yarar sağlamamıştı. Ne gariptir ki, elma, şeftali, muz gibi herhangi bir meyveye zihinsel görüntü olarak ne zaman odaklansa, düşünceleri cinselliğe kayıyor ve sonuçta tahrik olduğu için, zihnini arındırma umudunu tümüyle yitiriyordu.

En sonunda “tohumu” olarak zihninde bir bowling lobutunu canlandırmaya karar verdi. Baygın bir derin düşünce davet eden, düzgün, zarif biçimli bir nesneydi bu, ama cinsel dürtülerini harekete geçirmiyordu.

7 Eylül, Salı gecesi, yarım saat boyunca lotus pozisyonunda oturan ve boynu iki siyah halkayla, başı da siyah 1 rakamıyla boyalı beyaz bir lobuttan başka hiçbir şey düşünmeyen Junior, ardından saat on birde yatmaya gitti ve çalar saatini kendine ateş etmeyi amaçladığı saat olan sabah üçe kurdu.

İyi uyumuştu; zinde bir halde uyandı ve üstündeki örtüleri bir kenara itti.

Etajerin üzerinde, bir bardak altlığının üstünde duran bir bardak suyla içinde çeşit çeşit ağrı kesici kapsüller bulunan bir ilaç şişesi vardı.

Bu ağrı kesiciler, bir zamanlar çalıştığı rehabilitasyon hastanesindeki ilaç dolabından onun ara sıra çalmış olduğu ilaçlardı.

Kapsüllerden birini suyla yuttuktan sonra, ilaç şişesini etajerin üstüne geri koydu.

Ardından yatakta oturarak, Zedd’in Dünya Sensin adlı kitabının çok sevdiği için bunları önceden işaretlemiş olduğu bölümlerini bir kez daha okuyup biraz zaman geçirdi. Kitap, insanın içgüdülerinden biri olan bencilliğin, diğer tüm içgüdülerle karşılaştırıldığında bunların arasında en fazla yanlış anlaşılanı, en ahlakisi, en akılcısı ve en cesuru olduğu konusunda harika bir tartışma sunuyordu.

Aldığı ağrı kesici morfin içermediğinden ötürü, uyku hâli yaratmadığı gibi, duyuları da köreltmiyordu. Ama kırk dakika sonra ilacın etkisini göstereceğinden emin olduğu için, kitabı bir kenara bıraktı.

Etajerin çekmecesinde duran tabanca tamamen doluydu.

Gece mavisi rengindeki pijamalarını giymiş olan Junior, hayli düşünüp planladıktan sonra karar vermiş olduğu şekilde, çıplak ayaklarıyla odaları dolaşarak, bunların ışıklarını tek tek açtı.

Mutfağa gidince, çekmecelerin birinden temiz bir tabak bezi alıp bunu üstü granit taşıyla kaplı köşe masasının üzerine koyduktan sonra, masada duran telefonun karşısına oturdu. Alışveriş listesi hazırlamak için elinde bir kalemle birlikte, daha önceleri de buraya oturmuştu. Şimdi elinde kalem yerine, İtalyan yapımı 22’lik bir tabanca vardı.

Neler söylemesi gerektiğini bir kez daha düşündükten ve duygularını hayli heyecanlı bir şekilde harekete geçirdikten sonra, SFPD’nin acil telefon numarasını çevirdi. Ve telefona bir bayan polis memuru yanıt

verince de, “Vuruldum! Yüce İsa! Vuruldum! Bana yardım edin, bir ambulans yollayın, aaaahhhh kahretsin! Acele edin!” diye bağırdı.

Santral memuru bayan polis onu sakinleştirmeye çalışıyor, ama Junior o histerik halini sürdürüyordu. Acı çeken insanların yaptıkları gibi soluk soluğa kaldığı ve tiz çığlıklar attığı sırada, titreyen bir sesle adını, adresini ve telefon numarasını söyledi.

Bayan polis ne olursa olsun ona hatta kalmasını ve kendisiyle konuşmayı sürdürmesini söylediğinde, telefonu kapattı.

Ardından, oturduğu iskemlede köşe masasının yan tarafına kaydı ve iki eliyle tabancayı tutarak, öne doğru eğildi.

On, yirmi, neredeyse otuz saniye sonra telefon çaldı.

Telefonun üçüncü çalışında, Junior sol ayağının başparmağına ateş etti.

Vay canına.

Silah sesi umduğundan daha yüksek çıkmış, acıyı ise başlangıçta daha az hissetmişti. Patlama, yüksek tavanlı apartman dairesinde, timballerin gümbürtüsü gibi yankılanıp durdu.

Ardından, tabancayı elinden bıraktı ve yedinci çalışında, telefonu açtı.

Arayanın santral memuru bayan polis olduğu kesindi; Junior çığlık provası yapma fırsatı bulamadığı için, attığı bu çığlıkların gerçek gibi olup olmadıklarını merak ederek, çok acı çekiyormuşçasına bağırmayı sürdürdü. Sonra, aldığı ağrı kesiciye karşın, attığı çığlıklar aniden gerçek oluverdi.

Umutsuzca hıçkırarak, telefonun almacını köşe masasının üstüne fırlatıp, tabak bezini kaptı. Sonra, kanamayı azaltmak için baskı uygulamak amacıyla, bezi paramparça olan ve kütük gibi şişen ayağına doladı.

Kopan ayak başparmağı mutfağın ilerisinde, beyaz karo döşemenin üstündeydi. Başparmak, sanki döşeme karla kaplıymış ve bu da o karlara gömülmüş bir bedenin görünen tek uç noktasıymış gibi, pırıl pırıl tırnağıyla yerde dimdik duruyordu.

Junior bayılacağını sandı.

Yirmi üç yıldan fazla bir süredir, ayak başparmağını neredeyse hiç önemsememiş, onu olduğu gibi kabullenmiş ve ondan utanırcasına bu parmağı göz ardı etmişti. Vücuduna oranla küçücük bir et parçası olan bu basit uzuv şimdi kendisine burnu ya da gözlerinden biri kadar önemli görünüyordu.

Gözleri kararmaya başlamıştı.

Başı döndüğü sırada, öne doğru eğildi, iskemleden kalktı ve yere yığıldı.

Tabak bezini ayağının etrafında tutmayı başarmıştı, ama bez koyu kırmızıya dönüşmüş ve sırılsıklam olmuştu.

Sayılmaması gerekiyordu. Buna cesaret edemezdi.

Olay sonrası durum önemli değildi. Önemli olan yalnızca hareketti. Rayların üzerinde parçalanan bir otobüs dolusu rahibeyi unut, sadece ve yoluna hızla devam eden trende kal.

Bu felsefe önceleri işine yaramıştı, ama olay sonrası durum eğer kendinizin zavallı ayak başparmağıysa, bu durumu unutmak daha zordu. Ve sizin zavallı, parçalanmış, ayak başparmağınızı göz ardı etmeniz, bir otobüs dolusu rahibeye aldırmamaktan son derece daha zordu.

Bilincini yitirmemeye çalışan Junior, geleceğe odaklanmasını, gelecekte yaşamasını, yararsız geçmişten ve zor olan şimdiki zamandan kurtulmasını söylüyordu kendi kendine, ama acısını artık hissetmeyeceği, geleceğin yeterince uzak bir kısmına zamanında ulaşamamıştı. Çünkü fırsat kollayarak etrafta sinsi sinsi gezinen Endüstri Kadını’nın çıkardığı tıngırtıları duyduğunu sanıyordu. Şimdi koridordaydı. Yaklaşıyordu.

Junior ne soluğunu tutabildiği ve ne de acıklı hıçkırıklarını sessizleştirebildiği için, tehditkâr bir biçimde süzülerek yürüyen heykelin çıkardığı seslerin gerçek mi, yoksa hayal ürünü mü olduklarını yeterince ayırt edemiyordu. Seslerin hayal ürünü olmaları gerektiğini biliyor, ama yine de onları gerçekmiş gibi hissediyordu.

Yerde çılgınca sürünerek, mutfak kapısının girişine dek ilerledi. Acı dolu gözyaşları arasında, koridorda önce Frankenstein’a benzer bir gölge yumağı ve daha sonra da çatal uçlu sivri dişlerini gıcırdatan, mantar meme uçları fırıl fırıl dönüp duran yaratığın kendisini görmeyi umuyordu.

Tam o sırada kapı zili çaldı.

Polisler. Akılsız polisler. Onun vurulmuş olduğunu bildikleri halde zili çalıyorlardı. O burada çaresiz yatarken, Endüstri Kadını sendeleyerek ona doğru yürürken, ayak başparmağı mutfağın öte tarafında yerde dururken, kahrolası kapı zilini çalmak, evet, kendisi bir koğuş dolusu yaralı hemofili hastasına kan nakli yapılabilecek kadar çok kan kaybederken kapı zilini çalmak hayret vericiydi. Bu akılsız adamlar onun kendilerine her fincanla tabağın arasında küçük bir kâğıt tabak altlığıyla birlikte çay servisi yapmasını ve bunun yanı sıra bir tabak dolusu da yağ kurabiyesi ikram etmesini bekliyor olmalıydılar.

“Kırın kapıyı!” diye bağırdı Junior.

On kapıyı kilitlemişti, çünkü eğer kapı kilitli olmazsa, sanki kendisi polislerin içeriye girmelerini kolaylaştırmak istermiş gibi görünür ve bu da onların tüm senaryodan kuşkulanmalarına yol açardı.

“Kahrolası kapıyı kırın! “

Akıl yoksunları, herhalde bir süre gazete okuduktan ve birkaç sigara tüttürdükten sonra, en nihayet kapıyı kırdılar. Kıymık haline gelen tahtanın çıtırtısıyla kapı kırılırken çıkan büyük çatırtı hayli dramatikti.

En sonunda buradaydılar işte; tabancalarını çekmişler, dikkatle etrafa bakıyorlardı. Üniformalarının değişik olmasına karşın, ona yine de yangın kulesinin gölgesinde toplanan, Oregonlu polisleri anımsatmışlardı. Aynı yüzler: Keskin bakışlı, kuşkulu. Eğer Vanadium bu adamların arasında görünüverseydi, Junior midesinin tüm içeriğini püskürtmekle kalmaz, aynı zamanda iç organlarını da boşaltırdı hem de sonuna dek her birini ve derisinin içindeki her şeyi boşaltana dek kemiklerini de kusardı.

“Evime bir hırsız girdiğini sandım,” dedi homurdanarak, ama öyküsünün tümünü hemen anlatmamasının daha iyi olacağını biliyordu, çünkü o zaman rolünün bir bölümünü ezbere okuyormuş gibi görünürdü.

Çok geçmeden içeriye apartman dairesinin her yerine yayılan polisleri izleyen sağlık görevlileri girmişti; Junior eliyle sımsıkı tuttuğu tabak bezini bıraktı.

Bir iki dakika sonra, polislerden biri geri dönerek, Junior’la uğraşan sağlık görevlilerinin yanına yaklaştı. “Eve hırsız girmemiş. Burada hiç kimse yok.”

“Ben öyle olduğunu düşündüm.”

“Buraya zorla girildiğini gösteren hiçbir işaret de yok.”

Junior kullanacağı sözcüğü acı dolu bir yüz ifadesiyle söyledi: “Kaza.”

Parmak izlerine zarar verilmesini önlemek için, tetiğin arasına geçirdiği kurşun kalemi kullanan polis, 22’lik tabancayı yerden almıştı.

Junior başıyla bunu işaret ederek, “Benim,” dedi.

Polisin hayretle yukarıya doğru kalkan kaşları, sorduğu soruya uygun bir noktalama işareti oluyordu: “Siz kendi kendinizi mi vurdunuz yoksa?”

Junior ise duruma uygun olarak küçük düşmüş gibi görünme çabası içindeydi. “Bir şey duyduğumu sandım. Evin her tarafını aradım.”

“Kendinizi ayağınızdan mı vurdunuz?”

“Evet,” dedi Junior; zekâ özürlü seni, diye eklemekten kaçınmıştı.

“Nasıl oldu bu?”

“Sinirliydim,” dedi Junior ve ardından, bir iyilik meleği kılığına girmiş gibi görünen sağlık memurlarından biri aslında sadistin teki olduğunu ispatlayınca, ulurcasına bağırdı.

Mutfağa, apartman dairesini arama işini henüz bitiren iki üniformalı polis daha girmişti. Adamların eğlenir gibi bir halleri vardı.

Junior polislerin tümünü vurmak istiyordu ama, “Alın onu. Saklayın. Kahretsin, buradan çıkarın onu,” dedi.

Az önce kendisinin yanına gelen polis memuru, “Tabancanızı mı?” diye sordu.

“Onu asla bir daha görmek istemiyorum. Tabancalardan nefret ederim ben. Yüce İsa, ayağım korkunç acıyor.”

Sonra ambulansla hastaneye götürüldü, ameliyathaneye alındı ve bir süre için, o kutsal bilinçsizliği yaşadı.

Sağlık görevlileri paramparça olarak kopan ayak başparmağını, onun kendi mutfak kilerinde buldukları çeyrek galonluk plastik bir mahfazada saklamışlardı. Junior arta kalan çorbasını saklamak için, bu kabı asla kullanamayacaktı artık.

Ameliyat ekibi birinci sınıf bir ekip olmasına karşın, çok kötü parçalanan ayak başparmağını ayağa yeniden yerleştirememişti. Doku hasarı, ince bir kemik, sinir ve kan damarı onarımı yapamayacak kadar yoğundu. Kütük gibi şişen ayak, sonuçta Junior’ı ayak tarağı kemiklerinden ayak başparmağının ucuna dek her türlü histen yoksun bırakarak, iç ayak bileği kemiğinin uç kısmından kapatıldı. Ama o bu sonuçtan memnundu, çünkü başarılı bir yerleşim felaket olmuş olurdu.

10 Eylül Cuma sabahı, vurulmanın ardından kırk sekiz saatten biraz daha fazla bir süre geçtikten sonra, kendini iyi ve morali yerinde hissediyordu.

Haziran ayının sonlarında satın almış olduğu tabancanın sahibi olmaktan kendisini kurtaran polis evrakını sevinçle imzaladı.

El konulan ve bağışlanan silahları eriterek, sonradan bunları saban demiri veya ksilofona ya da borularının yapımında kullanılan metal montaj parçalarına dönüştürmek amacıyla, kentte bir çalışma programı uygulanıyordu.

23 Eylül, Perşembe günü, Junior’ın rehabilitasyon fizyoterapisti olarak sürdürdüğü ilk işinden edinmiş olduğu ayrıcalığı kaybetmesinden sonra, kendisini yeniden bu üstün statüsüne getirmiş olan hastane sağlık kurulu,

onun geçirdiği kaza ve ameliyat nedeniyle, aralık ayında yeniden muayene olmasına karar vermişti.

Savaş kışkırtıcısı insanlarla dolu bir dünyada bunun ona sağlayacağı korunmayı göz önünde bulunduran Junior, ayak başparmağını kaybetmenin, trajik olduğu kadar gerekli bir çirkinlik olduğunu düşünüyordu, hastanede yattığı sürece, doktorlarıyla hemşirelerine bedenden ayrılan uzuvlarla ilgili şakalar yaparak, genelde cesur bir yüz takınmıştı; bu yüzüyle oldukça beğenildiğinin farkındaydı.

Her neyse, vurulma olayı travmatik olmakla birlikte, onun o yıl başına gelen en kötü olay değildi ki.

***

Sağlığına yeniden kavuşan Junior'ın meditasyon yapmak için yeterince zamanı vardı artık. Hayali bowling lobutuna zihinsel olarak odaklanma konusunda öylesine uzmanlaşmıştı ki, diğer her şeyi kendi kendine unutturabiliyor, tiz bir şekilde çalan telefon zili onun bu trans halini asla bozamıyor ve meditasyonla ilgili tüm hileleri bilen eğitmeni Bob Chain bile, böyle bir durumda sesini ona duyuramıyordu; zihinsel odaklanma sırasında, Junior lobutla bir antlaşma yapmış gibiydi sanki.

Bartholomew'u aramak için de yeterli zamanı vardı. Ocak ayında, Nolly Wulfstan'dan onu düş kırıklığına uğratan raporu aldığında, özel dedektifin bu araştırma için yeterince çaba gösterdiğine inanmamıştı. Wulfstan'ın çirkinliğinin, tembelliğiyle aynı düzeyde olduğundan kuşkulanıyordu.

Bu nedenle sahte bir ad kullanıp evlat edinildiğini iddia ederek, eyalet ve hükümet temsilciliklerinin yanı sıra çeşitli çocuk esirgeme kurumlarını da araştırmış ve sonuçta Wulfstan'ın doğru söylediğini öğrenmişti: Gerçek ebeveynlerin korunması amacıyla, evlat edinme kayıtları yasa gereği gizli tutuluyordu ve bunlara ulaşmak tamamen imkânsızdı.

Junior esin kaynağının ona daha iyi bir strateji önermesini beklediği sırada, doğru Bartholomew'u aramak için, yine telefon rehberini incelemeye başladı. Ama Spruce Hills'le onu çevreleyen eyaletin değil, San Francisco'nun rehberini.

Kentin her bir yanı yedi milden az ve yüzölçümü de kırk altı mil kare olmasına karşın, Junior böylesine yıldırıcı bir işle hiç karşılaşmamıştı. Kent sınırları içinde yüzbinlerce insan ikâmet ediyordu.

İşin daha da kötüsü, Seraphim’in bebeğini evlat edinen ebeveynler, dokuz ili kapsayan ve Bay Area denen körfez bölgesinin herhangi bir yerinde yaşıyor olabilirlerdi. Bu da araştırılacak milyonlarca telefon listesi demekti.

Talihin ısrarlı kişiyi desteklediğini ve kendisinin de daima işin parlak yanına bakması gerektiğini kendi kendine anımsatan Junior, araştırmaya önce kent içinde yaşayan ve soyadları Bartholomew olan kişilerle başladı. Hiç değilse uygun bir rakamdı bu.

Telefon ettiği kişilere kendisini Katolik Aile Hizmetleri’nin bir danışmanı olarak tanıtıyor ve onlara son zamanlarda bir çocuk evlat edinip edinmediklerini soruyordu. Bu soru karşısında şaşkınlık belirtenlerle çocuk evlat edinmediklerini iddia edenler, onun listesinden genellikle çıkarılmaktaydı. Ama bu kişilerin tüm yadsımalarına karşın, şüphe uyandıran birkaç durumda, onları oturdukları evlere kadar izlemişti. Ve avının başka bir yerde olduğuna inanana kadar da onları bizzat gözlemlemiş ve kendileri hakkında komşularından kurnazlıkla ek bilgiler almıştı.

Mart ayının ortalarında ise, Bartholomew’u soyadı olarak bulma olasılığını enikonu düşündükten sonra, o zamandan kendini vurduğu eylül ayına kadar, bu kez rehberdeki ilk çeyrek milyon listede ilk adı Bartholomew olan kişileri aramaya başladı.

Seraphim’in çocuğunun bir telefonu olmayacaktı tabii. Yalnızca bir bebekti o; kendisine karşı nedeni belirsiz bir tehlike oluşturmakla birlikte, yine de bir bebekti.

Bartholomew sıra dışı bir addı, ama mantıksal olarak eğer bu bebeğe şimdi böyle deniyorsa, onu evlat edinen babanın adını taşıyor olmalıydı. Ve bu nedenle, listeleri bu şekilde incelemek yararlı olabilirdi.

Junior kendisini hâlâ tehdit altında hissetmesine ve bu konudaki içgüdüsüne hâlâ güvenmesine karşın, uyanık olduğu her saati bu işe ayırmıyordu tabii. Tadını çıkaracağı bir yaşamı vardı onun da sonuçta. Üstlenmesi gereken özgelişimler, keşfedilecek galeriler, baştan çıkarılacak kadınlar.

Bartholomew’la neredeyse hiç ummadığı bir zamanda karşılaşacaktı büyük olasılıkla; araştırmasının sonucunda değil de, normal bir günde. Eğer böyle bir şey olursa, bu tehditten kendine uygun herhangi bir şekilde hemen kurtulmaya hazırlıklı olmalıydı. Ve işte bundan ötürü, o pis vurulma olayından sonra Bartholomew’u aramaya yine devam ederken, iyi yaşantısını da sürdürüyordu.

Bir aylık iyileşme ve ameliyat sonrası tıbbi bakım süresinin ardından, daha önceleri haftada iki kez katıldığı sanat değerlendirmesi derslerine geri dönebilmişti. Ve bu arada, kentin daha kaliteli galerileriyle güzel müzelerine neredeyse her gün yaptığı ziyaretlere de devam etmekteydi.

Şekli bozulan ayağına eski biçimini vermek ve yitirdiği başparmağının boşluğunu doldurmak için, kauçuktan yapılmış sert, ama esnek bir ayakkabı iç eklentisi kullanıyordu. Bu basit destek her tür ayak giyeceğini rahatlaştırmış ve Kasım ayında artık hiç topallamadan yürümeye başlamıştı.

15 Aralık Çarşamba günü, zorunlu askerlik sınıfına ayrılma durumuyla ilgili olarak muayene olmaya ve değerlendirilmeye tabi tutulmaya gittiğinde, yapay iç eklentiyi ayakkabısından çıkarmadı, yine de Gerçek Maccoylar dizisindeki çiftlik sahnelerinde aksayarak yürüyen yaşlı aktör Walter Brennan gibi topallıyordu.

Seçici kurul üyesi doktor, Junior'ın sakat ve uygunsuz olduğunu bildirdi çabucak. Junior bunun ardından, değerini silahlı kuvvetlere kanıtlamak amacıyla, kendisine bir şans tanınması konusunda ona sessizce, ama istekle yalvarmaya başladı. Doktor ise bu milliyetçilikten hiç etkilenmemişti; onun ilgilendiği tek şey, muayene için belirli aralıklarla karşısına gelecek olan diğer uygun asker adaylarının oluşturduğu sıra düzeninin bozulmamasıydı.

Askerlikten kurtuluşunu kutlamak isteyen Junior, bir galeriye gidip sanat koleksiyonuna katacağı ikinci parçayı satın aldı. Ama bu kez bir heykel değil, yağlıboya bir tablo.

Bavol Poriferan kadar genç olmamakla birlikte, bu sanatçı da eleştirmenler tarafından ona eş değerde beğeniliyor ve aynı derecede üstün görülüyordu. Tek ve gizemli bir adı, Sklent'i kullanan sanatçı, galeriye asılan tanıtım fotoğrafında tehlikeli birisiymiş gibi görünmekteydi.

Junior'ın satın aldığı başyapıt bir buçuk metrekarelik küçük bir tuvaldi, ama iki bin yedi yüz dolara mal olmuştu. Kanserin Görünmeyen Gizli Varlığı, Yorum 1 adlı adlı tablonun tümü, safra yeşili ve irin sarısı rengindeki küçük bir yumru kitlesi dışında, simsiyahtı. Yine de buna ödenen her peniye değerdi. Junior kendisini çok mutlu hissediyor, her gün her şekilde gelişim yapıyor ve yaşam onun için gitgide iyileşiyordu… ama sonra, vurulma olayından çok daha kötü bir şey oldu ve bu olay onun o gününü, o haftasını, yaşamının geri kalan kısmını mahvetti.

Satın aldığı tabloyu galerinin eve teslim etmesini sağladıktan sonra, öğle yemeği yemek için yakındaki küçük bir lokantaya uğramıştı. Burası harika yöresel yemekleriyle ünlüydü: Köfte, piliç çevirme, makarna, peynir.

Yemek tezgâhının yanındaki taburelerden birine oturarak, bir cheeseburger, bir lahana salatası, biraz kızarmış patates ve bir vişneli gazoz ısmarladı.

California'ya geldiğinden bu yana, uyguladığı özgelişim projelerinden biri de bir damak titizi ve aynı zamanda bir iyi şarap uzmanı olmaktı. San Francisco da bu eğitim için mükemmel bir üniversiteydi, çünkü düşünülebilecek her etnik türe ait sayısız lüks lokantaya sahipti. Ama Junior bazen özüne, kendisine rahatlık veren yemeklere dönüyordu. Örneğin cheeseburgera ve benzeri sıradan yiyeceklere.

Ismarladığı her şey önüne gelmişti… Tepeleme dolu olarak. Cheeseburgerın arasına hardal sıkmak için plastik kabın kapağını açtığında, yarı erimiş peynirin içine sıkıştırılmış parlak bir çeyreklik gördü.

Bir elinde kapağı diğer elinde hardal kabını sımsıkı tutarken, oturduğu tabureden hemen fırlayıp dar uzun lokantayı araştırmaya başladı. Manyak polisi arıyordu. Ölü manyak polisi. Başı kan pıhtıları içinde, yüzü hamur kâğıtlar gibi ezik, tüm bedeni taş ocağının çamuruna bulanmış ve ona tabut olan Studebaker'ının içinden birkaç dakika önce çıkmış gibi üstünden sular süzülen Thomas Vanadium'u görmeyi umuyordu neredeyse.

Tezgâh taburelerinin ancak yarısının dolu olmasına ve kendisinin yakınındakilerin boş durmasına karşın, müşterilerin çoğu bölmelerde oturmaktaydı. Bazılarının sırtı ona dönüktü ve üç kişi de Vanadium'un iriliğindeydi.

Küçük lokanta boyunca koşuşturup bayan garsonları itekleyerek, Vanadium olabilecek üç adama da dikkatle baktı, ama bunların hiçbirisi ölü dedektif olmadığı gibi, onun daha önce hiç görmediği insanlardı. Ne arıyordu o, bir hayalet mi? Ama kin dolu hayaletler uğradıkları yerlerde öğle yemeği için köfte yemeye oturmazlardı.

Junior hayaletlere inanmazdı zaten. O, etten ve kemikten oluşmuşluğa, taş ve harç oluşumuna, paraya ve güce, kendine ve geleceğe inanırdı.

Bu bir hayalet değildi. Yürüyen ölü bir adam da değildi bu. Başka bir şeydi, ama onun ne olduğunu ve kim olduğunu anlayana kadar, kendisinin büyük olasılıkla arayabileceği tek insan Vanadium'du.

Lokantanın her bölümü büyük bir pencerenin önündeydi ve her pencereden sokak görünüyordu. Vanadium ne dışarıdaydı ne de kaldırımdan bakıp içerisini seyrediyordu; aralık güneşinde parlayan basık suratı bir an için bile göze çarpmıyordu.

Lokantadaki herkes şimdi kendisini fark etmiş, herkesin başı ona doğru çevrilmiş ve her göz onu izlemeye başlamıştı; Junior bir elindeki kapağı ve diğer elindeki hardal kabını yere fırlattıktan sonra, tezgâhın sonundaki açılır kapanır kapıdan hızla geçip, bunun arkasındaki dar çalışma bölümüne girdi. Ve ardından, tezgâhta yemek yiyen müşterilere servis yapan iki bayan garsonu omzuyla iterek onların yanından ve o sırada üstü açık ızgarayla fırın ızgarasında yumurta, burger ve jambon gibi acele siparişleri pişirmekle meşgul olan aşçının önünden geçti.

Junior'in yüzünü nasıl bir ifade kapladıysa, insanı yıldırıcı bir şey olmalıydı bu, çünkü ona karşı çıkmak yerine, korkudan gözleri faltaşı gibi açılan elemanlar, bir kenara sıkışıp ona yol verdiler.

Junior tabureden fırlarken, kontrolünü de yitirmişti. Her geçen saniyeyle birlikte kapıldığı öfke ve korku, içinde gittikçe büyüyordu.

Kendine çekidüzen vermesi gerektiğini biliyor, ama ne yavaş ve derin soluklar alıp verebiliyor, ne Zedd'in özkontrolle ilgili diğer güvenilir yöntemlerinden herhangi birini anımsayabiliyor ne de yararlı meditasyon tekniklerinden bir tanesini düşünebiliyordu.

Tezgâhın üstünde bıraktığı kendi yemek tabağının yanından geçtiği sırada, peynirin içinde parlayan çeyrekliği görünce, bir küfür savurdu. Ve işte şimdi de, ortası lumbozlu bir kapıdan geçip girdiği mutfaktaydı. Pişen yemek cızırtılarının, tabak çanak tıngırtılarının, kavrulan soğanlarla ağız sulandırıcı tavuk yağının ve zeytinyağıyla dolu derin tencerelerde kızararak altın sarısına dönen parmak patateslerin oluşturduğu duman bulutlarının ortasında.

Mutfak elemanları. Hepsi de erkekti. Bazıları şaşkınlıkla ona bakıyor, diğerleri ise onun kim olduğuna aldırmıyordu bile. Pişen yemeklerden çıkan mis gibi buharla ısıdan gözleri sulanan Junior, sorusunun yanıtı Vanadium'u arayarak, mutfağın daracık koridorlarında yalpalayıp durdu. Ama lokanta sahibi onun mutfaktan çıkıp kilere ve oradan da ilerideki servis koridoruna gitmesini engelleyene dek, bu soruya hâlâ hiçbir yanıt bulamamış ve bir anda terleyip ardından ürpererek adama küfredince, durum daha da ciddileşmişti… Junior çeyreklikten söz ettiğinde, lokanta sahibinin tavırları biraz yumuşadı ve peynirin içindeki kanıtı görmek için birlikte tezgâhın yanına gittiklerinde, daha da yumuşak davranmaya başladı. Az önce öfkelenmekte haklıyken, şimdi utana sıkıla özür diliyordu. Ama Junior'ın istediği şey özür değildi. Bedava bir öğle yemeği veya tüm haftalık bedava

öğle yemekleri bile onun yüzünü güldürmezdi. Ya da eve bedava bir elmalı turta götürmek onu ilgilendirmiyordu.

Bir açıklama istiyordu o, ama gereksinim duyduğu açıklamayı ona kimse yapamazdı, çünkü çeyrekliğin önemini ve bunun neyi simgelediğini kendisinden başka hiç kimse bilmiyordu.

Karnı hâlâ aç ve sorusuna yanıt bulamamış bir halde lokantadan ayrıldı.

Kaldırımda yürürken, pencerelerden ona bakan bir sürü yüz fark etti; bu yüzlerin tümü geviş getiren ineklerin yüzleri kadar aptal ifadeliydi. Bu insanlar öğle yemeğinden sonra dükkânlarına ve bürolarına döndüklerinde, onlara konuşacakları bir konu sağlamış, kendi kendini küçük düşürerek yabancıların eğlencesi bir nesneye dönüştürmüş ve bir anda kentin ayrıksılar ordusunun bir üyesi haline gelmişti.

Bu davranışı onu şaşırtmıştı.

Eve dönerken, yavaş ve derin, yavaş ve derin soluklar alıp duruyor, gerilimden kurtulmaya çalışıyor, düşüncelerini askerlik hizmetinden tamamen kurtulması ve Sklent'in tablosunu satın alması gibi iyi şeylere odaklamaya çalışıyordu. Ama San Francisco Noel öncesi neşesini yitirmiş, bu güzel dönemin duygulu pırıltısı yerini tıpkı Kanserin Görünmeyen Gizli Varlığı, Yorum 1 tablosundaki kadar karanlık ve uğursuz bir ruh haline bırakmıştı.

Junior eve gelene dek daha iyi başka bir hareket planı düşünemediği için, Spruce Hills'deki avukatı Simon Magusson'ı telefonla aradı.

Köşe masasındaki mutfak telefonunu kullanıyordu. Yerdeki kanlar çok uzun bir süre önce temizlenmiş ve seken kurşunun neden olduğu küçük hasar da çoktan tamir edilmişti tabii.

Ne gariptir ki, burada bazen olduğu gibi, yitik ayak başparmağı şimdi yine kaşınıyordu. Ayakkabısını ve çorabını çıkarıp o kütükleşen kısmı kaşımanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü böyle yapmak bir rahatlama sağlamayacaktı. Asıl garip olan şey, bu kaşıntının asla kaşınılamayacak olan hayalet ayak başparmağında oluşuydu.

Avukatla en nihayet hat bağlantısı kurulduğunda, adamın sesi sanki Junior onun ateş etmek isteyeceği rahatsızlık verici bir ayak başparmağıyla eşdeğerdeymiş gibi çıkıyordu.

Koca kafalı, patlak gözlü, çizgi ağızlı bu kavruk herif, Naomi'nin ölümünden 850.000 dolar kazanmıştı ve böylece en azından kendisine biraz bilgi sağlayabilirdi. Ayrıca büyük olasılıkla, ona telefonda ayırdığı sürenin faturasını da çıkaracaktı zaten.

On bir ay önce Spruce Hills'deki son gecesini anımsayan Junior, şimdi dikkatli olmak zorundaydı. Kendisini suçlu göstermeden, sanki olanlara aldırmıyormuş gibi, Victoria'nın ölümü ve Vanadium'un aniden ortadan kayboluşu konusunda dikkatle planladığı senaryonun polis yetkililerini ikna edip etmediğini ya da lokantadaki çeyrekliği açıklayabilecek ters giden bir şeylerin olup olmadığını öğrenmeyi umuyordu.

"Bay Magusson, son görüşmemizde, siz bana eğer Dedektif Vanadium beni bir kez daha rahatsız ederse, onun gırtlağını sıktıracağınızı söylemiştiniz. Şey, bu konuda birisiyle konuşmanız gerekiyor artık sanırım."

Magusson şaşırmıştı. "Onun sizinle ilişki kurduğunu kastetmiyorsunuz, değil mi?"

"Yani, birisi beni taciz ediyor…"

"Vanadium mu?"

"Şüphelendiğim şey bir süredir kendisinin…"

"Onu gördünüz mü?" diye ısrar etti Magusson.

"Hayır, ama ben…"

"Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır, hayır. Ama son zamanlarda…"

"Vanadium'la ilgili olarak olarak burada neler olduğunu biliyorsunuz yine de, öyle değil mi?"

"Aa? Bilmiyorum sanırım," diye yalan söyledi Junior.

"Size orada bir özel dedektif tavsiye etmem için birkaç ay önce beni aradığınızda, kadın kısa bir süre önce ölmüş ve Vanadium da buradan çekip gitmişti, ama önceleri hiç kimse bu iki olayı birbiriyle bağdaştırmadı."

"Kadın mı?"

"Ya da en azından, polisler o sıralarda gerçeği biliyorduysalar bile, bunu kamuya açıklamamışlardı. Benim size bundan bahsetmem için hiçbir nedenim yoktu o zaman. Vanadium'un ortadan kaybolduğunu bile bilmiyordum."

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Elde edilen kanıtlara göre, Vanadium burada bir kadını öldürmüş, hastanedeki bir hemşireyi. Âşıkların kavgası belki. Arkasında iz bırakmamak için de, kadının cesediyle birlikte evi ateşe vermiş, ama kendisini yine de bulabileceklerini anlamış olduğundan, kenti terk edip gitmiş."

"Nereye gitmiş?"

“Hiç kimse bilmiyor. Kendisini gören olmamış. Sizin dışınızda.”

“Hayır, ben onu görmedim,” diye anımsattı Junior avukata. “Buradaki taciz olayı başladığında, yalnızca düşündüm ki…”

“Sizin San Francisco polisini aramanız, evinizi gözetim altına aldırmanız ve eğer Vanadium oraya gelirse onu tutuklattırmanız gerekir.”

Polisler Junior’ın var olmayan bir hırsızı ararken kaza sonucu kendini vurduğuna inandıkları için, onların kitabında o zaten bir aptaldı. Eğer Vanadium’un bir çeyreklikle kendisine nasıl eziyet ettiğini ve bu çeyrekliğin her yerde, örneğin cheeseburgerinda bile nasıl ortaya çıktığını açıklamaya çalışırsa, onu umutsuz bir deli olarak adlandıracaklardı.

Bunun yanı sıra San Francisco polisinin bilmesini istemediği bir şey daha vardı; kendisinin en azından onlar gibi bir başka polis tarafından, Oregon’da karısını öldürdüğünden şüphelenilmesi. Eğer buradaki bölge polislerinden birisi Naomi’nin ölümüyle ilgili olay dosyasının bir kopyasını görmek isteyecek kadar meraklıysa ve eğer bu dosyada Vanadium onun bir kâbustan Bartholomew adını sayıklayarak korkuyla uyandığını belirtmişse ne olurdu acaba? Ve sonra, eğer kendisi en sonunda doğru Bartholomew’u bulup bu küçük kahpe dölünü ortadan kaldırırsa ve daha sonra da, olay dosyasını okumuş olan bölge polisi burada adı geçen Bartholomew’la diğeri arasında bir bağlantı kurarak sorular sormaya başlarsa ne olurdu? Bunun bir uzantı olacağını kabul etmek gerekirdi. Ama Junior yine de, SFPD’nin gözüne mümkün olduğunca batmamayı ve bundan böyle oradakilerin bilgi sınırları dışında kalmayı umuyordu.

“Polisi aramamı ve Vanadium’un sizi burada da nasıl taciz ettiğini doğrulamamı ister misiniz?” diye sordu Magusson.

“Kimi arayacaksınız?”

“San Francisco PD’nin nöbetçi memurunu. Öykünüzü doğrulamak için.”

“Hayır, buna gerek yok,” dedi Junior, doğal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Bana söylediklerinizden anladığım kadarıyla, beni burada rahatsız eden her kimse, onun Vanadium olamayacağından eminim. Yani demek istiyorum ki, kendisi onca derdiyle birlikte kaçarken, yalnızca kafamı biraz karıştırmak için beni burada izlemek, onun yapacağı en son şey olur.”

“Böyle takıntılı insanların ne yapacaklarını asla bilemezsiniz,” diye uyardı onu Magusson.

“Hayır, olayı şimdi biraz daha düşündükçe, bunu yalnızca çocukların yaptığı duygusuna kapılıyorum. Etrafta aptal aptal dolaşan birkaç çocuk, hepsi bu. Vanadium tahmin ettiğimden de fazla içime işlemiş benim sanırım ve böyle bir olayla karşılaşınca, mantıklı düşünemedim.”

“Pekâlâ, eğer fikrinizi değiştirirseniz, beni aramanız yeterli.”

“Teşekkür ederim. Ama bunu çocukların yaptığından eminim artık.”

“Çok şaşırmış görünmediniz, öyle değil mi?” diye sordu Magusson.

“Ne? Neye şaşırmadım?”

“Vanadium’un o hemşireyi öldürmesine ve kentten çekip gitmesine. Burada bunu duyan herkes şaşkınlıktan donakaldı.”

“Açıkça söylemek gerekirse, ben daima onun akli dengesinin bozuk olduğunu düşündüm. Ve büronuzda otururken bunu size söyledim.”

“Gerçekten de söylediniz,” dedi Magusson. “Ben ise onun bilinçli bir mücadeleci, mesleğini kutsal gören bir enayi olduğu olduğu konusunda ısrar etmiştim. Siz onu benden daha iyi tanımışsınız sanırım, Bay Cain.”

Avukatın bu şekilde konuşması Junior’ı şaşırtmıştı. Magusson büyük olasılıkla, Belki de karınızı siz öldürmediniz sonuçta, demek ister gibi bir yaklaşımda bulunuyordu, ama yaradılış itibarıyla pislik bir herif olduğu için, onun özür dilercesine konuşması bile Junior’ın beklediği bir şey değildi.

“Bay City’de yaşam nasıl?” diye sordu avukat Junior, Magusson’ın bu gönül alıcı tarzdaki yeni davranışından etkilenip her ikisinin bundan böyle arkadaş olacaklarını, birbirlerinin sırlarını paylaşacaklarını ya da karşılıklı olarak gerçeklerden söz edeceklerini düşünme yanılgısına düşmemişti. Gözünü para hırsı bürüyen bu kurbağa kılıklı herifin tek gerçek arkadaşı aynada gördüğü kişi olacaktı daima. Eğer Naomi’nin ölümünden sonra onun harika zaman geçirdiğini keşfederse, bu bilgiyi kendi avantajı için kullanacak bir yol bulana dek belleğinde depolardı.

“Yalnız,” dedi Junior. “Onu öyle çok… özlüyorum ki.”

“En zor geçen yılın ilk yıl olduğunu söylerler. Sonraları ise yaşamın daha kolaylaştığını görürsünüz.”

“Neredeyse bir yıl oldu, ama her nedense, ben kendimi daha da kötü hissediyorum,” diye yalan söyledi Junior. Ve telefonu kapattıktan sonra, çok huzursuz bir halde buna bakıp durdu.

Yaptığı konuşmanın sonucunda, Studebaker’ındaki Vanadium’u Quarry Gölü’nün dibinde bulamamış olmalarının dışında hiçbir şey öğrenememişti.

Cheeseburgerındaki çeyrekliği görmesinden bu yana, manyak polisin bu zorlu işten kurtulduğuna neredeyse inanmıştı. Derin yaralarına karşın, Vanadium zar zor da olsa, o karanlık sularda boğulmadan yüz metre yüzdü belki, diye düşünmüştü. Ama Magusson'la konuştuktan sonra, bu korkusunun mantıksız olduğunu anlamıştı artık. Eğer dedektif bir mucize sonucu gölün soğuk sularından kurtulmuş olsa bile, acil bir tıbbi tedaviye gereksinimi olurdu. Junior'ın, Victoria'nın ölümünü onun üstüne yıktığını bilmediğinden ve tedavi olmaktan başka hiçbir şeye aldırmayacak kadar kötü yaralandığından ötürü, yardım istemek amacıyla yalpalayarak ya da sürünerek eyalet otoyoluna çıkardı.

Eğer Vanadium kayıpsa, sekiz silindirli tabutunun içinde hâlâ ölüydü. Ama geride kalan bir çeyreklik vardı.

Cheeseburgerin içinde.

Onu oraya birisi koymuştu.

Eğer Vanadium değilse, kimdi bu?

Bölüm 56

BARTY sıralamış, Barty yürümüş ve Barty en sonunda annesinin dağıtım günlerinden birinde, iki ayağı üzerinde dikkatle dengesini kurup ciddi bir sorumluluk yüklenerek, onun için bir turta taşımıştı. Ve yeni yürümeye başlayan sıradan bir çocuktan aylar önce beşiğinden çıkarak, yanları parmaklıklı kendi yatağında yatmaya başlamış, bunu izleyen bir hafta içinde de yatak parmaklıklarının inik bırakılmasını istemişti.

Bundan sonraki sekiz gece, onun gece yarısı yere düşmesi olasılığına karşı bir önlem alma zorunluluğu duyan Agnes, oğlanın yatağının her iki yanını desteklemek amacıyla, yere katlanmış battaniyeler koymuş, ama sekizinci sabah, Barty'nin bu battaniyeleri kendisinin oradan çıkardığı dolaba geri koyduğunu fark etmişti. Ayrıca, battaniyeler bir çocuk işinin kesin kanıtı şeklinde raflara gelişigüzel tıkıştırılmamış, Agnes'in onları oraya koyacağı gibi katlanıp düzgün bir biçimde yerleştirilmişti.

Oğlan, yaptığı bu işten annesine hiç söz etmemiş ve Agnes da acaba çocuk yataktan düşer mi diye kaygılanmaktan vazgeçmişti.

Barty birinci doğum gününden üçüncü doğum gününe dek, ilk kez anne olan birisinin, çocuğunun neyi ne zaman yapacağı konusunda bilgi edinmesi için güvenebileceği çocuk bakımı ve çocuk gelişimi kitaplarının tümünü geçersiz kılmıştı. O, kendine uygun zamanlarda gelişerek büyüyor, birçok işin üstesinden geliyor ve öğrenmeyi sürdürüyordu.

Onun diğer çocuklara göre olan farklılığı, yapamadıklarına oranla yaptıkları şeklinde tanımlanabilirdi. En önemlisi, çoğu ebeveyni genellikle çileden çıkaran o korkunç ikinci yaş dönemini, yeni yürüyen çocukların isyan devresini yaşamamış ve Turtacı Bayan'ın oğlu sonuçta ne öfke nöbetleri geçirmiş, ne hükmedici tavırlar sergilemiş ne de tuhaf davranışlar göstermişti.

Olağanüstü sağlıklı olan Barty, krup denilen boğaz hastalığına, gribe, sinüzite veya diğer çocuklarda görülen çoğu rahatsızlığa da yakalanmamıştı.

Çevresindeki kişiler çoğu kez Agnes'a çok fotojenik olan Barty için aracı birisini bulmasını söylüyorlar, onun mankenliğe ve oyunculuğa yeteneği olduğu konusunda kendisine güvence veriyorlardı. Ama oğlu

gerçekten de hoş bir çocuk olmasına karşın, Agnes onun birçok kişinin düşündüğü kadar fazla yakışıklı olmadığını biliyordu. Dış görünüşünden çok Barty'yi böylesine çekici yapan, onu olağanüstü güzel gösteren şey, oğlunun sahip olduğu başka niteliklerdi: Sanki zamanla paylaşılan garip bir kişisel ilişki üç yaşındaki bu çocuğun yirmi yaşında görünmesini sağlamış gibi, her hareketinde ve her duruş biçiminde öylesine bedensel bir rahatlık, bir çocuğa göre öylesine olağandışı bir zarafet, büyüleyici yeşil mavi gözleri de dâhil olmak üzere tüm yüzünü kaplayan hiç kuşkusuz centilmen bir yaradılış ve bu yüze çabucak yayılıveren bir gülümseme. Belki de bunların tümünün en etkilisi, gür saçlarındaki pırıltının, yaz güneşinde kalmış gibi görünen cildindeki altın sarımsı ve pembemsi parlaklığın ve çevresine ışık saçarmış gibi göründüğü zamanlardaki bedensel belirginliğin ifadesi olan o mükemmel sağlığıydı.

Temmuz 1967'de, iki buçuk yaşındayken, mevsim dışı ciddi bir virüs kapan Barty, ilk kez soğuk algınlığına yakalandı. Boğazı ağrıyordu, ama hiç mızmızlanmadı, hatta şikâyet bile etmedi. Karşı çıkmadan ilacını içti ve ara sıra dinlendikten sonra, oyuncaklarıyla oynayıp büyük bir zevkle boyama kitaplarıyla meşgul oldu.

Barty'nin hastalığının ikinci sabahı, Agnes alt kata indiğinde, onu pijamalarıyla mutfak masasında oturmuş, boyama kitabındaki bir resmi sıra dışı renk tonlarıyla boyarken, mutlu bir halde buldu. Ve ardından, soğuk algınlığına hiç şikâyet etmeden katlanan böylesine iyi küçük bir asker olduğu için oğlunu övdüğünde, omuzlarını silken Barty, boyama kitabından başını kaldırmadan, "O yalnızca burada," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Soğuk algınlığım."

"Soğuk algınlığın yalnızca burada mı?"

"Her yerde değil."

Agnes onunla yaptığı konuşmalardan zevk alıyordu. Barty yaşına göre dil öğrenme düzeyinin hayli ilerisindeydi, ama henüz bir çocuktu ve gözlemleri masumiyet ve sevimlilik doluydu. "Yani soğuk algınlığın senin burnunda, ayaklarında değil gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

"Hayır, Anne. Soğuk algınlığı insanın ayağında olmaz."

"Ayaklarında."

O sırada, resimde bir sincapla dans ederken gülümseyen bir tavşancığı mavi mum boyayla boyamakta olan Barty, "Evet," diye doğruladı.

“O zaman, mutfaktayken seninle birlikte, ama oturma odasına gittiğinde orada değil, öyle mi? Senin soğuk algınlığının kendine özgü bir aklı mı var?”
“Bu söylediğin gerçekten de saçma.”
“Soğuk algınlığının yalnızca burada olduğunu söyleyen sensin. Bir parça turta alacağını umduğu için, mutfakta kalıyordur belki.”
“Soğuk algınlığım yalnızca burada,” dedi Barty içtenlikle, benim olduğum her yerde değil.”
“Öyleyse… sen soğuk algınlığınla birlikte yalnızca burada, mutfakta değilsin demek.”
“Hayır.”
“Peki, sen daha başka neredesin, Lampion Efendi? Arka bahçede oyun mu oynuyorsun?”
“Bir yerdeyim, evet.”
“Oturma odasında kitap mı okuyorsun yoksa?”
“Bir yerdeyim, evet.”
“Aynı zamanda tüm bu yerlerde misin yani?”
Tavşancığı boyarken mavi mum boyayı çizgilerin dışına taşırmamaya dikkat ettiği sırada, dilini dişlerinin arasına sıkıştıran Barty, başını salladı, “Evet.”
O anda çalan telefon, konuşmalarına son vermişti, ama Agnes bu söylenenlerin özünü o yıl daha sonraları anımsayacaktı; Noel’den bir önceki gün, Barty yağmurda yürüdüğü ve annesinin, dünyayla kendi varlığı konusundaki anlayışını sonsuza dek değiştirdiğinde.
Yeni yürümeye başlayan çocukların çoğuna benzemeyen Barty, kendisiyle ilgili değişikliklerin hiçbirisinden rahatsız olmuyordu. Biberondan bardağa, beşikten parmaklıklı yatağa, gözde yemeklerden tadı farklı yiyeceklere geçtiğinde, bu yeniliklerden çok zevk almıştı. Agnes’ın genellikle onun yanında olmasına karşın, bazen Maria Gonzalez’in ve bazen de Edom’ın gözetiminde olmaktan hoşlanıyor ve tıpkı herkese yaptığı gibi, aksi dayısı Jacob’a bile mutlulukla gülümsüyordu.
Kucaklanmaya ve öpülmeye karşı ters tepki verdiği hiçbir devre olmamıştı. Kendisine sevgi gösteren kim olursa olsun, onun hemen elini tutuyor ya da onu kucaklıyordu.
Neredeyse her çocuklukta yaşanan ve periyodik çalkantılardan biri olan mantıksız panik ataklar, Barty’nin durgun bir nehir gibi akan ilk üç yılını hiç etkilememişti. Küçük oğlan ne doktordan, ne diş hekiminden ne de

berberden korkuyordu. Uyumaktan da asla korkmuyor ve uykuya dalınca sadece hoş rüyalar görüyordu.

Erişkinlerde pek fazla görülmeyen ve genellikle çocukluk korkularından biri olan karanlık, Barty'yi kesinlikle korkutmuyordu. Bir süredir odasında Mickey Mouselu bir gece lambası yanmasına karşın, bu minyatür ışık çocuğu rahatlatmak için değil de annesinin sinirlerini yatıştırmak için oradaydı, çünkü Agnes onun karanlıkta tek başına uyumasından kaygı duyuyordu.

Bu belirgin kaygı sıradan bir annelik kaygısı değildi belki. Eğer her insanda altıncı bir duyu varsa, belki de Agnes yaşayacakları trajedinin gelişini bilinçaltından fark etmişti: Tümörleri, ameliyatı, körlüğü.

Barty birinci doğum gününün sabahı mama iskemlesinde otururken yeşil üzümlü ve elmalı turtaları saydığı sırada, Agnes'ın onun olağanüstü zeki bir çocuk olacağıyla ilgili kuşkusu hayli fazlaydı ve bunu izleyen iki yılın sonunda, oğlanın ileri zekâsının ve şaşırtıcı yeteneklerinin birçok kanıtı bu kuşkuyu şimdi sağlam bir inanca dönüştürmüştü.

Barty'nin tam anlamıyla ne tür bir harika çocuk olabileceği konusunda sonuca ulaşmak, başlangıçta kolay olmamıştı. Çünkü o yalnızca bir değil birçok yetenek sergiliyordu. Kendisine küçük boyutlu bir ağız armonikası verildiğinde, radyoda duyduğu şarkıların basit yorumlarını doğaçlama şeklinde hemen çalıvermişti. Örneğin The Beatles'ın "Senin Tek Gereksinimin Sevgidir", The Box Tops'ın "Mektup", Stevie Wonder'in "Ben Onu Sevmek İçin Yaratılmışım" adlı parçalarını ve şimdi herhangi bir şarkının nağmesini duyduktan sonra, bunu oldukça güzel yorumlayabilerek çalabiliyordu artık.

Teneke plastik karışımı küçük ağız armonikası gerçek bir müzik aleti değil de daha çok bir oyuncak olmasına karşın, Barty onunla insanı şaşırtacak kadar karmaşık bir müzik yapmış ve Agnes'ın anladığı kadarıyla, hiçbir yanlış nota çalmamıştı.

Barty'ye 1967 Noel'i için verilen armağanların arasında onun en çok hoşuna gideni, gam yapmaya yarayan on iki delikli ve tam üç oktav ses çıkmasını sağlayan kırk sekiz borulu bir ağız armonikasıydı. Bu karmaşık müzik aleti, oğlanın minicik ellerinde ve sınırlı kullanabildiği küçücük ağzında bile, kendisinin hoşlandığı herhangi bir şarkıyı tümüyle yorumlaması konusunda ona bir olanak sunuyordu.

Barty'nin dile karşı da yeteneği vardı. Daha önceki yaşlarından bu yana, annesi ona kitap okuduğu sürece halinden memnun bir şekilde öylece

oturuyor ve çocuklarda genellikle görülen kısa süreli dikkat belirtilerinin hiçbirini göstermiyordu. Ayrıca annesi kitabı okurken onunla yanyana oturmayı yeğliyor ve onun söylediği her sözcüğü kendisinin tam olarak görebilmesi için, her bir satın parmağıyla göstermesini istiyordu. Ve böyle yaparak, çok erken bir zamanda, üç yaşında kendi kendine okumayı öğrendi. Kısa bir süre sonra da resimli kitapları bırakıp ileri seviye romanlara ve ardından okumasını hızla geliştirerek, yeni erişkinlerin hoşlandıkları kitaplara geçti. Tom Swift'in maceralarıyla Nancy Drew'un gizemli öyküleri, onu yaz boyu ve sonbaharın başlarında hayli büyülemişti.

Okumayla birlikte yazmayı da öğrenen Barty, hoşuna giden öykülerin onu ilgilendiren kısımlarını kaydetmeye başladı. Okuyucunun Günlüğü olarak adlandırdığı defter, bunu onun izniyle okuyan Agnes'ı hayran bırakmıştı; Barty'nin kendine yazdığı bu notlar coşkulu, samimi ve büyüleyiciydi… ama sözcüğün tam anlamıyla söylemek gerekirse, her geçen ay, Agnes bunların gittikçe geliştiğini, daha karmaşık ve daha derin düşünceler içerdiğini fark ediyordu.

Birkaç yıldır gönüllü olarak yirmi erişkin öğrenciye İngilizce dersi veren, Maria Gonzalez'e belirgin aksansız ve kusursuz İngilizce konuşmasını öğreten Agnes'ın öğretmenlik yapmasına pek fazla gerek kalmamıştı. Barty beyin uyuşturucu bir süreklilik içeren neden'i, bu neden öyle, o neden böyle sorularını diğer çocuklardan daha fazla soruyor, ama aynı soruyu ikinci bir kez asla sormuyordu ve çoğu kez annesinden almayı beklediği yanıtı zaten biliyor ve kendisinin çıkardığı sonucun doğruluğunu ona onaylatıyordu yalnızca. Kendi kendini öylesine etkin bir biçimde eğitiyordu ki, ona öğretmenlik yapabilecek birçok üniversite profesörünü geride bırakacak durumdaydı.

Agnes olayların bu akışını şaşırtıcı, eğlendirici, alaya ve biraz da üzücü buluyordu. Oğluna okumayı ve yazmayı seve seve öğretir, onun bilgisinin ve yeterliğinin kendi gözetimi altında yavaş yavaş gelişmesini görmekten büyük mutluluk duyardı. Barty'nin kendi yeteneklerini yine kendisinin keşfetmesi durumunu tamamen desteklemesine ve onun bu şaşırtıcı başarılarıyla gurur duymasına karşın, oğlu birçok bakımdan hâlâ çocuk kalmışsa da, böylesine hızlı bir gelişimin, bir anne olarak onun çocukluğunu paylaşma sevincinin bir kısmını kendisinden de çaldığını hissediyordu. Ama Barty'nin öğrenimden ne kadar büyük bir zevk aldığına bakılırsa, o kendisinden bir şeyler çalınmış gibi hissetmiyordu. Küçük

oğlana göre dünya, onun soyduğu ve gittikçe artan bir zevkle tadını çıkardığı, sonsuz sayıda kabukları olan bir portakaldı.

1967 Kasım'ında, Barty'yi yeni heyecanlara sürükleyen kitaplar, G. K. Chesterton'ın polisiye türden hoşlanan erişkinler için yazdığı Rahip Brown adlı dedektif öyküleri olmuştu. Bu dizi kitaplar, tıpkı kendisinin o yılki Noel armağanlarının arasında bulunan Robert Heinlein'ın Yıldız Canavarı adlı kitabı gibi, geri kalan yaşamı boyunca onun kalbinde özel bir yer kaplayacaktı. Yine de, tüm bu okuma ve müzik sevgisine karşın, bazı olaylar Barty'nin matematik konusunda çok daha yetenekli olduğunu gösteriyordu.

Kitap okumayı kendi kendine öğrenmeden önce, yine kendi kendine sayıları ve saati öğrenmişti. Zaman kavramının onun üzerinde Agnes'ın anlayabileceğinden daha derin bir etki yaratmasının nedeni, evrenin sonsuz özünün ve her insan yaşamının sınırlı özünün fark edilmesi, bu bilgi aracılığıyla edinilen sezgilerin tam olarak anlaşılması ve çoğu insan için daha ileri yaşlarda olmasa bile erişkinliğin ancak erken yıllarında olmasıydı belki; ama Barty, evrenin sonsuz mutluluklarını ve bununla karşılaştırıldığında insan varlığı özünün daha önemsiz olduğunu zamanı öğrendiği o birkaç hafta içinde fark etmiş ve bunu iyice düşünüp özümsemişti.

Bir süre, eski tarihteki özel bir olaydan bu yana geçen saniyeleri hesaplamak için yüreklendirilmek çok hoşuna gitti. Kendisine bir tarih verildiğinde, aklından bunun hesabını yapıyor ve genellikle yirmi saniye gibi kısa bir sürede, nadiren de bir dakikadan biraz fazla bir süre içinde doğru yanıtı buluyordu.

Agnes onun bu yanıtlarının doğruluğu üzerinde yalnızca iki kez çelişkiye düşmüştü.

İlkinde, 125 yıl, altı ay, sekiz gün önce yaşanan bir olayın üzerinden kaç saniye geçtiğini hesaplaması için eline bir kalem kâğıt alması ve dokuz dakika harcaması gerekmişti. Onun çıkardığı sonuç Barty'ninkinden farklıydı, ama bulduğu sayıyı kanıtlamaya çalıştığı sırada, artık yılları hesaplamayı unuttuğunu fark etmişti.

İkincisinde ise, her yılın 3,153,600 saniye ve artık yılın da buna ek olarak 86,400 saniye içerdiğini önceden hesaplamış olduğundan, Barty'nin yanıtının doğru olduğunu saptaması yine de dört dakikasını almış ve bundan sonra, onun bulduğu sayının doğruluğunu artık kabullenmişti.

Barty belirgin hiçbir çaba göstermeden, doğduğu andan beri geçmiş olan tüm saniyelerin ve okumuş olduğu her kitaptaki tüm sözcüklerin sayı toplamını aklında tutabiliyordu. Agnes onun tek bir ciltli kitabın tümünde okuduğu sözcük sayısı toplamını hiç kontrol etmemekle birlikte, onun henüz bitirdiği bir kitabın herhangi bir sayfasından söz ettiğinde, küçük oğlan bunun kaç sözcük içerdiğini biliyordu.

Barty'nin müzik yeteneği onun bu olağanüstü matematik yeteneğinin bir parçası gibiydi daha çok. Barty müziğin sayılardan oluştuğunu söylüyordu ve kastetmeye çalıştığı şey, kendisinin herhangi bir şarkının tüm notalarını anında deşifre ederek bunları özel biçimde sayılarla kodlayabileceği ve şarkıyı ezberlenen kod dizisine göre yineleyerek yeniden söyleyebileceğiydi. Barty bir nota sayfasını okuduğunda, sayı dizileri görüyordu.

Dâhi çocuklarla ilgili kitaplar okuyan Agnes, tüm matematik dehâlarının olmasa da bunların çoğunun müzik yeteneğine sahip olduğunu biliyordu. Bunun aksine, sayıları daha az olan ama yine de etkin bir grup oluşturan birçok genç müzik dünyası dâhisi, aynı zamanda matematikte de hayli yetenekliydi.

Barty'nin okuma ve yazma yeteneği kendisinin matematik yeteneğiyle de ilgiliydi. Ona göre dil, ilk önce sesle ilgili olan ve nesnelerle düşünceleri simgeleyen bir tür müzikti ve bu müzik onun on yerine yirmi altı sayı kullanılarak uygulanan bir matematik sistemi şeklinde gördüğü, daha sonra da alfabe kullanılarak yazılı hecelere dönüştürülen bir sistemdi.

Sonuçta Agnes, oğlunun matematikten aldığı zevke ve onun sayılarla ilgili tüm yeteneğine karşın, Barty'nin en büyük yeteneğiyle en derin arzusunun başka bir konuda olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Küçük oğlan, Agnes'ın kitaplarda okuduğu birçok dâhinin herhangi birinden farklı bir biçimde hem daha şaşırtıcı ve hem de daha bilinmedik bir amaca doğru ilerleyerek, kendi yolunu buluyordu.

Eğer Bartholomew çocuk dâhi olduğu kadar çocuk olarak da kalmamış olsaydı, onun bu dehası yıldırıcı ve can sıkıcı olabilirdi. Ya da buna benzer bir durumda, kendi yeteneklerinin etkisi altında kalarak bunlardan usanabilirdi. Ama tüm dehasına karşın, yine de koşup atlamayı ve yerlerde yuvarlanmayı seven, arka bahçedeki meşe ağacına iple araba lastiğinden kurulmuş salıncakta sallanan, kendisine üç tekerlekli bir bisiklet armağan edildiğinde heyecanlanan, Jacob dayısı pırıl pırıl parlayan bir çeyrekliği parmak boğumlarının bir ucundan diğerine yuvarlarken veya madeni bir

parayla basit numaralar yaparken onu izlediği sırada zevk içinde kıkır kıkır gülen bir çocuktu.

Barty utangaç olmadığı gibi, böbürlenmeyi seven bir çocuk da değildi. Başarıları konusunda övgü arayışına girmiyordu ve gerçekten de, bu başarılarını kendi ailesi dışında bilen çok az kişi vardı. Onu tatmin eden şey tümüyle, öğrenmekten, keşfetmekten ve büyümekten kaynaklanıyordu. Ve büyürken de, kendi kendine yetebilmesinin yanı sıra annesiyle dayılarının eşliği onun için yeterli görünüyordu. Ama Agnes komşu çevrede Barty'nin yaşında hiçbir çocuk olmamasından kaygı duyuyor, eğer oğlanın bir iki oyun arkadaşı olsa, onun daha mutlu olacağını düşünüyordu.

Bir gece Barty'yi yatağına yatırırken, "Benim bir yerde arkadaşlarım var," diye annesini rahatlatmaya çalıştı küçük oğlan.

"Yaa? Peki sen bu arkadaşlarını nerede saklıyorsun… giysi dolabının arka kısmına mı tıkıştırdın yoksa onları?"

"Hayır, orada canavarlar yaşıyor," dedi Barty; bu bir şakaydı tabii, çünkü o, gece korkularından ya da bu tür rahatsızlıklardan asla yakınmamıştı.

"Hoop! Dur bakalım," dedi Agnes da, onun saçlarını karıştırarak. "Benim de küçük Kırmızı İskelet'im var."

Barty televizyonu çok fazla izlemezdi. Kırmızı İskelet'i izlemek için yalnızca birkaç kez gece geç saatlere dek oturmuş, ama o komedyen onu güldürmeyi asla başaramamıştı.

"Bir yerde," dedi Barty, "kapı komşumuzda çocuklar var."

"Ben oraya en son baktığımda, Bayan Galloway bizim evin güney kesiminde yaşıyordu. Emeklidir o. Ama hiç evlenmemiş. Çocukları yok."

"Evet, ama şey, bir yerde, torunları olan evli bir bayan o."

"Yani onun iki yaşantısı mı var yoksa?"

"İkiden çok daha fazla."

"Yüzlerce!"

"Çok daha fazla."

"Selma Galloway gizemli bir kadın demek."

"Olabilir, bazen."

"Gündüzleri emekli bir profesör, geceleri de bir Rus ajanı."

"Büyük olasılıkla bir yerde casusluk yapmıyor."

Gecenin bu erken saatlerinde, oğlunun yatağının yanında oturan Agnes, Barty'yle yapılan böyle eğlenceli konuşmalardan belirli bazılarının göründükleri kadar hayalcilik içermediklerini ve kendisinin hayal olarak

varsaydığı durumları Barty’nin çocukça bir biçimde gerçek olarak ifade ettiğini hissetmeye başlar gibi olmuştu.

“Ve bizim evin kuzey kesiminde yaşayan komşularımızın kızı,” diye devam etti, onun dikkatini çekmeye çalışarak, “geçen yıl üniversiteye gitti; Janey o ailenin tek çocuğu.”

“Carterlar her zaman orada yaşamıyorlar,” dedi Barty.

“Yaa? Yoksa evlerini küçük korsan çocukları olan korsanlara ya da küçük palyaço çocukları olan palyaçolara mı bırakıyorlar?”

Barty kıkırdadı, “Kırmızı İskelet sensin”

“Ve senin de büyük bir hayal gücün var.”

“Pek sayılmaz. Seni seviyorum, Anne.” Esneyen Barty, Agnes’ı daima şaşırtan bir çabuklukla uykuya dalmıştı.

***

Sonra şaşırtıcı bir anda her şey değişti. Derinden ve sonsuza dek.

Noel’den bir gün önce, güneş California kıyıları boyunca sabah pırıl pırıl parlamasına karşın, öğleden sonra bölgede bulutlar toplanmıştı, ama yağan kar, bu yüksek kesimlerde araba kullanmaya alışık hiç kimseyi yolundan alıkoyamazdı.

Cevizli keklerle tarçınlı, kremalı turtalar kutulanıp yalıtımlı donduruculara konulmuş, armağanlar parlak kâğıtlara sarılarak ışıltılı kurdelelerle bağlanmıştı. Agnes Lampion yalnızca listesindeki yardıma muhtaç arkadaşlarına dağıtım yapmakla kalmaz, bu tür malzemelere gereksinimi olmayan arkadaşlarına da böyle armağanlar götürürdü. Sevilen her kişinin yüz ifadesi, her kucaklama, her öpüşme, her gülümseme ve neşeyle söylenen her “Mutlu Noeller” dileği, tüm armağanlar verildiğinde kendisini bekleyen o zor görevi yapabilmesi için, uğradığı her yerde onun yüreğini güçlendirmekteydi.

Barty annesiyle birlikte yeşil Chevrolet steyşın vagondaydı. Kekler, turtalar ve armağanlar bir tek araca sığamayacak kadar fazla olduğundan, Edom da onları parlak sarı beyaz ‘54 Ford Country Squire’ıyla izliyordu.

Agnes bu iki arabalık kortejlerine Barty’nin sihir ve macera kavramına uyan Noel Karavanı adını vermişti. Arabanın ön koltuğunda oturan Barty, Edom dayısına bakmak için, sürekli olarak arkasına dönüp dizlerinin üstünde kalkıyor ve ona çılgınca el sallıyordu.

Uğranacak çok fazla ev, her birinde kalmak için ise çok az zaman vardı; herkesin evini değişik bir zevke göre süsleyen baş döndürücü güzellikteki Noel ağaçları, yağ kurabiyesiyle sıcak çikolata ya da limonlu gevreklerle içine yumurta, şeker ve baharat eklenerek hazırlanmış içki ikramı önerileri, pişen yiyeceklerden harika kokuların yükseldiği pırıl pırıl mutfaklardaki sabah muhabbetleri ve havanın daha serinlediği öğleden sonra saatlerinde şöminenin önünde otururlarken karşılıklı sürdürülen iyi dilekler, verildiği ölçüde kabul edilen armağanlar, cevizli keklerin karşılığında alınan kurabiyeler, radyoda çalan "Gümüş Çanlar", "Çanlar Nasıl Çalıyor Dinle" ve "Çınçın Çan Rock'n Roll" adlı şarkılar. İşte tüm bunlarla birlikte, Noel Baba'nın Noel Akşamı armağanları dağıtımı başlamadan önce, kendi dağıtımlarını ancak öğleden sonra saat üçte tamamlayabilmişlerdi.

Country Squire'i kurabiyeler, erikli kekler, ev yapımı bademli karamelalar ve armağanlarla dolu olan Edom, en son uğrak yerleri olan Obadiah Sepharad'ın evinden doğruca kendi evine dönerken, arabasını kasırgalarla selleri arkasında bırakmaya çalışmak istercesine hızla sürüyordu. Ama Agnes'la Barty'nin uğrayacakları bir yer daha vardı; Noel sevincinin bir kısmının, Agnes'ın hâlâ her gün özlediği bir eşle ve küçük oğlanın da asla tanıyamayacağı babasıyla birlikte gömülü olduğu mezar.

Mezarlık girişindeki araba yolunun iki yanı selvi ağaçlarıyla kaplıydı. Bu uzun ve vakur görünüşlü ağaçlar, huzursuz ruhların canlıların dünyasında dolaşmalarını önlemek istercesine buraya dikilmişler gibi, bekçilik yapmaktaydılar.

Joey haşin nöbetçiler olan selvilerin altında değil de, bir California biberi ağacının yanında yatıyordu. Zarif ve koruyucu iri dallarıyla bu ağaç, tefekküre dalmış ya da dua edermiş gibi görünmekteydi.

Hava serindi, ama henüz fazla soğumamıştı. Hafif bir meltemle birlikte, tepenin ötesinde kalan denizin kokusu duyuluyordu.

Mezara kırmızı ve beyaz güller getirmişlerdi. Agnes kırmızıları, Barty ise beyazları taşıyordu.

İlkbaharda, yazın ve sonbaharda mezarı, Edom'ın evin yan bahçesinde yetiştirdiği güllerle donatıyorlardı. Ama kışın pek gül yetişmediği için, bu Noel demetleri bir çiçekçiden satın alınmıştı.

İlk erişkinlik çağlarından beri bahçıvanlıkla ilgilenen Edom, melez güller yetiştirmekten özel bir zevk alıyordu. Kendisinin yetiştirdiği güllerden biri bir çiçek yarışmasında birinciliği kazandığında, Edom yalnızca on altı yaşındaydı. Ama babası bu yarışmayı öğrenince, Edom'ın

ödül kazanmasını gururlanmayla ilgili feci bir günah olarak değerlendirmiş, Edom da bunun cezasını üç gün oda hapsiyle çekmişti ve en sonunda odasından aşağıya indiğinde, babasının tüm gül fidanlarını söküp attığını görmüştü.

Bu olaydan on bir yıl sonra, Joey'le Agnes'ın evlenmelerinin ardından birkaç ay geçtiğinde, bir gün Edom'ın kendisine eşlik etmesini isteyen Joey, garip bir biçimde onu "küçük bir araba gezintisi"ne davet etmiş ve şaşıran kayınbiraderini bir fidanlığa götürmüştü. Ve sonra eve, tümü yaklaşık yirmi kiloluk bitki humusu torbaları, onlarca kavanoz bitki vitaminleri ve yeni bir bahçe aletleri takımıyla dönmüşlerdi. Ardından da, ikisi birlikte yan bahçenin otlarını sökmüşler, toprağı çapalamışlar ve bahçenin bir kısmını bir hafta sonra teslim edilen çeşit çeşit melez bitki tohumlarına hazırlamışlardı.

Edom'ın doğayla olan ve onun içine korku salmayan tek bağlantısı bu gül bahçesiydi. Agnes, Joey'in bahçeyi yenileme isteğinin, bir bakıma Edom'ın Jacob kadar içe dönük olmamasından ve ikiz kardeşine göre onun evin dışında da bir şeylerle uğraşabilecek durumda olmasından kaynaklandığına inanıyordu.

Joey'in mezarının dört köşesindeki altları taşa gömük vazoları dolduran güller Edom'ın yetiştirdikleri değil, ama onun satın aldıklarıydı. Edom çiçekçiye yalnız başına girmiş ve her gülü tek tek bizzat seçmişti; ama Agnes'la Barty'ye mezarda eşlik edecek cesareti kendinde bulamamıştı.

Mezarın baş tarafında yer alan taşın önündeki çimenlerin üstünde oturan Barty, "Babam Noel'den hoşlanır mı?" diye sordu.

"Baban Noel'den yalnızca hoşlanmakla kalmazdı, Noel'i çok severdi. Noel hazırlıklarına daha haziran ayından başlardı. Eğer henüz bir Noel Baba seçilmemişse, bu işi baban üstlenirdi."

Mezar taşının oyuk yüzünü parlatmak için getirdikleri temiz bezi kullandığı sırada, "Sayılar konusunda o da benim kadar iyi midir?" dedi Barty.

"Şey, baban sigortacıydı; bu tür bir işte sayılar önemlidir. Ve ayrıca iyi bir yatırımcıydı. Sayılar konusunda senin gibi dâhi değildi, ama senin, yeteneğinin bir kısmını ondan aldığından eminim."

"Rahip Brown'in polisiye öykülerini de okur mu?"

Granit taşı ovarak bunu daha çok parlatmaya çalışan oğlunun yanına çömelen Agnes, "Barty, tatlım, sen neden…?" dedi.

Taşı ovmaktan vazgeçen küçük oğlan, annesinin gözlerinin içine baktı, “Ne?”

Üç yaşındaki herhangi bir çocuğa bu soruyu böyle sözcüklerle sorduğunda kendini garip hissedecek olmasına karşın, özel bir durumu olan kendi oğluna bunu aynı biçimde sormanın başka hiçbir yolu yoktu. “Yavrum… sen babanla ilgili olarak geniş zamanı kullandığının farkında mısın?”

Barty’ye gramer kuralları asla öğretilmemişti, ama o bunları Edom’ın yetiştirdiği güllerin kökleri vitaminleri nasıl özümlüyorsa öyle özümsemişti. “Tabii. Üçüncü tekil kişiler için kullanılan biçimde.”

“Peki, neden?”

Küçük oğlan omuzlarını silkti.

Mezarlık Noel nedeniyle biçilmişti. Agnes oğlunun parlak yeşil mavi gözlerine bakıp durdukça, taze otların kokusu da gitgide yoğunlaşmış ve olağanüstü hoş, tatlı bir kokuya dönüşmüştü.

‘Tatlım, anlıyorsun sanırım… tabii ki anlıyorsun… yani babanın ölmüş olduğunu.”

“Tabii. Benim doğduğum gün.”

“Doğru.”

Küçük oğlanın zekâ ve kişilik gelişimi üst düzeydeydi neyse ki, şükürler olsun, davranışları da yaşına göre öylesine ileriydi ki, Agnes fiziksel açıdan onun göründüğünden de büyük ve güçlü olduğunu düşünüyordu. Otların kokusu daha karmaşık ve daha çekici olmaya başladığında, oğlunu bir süredir gördüğünden daha belirgin bir biçimde görüyordu şimdi: Oldukça ufak tefek, babasız, ama yine de cesur, normal bir çocukluğu imkânsız kılan, ama kendisine bahşedilmiş yeteneklerle yüklü, herhangi bir çocuğun tahammül edemeyeceği kadar hızla büyümeye zorlanan bir çocuk. Barty öylesine narin ve öylesine savunmasız görünüyordu ki, Agnes ona baktığında, Edom’ı ve Jacob’ı saran o korkunç çaresizlik duygusunu hissediyordu, az da olsa.

“Keşke baban seni görebilmiş olsaydı,” dedi Barty’ye.

“Bir yerde görüyor o beni.”

Agnes önce Barty’nin, babasının onu Cennet’den izlemekte olduğunu kastettiğini düşündü ve oğlanın bu sözleri kendisinin gülümsemesine gölge düşürdüğü sırada, içindeki sevecenlik duygularını da sızlattı.

Ardından, az önce söylediklerine yeni ve şaşırtıcı bir anlam katan küçük oğlan, “Babam burada ölü, ama benim olduğum her yerde ölü değil,” dedi.

Barty’nin bu sözcükleri onun temmuz ayında söylediklerini anımsattı bu kez Agnes’a; “Soğuk algınlığım yalnızca burada, benim olduğum her yerde değil.”

Biber ağacı az önce esen meltemde fısıltılı sesler çıkarmış, güller de bu hafif rüzgârda başlarını eğip durmuşlardı. Şimdi ise mezarlıkta bir sessizlik vardı; sanki yitirilenlerin kentinden çıkıp gelmiş ve otların arasından yükselmiş gibi.

“Burası benim için yalnızlık anlamına geliyor,” dedi Barty, “ama her yer aynı anlama gelmiyor.”

Eylül ayında, yatma saati yapılan bir konuşma: “Bir yerde, kapı komşumuzda çocuklar var.” Ve bir yerde, kapı komşuları Selma Galloway bekâr değil, torunları olan evli bir kadındı.

Ani garip bir güçsüzlük ve anlamsız bir korku, oğlunun yanına çömelmiş olan Agnes’ın dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. “Burası bazen üzüntülü bir yer, Anne. Ama senin bulunduğun her yer üzüntülü değil. Birçok yerde, babam seninle ve benimle birlikte; biz orada mutluyuz ve her şey yolunda.”

İşte Barty şimdi burada, yine o garip gramer yapısıyla kurduğu cümleleri kullanarak konuşuyordu; Agnes bazen bunları dâhi bir çocuğun bile yapabileceği sıradan yanlışlar olarak düşünmüş, bazen de bunları hayali kurgu ifadeleri olarak yorumlamış, ama son zamanlarda bunların daha karmaşık ve belki de daha karanlık bir kişilik sonucunda ortaya çıktığından kuşkulanmaya başlamıştı. Şimdi ise korkusu bir anlam kazanıyor ve ağabeylerinin yaşamlarını etkilemiş olan kişilik bozukluklarının yalnızca babalarının onlara kötü davranmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını ve bunun nedeninin kendi oğlunda da yine açıkça görülebilecek çarpık bir genetik kalıtımla ilgisi olup olmayacağını merak ediyordu. Büyük yeteneklerine karşın, Barty önce ilk belirtiler olan ve tam anlamıyla tutarlı görünmeyen bu tek tük konuşmaların ardından, psikolojik bir sorundan kaynaklanan olağandışı ya da en azından değişik bir kişilik göstererek, ileride sınırlı bir yaşantı sürebilirdi.

“Ve birçok yerde,” dedi Barty, “bizim için bazı şeyler burada olduğundan da kötüdür. Bazı yerlerin çoğunda, ben doğduğum zaman sen de öldün ve böylece ben seni de hiç tanımadım.”

Bu cümleler Agnes’a öylesine anlaşılmaz ve öylesine garip geliyordu ki, onun Barty’nin akli dengesiyle ilgili gitgide büyüyen korkusunu daha da fazlalaştırıyordu.

“Lütfen tatlım… lütfen yapma…”

Ona bu garip şeylerden söz etmemesini, bu şekilde konuşmamasını söylemek istemiş, ama bunu belirtecek uygun sözcükleri söyleyememişti. Çünkü Barty ona neden böyle yapmasını istediğini sorduğunda, ki bu soruyu sorması kaçınılmazdı, Agnes da ona kendisiyle ilgili korkunç bir şey olabileceği için kaygılandığını söylemek zorunda kalacaktı, ama bu korkusunu oğluna asla ifade edemezdi. Küçük oğlan onun yüreğinin sövesi, ruhunun kilit taşıydı ve eğer Barty kendisinin ona karşı olan güvensizliğinden ötürü başarısızlığa uğrarsa, Agnes çok sarsılır ve hatta mahvolurdu.

Aniden yağmaya başlayan yağmur, cümleyi tamamlamasını engellemişti. Yüzlerine birkaç iri damla düştüğünde, her ikisi de başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar ve ayağa kalktıklarında, önceleri hafiften atıştıran damlaların gittikçe fazlalaşmaya başladığını fark ettiler.

“Haydi, acele edelim, yavrum.”

Mezara gelirken gülleri taşıdıklarından ötürü, şemsiyelerini almamışlardı. Ayrıca, gökyüzü bulutlu olmasına karşın, hava raporu yağış bildirmemişti.

Burada yağmur var, ama bir yerde biz güneşte yürüyoruz.

Bu düşünce Agnes’ı ürkütmüş ve rahatsız etmişti, yine de, ne gariptir ki, buz gibi olan yüreğini biraz olsun ısıtıp rahatlatmıştı.

Steyşın vagon arabaları mezardan en az yaklaşık yüz metre ilerideki servis yolunda duruyordu. Rüzgâr esmediği için, yağmur damlaları gökyüzünden boncuk boncuk dümdüz dökülüyor ve araba, bu inci tanelerinin çok ötesinde kalmış karanlık bir serap gibi görünüyordu.

Göz ucuyla Barty’yi izleyen Agnes, kendi adımlarını oğlunun minicik adımlarına uydurarak yürüdüğünden, steyşın vagonun yanına geldiklerinde, sırılsıklam olmuş ve üşümüştü.

Küçük oğlan hızla yolcu kapısına doğru gitti. Agnes’ın onu izlememesinin nedeni, Barty’nin kendi kendine yapabileceği bir iş için ona herhangi bir yardım önerildiğinde, buna kibarca, ama kesinlikle karşı çıkacağını bilmesinden kaynaklanıyordu.

Agnes sürücü kapısını açıp direksiyona oturana dek, Barty onun yanındaki koltuğa yerleşmişti bile. Kendisi kontak anahtarını takıp arabayı çalıştırırken, o da homurdanarak, iki eliyle yolcu kapısını çekip kapattı.

Sırılsıklam olan Agnes titriyor, bir eliyle kirpiklerini silerken, ıslak saçlarından yüzüne sular süzülüyordu.

Üzerindeki kazakla pantolondan ıslak yün ve kot kumaş kokusu yükselmeye başladığında, sıcak havayı açıp ortadaki yönlendiriciyi Barty'ye doğru çevirdi. "Sen de diğer yönlendiriciyi kendine doğru ayarla, tatlım." "Ben iyiyim."

Agnes yolcu tarafındaki yönlendiriciyi ona doğru çevirmek için ileriye uzanırken, "Zatürreeye yakalanacaksın," diye uyardı Barty'yi.

"Isıya gereksinimi olan sensin, Anne. Ben değil." Ve Agnes en sonunda, hâlâ ıslak olan kirpiklerinin arasından gözlerini kırpıştırıp doğruca ona baktığında, Barty'nin kupkuru olduğunu gördü. Küçük oğlanın gür siyah saçlarıyla pürüzsüz yüzünde bir tek yağmur damlası bile parlamıyordu. Gömleğiyle kazağı sanki az önce askıdan ya da dolap çekmecesinden alınmış kadar kuruydu. Haki pantolonunda birkaç koyu damla lekesi vardı, ama Agnes bunların, yönlendiriciyi ayarlamak için ileriye doğru uzandığında kendi kollarından damlayan suyla oluştuğunu fark etti.

"Ben yağmur olmayan yerde koştum." Her çeşit eğlencenin Tanrı'ya karşı saygısızlık olduğunu düşünen bir baba tarafından yetiştirilen Agnes, on dokuz yaşına gelene ve sonraları onunla evlenmek isteyen Joey Lampion kendisini bir gösteriye götürene dek, sahnede numaralar yapan hiçbir sihirbaz görmemişti. Silindir şapkalardan tavşanlar çıkarılıyor, aniden oluşan dumanların arasından güvercinler uçuşturuluyor, sihirbaz yardımcıları testereyle ortadan ikiye biçilip sonra yine eski hallerine getirilerek yürütülüyorlardı; Houdini'nin devrinde bile eski gösterilerden sayılan bu her illüzyon numarası, o gece Agnes'da onun hayretten ağzını açık bırakan bir şaşkınlık yaratmıştı. Şimdi, sihirbazın bir gazetenin birkaç sayfasından oluşturduğu bir huniye bir testi süt boşalttığı ve sonra süt yok edildiği sırada, hâlâ kuru kalan huni biçimindeki gazeteyi de normal haline getirdiği bir numarasını anımsıyordu. Kendisini o gece hayli sarsan bu heyecan eğer Richter ölçeğiyle ölçülmüş olsaydı ve sanki tüm öğleden sonrayı şöminenin yanında oturarak geçirmiş gibi kupkuru kalan Barty'nin görüntüsü karşısındaki şaşkınlığın ölçümüyle karşılaştırılsaydı, şu anda geçirdiği sarsıntı o gecekinin tam on katı olurdu.

İliklerine dek ıslanmasına karşın, incecik ense tüyleri diken dikendi. Kollarındaki tüylerin ürperme nedeninin soğuk ve ıslak giysileriyle bir ilgisi yoktu.

Nasıl demek istediğinde, bu sözcüğü nasıl söyleyeceğini bilemeyen Agnes, sanki şimdiye dek ağzından hiçbir sözcük çıkmamışçasına, dilsiz gibi öylece oturup durdu.

Ardından, aklını başına toplamaya çalışarak, arabanın ön camından aşağıya doğru durmaksızın süzülen çağıltılı yağmur damlalarından ötürü bulanık bir görüntüye bürünmüş olan hüzünlü ağaçlara ve mezar taşı yığınlarına baktı. Her bozuk şekil, her renk sıvaşığı, her ışık huzmesi ve her gölge titreşimi, sanki karşısında duran parlak bir düş manzarasıymış gibi, onun bunları gerçek dünyayla bağdaştırma çabalarını engelliyordu.

Agnes ön camın sileceklerini çalıştırdı. Şimdi sürekli temizlenen camda oluşan kavisin arasından mezarlığın detayları net bir şekilde görünmeye başlamıştı, ama burası yine de ona her zamankinden daha az bildik bir yermiş gibi geliyordu. Barty'nin böyle yağışlı bir havada ıslanmadan yürümüş olmasıyla, tüm dünyası değişmişti.

Sanki uzaktan gelen bir sesle, "Bu yalnızca… eski bir şaka," dediğini duydu kendi kendisinin. "Sen gerçekten yağmur damlalarının arasından yürümedin, değil mi?"

Oğlanın gümüşümsü kızak çanlarının sesleri kadar neşeli olan ve onun Noel sevincini yansıtan kıkırtısı duyuldu. "Arasından değil, Anne. Bunu kimse yapamaz. Ben yalnızca yağmur olmayan yerde koştum."

Agnes ona yine bakmaya cesaret etti.

O hâlâ kendisinin oğluydu. Her zamanki gibi, kendisinin oğlu. Bartholomew. Barty. Onun tatlısı. Onun yavrusu. Ama şimdiye dek onu kendisinin oğlu olarak düşündüğü, onu sadece bir deha olarak kabul ettiği Barty, aslında çok daha üstün bir durumdaydı.

"Nasıl, Barty? Sevgili Tanrım, nasıl?"

"Sen bunu hissetmiyor musun?"

Başı yana doğru eğik. Bakışları meraklı. Pırıl pırıl gözleri ruhu kadar güzel.

"Neyi hissetmiyor muyum?" diye sordu Agnes. "Olan şeylerin nasıl olduğunu. Tüm bunların nasıl olduğunu… hissetmiyor musun?"

"Nasıl olduğunu mu? Ne demek istediğini anlamıyorum." "Vay canına, bunu hiç mi hissetmiyorsun?" Agnes oturduğu koltuğun kendisine rahatsızlık verişini, ıslak giysilerinin bedenine yapışmasını, arabadaki nemli ve iç bayıltıcı havanın kokusunu, kenarında düşecekmiş gibi durduğu büyük ve ışıksız bir boşluğa benzer o bilinmeyen şeyin uyandırdığı korku duygusunu hissediyor, ama Barty'nin söylediği her neyse işte bunu hissetmiyordu, çünkü küçük oğlanın hissettiği sezgi onu gülümsetmişti.

Agnes'da kuru kalan tek şey incecik çıkan, zımparalaşmış, çatlak sesiydi ve bu sesin ağzından toz olarak döküleceğini sanıyordu. "Neyi

hissetmiyor muyum? Açıkla bunu bana."

Barty öylesine küçük ve yaşamın dertlerinden öylesine uzaktı ki, kaş çatışları düzgün cildinde henüz çizgiler oluşturamamıştı. Dışarıda yağan sağanak yağmura bakıp durarak, en sonunda, "Off, doğru sözcükleri bulamıyorum," dedi.

Barty'nin kelime dağarcığının sıradan bir üç yaşındaki çocuğa göre çok daha fazla gelişmiş olmasına ve onun bir sekizinci sınıf öğrencisi düzeyinde okuyup yazmasına karşın, Agnes sözcüklerin şimdi onu neden yenilgiye uğrattığını anlayabiliyordu. Kendisinin sözcük bilgisi hayli zengin olmakla birlikte, oğlunun bu başarısı karşısında sanki onun da dili tutulmuş gibi olmuştu.

"Sen daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı, tatlım?" Barty başını iki yana salladı. "Bunu yapabileceğimi hiç bilmiyordum ki..."

"Bunu yapabileceğini hiç bilmiyordun… yani yağmur olmadığı bir yerde yürümeyi, öyle mi?"

"Hayır, bilmiyordum. Buna gereksinim duyana dek."

Yönlendiriciden üflenen sıcak hava, Agnes'ın üşüyen kemiklerini ısıtamamıştı. Yüzüne düşmüş olan ıslak bir tutam saçı arkaya doğru iterken, ellerinin titrediğini fark etti.

"Neyin var senin?" diye sordu Barty.

"Ben biraz… biraz korkuyorum, Barty."

Barty şaşırarak kaşlarını kaldırdı, "Neden?"

"Çünkü sen ıslanmadan yağmurda yürüyebiliyorsun, çünkü sen BAŞKA BİR YERDE yürüyorsun ve o yerin nerede olduğunu ya da her nasılsa SENİN SÜREKLİ ORADA KALIP KALMAYACAĞINI, evet, senin sürekli orada kalıp kalmayacağını ve HİÇ GERİ GELİP GELMEYECEĞİNİ Tanrı bilir, ayrıca, eğer sen bunu yapabiliyorsan, yapabileceğin başka imkânsız şeyler de vardır mutlaka, ama sen ne kadar akıllı olursan ol, bu tür şeyleri yapmanın tehlikelerini bilemezsin… hiç kimse bilemez bunu… ve sonra eğer insanlar senin böyle şeyler yapabileceğini öğrenirlerse, seninle ilgilenecek kişiler ortaya çıkar, seni rahatsız etmek isteyecek bilim adamları ve bunlardan da kötüsü, bir annenin çocuğuyla ilgili haklarından önce ulusal güvenlik gelir, diyecek kişiler olur, SENİ BENDEN ÇALABİLECEK VE SENİ BİR DAHA GÖRMEM İÇİN BANA ASLA İZİN VERMEYECEK KİŞİLER ve bu da benim için ölüm demektir, çünkü ben senin normal, mutlu bir yaşantın, iyi bir yaşantın olsun istiyorum ve seni korumak, senin büyüdüğünü ve böyle olacağını bildiğim

iyi bir insan olduğunu görmek istiyorum, ÇÜNKÜ BEN SENİ HER ŞEYDEN FAZLA SEVİYORUM VE SEN ÖYLE TATLISIN Kİ, BİRÇOK ŞEYİN ANİDEN NASIL KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE TERS GİDEBİLECEĞİNİ FARK ETMEZSİN BİLE.”

Bunların tümünü yalnızca düşünen Agnes, gözlerini kapatıp, “Şimdi düzelirim. Bana bir iki saniye süre tanı, tamam mı?” dedi.

“Korkacak bir şey yok,” diye güvence verdi ona Barty.

Agnes kapının sesini duydu; gözlerini açtığında, küçük oğlan arabadan inmiş ve yine sağanak yağmura çıkmıştı. Onu geri çağırmasına karşın, yürümeye devam ediyordu.

“Anne, bak!” Barty şiddetli yağmur altında kollarını iki yana açarak, arkasına döndü. “Ben korkmuyorum!”

Solukları boğazında tıkanıp kalan ve kalbi hızla çarpan Agnes, arabanın açık kapısından oğlunu izledi.

Barty kendi çevresinde dönüp durduğu sırada, başını arkaya atmış, yüzünü oluk gibi yağmur boşanan gökyüzüne çevirmiş, gülüyordu.

Agnes mezarlıktan arabaya doğru onunla birlikte koşuştururken göremediği şeyi şimdi görebiliyordu, çünkü doğruca ona bakmaktaydı. Ama görmekle bile, kolayca inanılacak bir şey değildi bu.

Barty yağmurda duruyor, yağmurla çevreleniyor, yağmurla kamçılanıyordu, evet, yağmurla. Islak çimenler lastik ayakkabılarının altında şap şap ses çıkarıyordu. Ama gökyüzünden düşen milyonlarca damla vücudunun hiçbir yerine dokunmuyor, tenine bile değiniyordu. Küçük oğlan, nehirde yüzen sazdan yapılmış basit bir kayığın içindeki Musa Bebek gibi kupkuruydu.

Barty’nin doğduğu gece, Joey pikabın çarptığı Pontiac’ta aslında ölü olarak yatarken, bir sağlık görevlisi onu üzerine yatırdıkları tekerlekli masayı ambulansın arka kapısına ittiği sırada, Agnes kocasının orada ayakta durduğunu görmüştü; tıpkı oğlunun yağmurla ıslanmadığı gibi kupkuru bir halde. Ama o rüzgârlı gecede kuru kalan Joey, Agnes’ın şoktan ve kan kaybından ötürü gördüğü bir hayalet ya da bir hayaldi.

Bu Noel akşamının öğleden sonra ışığında görünen Barty ise, ne bir hayaletti ne de bir hayal.

Steyşın vagonun önünde dolaşıp duran, annesine el sallayan ve onun bu şaşkınlığından çok hoşlanan Barty, “Ben korkmuyorum!” diye bağırıyordu.

Kendinden geçen ve korkmakla birlikte hayretten donakalan Agnes, öne doğru eğilip gözlerini kısarak, hızla çalışan sileceklerin arasından oğluna

baktı.

Barty arabaya yaklaştıktan sonra hâlâ elini sallarken, sanki hop hop sırığının üstündeymiş gibi zıplayıp durarak, sol ön lastiğin yanından geçti. Ama küçük oğlan, yaklaşık üç yıl önce o çisili ocak gecesinde görünen babasının hayaleti gibi yarı saydam değildi. Bu bulutlu öğleden sonrasının aynı boğuk ışığı, mezar taşlarını ve dallarından sular süzülen ağaçları gözler önüne sererken, Barty'yi de açıklığa kavuşturuyor, ama kendisinden, ölü olmasına karşın canlıymışçasına ayakta duran Joey'den yansıyan ışık gibi başka bir dünyaya ait hiçbir hayali pırıltı yansımıyordu.

Yüzünde bir sürü komik ifade oluşturan Barty, şaklabanlık yaparak arabanın sürücü penceresine yaklaştıktan sonra, bir parmağını burun deliğinden içeriye sokup, sanki orada değerli bir maden alıyormuşçasına, burnunu karıştırdı. "Ben korkmuyorum, Anne!"

Ağırlığını yitirmiş gibi korkunç bir duyguya kapılan Agnes'in, buna tepki olarak direksiyonu sımsıkı kavrayan ve yumruklaşan elleri acımaya başlamıştı. Yine de, sanki gerçekten de arabadan dışarı süzülüp düğüm düğüm yağmur çilelerine karışma riski varmış gibi, tüm gücüyle direksiyonu tutmaya devam etti. Ama pencerenin ilerisinde duran Barty, Agnes'ın bu yağmurlu güne tam olarak ait olmayan bir oğlandan yapmasını beklediği şeylerin hiçbirini yapmıyordu; ne statik akım yüklü televizyon ekranındaki bir görüntü gibi titreşiyor, ne Sahra Çölü'nün sıcağındaki bir serap gibi parlıyor ne de üstünde buhar biriken bir aynadaki yansıma gibi buğulu görünüyordu.

Herhangi bir oğlan çocuğu kadar etten ve kemikten yapılmıştı. O günün içinde olmasına karşın, yağmurda değildi. Arabanın arkasına doğru ilerliyordu.

Koltuğunda arkaya dönerek başını geriye uzatan Agnes, oğlunu gözden kaybetmemeye çalıştı. Ama Barty'yi göremiyordu. Yüreğini büyük bir korku kapladı, çünkü oğlunun tıpkı Bermuda Şeytan Üçgeni'ndeki gemiler gibi kaybolduğundan emindi.

Ardından, onun yolcu kapısına doğru geldiğini gördü.

Agnes'ın o korkunç ağırlık yitimi duygusu şimdi daha da fazlalaşmış, sanki su üstünde yüzer gibi bir batmazlığa, ruhun o coşkulu hafifliğine dönüşmüştü. Korkusu ise hâlâ yüreğindeydi… Barty için olan korkusu, gelecek korkusu ve az önce gördüğü Yaradılış'ın garip karmaşasının korkusuydu bu… ama hayranlıkla karışık bir şaşkınlık ve çılgın bir umut bu korkuyu biraz olsun bastırmıştı artık.

Barty sırıtarak açık kapıya geldi. Ama ruhu bedeninden ayrılarak havada asılı kalan, tekir kedisiz dişlerin pis pis sırıtışı değildi bu. Tamamen canlı olan Barty'nin sırıtışıydı.

Küçük oğlan arabaya tırmandı. Bir küçük oğlan. Küçücük. Kırılgan. Kupkuru.

Bölüm 57

ÇİN takvimine göre At Yılı olan 1966 ve Koyun Yılı olan 1967, Junior Cain'in kişisel atılımla özgelişim yapması için ona birçok olanak sağlamıştı. '67 yılının Noel Akşamı yağmurda kuru bir halde yürümese de, bu dönem onun büyük başarılar gösterdiği çok zevkli bir süreydi. Ama aynı zamanda rahatsızlık vericiydi de.

At Yılı'yla bunu izleyen Koyun Yılı'nda, birçok olay yaşanmıştı; bir B52'den yanlışlıkla düşen hidrojen bombası, yeri ancak iki ayda tespit edilene dek, İspanya'nın uzaklarında, okyanusta kaybolmuştu. Çin toplumunu geliştirmek amacını güderken otuz milyon insanı da öldüren Mao TseTung, Kültür Devrimi'ni başlatmıştı. Vatandaşlık hakları savunucusu James Meredith, Mississippi'deki bir geçit töreni sırasında tabancayla vurularak yaralanmıştı. Chicago'da meydana gelen bir olayda, Richard Speck adlı bir adam, sıra evlerden oluşan lojmanlarda sekiz hemşireyi öldürmüş ve bu olaydan bir ay sonra, Charles Whitman adında başka bir adam, Texas Üniversitesi'nin kulelerinden birine tırmanarak buradan ateş etmiş ve o da on iki kişiyi öldürmüştü. Dodgers beysbol takımının yıldız atıcısı Sandy Kofax, eklem romatizması nedeniyle emekli olmak zorunda kalmıştı. Grissom, White ve Chaffee adı astronotlar, uzun ve yorucu çalışmalar sonucunda yolculuğa hazırlanan Apollo uzay gemisinin fırlatılışı sırasında, gemi henüz dünyadan ayrılamadan çıkan bir yangın sonucunda ölmüşlerdi. Ünlerine sonsuza dek ün katan kişiler arasında Walt Disney, Spencer Tracy, saksofonist John Coltrane, yazar Carson McCullers, Vivien Leigh ve Jayne Mansfield vardı. Junior, McCullers'in Yalnız Bir Avcıdır Yürek adlı kitabını satın almıştı, ama bu bayanın iyi bir yazar olduğundan hiç kuşkusu yoksa da, kitap kendi zevkine uymayacak kadar garip gelmişti ona. Bu iki yılda dünya depremlerle sarsılmış, hortumlar ve tayfunlarla perişan olmuş, seller, kuraklıklar ve politikacılarla bezginliğe uğramış, hastalıklarla mahvolmuştu. Ve Vietnam'da başlayan düşmanca çatışmalar hâlâ süre gelmekteydi.

Junior, Vietnam'la artık ilgilenmediği gibi, diğer haberlerle de canını sıkmıyordu. Bu iki yılın onu rahatsız etmesinin tek nedeni Vanadium'du.

Hiç tartışmasız nalları dikmiş olan manyak polis, yine de bir tehdit oluşturmaktaydı.

Junior bir süre için, ‘65’in aralık ayında cheeseburgerında bulduğu çeyrekliğin Vanadium’la bir bağlantısı bulunmayan anlamsız bir rastlantı olduğu konusunda kendi kendini neredeyse ikna etmişti. Ayrıca, bu suçu işleyeni aramak amacıyla mutfakta attığı kısacık tur, küçük lokantanın sağlık şartlarına uymadığını anlaması için yeterli yeterli bir neden olmuştu ve mutfağın ölüm taburundaki üstü başı yağlı adamları şimdi yeniden aklına getirdikçe, erimiş peynirin üzerinde, tıpkı Amerika’nın simgesi olan, kanatlarıyla bacakları iyice açık ve gerili o kartala benzer ölü bir kemirgen ya da eski bir çorap bulmadığından ötürü kendini şanslı sayıyordu. Ama 23 Mart 1966’da, yeni ve önemli bir ressam olan Jack Lientry’nin tablolarının koleksiyonunu yapan Frieda Bliss’le yaşadığı kötü bir buluşma deneyiminin ardından çok sarsılmış ve bu olay lokantada yaşadığı olaya bir anlam kazandırınca da, sustalı bıçak yapımı amacıyla tabancaların eritildiği polis projesi için silahını bağışladığına pişman olmuştu. Yine de mart olayından önceki üç ay boyunca iyi bir yaşam sürdürmüştü.

Noel’den Şubat’a dek, güzel Tammy Bean’le bir beraberlik yaşamıştı; borsa analizcisi ve simsarı olan bu genç kadın, aynı zamanda, zalim diktatörlerle dişe dokunur ilişkiler kurabilecek değerli kişiler bulma konusunda da uzmandı. Ayrıca bir kedisever de olan Tammy, sahipsiz kedileri kentin polis ardiyesinde ölmekten kurtaran Kedi Sığınak Evi’nde çalışıyordu ve bu vakfın yatırım uzmanıydı. Aslında ana ihracat maddesi olarak sisal denilen ve ip yapımında kullanılan bitkiyi satan bir Güney Afrika firması için borsada spekülasyon yapan Tammy, sanki firma bunu Kuzey Kore’ye, Pakistan’a, Hindistan’a ve Tanzanya Cumhuriyeti’ne ihraç edilen ve çok talep gören bir kimyasal savaş maddesi olarak satıyormuş gibi tanıtmış ve Sığınak Evi’ne bağışlanan toplam yirmi bin doları, on ay içinde çeyrek milyon dolara dönüştürmüştü.

Tammy’nin yatırım önerilerinden bir süre büyük kâr sağlayan Junior’ın genç kadınla yaşadığı cinsel birlikteliği de muhteşemdi ve Tammy rastlantı sonucu ulaşmadığı tüm doyumları kendisine tattıran bu güçlü ilişki alışverişine teşekkür etmek amacıyla, ona bir Rolex kol saati armağan etmişti. Ve Junior da onun, sayıları önce dört olan, sonra altıya çıkan ve ardından sekize ulaşan kedilerine hiç aldırmamıştı bile. Ama ne yazık ki, 28 Şubat günü sabah saat 2:00’de, Tammy’nin yatağında yalnız başına uyandığı zaman, evin içinde kendisini aramaya çıktığında, onu mutfakta bir

şeyler atıştırırken bulmuştu. Çatal yerine parmaklarını kullanmayı yeğleyen Tammy, teneke bir kutudan, at etinden üretilmiş kedi mamasını yiyor ve bunun üzerine de bir kâse dolusu kremayı midesine indiriyordu.

Bunu gördükten sonra onu öpmek bile kendisine ters geldiği için, ilişkileri sona ermişti.

Bu aynı dönemde operaya merak salan Junior, bir gece, Wagner'in Nibelung'un Yüzüğü adlı eserinin gösterimine gitti.

Müzik onu büyülediği, ama oyunun bir tek sözcüğünü bile anlamadığı için de, özel bir öğretmenden Almanca dersleri almaya başladı.

Bu arada, başarılı bir düşünür olmuş ve Bob Chicane'in eğitimi sayesinde, hayali bowling topuyla sürdürmekte olduğu "tohumlu" yoğun meditasyondan "tohumsuz" meditasyona geçmişti. Bu ileri düşünme biçimi aslında çok daha zordur, çünkü böyle bir meditasyon sırasında hiçbir şey hayal edilmez ve amaç aklı tamamen boş bırakmada yoğunlaşır.

Bir eğitmenin gözetimi altında yapılmayan tohumsuz meditasyon, bir saatten fazla süren oturumlarda hayli riskli olur. Junior bunun bazı tehlikelerini eylül ayında korkuyla fark edecekti. Ama önce, 23 Mart gününden söz edelim: Frieda Bliss'le yaşanan o kötü buluşmadan ve o gece kendi evine döndüğünde orada ne bulduğundan.

O sıralarda henüz yaşayan Jayne Mansfield kadar iri göğüslü olan Frieda, hiçbir zaman sutyen takmıyordu. 1966'da, göğüsleri özgür bırakma modası pek yoktu. Junior önceleri, Frieda'nın sutyen takmamasının onun kendi özgürlüğünü ilan etmesi olduğunu fark etmemişti; bu davranışın onun hafifmeşrep bir kadın oluşu anlamına geldiğini düşünüyordu.

Frieda'yla, "Kontrollü Bağırarak Özgüven Geliştirme" adı altında sürdürülen, erişkinlere yönelik bir üniversite kursunda tanışmıştı. Bu kursa katılanlara, çeşitli hayvanlara ait gerçek seslerin taklitleri yaptırılarak, bastırılmış zararlı duyguların ortaya çıkarılması ve bunlardan arınılması öğretilmekteydi.

Otoriter bir büyükanne baskısı nedeniyle çocukluğunda duygusal bir sarsıntı geçiren Frieda'nın, bundan arınırken tamamen doğru bir biçimde attığı çakal çığlığının etkisinde kalan Junior, ona birlikte çıkma önerisinde bulundu.

Ressamlar konusunda uzman bir halkla ilişkiler firmasının sahibi olan Frieda, akşam yemeğinden sonra, Jack Lientry'nin eserlerinden övgüyle söz edip durdu. Bu ressamın arka planda taze meyvelerle bunlara benzer bir

sürü sembol kullandığı ve ön planda sıska bebekleri resmettiği en son tabloları, eleştirmenlerin büyük beğenisini kazanmıştı.

Özellikle, para düşkünü Tammy Bean’le geçirdiği iki aydan sonra, kültürle yoğrulmuş birisiyle çıkmaktan çok mutlu olan Junior, ilk buluşmalarında onunla cinsel ilişkiye girmemesine şaşırmıştı zaten. Çünkü hafifmeşrep olmayan kadınlar için de dayanılmaz bir erkekti o. Ama ikinci buluşmalarının sonunda, Frieda onu Lientry koleksiyonunu görmesi ve hiç kuşkusuz kendisinin de Cain cinsel coşkunluk aletine binmesi için evine davet etti. Frieda’da, halkla ilişkilere karşılık nakit para yerine Lientry’den kısmi ödenti olarak aldığı, onun yedi adet yağlıboya tablosu vardı.

Bu ressama ait eserler, Junior’ın sanat değerlendirmesi kurslarında öğrendiği büyük sanatın kriterini oluşturuyordu. Ama bunların tümü kendisinin gerçeklik duygusunu yok etmiş, onu sakınganlaştırmış, insanlara karşı onda bir kaygı ve iğrenti uyandırmış ve az önce yediği akşam yemeğinden ötürü pişmanlık duymasına neden olmuştu.

Frieda her eserin tek tek yorumunu yaptığı sırada, gitgide tutarsızlaşmaktaydı. Yemekten önce birkaç kokteyl, yemekte bir şişe Cabarnet Sauvignon’un büyük bir kısmını ve yemekten sonra da iki brendi içmişti.

Junior çok içen kadınları severdi aslında. Çünkü bu tipler genellikle cinsel aşk eğilimi gösterirler ya da en azından erkeklerine karşı dirençli davranırlardı.

Yedinci tabloya geldiklerinde, alkol, zengin Fransız mutfağı ve Jack Lientry’nin güçlü sanatı Frieda’yı perişan etmeye başlamıştı. Titreyerek, bir eliyle tabloya dayandı, utanarak başını öne eğdi ve bir halkla ilişkiler uzmanına yakışmayacak bir harekette bulundu.

Hemen geriye doğru hoplayan Junior, püskürtü alanının dışına tam zamanında çıkmıştı. Ama bu olay, bir aşk macerası yaşama umudunu yalnızca sona erdirmekle kalmamış, kendisini düş kırıklığına da uğratmıştı. Özkontrolü ondan daha az olan bir erkek, yanıbaşında duran, dinozor devrinden kalma bir tabure biçimindeki vazoyu kapar ve Frieda’yı onun içine tıkıştırır ya da bunun tersini yapardı.

Frieda kusmasını bitirdikten sonra, perişan bir halde kendinden geçtiğinde, Junior onu yerde bırakıp, hemen evin diğer odalarını keşfetmeye koyuldu.

On dört ay önce Vanadium’un evini araştırdığından bu yana, insanların yokluğunda onların evlerini turlayarak kendileri hakkında bilgi sahibi

olmak çok hoşuna girmişti. Çünkü bir eve zorla girmekten ötürü tutuklanma riskini göze almak istemiyordu; ayrıca, buluştuğu kadınlarla anahtar değiş tokuşu yapacak kadar uzun süreli bir ilişki sürdürmesi durumunun dışında, bu tür ilişkiler nadir oluyordu. Ne mutlu ki, karşılıklı güvenin ve kolay ilişkilerin yaşandığı bu altın çağda, ancak bir hafta gibi kısa süreli sıcak bir cinsel beraberlik anahtar değiş tokuşu düzeyine ulaşabilmekteydi. Ama böylesi ilişkilerin tek dezavantajı şuydu: Junior evinin kilitlerini sık sık değiştirmek zorunda kalıyordu.

Bu kadınla bir kez daha buluşmak niyetinde olmadığına göre, onun yaşamına ait özel ve eksantrik detayları öğrenmek için elde edebileceği tek şansı şimdi yakalamıştı artık. İşe mutfaktaki buzdolabının ve diğer dolapların içlerini araştırmakla başlayarak, turunu yatak odasında bitirdi.

Junior'ın keşfettiği ilginç kişisel eşyalar arasında onun en çok ilgisini çeken şeyler Frieda'nın silahları olmuştu. Evin birçok yerinde tabancalar vardı; toplu tabancalar, tek elle ateş edilen tabancalar, iki elle ateş edilen tabancalar. Tümü on altı tane.

Bu silahların çoğu kurşun dolu ve kullanıma hazır bir haldeydi, ama orijinal kutularının içinde olan beş tanesi, yatak odasındaki gömme dolabın arkasında duruyordu. Kutulara yerleşik bu beş el tabancasının her birinin üzerindeki orijinal satış etiketinden anlaşıldığına göre, Frieda'nın tüm bu silahları yasal olarak satın aldığı belliydi.

Junior onun bu paranoyasını açıklayacak herhangi bir şey bulamamış, ama küçük kütüphanesinde Caesar Zedd'in altı kitabının olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Kitapların sayfaları kıvrılarak işaretlenmiş ve bazı metinlerin altları koyu renkli kalemle çizilmişti. Yine de, onun bu okuduklarından hiçbir şey öğrenmediği hayli belirgindi. Zedd'in samimi ve düşünceli hiçbir öğrencisi, Frieda Bliss kadar özkontrolden yoksun olamazdı.

Junior kutu içinde duran tabancalardan birini, bir 9 mm'lik yarı otomatiği dolaptan aldı. Frieda dolabının arkasındaki tabancalardan birinin yerinde olmadığını anlayana dek, büyük olasılıkla aylar geçecekti ve o zaman da bunu kimin almış olduğunu öğrenemeyecekti.

Çamaşır dolabıyla şifonyer çekmecelerinin alt kısımları, üzerleri iç çamaşırları ve diğer giyeceklerle örtülerek saklanmış mermi kutularıyla doluydu. Junior bu çekmecelerin birinden de tabancaya uygun 9 mm'lik bir kutu kurşun aldı. Ve ardından, sutyensiz oluşu artık onu cinsel yönden uyandıracak güçte olmayan Frieda'yı hâlâ kendinden geçmiş ve kusmuk kokar bir halde bırakarak, oradan ayrıldı.

Yirmi dakika sonra, evinde kendisine buzlu bir seri hazırladı, içkisini yudumlarken, oturma odasında ayakta duruyor ve satın aldığı iki yağlıboya tablosunu hayranlıkla izliyordu.

Junior, Tammy Bean'in borsa seçimleri sonucunda sağladığı kârların bir kısmıyla Sklent'in ikinci bir yağlıboya tablosunu satın almıştı. Bebeğin Beynindeki Ölümcül Asalak, Uyarlama 6 adlı tablo öylesine iğrendiriciydi ki, sanatçının dehasından hiç kuşkulanılamazdı.

Hurda metalin görkemini seyretmek için, Junior bu kez odanın karşı tarafına geçti. Heykelin çorba kâsesi göğüsleri kendisine Frieda'nın bir o kadar iri göğüslerini ve ne yazık ki sessiz bir çığlıkla açık duran ağzı da onun öğürmesini anımsatıyordu.

Bu çağrışımlardan ötürü sanat zevkini az da olsa yitirdiğini düşünen Junior, Endüstri Kadını'nın yanından uzaklaşırken, dikkati bir anda yerdeki çeyrekliklerde yoğunlaştı. Dişli takımıyla et satırı ayakların dibinde, daha önce burada olmayan üç tane çeyreklik duruyordu.

Kadının metal elleri, hâlâ onları korurcasına, göğüslerinin üzerinde kavuşturulmuştu. Sanatçı, heykelin tırmık uçlu parmaklarında boğumlar oluşturmak için, ellerin üstüne altıgen biçiminde somunlar kaynaklamıştı ve bu somunlardan birinin üzerinde de dördüncü çeyreklik duruyordu.

Sanki Endüstri Kadını, Junior dışarıdayken, bu el üstünde çeyreklik yuvarlama numarasını deniyormuş gibi.

Sanki bu madeni para numarasını ona öğretmek için, bu gece buraya birisi gelmiş gibi.

9 mm'lik tabancayla kurşunlar girişteki masanın üstünde duruyorlardı. Junior titreyen elleriyle tabancanın ve kurşunların kutularını yırtıp açarak, silahı doldurdu. Ve çılgınca kaşınan hayalet ayak başparmağına aldırmamaya çalışarak, evi araştırdı. Bu kez ayak başparmağına kazara ateş etmemekte kararlı olduğundan ötürü, dikkatle hereket etmekteydi.

Vanadium burada değildi; ne sağ ne de ölü.

Ardından, günün yirmi dört saati açık olan bir çilingire telefon eden Junior, çift sürgülü kilidin yenilenmesi için, gece tarifesine göre ekstra para ödedi. Ve ertesi sabah da Almanca derslerini iptal etti. Dayanılması imkânsız bir dildi bu. Sözcükler korkunç uzundu. Ayrıca, yeni bir dil öğrenmek ya da operaya gitmek amacıyla sonsuz saatler harcayamazdı artık. Çünkü Bartholomew'un araştırması için, ona yeterli zaman bırakmayan yaşamı çok doluydu.

Hayvan içgüdüsü kendisine, lokantadaki çeyreklikle şimdi oturma odasında bulduğu çeyrekliklerin, onun Seraphim White'ın piçi Bartholomew'u bulamamasıyla ilgili bir iş olduğunu söylemekteydi. Junior bu bağlantıyı mantıksal olarak açıklayamıyordu; ama Zedd'in öğretisine göre, hayvan içgüdüsü bizlerin hiç bilemeyeceği tek saf duyguydu.

Bu nedenle, telefon rehberlerine her gün daha fazla zaman ayırıyordu. Kent rehberiyle birlikte, Bay Area'nın kapsadığı dokuz ilin tümünün rehberlerini de elde etmişti.

Bartholomew adlı birisi Seraphim'in oğlunu evlat edinmiş ve bu oğlana kendi adını vermiş olmalıydı mutlaka. Meditasyon aracılığıyla öğrenilen sabrı zamanı yakın olan bu işe uygulayan Junior, telefon rehberlerini incelerken, çok geçmeden içgüdüsel bir biçimde, sürekli olarak aklından geçen bir dürtü dizesi geliştirdi: Babayı bul, oğlu öldür.

Seraphim'in çocuğu, Naomi'nin ölümünden bu yana, neredeyse on beş aydır sağdı. Ve bu on beş ayda, kendisinin o küçük piçi çoktan bulmuş ve onu yok etmiş olması gerekirdi.

Şu sıralarda, bazen geceleri uyanıyor ve uykusunda durmaksızın yinelediği belli olan dizeyi kendi kendine yüksek sesle mırıldandığını duyuyordu. "Babayı bul, oğlu öldür."

Junior nisan ayında üç tane Bartholomew keşfetti. Ama öldürmeye hazırlandığı bu kişileri araştırdığında, üçünün de Bartholomew adlı bir çocuğu olmadığını ve hiçbirisinin bir çocuk evlat edinmediğini öğrendi.

Mayıs ayında ise bir başka Bartholomew buldu. Ama bu da doğru kişi değildi. Yine de içgüdüsü ileride ona bunlardan birisinin gerçekten de kendisinin ölümcül düşmanı olduğunu söylerse diye, her adamla ilgili bir dosya tutuyordu. Güvencede olmak için üçünü de öldürebilirdi aslında, ama bu kişiler değişik yasal yetki bölgelerinde olsalar bile, çok sayıdaki ölü Bartholomew, er ya da geç, polisin dikkatini çok fazla çekerdi.

Haziran'ın üçünde yine işe yaramayan bir Bartholomew bulmasının ardından, 25 Haziran Cumartesi günü kendini hayli rahatsız eden iki olayla karşılaştı. İlk olay, mutfaktaki radyosunu açtığında, Beatles'ın başka bir şarkısı olan "Karton Kapaklı Kitap Yazarı"nın liste başına tırmanmasını öğrenmesi ve ikinci olay da, ölü bir kadından kendisine telefon gelmesiydi.

Mükemmel bir Amerikan grubu sayılan Tommy James ve Shondells'in şarkısı "Dalavere" listenin çok aşağılarındaydı; oysa ki Junior bu şarkının Beatles'ın şarkısından daha iyi olduğunu düşünüyordu. Amerikan yeteneğini destekleyecek olan yurtdaşlarının uğradığı başarısızlık onu

sinirlendirmişti. Ülke kendi kültürünü yabancılara devretmeye can atar gibi görünmekteydi.

Radyoyu iğrenti içinde kapatmasının hemen ardından, yani öğleden sonra saat 3:20'de telefon çaldı. Junior o sırada mutfağın kahvaltı bölümünde oturuyor ve önünde Oakland'in telefon rehberi açık duruyordu; ve bu nedenle, "Alo" demek yerine, "Babayı bul, oğlu öldür," diyecekti neredeyse.

"Bartholomew orada mı?" diye sordu bir kadın.

Şaşkınlıktan donakalan Junior, bu soruya hiçbir yanıt verememişti.

Arayan kişi alçak sesle, ama aceleyle, "Bartholomew'la konuşmam gerek, lütfen," diye yalvardı.

Kadının telaşlı ve neredeyse fısıltı halinde çıkan sesi yumuşak olmakla birlikte, başka durumlarda seksi olabilirdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Junior emredercesine, ama bu bir emir sorusu gibi görünse de kullandığı sözcükler ağzından zar zor ve çatlak bir ses tonuyla dökülmüştü.

"Bartholomew'u uyarmam gerek. Bunu yapmak zorundayım."

"Siz kimsiniz?"

Hatta derin bir sessizlik oldu. Ama kadın hâlâ telefonu kapatmamış, dinliyordu. Sanki çok derinlerde bir yerdeymiş gibi olmasına karşın, Junior onun hattın diğer ucunda olduğunu hissediyordu.

Kendini suçlu çıkarabilecek bir şey söyleme tehlikesini fark ederek, dişlerini sıkıp bekledi.

Arayan kadın yine konuştuğunda, sesi sanki çok uzaklardaki krallıklardan gelir gibiydi: "Bartholomew'a söyler misiniz…"

Junior almacı başına öylesine sımsıkı bastırmaktaydı ki, kulağı ağrıyordu.

Ses daha da uzaklaştı. "Ona söyler misiniz… ?"

"Ona ne söyler miyim?"

"Onu uyarmak için, Victoria'nın aradığını."

Klik.

Telefon kapanmıştı.

Junior ölülerin canlanacaklarına inanmazdı. Bir an için bile.

Victoria Bressler'ın yalnızca iki kerenin dışında uzun süreli konuşmasını duymadığından ve telefondaki kadın da çok hafif bir sesle konuştuğundan, ikisinin seslerinin aynı kişiye ait olup olmadığını anlayamamıştı.

Hayır, böyle bir şey olamazdı. Victoria'yı bu telefon konuşmasından neredeyse bir buçuk yıl önce kendisi öldürmüştü. Ve insan ölünce, sonsuza dek yok olurdu. Ayrıca, Junior tanrılara, şeytanlara, Cennet'e, Cehennem'e, ölümden sonra yaşama da inanmazdı. Bir tek şeye inanırdı o: Kendisine. Ama yine de, bu telefon konuşmasını izleyen 1966 yazını, ruhların peşini bırakmadığı birisi gibi geçirdi. Sıcak havalarda bile çıkan ani bir cereyan onu ürpertiyor ve bunun kaynağını bulması için kendisini etrafta dört döndürüyordu. En masum sesler gece yarısı onu yatağından fırlatıyor, evi araştırmasına neden oluyor, göz ucuyla gördüğünü sandığı zararsız gölgelerden irkiliyor, karşısında beliriveren gizli saklı görüntülerle her yanı seğiriyordu.

Bazen de, tıraş olurken banyonun aynasına veya saçlarını tararken girişin aynasına baktığı sırada, arkasında duran ya da hareket eden, dumandan biraz daha belirsiz, karanlık ve buharımsı bir varlık gözüne çarpıyordu. Başka zamanlarda ise, bu varlık aynanın içinde gibiydi. Buna ne odaklanabiliyor ne de bunu fark edebiliyordu, çünkü bu varlığı ne zaman fark etse, o gitmiş oluyordu.

Bunlar hayal gücünün stresten kaynaklanarak yarattığı görüntülerdi tabii.

Stresten kurtulmak için de, gitgide daha fazla meditasyon yapıyordu artık. Zihnini düşüncelerden arındırarak tohumsuz yoğun meditasyon yapmakta öylesine ustalaşmıştı ki, bunun yarım saati bile bir gecelik uyku kadar dinlendiriciydi.

19 Eylül Pazartesi günü, bu kez körfezin karşı tarafında bulunan Corte Madera'ya gittikten ve Bartholomew'la ilgili bir başka yararsız araştırmanın ardından yorgun argın eve döndükten sonra, bu sonu gelmeyen araştırmadan artık bitkin düştüğü ve uğradığı başarısızlıktan ötürü morali bozulduğu için, meditasyona sığınarak sıkıntısından kurtulmayı düşündü. Ve üzerinde yalnızca bir külotla, yatak odasında yere, ipek kumaş kaplı kuştüyü bir yastığın üstüne oturdu. Ardından derin bir soluk alarak, lotus pozisyonun girdi: Belkemiği dimdik, bacaklar bağdaş kurmuş, avuçlar yukarıya bakar biçimde eller hareketsiz.

Geriye doğru ayarlamasını yapıp, "Bir saat," dedi kendi kendine. Altmış dakika sona erince, beyninin saati onu meditasyon durumundan uyandıracaktı.

Gözlerini kapattığında, tohumlu günlerinden kalmış bir hayal görüntü olan bowling topunu gördü. Ama bir dakikadan kısa bir süre içinde bunu

yok edebilmiş ve zihnini şekilsiz, sessiz, rahatlatıcı beyaz bir boşlukla doldurabilmişti.

Beyaz. Yokluk, Bir süre sonra, bu boşluk mükemmelliğindeki sessizliği bir ses bozdu. Bob Chicane. Eğitmeni.

Derin meditasyon durumundan geri dönmesi için, Bob onu yavaşça yüreklendirmekteydi; geri dönmesi, geri dönmesi, geri dönmesi için.

Gerçek bir ses değil, bir anıydı bu. Usta bir düşünür olduktan sonra bile, zihin bu mutluluk dolu ileri derece çevre kayıtsızlığına karşı tepki gösterir, işitsel ve görsel anılarla bunu sabote etmeye çalışırdı.

Dikkatle ilgili tüm zorlu güçlerini kullanan Junior, hayalet Chicane'i susturmak istedi. Ses önce düzenli bir şekilde azalmış, ama çok geçmeden yine daha yükselmiş ve daha ısrarlı olmuştu.

Junior hâlâ hayal etmekte olduğu düzgün beyazlığın içinde kaldığı sırada, önce gözlerinin üstünde bir baskı sezinledi ve bunun ardından o derin iç huzurunu rahatsız eden görsel sanrılar geldi. Birisinin gözkapaklarını kaldırdığını hissetmesinden sonra da, Bob Chicane'in kendisinden birkaç santim ötedeki kaygılı yüzünü fark etti… bir tilkiyi andıran yüz hatları, kıvırcık siyah saçlar ve bir fok balığınınkine benzer bıyıklar. Yine de, Chicane'in gerçek olmadığını varsayıyordu. Ama çok geçmeden bunun yanlış bir varsayım olduğunu anladı, çünkü eğitmen onu lotus pozisyonundan çözmek için çaba göstermeye başladığında, daha önceki o savunucu uyuşukluk duygusunun kendisini terk ettiğini ve şimdi acı çekmekte olduğunu hissediyordu. Dayanılmaz bir acıydı bu.

Boynundan dokuz ayak parmağının uçlarına dek, tüm vücudu zonkluyordu. Ama en kötüsü, yoğun ve burgulu bir acıyla ağrıyan bacaklarıydı.

Chicane yalnız değildi. Onun arkasından kendisine yaklaşan bina yöneticisi Sparky Vox, Junior'ın üzerine doğru eğildi. Yetmiş iki yaşında olmasına karşın, hâlâ bir maymun gibi çevik hareket eden Sparky, uzun kuyruklu maymunlar kadar bile yavaş yürümezdi.

"Size yardım etmesi için, Chicane'in evinize girmesine izin vermiş olmamın bir sakıncası yoktur umarım, Bay Cain." Ama Sparky'nin ön dişleri, tıpkı uzun kuyruklu maymunlarınki gibi birbirinin üstüne binikti. "Bunun acil bir durum olduğunu söyledi bana."

Junior'ı meditasyon pozisyonundan çıkardıktan sonra, onu arkasına doğru iten Chicane, uyluklarıyla baldırlarına çılgınca, gerçekten de çılgınca

masaj yapmaya başladı. “Oldukça kötü kas spazmları geçiriyorsun,” diye açıkladı ardından.

Junior ağzının sağ köşesinden yoğun kıvamda salya aktığını fark edince, yüzünü silmek için, titrek bir halde elinin birini kaldırdı.

Uzun süredir salya akıtmakta olduğu belliydi. Çenesiyle boğazının birleştiği yapış yapış olmayan kısımdaki kurumuş salya, cildinin üstünde donuk donuk parlıyordu.

“Sen kapı ziline yanıt vermeyince, arkadaş, ne olmuş olabileceğini hemen anladım,” dedi Chicane, Junior’a.

Sonra Sparky’ye bir şey söyledi ve yaşlı adam çevik adımlarla dışarıya çıktı.

Junior ne konuşabiliyor ne de zayıf bir sesle bile olsa çektiği acıdan ötürü bağırabiliyordu. Açık ağzından öylesine uzun süredir salya akmıştı ki, boğazı zımpara kâğıdı gibi sertleşmiş, batıyordu. Sanki birkaç tıraş bıçağının jiletini tuzlayarak kıtır kıtır yemiş ve bunlar şimdi gırtlağına saplanmıştı. Göğsünün takır takır hırıltısı, oradan oraya seğirten hamamböceklerinin çıkardığı sese benziyordu.

Sparky içleri buz dolu altı tıkaçlı torbayla geri döndüğünde, az önce uygulanan kaba masaj Junior’ın bacaklarını biraz olsun rahatlatmaya başlamıştı. “Aşağıdaki eczanede yalnızca bu kadar torba vardı.”

Chicane buzları Junior’ın uyluklarına bastırdı. “Ciddi spazmlar yangıya neden olur. Bunun en kötüsü geçene dek, dönüşümlü olarak yirmi dakika buz ve yirmi dakika masaj uygulamak gerekir.”

Spazmın en kötüsü henüz gelmemişti demek.

Junior şimdi en azından on sekiz saattir düşünsel transta kilitlenmiş olduğunun farkındaydı artık. Lotus pozisyonuna pazartesi öğleden sonra saat beşte girmişti… Bob Chicane ise, saati hiç değişmeyen oturumuna salı sabahı on birde gelmişti.

“Sen tohumsuz yoğun meditasyonda, benim şimdiye dek tanıdığım herkesten daha iyisin, hatta benden bile. İşte bu nedenle, gözetim altında olmadan, özellikle senin asla uzun bir oturumda bulunmaman gerekir,” diye azarladı onu Chicane. “Ve en azından, en azından elektronik meditasyon saatini kullanman gerekir. Onu burada göremiyorum, öyle değil mi?”

Junior suçlu bir şekilde başını iki yana salladı.

“Hayır, onu görmüyorum,” diye yineledi Chicane. “Meditasyonda maratona çıkmanın hiçbir yararı yoktur. Yirmi dakika yeterlidir, arkadaş. En fazla yarım saat. Sen beyninin saatine güvendin, öyle değil mi?”

Utanan Junior, evet anlamında başını salladı.

“Ve kendini bir saate göre ayarladın, öyle değil mi?”

Junior bu soruya yanıt olarak başını sallayamadan, spazmların en kötüsü gelmişti: İnsanı felce uğratan mesane sancısı nöbetleri.

O uzun trans halindeyken, altını ıslatmamış olduğundan ötürü kendi kendine şükretti. Ama bu lanet krampları çekmektense, onu küçük düşürecek her türlü olayı şimdi sevinçle kabullenebilirdi.

Sparky’yle birlikte onu banyoya doğru zarzor sürükledikleri sırada, “Aman Tanrım,” diye homurdandı Chicane.

Junior’in rahatlama gereksinimi ifade edilemeyecek kadar fazla ve işeme isteği karşı konulamayacak kadar çoktu, ama çişini salamıyordu. İdrar yolunun doğal işlevi, on sekiz saatten fazla süreyle yaptığı yoğun meditasyon sonucunda durmuş ve o altın çeşme şimdi sımsıkı kilitlenmişti. Ne zaman rahatlamaya çalışsa, yeni ve daha korkunç bir krampla sarsılıyordu. Sanki idrar yoluna Boulder Barajı inşa edilmiş ve şişen sidik torbasını da Mead Gölü’nün suları doldurmuştu.

Junior tüm yaşamı boyunca, birisini öldürmeden önce bile böylesine acı çekmemişti.

Öğrencisinin fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak tehlikeyi atlattığından emin olmadan oradan ayrılmak istemeyen Bob Chicane, saat üç buçuğa dek Junior’ın yanında kaldı. Ama ayrılırken, ona bazı kötü haberler verdi: “Seni artık öğrenci listemde tutamam, arkadaş. Üzgünüm, ama sen benim için çok fazla duyarlı birisin. Çok fazla. Yaptığın her şeyde. İlişkin olan tüm kadınlar konusunda, sanat konularının tümünde, o telefon rehberlerinin tümü neyle ilgiliyse o konuda ve şimdi de meditasyon konusunda. Benim için çok fazla duyarlı, fazla takıntılısın. Üzgünüm. İyi bir yaşantı sürdürmen dileğiyle, arkadaş.”

Junior mutfaktaki kahvaltı bölümünün masasında oturmuş, bir demlik kahve içmeye ve kesme çikolatalı Sara Lee kekinin tümünü yemeye hazırlanıyordu.

Kendisini felce uğratan mesane nöbetleri geçtikten ve Mead Gölü’nün sularını boşalttıktan sonra, genellikle pek görülmeyen, ama bazen kendiliğinden oluşabilecek bir trans durumuna dönmesini önlemek için, Chicane ona bol miktarda kafein ve şeker tüketmesini önermişti. “Senin yaptığın kadar uzun bir süre alfa dalgalarına maruz kaldıktan sonra, hemen uyuma gereksinimi duymaman gerekir aslında.”

Güçsüzleştiğini fark eden ve tüm vücudu ağrıyan Junior, zihinsel olarak yenilendiğini ve çok atik bir halde olduğunu hissediyordu.

Durumunu ve geleceğini daha ciddi bir biçimde düşünmesinin zamanı gelmişti artık. Şimdiye dek yapmış olduğu özgelişim hâlâ övgüye değerdi, ama bazı davranışları konusunda daha yoğun bir çaba göstermesi gerekmekteydi.

Kendisiyle ilgili herhangi bir durumda sıra dışı birisi olma eğilimi gösteriyordu. Bob Chicane bu konuda haklıydı: Başkalarından daha fazla yeteneğe ve bunları kullanacak enerjiye sahip olması nedeniyle, birçok kişiden daha duyarlıydı.

Geçmişe bakılırsa, meditasyon ona uygun bir yöntem olmamıştı. Pasif bir etkinlikti bu; kendisi ise doğuştan hareketli birisiydi ve harekete geçtiğinde, dünyanın en mutlu insanı oluyordu.

Meditasyona sığınmasının nedeni, Bartholomew’u ararken sürekli olarak yenilgiye uğradığı için öfkelenmesi ve çeyrekliklerle, ölülerden gelen telefonlar gibi anormal deneyimlerden ötürü rahatsız olmasıydı. Ve bunları fark edip kabullenmeye çalıştığında, daha fazla rahatsızlık duyuyordu.

Bilinmeyen bir şeyden korkmak zayıflıktır, çünkü insan kontrolünün dışındaki yaşamın birtakım boyutları olduğu varsayılmaktadır. Zedd’in öğretisine göre, hiçbir şey bizim kontrolümüz dışında değildir ve doğa, tıpkı elma püresi yapan bir aygıt gibi hiçbir gizemli yanı olmayan, akılsız bir öğütme makinesidir yalnızca. Ayrıca, bilinmeyen bir şeyden kaynaklanan korkunun zayıflık olmasının nedeni, bunun bizi alçakgönüllüleştirmesidir. Caesar Zedd alçakgönüllülüğün yenilgiye uğrayanlara özgü bir şey olduğunu şiddetle savunur. Toplumsal ve finansal gelişimi amaçlamak için, ayaklarımızı sürüyüp başımızı öne eğerek ve kendimizi hiç beğenmediğimizi belirterek, sanki alçakgönüllüymüş gibi görünmemiz yeterlidir, çünkü hilekârlık, uygarlığın geçerliliğidir. Ama eğer biz gerçek alçakgönüllülükle durmaksızın boğuşursak, Zedd’in “sevginin yenilgiyle karışık duygusal çamuru ve bunun kötü yazgısının olasılığı” diye adlandırdığı insanlık yığınından değişik birisi olamayız.

Kendiliğinden oluşabilecek bir sapma sonucunda düşünsel katalepsiye girmesini önlemek amacıyla, parça çikolatalı kekle kahveye iyice güç veren Junior, zayıf davrandığım, bilinmeyenle karşılaşmak yerine ondan korkup geri çekildiğini erkekçe kabul etmekteydi. Çünkü hiçbirimiz bu dünyada kendimizden başka kimseye güvenemeyeceğimizden, kendi kendimizi

aldatmak tehlikelidir. Ve işte o da bu zayıflığını açıkça kabul ettiği için, şimdi kendi kendini daha çok beğeniyordu.

Bu son olaylarla artık uslandığını düşündüğü için de, meditasyondan vazgeçmeye ve yaşam zorluklarının üstesinden gelme konusunda denenen tüm pasif yöntemlerden kaçınmaya yemin etti. Bilinmeyenden korkup kaçmak yerine, bunu keşfetmeliydi. Ayrıca, bu keşifleri sırasında, bilinmeyenin yalnızca tapyoka ezmesi, elma püresi ya da her neyse öyle bir şey olduğunu kanıtlayacaktı.

Bundan böyle hayaletler, insanların peşini bırakmayan ruhlar ve ölülerin intikamıyla ilgili mümkün olduğunca çok bilgi edinmeliydi.

1966'nın geri kalan kısmında, Junior Cain'in yaşamında yalnızca iki belirgin anormal olay oldu; birincisi 5 Ekim Çarşamba günü.

Gözde sanat galerilerini dolaşarak en yeni eserleri gözden geçirmek amacıyla çıktığı kültür turunda, sıra en nihayet Galeri Coquin'in vitrinine gelmişti. Bu kalabalık caddeden geçenlerin kolayca görmeleri için, ünlü eserlerin sergilendiği vitrinde şimdi Wroth Griskin'in heykelleri bulunuyordu. Her biri en azından iki yüz elli kiloluk iki büyük parçayla, kaidelerin üzerlerine yerleştirilmiş daha küçük yedi bronz heykel.

Geçmiş yıllarda bir hükümlü olan Griskin, birçok sanatçıyla yazarın çabaları sonucunda şartlı salıverilmeden önce, ikinci derece cinayetten on bir yıl hapis yatmıştı. Büyük bir yetenekti Griskin. Kendisinden önce hiç kimse bronz aracılığıyla bu derece şiddeti ve öfkeyi yansıtmayı başaramamıştı; Junior uzun zamandan beri, ileride tamamlamayı arzu ettiği koleksiyonunun listesine bu sanatçıdan da bir eser eklemişti.

Galerinin vitrininde sergilenen dokuz heykelden sekizi öylesine rahatsızlık vericiydi ki, oradan geçerken bunlara gözü ilişen çoğu insan beti benzi atmış bir halde hemen başını çeviriyor ve hızla yoluna devam ediyordu. Herkes sanat uzmanı olamazdı tabii.

Dokuzuncu parça ise bir sanat eseri olmadığı gibi, kesinlikle bir Griskin yapıtı da değildi ve hiç kimseyi, onu sarstığının yarısı kadar bile sarsmazdı. Siyah bir kaidenin üzerinde, Thomas Vanadium'un kafatasını çatlatan ve o polisin önceden ablak olan yüzünü daha da ablaklaştıran alaşımlı şamdanın eşi duruyordu.

Gri şamdan siyah bir maddeyle beneklenmişti. Yanık kömürdü bu belki. Sanki bir yangında kavrulmuş gibi.

Şamdanın üst kısmındaki mum tablasıyla mum haznesinde şarap kırmızısı tonunda bir sızıntı izi vardı. Eskiden kalma kan lekeleri renginde.

Ve bu uğursuz kuru kan damlalarından, sızıntı hâlâ ıslakken şamdana yapıştığı belli olan birkaç diken diken saç teli fışkırmıştı. İnsan saçına benziyordu bunlar.

Junior damarlarındaki kanın korkudan çekildiğini hissettiği sırada, her an felç geçireceğinden kesinlikle emin bir halde, akıp duran kalabalığın arasında öylece kalakaldı.

Ardından, gözlerini kapattı. İçinden ona kadar saydı. Ve sonra gözlerini açtı.

Şamdan hâlâ kaidenin üzerinde duruyordu.

Doğanın yalnızca aptal bir makine olduğunu, onun gizemlilikten hayli yoksun bulunduğunu ve bilinmeyenin peçesini kaldırmaya cesaret ettiğinizde bunun sizin için daima aşinalığını kanıtlayacak bir şey olduğunu kendi kendine anımsatan Junior, hareket edebildiğini fark etti. Ayağının her biri Wroth Griskin'in kalıp kullanılarak yapılmış bronz heykelleri kadar ağırmış gibi görünmesine karşın, yine de kaldırımı geçip Galeri Coquin'e girdi.

Üç büyük odanın ilkinde ne müşterileri bulmak mümkündü ne de burada çalışan elemanları. Çünkü sergilenen eserlere yalnızca bakmak için gelen insanlarla ve onlara samimiyetsiz nezaket gösteren satış personeliyle dolu olan yerler, sadece ucuz galeriler olurdu. Oysa çok talep gören değeri yüksek sanat eserlerini müşterilere adeta kılı kırk yararcasına satan elemanların çalıştırıldığı Coquin gibi üst düzey bir kuruluşta, avam takımının etrafta alık alık dolaşmasına pek izin verilmezdi.

Gürültü oluşmayacak biçimde tasarımlanmış, boş bir cenaze evi kadar sessiz olan ikinci odayla üçüncüsünde de hiç kimse olmamasına karşın, son odanın arkasına gizlenen bir büro göze çarpıyordu. Junior belli ki, kapalı devre güvenlik kameralarının eşliğinde, üçüncü odanın karşı tarafına geçtiği sırada, onu karşılamak için, bürodan bir adam süzüldü.

Uzun boylu ve kır saçlı galerici, yontudan çıkmış gibi görünen yüz hatları ve bilgiç, emredici tavırlarıyla asil bir jinekologu andırıyordu. İyi bir terzi elinden çıktığı belli gri bir takım elbise giymiş ve Wroth Griskin'in toyluk günlerinde bunun için cinayet işlemiş olabileceği, altın bir Rolex kol saati takmıştı.

Korkudan ağzı kuruyan ve şimdi ölmesine ve çürümekte olmasına karşın yine de San Francisco sokaklarında dolaşan manyak polisin çılgın görüntüleriyle aklı karmakarışık olan Junior, sakin görünmeyi başararak, “Daha küçük Griskinlerin biriyle ilgileniyorum,” dedi.

Sanki müşterisinin sergilenen eserlerle birlikte kaidesinin de fiyata dâhil olup olmadığını soracağından kuşkulanmış gibi burnunu buruşturan kır saçlı ünlü galerici, "Evet?" diye yanıtladı.

"Aslında ben üç boyutlu yapıtlardan çok yağlıboya tabloların hayranıyım," diye açıkladı Junior. "Gerçekten de öyle, elimdeki tek heykel Poriferan'a ait."

Kendisinin bir başka galeriden, on sekiz aydan daha kısa bir süre önce, dokuz bin dolardan biraz daha fazlaya satın almış olduğu Endüstri Kadını, o günün pazarında en azından otuz bin dolar ederdi; Bavol Poriferan'ın ünü öylesine hızlı yükselmişti.

Galericinin buz gibi tavırları, Junior'ın bu tür bir zevki ve yüklü mali kaynakları oluşunu kanıtlamasıyla, biraz yumuşamıştı. Ardından, hangisi olduğunu söylemesi güç belli belirsiz bir yüz ifadesiyle ya gülümser ya da suratını ekşitir bir halde, kendisini galerinin sahibi Maxim Coquin olarak tanıttı.

"Benim ilgimi çeken," diye belirtti Junior, "şamdana benzer bir şey. Diğerlerinden oldukça farklı bir parça bu."

Aklı karıştığı belli olan galerici, cilalı akçaağaç döşemelerin üstünde sanki tekerleklerle kayıyormuş gibi süzülerek, üç odayı geçip vitrinin bulunduğu kısma geldi. Ama şamdan orada yoktu. Daha önce onun durduğu kaidenin üzerinde şimdi Griskin'in küçük bronz heykellerinden biri duruyordu; heykel öylesine aşırı bir parlaklıktaydı ki, buna çabucak göz atılsa dahi, kendisine benzer rahibelerle suikastçılara bile kâbuslar gördürürdü.

Junior durumu açıklamaya çalıştığında, Maxim Coquin ona elleri kanlı bir şüphelinin kendini savunuşunu dinleyen bir polisinki kadar kuşkulu bir yüz ifadesiyle baktıktan sonra, "Wroth Griskin'in şamdan yapmadığından hayli eminim ben," dedi. "Eğer aradığınız şey buysa, size Gump'in ev eşyaları bölümünü tavsiye ederim."

Hem kızan hem de küçük düşen, ama hâlâ korku içinde olan ve tüm benliğini kaplayan bu duygularla medyatik bir palyaçoya dönüştüğünü hisseden Junior, galeriden ayrıldı.

Dışarı çıktığında, vitrine bir kez daha bakmak için arkasına döndü. Vitrin camının yalnızca o tarafından doğaüstü bir biçimde görülebilecek şamdanı görmeyi umuyordu, ama orada yoktu.

Junior, sonbahar boyunca, hayaletler, umacılar, ruhların dadandığı evler, hayalet gemiler, ruh çağırma seansları, ruhlarla konuşma, ruhların

görünmesi, ruhlarla yazışma, ruh görüntülerinin kaydedilmesi, transa geçerek ruhlarla konuşma, sihirbazlık, şeytan kovma, yıldız falı, ispritizma tahtası açıklamaları ve iğne oyası konularında art arda kitaplar okuyup durdu.

Geniş kültür sahibi olan ve özgelişim yapan bir insanın üstünleşeceği bir el sanatına sahip olması gerektiğine inanmaya başladığı için de, bunların arasında çömlekçilik veya dekupajcılıktan daha fazla ilgisini çeken tür iğne oyası olmuştu. Çünkü çömlekçilik için bir çömlek çarkına ve havaleli bir tuğla fırınına gereksinim duyacaktı; onlarca kâğıdın kesilmesini ve o küçücük parçacıkların yapıştırılmasını gerektiren resim sanatı ise onca zamk ve vernikle birlikte fazla dağınık bir işti. Aralık ayında ilk eserine başladı: Caesar Zedd'in "Alçakgönüllülük yenilgiye uğrayanlara özgüdür" vecizesini, kenarlardaki geometrik desenin çevrelediği küçük bir yastık kılıfı.

Junior hayalet avcılığını sürdürdüğü, telefon rehberlerinden birinde Bartholomewlar'i aradığı ve iğne oyası üzerinde çalıştığı yoğun bir günün ardından, 13 Aralık sabahı saat 3:22'de bir şarkıyla uyandı. Tek bir sesti bu. Enstrüman eşliği yoktu. Bir kadın şarkı söylüyordu.

Siyah ipek şeritli beyaz ketenden yatak takımının o muhteşem rahatlığında önce mahmur mahmur yatıp duran Junior, kendisinin hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaki alacakaranlıkta olduğunu ve şarkının da gördüğü düşün arta kalan bir parçası olması gerektiğini düşündü. Ses yükselip alçalmasına karşın, öylesine hafifti ki nağmeyi hemen ayırt edememişti; ama bunun "Bana Bakacak Birisi" olduğunu fark edince, yatakta doğrulup oturdu ve üstündeki örtüyü bir kenara alıverdi.

Ardından, evin içinde dolaştığı yerlerin ışıklarını açarak, bu serenadın kaynağını aradı. Elinde, ziyaretçi bir ruha karşı aslında yararsız olabilecek 9 mm'lik tabancasını taşıyordu; ama hayaletlerle ilgili olarak okuduğu bir sürü kitap, bunların gerçekliği konusunda onu hâlâ ikna edemediği için, kurşunların ve ayrıca alaşımlı şamdanların etkinliğine olan inancını yine de yitirmemişti.

Belli belirsiz duyulmasına ve biraz da uğultulu olmasına karşın, kadının şarkıyı mırıldanışı öylesine kusursuz ve öylesine düzgün bir perdedendi ki, bu icraat bir orkestra eşliğinde söyleniyormuş kadar kulağa hoş geliyordu. Ama yine de, şarkının rahatsızlık verici bir yönü, garip bir özlem ifade eden, insanın yüreğini delen bir hüznü vardı. Kadının sesi, sözcüğün tam anlamıyla etkileyiciydi.

Junior bu sesin peşinden gittikçe, ses ondan kaçıyordu. Şarkı hep bir yandaki odadan yükseliyormuş gibi oluyor, ama o odanın kapısından içeriye girince, sanki az önce ayrıldığı odadan geliyormuş gibi duyuluyordu.

Şarkı üç kez biter gibi oldu, ama iki kez, tam bunun bittiğini düşündüğünde, nağmeler yeniden başladı ve sessizlik ancak üçüncü kez sürdü.

Bir şato kadar sağlam inşa edilmiş olan bu heybetli eski bina çok iyi yalıtılmıştı; diğer dairelerdeki sesler nadiren duyulurdu. Ve Junior şimdiye dek herhangi bir komşunun sesini, konuşma ya da bu durumdaki gibi şarkı sözlerini, onları anlayabilecek kadar net bir biçimde hiç duymamıştı.

Şarkıyı söyleyenin ölen hemşire Victoria Bressler olduğundan kuşkuluydu, ama bu sesin, kendisini 25 Haziran'da arayan ve Victoria olduğunu öne sürerek Bartholomew'un acilen uyarılmasını isteyen kişinin telefonda duyulan sesiyle aynı olduğuna inanıyordu.

Sabah saat 3:31'di, ama kışın ilk günlerinin şafak vaktine bile daha çok zaman olduğu halde, yatağa dönemeyecek kadar uykusu kaçmış, söylenen hayalet şarkı onda tatlı, melankolik ve hoş olmasına karşın tehdit ediliyormuş gibi bir duygu uyandırmıştı.

Duş alıp güne erken başlamayı düşündü. Yine de Sapık filmini aklından çıkaramıyordu. Kadın kıyafeti giyen ve elinde bir kasap bıçağı olan Anthony Perkins'i.

İğne oyası da bir işe yaramamıştı. Elleri doğru biçimde iplik atamayacak kadar kötü titriyordu.

İçinde bulunduğu ruh hali, umacılar filan gibi yaratıklarla ilgili bir şeyler okumasını gerektiriyordu. Ama böyle yapmak yerine, telefon rehberlerini alarak mutfağın kahvaltı bölümünde oturdu ve Bartholomew'la ilgili araştırmasını sürdürdü.

Babayı bul, oğlu öldür.

Junior yalnızca dokuz günde, dört güzel kadını yatağa attı: Birincisini Noel akşamı, ikincisini Noel gecesi, üçüncüsünü yılbaşı akşamı ve dördüncüsünü de yılbaşı günü. Ve yaşamında ilk kez, dört ilişkisinden de zevk alamadı.

Bunun nedeni, performansını yitirmesi değildi tabii. O her zaman olduğu gibi bir boğa, bir aygır, doymak bilmez bir keçi ilahtı. Sevgililerinden hiçbirisi bu durumdan yakınmamıştı; onlarla işini bitirdiğinde, hiçbirisinin yakınacak gücü kalmamıştı zaten. Yine de eksik bir şey vardı.

İçinde bir boşluk hissediyordu. Tamamlanmamış bir duygu Güzel olmalarına karşın, bu kadınların hiçbirisi onu Naomi'nin tatmin ettiği kadar derinden tatmin etmemişti.

'Bu eksik şey' in aşk olup olmadığını merak ediyordu. Naomi'yle birlikte cinsellik muhteşemdi, çünkü her ikisi de bundan aynı derecede, fiziksel zevkten çok daha derin bir zevk almışlar ve bir diğerine öylesine yakınlaşmışlar, duygusal ve entelektüel açıdan birbirleriyle öylesine bütünleşmişlerdi ki, sanki onunla sevişmek kendi kendisiyle sevişmek gibiydi; bundan daha büyük bir yakınlığı yaşaması olanaksızdı artık.

Yeni bir gönül arkadaşına özlem duyuyordu. Ama özlem ne denli büyük olursa olsun, bunun yanlış bir kadını doğru olana dönüştüremeyeceğini bilecek kadar da akıllıydı. Aşk ne talep edilebilir, ne planlanabilir ve ne de üretilebilirdi. O da ima bir sürpriz olarak gelir ve onu en az beklediğiniz bir sırada size sinsice yaklaşırdı; tıpkı elbise giyen Anthony Perkins gibi.

Kendisinin yapabileceği tek şey ise beklemekti. Ve umut etmek.

1966 yılının sonlarıyla 1967 yılı, dikiş iğnesinin icadından bu yana, kadın modasının en büyük gelişimi olan mini etekle ardından mikrominiyi getirdiğinde, umut etmeye katlanmak biraz daha kolaylaşmıştı. Ne yazık ki, bir İngiliz modacı olan Mary Quant, harika kreasyonlarıyla İngiltere'yi ve Avrupa'yı çoktan fethetmişti zaten ve şimdi de, o psikopatça alçakgönüllülüğün karanlık çağlarından Amerika'yı kurtarmaktaydı.

Efsanevi kent San Francisco'nun her yerinde, baldırlarla dizler ve gergin uylukların muhteşem kısımları gözler önündeydi artık. Ve bu durum kendisinin özündeki hayalperest romantiği öne çıkardığı için, Junior mükemmel kadına, ideal sevgiliye, yarısını yitirdiği yüreğine uyan eşe karşı gittikçe daha fazla özlem duyuyordu. Ama tüm yıl boyunca en uzun süre gelen ilişkisi, hayalet şarkıcıyla olanıydı.

18 Şubat'ta, ruhlarla iletişim kurma dersinin ardından öğleden sonra eve döndüğünde, ön kapıyı açarken şarkı söylendiğini duydu. Aynı sesi. Ve o aynı lanet şarkıyı. Tıpkı eskisi gibi uzaktan, durmaksızın yükselip alçalarak.

Çabucak sesin kaynağını araştırmasına karşın, bunu izleyeli daha bir dakika bile olmadan, ses uzaklaştı. Aynen o aralık gecesinde olduğu gibi; ama bu kez şarkı yinelenmedi.

Junior bu gizemli şantözün kendisi evde yokken şarkı söylemesinden rahatsız olmuş, buna öfkelenmiş ve tacize uğradığı duygusuna kapılmıştı.

Aslında buraya kimse girmemişti tabii. Ve o hâlâ hayaletlere inanmadığı için, kendisinin yokluğunda evinde bir ruhun dolaştığına inanmıyordu. Ama

yine de, şimdi şarkının duyulmadığı odalarda şaşkınlık ve öfke içinde dolaştığı sırada, bu tacize uğramışlık duygusu içinde gitgide büyümekteydi.

19 Nisan'da, uzaya boş olarak fırlatılan Surveyor 3 ay yüzeyine indikten ve dünyaya fotoğraflar yollamaya başladıktan sonra, Junior sabah duşundan çıktığında, aydan bile daha uzaktaki başka dünyalardan bir yerden yükseliyormuş gibi gelen o garip şarkı sesini yeniden duydu.

Çıplak bir halde ve üzerinden sular damlayarak, hemen evin içinde dolaşmaya başladı. Ses, tıpkı 13 Aralık gecesinde olduğu gibi, incecik havadan yükseliyordu sanki: önce önünde, sonra arkasında, ardından sağında ve şimdi de solunda. Ama bu kez, şarkı öncekinden daha uzun sürmüştü, duyulan sesin ısıtma kanallarından geldiğinden şüphelenecek kadar uzun. Bu odaların tavanları yerden üç metre yüksekteydi ve ısıtma kanallarının ağızları da tavana yakın yerlere açılıyordu.

Üçe katlanır bir merdiven kullanan Junior, sesin kaynağının bunlar olup olamayacağını belirlemek amacıyla, oturma odasındaki kanallardan birine yaklaşmayı başardığı anda, şarkı birdenbire kesiliverdi. Ve ayın son günlerine doğru, Sparky Vox'tan, binadaki her dairenin dört borulu, santrifüjlü, bağımsız bir kanalı olduğunu öğrendi. Bu tür ısıtma-soğutma sisteminde, seslerin bir daireden diğerine geçmesi imkânsızdı, çünkü hiçbir daire aynı kanalı kullanmıyordu.

1967'nin ilkbaharı, yazı ve sonbaharında, yeni kadınlarla tanışan Junior, bunların birkaçını yine yatağa attı; tavladığı her kadının daha önce asla yaşamadığı deneyimleri onunla birlikte paylaştığından hiç kuşku yoktu. Yine de yüreğinde süre gelen o boşluktan hâlâ yakınmaktaydı.

Birkaç buluşmanın ötesinde, bu güzellerin hiçbirisinin peşinden koşmamış ve onlar kendisini kaybetmekten ötürü mutlaka üzülseler bile, kendileriyle işi bitince, bu kadınların da hiçbirisi onun peşinden koşmamıştı. Ama hayalet şarkıcı, erkeğinin peşinden koşma konusunda, kanlı canlı hemcinslerinin gösterdiği bu çekimserliği göstermiyordu.

Temmuz ayında, Junior bir sabah halk kütüphanesine gittiğinde, esrarengiz olaylarla ilgili değişik eserler bulmak için onlarca kitap arasında araştırma yaparken, hayalet ses yakınlardan bir yerden yine yükseliverdi. Şarkı burada, kendisinin evinde olduğundan daha hafif bir halde duyuluyordu, mırıltıdan daha yüksek ve daha tehditkâr bir biçimde.

İki kütüphane görevlisi, onları son olarak gördüğünde ön masadaydılar, ama şimdi bu icraatı duyamayacak kadar gözden uzak bir yere gitmişlerdi.

Kütüphane açıldığında, kendisi kapıda bekliyordu ve şimdiye dek başka hiçbir görevli görmemişti.

Sıra sıra kitapların arasındaki açıklıklardan koridoru da göremiyordu, çünkü kitap raflarının arka kısımları yekpare tahtadandı.

Yüksek bir duvar oluşturan ciltli kitaplar, tıpkı içinden çıkılmaz sözcüklere benzer bir ağ şebekesi meydana getiriyordu.

Junior önce yavaş hareketlerle bir koridordan diğerine geçti, ama ardından daha hızlı hareket etmeye başladı; bir sonraki ya da ondan sonraki dönemeçte şarkıcıyı bulabileceğinden neredeyse emindi. Önündeki köşeden kayıp giderken gözüne çarpmış olan şey, o kadının geriye düşen gölgesi miydi yoksa? Bu koridorlardan geçmesinin ardından, havada hissedilen şey de onun kadınsı kokusu muydu acaba?

Labirentin yeni bölümlerine doğru ilerledikten sonra, yine geriye, geldiği yere döndü; durmaksızın bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu, garip olaylar bölümünden modern edebiyat bölümüne, tarih bölümünden modern bilim bölümüne ve işte bir kez daha garip olaylar bölümündeydi; gölge daima öylesine çabuk ve öylesine çevresel bir biçimde görünüp kayboluyordu ki, bir hayal bile olabilirdi; bu yıllanmış kitap sayfalarının ve cilt zamklarının kokuları arasındaki o kadın kokusu da öyleydi, bir hissediliyor, bir yok oluyordu; uzun süre koridorlarda dönüp durduktan sonra, bir anda duraksadı, soluk soluğaydı, ama duraksamasının nedeni şarkıyı bir süredir duymadığını fark etmesinden kaynaklanmıştı.

1967’nin sonbaharında, Junior yüzbinlerce telefon listesi gözden geçirdi; ara sıra ender rastlanan bir Bartholomew keşfediyordu. San Rafael’de veya San Anselmo’da. Ama bunları bulup araştırdığında, hiçbirisinin Seraphim White’ın piçiyle bir bağlantısı olmadığı ortaya çıkınca, tümünü elimine etti.

Yeni kadınlarla sürdürdüğü ilişkilerinin ve iğne oyasıyla işlediği yastıklar uğraşısının arasında da ruh çağırma seanslarıyla hayalet avcılarının konferanslarına katıldı, ruhların dadandığı söylenilen evleri ziyaret etti, garip olaylarla ilgili daha birçok kitap okudu ve hatta ünlü bir medyumun fotoğraf makinesinin karşısında oturup poz bile verdi; bu medyumun çektiği fotoğraflarda, fotoğrafı çekilen kişinin çevresine toplanan iyi ya da kötü niyetli varlıkların görüntüleri oluşuyordu bazen, ama onun durumunda, medyum hiçbir belirgin ruh saptayamamıştı.

Junior 15 Ekim’de, Sklent’in üçüncü bir yağlıboya tablosunu satın aldı: Yürek, Durmaksızın Kıvranan, Durmaksızın Hareket Eden Solucanlarla

Hamam Böceklerinin Yuvasıdır, Yorum 3. Ve bunu kutlamak için, galeriden ayrıldıktan sonra, bira içip cheeseburger yemek niyetiyle, Nob Hill'deki Fairmont Oteli'nin kahvehanesine gitti. Fastfood lokantalar yerine daha çok restoranlarda yemek yemesine karşın, '65'in Aralık ayında, yarı erimiş çedar peynirinin içinde bir çeyreklik bulmasından bu yana, yirmi iki aydır hiçbir yerde burger ısmarlamamıştı. Gerçekten de, o zamandan beri, restoranlarda bile sandviç ısmarlama riskine girmemiş ve seçimlerini tabakta açık olarak servis yapılan yiyeceklerle sınırlamıştı.

Fairmont'un kahvehanesinde, kızarmış patates, cheeseburger ve lahana salatası ısmarladı. Ve burgerinin pişirilerek, ama ekmeğin arasına konmadan servis yapılmasını istedi: ayrıca, yuvarlak ekmeğin iki yarısının içleri görünür bir biçimde tabağa konmasını ve köftenin ekmeklerden ayrı olarak yeleştirilmesini, etin yanına bir dilim domatesle bir dilim soğan ilave edilmesini ve bir dilim erimemiş peynirin de ayrı bir tabakta getirilmesini.

Şaşıran, ama bu isteğe uyan garson, öğle yemeğini aynen rica edildiği şekilde getirdi.

Köfteyi bir çatalla kaldıran Junior, bunun içinde çeyreklik bulamayınca, eti yarım ekmeklerden birinin üstüne koydu. Ardından diğer malzemeleri de ekleyerek sandviçini oluşturduktan sonra, buna ketçap ve hardal dökerek kocaman, lezzetli ve tatminkâr bir lokma ısırdı.

Yandaki masadan kendisine bakıp duran bir sarışını farkettiğinde, ona gülümseyip göz kırptı. Kadın onun standartlarına göre yeterince çekici değilse de, saygısız davranmak için bir neden yoktu.

Sarışın, Junior'ın kendisiyle ilgili bu değerlendirmesini hissetmiş ve onu etkileme şansının fazla olmadığını fark etmiş olmalıydı, çünkü hemen başını çevirmiş ve bir daha ona hiç bakmamıştı.

Burgerin başarılı tüketiminin ve koleksiyonuna kattığı üçüncü Sklent tablosunun verdiği mutlulukla, Junior kendini bir süredir olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Moralinin düzelmesinin bir başka nedeni de temmuzda yaşadığı olaydan bu yana, hayalet şarkıcının sesini üç aydan fazladır duymamış olmasıydı. Ama iki gece sonra, solucanlarla hamamböceklerini gördüğü düşten, onun sesiyle uyandı.

Yatağında oturduğunu ve, "Kes sesini, kes sesini, kes sesini!" diye fark ettiğinde ise, kendisi de şaşkınlık içindeydi.

Uzaktan duyulan "Bana Bakacak Birisi" hiç kesintisiz sürüp duruyordu.

Junior kes sesini diye, fark ettiğinden de fazla bağırmış olmalıydı, çünkü komşular onu susturmak için duvarları yumruklamaya başlamışlardı.

Doğaüstü olaylarla ilgili olarak öğrendiği şeylerin hiçbirisi onu hayaletler ve hayalete benzer varlıklar konusunda inandıramamıştı. O yalnızca tümüyle Enoch Cain Jr.'ın varlığına inanıyor ve düşüncelerinde kendisinden başka hiç kimseye, hiçbir şeye yer vermiyordu.

Üstündeki örtülerin altında durmaksızın kıvrandığı ve şarkıyı duymamak için başını şişkin bir yastığın altına gömdüğü sırada, en nihayet soluk soluğa kalarak uyuyana dek, o da "Babayı bul, oğlu öldür" nakaratını sürdürüp durdu.

Sabahleyin kahvaltıda, gece yarısı geçirdiği sinir krizini daha sakin bir bakış açısıyla düşündüğünde, psikolojik bir rahatsızlığının olup olmadığı konusunda önce meraklandı, ama sonra, böyle bir sıkıntısının bulunmadığına karar verdi.

Kasım ve Aralık aylarında, Junior doğaüstü gizemli olaylarla ilgili belgeler inceledi, kendisini bile şaşırtan bir hızla yeni kadınların peşinden koştu, üç tane Bartholomew buldu ve on tane iğne oyası yastık bitirdi. Ama okuduğu belgelerdeki hiçbir şey ona olanları tam olarak açıklayamamış, kadınların hiçbirisi yüreğindeki boşluğu dolduramamış ve tüm Bartholomewlar yararsız kalmıştı. Ona huzur veren tek uğraş iğne oyasıydı; bu el sanatı yeteneğiyle gurur duymasına karşın, erişkin bir insanın yalnızca elişiyle huzur bulamayacağını biliyordu.

18 Aralık'ta, Beatles'ın "Merhaba Elveda" adlı parçası liste başına fırladığında, uzun süredir ne aşkı ne de Seraphim'in bebeğini bulamadığı için kendi kendisinin bu beceriksizliğine artık hayli öfkelendiğinden ötürü, arabasına atlayıp Golden Gate Köprüsü üzerinden Marin County'e ve oradan da onca yolu katederek, Bartholomew Prosser'ı öldürmeyi planladığı Terra Linda'ya gitti.

Elli altı yaşında dul bir muhasebeci olan Prosser'ın, San Francisco'da avukatlık yapan Zelda adında bir kızı vardı. Muhasebeciyi araştırmak amacıyla, Junior daha önce yine arabasıyla Terra Linda'ya gitmişti; Prosser'ın, Seraphim'in yazgı saptayıcı çocuğuyla hiçbir bağlantısının olmadığını biliyordu.

Son zamanlarda rastladığı üç Bartholomew'dan Prosser'ı seçmesinin nedeni, ebeveynlerinin onu Zelda adıyla lanetlediği bu kıza karşı sempati duymasıydı.

Muhasebeci, yaprak dökmeyen büyük ve yaşlı ağaçların sıralandığı bir sokakta, Georgian tarzı beyaz boyalı bir evde yaşıyordu.

Akşam saat sekizde, arabasını hedef evin iki blok ilerisine park eden Junior, yakasını kaldırıp eldivenli ellerini yağmurluğunun ceplerine sokarak, Prosser’ın evine doğru yürüdü.

Çevreyi yavaş yavaş dalgalanan yoğun, beyaz bir sis kitlesi kaplamış ve sanki Kanada sınırının kuzeyine dek her şey alev alev yanıyormuş gibi, havayı onlarca evin şöminesinden tüten dumanların kokusu sarmıştı.

Kendisinin soluğu da ateş püskürürcesine çıkıyordu. Yüzüne buz gibi güçlü buhar damlacıklarının çarptığını hissetti.

Birçok evin saçaklarında, pencere pervazlarında ve veranda parmaklıklarında asılı olan dizi dizi Noel ışıkları, sis tabakasının ardında soluk bir renk cümbüşüyle pırıldıyor ve Junior, Japon fenerleriyle dolu bir düş ülkesinde yürüdüğünü düşünüyordu.

Uzaklardan gelen bir köpek havlamasının dışında, gece sessizdi. Son zamanlarda ona dadanan hayalet şarkıcının sesin den çok daha hafif duyulan bu anlamsız kaba havlama sesi, yine de kendisini huzursuzlaştırmış ve yüreğini dağlamıştı.

Prosser’ın evine gelince, zili çalıp bekledi.

Her iyi muhasebeciden beklenir bir biçimde, Prosser da Junior’ın zili ikinci kez çalmasını gerektirecek kadar gecikmemiş ve verandanın ışığı yanmıştı.

Bu sisli gecede uzaklarda havlayan köpek bile şimdi sesini kesmiş, bekliyordu.

Tipik bir muhasebeciden daha tedbirsizce davranan, ama belki de insanın huzur duyduğu Noel zamanı oluşu nedeniyle hoşgörülü hareket eden Prosser, hiç duraksamadan kapıyı açtı. Ve Junior da, elindeki bıçakla eşikten içeriye doğru ani bir hamle yaparak, “Bu Zelda için,” dedi.

içindeki çılgın coşku gece gökyüzünü aydınlatan havai fişekler gibi patlamıştı; yangın kulesindeki o cesur hareketini izleyen heyecan nöbetinin bir kalıntısıydı bu. Ne mutlu ki, kendisinin sevgili Naomi’yle olduğu gibi, Prossefla hiçbir duygusal bağı yoktu ve bu nedenle, giriştiği eylem pişmanlık ya da duygu paylaşımıyla saflığını yitirmemişti.

Sonuçta bu vahşet, başlamasından bile daha kısa sürede sona erdi. Çünkü kendisi olay sonrası durumla hiç ilgilenmediği gibi, yaşadığı o kısacık heyecandan ötürü düşkırıklığına da uğramamıştı. Geçmiş geçmişti; ön kapıyı kapatıp cesedin çevresinde dolaştığı sırada, geleceğe odaklandı.

Prosser’ın evde yalnız olup olmadığını araştırmadan, cesaretle ve tedbirsizce hareket etmişti. Muhasebeci tek başına yaşıyordu, ama

ziyaretçisi olabilirdi.

Herhangi bir kişiye karşı hazırlıklı bulunan Junior, başka birisi için bıçağa gereksinim duymayacağından emin olana dek, etrafı dinledi.

Ardından, doğruca mutfağa gidip lavabonun musluğundan bir bardak su doldurarak, yanında getirdiği kusma önleyici iki tableti yuttu.

Kendi evinden ayrılmadan önce de, önleyici dozda sakinleştirici almıştı. Şimdilik, en azından bağırsakları sessizdi.

Her zaman olduğu gibi, başka insanların nasıl yaşadıklarını ya da bu durumdaki gibi, nasıl yaşamış olduklarını merak ettiği için çekmeceleri ve dolapları açıp bakarak, evi araştırdı. Bartholomew Prosser titiz ve düzenli birisiydi.

Turladığı evlerin arasında, bu ev diğerlerinden en az ilginç olanıydı. Muhasebecinin ne gizli bir yaşamı ne de dünyadan sakladığı sıra dışı düşkünlükleri vardı, Junior'in burada keşfettiği en utanç verici şey ise, duvarlardaki "sanat'tı. Zevksiz, duygu yüklü bir gerçekçilik. Parlak renkli manzara tabloları. Meyve ve çiçek natürmortları. Prosşefin, müteveffa karısının ve Zelda'nın ideal bir aile oluşturan grup halinde bir portresi. Bu tabloların hiçbirisi insan benliğinin umutsuzluğuyla korkusundan söz etmiyordu; yalnızca dekorasyon amaçlıydı bunlar, sanat amaçlı değil.

Oturma odasında bir Noel ağacı ve ağacın altında da güzel bir biçimde paketlenmiş armağanlar duruyordu. Bunları açmak Junior'ın hoşuna gitmiş, ama kendisi için alıp saklamak isteyeceği hiçbir şey bulamamıştı.

Olay sonrasında girişin döşemesine sızan kanların görüntüsüyle karşılaşmamak için, arka kapıdan çıktı. Sisin o canlı serinliğiyle sarmalanmıştı şimdi.

Arabasıyla evine dönerken, Larkspur'da bıçağı bir su mazgalının içine fırlattı. Eldivenleri de Corte Madera'daki bir çöplüğe. Ve kente geri döndüğünde, yağmurluğu verebileceği, bunun üzerindeki garip lekelere aldırmayacak, evsiz barksız bir adam arayıp durdu. Yağmurluğu önce sevinçle kabul eden meteliksiz berduş, bunu giydikten sonra, iyilikseverine küfredip yüzüne tükürdü ve ardından, onu bir çatal çekiçle tehdit etti. Ama Junior minnettarlık beklemeyecek kadar fazla gerçekçiydi.

Pazartesi günü salıya dönüşürken, evinde bir kez daha konyağıyla şamfıstıklarının tadını çıkardığı sırada, aldığı tüm önlemlere karşın, günün birinde, ardında kendisini suçlu gösterecek kanıtlar bırakması olasılığına karşı hazırlıklı bulunması gerektiğine karar verdi. Mal varlığının bir kısmını kolay taşınabilir isimsiz servete dönüştürmeliydi; altın ve elmas gibi.

Kimlik olarak kullanacağı iki üç değişik belge elde etmek de akıllıca olurdu.

Birkaç saattir, tıpkı yaklaşık üç yıl önce yangın kulesinde yaptığı gibi, yine yaşamını değiştirmişti.

Naomi'yi kuleden aşağıya ittiğinde, güttüğü amaç kâr sağlamaktı. Victoria'yla Vanadium'u kendini savunmak için öldürmüştü. O üç ölüm gerekliydi. Ama Prosser'ı bıçaklamasının tek nedeni, öfkesini bastırmak ve bıktırıcı Bartholomew araştırmasıyla aşksız cinsel ilişkilerinden ötürü iç karartıcı bir hale dönüşen yaşantısının o bezgin tekdüzeliğini canlandırmaktı. Daha fazla heyecan yaşamak için büyük bir riske girmişti; riski azaltmak için de güvenceye gereksinimi vardı.

Işıkları söndürüp yatağa girdikten sonra, bu gözüpek davranışına hayret etti. Kendi kendini şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. Ayrıca, ne suçluluk duyuyordu ne de pişmanlık. İyi ve kötü, doğru ve yanlış onun için geçerli değildi. Yapılan hareketler ya etkili ya etkisiz, ya akıllıca ya da aptalcaydı, ama tümünün değeri nötrdü. Daha az özgelişim yapan bir adam gibi, aklından da şüphe etmiyordu. Deli olan hiç kimse ne kelime dağarcığını genişletmeye çalışır ne de kültür değerlerini derinleştirirdi. Ama bir ay önce veya bir ay sonra yerine, onca gece arasından neden bu geceyi seçmiş olduğunu gerçekten merak ediyordu. İçgüdüsü ona, kendi kendini deneme gereksinimi duyduğunu ve hızla yaklaşan kötü bir döneme karşı hazırlıklı olması için, bu karar anı geldiğinde, yapılması gerekeni yapabileceği konusunda özgüvenini sağlaması gerektiğini söylemekteydi. Uykuya daldığı sırada, Prosser'ı öldürmüş olmasının büyük bir hazırlık olup olmadığını düşündü; bundan kuşkuluydu işte. Ama altın para ve elmas almak, sahte kimlik düzenlemek gibi daha önemli hazırlıklar, vücudunda oluşan kaşıntılar ve kabartılardan ötürü, bir süre geciktirilmek zorunda kalacaktı. Junior şafaktan kısa bir süre önce, yalnızca hayalet ayak başparmağına özgü olmayan şiddetli bir kaşıntıyla uyandı. Tüm vücudu tepeden tırnağa karıncalanıp sızlayarak, ateş gibi yanıyor ve kaşınıyordu.

Ürperdiği sırada kendini çılgınca kaşıyarak, zar zor banyoya gitti. Aynada gördüğü şişmiş, yumru yumru olmuş ve kırmızı kabarcıklarla kaplanmış yüzü neredeyse tanınmayacak bir haldeydi.

Bunu izleyen kırk sekiz saat boyunca, doku harabiyetini önleyen ilaçlar alıp buz gibi suyla banyo yaparak, vücuduna rahatlatıcı losyonlar sürüp durdu. Çok üzüldüğü ve kendine acıdığı için, Frieda Bliss'den çaldığı 9 mm'lik tabancayı düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Ama perşembe günü

bu sıkıntılı durumdan kurtuldu. Çünkü en azından yüzüyle ellerini kaşımayacak kadar özkontrole sahip olduğundan ötürü, şimdi artık kentte dolaşabilecek durumdaydı; yine de, eğer sokaklardaki insanlar onun vücudunu ve kollarıyla bacaklarını kaplayan içleri su dolu yara kabuklarını ve yangılı sıyrıkları görmüş olsalardı, aralarında bir kara vebalının ya da bundan daha beter birisinin dolaştığından kesinlikle emin bir halde oralardan kaçışırlardı.

Bu olaydan sonraki on gün boyunca, Junior çeşitli banka hesaplarından para çekti ve bono ya da tahvil senedi gibi değerli edinimlerini nakit paraya çevirdi. Ayrıca, çok kaliteli sahte kimlikler yapan birisini de bulmuş ve bu iş umduğundan çok daha kolay olmuştu.

İlişki kurduğu kadınların şaşırtıcı bir çoğunluğu, zevk için uyuşturucu kullanan kişilerdi; son iki yıldır, kendisi de bu kadınlara uyuşturucu sağlayan birçok satıcıyla tanışmıştı. Ve bu satıcıların en az saygın olanından, onun güvenilirliğini ölçmek amacıyla, önce beş bin dolar değerinde kokain ve LSD satın almış ve sonra da ondan kendisi için sahte kimlik belgeleri düzenleyecek birisini bulmasını istemişti.

Arabulucuya ödediği para karşılığında da, Google adlı bir sahte belge düzenleyicisiyle ilişki kurması sağlanmıştı. Adamın gerçek adı bu değildi tabii, ama şaşı gözleri, iri etli dudakları ve hayli belirgin gırtlak çıkıntısıyla, şimdiye dek gelmiş geçmiş en mükemmel Google'dı.

Uyuşturucular özgelişimle ilgili tüm çabaları engellediği için, Junior kokain ve LSD kullanmıyordu. Parasını geri almak amacıyla bunları satmaya da cesaret edememişti; beş bin dolar bile, tutuklanma riskini göze alacak kadar değerli değildi. En sonunda, bunları bir okul bahçesinde basketbol oynayan bir grup delikanlıya vererek, kendilerine iyi Noeller diledi.

24 Aralık günü yağmurlu başlamış, ama şafak söktükten kısa bir süre sonra, fırtına güneye doğru ilerlemişti. Güneşin parlattığı kent sokakları, son dakika alışverişi yapan insanlarla doluydu.

Ne bir armağan listesinin olmasına ne de bu güne karşı bir heyecan duymasına karşın, Junior da bu kalabalığa karıştı. Tek gereksinimi evden dışarı çıkmaktı, çünkü hayalet şarkıcının çok geçmeden ona yine bir serenat sunacağından emindi.

Kadın, 18 Ekim günü sabahının erken saatlerinden beri şarkı söylememiş ve o zamandan şimdiye dek olağanüstü hiçbir olay olmamıştı.

Ama bu belirginliklerin arasındaki bekleyiş, onun sinirlerini belirginliklerden daha çok yıpratmaktaydı.

Cheeseburgerında o çeyrekliği bulmasından bu yana, iki yılı aşkın bir süredir yakındığı garip, uzun ve neredeyse sıradan bir hale gelen ruh dadanması olayının sonucunda bir şeyler olacaktı.

Sokaklarda omuzları çökük bir şekilde sıkıntıyla dolaştığı sırada, bir sanat adamı olduğu için, ayakları onu birkaç galerinin önüne getiriverdi. Ve az sonra, aslında pek fazla beğenmediği dördüncü galerinin vitrininde, bir anda gözüne sekize on boyutlarında bir fotoğraf çarptı; Seraphim White'in fotoğrafı.

Kız gülümsüyordu ve tıpkı kendisinin onu anımsadığı kadar soluk kesici bir güzellikteydi, ama onu son gördüğü zamanki gibi on beşinde değildi artık. Üç yıl önce doğum sırasında öldüğünden bu yana, gelişmiş ve daha da güzelleşmişti.

Eğer Junior böylesine akıla bir adam olmasa, Caesar Zedd'in kitapları sayesinde mantığını ve muhakeme gücünü geliştirmese, sokağın orta yerinde, Seraphim'in fotoğrafının karşısında titreyip hıçkırarak ağlamaya başlar ve bir akıl hastanesinin koğuşuna yatırılana dek, saçma sapan sözler söyleyip dururdu. Ama titreyen dizleri kemik jölesine dönüşmeden önce, bacaklarının alfanda henüz eriyip gitmemişlerdi. Bir an soluk alamadı; gözleri kararmış sokakta akıp giden trafiğin sesi dayanılmaz işkenceler çeken insanların acı çığlıklarına dönüşüvermişti, ama hemen aklını başına toplaması ve resmin altında, afişin orta kısmında yer alan on santimlik Celestina White yazısını fark etmesi fazla zamanını almamıştı. Fotoğraftaki kız Seraphim değildi.

"Bu Önemli Gün" başlıklı afiş, genç ressam Celestina White'ın yakında açılacak olan sergisinin ilanıydı. Sergi 12 Ocak, Cuma gününden 27 Ocak Cumartesi gününe dek sürecekti.

Dikkatli davranan Junior, araştırma yapmak için galeriye girdi. Buradaki görevlilerin Celestina White adıyla şaşkınlıklarını belirteceklerini ve kendisi galerinin vitrinine geri döndüğünde ortadan yok olan afişi göremeyeceğini umuyordu. Ama böyle olmamış, ona içinde ressamın eserlerinden birkaç örnek bulunan küçük, renkli bir broşür verilmişti. Broşür, vitrini süsleyen afişteki aynı fotoğrafı da içermekteydi.

Fotoğrafa eklenmiş olan kısa biyografik notta, Celestina White'ın San Francisco Güzel Sanatlar Akademisi mezunu olduğu belirtiliyordu. Bir rahibin kızı olan Celestina, Spruce Hills, Oregon'da doğup büyümüştü.

Bölüm 58

AGNES her Noel akşamında Edom ve Jacob'la birlikte yemek yemekten daima hoşlanırdı, çünkü bu gecelerin gecesinde onlar bile karamsarlıktan kurtulurlardı. Bu dönem ağabeylerinin yüreklerine mi dokunurdu, yoksa kız kardeşlerini memnun etmeyi her zamankinden daha mı çok isterlerdi, Agnes bunu bilmiyordu işte. Eğer nazik Edom katil kasırgalardan söz etse ya da sevgili Jacob yoğun patlamaları anımsasa, her ikisi de daima kapıldıkları o korkunç ölüm düşüncesine bu gecede asla kapılmazlar, sanki olağanüstü bir felaketin ortasında güçlü bir cesaret göstereceklermiş ve şaşırtıcı kurtarışlar yapıp mucizevi bir şekilde oralardan kaçacaklarmış gibi davranırlardı.

Barty'nin varlığıyla, Noel akşamı yemekleri daha büyük bir anlam kazanmıştı, özellikle de üç yaşını sürdürdüğü, ama sanki neredeyse yirmi yaşındaymış gibi davrandığı bu yıl. Küçük oğlan gece boyunca kendisiyle annesinin ve Edom'ın gündüz yapmış oldukları ziyaretlerden, o bilge dedektif gerçek birisiymiş gibi Rahip Brown'dan, annesiyle birlikte mezarlıktan eve geldiklerinde arka bahçede vıraklayarak şarkı söyleyen zıpzıp kurbağalardan söz edip durdu; bir çocuk içtenliğiyle dolu olan, ama erişkinlere ilginç gelecek kadar dikkatli gözlemler içeren muhabbeti herkesin çok hoşuna gitmişti.

Barty mısır çorbasının içilmesiyle jambonun ve erikli pudingin yenilmesine dek, yağmurda ıslanmadan yürümesinden hiç söz etmedi.

Agnes onun bu garip yeteneğini dayılarından saklamasını istememişti. Aslında aklı öylesine karışmıştı ki, Jacob'la birlikte akşam yemeğini hazırladığı ve Edom'ın masayı kurduğunu gördüğü sırada, Joey'in mezarından steyşın vagona gelirlerken neler olduğunu onlara söyleyip söylememekte kararsız kalmıştı. Bastırmaya çalıştığı mutluluk duygusuyla paniğe yakın bir duygu arasında kalarak kendine bile güvenmemiş ve bunu tam anlamıyla özümleyene dek bir süre beklemeye karar vermişti.

O gece oğlunun odasında, Barty'nin okuduğu duaları dinledikten ve onu yatırıp üstünü örttükten sonra, yatağın kenarına oturdu. "Tatlım, ben çok merak ettim… şimdi düşünecek daha fazla zaman bulduğuna göre, neler olduğunu bana açıklayabilir misin acaba?"

Barty yastığın üstünde başını iki yana salladı: “Hayır. Bu hâlâ senin hissetmen gereken bir şey.”
“Olan şeylerin nasıl olduğu.”
“Evet.”
“ikimizin de bunu düşünecek zamanı olduğu için, ilerideki günlerde bununla ilgili epeyce konuşmamız gerekecek.”
“Ben düşündüm.”
Şantuk kumaş kaplı lambanın yumuşak ışığında, Barty’nin düzgün hatlı küçücük yüzü altınımsı bir renk almıştı, ama gözleri safir ve zümrüt rengindeydi.
“Edom Dayı’nla Jacob Dayı’na bundan hiç söz etmedin,” dedi Agnes.
“Daha iyi ya.”
“Neden?”
“Sen korkmuştun, öyle değil mi?”
“Evet, öyle.” Agnes, Barty’ye onun rahatlatıcı sözlerinin ve yağmurda ikinci kez ıslanmadan yürümesinin kendi korkusunu geçinmemiş olduğunu söylemedi.
“Ve sen,” dedi Barty, “sen asla hiçbir şeyden korkmazsın.”
“Yani… Edom’la Jacob her şeyden çok korkarlar zaten.”
Küçük oğlan evet anlamında başını salladı. “Eğer bunu onlara söyleseydik, külotlarını yıkamak zorunda kalırlardı belki.”
Gülmesini engelleyemeyen Agnes, “Sen bu deyimi nereden öğrendin?” diye sordu.
Barty afacan bir biçimde sırıttı. “Bugün ziyaret ettiğimiz yerlerden birinde. Bazı büyük oğlanlardan. Bir korku filmi görmüşler ve sonra külotlarını yıkamak zorunda kalmışlar.”
“Büyük oğlanların yalnızca büyük olmaları, onların her zaman akıllı oldukları anlamına gelmez.”
“Evet, biliyorum.”
Agnes duraksadı. “Edom’la Jacob’ın çok zor yaşantıları oldu, Barty.”
“Kömür ocağı isçisi miydiler?”
“Ne?”
‘Televizyonda, kömür ocağı işçilerinin zor yaşantıları olduğu söylenmişti.”
“Yalnızca kömür ocağı işçilerinin zor yaşantıları olmaz. Sen birçok yönden olgun olduğun kadar, bazı şeyleri sana açıklayamayacağım kadar da küçüksün. Ama bunu bir gün yapacağım.”

“Tamam.”
“Onların her zaman anlattıkları öykülerle ilgili olarak seninle daha önce konuştuğumuzu anımsıyorsun.”
“Hortum. 1900’de, Galveston, Texas’ta. Altı bin kişi ölmüş.”
Kaşlarını çatan Agnes, “Evet, o öyküler,” dedi. “Tatlım, Edom Dayı’yla Jacob Dayı insanları sürükleyen büyük fırtınalardan ve onları havaya uçuran patlamalardan söz ettiklerinde… yaşam sadece bu demek değildir.”
“Ama böyle şeyler oluyor.”
“Evet, evet oluyor.”
Agnes son zamanlarda Barty’ye, dayılarının umutlarını çoktan yitirmiş olduklarını, umutsuz yaşamanın ne anlama geldiğini açıklamakta zorlanıyor ve onu böylesine küçük yaşta sıkmadan, canavar büyükbabasının, yani kendi babasının ona ve ağabeylerine yaptıklarını tüm detaylarıyla nasıl anlatacağını bilmiyordu. Bu iş onun yeteneklerinin ötesindeydi. Barty’nin ondan altı kat daha üstün bir deha oluşu gerçeği bile bir anne olarak kendisinin işini kolaylaştırmıyordu, çünkü açıklananları anlaması için, Barty’nin yalnızca yüksek zekâya değil, deneyime ve duygusal olgunluğa da gereksinimi vardı.
Bunları düşününce yine düş kırıklığına uğrayan Agnes, “Edom’la Jacob böyle şeylerden söz ettikleri zaman, senin daima aklında tutacağından emin olmak istediğim şey, yaşamın ölmekle değil de yaşamak ve mutlu olmakla ilgisi bulunduğu,” dedi sadece.
“Keşke onlar da bunu bilseler” diye ekledi Barty.
Oğlunun söylediği bu beş sözcük karşısında, Agnes ona hayran kalmıştı.
“Ben de öyle düşünüyorum, tatlım. Ah Tanrım, ben de öyle.” Barty’yi alnından öptü. “Dinle, yavrum, anlattıkları öykülere ve tüm komik davranışlarına karşın, dayıların iyi adamlardır.”
“Tabii, biliyorum.”
“Ve seni çok seviyorlar.”
“Ben de onları seviyorum, Anne.”
Daha önce gökyüzünü kaplamış olan yağmur bulutları nemden arınmış ve evin damına sarkan sedir ağacından akan damlalar kesilmişti. Gece öylesine sessizdi ki, Agnes yarım mil ötedeki denizin kıyıya yavaşça vurduğunu duyar gibiydi.
“Uykun mu geldi?” diye sordu Barty’ye.
“Biraz.”
“Eğer uyumazsan, Noel Baba gelmez zaten.”

“Ben onun gerçek olduğundan emin değilim.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Okuduğum bir şeyden ötürü.”

Oğlunun bu hoş fanteziyi reddeden yaklaşımı, Agnes’a huysuz babasının da buna karşı çıkmasını anımsattığı için, yüreği sızlamıştı. “O gerçek birisi,” diye ısrar etti.

“Sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yalnızca düşünüyor değilim. Bunu tam olarak da bilmiyorum. Ama hissediyorum, tıpkı senin birçok şeyin nasıl olduğunu hissettiğin gibi. Senin de onu hissettiğine bahse girerim.”

Barty’nin her zaman Tiffany mücevherleri gibi parlak olan gözleri, şimdi Kuzey Kutbu’nun o sihirli pırıltılarıyla parlıyordu. “Ben de hissediyorum belki.”

“Eğer hissetmezsen, duygu bezin çalışmıyor demektir. Uyuyana kadar sana kitap okumamı ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Ben gözlerimi kapatıp kendime bir masal anlatacağım.”

Agnes onun yanağını öpünce, Barty örtülerin altından kollarını çıkararak annesine sarıldı. Öylesine küçük kollardı ki bunlar, ama onu sımsıkı kucaklamışlardı.

Örtüleri yine onun üstüne örttüğü sırada, “Barty,” dedi Agnes, “yağmurda ıslanmadan nasıl yürüdüğünü kimseye göstermen gerektiğini düşünmüyorum ben. Edom’la Jacob’a bile. Hiç kimseye. Ve yapabildiğin başka özel bir şey keşfettiğinde… bunu ikimizin arasında sır olarak tutmalıyız.”

“Neden?”

Sanki onu azarlamaya hazırlanıyormuş gibi kaşlarını çatıp gözlerini kısan Agnes, yüzünü ikisinin burnu birbirine değecek kadar yavaşça oğluna doğru eğerek, “Çünkü bu bir sır olursa, daha eğlenceli olur,” diye fısıldadı.

Annesiyle bir komplo kurmaktan çok hoşlanan Barty de aynen onun gibi fısıldayarak, “İki kişilik gizli bir topluluğuz biz,” dedi.

“Gizli topluluklarla ilgili ne biliyorsun sen?”

“Kitaplarla televizyondan öğrendiklerimi.”

“Yani?”

Barty gözlerini faltaşı gibi açıp sesine korkutucu bir tonlama verdi. “Böyle topluluklar daima… kötüdür.”

Agnes'ın fısıltısı ise daha alçak tonda, ama daha boğuk çıktı. "Bizim de kötü bir topluluk olmamız mı gerekir?"

"Belki."

"Kötü ve gizli topluluklardaki insanlara ne olur?"

"Hapse girerler," diye fısıldadı Barty ciddiyetle.

"Öyleyse biz kötü olmayalım."

"Tamam."

"Bizimki iyi bir gizli topluluk olacak."

"Gizli bir tokalaşmamızın da olması gerekli."

"Evet. Her gizli topluluğun gizli bir tokalaşması vardır. Ama biz bunun yerine şöyle yapacağız," diyen Agnes, oğlunun yüzüne doğru biraz daha eğilip burnunu onunkine sürttü.

Barty kıkırdadı. "Bir de gizli sözcük gerek."

"Eskimo."

"Ve bir ad."

"Kötü Olmayan Maceraperestler'in Kuzey Kutbu Topluluğu"

"Harika bir ad bu!"

Agnes, Barty'le yine burun sürtüştürdükten sonra, onu öptü ve yatağın kenarından kalktı.

Ona bakıp duran Barty, "Senin başının çevresinde bir hale var, Anne," dedi.

"Ne tatlı bir oğlansın sen, yavrum."

"Hayır, gerçekten de var."

Agnes lambayı söndürdü. "İyi uykular, melek oğlan."

Koridorun hafif ışığı açık kapının çok ilerisinde kaldığı için, içeriye sızmıyordu.

"Aa, bak. Noel ışıkları," dedi Barty yattığı yerden.

Küçük oğlanın gözlerini kapattığını ve kendine anlattığı uyku masalıyla bir düşün arasında bir yerde kendi kendine konuştuğunu düşünen Agnes, kapıyı yarı aralık bırakarak odadan çıktı.

"İyi geceler, Anne."

"İyi geceler" diye fısıldadı Agnes.

Ardından, koridorun ışığını kapatıp yarı aralık kapının önünde durarak bekledi.

Ev öylesine sessizdi ki, geçmişteki acıların mırıltılarını bile duyamıyordu.

Kitaplardaki resimlerle filmlerin dışında hiç kar görmemiş olmakla birlikte, bu derin sessizlik sanki gökyüzünden düşen kar taneleriyle o suskun beyazlığı anlatır gibiydi ve burada, tepelik bölgelerine bile asla kar yağmayan California Pacific'te yaşamasına karşın, şu anda dışarıya çıkıp da kendini buz gibi kristallerden oluşan muhteşem bir kar manzarasında bulsa, hiç şaşırmayacaktı.

Yağmurun yağmadığı yerde yürüyen özel yetenekli oğlu her türlü şeyi olası kılmaktaydı.

Barty odasının karanlığında, onun beklediği sözcükleri söylüyordu şimdi; sesi fısıltıyla çıktığı halde, evin sessizliğinde yine de duyuluyordu: "İyi geceler, Baba."

Agnes başka geceler de bu sözcükleri duymuş ve çok duygulanmıştı. Ama bu Noel akşamı, Joey'in mezarında öğleden sonra aralarında geçen konuşmaları anımsadığından ötürü, şimdi daha da meraklanmaya başlamıştı.

Keşke baban seni görebilmiş olsaydı.

Bir yerde görüyor o beni. Babam burada ölü, ama benim olduğum her yerde ölü değil. Burası benim için yalnızlık anlamına geliyor, ama her yer aynı anlama gelmiyor.

Sessizce ve isteksizce kapıyı çekip bunu hafif aralık bırakan Agnes, mutfağa indikten sonra, orada tek başına oturarak kahve içtiği sırada, bu açıklanması zor olayları düşünüp durdu.

Barty'nin Noel sabahı açtığı armağanları arasında, onun en çok hoşuna gideni Robert Heinlein'in Yıldız Canavarı adlı kitabı olmuştu. Komik bir uzaylı yaratığın, uzay yolculuğunun, alışılmadık bir geleceğin ve bir sürü maceranın sürükleyici heyecanıyla, kitabın sayfalarını açıp okumak ve Bright Beach'den uzaklaşıp yabancı yerlere gitmek için, bu yoğun günde her fırsatı değerlendirdi.

İkiz dayıları ne kadar içe dönük kişilerse, onların tam aksine bir o kadar dost canlısı olan Barty, bayram günlerinde çekingenlik göstermez ve Agnes ona aile bireyleriyle konukların kitaplardaki en büyüleyici karakterlerden bile daha önde geldiklerini asla anımsatmak zorunda kalmazdı; küçük oğlanın diğer kişilerle olan birlikteliğinden zevk alması annesinin hoşuna gidiyor ve onu gururlandırıyordu.

Sabah geç saatlerden akşam yemeğine dek gelip giden konuklar, mutlu bir Noel geçirmeleri, dünyada barış sağlanması ve sağlıklı, mutlu bir yaşam sürdürmeleri için kadeh kaldırdıktan sonra, geçmiş Noellerle ilgili

anılardan, bu ay Güney Afrika'da gerçekleştirilen ilk kalp nakli ameliyatından övgüyle söz ederek, Vietnam'daki askerlerin kısa sürede evlerine dönmeleri ve Bright Beach'in de o uzak, balta girmemiş ormanlarda değerli oğullarını artık kaybetmemesi için dua ettiler.

Arkadaşlarla komşuların neşeli varlıkları, yıllar geçtikçe, Agnes'ın babasının bu evin odalarında estirdiği karanlık öfkenin neredeyse tüm izlerini silmişti. Agnes elbet bir gün ağabeylerinin de, sevginin kumları durmaksızın düzelten bir dalga yumağı, kinle öfkenin ise yalnızca kumsalda kalan izler olduğunu anlayacaklarını umuyordu.

Artık kuru temizleyicide terzilik yapmayan ve şimdi kent meydanından bir blok ilerideki Elena Moda Evi adlı küçük bir dükkânın sahibi olan Maria Elena Gonzalez, kızları yedi yaşındaki Bonita ve altı yaşındaki Francesca'yla birlikte, bu Noel Gecesi için akşam saatlerinde Agnes'a, Barty'ye, Edom'a ve Jacob'a katılmıştı. Yemek davetine en yeni Barbie bebekleri olan Rengârenk Sihirli Barbie'yi, Barbie'nin Güzel Mavi Armağan Seti'ni, Barbie'nin arkadaşları Casey ve Tutti'yi, Barbie'nin kız kardeşi Skipper'ı ve Barbie'nin düş gemisi Ken'i de getiren kızlar, çok geçmeden Barty'yi aralarına aldılar ve küçük oğlan bir anda kendisini Heinlein'in yarattığı ve aslında gençlerin ilgisini çeken sekiz bacaklı, kedi gibi munis, boz ayılardan Buick marka arabalara kadar her şeyi seven, olağandışı bir uzaylı ev hayvanının dünyasından çok daha değişik, coşku dolu bir hayal dünyasının içinde buluverdi. Daha sonra, yedisi de akşam yemeği için masada toplandıklarında, büyükler Chardonnay şarabıyla dolu kadehlerini ve çocuklar da Pepsi dolu kocaman bardaklarını kaldırdılar ve ilk dilekte bulunan Maria oldu. "Şimdiye dek tanıdığım en iyi adamın aynen ona benzeyen oğlu Bartholomew'a. Her günümü ışıldatan kızlarım Bonita'yla Francesca'ya. Yaşamın ne kadar kısa ve her günün ne kadar değerli olduğunu kendilerinde… kendilerinden öğrendiğim Edom'la Jacob'a. Ve bana, ah evet bana, şimdi kullanabildiğim tüm bu sözcüklerle birlikte daha onca şey öğreten, en sevgili arkadaşım Agnes'a. Tanrı bizleri kutsasın, her birimizi."

Kalabalıklaşan aile bireyleriyle birlikte, "Tanrı bizleri kutsasın, her birimizi," diye yineleyen Agnes, bir yudum şarap içtikten sonra, mutfakta bir şeyi kontrol etmek bahanesiyle oraya giderek, şişen gözlerinin onu ele vermesini engellemek için, sıcak gözyaşlarını, soğuk suyla yıkanmış hafif nemli bir tabak beziyle kuruladı.

Henüz gelecek yıllarda bile açıklamayı düşünmediği yaşam gerçeklerini, Barty'ye bugünlerde sık sık anlatmaya çalışmakta olduğunun farkındaydı. Ona tam olarak nasıl anlatabileceğini düşündüğü şey şuydu: Yaşam öylesine tatlı, öylesine dolu dolu olabilir ki, bazen mutluluk neredeyse üzüntü kadar güçlenir ve bunun neden olduğu baskıyla, yürek acı verecek kadar şişer.

Agnes tabak beziyle işini bitirince, yemek odasına döndü ve yemeğe başlanmış olmasına karşın, o da bir dilekte bulundu. Kadehini kaldırarak, "Benim için bir arkadaştan da öte, kız kardeşim Maria'ya," dedi. "Aslında senin bana neler öğretmiş olduğunu ben kızlarına anlatmadan önce, benim sana öğrettiklerimden söz etmene izin veremem. Sen bana dünyanın dikiş kadar basit bir şey olduğunu ve en korkunç sorunların bile bu yöntemle onarılabileceğini öğrettin." Ardından, kadehini biraz daha kaldırdı. "İlk tavuğun zaten içindeki yumurtayla birlikte dünyaya geldiğini de. Tanrı bizleri kutsasın." "Tanrı bizleri kutsasın," dedi herkes. Chardonnay'ından tıpkı Agnes'ın yaptığı şekilde tek bir yudum alan Maria da, onlara getirdiği kayısı tartını kontrol etmek gibi uydurma bir bahaneyle, ama aslında soğuk suyla yıkanmış hafif nemli tabak beziyle gözlerini kurulamak için, alelacele mutfağa koşuşturdu.

Bu arada, çocuklar tavukla ilgili dizenin ne olduğunu öğrenmekte ısrar etmişler ve bu da, şaka yoksunu babalarına karşı bir isyan hareketi olarak Edom'la Jacob'ın çocukluklarında ezberledikleri 'tavuk neden yolun karşı tarafına geçti' esprilerinin yoğun bir biçimde sürüp gitmesine yol açmıştı. Daha sonra, Bonita'yla Francesca, annelerinin tek tek kalıplara döküp pişirdiği ve kendilerinin de tabağa dizdiği Noel ağacı biçimindeki tartları gururla servis yaptıkları sırada, annesine doğru eğilen Barty, önlerindeki masayı parmağıyla işaret ederek, yavaşça ve heyecanla, "Gökkuşaklarına bak!" dedi.

Agnes oğlunun masaya doğru uzanan parmağını izlemekle birlikte, onun söz ettiği şeyleri görememişti. "Mumların arasında," diye açıkladı Barty. Mum ışığında yemek yiyorlardı. Odanın karşı tarafındaki büfenin üstünde, cam lamba şişelerinde pırıldayan vanilya kokulu uzun ve ince mumlar vardı, ama Barty masanın ortasındaki çam dallarıyla beyaz karanfillerin arasına yerleştirilmiş olan kısa ve kalın beş mumu işaret ediyordu.

"Alevlerin arasında, gördün mü, gökkuşakları." Mumdan muma ulaşan hiçbir renk kavisi göremeyen Agnes, Barty'nin ona üzerlerinde titrek ışıklar

görünen kesme kristal şarap kadehleriyle su bardaklarına bakmasını söylediğini düşündü. Kristalin prizmatik etkisi, kadehlerle bardakların bazı yerlerinde alevleri kırmızı, kavuniçi, sarı, yeşil, mavi, çividi ve mor ışık tayfları şeklinde yansıtıyor ve bu renk cümbüşü özellikle kenar kısımlarda dans eder gibi oynaşıyordu.

En son tart da servis yapıldıktan ve Maria'nın kızları masadaki yerlerini aldıktan sonra, minicik ışık tayfları kesme kristallerde hâlâ pırıldamalarına karşın, "Şimdi gittiler artık," dedi Barty. Ve ardından, kendi tartını öylesine büyük bir beğeniyle incelemeye başladı ki, kısa bir süre sonra, annesi de gökkuşaklarını merak etmekten vazgeçti.

Maria, Bonita ve Francesca gittikten sonra, Agnes'la ağabeyleri masayı toplayıp bulaşıkları yıkamak için yardımlaşmaya başladıklarında, iyi geceler diyerek onları öpen Barty, Yıldız Canavarı'yla birlikte odasına çekildi.

Yatma vaktini iki saat geçirmişti zaten. Son aylarda, yaşça daha büyük çocuklara özgü değişik uyuma alışkanlıkları gösteriyordu. Bazı geceler, tıpkı baykuşlarla yarasalar gibiydi; gün boyunca miskin miskin oturup duruyor, ardından akşam karanlığı çökünce aniden canlanıp enerjik bir hal alıyor ve gece yarısını geçen saatlere dek kitap okumak istiyordu.

Agnes kendi kütüphanesinden ona önerebileceği hiçbir çocuk kitabına tam olarak güvenemiyordu. Çünkü Barty'nin ender yetenekleri, kendisi için bazı özel çocuk eğitimi sorunları oluşturmaktaydı. Ve şimdi de, John Thomas Stuart'ı ve John'un başka bir dünyalı olan evcil hayvanı Lummox'ın öyküsünü okumak amacıyla daha da geç saatlere kadar oturmak için ondan izin istediğinde, Agnes bu izni vermişti.

Saat 11:45'te yatmaya hazırlanırken Barty'nin odasının önünde durduğunda, onu yastıklara dayanmış, yatağın içinde oturur bir halde buldu. Küçük oğlanın okuduğu kitap çoğu kitaplar kadar büyük boyutlu olmamakla birlikte, o minicik elleriyle bunu açık tutamayacak kadar büyük olduğundan, sol kolunu kitabın üstüne koymuştu.

"Güzel bir öykü mü?" diye sordu Agnes.

Başını kaldırıp ona bakan Barty, "Harika!" dedikten sonra, yine okumayı sürdürdü.

Agnes saat 1:50'de uyandığında, nedenini anlayamadığı belli belirsiz bir korku hissetti.

Pencereden içeriye hafif bir ay ışığı sızıyordu.

Bahçedeki büyük meşe ağacı bile, gecenin sessizliğinde hareketsiz uyuyor gibiydi.

Ev tamamen sessizdi. Etrafta ne çağrısız konuklar ne de burada gezinen hayaletler vardı. Yine de huzursuzlanan Agnes, koridora çıkıp oğlunun odasına gittiğinde, onu kitap okurken oturduğu yerde uyumuş olarak bulunca, Yıldız Canavarı'nı Barty'nin kollarının arasından yavaşça alıp kaldığı yeri kapak kısmıyla işaretleyerek, kitabı etajerin üstüne bıraktı.

Fazla yastıkları onun arkasından aldıktan ve üstünü örttükten sonra, yarı uyanan Barty mırıldanmaya başladı; aslında çevresine hiç zarar vermek istemeyen Lummox'i polislerin nasıl öldüreceklerinden, ama onun tabanca ateşinden korkmuş olduğundan ve eğer bir hayvan altı ton ağırlığında ve sekiz bacaklı olursa, onun bazen bir şeyler devirmeden dar yerlerde hareket edemeyeceğinden söz ediyordu.

“Tamam, tamam,” diye fısıldadı Agnes, “Lummox'a bir şey olmayacak.”

Barty yine gözlerini kapatmış uyur gibiydi, ama Agnes gece lambasını söndürdüğü sırada, “Senin başının üstünde yine bir hale oluştu, Anne,” dedi.

Agnes sabah duş alıp giyindikten ve aşağıya indikten sonra, Barty'yi mutfak masasında oturmuş, kitabını okurken ve bir kâse mısır gevreği yerken buldu. Kahvaltısını bitiren küçük oğlan hemen odasına döndü, ama oraya giderken bile okumasını sürdürüyordu.

Öğle yemeği zamanı son sayfayı da bitirmiş ve okuduğu masalla öylesine doymuştu ki, hiçbir şey yiyecek hali kalmamıştı. Annesi ona yemeğini yemesini söyleyip durmasına karşın, Barty'yi de onu, sanki Heinlein'in yazmış olduğu her sözcük bilimkurgu değil de gerçekmiş gibi, John Thomas Stuart'ın Lummox'la birlikte yaşadığı büyük maceraların detaylarıyla eğlendiriyordu. Ve ardından, oturma odasındaki büyük koltuklardan birine kıvrılarak, kitabı bir kez daha okumaya başladı. Bir kitabı yeniden okuyup bunu gece yarısı bitirmesi ilk kez oluyordu.

Ertesi gün, Çarşamba 27 Aralık'ta, annesi onu arabayla kütüphaneye götürdü ve Barty buradan kütüphanecinin önerdiği, Heinlein'in iki kitabını ödünç aldı: Kırmızı Gezegen'i ve Yuvarlanan Taşlar'ı.

Eve dönerken arabada yaşadığı sevince bakılırsa, daha önceleri okuduğu cinayet romanları onun için hoş bir ilgi odağı olmakla birlikte, bilimkurgu türü kendisinde yoğun ve ölümsüz bir sevgi yaratmıştı anlaşılan.

Agnes tamamen yeni bir coşkuya kapılan çocuğunu izlemekten büyük bir zevk duyduğunu fark etti. Barty'yi izledikçe, eğer kendi babası ona da çocukluğunu yaşama fırsatı vermiş olsa, o sıralarda ele geçiremediği bu çağını nasıl yaşamış olacağını düşünüp duruyor ve bu arada oğlunun uzaylı Stone ailesini ya da Mars'ta geçen gizemli olayları bağıra bağıra anlatmasını dinlerken, en azından içinde, zulümden veya bunca zamandan etkilenmemiş olan bir çocuğun hâlâ süre gelen varlığını hissediyordu.

Perşembe günü öğleden sonra saat üçten kısa bir süre önce, Agnes'ın sütünlü ve kuru üzümlü turtalar pişirmekte olduğu mutfağa telaşla koşan Barty, 104'üncü ve 105'inci sayfaları açık olarak elinde tuttuğu Kırmızı Gezegen'i ona göstererek, kütüphaneden aldıkları bu kopyanın bozuk oluşundan yakınmaya başladı. "Baskıda eğri büğrü noktacıklarla eğri büğrü komik harfler var; sözcüklerin tümü rahat okunamıyor. Bunun aynısını kitapçıdan satın alabilir miyiz, dışarı çıkıp hemen şimdi satın alabilir miyiz?"

Un içinde kalmış ellerini sildikten sonra, kitabı Barty'den alan Agnes bunu inceledi, ama hatalı bir şey görememişti. Ardından, birkaç sayfa geriye ve ileriye baktı; kitabın baskısında herhangi bir hata yoktu. "Bozuk yerin neresi olduğunu bana göster, tatlım." Ama Barty bu isteği anında yerine getirmemişti ve Agnes Kırmızı Gezegen'den başını kaldırdığında, oğlunun garip bir biçimde kendisine bakıp durduğunu gördü. Sanki şaşırmış gibi gözlerini kısan Barty, "Eğri büğrü noktacıklar şimdi sayfadan fırlayıp tam senin yüzüne kondular," dedi.

Salı sabahı saat 1:50'de onu uyandırmış olan anlamsız korku, son iki gündür kendisini zaman zaman rahatsız ediyordu. İşte şimdi yine gelmiş, boğazını tırmalayıp göğsünü sıkıştırarak, en sonunda biçimlenmeye başlamıştı.

Barty başını öte tarafa çevirip mutfağı inceleyerek, "Aa. Eğri büğrü olan benim," dedi.

Agnes'ın belleğinde daha önce hiç böyle kötü görünmeyen halelerle gökkuşakları canlanmıştı.

Barty'nin önünde bir dizinin üstüne çöktükten sonra, onu yavaşça omuzlarından tuttu. "Dur sana bir bakayım."

Küçük oğlan yine gözlerini kıstı.

"Gözlerini kocaman aç, yavrum."

Barty gözlerini açtı.

Bembeyaz gözaklarının içinde baş döndürücü mücevherler gibi parlayan safir ve zümrüt irislerin ortasında simsiyah gözbebekleri vardı. Olağanüstü güzellikteydi bu gözler, ama gördüğü kadarıyla şimdiye dek olduklarından farklı değildiler.

Agnes, Barty'nin sorununu son günlerdeki yoğun okumasına bağlayabilirdi. Onun gözlerine ilaç damlatabilir, ona bir süre kitap okumamasını söyleyebilir ve oyun oynaması için onu arka bahçeye yollayabilirdi. Veya her burun çekişe zatürree ya da her baş ağrısına beyin tümörü tanısı koyan o panikçi annelerden olmamak için kendini gemleyebilirdi. Ama böyle yapmak yerine, ne kadar kaygılandığını Barty'ye hissettirmemeye çalışarak, ona girişteki dolaptan paltosunu almasını söyledikten sonra, kendininkini de aldı ve sütünlü, kuru üzümlü turtaları mutfakta öylece bırakıp, arabayla doktorun muayenehanesine doğru yollandı; çünkü gittikleri doktor, onun yaşamasını sağlayan, kendisine daima umut ve neşe veren, yitirdiği kocasıyla ilgili sonsuz tek bağıydı.

Dr. Joshua Nunn yalnızca kırk sekiz yaşında olmasına karşın, Agnes babasının ölümünden sonra, on yıldan fazla bir süre önce ona bir hasta olarak ilk kez gittiğinden bu yana, kendisine bir büyükbaba gibi davranmıştı. Doktorun saçları, daha otuz yaşına bile gelmeden bembeyazdı. Hastalarıyla işi bittikten sonra her gün, ya kendi elleriyle raspalayıp boyadığı ve cilalayıp onardığı altı metrelik Hipokrat Sandalı adlı balıkçı teknesinde durmaksızın çalışır ya da bununla Bright Bay'de dolaşarak, sanki kendi yazgısı denizden yakaladıklarının büyüklüğüyle orantılıymış gibi balık tutardı; sonuçta tuzlu havada ve güneşte böylesine uzun zaman geçirdiği için de, kalıcı esmerlikte olan yüzü, özellikle gözlerinin kenarları porsumuş ve cildi tıpkı büyükbabalarınki gibi kırışmıştı. Sandalının bakımı için gösterdiği çabayı yuvarlak göbeğine ve gıdısına da gösteren Joshua'nın tel çerçeveli gözlükleriyle papyonuna ve pantolon askılarıyla dirsekleri yamalı ceketine bakılacak olursa, onun tıpkı aynı amaçla seçtiği giysileri gibi, dış görüntüsünü de kasten bu biçime dönüştürmüş olduğu belliydi.

Barty'yle arası daima iyi olan doktor, ona duvardaki Snellen tablosunu okuttururken, küçük oğlanın gülümsemeleriyle kıkırtılarına bu kez ondan daha fazla katıldıktan sonra, onun gözlerini oftalmometre ve oftalmoskopla incelemek için, muayene odasının ışıklarını kıstı.

Agnes köşede oturduğu iskemleden, Joshua'nın her zamanki hızlı muayenesinin şimdi çok daha uzun bir süre aldığını fark etmişti. Öylesine

kaygılanıyordu ki, doktorun olağan titizliği bile, bu kez müthiş bir anlam kazanmış gibiydi.

Muayenesini bitiren Joshua, ardından izin isteyip koridordaki ofisine gitti. Gittikten belki beş dakika sonra geri döndüğünde de Barty'yi, orada bir bir kavanozun içinde kâğıtlara sarılmış portakallı şekerlemeler bulundurduğu bekleme odasına gönderdi. "Şekerlemelerin birkaçının üstünde senin adın var, Bartholomew."

Kitap satırlarını eğri büğrü gösteren, nedeni zor anlaşılır görme bozukluğu Barty'yi pek fazla rahatsız etmişe benzemiyordu. Kendine özgü zarafetiyle her zamanki gibi çabuk ve kararlı adımlarıyla yürüyerek, odadan çıkıp gitti.

Muayene odasında Agnes'la yalnız kalan doktor, "Barty'yi Newport Beach'deki bir uzmana götürmeni istiyorum. Franklin Chan'e," dedi. "Kendisi harika bir göz doktoru ve göz cerrahıdır; şu sıralarda bizim kentimizde onun gibi hiç kimse yok."

Agnes'ın kucağında duran elleri öylesine uzun bir süredir birbirine kenetlenmişti ki, ön kolunun kasları ağrıyordu. "Barty'nin nesi var?"

"Ben göz uzmanı değilim, Agnes."

"Ama bazı kuşkularınız var."

"Seni gereksiz yere kaygılandırmak istemem, eğer…"

"Lütfen. Beni bilgilendirin."

Olur anlamında başını sallayan doktor, eliyle muayene masasını işaret ederek, "Otur şuraya," dedi. Agnes masanın ucuna, Barty'nin oturmuş olduğu yere oturdu; ayakta duran doktorla şimdi göz hizasındaydı. Agnes ellerini yine birbirine kilitlemeden önce, Joshua esmer, iş yapmaktan nasırlaşmış kendi ellerini ona doğru uzattığında, genç kadın bu ellere sımsıkı sarıldı.

"Barty'nin sağ gözbebeğinde bir beyazlık var… gözdeki bir gelişmeyle ilgili. Biraz değişik olmakla birlikte, görme bozukluğu hâlâ sürüyor; ben sol gözde herhangi bir terslik fark edemedim, ama sağ gözün durumu burada da bir sorun olduğunu gösterir. Dr. Chan yarın tüm gün dolu olmasına karşın, benim ricam üzerine, sizi sabah ilk hasta olarak, mesai saatlerinden önce kabul edecek. Yola erken çıkmanız gerekiyor."

Kuzey kesimde yer alan Newport Beach, sahil yolundan gidildiğinde, yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

"Ve" diye Agnes'ı uyardı Joshua, "uzun bir güne hazırlansanız iyi olur. Dr. Chan'ın bir onkoloğa danışmak isteyeceğinden oldukça eminim."

“Kanser,” diye fısıldayan Agnes, bu sözcüğü yüksek sesle söylemekten kaçınmıştı; sanki böyle bir şey yaparsa, bu menhus hastalık güç kazanacak ve varlığını kanıtlayacakmış gibi.

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedi Joshua. Ama Agnes biliyordu.

***

Her zamanki hareketliliğini sürdüren Barty, görme sorunu konusunda fazla kaygılı değildi. Bunun bir nezle ya da bir soğuk algınlığı kadar çabuk geçeceğini umarmış gibi görünüyordu.

Merak ettiği tek şey Kırmızı Gezegen ve 103’üncü sayfadan sonra neler olabileceğiydi. Kitabı doktorun muayenehanesine bile götürmüştü; eve dönerlerken, arabada bunu sürekli açıp gözlerini kısarak satırlara bakıyor ve “eğri büğrü” noktacıkların arasından yazıları okumaya çalışıyordu. “Jim, Frank ve Willis’in başları büyük dertte.”

Onun gönlünü hoş etmek isteyen Agnes, akşam yemeği için peynirli sosis ve patates kızartmasıyla süt yerine de bitki kökü şurubu hazırladı.

Açıksözlü olması için Joshua Nunn’a ısrar etmesine karşın, kendisi Barty’ye karşı aynı derecede açıksözlü olamayacaktı, çünkü bu açık sözlülüğü göze alamayacak kadar çok sarsılmıştı.

Oğluyla her zamanki olağan konuşmalarını sürdürmekte bile zorlanıyordu gerçekten. Sesinde onun er geç fark edeceği bir sıkıntı vardı.

Duyduğu endişenin kötü sonuçlanacağını sezinliyor ve bu korkusu oğlunu da etkilediğinde, onun sağ gözüne yerleşmiş olan kötü şey her neyse, işte o zaman Barty’nin bununla yeterince savaşamayacağını düşünerek kaygılanıyordu. Ama Robert Heinlein kendisini kurtarmıştı. Barty sosisleriyle kızarmış patateslerini bitirdikten sonra, Agnes 104’üncü sayfadan başlayarak ona Kırmızı Gezegen’i okudu.

Küçük oğlan daha önce öyküden çok söz ettiği için, Agnes buna yabancı değildi ve çok geçmeden kendini masala kaptırıp içindeki acıyı gizlemeyi başardı.

Barty’nin odasında yatakta yan yana oturuyorlar ve aralarına koydukları bir tabak dolusu parça çikolatalı kurabiyelerden atıştırıyorlardı. Akşam saatleri boyunca bu dünyadan ve onun tüm dertlerinden uzaklaşarak, arkadaşlığın, sadakatin, cesaretin ve onurun her türlü kötülükle başa çıkabileceği bir macera dünyasında yaşadılar.

Agnes son sayfanın son sözcüklerini okuduktan sonra, Barty artık onun arkadaşları olan bu karakterlere bundan böyle neler olmuş olabileceği konusunda çene çalıp durarak, bir sürü varsayım öne sürmeye başlamıştı. Pijamalarını giyerken, çişini yaparken ve dişlerini fırçalarken bile sürekli konuştuğu için, Agnes onu nasıl uyutacağını merak ediyordu. Ama Barty kendi kendine uyumuştu tabii. Ve onun umduğundan da kısa bir sürede horluyordu.

Agnes'ın şimdiye dek yaptığı en zor işlerden biri, oğlunu gözünde hâlâ sessizce büyüyen o nefret dolu şeyle orada, odasında bırakmak olmuştu. Aslında koltuğu yatağın yanına çekip, onu gece boyunca izlemek istiyordu. Ama eğer Barty uyanır da kendisini uyanık olarak oturuyor görürse, durumunun ne kadar kötü olduğunu anlardı.

Bu nedenle Agnes tek başına kendi odasına gitti ve orada, tıpkı birçok gecede yaptığı gibi, avuntuyu kendisinin ışığı, ışığı olduğu kadar sığınacak kalesi ve kalesi olduğu kadar da çobanı olan Tanrı'sında aradı. Ondan merhamet diledi ve eğer merhamet bahşedilmezse, o tatlı oğlunun bu hastalığı neden çektiğini anlaması için, ondan kendisine akıl ihsan etmesini istedi.

Bölüm 59

NOEL Akşamı erken saatlerde, elinde galeriden aldığı broşürle evine dönen Junior, rehber yıldızlar ve bakir doğumlarla ilgisi olmayan sır dolu olayları merakla düşünüp durdu.

Bir elinde bir bardak Dry Sack ve diğer elinde Celestina White'in resmiyle oturma odasında oturduğu sırada, pencerelerin ötesinden görünen kış gecesi, pırıl pırıl parlayan kentin üstüne çökmüş ve onu bir is tabakası gibi kaplamıştı.

Seraphim'in doğum sırasında öldüğünü gerçekten de biliyordu. Naomi'nin defnedildiği gün, mezarlıkta onun cenaze törenine katılan siyahileri görmüş ve manyak polisin telesekreterinde Max Bellini'nin mesajını duymuştu.

Her neyse, eğer Seraphim hâlâ yaşıyorsa bile, şimdi yalnızca on dokuz yaşında olurdu, yani Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olamayacak kadar genç.

Bu ressamla Seraphim arasındaki çarpıcı benzerlik, fotoğrafın altındaki özgeçmiş bilgileriyle birlikte, iki kızın kardeş olduklarının bir kanıtıydı.

Junior'ı şaşırtmıştı bu. Çok iyi anımsadığına göre, Seraphim'in ona fizik tedavi için geldiği haftalarda, genç kız bir abladan ya da bir kız kardeşten hiç söz etmemişti.

Aslında, aralarında geçen konuşmaları anımsamak için hayli çaba göstermesine karşın, sanki kendisi o günlerde taş gibi sağırmışçasına, Seraphim'in tedavi sırasında söylemiş olduğu hiçbir şeyi bilinçaltından çıkaramıyordu. Anımsadıkları yalnızca duygusal izlenimlerdi: onun yüzünün güzelliği, cildinin yumuşaklığı, ellerinin altında hissettiği etlerinin sıkılığı.

Yaklaşık dört yıl öncesini düşünen Junior, Seraphim'le rahip lojmanında yaşadığı o arzu dolu geceyi belleğinde canlandırmaya çalıştı. Ama tıpkı az önce düşünürken olduğu gibi, onun sıra dışı güzelliğiyle mükemmel dirilikteki vücudundan başka hiçbir şey anımsamıyordu.

Rahibin evinde bir ablanın varlığını belirtecek herhangi bir şey görmemişti. Ne aile fotoğrafları ne de gururla çerçevelenmiş bir lise mezuniyet resmi. Ve yalnızca Seraphim'le meşgul olduğu için de aileyle

pek ilgilenmemişti. Ayrıca, kendisi geçmişi bir yük olarak düşünen ve bundan kurtulmak gerektiğine inanan, geleceğe odaklanmış bir adam olduğundan, anıları geliştirme çabasında asla bulunmamıştı. Çoğu insanın hoşuna giden aşırı nostaljik duygular onu hiç ilgilendirmezdi. Ama Dry Sack'ini yudumlarken, geçmişte kalan bu olayı anımsamak için gösterdiği çaba, Seraphim'in o tatlı, çapkın görüntülerinin yanı sıra ona bir şey daha anımsatmıştı. Genç kızın babasının kasetteki sesini. Dindar kızı yatağa attığında, rahibin okuduğu vaazı.

Seraphim'in babası için yazıya döktüğü yeni vaazın kaba müsveddesi kasette çalarken genç kıza sahip olmak, her ne kadar kendisinde garip ve heyecanlı bir duygu yaratmışsa da, Junior rahibin ses tonunun ve bunun özelliğinin dışında onun söylediği şeylerin hiçbirini anımsamıyordu. Ama o bantın içeriğinde belirgin sözcükler olması konusunda şimdi kendisini rahatsız eden şey ya içgüdüsü ya da sinirsel huzursuzluğuydu veya bunun suçunu yalnızca içtiği şeride aramak gerekirdi.

Ön sayfaya bakmak için, elindeki broşürü çevirdi. Serginin adının, rahibin anımsanamayan vaazını akla getirdiğinden kuşkulanmaya başlamıştı şimdi.

Bu Önemli Gün.

Üç sözcüğü yüksek sesle söyleyen Junior, bunlarla Rahip White'ın sesinin o bulanık anıları arasında garip bir tınlama olduğunu sezinledi. Ama eğer aslında böyle bir şey varsa bile, anımsanması güç bir bağlantıydı bu.

Üçe katlanmış broşürdeki röprodüksiyonlar, Celestina White'ın tablolarının örnekleriydi ve Junior bunları deneyimsiz, ruhsuz ve son derece sönük bulmuştu. Celestina tablolarını gerçek ressamların küçümsediği tüm özelliklerle doldurmuştu: Realistik detaylar, öykü anlatımı, güzellik, iyimserlik ve hatta çekicilik.

Sanat değildi bu. Yalnızca örneklerle resimleme şeklinde çalışılan ve tuval yerine kadife kumaş üzerinde yapılması daha uygun olan bir duygu tellallığıydı.

Broşürü inceleyen Junior, bu ressama karşı göstermesi gereken en iyi tepkinin şimdi doğruca banyoya girmesi, bir parmağını boğazından aşağıya sokması ve kendini kusturması olduğunu hissediyordu. Ama tıbbi geçmişini düşündüğünde, böylesine duygu belirtici bir eleştirmen olmayı göze alamamıştı.

Bardağına biraz daha seri ve buz koymak için mutfağa gittiğinde, San Francisco'nun telefon rehberinde White, Celestina'yı aradı. Numarası

yazılıydı, ama adresi yoktu.

Onu aramayı düşünmekle birlikte, eğer telefonu açarsa kendisine ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Yazgıya, kendisinden ve geleceğini kurma konusundaki özyeteneğinden başka hiçbir şeye inanmayan Junior, Bartholomew'u bulamadığından ötürü neredeyse beyin kanaması geçirecek kadar öfkelendiği, hayalet şarkıcıyla ve yaşamındaki diğer belirgin doğaüstü olaylarla aklının karıştığı ve sinirlerinin bozulduğu, çoğu kez de şimdiye dek hissetmediği kadar büyük bir korkuya kapıldığı böylesine kötü bir zamanda, bu genç kızla yollarının kesişmesinin ne denli olağanüstü bir durum olduğunun farkındaydı. İşte burada Seraphim'e ulaşan bir bağlantı vardı ve onun aracılığıyla da Bartholomew'a.

Evlat edinme kayıtları, herkesten olduğu gibi Celestina'dan da gizlenmiş olmalıydı. Ama belki de o, kız kardeşinin piç oğlunun yazgısıyla ilgili olarak, Junior'ın bilmediği bir şeyi biliyordu; ona önemsiz görünen, ama kendisini doğru izin ardına götürecek küçük bir detayı.

Celestina'ya yaklaşırken dikkatli olmalıydı. Ama böyle bir yaklaşımı hemen gerçekleştirmeye cesaret edemiyordu. Bunu iyice düşünmeli ve bir strateji gerçekleştirmeliydi. Bu değerli fırsatın harcanmaması gerekiyordu.

İçkisini tazeledikten sonra oturma odasına geri dönen Junior, Celestina'nın broşürdeki fotoğrafını inceledi. O da kız kardeşi kadar şaşırtıcı bir güzellikteydi, ama zavallı kız kardeşinin aksine yaşıyordu ve bu nedenle de insanı aşka davet edecek kadar çekici bir görünümdeydi. Bartolomew'u arayışı konusunda kendisine yardımcı olacak gerekli tüm bilgileri ondan öğrenmeliydi, yine de bu işi onu kuşkulandırmadan yapmalıydı. Aynı zamanda, birlikte eğlenmemeleri, bir aşk ilişkisi yaşamamaları ve hatta ciddi bir beraberlik geçirmemeleri için hiçbir neden yoktu.

Eğer Seraphim'in piç oğlunun teyzesi Celestina, son birkaç yıldır Junior'ın tatmin edici beraberlikleriyle sıradan cinsel yaşamında özlem duyduğu o gönül arkadaşı olabilirse, ne kadar da garip olurdu. Ama onun çocuksu nitelikteki tablolarına bakılırsa, bu pek olası görünmemekle birlikte, belki kendisi onun bu konuda yetişmesine ve gerçek bir ressam olarak gelişmesine yardımcı olabilirdi.

Seraphim'le geçirdiği o ateşli geceyle ilgili duygusal anılar şimdi kendisinde bir arzu uyandırmıştı. Ne yazık ki şu anda yanında bulunan tek dişi Endüstri Kadını'ydı, ama o kadar da zor durumda sayılmazdı tabii.

Noel Akşamı kutlaması için, şeytana tapınanların düzenlediği bir partiye davet edilmesine karşın, buna katılmaya niyeti yoktu. Parti, ilginç olabilecek gerçek satanistler tarafından değil de, çarpık espri anlayışına sahip, tümü inançsız olan bir grup ressam tarafından veriliyordu. Ama ardından, Bavol Poriferan heykeli yerine daha uyumlu bir kadınla ilişki kurabileceği içgüdüsüne kapılarak, sonuçta bu partiye katılmaya karar verdi. Ve tam evden ayrılırken, son anda aklına gelen bir düşünceyle, “Bu Önemli Gün” broşürünü ceketinin cebine koydu. Celestina’nın tebrik kartı resimleri görüntüsündeki çalışmalarının, dobra dobra konuşan bir grup genç ressam tarafından analiz edilmesini duymak hayli eğlenceli olacaktı. Ayrıca, Güzel Sanatlar Akademisi, Batı Kıyısı’nın kendi türündeki en iyi okulu olduğu için, bu partiye katılanların birkaçı onu gerçekten tanıyor olabilirler ve kendisine bazı değerli bilgiler verebilirlerdi.

Parti, zorlu devrimin üç çekicinin, sanat, cinsellik ya da buna benzer bir şey olduğuna inanan bir grup ressamın burada yaşadığı ve şimdi toplu yerleşim merkezi ve stüdyo şekline dönüştürülen eski bir sanayi kuruluşu binasının devasa bir mağara görünümündeki çatı katında, üçüncü ve son katta süre gelmekteydi.

Nükleer güçlü ses düzeninden avaz avaz yükselen şarkılar the Doors’un, Jefferson Airplane’in, the Mammas and the Pappas’in, Strawberry Alarm Clock’in, Country Joe and the Fish’in, the Lovin’ Spoonful’un, ne yazık ki Donovan’ın, rahatsızlık verici the Rolling Stones’un ve insanı çileden çıkaran the Beatles’ınkilerdi. Megatonlarca müzik tuğla duvarları gümbürdetiyor, çoğu metal çerçeveli pencerelerin camlarını sanki resmigeçitteki askeri bandonun davul sesleri bunlarda yankılanıyormuş gibi sarsıyor ve insanda sürekli olarak hemen kıyamet kopacakmış ve az sonra ölüm kalım savaşı çıkacakmış, ama bu savaş eğlenceli olacakmış gibi bir duygu uyandırıyordu.

Kırmızı ve beyaz şarabın kendisine göre fazla ucuz bir zevk olduğunu düşünen Junior, hem Dos Equis birası içerek ve hem de buradaki çoğu kişinin kullandığı esrardan çıkan ve Virginia eyaletinde bir yılda üretilen jambonların tümünü tütsüleyecek kadar yoğun biçimde etrafı kaplayan dumanı yeterince içine çekerek, biranın yanı sıra bununla da kafa buluyordu. Partiye katılan iki ya da üç yüz kişiden bazısı LSD’yle bazısı ise amphetamine türü uyuşturucularla kendinden geçiyor, bazısı da tipik kokainmanların yaptığı gibi heyecanlı bir şekilde konuşup duruyor, ama o bu eğilimlerin hiçbirisine kapılmıyordu. Kendisi için özgelişim ve özkontrol

çok önemli olduğundan ötürü, böylesine aşırı bir tiryakiliği asla onaylamazdı zaten. Ayrıca uyuşturucu bağımlısı bu kişilerin, kafa bulduktan sonra aptalca bir hüzne kapılma eğilimi gösterdiklerine, bunun hemen ardından da özeleştiri ve özaçılım aracılığıyla huzur bulmaya çalışarak günah çıkarır gibi konuştuklarına dikkat etmişti. Ama o bu şekilde davranmayacak kadar özel birisiydi. Bunun yanı sıra, eğer uyuşturucular onda böyle bir ruh hali oluştursa bile, bu durum idam hükmüyle kendisine elektrik ya da zehirli gaz verildiği veya öldürücü bir iğne yapıldığı zaman olabilir ve böyle bir şey de ancak yasal yetkenin kullanılacağı yılda, mantığı ona içini dökmesini söylediğinde gerçekleşebilirdi.

Söz iç dökmeye gelmişken, çatı katının her yerinde kazaklı ve mini etekli sutyensiz kızlar, tişörtlü ve mini etekli sutyensiz kızlar, kenarları ipek biyelerle süslü güderi yelekli ve kot pantolonlu sutyensiz kızlar, göğüsleri bistüer biçiminde alacalı bulacalı kuşaklarla sarılı ve göbek kısmı açık kalipso model pantolonlu sutyensiz kızlar vardı. Kalabalığın arasında da bir sürü erkek dolaşıyor, ama Junior onlara pek dikkat etmiyordu.

Kendisinin ilgilendiği, hem de çok ilgilendiği tek erkek konuk, onun evinin duvarlarını süsleyen üç tablonun ressamı Sklent'ti yalnızca.

Yaklaşık 1.85 boyunda ve yüz yirmi beş kilo olan ressam, ürkütücü tanıtım fotoğrafındaki halinden çok daha tehlikeli birisiymiş gibi görünüyordu.

Henüz yirmili yaşlarda olmasına karşın, omuzlarına dek inen dümdüz saçları seyrelmiş ve kırlaşmıştı. Cildi ölü beyazlığındaydı. Ak kısımları albino pembesi tonda, gümüşümsü gri, gömük gözleri tıpkı yırtıcı bir panterinkilere benzer ürpertici bir pırıltıyla parlıyordu. Yüzü korkunç yara izleriyle ve iri elleri de kıpkırmızı kesiklerle kaplıydı; sanki kılıç kuşanmış adamlara karşı silahsız olarak kendini durmaksızın savunmuş gibi.

Odadaki stereofonik hoparlörlerin en uzak tarafında olmalarına karşın, özel konuşmalarda bile insanın sesini yükseltmesi gerekiyordu. Ama Bebeğin Beynindeki Ölümcül Asalak, Uyarlama 6'nın yaratıcısı ressamın, tıpkı yeteneği kadar etkileyici olan derin, tiz ve gür bir sesi vardı.

Sklent öfkeli, kuşkulu ve değişken birisi olmakla birlikte, korkunç entelektüel güce sahip bir adamdı. Derin bilgisiyle şaşırtıcı konuşmalar yapıyor, insan psikolojisiyle ilgili soluk kesici içgüdülerden, sanat konusunda şaşırtıcı, ama tartışmasız fikirlerden ve devrimsel felsefi kavramlardan söz edip duruyordu. Daha sonra, hayaletler konusu dışında,

Junior onun bu zeki ve gerçekten de soğukkanlı konuşmalarının tek bir sözcüğünü bile anımsamayacaktı.

Hayaletler. Sklent ateist olmasına karşın, yine de ruhlara inanıyordu. Söyledikleri şöyleydi: Cennet, Cehennem ve Tanrı yoktur, ama insanlar etten oluştukları kadar enerjiden de yaratılmışlardır ve ölümden sonra et çürüdüğünde, enerji kalıcı olmaya devam eder. “Bizler evrenin en inatçı, en bencil, en açgözlü, en pis, en acımasız, en manyak, en kötü yaratıklarıyız,” diye açıkladı Sklent, “ve bazılarımız da ölmeyi reddeder, ölmek için kıçımız fazla sıkar bizim. Ruh, bir zamanlar bizler için önemli olan yerlere ve kişilere bazen dadanan, yakıcı dikene benzer bir enerjidir; işte bu nedenle, ölü karıları tarafından hâlâ işkence gören zavallı hergelelerle böyle pis heriflerin evlerine hayalet dadanır. Bazen de, bu yakıcı diken az önce ölen bir kaltağın karnındaki cenine yapışır ve reenkarnasyon oluşur. Bunlar için bir tanrıya gerek yoktur. Bu işler böyle süre gelir. Yaşam ve yaşam sonrası şimdi tam burada, bizim dünyamızdadır ve insanların tümü de sonsuz dizilerden oluşmuş fıçıların arasında yuvarlanıp duran pis, uyuz maymunlardır yalnızca.”

Junior cheeseburgerındaki çeyrekliği bulduğundan beri, yani iki yıldır, benimseyebileceği metafiziksel bir kavram arıyordu; Zedd’den öğrenmiş olduğu tüm gerçeklerin kat kat üstünde olan ve kendisinden daha üstün bir güç olduğu kanıtlanmayacak bir şeyi.

İşte şimdi onu bulmuştu. Beklenmedik bir anda. Ve tümüyle. Maymunlarla fıçıların tam olarak ne anlama geldiğini hiç kavrayamamışsa da hayaletler hakkında duyduklarının geri kalanını anlamış ve üzerine huzura benzer bir duygu çökmüştü.

Sklent’le ruhlar konusunu konuşmaya devam etmek isterdi, ama partiye katılan birçok kişi de bu büyük adamla konuşmak istiyordu. Onun yanından ayrılacağı sırada, ressamı güldüreceğinden emin bir halde, “Bu Önemli Gün” broşürünü cebinden çıkardı ve biraz çekinerek de olsa, Sklent’den Celestina White’in tablolarıyla ilgili bir görüş bildirmesini rica etti. Ama yapılan şaka ne kadar zekice olursa olsun, anlaşıldığına göre, Sklent asla gülmüyordu. Broşürdeki resimlere baktıktan ve öfkeyle kaşlarını çatıp bunu ona hemen geri verdikten sonra, “Bu kahpeyi tabancayla vurman gerekir,” diye hırladı.

Bu eleştirinin eğlenceli bir abartı olduğunu düşünen Junior güldü, ama Sklent o garip renkteki gözlerini kısarak ona bakınca, gülüşü boğazında düğümlenip kalıverdi. Ardından, Sklent’in tarafını tutmak ister gibi,

“Tamam, belki de bu iş ileride böyle halledilir,” dedi, ama bu sözcükleri tanıkların önünde söylediği için, anında pişman olmuştu.

Ünlü ressamın yanından ayrıldıktan sonra, elindeki broşürle kalabalığı yararak etrafta dolaşmaya başladı; Güzel Sanatlar Akademi’sine devam etmiş olan, Celestina White’ı tanıyabilecek kişileri arayıp duruyordu. Onun tablolarıyla ilgili gözlemler genellikle olumsuz, çoğunlukla bol kahkahalı, ama asla Sklent’inki gibi özlü ve sert değildi.

En sonunda, parlak beyaz plastik botlar, beyaz bir mini etek ve üzerinde Albert Einstein’ın ipek baskılı resmi bulunan Çingene pembesi bir tişört giymiş olan sutyensiz bir kız, “Tabii, onu tanıyorum,” dedi. “Bazı derslerde onunla aynı sınıftaydık. Oldukça kibar bir kızdır, ama özellikle Afrika kökenli bir Amerikalıya göre biraz gerzektir. Yani, onlar hiç de gerzek olmazlar… haklıyım, değil mi?”

“Haklısın, belki Buckwheat hariç.”

Siyah deriden iki kişilik ufacık bir koltukta yan yana oturmalarına karşın, “Kim?” diye bağırdı kız.

Junior sesini biraz daha yükseltti: “Küçük Keratalar adlı o eski dizi filmlerdeki kahramanlardan birisi.”

“Eski olan hiçbir şeyi sevmem ben. Ama White denilen bu kızın yaşlı insanlara, eski binalara, yani genelde yıllanmış olan bir sürü şeye karşı garip bir merakı var. Sanki kendisinin genç olduğunu fark etmiyormuş gibi. İnsan onu yakalayıp sarsmak ve ona, ‘Hey, canlan biraz,’ demek istiyor, anlarsın ya.”

“Geçmiş geçmiştir:”

“Nedir?” diye bağırdı kız.

“Geçmiştir!”

“Çok doğru.”

“Ama benim eşim o Küçük Keratalar filmlerini çok severdi.”

“Sen evli miydin?”

“Eşim öldü.”

“Böylesine genç yaşta mı?”

“Kanserden,” dedi Junior, çünkü bu, yangın kulesinden düşmekten daha trajik ve çok daha az şüphe uyandıran bir nedendi.

Onun kederini paylaşan kız, elini Junior’ın bacağının üstüne koydu.

“Şu son birkaç yıl benim için çok zor oldu,” dedi Junior. “Onu kaybetmek… ve sonra Vietnam’dan sağ çıkmak.”

Sarışının gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sen orada miydin?”

Junior böylesine gürültülü bir ortamda acı dolu kişisel bir açıklama yapmakta hayli zorlanmasına karşın, gözlerini yaşlar la doldurmayı iyi başarmıştı. “Ülkenin iç bölgesine düzenlenecek bir saldırı için arazi keşfi yaptığımız bir sırada, sol ayağımdan vuruldum.”

“Ah, ne tatsız bir olay. Berbat bir şey. Ben bu savaştan nefret ediyorum.”

Kendisinin buraya gelişinden beri tıpkı bir sürü kadının yaptığı gibi, bu sarışının da onun üstüne üstüne geldiğini düşünen Junior, baştan çıkarma işiyle bilgi toplama işini birbirine karıştırmamaya çalıştı. Ve ardından, kızın hafifçe bacağını okşamakta olduğu elinin üzerine kendi elini koyarak, “Ben onun ağabeyini Vietnam’dan tanırdım,” dedi. “Sonra yaralandığımda buraya gönderildim ve onunla bağlantımız kesildi. Şimdi kendisini bulmak istiyorum.”

Şaşıran sansın, “Kimin ağabeyini?” diye sordu.

“Celestina White’ın.”

“Onun ağabeyi mi var?”

“Harika bir adam. Sende Celestina’nın adresi var mı? Ya da ağabeyiyle ilgili olarak ona ulaşabileceğim bir bilgiye sahipsindir belki.”

“Ben onu fazla tanımazdım. Ortalıkta çok dolaşmaz, partilere pek katılmazdı… özellikle bebekten sonra.”

Celestina’nın belki de sonuçta onun gönül arkadaşı olamayacağını düşünen Junior, “Demek evlendi,” dedi.

“Olabilir. Onu bir süredir görmedim.”

“Hayır, yani sen Bebek’ten söz ettin demek istiyorum.”

“Aa. Evlenen o değil, kız kardeşi. Ama sonra öldü.”

“Evet, biliyorum. Ama…”

“Böylece onu Celestina aldı.”

“Onu mu?”

“Çocuğu. Bebeği yani.”

Junior baştan çıkarma işini tamamen unutmuştu. “Ve o… ne?… Kız kardeşinin bebeğini mi evlat edindi o?”

“Garip, değil mi?”

“Küçük oğlanın adı Bartholomew mu?” diye sordu Junior.

“Ben onu hiç görmedim.”

“Ama adı Bartholomew, değil mi?”

“Tüm bildiğim ona Çişli Karınca dedikleri.”

“Ne?”

Elini Junior’ın bacağından çeken kız, “Tüm bildiğim bu diyorum,” dedi. “Her neyse, sen Celestina’yla neden bu kadar çok ilgilisin?”

“izninle,” diye yanıtladı Junior.

Partiden ayrıldıktan sonra, bir süre sokakta durdu ve derin yavaş soluklar alıp vererek, ciğerlerine biriken esrar dumanını gecenin serin havasıyla temizlemeye çalıştı; içmiş olduğu onca biraya karşın yine de ayıktı ve sanki buzlukta kalmış gibi titreyip duruyordu, ama bunun nedeni havanın serinliği değildi.

Aile dışında birisi tarafından evlat edinilen bir çocukla ilgili kayıtlar son derece gizli tutulurken, çocuk annesinin kız kardeşi tarafından evlat edinildiğinde böyle bir gizliliğin olmamasına çok şaşırmıştı.

Bunu açıklayacak yalnızca iki neden düşünebiliyordu. Birincisi, kurallar hiçbir anlam ifade etmese de, bürokrasinin kuralları körü körüne izlemesiydi. İkincisi ise, Dünyanın En Çirkin Dedektifi Nolly Wulfstan’ın yeteneksiz bir mankafa olmasıydı.

Junior hangi açıklamanın doğru olduğuna aldırmıyordu bile. Onun için önemli olan bir tek şey vardı: Bartholomew avı en sonunda bitmek üzereydi.

27 Aralık Çarşamba günü, Junior sahte belge düzenleyicisi Google’la buluşmak için, Bonnie ve Clyde filminin oynadığı bir sinemadaki matineye gitti. Ve daha önce kendisine söylendiği gibi, yiyecek içecek satılan standdan büyük bir kutu Raisenettes ve bir kutu Milk Duds satın aldıktan sonra, orta kısımdaki son üç sıradan birine oturdu ve ayaklarını yapışkan zeminde hareket ettirirken ayakkabılarının çıkardığı gıcırtıya sinirlenip yüzünü buruşturarak, Milk Duds’ı yemeye başladı; Google’ın onu bulmasını bekliyordu.

Olay sonrası görüntülerle dolu olan film Junior’a göre fazla şiddet içermekteydi. Kendisi Doktor Dolittle ya da Mezun filminin oynadığı bir sinemada buluşmak istemiş, ama yaşamının yarısını elektroşok deneylerle geçirdikten sonra paranoyaklaşan bir fareden hiçbir farkı olmayan Google, bu sinemayı seçmekte ısrar etmişti.

Aslında nötr değerde olan bir dünyanın ele alındığı filmde vurgulanan manevi görecelikle kişisel özerklik temasından hoşlanmakla birlikte, biraz sonra geleceğini tahmin ettiği her şiddet sahnesinde kan göreceğinden korkarak gözlerini kapatan Junior, Google en sonunda gelip de onun yanına oturana dek, filmin doksan dakikasına tahammül etmek zorunda kaldı.

Sahte belgecinin şaşı gözleri, sinema perdesinden yansıyan ışıkla pırıl pırıl parlıyordu. Dudaklarını yaladığında, belirgin gırtlak çıkıntısı daha da şişti. “Ben de senin yaptığın gibi şu Faye Dunaway’in zevkini çıkarayım biraz, ne dersin ha?”

Junior bu adamdan tiksindiğini belli etmemeye çalıştı. Ama Google kendisinin iğrenç bir yaratık olduğunun farkında bile değildi. Erkek arkadaşlığı ifadesi olarak varsaydığı hareketlerle kaşlarını oynatarak, Junior’a bir dirsek atfa.

Matinede birkaç sinemasever vardı. Yakınlarında kimse oturmadığı için, rahatça zarf değiş tokuşu yaptılar: Küçük bir sarı zarf Google’a ve bunun biraz daha büyüğü Junior’a.

Sahte belgeci kendi zarfından kalın bir deste halindeki yüz dolarlık banknotları çıkardıktan sonra, titrek ışıkta paraların sahte olup olmadığını kontrol etti. “Ben şimdi gidiyorum, ama sen film bitene dek bekle.”

“Neden ben gitmiyorum ve sen beklemiyorsun?”

“Çünkü böyle bir şeyi denemeye kalkışırsan, senin gözünü patlatırım.”

“Yalnızca sordum,” dedi Junior.

“Dinle, eğer benim arkam sıra hemen buradan çıkarsan, dışarıda bekleyen adamım 38’lik tabancasını senin kıçına dayayıverir.”

“Buradan çıkmak istememin tek nedeni filmden nefret etmiş olmam.”

“Delisin sen. Bu bir klasik. Hey, o Raisinettes’i yiyor musun?”

“Sana telefonda söylemiştim, bunu sevmem ben.”

“Bana ver öyleyse.”

Junior Raisinettes’i ona verdikten sonra, Google içi şeker dolu kutuyla ve paralarla birlikte sinemadan ayrıldı.

Bonnie ve Clyde’ın kursun yağmuruna tutulduğu ağır çekim ölüm balesiyle ilgili kısım, Junior’ın şimdiye dek hiçbir filmde görmediği kadar kötü bir sahneydi. Ve buna yalnızca şöyle bir bakmasının ardından, gözlerini kapatıp oturarak, filmin bitmesini bekledi.

Dokuz gün önce, Google’ın ona verdiği talimatlar doğrultusunda bir postanede John Pinchbeck ve diğerinde de Richard Gammoner adını kullanan Junior, iki posta kutusu kiralamış ve sonra bunların adreslerini sahte belgeciye bildirmişti. Google’ın belgeleri kendisine yolladığı iki yer burasıydı.

28 Aralık Perşembe günü, bundan böyle kimlik belgeleri olarak kullanacağı sahte sürücü ehliyetlerini ve sosyal güvenlik kartlarını posta kutularından aldıktan sonra, daha önce hiç iş yapmadığı iki değişik bankaya

gitti ve adres için posta kutularını göstererek, Pinchbeck ve Gammoner adına iki cari hesap açıp iki kasa kiraladı. Ve her hesaba beş yüz dolar yatırarak, her kasaya da gıcır gıcır banknotlar halinde yirmi bin dolar koydu.

Google, tıpkı Pinchbeck için düzenlediği gibi, Gammoner için de, California Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden alınan ve her polis denetiminde geçerli olan bir sürücü ehliyetiyle birlikte, yasal bir güvenlik kartı, üzerinde adı belirtilen mahkemeden çıkarılan bir nüfus kâğıdı ve tarihi eski olan, ama geçerliliğini koruyan bir pasaport düzenlemişti.

Bunların yanı sıra onun Grand Cayman Bankası'nda Gammoner adına ve İsviçre'de Pinchbeck adına birer hesap açabilmesi için, düzenlediği belgeleri de tamamlamıştı.

Oregon'dan bu kente geldiğinden beri içinde hissettiği macera duygusunun o gece daha da fazlalaştığını fark eden Junior, kendine üç kadeh harika Bordeaux şarabıyla fleminyon ziyafeti çekmek için, üç yıl önce San Francisco'da geçirmiş olduğu ilk gece yemek yediği otelin şık restoranına gitti.

Pırıl pırıl ışıklarla parlayan restoran hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Yakasına taktığı sarı gülün ve belki yeni olan smokininin dışında, piyano çalan piyanist bile aynı adamdı.

Toplumsal törelerin üç yılda dramatik bir biçimde değiştiğinin kanıtı olan birkaç kadın buraya yalnız gelmişlerdi. Junior onların sıcak bakışlarının ve gereksinimlerinin farkında olduğu gibi, içlerinden birini elde edebileceğini de biliyordu.

Son zamanlarda hissettiği gerilim, kadınlarla birlikteyken çoğu kez kurtulduğu o gerilimlerinden çok daha farklıydı. Gittikçe yükselen bir gerilimdi bu; nahoş bir sinir geriliminin aksine, sonuna dek tadını çıkarmak istediği zevkli bir duyguydu ve bunu Celestina'nın sergisinin açılış tarihi olan 12 Ocak gecesine dek dolu dolu yaşamak istiyordu. Bu gerilimden cinsel birlikteliklerle değil de, ancak Bartholomew'u öldürmekle kurtulabilirdi ve uzun süredir beklenen o an geldiğinde, yaşayacağı rahatlığın, ona bir cinsel doyumdan çok daha büyük bir rahatlık sağlayacağını umuyordu. Ama küçük Bartholomew'un cinayetinin ardından, bazı kişiler, anne Celestina'yı araştırıp duran adamı anımsayabilirlerdi. Çünkü Junior yalnızca herhangi bir adam değildi ki; çok yakışıklı olduğu için, insanların ve özellikle kadınların üzerinde güçlü bir izlenim bırakan birisiydi. Polislerin er geç kapısını çalması kaçınılmazdı.

Kendisinin kaçışını sağlayacak olan Pinchbeck ve Gammoner kimlikleri hazırdı tabii. Ama o bunları kullanmak istemiyordu. İstediği şey Russian Hill'deki yaşamını sürdürmekti ve evini terk etmek düşüncesinden nefret ediyordu.

Celestina'nın 12 Ocak'ta nerede olacağını bildiğine göre, onu daha önce bulmak amacıyla riske girmesinin hiçbir anlamı yoktu. Karşı karşıya gelmeleri ve birlikteliklerinin tadını çıkarmaları için yeterince zamanı vardı.

Piyanist "Bana Bakacak Birisi"ni çalmaya başladığında, Junior akşam yemeğinin hesabını ödüyor ve ne kadar bahşiş bırakması gerektiğini düşünüyordu. Şarkıyı tüm gece beklemekle birlikte, nağmeyi duyar duymaz yine de her tarafı seyirmeye başladı.

Buraya daha önceki iki gelişinde de, yani kentte geçirdiği ilk gece ve ondan iki gün sonraki gece, bu şarkının yalnızca piyanistin repertuvarına ait bir parça olduğunu kendi kendine kanıtlamıştı. Olağanüstü bir şey değildi bu. Ama kredi kartı fişini imzalarken, elleri titriyordu.

18 Ekim günü sabahın erken saatlerinde solucanlarla hamamböceklerini gördüğü o kötü düşten hayalet şarkıcının belli belirsiz duyulan küçük serenadıyla uyandığından beri, olağanüstü bir durum yaşamamıştı. Susması için ona bağırıp durmuş ve o sırada komşuları uyandırmıştı. Ama bu iğrenç müzik şimdi sinirlerini bozmaktaydı. Eğer eve tek başına giderse, Victoria Bressler'ın intikamcı hortlağı ya da başka bir şey olan hayalet şantözün kendisine yine şarkı mırıldanacağından emindi. Yani sonuçta, birisiyle kafa dağıtmak istiyordu.

Barda yalnız oturan çok çekici bir kadın, onun bu arzusunu kamçılamıştı. Parlak siyah saçlar; sanki gökyüzünden kopmuş, gecenin kendi saçları gibi. Kalamata zeytininin kabuğu kadar pürüzsüz koyu renk bir ten. Sonsuzluğun simgesi yıldızları yansıtır gibi pırıldayan arzulu bakışlarla dolu gözler.

Vay canına. Bu kadın onun içindeki ozana ilham veriyordu.

Kadının cezbedici bir zarafeti vardı. Eteği diz boyunda pembe bir tayyör, boynunda bir dizi inci. Vücudu da muhteşemdi, ama bununla fiyaka yapmıyordu. Sutyen bile takmıştı. Cesur bir cinsellik içeren modanın hüküm sürdüğü bu devirde, onun böyle ağırbaşlı bir tarzda giyinmiş olması insanı daha çok baştan çıkarmaktaydı.

Bu güzelin yanındaki boş tabureye yerleşen Junior, ona bir içki ısmarlamayı önerince, kadın hemen kabul etti.

Renee Vivi ipeksi bir güney aksanıyla konuşuyordu. İç bayıltacak kadar koketçe değil, ama şuh bir biçimde, iyi tahsil görmüş ve çok okuyan birisi gibi, ama iddialı değil, ne cesur ne inatçı ama kararlı; kısacası dostluğu çok hoş bir kadın.

Yaşı otuzun biraz üzerinde gibiydi, belki ondan altı yaş kadar büyük, ama önemli değildi bu. Başka ırklardan ve başka etnik gruplardan olan insanlara karşı önyargılı olduğu gibi, kendisinden daha yaşlı kişilere karşı önyargılı değildi artık.

Sevişirken ya da insan öldürürken bağnazca davranmazdı. Junior'ın kendisiyle ilgili olarak yaptığı bir şakaydı bu. Ama doğruydu.

Renee'yle sevişmenin ve sonra onu öldürmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Nedensiz olarak bir tek kişiyi öldürmüştü. Ve o da insanı öfkelendiren Bartholomewlardan birisi olduğu içindi. Terra Linda'daki Prosser. Bir erkek. O olayda hiçbir cinsel kavram yoktu. Oysa böyle bir şey ilk kez olacaktı.

Junior Cain cinsel sapık olan deli bir katil ya da kontrol dışı garip arzularından ötürü cinayet işleyecek birisi değildi. Tek gecelik bir cinsel ilişki ve bunun ardından gelen ölüm, yani bir kez daha yinelenmeyecek olan bir düşkünlük, ciddi bir özeleştiri yapmasını ya da bununla ilgili kararlarını yeniden düşünmesini gerektirmiyordu. Böyle bir şeyin ikinci kez yinelenmesi tehlikeli bir deliliği gösterirdi. Üçüncüsü ise bağışlanmazdı. Ama bir kez yapılırsa, sağlıklı bir deneyim olurdu.

Gerçek bir maceraperest bunu anlardı.

Kötü yazgısından habersiz olan Renee, epeyce servet sahibi birisi olduğundan söz ettiğinde, Junior onun bunu uydurduğunu ya da kendini daha arzulanır kılmak için en azından abartılı konuştuğunu düşündü. Ama yaşadığı yeri görünce, onun fantezi kuran bir vitrin bebeği olmadığını kanıtlayan lüks bir mekânla karşılaştı.

Renee'nin evine gitmek için arabaya binmeye veya uzun bir yürüyüş yapmaya gerek yoktu, çünkü otelin üst katında kalıyordu. Binanın son üç katı, buradaki hayli büyük dairelerin sahiplerine aitti.

Genç kadının dairesine girildiğinde, insan kendini bir zaman makinesinden geçmiş ve uzayda seyahat ederek başka bir yüzyıla, XIV. Louis'nin Avrupası'na gelmiş gibi hissediyordu. Geniş, yüksek tavanlı odalar Barok sanatın ve aynı tarz mobilyaların zengin koyu renkleri ve ağır biçimleriyle göz kamaştırmaktaydı. Bir müzede sergilenecek kadar kaliteli olan antika Bombay sandıkları, iskemleleri, masaları, yekpare aynaları,

dolapları ve etajerleri çoğu altın yaldızlı deniz kabukları, kenger otu yaprakları ve koç boynuzları biçiminde yuvarlak, kıvrımlı şekiller süslüyordu.

Junior, Renee'yi bu gece öldürmenin yararsız olacağını düşündü. Böyle yapmak yerine, önce onunla evlenebilir ve sonra da bu servetin ya tümünü ya da en azından bir kısmını elde edebileceği bir kaza veya intihar olayı ayarlayabilirdi.

Zevk için öldürmek olmazdı bu; şimdi düşünecek zaman bulmuş ve özgelişim yapmasını sağlayacak bir nedenle de olsa, böyle bir nedenin kendisine yakışmayacağına karar vermişti. İyi ve geçerli bir neden için işlenecek bir cinayetti bu.

Son birkaç yıldır anlamış olduğu şey şuydu; Naomi'yi yangın kulesinden aşağıya ittikten sonra, ölüm tazminatı olarak elde ettiği o birkaç milyonluk kara parayla şimdiye dek satın aldığı özgürlüğün bundan böyle çok daha fazlasını satın alabilirdi. Elli ya da yüz milyon dolarlık büyük bir servet yalnızca daha çok özgürlük satın almakla kalmaz, daha hırslı bir özgelişim ve aynı zamanda güç sağlardı.

Güç kavramı Junior'ın hayli ilgisini çekiyordu.

Renee'nin serveti ve görgüsü ne olursa olsun, aşk ilişkilerinin sonucunda onu evliliğe ikna edebileceğinden en ufak bir kuşkusu bile yoktu. Sklent'in parlak düşüncelerini tuvale yansıtmasından, Wroth Griskin'in kalıba döktüğü bronzla rahatsızlık verici sanat eserleri yaratmasından daha kolay bir biçimde, kadınları istediği şekle sokabilirdi o. Ayrıca, bu konudaki yeteneğini ve Junior Cain'in aşk aletiyle yapılan gezintinin başka erkekleri daima nasıl solda sıfır bırakacağını ona göstermeden önce, kendisini böylesine arzulayan Renee için bir şişe şampanya açıp bunu patlatarak, onun o güzel Chanel tayyörünü mahvetmek ve bu sırada onu kendinden geçirmek akıllıca bir yöntem olabilirdi.

Oturma odasındaki ipek brokar perdelerle süslü yekpare pencereden kentin harika manzarası görünüyordu. Pencerenin önünde de şahane bir kumaşla kaplı, altın yaldızla boyanmış kocaman bir şezlong durmaktaydı; Renee burada sevişmek için can atıyormuş gibi, Junior'ı şezlongun üstüne doğru çekti.

Dudakları arzu dolu, yumuşacık vücudu sımsıcaktı; Junior elini onun eteğinin altına doğru hareket ettirdiği ve aklından yaşayacağı ilişkiyi, serveti ve gücü geçirdiği sırada, bir anda fark ettiği şey, bu miras sahibi güzelin ipek iç çamaşırı giymiş bir kadın değil de, boxer türü şort giymiş bir

erkek oluşuydu. Ama kendini tutamayıp, bir tüfek gibi patlayarak boşaldı. Şaşırmış, iğrenmiş ve aşağılanmıştı; tükürük saçılan ağzını silip küfrederek, şezlongdan kalktı.

Sessizce ve baştan çıkmış bir halde Junior'ın ardından boşalan Renee, onu sakinleştirmeye ve yeniden kucaklamaya çalışmaktaydı.

Junior ise bu kadını, bu erkeği öldürmek istiyordu. Kadın mı erkek mi her neyse onu. Ama Renee'nin pis bir dövüşten biraz daha fazlasını bildiğini sezinlemekle birlikte, kendisinin şiddetli bir kavga çıkarıp çıkarmayacağını tahmin etmek zordu.

Kadın ya da erkek her neyse, Renee onun bu tepkisinin son olduğunu anlayınca, çok tatlı bir güneyli bayandan acımasız, zehirli bir sürüngene dönüşüverdi. Gözleri öfkeyle parlıyor, dudakları sanki dişlerinden sıyrılmış gibi görünüyor ve Junior için, kendisinin bile şimdiye dek duymadığı renkli lakaplar kullanıp küfrederek, onun kelime dağarcığını zenginleştiriyordu. "Ben buyum işte, güzel çocuk, ama sen bana içki ısmarlamayı teklif ettiğinden beri, benim ne olduğumu biliyordun. Bunu biliyordun ve istedin, beni istedin ve iş becermeye kalkışır kalkışmaz da sinirlerin bozuldu. Sinirlerin bozuldu, güzel çocuk, ama isteğin bitmedi."

Geriye doğru çekilen, girişe ve ön kapıya giden yolu bulmaya çalışan ve eğer bir iskemleye takılıp tökezlerse, o zaman da bu erkekten bozma kadının tıpkı avaz avaz ciyaklayan bir şahinin bir farenin üstüne atılması gibi onun üzerine atılacağından korkan Junior, suçlamayı reddetti. "Delisin sen. Nasıl bilebilirdim ki? Kendine bir baksana! Nasıl bilebilirdim acaba?"

"Benim kocaman bir gırtlak çıkıntım var, öyle değil mi?" diye bağırdı Renee.

Evet, öyleydi, gırtlağı çıkıntılıydı, ama Google'in gırtlak çıkıntısıyla karşılaştırıldığında, bir kadın için pek fazla büyük olmayan bir çıkıntıydı bu.

"Ya ellerime ne dersin, güzel çocuk, ellerime?" diye öfkeyle hırladı Renee.

Elleri, onun şimdiye dek görmüş olduğu en kadınsı ellerdi. Zarif, yumuşak, Naomi'nin ellerinden bile daha hoş. Renee'nin neden söz ettiğini anlamamıştı.

Her türlü riski göze alan Junior, arkasını dönüp oradan hızla kaçtı; tahmininin aksine, Renee onun kaçıp gitmesine izin vermişti.

Eve döndüğünde, bir şişe naneli antiseptiğin yarısıyla gargara yaptıktan sonra, şimdiye dek almadığı kadar uzun bir duş aldı ve ardından,

antiseptiğin diğer yarısını kullandı.

Kravatını fırlatıp atmıştı, çünkü Renee'nin ya da Renee'nin aşk yuvasından çıktıktan sonra asansörle aşağıya inerken ve kendi evine yürürken, ağzını bununla silmişti. Ardından, her olasılığa karşı, ayakkabıları da dâhil olmak üzere, o gece giydiği her şeyi çöpe attı. Ve bu olayla ilgili tüm anıları aklından çıkarıp atacağına da yemin etti. Ceasar Zedd'in en çok satanlar listesindeki Geçmişin Gücü Nasıl Reddedilir adlı kitabında, yazar bizlere psikolojik açıdan zarar, acı ve utanç veren olaylarla ilgili anıları sonsuza dek aklımızdan silebilmemiz konusunda bir dizi yöntem önerir. Yanına bu değerli kitapla birlikte neredeyse ağzına kadar dolu bir kadeh konyak alan Junior, yatağa gitti.

Renee Vivi'yle paylaştığı ilişkiden Öğrenebileceği değerli bir ders vardı: Bu yaşamdaki birçok şeyin ilk göründüğü gibi olmadığı. Ama Junior böylesine bir aşağılanmanın canlı anılarıyla yaşamak zorunda kalsaydı bile, bu değerli dersi yine de öğrenemeyecekti.

Caesar Zedd'in ve Remy Martin konyağının verdiği rahatlıkla çok geçmeden uykuya daldığı sırada, 29 Aralık'ın 28 Aralık'tan daha iyi bir gün olacağı düşüncesiyle rahatlamıştı. Ama bunda yanılıyordu.

Hava ister güneşli ister yağmurlu olsun, Junior her ayın son cuma günü yürüyerek en çok sevdiği altı galeriye gider, her birinde aylak aylak dolaşıp galericilerle muhabbet eder ve saat bir olunca, St. Francis Oteli'nde öğle yemeği molası verirdi. Onun vazgeçemediği bir alışkanlığıydı bu ve böyle günlerin sonunda, kendini çok rahat hissederdi.

29 Aralık Cuma günü harika bir gündü; hava serin olmasına karşın soğuk değildi ve açık mavi gökyüzü yüksek bulutlarla süslüydü. Sokaklar hayli kalabalık olmakla birlikte, bazen göründükleri gibi arı kovanına benzemiyorlardı. Çoğu hâlâ tatil havasında olan San Franciscolular da, çok daha çabuk gülümsüyor ve daha nazik davranıyorlardı.

Muhteşem bir öğle yemeğinin ardından gittiği dördüncü galeriden çıkan ve beşinciye doğru ağır ağır yürüyen Junior, çeyrekliklerin kaynağının neresi olduğunu hemen anlayamamıştı. Gerçekten de, ilk üç tanesi yaylım ateşi gibi fırlayıp yüzünün yan tarafına çarptığında, bunların ne olduklarını bile anlamamıştı aslında. Ürkerek geri çekildikten sonra, kaldırımda ses çıkardıklarını duyunca, yere doğru baktı.

Tak, tak, tak! Yüzünün sol tarafına üç çeyreklik daha çarptı… şakağına, yanağına ve çenesine.

Bunlardan biri betonun üstüne, ayağının dibine düştüğünde, bundan sonra yine taktak diye fırlayan son ikisinin kaynağının neresi olduğunu ancak o zaman gördü. Biri burnuna diğeri de dişlerine çarpan çeyreklikler, bir gazete satış makinesinin dikey konumdaki para deliğinden fırlıyorlardı.

Dört satış makinesinden birisi, yalnızca on sentlik günlük gazetelerle dolu olmak yerine, karşı cinse ilgi duyan özgür ruhlu insanların ilgisini çeken seks magazinleriyle doluydu.

Junior kalbinin havan topu gibi sesler çıkararak attığını duyduğunda, geriye, yan tarafa doğru gidip makinenin ateş hattından uzaklaştı. Ama şimdi de, sanki çeyrekliklerden biri kulağına girmiş ve beynindeki müzik kutusunu çalıştırmış gibi, Naomi'nin öldüğü günün gecesi Vanadium'un Spruce Hills'deki hastane odasında söylediklerini duyuyordu. Sen Naomi'nin telini kestiğin zaman, yalnızca onun müziğini değil, bunun, başkalarının yaşamı ve geleceğinin biçimi üzerinde yaratacağı etkilerine de son vermiş oldun…

Birinci makinenin yanında duran, içi eşcinseller için yayımlanan seks magazinleriyle dolu diğer makineden fırlayan bir çeyreklik Junior'ın alnına ve ikincisi de burun kemerine çarptı.

… Ve sonuçta, fazla belirgin olmasa da, evrenin en uzağında bile duyulabilecek bir ahenksizlik yarattın.

Eğer Junior göğsüne dek betona batmış olsaydı, şimdi olduğundan daha hareketli olurdu. Bacakları tümüyle hissizleşmişti.

Koşamadığından ötürü, çeyreklikler canını fazla acıtmamasına karşın, kollarını kaldırıp yüzünü korumaya çalıştı. Ama onlarca madeni para parmaklarına, avuçlarına, bileklerine çarpıp duruyordu.

… İşte bu ahenksizlik, bazıları umduğun ve bazıları da asla bilemeyeceğin bir biçimde sana geri dönen bir sürü titreşim oluşturur…

Satış makineleri çeyreklik alacak şekilde tasarımlanmışlardı, bunları fırlatacak şekilde değil. Para da bozmazlardı. Bu tür mekanizmaya sahip bir makinenin olması mümkün değildi.

… ve bazıları da asla bilemeyeceğin bir biçimde…

O sırada sokaktan geçen iki delikanlıyla yaşlıca bir kadın kaldırıma doğru koşuşturarak, yağmur gibi yağan çeyreklikleri yakalamaya çalıştılar. Bazılarını yakalamayı başarmışlardı, ama diğerleri parmaklarının arasından kurtulmuş ve fırıl fırıl dönüp yuvarlanarak, biraz ilerideki mazgalın içine düşmüşlerdi.

… Bilemeyeceğin şeylerin en kötüsü ise benim.

Bu leş kargalarının yanı sıra, burada bir varlık daha vardı; görülmüyor, ama sezinleniyordu. Bu görünmez varlığın ürpertisini Junior iliklerine dek hissetmekteydi; inatçı, zalim, psikopat, manyak polis Vanadium'un insanı diken gibi sokan ruhuydu bu… ölmüş olduğu eve dadanmakla tatmin olmamış, reenkarnasyona uğramaya da henüz hazırlanmamıştı ve böyle yapacağı yerde, öldükten sonra bile kurtulamadığı kuşkularının peşinden giderek, Sklent'in tablolarında ifade edilenleri başka bir biçimde ifade etmek için, kentin bu sokağında, pırıl pırıl bir günde, görünmez, iğrenç, uyuz bir maymun gibi hoplayıp zıplıyordu.

Bilemeyeceğin şeylerin en kötüsü ise benim.

Junior'a çarpan para avcılarından biri onu felç durumundan kurtarmış, ama ikinci makinenin ateş hattından kaçmaya çalışırken, bu kez de üçüncü makinenin fırlattığı çeyrekliklerin hışmına uğramıştı.

Bilemeyeceğin şeylerin en kötüsü ise benim… en kötüsü ise benim… en kötüsü ise benim.

Manyak dedektifin hayalet ceplerinden fırlayan ve yere düşerken tıntın öten gümüş renkli paralarla aşağılanan Junior, oradan koşa koşa kaçtı.

Bölüm 60

KATHLEEN'İN kızıl kahverengi gözleri, amber renkli mum ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Kadehlerde buzlu martiniler, düz beyaz tabaklarda ekstra kalite zeytinler vardı. Masanın yanındaki pencerenin ötesinde, efsanevi körfezin pırıltıları seçilmekteydi, ama daha koyu tonda ve daha soğuk görünümde olan bu pırıltıların, Kathleen'in gözlerindeki pırıltılarla karşılaştırılmaması olanaksızdı.

Nolly o gün yaptığı işlerden söz ettiği sırada, garson meze olarak istenilen hardal soslu pavuryayı getirince, sustu. "Nolly, Bayan Wulfstan… buyurun, afiyet olsun!"

Gevrek mısır ekmeğinin içinde servis yapılan pavuryanın ilk birkaç lokmasını yerken hâlâ suskunluğunu sürdüren Nolly, bundan mutluluk duyuyor gibiydi.

Nolly'nin, mezenin olduğu kadar kendisinin meraklı halinin de tadını çıkardığını fark eden Kathleen, hoşnutluğunu belli ederek ona bakıp durdu.

Yan taraftaki bardan hafif bir müzik duyulmaktaydı; yumuşak bir sesti bu, ama gümüş çatal bıçakların tıkırtılarını da müzikal seslere dönüştürebilecek kadar neşeli bir nağmeydi.

En sonunda Nolly, "İşte böyle," dedi, "elleriyle yüzünü kapattı; ona çarpan çeyreklikler yerde yuvarlanıp duruyorlar ve o iki delikanlıyla yaşlı bayan da bu bozuklukları kapışmak için onun etrafında koşuşturuyorlardı."

Gülmeye başlayan Kathleen, "Hileli makineler işe yaradı demek," dedi.

Nolly evet anlamında başını salladı. "Jimmy Usta bu kez parasını kesin hak etti."

Çeyreklik fırlatan makinelerin imalatçısı olan taşeron, James Hunnicolt'du, ama herkes ona Jimmy Usta derdi. Elektronik konusunda uzman olan Jimmy, görünüşte gerçeklerine hiç benzemeyen, ama aynı işlevi gören fotoğraf makineleriyle kayıt cihazları üretir ve istenilen biçimde her türlü mekanik aygıt tasarımlardı.

"İki çeyreklik dişlerine çarptı," dedi Nolly.

"Diş doktorlarına iş olanağı sağlayan her şeyi onaylarım ben."

"Onun yüzünü anlatabilsem keşke. Donuk kardan adam bile asla o kadar beyaz olmamıştır. Gözetim kamyonetini tam orada, satış

makinelerinin karşısındaki aralıkta park etmiştik.”

“Gerçekten de güzel bir yer bulmuşsunuz.”

“Çok eğlenceliydi, kamyonette oturduğum koltuk için para ödemem gerektiğini hissettim. Üçüncü makine ona madeni paraları fırlatmaya başladığında, gece yarısı mezarlıkta dolaşmaya kalkışan bir çocuk gibi koşup kaçtı,” diye güldü Nolly, olanları anımsayarak.

“Boşanma işinden daha eğlenceli bir işle vakit geçirdin demek, öyle mi?”

“Bu olayı görmeliydin, Kathleen. Kaldırımdaki insanların yanından hızla kaçıyor, böyle yapamayınca da yolundan çekilmeleri için onları itekliyordu. Üç uzun blok boyunca, ta köşeyi denene dek, Jimmy’le birlikte bu kılbazı izledik, üç uzun blok ve tümü de yokuşta ve bu yokuş bir olimpiyat atletini bile öldürecek kadar dik, ama o bir kez bile yavaşlamadı.”

“Adamın kıçında bir hayalet vardı tabii.”

“Buna inandığını sanıyorum.”

Evet anlamında başını sallayan Kathleen, “Harika bir olay yaratmışsınız,” dedi.

“Cain gözden kaybolur kaybolmaz, biz de hileli satış makinelerimizi oradan kaldırıp, kamyonete koymuş olduğumuz gerçek makineleri çıkararak, bunları yeniden yerlerine koyduk. Ustaca ve hızlı bir şekilde. İşimizi bitirdiğimizde, bir sürü insan hâlâ yerdeki çeyreklikleri topluyordu. Ve sonra bak ne oldu… herkes kameranın nerede olduğunu öğrenmek istedi.”

“Yani kastettiğin şey…”

“Evet, herkes bizim Gizli Kamera şakası yaptığımızı düşünmüş. Jimmy de sokağın karşısına park etmiş olan Birleşik Kargo Servisi’ne ait bir kamyonu işaret ederek, kameraların orada olduklarını söyledi.”

Kathleen sevinçle ellerini çırptı.

“Biz oradan ayrılırken, insanlar sokağın karşısında duran BKS kamyonuna el sallamaya başladılar; onları gören kamyon sürücüsü önce şaşırıp kaldı, ama sonra o da onlara el salladı.”

Nolly onun gülüşüne bayılıyordu; Kathleen’in müziksel, gençkızvari bir gülüşü vardı. Bu gülüşü duyabilmek için de, Nolly her türlü şaklabanlığı yapmaya hazırdı.

O sırada garson küçük salata tabaklarıyla geldiğinde, komi de boş meze tabaklarını topluyordu. Salataları, tazelenen martiniler izledi.

“Parasını bunca hileli işe neden harcıyor dersin?” diye sordu Kathleen merakla; bunu ilk kez merak etmiyordu. “Manevi bir sorumluluğu olduğunu söylüyor.” “Evet, ama düşünüyorum da… eğer böyle bir sorumluluk hissediyorsa… o zaman daha önce neden Cain’i mahkemede temsil etti?”

“O bir avukat ve bu acılı koca ona büyük, olası bir davayla gelmiş. Davanın sonunda kazanılacak para var.”

“Kadının belki de kocası tarafından itildiğini düşünse bile mi?”

Nolly omuzlarını silkti. “Bundan kesinlikle emin olamaz ki. Ve davayı alana dek, itilme diye bir durum olabileceğini düşünmemiş zaten.”

“Cain milyonlar kazandı. Peki, ya Simon’ın kazancı ne oldu?”

“Yüzde yirmi. Sekiz yüz elli bin papel.”

“Sana ödediği parayı bu toplamdan çıkarırsan, hâlâ yaklaşık sekiz yüz bin kârda.”

“Simon iyi bir adamdır. Cain’in karısını itmiş olduğunu şimdi neredeyse tam olarak bildiğine göre, kendisine yalnızca büyük bir ödeme yapıldı diye, onu mahkemede temsil ettiğinden ötürü mutluluk duyduğu söylenemez. Ve kamu adına süre gelen yeni davada Cain’in avukatı o değil, bu nedenle bir ilgi uyuşmazlığı veya ahlaki bir sorun yok ve sonuçta işleri biraz olsun düzeltmek için, bir fırsat yakalamış durumda.”

Ocak 1965’te, bu kılbaz adamın bir özel dedektife neden gereksinim duyduğunu önce pek anlayamayan Magusson, Cain’i müşteri olarak Nolly’ye yollamış ve ardından, bunun Seraphim White’in bebeğiyle ilgili bir iş olduğu anlaşılmıştı. Simon, Enoch Cain konusunda dikkatli olması için Nolly’yi uyardığında, o da çocuğun kime verildiğiyle ilgili bilginin saklanması gerektiğini düşünmüştü.

On ay sonra, Simon, Cain’le ilgili olarak Nolly’yi yine aramıştı; ama bu kez müşteri olan avukat ve hedeflenen kişi Cain’di. Simon’ın Nolly’den yapmasını istediği iş en azından garipti ve hatta taciz anlamına geliyordu, ama bu işin hiçbir kısmı tamamen yasadışı değildi. Ve iki yıldır, cheeseburgerdaki çeyreklikten başlayıp madeni para fırlatan makinelerle son bulan iş, baştan sona eğlenceli olmuştu.

“Pekâlâ,” dedi Kathleen, “bu iş için sana ödenen para çok iyi değilse de, olayın sona ermesini görmekten üzüntü duyuyorum.”

“Ben de öyle. Ama o adamla karşılaşana dek, iş henüz tam olarak bitmiş sayılmaz.”

“Daha iki hafta var. Bunu kaçırmayacağım. O gün için takvimime kaydettiğim tüm randevularımı iptal ettim.”

Nolly martini kadehini kaldırdı: “Diş doktoru ve dedektif yardımcısı Kathleen Klerkle Wulfstan’ın şerefine.”

Kathleen de kadehini kaldırdı: “Daima en iyi erkek arkadaşım olarak kalacak olan kocamın, Nolly’min şerefine.”

Tanrım, Kathleen’i öyle çok seviyordu ki.

Ara sıcakları getiren garson, “Krallara lâyık bunlar,” dedi; dana etinin ilk lokmasından bile, onun sözünü tutmuş olduğu anlaşılıyordu.

Körfezin pırıltılı ışıklarıyla amber renkli titrek mum ışıklarının karışımı, bardaki piyanodan yükselen şarkı için mükemmel bir atmosfer oluşturmuştu.

Piyanonun hayli uzakta bulunmasına ve lokantanın da biraz gürültülü olmasına karşın, Kathleen müziğin nağmesini hemen tanıdı. Başını tabağındaki etten kaldırdığında, gözleri neşe doluydu.

“Rica üzerine,” dedi Nolly. “Bu şarkıyı söyleyeceğini umuyorum.”

Bu yumuşak ışıkta bile, Nolly onun bir genç kız gibi kızardığını görebiliyordu. Kathleen yakınlardaki masalara baktı.

“Ben daima senin en iyi erkek arkadaşın olarak kalacağıma ve bu da bizim şarkımız olduğuna göre…”

Kathleen bizim şarkımız sözcüklerinde kaşlarını kaldırdı.

“Birlikte çok fazla dans etmemize karşın, kendimize ait hiçbir şarkımız olmadı bizim aslında,” dedi Nolly. “Bunun iyi bir şarkı olduğunu düşünüyorum. Ama şimdiye dek, sen bunu hep başka bir adama söyledin.”

Çatalını bırakan Kathleen, bir kez daha lokantayı gözden geçirdikten ve masanın karşısına doğru eğildikten sonra, daha da kızararak, “Bana Bakacak Birisi”nin ilk dizelerini söylemeye başladı.

Yan masada oturan yaşlı bir bayan, “Çok hoş bir sesin var, canım,” dedi.

Utanan Kathleen, hemen sustu; Nolly masadaki diğer bir kadına, “Güzel bir ses, öyle değil mi?” diye sordu; ardından da, “Ve akıldan hiç çıkmayacak kadar etkili,” diye ekledi.

Bölüm 61

KIYI şeridi otoyolunda kuzeye, Newport Beach'e doğru araba süren Agnes, ilerlediği her milin ardından kötü kehanetler görüyordu.

Doğu kesimindeki yeşil tepeler, sabah güneşinde parlayan kış çimenlerinin oluşturduğu battaniyelerin altında uyuyan devlere benziyorlardı. Ama sonra, denizden gelen ve iç kesimlerde biriken kara bulutlar, yamaçları koyu kefenlere benzer siyahımsı yeşile dönüştürmüşler ve daha önce uykuda gibi görünen biçimlerden oluşan manzarayı şimdi ölgün ve soğuk bir hale getirmişlerdi.

Pasifik yarı saydam sis tabakasının ötesinde hemen görülemiyordu. Ardından, bu puslu tabaka geri çekildiğinde, deniz görmezliğin habercisi olmuştu sanki. Sabah ışığında dümdüz ve renksiz bir şekil almış olan cam gibi su, Agnes'a körlerin o derinlikten yoksun gözlerini, görememenin o korkunç ve acı boşluğunu anımsattı.

Barty kitap okuyabilecek kadar uyanıktı. Sayfa satırları eğri büğrü değillerdi artık.

Umudunu asla yitirmeyen Agnes, hemen umuda kapılmanın yanlış olduğunu biliyor ve kısa bir süre için bile olsa, Barty'nin sorununun bitmiş olduğunu varsaymak istemiyordu. Bu sorunun diğer belirtileri olan haleler ve gökkuşakları da şimdilik kaybolmuşlardı, ama geri gelecekleri belliydi.

Dün gece Barty'ye Kırmızı Gezegen'in ikinci yarısını okumasına karşın, küçük oğlan öyküyü bir kez daha okumak için kitabı yanına almıştı.

Dünya bu sabah Agnes'a bir felaket habercisi gibi görünmekle birlikte, onun muhteşem güzelliğinin farkındaydı. Barty'nin de bu şahane manzaraları ve her olağanüstü detayı belleğinde saklamasını istiyordu. Ama küçük oğlan çocukları, özellikle yürekleri Mars'ta macera peşinde koşanlar, manzaralardan etkilenmiyorlardı.

Agnes arabayı sürerken, Barty kitabın diğer bölümlerini yüksek sesle okudu, çünkü annesi 104'üncü sayfadan itibaren olanları biliyor ve kendisi Jim'le Frank'in ve onların Marsh arkadaşı Willis'in maceralarını onunla paylaşmak istiyordu.

Agnes kitap okumanın oğlunun gözlerini yoracağı ve durumunu daha da kötüleştireceği düşüncesiyle kaygılandığında, bu korkusunun

mantıksızlığını fark etti. Kaslar çalışmakla körelmedikleri gibi, gözler de çok fazla şey görmekle bozulmazlardı.

Kaygı dolu millerce otoyolun, doğal güzelliklerin, yaratılan kehânetlerin ve Mars'ın pas kırmızısı kumlarının ardından, en sonunda Franklin Chan'in Newport Beach'teki muayenehanesine geldiler.

Kısa boylu ve ince yapılı olan Dr. Chan, bir Budist rahip kadar alçakgönüllü ve Çinli bir mandarin kadar kibar birisiydi. Ciddi tavırları insanın üzerinde huzur verici bir etki bırakıyordu.

Chan yarım saat boyunca Barty'nin gözlerini çeşitli alet ve aygıtlarla inceledikten sonra, Joshua Nunn'ın da önceden belirttiği gibi, bir onkologdan acil bir randevu aldı.

Agnes bir tanı koyması için ona ısrar edince de sakin bir biçimde, biraz daha bilgi edinmesi gerektiğini söyledi.

Barty, onkoloğu gördükten ve kendisine birkaç ek tahlil yapıldıktan sonra, kesin tanının konması ve tedavi seçeneklerine karar verilmesi için annesiyle birlikte öğleden sonra buraya geri dönecekti.

Tüm bu hazırlıkların süratle yapılmasına müteşekkir olan Agnes, yine de kendini rahatsız hissediyordu. Chan'in böylesine hızlı hareket etmesinin nedeni her ne kadar onun Joshua'yla olan arkadaşlığından kaynaklanıyorsa da, Barty'nin muayenesi sırasında sözcüklere dökmekten çekindiği bir kuşkudan ötürü de böyle davrandığı belliydi.

Muayenehanesi Hong Hastanesi'nin yanındaki bir binada olan Dr. Morley Schurr, uzun boylu ve şişman olmasının dışında, birçok açıdan Franklin Chan'e benziyordu; sevecen, sakin ve özgüvenliydi. Yine de, batıl inançlı ilkel birisini büyücü bir doktorun karşısında titretebilecek nedenlerin benzerlerini hissettiğinden ötürü, Agnes ondan korkmuştu. Dr. Schurr'un bir şifacı olmasına karşın, kanserin açıklanamayan karanlık yönlerini bilmesi, kendisine tanrısal bir güç veriyor gibiydi; yargı belirten sesi de yazgının gücünü taşıyordu sanki.

Barty'yi muayene ettikten sonra, ek tahlillerin yapılması için onları hastaneye yolladı. Bitişikteki bir burgercide öğle yemeği molası vermelerinin dışında, günün geri kalan kısmını orada geçirdiler.

Yemek sırasında ve yatısız hasta olarak hastanede geçirdiği süre boyunca, Barty durumunun ciddiyetini anladığını belirten hiçbir tepki göstermemişti gerçekten. Tatlı tavırları ve yaşından büyük konuşmalarıyla doktorlarla teknisyenleri büyüleyerek, neşesini sürdürmüştü.

Tahlil sonuçlarını incelemek ve Barty'yi yeniden muayene etmek için, Dr. Schurr öğleden sonra hastaneye geldi. Ve kışın ilk günlerinin alacakaranlığı geceye dönüşürken, onları Dr. Chan'a geri yolladı; tanı konması için tüm gün sabırsızlanan Agnes'ın, bir fikir belirtmesi için bu kez Dr. Schurr'a ısrar etmemesinin nedeni, gerçeği öğrenmekten birdenbire kaçınmış olmasıydı.

Göz doktoruna dönerlerken yaptıkları kısa araba yolculuğunda, delice bir düşünceye kapıldı; Chan'in muayenehanesine uğramadan bu pırıl pırıl aralık gecesinde yola devam etmek ve yalnızca Bright Beach'e, kötü haberin telefonla geleceği yere dönmek değil, konacak tanının onlara asla erişemeyeceği, adı konmadığından ötürü de Barty'yi etkilemeyecek olan hastalığın kendilerini hiçbir zaman yakalayamayacağı çok uzak yerlere kaçmak istiyordu.

"Mars'taki her günün bizimkinden otuz yedi dakika yirmi yedi saniye daha uzun olduğunu biliyor muydun, Anne?"

"Komik, ama Marslı arkadaşlarımın hiçbirisi bana bundan kesinlikle söz etmedi."

"Bir Mars yılında kaç gün var tahmin et."

"Şey, güneşten daha uzak olduğuna göre…"

"Yüz kırk milyon mil!"

"Öyleyse… dört yüz gün mü?"

"Çok daha fazla. Altı yüz seksen yedi gün. Ben Mars'ta yaşamak isterdim, ya sen?"

"Noeller arasında beklemek daha uzun olur o zaman" dedi Agnes. "Doğum günlerinin arası da uzar. Ama armağan paralarının çoğunu biriktirmiş olurum böylece."

"Sen beni asla kandıramazsın. Ben seni tanırım. Yılda iki kez Noel olur ve yarım doğumgünü partileri veririz."

"Benim kolayca kandırılan birisi olduğumu düşünüyorsun demek, öyle mi?"

"Hayır. Sen gerçekten de iyi bir annesin."

Barty sanki onun Dr. Chan'e geri dönmek istemediğini sezinlemiş gibi, muayenehanenin bulunduğu binaya yaklaşırlarken, sokak boyunca, araba yolunda ve park yerinde kırmızı gezegenden söz edip durduğu sırada, Agnes da sona ermeyecek gibi görünen bu yolculuğun sıkıntısından, kısa bir süre için bile olsa kurtulmuştu.

Mesainin bitiminden epeyce sonra, saat 5:45'te, Dr. Chan'in muayenehanesi sessizdi.

Bekleme odasında Barty'ye eşlik etmek için bu geç saate dek muayenehanede kalan sekreter Rebecca, küçük oğlanın yanındaki iskemleye otururken, Barty ona Mars'taki yerçekiminin ne kadar olduğunu bilip bilmediğini sordu ve Rebecca bunu bilmediğini itiraf edince, "Buradakinin yalnızca yüzde on yedisi," dedi. "Mars'ta gerçekten sıçrayabilirsin yani."

Dr. Chan, Agnes'ı kendi odasına götürdükten sonra, kapıyı dikkatle kapattı.

Elleriyle tüm vücudu titreyen Agnes'in içine bir korku çökmüştü; sanki kötü döşenmiş rayların üzerinde hızla giden bir eğlence trenindeymiş ve bunun tekerleklerinin çıkardığı takırtılarla sarsılırmış gibiydi.

Onun bu üzüntüsünü gören oftalmologun sevecen yüzünde yumuşak bir ifade belirdi; acıma duygusuna kapıldığı her halinden belliydi.

Agnes o anda detayları pek fark etmese de, geleceğin onlar için ne kadar korkunç olacağını anlamıştı.

Doktor çalışma masasına oturmak yerine, onun yanındaki diğer hasta iskemlesine oturdu. Bu da kötü bir haber belirtisiydi.

"Bayan Lampion, böyle bir durumda, yapılacak en iyi şeyin açıkça konuşmak olduğuna karar verdim. Oğlunuzda retinoblastom var. Yani gözün ağ tabakasında kötü huylu bir tümör oluşmuş."

Agnes son üç yıldır Joey'in yokluğunu çoğu kez derinden hissetmişse de, onu şimdi özlediği kadar hiç özlememişti. Çünkü sevginin, saygının, güvenin ve inancın bir ifadesi olan evlilik, bunun da ötesinde, yaşamın zorluklarıyla acılarına karşı karıkocanın yaptığı bir anlaşma, ben seninle birlikteyken asla tek başına kalmazsın diyerek verdikleri bir sözdü.

"Bunun tehlikesi," diye açıkladı Dr. Chan, "kanserin gözden göz çukuruna ve ardından da optik sinirden beyne yayılma olasılığının bulunmasıdır."

Franklin Chan'in yüzünde Barty'nin durumunun umutsuzluğunu yansıtan acıyı gören Agnes, gözlerini kapattı. Ama sonra onları hemen açıverdi, çünkü bir anlık karanlık bile, ona küçük oğlunun yazgısını anımsatmıştı.

Titremesi ise tüm dengesini bozmuştu. O, Barty'nin hem annesi ve hem de babası, yani onun tek desteğiydi; bu nedenle oğlu için daima güçlü

olması gerekiyordu. Dişlerini sıkıp dimdik oturduktan sonra, titremesini engellemeye çalıştı.

“Retinoblastom genellikle tek taraflıdır,” diye devam etti Dr. Chan, “yalnızca tek gözde olur. Ama Bartholomew’un her iki gözünde de tümör var.”

Barty’nin hangi gözü kapalı olursa olsun, diğeriyle eğri büğrü noktacıklar görmesi, Agnes’ı daha önce bu gerçeğe hazırlamakla birlikte, duyduğu acıyı ta derinden hissetmişti.

“Böyle durumlarda, kanserleşme derecesi gözün birinde, diğerinde olduğundan çoğunlukla daha fazladır. Eğer tümör gözün alınmasını gerektirirse, kanserleşme derecesi fazla olan gözü alırız ve geri kalan diğer göze ışın tedavisi uygularız.”

Kutsal Kitap’ın 13:5 Mezmurları’nı anımsayarak huzur bulmak isteyen Agnes, Senin merhametine sığınıyorum, Tanrım, diye düşündü çaresizlikle.

“Belirtiler bir veya her iki gözde erken ortaya çıkarsa, ışın tedavisiyle çoğu kez başarı şansı elde edilebilir. Bir gözün ya içe, buruna doğru ya da dışa, şakağa doğru oluşturduğu sapma denilen şaşılık durumu da bir erken belirti olabilir, ama hasta bize daha çok görme bozukluğuyla başvurur.” “Eğri büğrü noktacıklar.”

Chan evet anlamında başını salladı. “Bartholomew’unki gibi ileri evre kanser durumunda ise, şikâyetlerin daha önce başlamış olması gerekirdi.”

“Belirtiler geçici. Bugün okuyabiliyor.” “Bu da olağan dışı bir şey; nedenini artık çok iyi bildiğimiz bu hastalığın, tıpkı geçici belirtileri gibi yok olabileceği konusunda umutlanabilseydik keşke… ama öyle olmuyor.”

Sen çok büyüksün, Tanrım, ne olur bana merhamet et.

Hastaları şifaya kavuşturma arzusundan yoksun olan bazı pratisyen doktorlar, bir uzmanlık dalı için gerekli olan ek tahsili elde etme çabasıyla, gençliklerinin büyük bir kısmını okulda harcarlar. Ama göz hastalıkları uzmanlığına gönül vermiş olan Franklin Chan gerçek bir şifacıydı ve Agnes onun yüzündeki acının en az kendisininki kadar gerçek ve derin olduğunu hissediyordu.

“Kanserli tümörlerin yoğunluğu, bunların çok kısa bir süre sonra gözden göz çukuruna doğru yayılacaklarını ya da yayılmış olduklarını gösterir. Böyle bir durumda ışın tedavisinin başarısı konusunda hiç umut olmadığı gibi, umut olsa bile, bunu deneme riskine girmek için hiç zaman yoktur. Hem de hiç. Bartholomew’un yaşamını kurtarmak için, Dr.

Schurr'la aynı fikri paylaşıyoruz; yani her iki gözü de hemen almamız gerekiyor."

İşte burada, Noel'den dört gün sonra, iki günlük işkencenin ardından, Agnes en kötü gerçeği öğrenmişti; değerli oğlu ya gözlerini yitirecek ya da ölecekti… körlükle beyin kanseri arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Belki bu kadar zorlu bir korkuyu beklemese de, yaşanacak korkuyu ve bunun yapacağı yıkımı beklemişti, ama karşılaşacağı her türlü acıyı göğüsleyecek güce sahip olmasına karşın, masum yavrusunun çekeceği acılara dayanabilecek gücü olduğunu sanmıyordu. Yine de, doktorun söylediklerini dinlemiş ve kötü haberi öğrenmişti; işin garibi ise, kemiklerinin hemen toz haline dönüşmemiş olmasıydı, aslında hiçbir şey hissetmeyeceği bir toz yumağına dönüşmek isterdi şimdi.

"Hemen demekle neyi kastediyorsunuz?"

"Yarın sabahı."

Agnes kenetlediği ellerine baktı. İş yapmak için yaratılmıştı bu eller ve her türlü işe daima hazırdılar. Ama güçlü, çevik ve güvenilir olmakla birlikte, gereksinim duyduğu bir tek mucizeyi gerçekleştiremeyecek kadar yararsız görünüyorlardı artık ona. "Sekiz gün sonra Barty'nin doğum günü var. Umarım…"

Agnes'ı güçlendirmeye çalışan Dr. Chan, profesyonel tavrını sürdürüyordu, ama daha da yumuşayan nazik sesinden anlaşıldığına göre, onun da acı çektiği belliydi: "Bu tümörler öylesine gelişmiş olurlar ki, hastayı ameliyat etmeden önce, kanserin yayılıp yayılmadığını anlayamayız. Çok geç kalmış olabiliriz. Çok geç kalmasak bile, yalnızca küçük bir şansımız olur. Küçücük bir şans. Sekiz gün aşırı riskli bir süre."

Agnes evet anlamında başını salladı. Ama bakışlarını ellerinden ayıramıyor ve doktorun gözlerine bakamıyordu; bunun nedeni onun kaygısının kendisininkini fazlalaştıracak ve aynı zamanda o sevecen bakışlarının duygularına gem vurmasını önleyecek olmasıydı.

Bir süre sonra, Franklin Chan, "Onunla konuşurken yanınızda olmamı ister misiniz?" diye sordu. "Yalnızca o ve ben… sanırım." "Burada, büromda mı?" "Tamam."

"Onu sizin yanınıza getirmeden önce, biraz yalnız kalmak ister misiniz?"

Agnes evet anlamında başını salladı. Doktor ayağa kalkıp, kapıyı açtı. "Bayan Lampion…?" "Evet?" diye yanıtladı Agnes, başını kaldırıp ona bakmadan.

“Oğlunuz harika bir çocuk; öylesine akıllı ve öylesine yaşam dolu ki. Körlük zordur, ama her şeyin sonu değildir. Işıksız da olsa, yeni yaşantısıyla başa çıkacaktır. İlk önce çok zor olacaktır bu, ama o… en sonunda başaracaktır.”

Alt dudağını ısırıp soluğunu tutan Agnes, hıçkırığını bastırarak, “Biliyorum,” dedi.

Dışarıya çıkan Dr. Chan, kapıyı kapattı.

Agnes iskemlesinde öne doğru eğildikten sonra, dizlerini bitiştirdi, kenetlediği ellerini dizlerine koydu ve alnını ellerine dayadı.

Alçakgönüllülükle ilgili her şeyi, bunun gerekliliğini ve ayrıca akılla yüreği huzura kavuşturacak olan gücünü bildiğini düşünürdü, ama birkaç dakikadır, bu konuda daha önce hiç bilmediklerini de öğrenmişti.

Şimdi az öncekinden daha fazla titriyordu… sonra titreme yine geçti.

Ardından, bir süre soluk alamadı. Boğulacağını sanıyordu. Derin, acı verici, titrek soluklar almaya çalıştığı sırada, kendisini asla sakinleştiremeyeceğini düşündü. Ama sakinleşmişti.

Gözyaşlarının Barty’yi korkutacağını, bunların birkaç damlasının sele dönüşeceğini bilen Agnes, ağlamamaya çalıştı. Annelerin görevi kaya gibi sağlam olmaktı.

İskemleden kalkıp pencerenin yanına giderek, jaluziyi yukarıya doğru kaldırdı.

Gece, yıldızlar…

Evren sonsuz, Barty ise küçücüktü, ama oğlunun ölümsüz ruhu onu gezegenler kadar ve hatta bu Yaratılış’daki herhangi bir varlık kadar önemli kılmaktaydı. Agnes buna inanıyordu. Bazen kendisini düşüşü bile fark edilmeyen bir serçe gibi hissetmesine karşın, yaşamın bir anlamı ve biçimi olduğunu düşünmeden, onunla başa çıkılamayacağının bilincindeydi.

Barty doktorun çalışma masasının kenarında bacaklarını sarkıtmış oturuyor ve kaldığı yeri parmağıyla işaretlediği Kırmızı Gezegen’i elinde tutuyordu.

Onu buraya Agnes oturtmuştu. Barty’nin saçlarıyla gömleğini düzelttiği ve gevşeyen ayakkabı bağlarını yeniden bağladığı sırada, söylemesi gerekenleri söylemekte umduğundan da fazla zorlandığını fark etti. Dr. Chan’i de buraya çağırmalı mıydı acaba? Ama sonra aniden doğru sözcükleri buldu. Tahmin ettiğinden de doğru bir biçimde gelivermişti bunlar aklına, çünkü cümleleri formüle edecek kadar bilinçli değildi aslında. Söylediklerinin özü ve bunları söylerken kullandığı ses tonu

öylesine mükemmeldi ki, sanki buraya bir melek gelmiş ve kendisi oğluna ne yapılması ve bunun neden yapılması gerektiğini anlatmaya çalışırken, onu bu yükten kurtaracak kadar uzun bir süre yanında kalmıştı.

Barty'nin matematik ve okuma konusundaki yetenekleri on sekiz yaşındaki çoğu gençten daha ileriydi, ama bunlar göz önüne alınmazsa, onun üçüncü yaşını bile tamamlamasına daha birkaç gün vardı. Dâhi çocukların entelektüel açıdan geliştikleri kadar duygusal açıdan da aynı şekilde gelişmiş olmaları gerekmemekle birlikte, annesini ciddi bir dikkatle dinleyen Barty, ona bazı sorular sorduktan sonra, sessizce oturup elindeki kitaba baktı; ne ağlıyor ne de korkmuş görünüyordu.

En sonunda, "En iyisini doktorların bildiğini mi düşünüyorsun sen?" diye sordu.

"Evet, tatlım. Öyle."

"Tamam."

Ardından, elindeki kitabı masanın üstüne, yanına koydu ve annesine doğru uzandı.

Oğlunu kollarına alan Agnes, onu masadan kaldırıp sımsıkı kucakladı; Barty'yi tıpkı bebekliğinde tuttuğu gibi, başı kendisinin omuzuna ve yüzü de boynuna yaslanmış şekilde tutuyordu.

"Pazartesi gününe dek bekleyebilir miyiz?" diye sordu Barty.

Agnes ondan bazı gerçekleri saklamıştı; kanserin yayılmış olabileceğini, gözleri alındıktan sonra da ölebileceğim… ve kanser henüz yayılmamışsa bile, çok geçmeden böyle olabileceğini.

"Neden Pazartesi?"

"Çünkü şimdi okuyabiliyorum. Eğri büğrüler yok artık."

"Yine gelecekler."

"Ama hafta sonunda, son birkaç kitap daha okuyabilirim belki."

"Heinlein'in kitaplarını, öyle mi?"

Oğlunun istediği kitapların adlarını biliyordu: Gökyüzündeki Tünel, Gezegenlerin Arasında, Yıldıza Jones.

Onu pencerenin yanına götürdükten sonra, başını kaldırıp yıldızlara ve aya bakan Agnes, "Ben sana her zaman kitap okuyacağım, Barty," dedi. "Ama o değişik." "Evet. Evet, öyle."

Heinlein uzak dünyalara seyahat etmeyi düşlemişti. John Kennedy de ölümünden önce, bu on yıl sona ermeden insanların ayda yürüyeceklerine söz vermişti. Barty ise bu kadar büyük bir şey istemiyordu ki; onun tek istediği yalnızca birkaç öykü okumak ve kitapların o çok özel dünyasında

kaybolmaktı, çünkü kısa bir süre sonra, her öykü tümüyle özel bir seyahat olmaktan çıkacak ve sadece dinleyerek yaşanan bir deneyim olacaktı. Agnes, Barty'nin soluğunu boğazında sımsıcak hissediyordu. "Ve bazı yüzleri görmek için de eve gitmek istiyorum." "Kimlerin yüzlerim?"

"Edom Dayı'nın, Jacob Dayı'nın, Maria Teyze'nin. Böylece daha sonra bu yüzleri anımsayabilirim… anlarsın işte." Gökyüzü öylesine derin ve soğuktu ki. Ay titrek bir ışıkla parlıyor, yıldızlar gitgide bulanıklaşıyordu… ama bu görüntü çok kısa sürmüştü, çünkü Agnes'ın oğluna karşı olan bağlılığı onu çelik gibi sağlamlaştıran ve gözyaşlarını kurutan alevli bir ocak gibiydi.

***

Franklin Chan'in tam olarak onaylamadan, ama kesinlikle anlayış göstererek verdiği izin sonucunda, Agnes, Barty'yi eve götürmek için yola çıktı. Pazartesi günü Hoag Hastanesi'ne geri dönecekler ve salı günü Barty burada ameliyat olacaktı.

Bright Beach Kütüphanesi, cuma günü gece saat dokuza dek açıktı. Kütüphane kapanmadan bir saat önce oraya giderek, Barty'nin okuduğu kitapları geri verip, istediği üç kitabı ödünç aldılar. Ve ardından, iyimserliğe kapıldıkları bir anda da dördüncü bir kitabı, Marslı Podkayne'i.

Bir blok ilerideki evlerine gitmek için yine arabaya bindiklerinde, "Sen benim durumumu Edom Dayı'yla Jacob Dayı'ya pazar gecesine dek söylemesen iyi olur," dedi Barty. "Bununla pek başa çıkamaz onlar. Biliyorsun, değil mi?"

Agnes evet anlamında başını salladı. "Biliyorum." "Eğer bunu onlara şimdi söylersen, mutlu bir hafta sonu geçiremeyiz."

Mutlu bir hafta sonu. Barty'nin davranışları Agnes'ı şaşırtıyor, karanlığı yenme isteğiyle dolu olan gücü ona cesaret veriyordu.

Eve döndüklerinde Agnes'ın hiç iştahı yoktu, ama Barty'ye peynirli bir sandviç hazırlayıp, bir tabağa patates salatası koyduktan sonra, bu geç akşam yemeğine biraz mısır gevreği ve bir bardak Cola ekleyerek, tepsiyi Barty'nin yatağa girip Gökyüzündeki Tünel'i okuduğu odasına götürdü.

Edom'la Jacob, Dr. Chan'in ne dediğini sormak için uğradıklarında, Agnes onlara yalan söyledi. "Pazartesi günü alacağımız bazı tahlil sonuçları var, ama Barty'nin iyileşeceğini söylüyor."

Onun yalan söylediğinden kuşkulanan biri varsa, o da Edom'dı. Şaşırmış görünüyordu, ama fazla ısrar etmedi.

Bu arada Agnes, Edom'dan evde kalmasını rica etti, böylece kendisi bir iki saatliğine Maria'ya gittiğinde, Barty yalnız kalmayacaktı. Bu ricayı memnuniyetle kabul eden Edom, volkanlarla ilgili bir belgesel izlemek için, televizyonun karşısına oturdu; belgeselde 1902 yılında Martinique'te patlayan ve birkaç dakika içinde 28,000 kişiyi öldüren Mont Pelee'yle ve diğer büyük doğal afetlerle ilgili öyküler yer almaktaydı.

Agnes, Barty'nin durumu hakkında ondan bir telefon bekleyen Maria'nın evde olduğunu biliyordu.

Elena Moda Evi'nin üst katındaki daireye binanın dışındaki bir dizi merdivenden çıkılıyordu. Daha önce Agnes'ı asla böylesine zorlamamış olan bu tırmanış, son kata geldiğinde, şimdi onun soluğunu kesmiş ve dizlerini titretmişti.

Kapı ziline yanıt veren Maria, fazlasıyla heyecanlanmış görünüyordu, çünkü Agnes'ın telefon etmek yerine buraya dek gelmesi, en kötü olayın habercisiydi.

Hep birlikte mutlu bir şekilde geçirdikleri Noel'den yalnızca dört gün sonra, Maria'nın mutfağında metanet maskesini çıkaran Agnes, en sonunda ağladı.

Agnes eve döndükten ve Edom'ı kendi dairesine yolladıktan sonra, Maria'dan gelirken yol üstündeki bir dükkândan satın aldığı votka şişesini açtı. Ardından, votkayı büyük bir su bardağına boşaltıp, bunu portakal suyuyla karıştırdı.

Sonra mutfak masasına oturarak, kocaman bardağa bakıp durdu. Ama bir süre sonra, bundan bir tek yudum bile almadan, tümünü lavaboya boşalttı.

Bu kez bardağa soğuk süt koyup, bunu bir dikişte içti. Boş bardağı yıkarken kusacağını hissetmiş, ama böyle bir şey olmamıştı.

Ardından, uzun bir süre karanlık oturma odasında, Joey'in en sevdiği koltukta oturarak bir sürü şey düşündü; en çok düşündüğü şey ise Barty'nin yağmurda kuru olarak yürümesiydi.

Sabah saat 2:10'da yukarı kata çıktığında, Barty'yi lambanın loş ışığında uyumuş olarak buldu; Gökyüzündeki Tünel adlı kitap yanında duruyordu.

Odadaki koltuğa kıvrılan Agnes, oğlunu izlemeye başladı. Gözlerini bir an için bile ondan ayırmak istemiyor ve uyumamaya çalışarak tüm gece ona

öylece bakıp durmak istiyordu, ama yorgunluğu galip gelmişti.

Cumartesi sabahı saat altıyı biraz geçe sıkıntılı bir düşten uyandığında, Barty'nin yatağında oturarak kitap okuduğunu gördü.

Küçük oğlan gece uyanmış, onu koltukta görmüş ve üstüne bir battaniye örtmüştü.

Gülümseyen Agnes, battaniyeyi çekip buna biraz daha sıkı sarılarak, "Sen annene bakıyorsun demek, öyle mi?" dedi.

"Sen de güzel turtalar yapıyorsun."

Agnes farkında olmadan bu şakaya güldü. "Pekâlâ, bir işe yaradığımı öğrendiğime sevindim. Bugün yapmamı istediğin özel bir turta var mı?"

"Yer fıstığı ezmeli turta. Hindistan cevizli turta. Çikolatalı turta."

"Üç turta, öyle mi? Küçük, şişko bir domuzcuk olacaksın sen."

"Turtaları paylaşırım," dedi Barty.

Artık eski yaşamlarında kalacak olan son hafta sonunun ilk günü böyle başlamıştı.

Cumartesi günü onları ziyarete gelen Maria, Agnes turtaları pişirdiği ve kendisi de bir bluzun yakasıyla kollarını işlediği sırada, mutfakta oturdu.

Gezegenler Arasında adlı kitabı okuyan Barty de mutfak masasında oturuyordu. Agnes ara sıra Barty'nin, Maria'nın çalışmasını seyrettiğini ya da onun onun yüzüyle becerikli ellerini incelediğini fark etti.

Güneş batarken, arka bahçeye çıkan küçük oğlan, turuncu gökyüzü mercan rengine, kırmızıya, mora ve çividi maviye dönüşürken, devasa meşe ağacının dallarına bakıp durdu.

Ertesi gün şafak sökerken de sabah güneşinin altın eriyiğinde pırıldayan köpüklü dalgaları seyretmek ve kıyıda uçuşan martıları görüp onları ekmekle beslemek için, annesiyle birlikte deniz kenarına gitti.

Yılbaşı Akşamı'nın kutlanacağı pazar günü, Edom'la Jacob akşam yemeğine geldiler. Tatlılarını yedikten sonra, Barty Yıldıza Jones'u okumak için odasına gittiğinde, Agnes ağabeylerine yeğenlerinin gözleriyle ilgili gerçeği açıkladı.

Her ikisinin de duydukları üzüntüyü sözcüklere dökme çabalarının Agnes'ı etkilemesinin nedeni, onların derinden üzülmeleri değil de, sonuçta kendi kendilerini uygun bir biçimde ifade edememiş olmalarıydı. Ve duygularını ifadeden yoksun kalıp rahatlayamadıklarından ötürü, üzüntüleri daha da artmıştı. Uzun süredir içe dönük olarak yaşamaları ne kendilerine ne de başkalarına huzur veriyordu. Daha da kötüsü, ölümle ilgili takıntıları nedeniyle, birçok bakımdan sanki Barty'nin kanser olacağını

bekliyorlarmışçasına, bu kötü haber onları ne şoka uğratmış ne de avutucu sözcükler bulmalarını sağlamıştı; üzüntüden donup kalmış gibiydiler. Ve bunun sonucunda, her ikisi de büyük bir öfkeye kapılıp bölük pörçük konuşarak, garip el kol hareketleriyle sessizce gözyaşı döküp durdular… kendisini avutacak olan tek kişi yine Agnes'dı artık.

Ardından, yukarı kata çıkıp Barty'nin odasına gitmek istediler, ama Agnes buna karşı çıktı, çünkü küçük oğlan için, kendisine yapmış olduklarından daha fazla yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. "Barty okuduğu Yıldıza Jones'u bitirmek istiyor ve ben de bunu engelleyecek bir şeye izin vermiyorum. Sabah yedide Newport Beach'e gitmek için yola çıkacağız; Barty'yi o zaman görebilirsiniz."

Gece saat dokuzu biraz geçe, Edom'la Jacob gittikten sonra, Barty elindeki kitabıyla aşağıya indi. "Eğri büğrücükler geri geldiler."

Agnes oğluyla kendisi için iki büyük bira bardağına birer kaşık vanilyalı dondurma koydu ve her ikisi de çabucak pijamalarını giyip Barty'nin yatağına oturduktan sonra, kendisi Yıldızcı Jones'un son altmış sayfasını okurken, dondurmayla kitabın tadını çıkardılar.

Hiçbir hafta sonu böylesine çabuk geçmemiş ve hiçbir gece yarısı böylesine ürkütücü olmamıştı.

Barty o gece annesinin yatağında uyuyacaktı.

Agnes ışığı söndürdükten az sonra, "Yavrum," dedi, "senin yağmur olmayan yerde yürümenden bu yana bir hafta geçti; ben bunu çok düşündüm."

"Korkulacak bir şey değil bu," diye ona yine güvence verdi Barty.

"Pekâlâ, ama benim için hâlâ öyle. Yine de, benim merak ettiğim şey şu… sen birçok şeyin nasıl olduğundan söz ediyorsun ya… gözlerindeki sorunun olmadığı başka bir yer var mı?"

"Tabii. Her şey böyle oluyor işte. Olabilecek her şey oluyor ve her oluşun değişik biçimi tümüyle yeni bir yer oluşturuyor."

"Ne demek istediğini hiç anlayamadım."

Barty içini çekti. "Biliyorum."

"Sen bu başka yerleri görüyor musun?"

"Yalnızca hissediyorum."

"Oralarda yürürken bile mi?"

"Ben aslında oralarda yürümüyorum. Yürürmüş gibi yapıyorum… düşüncelerimde yani."

"Annene bunu tam olarak açıklayamadın sanırım, öyle değil mi?"

“Belki bir gün açıklarım. Ama şimdi değil.”
“Pekâlâ… bu yerler nerelerde?”
“Şimdi tümü burada.”
“Başka evlerdeki başka Bartyler ve başka Agneslar… şimdi tümü burada demek.”
“Evet.”
“Ve de bu yerlerin bazılarında ben belki senin doğduğun gece öldüm ve sen babanla birlikte yalnız yaşıyorsun.”
“Bazı yerlerde böyle olması gerekiyor.”
“Ve bazı yerlerde senin gözlerinde bir sorun olmaması da gerekiyor.”
“Benim hiçbir göz sorunumun olmadığı birçok yer var. Bundan daha kötü bir sorunumun ya da bu kadar kötü olmamakla birlikte yine de hâlâ biraz sorunumun olduğu birçok yer de var.”
Agnes bu konuşmadan çok etkilenmişti, ama bir hafta önce yağmurlu mezarlıkta gördüğü olayın doğruluğunu biliyordu.
“Tatlım,” dedi, “benim merak ettiğim diğer bir şey de şu… sen yağmurun olmadığı yerde yürüdüğün gibi, göz sorununun olmadığı yerde de yürüyüp… gözlerindeki tümörleri o başka yerde bırakabiliyor musun? Yani gözlerinin sorunsuz olduğu yerde yürüyüp, sağlıklı bir halde geri gelebiliyor musun?”
“Böyle olmuyor işte.”
“Neden olmuyor?”
Barty bu soruyu bir an düşündü. “Bilmiyorum.”
“Bunu benim için bir daha düşünür müsün?”
“Tabii. İyi bir soru.”
Agnes gülümsedi. “Teşekkürler. Seni seviyorum, tatlım.”
“Ben de seni seviyorum.”
“Sen dualarını okudun mu?”
“Şimdi okuyacağım.”
Agnes da sessizce dualarını okudu.
Karanlıkta oğlunun yanında yatarken, jaluzinin arasından ay ışığının sızdığı ve sanki bu incecik ışığın ötesinden garip bir yaşamı olan başka bir dünyanın görünür gibi olduğu pencereye bakıp duruyordu.
Uykuya dalmaya hazırlanan Barty, Joey’in hâlâ yaşadığı yerlerde babasına seslendi; “İyi geceler, Baba.”
Agnes bu dünyanın çok karmaşık, sırlarla dolu bir yer olduğuna inanıyordu ve ne gariptir ki, Barty’nin sonsuz olasılıklardan söz etmesi

onun bu inancını daha da desteklemiş ve uyuyabilmesi için kendisine büyük bir rahatlık sağlamıştı.

Yeni yılın ilk günü olan pazartesi sabahı, iki bavulla arka kapıdan çıkan ve bunları verandaya bırakan Agnes, Edom'ın sarı beyaz Ford County Squire'ini garajın önündeki araba yolunda park edilmiş olarak görünce, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Edom'la Jacob kendi bavullarını arabaya yerleştiriyorlardı.

Ardından, onun yanına gelip kendisinin verandaya bıraktığı bavulları aldıkları sırada, “Arabayı ben kullanacağım,” dedi Edom.

“Ben de önde Edom'la birlikte oturacağım,” diye ekledi Jacob. “Sen Barty'yle arkada oturabilirsin.”

İkizlerin hiçbirisi Bright Beach'in dışına yıllardır adım atmamıştı. Her ikisi de sinirli, ama kararlı görünüyordu.

Bu arada, kütüphaneden ödünç aldıkları ve annesinin ona daha sonra hastanede okuyacağına söz verdiği Marsh Podkayne'le birlikte evden dışarı çıkan Barty, “Hep beraber mi gidiyoruz?” diye sordu.

“Öyle görünüyor.”

“Vay canına.”

“Haklısın.”

Olması yakın büyük depremlere, otoyolda dinamit taşıyan kamyonların patlayabileceklerine, bir yerlerde dönüp duran kasırgalara, yoldaki bir barajın acımasızca yarılabileceğine, nerede yuvalandıkları belli olmayan garip buz fırtınalarına, kıyı otoyolunun yakınına düşerek parçalanabilecek uçaklarla hızla giderken devrilebilecek trenlere ve tüm uygarlığı yok edebilecek şiddetli bir yörünge sapması olasılığına karşın, Edom'la Jacob bunca yıl sonra, Bright Beach'in sınırlarından çıkmışlar ve onlara göre çok tuhaf ve tehlikeli yerlere, kuzeye doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Kıyı şeridinde giderlerken, Agnes Barty'ye Marsh Podkayne'i okumaya başladı. ” Tüm yaşantım boyunca Dünya'ya gitmek istedim ben. Orada yaşamak için değil tabii… yalnızca orasını görmek için. Herkesin bildiği gibi, Terra ziyaret edilecek harika bir yerdir, ama yaşanacak bir yer değildir. Çünkü insanların yerleşimi için uygunsuzdur.'”

Ön koltukta oturan Edom'la Jacob, yazarın bu düşüncelerini kendilerine özgü mırıltılarla onayladılar.

Pazartesi gecesi, hastanenin yakınlarındaki bir motelden yanyana iki oda ayırtan Edom'la Jacob, Agnes'a motelin telefon numarasını vermek ve

en güvenli gibi görünen bu yeri bulana dek on sekiz motel araştırdıklarını söylemek için, Barty'nin odasını aradılar.

Barty'nin yaşının henüz çok küçük olduğunu düşünen Dr. Franklin Chan, odaya ikinci bir yatak koydurarak, Agnes'in geceyi oğlunun yanında geçirmesini sağlamıştı.

Barty birkaç aydan beri ilk kez o gece karanlıkta uyumak istemediğinden, koridordaki floresan ışığından yararlanabilmek amacıyla, odanın kapısını açık bıraktılar.

Gece bir Mars ayından bile uzunmuş gibiydi. Huzursuz bir halde uyuyan Agnes, birkaç kez ter içinde ve titreyerek uyandı; düşünde oğlunun kendisinden parça parça alındığını görmüştü… önce gözlerinin, sonra ellerinin, daha sonra da kulaklarıyla bacaklarının…

Muşamba kaplı koridorda ara sıra duyulan lastik tabanlı ayakkabı gıcırtılarının dışında, hastane garip bir sessizlik içindeydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, Barty'yi ameliyata hazırlayacak olan hemşire geldi. Küçük oğlanın saçlarını geriye doğru çekerek, bunları sımsıkı bir başlığın altına soktu. Ve ardından, köpük sürdüğü kaşlarını bir jiletle tıraş etti.

Hemşire gittikten sonra, hastane hizmetlisinin tekerlekli masayı getirmesini bekledikleri sırada, "Yanıma gel," dedi Barty annesine.

Agnes zaten onun yanında ayakta duruyordu. Ardından, oğluna doğru eğildi.

"Daha yaklaş," dedi Barty.

Agnes yüzünü ona doğru eğdi.

Barty başını kaldırıp, annesiyle burun sürtüştürdü. "Eskimo."

"Eskimo," diye yineledi Agnes.

"Kötü Olmayan Maceraperestler'in Kuzey Kutbu Topluluğu şimdi oturumda," diye fısıldadı Barty.

"Tüm üyeler hazır," dedi Agnes.

"Benim bir sırrım var."

"Topluluğun hiçbir üyesi sır olan bir bilgiyi asla başka kimseye açıklamaz," diye güvence verdi Agnes.

"Ben korkuyorum."

Agnes otuz üç yıllık yaşantısında daima güçlü olmuştu, ama şimdi çok daha güçlü olması ve Barty için kaya gibi sağlam durması gerekiyordu. "Korkma, tatlım. Ben buradayım." Sonra Barty'nin küçücük ellerinden birini tuttu. "Seni bekleyeceğim. Asla yalnız kalmayacaksın."

“Sen korkmuyor musun?”
Eğer Barty üç yaşındaki sıradan bir çocuk olsaydı, Agnes ona beyaz bir yalan söylerdi. Ama o kendisinin dâhi, mucize çocuğu olduğu için, bu yalanı hemen anlardı.
Yüzünü onun yüzünden uzaklaştırmadan, “Evet,” diye kabullendi, “ben de korkuyorum. Ama doktor Chan iyi bir cerrah ve burası da güzel bir hastane.”
“Ameliyat ne kadar sürecek?”
“Uzun değil.”
“Ben bir şey hisseder miyim?”
“Sen uyuyacaksın, tatlım.”
“Tanrı beni izliyor mu?”
“Evet. Daima.”
“Ama O izlemiyor gibi sanki.”
“Benim burada olduğum kadar O da burada, Barty. Ama tüm evreni idare ettiği ve birçok insana baktığı için, çok meşgul; ayrıca, okuduğun kitaplarda olduğu gibi, yalnızca burada değil, başka gezegenlerde de olmak zorunda.”
“Onun başka gezegenlerde olabileceğini düşünmemiştim.”
“Yani, omuzlarında bunca yük varken, bizi her zaman doğrudan ve her dakika dikkatle izleyemez, biliyorsun, ama en azından göz ucuyla izler. Sen iyileşeceksin, iyileşeceğini biliyorum.”
Beyazlar giyinmiş genç bir hizmetlinin ittiği tekerlekli masanın bir tekerleği tıngırdıyordu. Hizmetlinin hemen ardından hemşire de odaya girdi.
“Eskimo,” diye fısıldadı Barty, “Eskimo,” diye yanıtladı Agnes.
“Kötü Olmayan Maceraperestler’in Kuzey Kutbu Topluluğu oturumu sona erdi.”
Oğlunun yüzünü iki eliyle tutan Agnes, onun mücevherler kadar güzel gözlerini öptü. “Hazır mısın?”
Barty belli belirsiz gülümsedi. “Hayır.”
“Ben de öyle,” diye itiraf etti Agnes.
“Haydi gidelim o zaman.”
Hizmetli Barty’yi tekerlekli masaya yatırdı.
Hemşire de onun üzerine bir çarşaf örtüp, başının altına ince bir yastık koydu.

Geceyi sağsalim geçirmiş olan Edom'la Jacob, koridorda bekliyorlardı. Her ikisi de yeğenlerini öptüler, ama hiçbirisi konuşmadı.

Hizmetli tekerlekli masayı iterken, hemşire önde yürüyordu.

Oğlunun elini sımsıkı tutan Agnes da onlarla birlikte yürüdü.

Her biri Barty'nin bir ayağını tutan Edom'la Jacob onlara hemen eşlik etmeye başladılar; ikisinin de yüzünde tıpkı Birleşik Devletler Başkanı'nı koruyan gizli servis ajanlarınınki gibi, sert ve kararlı bir ifade vardı.

Asansörlere geldiklerinde, hizmetli Edom'la Jacob'a ikinci asansöre binmelerini ve onlarla ameliyat katında buluşmalarını söyledi.

Bu öneriye yanıt olarak alt dudağını ısıran ve başını hayır anlamında iki yana sallayan Edom, Barty'nin sol ayağını bırakmamakta inatla direniyordu.

Küçük oğlanın sağ ayağını bırakmamakta ısrar eden Jacob'ın gözlemine göre de, bir asansör güvenle aşağıya inebilirdi, ama iki asansöre binilirse, biri ya da diğeri kesinlikle alt kata çakılıp kalırdı; çünkü insan yapımı olan bu tür makinelerin hiçbirine güvenilmezdi.

Bu arada hemşire, eğer biraz sıkışık durmaya aldırmazlarsa, asansörün herkesi taşıyabilecek kapasitede olduğunu belirtti.

Buna aldırmıyorlardı tabii ve Agnes'a oldukça uzun gelen, ama aslında normal bir sürede, hep birlikte aşağıya indiler.

Asansörün kapıları açıldıktan sonra, Barty'yi koridordan koridora götürdüler, el yıkama lavabolarını geçtiler ve yeşil bir başlıkla yeşil bir maske takmış ve yeşil bir önlük giymiş olarak onları bekleyen ameliyathane hemşiresinin yanına geldiler. Barty'yi ameliyathaneye yalnızca bu hemşire götürecekti.

Tekerlekli masa ayakucundan ameliyathanenin içine doğru itildiği sırada, Barty başını yastıktan kaldırdı ve kapı kapanana dek annesine bakıp durdu.

Oğlunun ona son bakışında, yüzünde umutsuz bir ifade yaratarak Barty'nin belleğinde böyle bir görüntü bırakmamakta kararlı olan Agnes, elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı.

Ardından, ağabeyleriyle birlikte bekleme odasına gitti; üçü de orada oturup, makineden kâğıt bardaklara doldurdukları koyu kahveyi içtiler.

Agnes uzun bir süre önce, bir gece, oyun kartlarının onları varlığından haberdar etmiş olduğu maça oğlanının geldiğini biliyordu artık. Ama o, maça oğlanını keskin gözlü ve kötü kalpli bir adam olarak beklemişti; oysa bu lanet, bir adam değil, kanserin ta kendisiydi.

Geçen perşembe günü Joshua Nunn'la konuşmasından bu yana, kendini en kötü olaya karşı hazırlaması için dört günden fazla zamanı olmuştu. Ve hâlâ aklını kaçırmadan, her annenin yapabileceği şekilde buna hazırlıklıydı. Yine de, yüreğindeki umut sönmemişti; bir mucize olabilirdi. Barty insanı şaşırtan bir çocuktu, bir dehaydı o; yağmurun olmadığı yerde yürüyordu, kendisi bir mucizeydi ve her an her şey olabilirdi, Dr. Chan ameliyat maskesini boynuna indirmiş bir halde heyecandan kıpkırmızı olan yüzüyle aniden bekleme odasına gelebilir ve Barty'nin kanser olmadığını müjdeleyebilirdi.

Bir süre sonra, onlara gerçekten de iyi haberler getiren cerrah yanlarına geldi; kanserli tümörlerin hiçbirisi göz çukuruna ve görme sinirine yayılmamıştı, ama bildirebileceği başka bir mucize yoktu. Ve böylece, 2 Ocak, 1968'de, doğum gününden dört gün önce, yaşayabilmek için gözlerini veren Bartholomew, bir daha ışık görme umudu olmadan, en güzel çocukluk çağında bu dünyayı bırakmış ve belki de daha iyi bir yer olan körlük dünyasının yaşantısına karışmıştı.

Bölüm 62

PAUL DAMASCUS California'nın kuzey kıyısında yürüyordu: Point Reyes İstasyonu'ndan Tomales'e, oradan Bodega Körfezi'ne, ardından da Stewarts Point'e, Gualala'ya ve Mendocino'ya. Bazı günler on millik kısa bir yürüyüş yapar, bazı günler ise otuz milden fazla yürürdü.

1968 yılının 3 Ocak günü de Oregon eyaletinin Spruce Hills kentine 250 milden daha az bir uzaklıktaydı. Ama o gün, bu kente ne kadar yaklaştığını fark etmediği gibi, oraya gitmek amacında da değildi.

Hamur kâğıt mecmualardaki her maceraperest kadar kararlı olan Paul, hava ister güneşli, ister yağmurlu, ister sıcak ve ister soğuk olsun her zaman yürür ve ne rüzgâr ne de şimşek onu yolundan alıkoyardı.

Perri'nin ölümünden bu yana, üç yıldır binlerce mil yürümüştü. Ne kadar yol katettiğinin hesabını tutmamıştı tabii, çünkü Guinnes Rekorlar Kitabı'na girmeyi amaçlamadığı gibi, herhangi bir şey kanıtlamaya da çalışmıyordu.

İlk aylarda, sekiz on millik olan bu yolculuklar, Bright Beach'in kuzey ve güney kıyıları boyunca ve tepelerin ötesindeki çöllük bölgeye dek uzanan kentin iç kesiminde sürmüştü. Akşam eve döndüğü günübirlik yürüyüşlerdi bunlar.

İlk gece yolculuğunu ise, '65 yılının Haziran ayında San Diego'nun kuzeyinde yer alan La Jolla'ya yaptı. Ama o gün çok büyük bir sırt çantası taşımış ve o yaz sıcağında şort giymesi gerekirken haki pantolon giymişti.

O yolculuk şimdiye dek belirli bir amaçla yaptığı ilk ve son yolculuktu. Bir kahramanı görmeye gitmişti.

Bu kahramanla ilgili bir makalenin yer aldığı mecmuada, bu büyük adamın sık sık kahvaltı ettiği bir restorandan söz edilmekteydi.

O günün akşamı karanlık çökünce yola koyulan Paul, kıyı otoyolunu izleyerek güneye yürüdü. Önce yoldan hızla geçen arabaların eşliğinde ilerledikten sonra, yalnızca mavi bir balıkçılın ara sıra çıkardığı seslerin, denizin tuzlu meltemiyle hareket eden kıyı çimenlerinden yükselen fısıltıların ve dalgaların oluşturduğu mırıltıların eşliğinde yol aldı. Kendini fazla zorlamadan, şafak sökerken La Jolla'ya ulaşmıştı.

Restoran fazla gösterişli bir yer değildi. Burası bir kahvehaneydi aslında. Ama içerisini ateşte cızırdayarak mis gibi kokan domuz pastırmasının, yağda kızaran yumurtaların, tarçınlı hamur işlerinin ve taze çekilmiş koyu kahvenin kokusu kaplamıştı. Etraftaki her şey tertemiz ve pırıl pırıldı.

Paul'un şansı yaver gitmişti. Kahraman orada kahvaltı ediyordu. Oturduğu köşe masasında iki adam daha vardı ve hep birlikte derin bir sohbete dalmışlardı.

Onlardan uzak bir yerde tek başına oturan Paul, kendine portakal suyuyla gofret ısmarladı.

Kahramanın masasına yapacağı kısa yürüyüş, az önce tamamladığı uzun yürüyüşten daha zorlu gibi görünüyordu gözüne. Önemli birisi değildi ki o; her ay işiyle artık daha az meşgul olan, kendisine hizmet etmeye çalışan ve onun için kaygılanan elemanlarına gitgide daha bağımlı hale gelen ve eğer kendine çekidüzen vermezse işini kaybedecek olan bir küçük kent eczacısıydı. Asla büyük bir görev başarmamış, bir yaşam kurtarmamıştı. Bu adamı rahatsız etmeye hiç hakkı yoktu ve şimdi bunu yapacak cesaretten de yoksundu. Yine de iskemlesinden nasıl kalktığını bile anımsamadan, çantasını sırtlanmış ve restoranın karşı tarafına gelmiş olduğunu fark etti. Üç adam da ne söyleyecek diye ona bakıyorlardı.

Uzun gece yürüyüşünde attığı her adımda, eğer bu karşılaşma gerçekleşirse, ne söyleyeceğini ve ne söylemesi gerektiğini düşünmüş, ama düşündüğü bu sözcüklerin tümü şimdi kendisini terk etmişti.

Konuşmak için ağzını açtıktan sonra, dili tutulmuşçasına öylece durdu. Ardından sağ elini yukarı doğru kaldırarak, sanki gerekli sözcükleri havada yakalayacakmış gibi, parmaklarını oynattı. Kendini aptal, budala bir halde hissediyordu.

Kahramanın bu tür davranışlara alışkın olduğu belliydi. Ayağa kalkıp boş olan dördüncü iskemleyi çekti. "Buyurun, bizimle birlikte oturun lütfen." Ama bu nezaket bile Paul'u konuşturamamıştı. Konuşmak bir yana, boğazının sanki sesini hapsedecek kadar tıkandığını hissetti.

Aslında şöyle söyleyecekti: Cahil halkın övücü alkışlarıyla ayakta duran kibirli, güç meraklısı siyasetçiler ve kendilerinin kahraman olarak gösterilmesine asla karşı çıkmayan yıldız sporcularla gururlu aktörler, sizin adınız belirtildiğinde utanç duymalıdırlar. Görüşleriniz, gösterdiğiniz çabalar, bunca yıllık yorucu çalışmalarınız, başkalarının kuşkularına karşı sarsılmayan inancınız, kariyerinizi ve ününüzü zedelemeden göze aldığınız

riskler… bilimin büyük öykülerinden biri bu; elinizi sıkmaktan onur duyacağım.

Paul bu sözcüklerin hiçbirisini anımsayamamıştı, ama konuşmasını engelleyen suskunluğu belki de en iyisiydi. Çünkü bu kahramanla ilgili olarak edindiği bilgilere göre, böylesine coşkulu bir övgü onu utandırırdı.

İskemleye oturmak yerine, cüzdanından Perri’nin bir resmini çıkardı. 1933’te her ikisi de on üç yaşındayken Paul’un Perri’ye âşık olmaya başladığı yıl çekilen, zamanla sararmış, siyah beyaz bir okul fotoğrafıydı bu.

Sanki böyle durumlarda daha önceleri de kendisine birçok fotoğraf verilmiş gibi, Jones Salk resmi alıp buna baktı. “Kızınız mı?”

Paul hayır anlamında başını salladı.

Ardından, ona Perri’nin ölmeden bir ay kadar önce, 1964’ün Noel Günü çekilen ikinci bir resmini verdi. Perri bu resimde oturma odasındaki yatağında yatıyordu; vücudu küçücük kalmıştı, ama yüzü öylesine canlı ve güzeldi ki.

Paul en sonunda sesine kavuştuğunda, üzüntü içinde konuşmaya başladı: “Eşim. Perri. Perris Jean.”

“Güzel bir bayan.”

“Yirmi üç yıl… evli kaldık.”

“Ne zaman hastalandı?” diye sordu Salk.

“Yaklaşık on beş yaşında… 1935’te.”

“Virüsün kol gezdiği bir yıldı.”

Perri, Jonas Salk’ın aşısının gelecek nesilleri çocuk felci lanetinden kurtarmasından on yedi yıl önce sakat kalmıştı.

“Sizin… bilmiyorum… sizin onu görmenizi isterdim yalnızca. Söylemek… söylemek istediğim şey…”

Sözcükler yine onu terk etmişti; sanki başka birisi onun yerine konuşmak için gelebilecekmiş gibi, bakışlarıyla kahvehaneyi araştırdı. Ve oradaki herkesin kendisine bakıp durduğunu fark edince, utançtan konuşamaz oldu.

“Neden birlikte dışarıya çıkıp yürümüyoruz?” diye sordu doktor.

“Özür dilerim. Sizi rahatsız ettim. Muhabbetinizi engelledim.”

“Hayır, hiç böyle bir şey yapmadınız,” diye güvence verdi ona Dr. Salk. “Sizinle konuşmak gereğini duyuyorum. Eğer bana biraz zaman ayırırsanız…”

Doktorun istiyorum sözcüğü yerine gereğini duyuyorum sözcüklerini kullanması, Paul'un onu izlemesine neden olmuştu.

Dışarı çıktıklarında, portakal suyuyla gofretin parasını ödemediğini fark etti. Ama hemen geri dönüp kahvehanenin önüne geldiğinde, bir pencereden, Salk'ın arkadaşlarından birinin, kendisinin oturduğu masadaki adisyon fişini aldığını gördü.

Dr. Salk kolunu Paul'un omzuna koydu; ikisi birlikte, okaliptüs ağaçlarıyla Torrey çamlarının dizili olduğu sokakta yürüyerek, az ilerideki küçük bir parka gittiler ve güneşte kalan bir banka oturup, bir süre, havuzda yüzen ördekleri seyrettiler.

İki fotoğraf hâlâ Salk'daydı. "Bana Perri'den söz edin."

"O… o öldü."

"Çok üzüldüm."

"Beş ay önce."

"Onu tanımak isterdim gerçekten."

Salk'a karşı olan hayranlığını ifade edecek sözcükleri bir araya getirip konuşamayan Paul, Perri hakkında uzun uzun ve rahatlıkla konuşabilirdi. Çünkü onun zekâsı, yüreği, aklı, sevecenliği, güzelliği ve cesareti, Paul'un şimdiye dek asla unutmadığı niteliklerdi. Karısının ölümünden beri hiçbir arkadaşla onun hakkında konuşamamıştı; bunun nedeni onların kendisine ve acısına odaklanmış olmalarıydı, oysa Paul bu konuşmaların sonucunda, arkadaşlarının Perri'yi daha iyi anlamalarını ve onun ne kadar sıra dışı bir insan olduğunu fark etmelerini istiyordu sadece. Ayrıca, kendisi öldükten sonra da Perri'nin unutulmamasını, kibarlığının ve metanetinin anımsanmasını, onun saygıyla anılmasını istiyordu. Perri unutulamayacak niteliklere sahip bir kadındı ve onun anısının Paul'la birlikte yok olması kendisini korkutuyordu.

"Sizinle konuşabilirim," dedi Salk'a. "Siz beni anlarsınız. Perri, sizinle karşılaşana dek tanıdığım, tek kahramandı benim için. Ben tüm yaşamım boyunca, hamur kâğıt mecmualarla karton kapaklı kitaplar okudum ve bunların kahramanları hakkında bilgi sahibi oldum. Ama Perri… gerçek bir kahramandı. O sizin yaptığınız gibi on binlerce, yüz binlerce çocuk kurtarmadı, sizin değiştirdiğiniz gibi dünyayı değiştirmedi, ama yaşadığı her günü hiç yakınmadan geçirdi ve başkaları için yaşadı. Onların sırtından değil. Onlar için. İnsanlar sorunlarını paylaşmak için onu ararlar ve o da onları dinler ve kendilerine yardımcı olurdu; iyi haberler vermek için de onu ararlardı tabii, çünkü bu haberlere çok sevinirdi. Ondan öğüt vermesini

isterlerdi, ve o deneyimsiz birisi olmasına karşın, gerçekten de birçok bakımdan deneyimsiz olmasına karşın, ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi, Dr. Salk. Doğru olanı söylerdi daima. Kocaman bir yüreğe ve doğuştan zekâya sahipti; herkesi öyle çok düşünürdü ki.”

Fotoğrafları inceleyen Dr. Salk, “Keşke ben de onu tanımış olsaydım,” dedi, “O bir kahramandı, tıpkı sizin gibi. Ben istedim ki… ben sizin onu görmenizi ve adını öğrenmenizi istedim. Perri Damascus. Adı buydu.”

“Bu adı hiç unutmayacağım,” diye söz verdi Salk. Ve hâlâ Perri’nin resimlerine baktığı sırada, “Ama siz bana çok fazla değer veriyorsunuz,” diye ekledi, “ben supermen değilim. Bu işi tek başıma yapmadım. Buna gönül vermiş olan birçok kişi daha vardı.”

“Biliyorum. Ama herkes diyor ki, siz…” “Ve siz de kendinize çok az değer veriyorsunuz,” diye devam etti Salk nezaketle. “Perri’nin bir kahraman olduğundan hiç kuşkum yok. Ama aynı zamanda kendisi de bir kahramanla evliymiş.”

Paul başını iki yana salladı. “Aa, hayır. Bizim evliliğimize bakan insanlar, benim çok şey verdiğimi düşünürler, ama ben verdiğimin çok daha fazlasını geri aldım.” Yine resimleri inceleyen Dr. Salk, bir elini Paul’un omzuna koyarak gülümsedi, “Ama bu işler her zaman böyledir, değil mi? Kahramanlar verdiklerinden çok daha fazlasını geri alırlar daima. Verdiğiniz oranda geri alırsınız.”

Doktor ayağa kalkınca, Paul da onunla birlikte kalktı.

Parkın önünde bir araba bekliyordu. Dr. Salk’ın arabanın yanında duran iki arkadaşı bir süredir orada bekliyor olmalıydılar.

“Gideceğiniz yere sizi biz götürebilir miyiz?” diye sordu kahraman. Paul hayır anlamında başını salladı. “Ben yürüyorum.”

“Bana geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Buna yanıt olarak Paul söyleyecek başka bir sözcük düşünememişti.

“Size söylediğim şeyi aklınızdan çıkarmayın,” diye yüreklendirdi onu Dr. Salk. “Perri’niz de böyle yapmanızı isterdi.”

Ardından kahraman, arkadaşlarıyla birlikte arabaya bindi ve bu güneşli günde yola koyuldular.

Çok geç de olsa, Paul söylemek istediği bir şeyi anımsamıştа. Gerçekten de artık çok geç olmakla birlikte, “Tanrı sizi kutsasın,” dedi.

Araba oradan uzaklaşana ve hatta minicik bir nokta halinde gözden kaybolana dek, sokakta onu son olarak gördüğü yere bakıp duran Paul, o sırada esmeye başlayan meltem ayaklarına okaliptüs yapraklarını

savururken, hâlâ aynı noktaya bakmayı sürdürdükten sonra, en sonunda arkasını dönüp, eve yapacağı uzun yürüyüşüne başladı.

İşte o zamandan beri, iki buçuk yıldır, çoğu Bright Beach'te olmak üzere, kısa molalı yürüyüşler yapmaktaydı.

Kendisini artık eskisi gibi işine veremeyeceğini düşünerek, eczaneyi uzun zamandır sağ kolu olan eczacı arkadaşı Jim Kessel'a satmıştı. Ama evi satılığa çıkarmamıştı, çünkü burası Perri'yle yaşamını paylaştığı kutsal bir yerdi. Ruhen yenilenmek için, ara sıra buraya geliyordu.

O yılın geri kalan kısmında, yürüyerek Palm Sprins'e ve oradan da kuzeye, Santa Barbara'ya giden ve yine yürüyerek geri dönen Paul, iki yüz milden fazla yol katetti.

'66 yılının ilkbaharında ve yazında Tennessee, Memphis'e uçtu ve orada birkaç gün kaldıktan sonra, 288 mil yürüyerek St. Louis'ye gitti. St. Louis'den yola çıkıp yine yürüyerek Missouri, Kansas City'ye geldi ve ardından güneybatıya, Wichita'ya, Wichita'dan Oklahoma City'ye, Oklahoma City'den doğuya, Arkansas, Forth Smith'e gitti ve buradan Greyhound firmasına ait birkaç otobüsle aktarma yaparak, Bright Beach'e geri döndü.

Bu uzun yolculuğu sırasında, nadiren açık havada uyumuş, çoğu kez ucuz motellerle pansiyonlarda ve YMCA'lerde kalmıştı.

Hafif sırt çantasında, bir takım giysi, yedek çorap, birkaç şekerleme ve şişe suyu taşıyordu. Her gece, yolculuğunu bir kentte sona erdiriyor ve burada kaldığı yerde giysilerini yıkayıp diğerlerini giyiyordu. Geniş kırlıklarda, dağlarda, ovalarda yolculuk yaparak, çeşitli ürünlerin yetiştirildiği tarlalardan, büyük ormanlardan geçiyor ve geniş nehirleri aşıyordu. Ne göğün gürlediği, şimşeklerin çaktığı sert fırtınalar, ne ağaçların yapraklarını söken ve toprağı çıplak bırakan rüzgârlar ne de Cennet'i aydınlatan güneşin yakıcı sıcaklığı onu yolundan alıkoymaktaydı.

Bacak kasları, gördüğü bu manzaralar kadar sertleşmişti. Kalçaları granit taşlarına, baldırları mermer parçalarına, damarları sicimlere dönüşmüştü sanki.

Binlerce saat ayakta kalmasına karşın, neden yürüdüğünü nadiren düşünmekteydi. Yollarda bu soruyu ona soran insanlara bazı yanıtlar vermişti tabii, ama bu yanıtların hangisinin doğru olduğunu kendisi de bilmiyordu.

Bazen genç yaşından beri adım atamayan Perri için, onun içinde ukte kalan seyahat özlemine bir anlam katmak için yürüdüğünü düşünürdü.

Bazen de birlikte paylaştıkları yaşamı anımsamak ya da bunu unutmak için yalnız kalmak amacıyla yürüdüğünü aklından geçirirdi. Veya düşüncesi huzur bulmak ya da macera aramak, tefekkür aracılığıyla idrake ermek veya beynini tüm düşüncelerden arındırmak, dünyayı görmek ya da bundan kurtulmaktı belki. Belki de kasvetli bir alacakaranlıkta çakalların ona saldıracağını ya da bir şafak vakti aç bir dağ aslanının kendisinin üstüne atlayacağını veya sarhoş bir sürücünün onu ezeceğini umardı.

Sonuçta, yürümesinin nedeni yürüme eylemiydi. Yürüyüş onun için bir uğraş, gereksinim duyduğu bir amaçtı. Hareket düşünceyle eşdeğerdeydi. Yani melankolinin ilacı, deliliği önleyen bir şeydi.

Meşelerin, akça ağaçların, madronların ve tere ağaçlarının bulunduğu sisli tepelerle, boyları beş metreye ulaşan kızıl servilerin arasından ilerleyen Paul, 3 Ocak 1968 günü akşamı, gece orada kalacağı Weott'a ulaştı. Eğer bu yolculukta kuzeye gitmeyi amaçlasaydı, yaklaşık elli mil ilerideki Eureka'ya giderdi ve bunu, o kentteki Humboldt Körfezi'nden çıkarılan pavuryaları yemek için yapardı sadece, çünkü pavurya kendisiyle Perri'nin en sevdiği yiyeceklerden biriydi.

Motel odasından, Bright Beach'deki Hanna Rey'e telefon etti. Hanna hâlâ ara sıra evle meşgul oluyor, kendisi seyahatteyken onun özel hesabından faturaları ödüyor ve ona yokluğunda yer alan olaylarla ilgili bilgiler veriyordu. Paul o akşam Hanna'dan, Barty Lampion'ın kanser nedeniyle gözlerini kaybetmiş olduğunu öğrendi.

Ardından, Joey Lampion'ın ölümünden iki hafta sonra, Rahip Harrison White'a yazmış olduğu mektubu anımsadı. Bu mektubu Perri'nin de görüşünü almak için, onun öldüğü gün eve getirmiş, ama postalayamamıştı.

İlk paragraf hâlâ belleğindeydi, çünkü bunu büyük bir dikkatle yazmıştı: Bu çok önemli günde en iyi dileklerimle. Size, bilmeden onun yaşamını etkilediğiniz ve kendisinin bu yaşam öyküsü sizi ilgilendirecek birisi olan, Agnes Lampion adındaki sıra dışı bir kadınla ilgili olarak yazıyorum.

Paul Baptist olmamasına ve kiliseye düzenli olarak gitmemesine karşın, üç yıldan fazla bir süre önce radyoda dinlediği ve o sıralarda derinden etkilendiği Rahip White'ın vaazının devamını oluşturacak konu için, Bright Beach'in sevgili Turtacı Bayan'ı Agnes'ın ona ilham vereceğini düşünmüştü. Ama şimdi düşündüğü şey, Agnes'ın yaşam öyküsünün Rahip White'a ne ifade edebileceği değil de, tüm yaşamını başkalarını rahatlatmak için harcayan Agnes'ı biraz olsun rahatlatabilmesi için, kendisinin şu sıralarda ne yapabileceğiydi.

Yol kenarındaki küçük bir lokantada akşam yemeği yedikten sonra motel odasına dönen Paul, yıllardır yıprattığı bir sürü haritanın en sonuncusunu, lime lime olan batı Amerika haritasını inceledi. Hava durumuna ve arazi koşullarına göre, Oregon, Spruce Hills’e on günde varabilirdi.

Jonas Salk’la tanışmak için La Jolla’ya yürümesinden bu yana, ilk kez özel amaçlı bir seyahat planlıyordu.

Çoğu gece, istediğinin yarısı kadar bile rahat uyuyamamasının nedeni, düşlerinde sık sık bomboş arazilerde yürüdüğünü görmesiydi. Bazen bu çöllük arazilerdeki tuz kaplı düzlükler her yöne uzanıyor, bir iki yerde ise rüzgârla aşınmış kayalıklar beliriyor ve bunların tümü acımasız bir güneşin altında kavruluyordu. Bazen de tuz kar yığınlarına ve kayalıklar da buzla kaplı dağ sırtlarına dönüşüyor ve her yer soğuk güneşle parlıyordu. Görünen manzaralar ne şekilde olursa olsun, daha hızlı yürüyecek isteğe ve enerjiye sahip olmasına karşın, düşlerinde hep yavaş yavaş yürüyor ve artık dayanılmaz bir öfkeye kapıldığında, yatak çarşafıyla örtüsünü tekmeleyerek, huzursuz ve sinirli bir halde uyanıyordu. Ama o gece Weott’ta, sabah kendisini kucaklayacak olan kızıl servilerin derin sessizliğinde, hiçbir düş görmeden uyudu.

Bölüm 63

ÇEYREKLİK fırlatan gazete satış makineleriyle karşılaşmasından sonra, Junior başka bir Bartholomew'u, herhangi bir Bartholomew'u öldürmek istiyordu; bunu yapmak için Terra Linda kadar uzak bir banliyöye dek araba kullanmak zorunda kalsa ve hatta daha da uzağa giderek, bir gece Holiday Inn motellerinden birinde kalıp, buradaki lokantada avam takımı insanlarla birlikte, nasıl hazırlandığı belli olmayan, mikroplarla ve saç kıllarıyla dolu soğumuş yiyecekleri yemesi gerekse bile.

Evet, polisin dikkatini çekse de bunu yapmayı düşünüyordu; ama daha önceleri olduğu gibi, kulaklarında hâlâ hafifçe çınlayan Zedd'in sesi şimdi onu sakinleşmeye ve odaklanmaya yöneltiyordu.

Hemen birisini öldürmek yerine, 29 Aralık günü öğleden sonra evine dönen Junior, giysileriyle ayakkabılarını çıkarmadan yatağa girdi. Sakinleşmek ve odaklanarak düşünmek için.

Caesar Zedd'in öğretisine göre, odaklanma, milyonerleri karton kutulara benzer evlerde yaşayan ve evcil fareleriyle birlikte Ripple şarabının yıllanmışlığını tartışan, üstü başı pireli, vücudunun her yeri yara kabarcıklarıyla dolu, çiş içinde sırılsıklam kalmış şarapçılardan ayıran tek niteliktir. Milyonerler buna sahipken, şarapçılar bundan yoksundur. Ayrıca odaklanma yeteneği, bir olimpiyat atletini, geçirdiği bir araba kazasında bacaklarını yitiren bir sakattan da ayırır. Sonuçta der Zedd, eğer sakat böyle bir niteliğe sahip olsa, daha iyi bir sürücü, bir olimpiyat atleti ya da bir milyoner olur zaten.

Junior'in doğuştan sahip olduğu birçok yeteneğin arasında, en önemlisi odaklanma yeteneğiydi. Daha önce onun meditasyon eğitmenliğini yapan Bob Chicane, tohumsuz meditasyon içeren o acı verici olaydan sonra kendisini aşırı duyarlı, hatta takıntılı birisi olarak tanımlamıştı, ama duyarlılık ve takıntı yanlış suçlamalardı. Junior yalnızca odaklaşmaktaydı. Ve aslında Bob Chicane'i bulacak, kendisine hakaret eden bu kahpe dölünü öldürecek ve ondan kurtulacak kadar odaklaşıyordu. Ama yaşadığı zorlu deneyimler, ara sıra gerekli olsa da, tanıdığı birisini öldürmenin, stresi ortadan kaldırmadığını öğretmişti ona. Ya da böyle yapmak stresi biraz

azaltsa bile, önceden bilinmeyen sonuçlar, gelecekte daha kötü bir strese neden oluyordu.

Diğer taraftan, Bartholomew Prosser gibi bir yabancıyı öldürmek, stresi yok etmek için seks yapmaktan daha iyi bir yöntemdi. Ona göre, duygusuz bir cinayet tohumsuz meditasyon kadar rahatlatıcı ve belki de daha tehlikesizdi.

Bay Area'daki cinayet masası dedektiflerinin tazı köpekleri gibi duyarlı burunlarını keskin bir kokuyla dolduracak olan Bartholomew adlı birisi yerine, Henry ya da Larry adında birisini öldürebilirdi. Ama kendini gemlemeye çalıştı. Odaklan.

Şimdi 12 Ocak akşamına, Celestina White'ın resim sergisi resepsiyonu için hazırlıklı olmaya odaklanması gerekiyordu. Celestina kız kardeşinin bebeğini evlat edinmişti. Küçük Bartholomew şimdilik onun gözetimindeydi; ama çok geçmeden bu çocuğa ulaşabilecekti.

Eğer yanlış Bartholomew'u öldürmek Junior'ın içinde bir baraj yıksa ve burada bir gerilim gölü oluştursa, doğru Bartholomew'u haklamak, şimdiye dek yaşadığı stresi sel gibi akıp boşalacak olan bir okyanusa dönüştürür ve o da kendisini yangın kulesindeki olaydan beri hissetmediği kadar özgür hissederdi.

Tüm yaşamında hiç olmadığı kadar özgür. Bu Bartholomew'u öldürdüğü zaman, hayalet dadanması da nihayet sona erecekti. Junior'a göre, Vanadium'la Bartholomew arasında kesin bir bağlantı vardı, çünkü uykusunda Bartholomew diye bağırdığını duyan ilk kişi manyak polisti. Bu bir anlam ifade etmiş miydi? Belki de bazen başka zamanlarda olduğundan daha fazlasını ifade etmiş, ama diğer herhangi bir şeyin daima çok daha fazlasının ifadesi olmuştu. Ölü ama hâlâ ısrarlı olan dedektiften kurtulmak için, Bartholomew'dan da kurtulmak zorundaydı.

O zaman bu sona erecekti. Bu işkence sona erecekti artık. Kesinlikle. Bunca gündür hissettiği boşluk duygusu üzerinden kalkacak ve kararlı özgelişim yapabilme amacına yeniden kavuşmuş olacaktı. Fransızcayı ve Almancayı mutlaka öğrenecekti. Aşçılık kurslarına katılacak ve mutfak uzmanı olacaktı. Karate de öğrenecekti.

Şimdiye dek onlarca kadınla birlikte olmasına karşın, yeni bir gönül arkadaşı bulamamasının suçlusu da, her nasılsa, Vanadium'un o hain ruhuydu. Bartholomew öldüğünde, onunla birlikte Vanadium'a karşı da zafer kazanacağı için, aşkın ve gerçek sevginin yeşereceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Giysileriyle ayakkabıları üzerinde, dizleri karnına dek çekik, kolları göğsünde kavuşmuş, elleri çenesinin altında, yatakta yan yatan ve giyinik olarak doğmaya hazırlanan büyümüş de küçülmüş bir dölüte benzeyen Junior, bu uzun ve zorlu Bartholomew kovalamacasına dek uzanan mantık zincirini düşünmeye çalıştı. Ama bu zincir kendisine sonsuz kadar uzun gelen üç yıl öncesine uzanıyordu ve parçaları da hâlâ yerli yerine bağlanmamıştı. Yine de hiç fark etmezdi. O geleceğe odaklanmış, odaklı bir adamdı. Geçmiş yenilenlere özgüdür. Hayır, dur öyle değil, alçakgönüllülük yenilenlere özgüdür. "Geçmiş, gelecekle yüzleşemeyecek kadar zayıf olan insanları besleyen bir biberondur." Evet, onun iğne oyasıyla yastığa işlediği Zedd'in vecizesinin geri kalan kısmı buydu işte.

Odaklan. Bartholomew'u ve 12 Ocak'ta onu korumaya çalışan kim olursa olsun o kişiyi de öldürmeye hazırlan. Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı ol.

Junior Yılbaşı akşamı nükleer soykırım temalı bir partiye katıldı. Eğlenceler genellikle olağanüstü sanat eserlerinin yer aldığı bir malikânede süre geliyordu; ama şimdi, buradaki tüm tabloların yerini mahvolan Nagasaki ve Hiroshima'nın poster boyutundaki fotoğrafları almıştı.

Kurum içindeki parça parça giysisiyle bombalamadan sağ çıkan birisini simgeleyen bir garsonun taşıdığı tepside dizili olan bomba biçimindeki kanepelerden birkaçını seçtiği sırada, olağanüstü seksi bir kızıl saçlı, Junior'in yanına geldi. Adı aslında Myrtle olan kızıl saçlı, kendisine Scamp yani çapkın denmesini yeğlediğini söyleyince, Junior ona kesinlikle hak verdi tabii. Genç kadın fosforlu yeşil bir mini etekle, bahar dalı desenli beyaz bir süveter giymiş ve yeşil bir bere takmıştı.

Scamp'in harika bacakları vardı ve sutyensiz oluşu da göğüslerinin enfesliğiyle gerçekliği konusunda hiçbir kuşkuya yer vermiyordu, ama bir saatlik muhabbetten sonra, birlikte çıkmayı önermeden önce, Scamp'i uygun bir köşeye sıkıştıran Junior, onun cinsiyetiyle ilgili kanısını doğrulamak için, eliyle eteğinin altını yokladı.

Birlikte ilginç bir gece geçirdiler, ama aşk değildi bu. Ve hayalet şarkıcı o gece şarkı söylemedi. Ayrıca, ertesi sabah kahvaltıda bir greyfurtu ortadan ikiye kestiğinde, bunun içinde bir çeyreklik de bulmadı.

2 Ocak, Salı günü, onu Google'la tanıştırmış olan uyuşturucu satıcısıyla buluşan Junior, bu adamdan kendisi için 9 mm'lik susturuculu bir tabanca bulmasını istedi.

Frieda Bliss'in koleksiyonundan aldığı tabancayı hâlâ saklıyordu, ama bunun susturucusu yoktu. Her tür olasılığa hazırlanıyordu o şimdi. Odaklan.

Bu tabancaya ek olarak bir de otomatik tabanca ısmarladı. Sadece bir iki tetik hareketiyle otomatik olarak ateşlenen bu silah yalnızca polis departmanı görevlilerine satılıyor ve dağıtımı da sıkı bir kontrol altında yapılıyordu. Silahın karaborsa fiyatı Öylesine yüksekti ki, bu parayla Sklent'in küçük bir tablosunu satın alabilirdi.

Hazırlıklı ol. Detayları unutma. Odaklan.

Hayalet serenadı bekleyerek tetikte yatan Junior, o gece sık sık uyanmasına karşın, öbür dünyaya ait hiçbir şarkı mırıltısı duymadı.

Çarşamba günü Scamp'in onu rahatlatmasıyla geçti. Aşk değildi bu, ama çapkın kadının hoş bir arkadaşlığı vardı.

4 Ocak, Perşembe günü de, John Pinchbeck kimliğini kullanarak, çek karşılığında yeni bir Ford kamyonet satın aldıktan sonra, Presidio yakınlarındaki özel bir garajda yine Pinchbeck adına bir yer kiraladı ve kamyoneti buraya bıraktı. Aynı gün iki galeriyi ziyaret edecek cesareti bulmuştu. Ama bunların hiçbirisinde alaşımlı bir şamdan sergilenmiyordu. Tüm bunlara karşın, Thomas Vanadium'un saldırgan hayaleti, o korkunç yakıcı dikene benzer inatçı enerji, onunla işini henüz bitirmemişti. Bartholomew ölene dek, polisin iğrenç, uyuz maymun ruhu durmaksızın geri gelecek ve kesinlikle daha da saldırganlaşacaktı.

Junior dikkatli olması gerektiğini biliyordu. 12 Ocak günü gelip geçene kadar dikkatli olmalı ve odaklanmalıydı. Daha sekiz gün vardı.

Cuma günü Scamp yine geldi; tüm çapkınlığıyla, tüm gün boyunca, her türlü aşk oyunlarıyla… ve sonuçta, cumartesi günü Junior'ın ancak duş yapacak enerjisi kalmıştı.

Pazar gününü Scamp'ten saklanarak geçiren ve onun telefonlarına kendisi yanıt vermek yerine telesekreteri kullanan Junior, iğne oyası yastıklarına odaklanarak öylesine çok çalıştı ki, gece yatağa gitmeyi bile unuttu ve pazartesi sabahı saat onda, bunların başında uyuyakaldı.

9 Ocak, Sah günü, tüm banka hesaplarında kalan paralarını ve bunların son on gün boyunca biriken faizlerini de çekerek, toplam bir buçuk milyon doları Grand Cayman bankasında Gammoner adına açılmış olan hesaba transfer etti.

Ardından, daha önce kararlaştırıldığı gibi, kendisine Chinatown'daki Old St. Mary Kilisesi'nde, buradaki arkalıklı oturma sıralarından birinde verilecek olan otomatik tabancayla 9 mm'lik tabancayı teslim almaya gitti.

Sabah saat onda kilisede kimse yoktu. Yarı karanlık iç kısım ve tehditkâr dini figürler ürkütücü bir görüntü oluşturmaktaydı.

Gözleri ölü bir adamınkiler kadar soğuk, başparmaksız, eşkıya kılıklı genç bir ulak, silahları hazır yemek satılan bir Çin lokantasının torbasında getirmişti. Torbada, birinin içinde moo goo gai pan ve diğerinde de buharda pişmiş pilav bulunan yağ geçirmez iki beyaz kalın karton kutuyla, içi bademli kurabiye dolu büyük açık pembe bir kutu ve bunun altında otomatik tabancayı, 9 mm'lik tabancayı, susturucuyu ve ucuna bağlanmış bir armağan kâğıdının üzerinde elyazısıyla, Saygılarımızla. Bizimle iş yaptığınız için teşekkürler, şeklinde bir mesaj bulunan deri bir omuzluk tabanca kılıfını içeren ikinci bir pembe kutu vardı.

Kiliseden ayrıldıktan sonra, silah satılan bir dükkâna giden Junior, buradan iki yüz mermi satın aldı. Daha sonra bu kadar kurşunun fazla olduğunu düşündü. Ama ardından, iki yüz kurşun daha satın aldı. Ayrıca birkaç bıçak, bıçak kılıfı ve bir biley takımı da satın alarak, tüm geceyi bıçakları bilemekle geçirdi.

O gece ne bir çeyreklik buldu, ne bir şarkı duydu ve ne de ölülerden telefon geldi.

10 Ocak, Çarşamba sabahı, bir buçuk milyon doları Gammoner'ın hesabından çekerek, bunu İsviçre'de Pinchbeck adına açılmış olan hesaba transfer ettikten sonra, Gammoner'in Grand Cayman Bankası'ndaki hesabını kapattı.

O gün, dayanamayacağı kadar fazla gerilim altında olduğunu fark eden Junior, ondan çok korkmakla birlikte, Scamp'e gereksinim duyduğuna karar verince, çarşamba gününün geri kalan kısmını, perşembe günü şafak vaktine dek, bu yorulmak bilmez kızıl saçlının, Mississippi'nin batısında iş yapan her demiryolu şirketinin trenlerini yağlamaya yetecek kadar fazla miktarda kokulu masaj yağları koleksiyonu içeren yatak odasında geçirdi.

Çapkın kızıl saçlı, onun vücudunun bazı yerlerini daha önce hiç karşılaşmadığı şekilde yara bere içinde bırakmıştı. Ama yine de perşembe günü, çarşamba günü olduğundan çok daha fazla stres altındaydı.

Tüysüz bir şeftaliden daha düzgün bir cilde ve Junior'ın şimdiye dek hiç kimsede görmediği kadar hoş yuvarlak vücut hatlarına sahip olan Scamp, cinsellik konusunda hayli yetenekli bir kadındı, ama o bile, duyduğu gerilimi azaltamamıştı. Junior ancak Bartholomew'u bulup onu yok ettiğinde huzura kavuşabilecekti.

Ardından, John Pinchbeck adıyla kasa kiraladığı bankaya gitti ve burada nakit olarak tuttuğu yirmi bin dolarla tüm sahte belgeleri kasadan aldı.

Sonra, kısa bir süre önce satın almış olduğu Mercedes'ine binerek, eviyle Ford kamyoneti park ettiği garaj arasında üç kez yolculuk yaptı. İzlenme olasılığına karşı bazı önlemler almıştı tabii.

İlk yolculuğunda, kamyonete giysiler ve tuvalet malzemeleriyle dolu iki bavulla, Pinchbeck kasasından aldığı parayı koyduktan sonra, bunlara, eğer Bartholomew cinayeti başarısızlıkla sonuçlanırsa, bundan nefret etmesine karşın evini yitirmek ve Russian Hill'deki yaşamını terk etmek zorunda kaldığında, tutuklanmamak için buradan kaçmasına yardımcı olacak değerli belgeleri ekledi.

İkinci ve üçüncü yolculuğunda da, Caesar Zedd'in eserlerini, Sklent'in olağanüstü güzellikteki üç tablosunu ve yalnızca on üç ay gibi kısa bir sürede her birini Zedd'in bir vecizesiyle, heyecan içinde işlediği, 102 adet iğne oyası yastıktan oluşan koleksiyonunu götürdü.

Eğer umduğu gibi, Bartholomew'u öldürmeyi başararak bu işten temiz bir şekilde kurtulursa, kamyonete yüklediği her şeyi daha sonra eve getirebilirdi. Geleceğini hazırlayarak tedbirli davranıyordu yalnızca, çünkü sonuçta gelecek, onun yaşadığı tek yerdi.

Endüstri Kadını'nı da almak isterdi, ama bu heykel çeyrek ton ağırlığındaydı. Onu yalnız başına taşıyamayacağı gibi, kendisine yardım edecek herhangi birisini de bulamazdı, çünkü o zaman kamyonetin varlığı ortaya çıkardı.

Her neyse, ama ne gariptir ki, Endüstri Kadını ona gitgide Scamp'i anımsatıyordu. Tıpkı vücudundaki sıyrıkların ve yangılı, sümüğümsü deri parçacıklarının da bir süredir kendisini canından bezdiren bu çapkını sürekli olarak ona anımsatması gibi.

Beklenen gün en sonunda gelmişti: 12 Ocak Cuma.

Vücudundaki her sinir, gergin bir tel gibiydi. Eğer herhangi bir şey onu harekete geçirse, kendini bir hastanenin psikiyatri koğuşunda bulacak kadar çılgınca bir patlama yaşardı.

Çok şükür ki, bu savunmasızlığının farkındaydı. Celestina White'ın akşam resepsiyonuna dek, günün her saatini, harekete geçme zamanı geldiğinde serinkanlılığını koruyacağından emin olduğu sakinleştirici etkinliklerle geçirmesi gerekiyordu.

Yavaş derin soluklar.

İlk önce dayanabileceği kadar sıcak, uzun bir duş alarak, kaslarını tereyağ gibi yumuşattı.

Kahvaltıda şeker kullanmaktan kaçındı. Biraz kızarmış soğuk biftek yiyip, içine iki duble brendi karıştırdığı bir bardak süt içti.

Hava iyiydi; bu nedenle yürüyüşe çıktı, ama gazete satış makinelerinin önünden geçmemeye sürekli dikkat ediyordu.

Moda olan aksesuarları satın almak kendisini daima rahatlattığı için, birkaç saatini mağazaları dolaşıp, kravat iğneleri, ipek cep mendilleri ve sıra dışı kemerler aramakla geçirdi. Ve bir mağazanın yürüyen merdivenleriyle yukarıya çıktığı sırada da, ikinci ve üçüncü katın arasında, beş metre ileride, aşağıya inen merdivenlerde Vanadium'u gördü.

Manyak polis, bir hayalete göre, rahatsızlık verecek kadar etten kemikten görünüyordu. Giydiği tüvit ceketle pantolon, Junior'ın anımsadığı kadarıyla, öldüğü gece giymiş olduğu kıyafetin aynısıydı. Sklent'in ateist ruhani dünyasının ruhları bile, öldükleri zaman üzerlerinde olan kıyafetlerle sonsuzluğa karışıyorlardı belli ki.

Junior, Vanadium'u önce profilden ve sonra da aşağıya inip gözden kaybolurken arkadan görmüştü. Bu adamla yaklaşık üç yıldır karşılaşmamakla birlikte, bunun rastlantısal bir benzerlik olmadığından kesinlikle emindi. Gözlerinin önünden geçip giden şey, o iğrenç, uyuz maymun hortlağın ta kendisiydi.

Üçüncü kata çıkan Junior, aşağı inen merdivenlerin başına koştu.

Yürüyen merdivenlerden ikinci katta ayrılan şişko hayalet, bir bayan spor giyim mağazasına doğru yürüyerek, içeri girdi.

Merdivenlerin onu aşağıya hızlı bir biçimde indirmeyeceğini bilen Junior, bunun basamaklarını ikişer üçer atlamaya başladı. Ama ikinci kata ulaştığında, Vanadium'un hayaletinin de, tüm hayaletlerin en iyi yaptıkları şeyi yapmış olduğunu gördü; ortadan kaybolmayı.

Mükemmel bir kravat iğnesi bulma araştırmasından vazgeçen, ama sükûnetini yitirmemekte kararlı olan Junior, St. Francis Oteli'nde öğle yemeği yemeğe karar verdi.

Kaldırımlar takım elbiseli işadamlarıyla, rengârenk giysili hippilerle, kente alışverişe gelen şık giyimli taşralı bayanlarla ve pejmürde kıyafetli sıradan insanlarla doluydu; bazıları gülümseyen, bazıları asık yüzlü olan, bazıları da mırıldanıp duran ve her biri ya bir kiralık katil ya bir şair ya da bildiği kadarıyla sivil kıyafetli bir eksantrik milyoner veya geçimini

karnavallarda canlı tavukların kafalarını ısırarak sağlayan bir oyuncu olabilecek bu insanlar, cansız mankenler kadar boş bakışlıydılar.

Ölü polislerin ruhlarının onu kovalamadığı ve kendisini cinayet işlemeye hazırlamadığı başka güzel günlerde bile Junior böyle telaşlı kalabalıklarda rahatsızlık duyardı. Bu öğleden sonra da bir sürü insana omuz atarak bunca izdihamın arasında ilerlemeye çalışırken, sanki klostrofobiye kapılmış ve paranoyaklaşmış gibi bir duyguya kapılmıştı.

Yürüdüğü sırada çevresindeki insanları dikkatle inceleyerek, ara sıra omzunun üstünden arkasına bakıyordu. Ve bu arkaya bakışların birinde, Vanadium'un hayaletini bir kez daha görünce, cesareti kırıldı, ama hiç şaşırmadı.

Hayalet polis yaklaşık on beş metre gerisinde, her biri şimdi ona kaşlarından çenelerine dek yüzsüzmüş gibi görünen diğer yayaların arasındaydı, çünkü aniden, yürüyen bu ölünün dışında başka hiçbir yüz göremez olmuştu. Ardındaki bu görüntü, bu acımasız hayalet ağır adımlarla yürürken, araya giren yığınla insanın her hareketinde bir görünüp bir kayboluyor ve sonra bir daha görünüp yine kayboluyordu.

Adımlarını hızlandırarak kalabalığı ite kaka ilerlemeye çalışan ve sürekli arkasına bakıp duran Junior, ölü polisin yüzüne çabucak göz attığı bir anda, bu yüzde büyük bir gariplik olduğunu fark etti. Bir jön olmak için asla adaylığını koyamayacak olan Vanadium, önceki halinden çok daha kötü görünüyordu.

Doğum lekesi sağ gözünü hâlâ çevrelemekteydi. Ama yüz hatları eskisi gibi yalnızca basık değil… çok bozuktu.

Sanki darbeye uğramış gibi. Yüzü darbe almış gibiydi. Şamdanla vurulmuş gibi.

Bir sonraki köşede, kentin güney kesimine doğru dümdüz devam etmek yerine, kendisine doğru ilerleyen yayaların önünde sert bir dönüş yapan Junior, Dur ışığının yanmasına karşın, kaldırımdan indi ve kavşakta yürüyerek doğu kesimine doğru ilerlemeye başladı. Kornalar ötüp dururken neredeyse bir belediye otobüsünün altında pestili çıkacaktı, ama salimen karşıya geçmeyi başarmıştı.

Caddede son adımını attığında, Dur ışığının yerine Geç ışığı yanınca, kovalamacanın sürüp sürmediğini kontrol ettiğinde, bunun yine sürdüğünü gördü. Eğer etten kemikten olsa bir paltoya gereksinim duyarak şimdi soğuktan titriyor olması gereken Vanadium, hâlâ peşindeydi.

Kalabalıkta kendine yol bulmaya çalışan Junior, trafiğin onca gürültüsüne ve etraftaki yüzlerce canlı insanın seslerine karşın, hayalet polisin adım seslerini bu kadar uzaktan bile duyabiliyordu. Ve bu adım sesleri yalnızca kulaklarında değil, vücudunda da yankılanıyor, hatta kemiklerinin ta içine işliyordu.

Mantığı ona bu seslerin öbür dünyadan gelen takipçinin ayak sesleri değil de, aslında kendi kalp seslerinin olduğunu söylemesine karşın, şu anda bunu kabullenecek durumda değildi. Tam olarak koşmuyorsa da, randevusuna geç kalan birisi gibi hızlı hızlı yürüyordu. Ve ne zaman arkasına baksa, Vanadium'un kalabalığın arasında onu izlediğini görüyordu. Şişko vücuduyla neredeyse uçarcasına yürümekteydi. Gitgide acımasızca. Gizlice. Daha da yakınında.

O sırada Junior sol tarafındaki bir geçidi fark edince, kalabalıktan ayrılıp uzun binaların arasında kalan bu dar yola girerek, daha da hızlı yürümeye başladı, ama hâlâ tam olarak koşmamasının nedeni, çok özgüvenli bir adam olması ve bundan ötürü de sarsılmaz sükûnetini ve özkontrolünü yitirmediği inancını sürdürmesiydi.

Ardından, geçidin tam ortasında yavaşladı ve omzunun üstünden arkaya baktı.

Damperli çöp kamyonlarıyla çöp tenekelerinin ilerisinde, kaldırımdaki mazgallardan çıkan buharların arasında, park etmiş dağıtım kamyonlarının ötesinde, ölü polis buraya doğru geliyordu.

Büyük bir kentin merkezinde olmakla birlikte, bu dar geçit birdenbire Junior'a İngiltere'deki bir kırsal alan kadar tenha, kin dolu bir hayaletten kaçmak için sığınılamayacak bir yer olarak görünmüştü. Özkontrollü davranma çabalarını bir kenara bırakarak, kış güneşinde yürüyen ve artık onu paranoyaklaştırıp huzursuzlaştırmak bir yana, şimdi kendisine hiç hissetmediği kadar büyük bir kardeşlik duygusu veren kalabalığın bulunduğu yan caddeye doğru koşuşturdu.

Bilemeyeceğin şeylerin en kötüsü ise benim.

İşte şimdi omzuna bir el dokunacak, onu iradesi dışında önüne dönmek zorunda bırakacak ve karşısında o sert bakışlı çelik grisi gözleri, porto şarabı rengindeki doğum lekesini ve ezik yüz kemiklerini görecekti…

Geçidin sonuna ulaştığında, sendeleyerek kalabalığa karıştı. Ama o sırada yaşlıca bir Çinli adama çarpmış ve onu neredeyse yere devirecek gibi olmuştu. Ardından, dönüp arkasına baktı… Vanadium görünürlerde yoktu.

Ortadan kaybolmuştu.

Damperli çöp kamyonlarıyla dağıtım kamyonları hâlâ binaların önündeydi. Sokak mazgallarından buharlar yükselmeye devam ediyordu. Ama gri gölgelerin arasında koşan tüvit spor ceketli bir görüntü yoktu.

St. Francis Oteli'nde ya da başka herhangi bir yerde öğle yemeği yiyemeyecek kadar sinirleri bozulan Junior, evine döndü.

Eve geldiğinde, kapıyı açmadan önce bir an duraksadı. Vanadium'u içeride bulacağını umuyordu. Ama Endüstri Kadını'ndan başka evde onu bekleyen hiç kimse yoktu.

İğne oyası, meditasyon ve hatta seks bile son zamanlarda onu yaşadığı bu gerilimden kurtarmamıştı. Sklent'in tablolarıyla Zedd'in eserleri de kamyonette olduğu için, bunlarla da rahatlayamazdı.

Bir bardak süte karıştırdığı brendinin biraz yardımı olmuştu, ama fazla değil.

Öğleden sonra uğursuz akşam karanlığına, Celestina White'in galeri resepsiyonu zamanına dönüşürken, Junior bıçaklarıyla tabancalarını hazırladı.

Keskin bıçaklarla mermiler sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

Naomi'nin ölümü konusunun kapanmasını yürekten istiyordu. Son üç yıldır karşılaştığı doğaüstü olayların kaynağı buydu.

Sklent'in de böylesine sezgisel bir biçimde belirttiği gibi: Bazı insanlar ölümden sonra da yaşarlar, ruh olarak tabii, çünkü bizler ölümü kabullenemeyecek kadar inatçı, bencil, açgözlü, iğrenç, acımasız, psikopat ve kötü niyetli yaratıklarız. Ama bu niteliklerin hiçbirisi, o güzel vücudu çürüdükten sonra bile, ruh şeklinde yaşayamayacak kadar iyi huylu, sevecen ve uysal olan Naomi'yi tanımlamazdı. Ve şimdi o artık toprak olduğuna göre, kendisi için hiçbir tehdit oluşturamazdı; eyalet onun ölümündeki ihmalden ötürü tazminat da ödemişti ve tüm olayın kapanması gerekiyordu. Yine de, tam ve son çözüme ulaşmak için, iki engel kalmıştı: birinci engel Thomas Vanadium'un inatçı, bencil, açgözlü, iğrenç, acımasız, psikopat, kötü niyetli ruhuydu; ikinci engel ise Seraphim'in piçi küçük Bartholomew.

Kan tahlili bu çocuğun babasının Junior olduğunu kanıtlayabilirdi. Ve acılı, kin dolu aile bireyleri er geç ona karşı suçlamalarda bulunabilirlerdi; onu hapse gönderme beklentileri olmazdı, ama belki servetinin büyük bir kısmından nafaka olarak pay alma şeklinde bir amaç güdebilirlerdi yalnızca.

Sonra da Spruce Hills polisi, eğer Naomi'yle evliliği kendisinin iddia ettiği gibi mükemmel ve başarılıysa, neden küçük yaştaki bir siyahi kızla ilişkiye girmiş olduğunu öğrenmek isterdi. Haksız görünmekle birlikte, cinayetle ilgili yasalar konusunda herhangi bir sınırlama yoktu. Kapanmış tozlu dosyalar yeniden açılabilir ve araştırmalar yeniden sürdürülebilirdi. Ve elde edecekleri yetersiz kanıtlar sonucunda yetkililerin onu cinayet konusunda suçlu bulmaları umudu çok azsa, ya da hiç yoksa bile, servetinin belirli bir kısmını daha avukat ücretlerine harcamak için zorlanırdı. Ama o kendisinin iflas ettirilmesine ve yine yoksullaştırılmasına asla izin vermeyecekti. Asla. Bu servet büyük bir risk altında, dayanıklılık ve kararlılık sonucunda kazanılmıştı. Bedeli ne olursa olsun bunu korumalıydı.

Seraphim'in bebeği öldüğünde, babalıkla ilgili kanıtlarla nafaka iddiaları da ortadan kalkacaktı. Vanadium'un inatçı, bencil, açgözlü, iğrenç, acımasız, psikopat, kötü niyetli ruhu bile, o zaman Junior'ı alt etme umudunu yitirdiğini fark edecek ve bu ruh en sonunda ya öfkeye kapılarak kaybolup gidecek ya da reenkarnasyona uğrayacaktı. Kapanış yakındı.

Junior Cain'e göre, bu işin tüm mantığı saldırıya açık olmamakmış gibi görünüyordu.

Bıçaklarıyla tabancalarını hazırladı. Keskin bıçaklarla mermileri. Şans, cesurun, özgelişimlinin, özverimlinin, odaklananın yanındaydı.

Bölüm 64

TAKIM elbisesinin ceketini iskemlenin arkasına koymuş olan Nolly, uyuduğu, duş aldığı, bir restoranda yemek yediği ve seviştiği zamanların dışında başından hiç çıkarmadığı yuvarlak tepeli şapkasıyla çalışma masasında oturuyordu.

Çetin dedektiflerin standart simgesi, alaycı sırıtıştı bir ağzın kenarından aşağıya doğru sallanan külleri uzamış bir sigaraydı, ama Nolly sigara içmezdi. Bu kötü alışkanlığı geliştirmemesinin nedeni, bir özel dedektifin müşterilerinin tahmin edemeyeceği tatsız bir olayla ilgiliydi. Ama çalışma masası sigara yanıklarıyla doluydu, çünkü buraya o şekilde gelmişti. Masa, Otto Zelm adında bir dedektife aitti; bu adam, Nolly'nin can sıkıcı olduğunu düşünerek kabul etmekten kaçındığı bir işi, kayıp kişileri bulma görevini üstlenmiş ve böylece hayli para sahibi olmuştu. Başkalarına borç takıp kaçarak ortadan kaybolan beleşçileri izler ve sonra da onların arabalarını kendi üstüne geçirirdi. Bir takip sırasında, sigara içerken arabasında uyuyakalan Zelm, geçirdiği kaza sonucunda hem kendi yaşamından, hem kaza sigortası poliçelerinden ve hem de bu dayalı döşeli bürodan olmuştu.

Ağzında sallanan bir sigarası ve alaycı bir sırıtışı olmamasına karşın, Nolly'nin tıpkı Sam Spade'e benzer sert bir havası olmasının en önemli nedeni, doğuştan sahip olduğu yüz hatlarının ardındaki o duygusal, tatlı adamı harika bir biçimde saklamasıydı. Kalın ensesi, güçlü elleri, yukarıya doğru kıvırdığı gömleğinin yenleri altından görünen kıllı kollarıyla, gözdağı veren bir izlenim bırakıyordu insanda; sanki Humprey Bogart, Sydney Greenstreet ve Peter Loire birbirine karıştırılmış ve sonra da bundan yeni bir insan oluşturulmuş gibi.

Nolly'nin çalışma masasının kenarında oturan Kathleen Klerkle, yani Bayan Wulfstan, karşı tarafının yanındaki müşteri koltuğunda oturan konuğa bakıyordu. Nolly'nin bürosunda iki müşteri koltuğu vardı. Kathleen boş olan ikinci koltuğa oturabilirdi, ama masanın kenarı, bir dedektif eşi için daha uygun bir yer görünümündeydi. Kathleen avam görünmeye çalışmıyordu; amacı yalnızca Zayıf Adam filmindeki Nora Charles'ı

canlandıran Myrna Loy gibi bedensel, ama zarif, zorlu, ama hoş görünmekti.

Nolly'le tanışana dek, Kathleen aşktan yoksun, tatsız tuzsuz bir yaşam sürmüştü. Çocukluğu ve ergenlik çağı öylesine renksizdi ki, kariyer olarak diş doktorluğunu seçmesinin nedeni, bunun değişik ve heyecan verici bir meslek olduğunu düşünmesinden kaynaklanmıştı. Birkaç kişiyle çıkmıştı tabii, ama tümü can sıkıcı olan bu adamların hiçbirisi sevecen değildi. Dans derslerini izleyen yarışmalar diş doktorluğunun ve erkeklerle buluşmanın sağlayamadığı aşkı verecek gibi görünmüşse de, önceleri düş kırıklığına uğramıştı… ta ki dans öğretmeni onu bu saçları dökük, kalın enseli, tombul, ama tümüyle harika bir insan olan Romeo'yla tanıştırana dek.

Müşteri koltuğunda oturan konuğun böylesine büyük bir aşk yaşayıp yaşamadığı meçhulse de onun epeyce macera geçirdiğinden ve birçok trajik olaydan nasibini aldığından hiç kuşku yoktu. Thomas Vanadium'un yüzü sanki depreme uğramış bir yerin görüntüsünü sergiliyordu: granit katmanlarının içindeki fay hattı çizgilerine benzer beyaz, çizik çizik çatlaklar; kaşlar.

yanaklar ve çeneyle gıdı birbirleriyle garip bir biçimde bağlantılı ve eğri büğrü. Sağ gözü çevreleyen hemanjiyom doğuştandı, ama o tarafın kemik yapısındaki hasar Tanrı'nın değil, bir insanın eseriydi.

Mahvolan, yine de asaletini hâlâ koruyan yüzünde, Thomas Vanadium'un duman grisi çarpıcı gözleri hoş bir ifadeyle kaplıydı… üzüntüyle. Ama kendine acıma duygusu yansıtmıyordu bu gözler. Vanadium'un kendisini bir kurban olarak görmediği belliydi. Kathleen bunun, dünyanın kötülüklerini bilen, başkalarının çektiği birçok acıyı görmüş olan bir adamın üzüntüsü olduğunu hissediyordu. Sizi bir bakışta okuyan, eğer hak ediyorsanız sevecenlikle, ama sevecenlik hak edilmediğinde ürkütücü bir yargıyla, öfkeyle parlayan gözlerdi bunlar.

Vanadium ona arkadan saldıran ve alaşımlı şamdanla yüzünü parçalayan adamı görmemişti, ama Enoch Cain'in adından söz ettiğinde, gözleri sevecenlikle parlamıyordu. Geride hiçbir parmak izi bırakılmamış ve Bressler'ın evindeki yangından ya da Studebaker araba Quarry Gölü'nden çıkarıldıktan sonra hiçbir kanıt bulunamamıştı.

"Ama siz onun Cain olduğunu düşünüyorsunuz," dedi Nolly.

"Bunu biliyorum."

O geceyi izleyen sekiz ay boyunca, 1965 Eylül'ünün sonlarına dek, Vanadium komada kalmıştı ve doktorlar onun yeniden bilincini

kazanacağını hiç tahmin etmemişlerdi. Gölün yanındaki otoyoldan geçen bir sürücü, onu sırılsıklam bir halde ve çamur içinde bulmuştu. Bu uzun uykusundan sonra, hastanede uyandığında, kendisini çok perişan ve güçsüz hissetmesinin yanı sıra batmakta olan bir arabadan çıkıp yukarıya yüzdüğü şeklinde, belli belirsiz düşe benzer bir anının dışında, Victoria'nın mutfağına girdikten sonrasını hiç anımsamıyordu.

Vanadium kendisine saldıran kişinin kimliğinden büyük olasılıkla eminse de, kanıtsız bir suçlama, yetkilileri harekete geçirmek için yeterli değildi… özellikle de, eyaletin ve kentin ona karısının ölümcül düşüşü nedeniyle 4,250,000 dolar ödemeyi kararlaştırmış olduğu bir adama karşı. Naomi Cain'in ölümünü araştırma konusunda ya yetersiz kalmış görünecekler ya da sadece öç almak amacıyla Enoch'un peşine düşeceklerdi. Onlarca kanıt olmadan, bir polisin içgüdüsü doğrultusunda hareket etmek aşırı yanlı bir davranış olurdu.

Uygun ücret karşılığında şeytanın kendisini bile temsil edecek yeteneğe sahip olan, ama aynı zamanda bundan pişmanlık da duyabilen Simon Magusson, dedektifin komadan çıktığını duyduktan kısa bir süre sonra, Vanadium'u hastanede ziyaret etmişti. Avukatı da Cain'in suçlu olduğu ve karısını öldürdüğü kanısını paylaşıyordu.

Magusson'a göre, Victoria'ya ve Vanadium'a yapılan saldırılar iğrenç suçlardı tabii, ama bunları kendi onuruna ve ününe göre değerlendirerek aşağılamaktaydı. Hapishaneyi boylamak yerine dört milyon iki yüz elli bin dolarla ödüllendirilen suçlu bir müvekkilin kendisine minnettar kalacağını ve sonra da onun düz çizgiden sapmadan yürüyeceğini ummuştu.

"Simon komik bir insandır," dedi Vanadium, "ama ben o adamı bayağı sever ve ona kesinlikle güvenirim. Bize yardımcı olmak için ne yapabileceğini sordu. O sırada benim konuşmam pek anlaşılmıyordu, sol kolumda kısmi felç vardı ve yirmi yedi kilo zayıflamıştım. Uzun bir süre Cain'i arayamayacak durumdaydım, ama anlaşıldığına göre, Magusson onun nerede olduğunu biliyordu."

"Çünkü Cain kendisine burada, San Francisco'da bir özel dedektif tavsiye etmesi için, onu aramıştı," dedi Kathleen. "Seraphim White'in bebeğine ne olduğunu öğrenmek amacıyla."

Vanadium'un feci şekilde yaralanmış olan yüzündeki gülümseme neredeyse herkesi korkuturdu, ama Kathleen'in bunu çekici bulmasının nedeni, bu gülümsemenin, dedektifin yenilmez ruhunu yansıtıyor olmasıydı.

“Benim son iki buçuk yılı geçirmeme neden olan düşünce, kendisiyle ilgili bir şey yapabilecek kadar iyileştiğimde, Bay Cain’in canına okuyabileceğimi bilmekti.”

Bir cinayet masası dedektifi olarak, Vanadium şimdiye dek ele aldığı olayların yüzde doksan sekizini çözümlemişti. Suçluyu bulduğuna inandığında, yalnızca polisliğe güvenmezdi. Bazen kurnazca bazen de daha belirgin bir biçimde, bu suçlunun sık sık hata yapmasını sağlayarak, kendine özgü bazı psikolojik savaşlar sürdürürken, sıradan araştırma uygulamalarını ve tekniklerini de arttırırdı.

“Sandviçin içindeki çeyreklik,” dedi Nolly, çünkü bu, Simon Magusson’in ücret karşılığında ondan yapmasını istediği ilk ilginç işti.

Bir anda, Thomas Vanadium’un sağ elinde parlak bir çeyreklik belirdi. Elin bir ucundan diğer ucuna dönen, parmak boğumları üzerinde hareket eden, başparmakla serçe parmak arasında yok olan, sonra serçe parmakta yine ortaya çıkarak el üstündeki yolculuğuna bir kez daha başlayan bir çeyreklik.

“Komadan çıktıktan ve birkaç hafta boyunca aynı durumumu koruduktan sonra, orada on bir ameliyat geçirmek zorunda kaldığım, Portland’deki bir hastaneye nakledildim.”

Vanadium’un, bunca ameliyata karşın yüzünün neden hâlâ Boris Karloff’unkine benzediğini anlatmak gereğini duymasının nedeni, ya Nolly’le Kathleen’in şaşkınlıklarını gizlemeye çalışmalarından ya da onların bu nedeni öğrenmek isteyeceklerini düşünmesinden kaynaklanmıştı.

“Doktorlar,” diye devam etti, “tümü o alaşımlı şamdanla kısmen parçalanmış olan sol ön sinüste, sfenoid kemik sinüsünde ve oyuk içi sinüsünde oluşan hasarları onarma gereğini duydular. Sağ gözümün uygun bir şekilde yerine yerleştirilmesi için de yüzün ön, yanak, kalbur, üst çene, sfenoid ve damak kemiklerinin yeniden oluşturulması gerekliydi… çünkü sağ göz yüzümde… şey gibi, yani sarkar gibi duruyordu. İşin yalnızca başlangıcıydı bu tabii ve ayrıca dişlerin de epeyce onarılması gerekti. Ama estetik ameliyat uygulanmasını istemedim.”

O belli soruyu sormaları için onlara bir şans tanıyarak bir süre duraksadıktan sonra, suskunlukları karşısında gülümsedi.

Elindeki çeyrekliği parmaklarında hâlâ durmaksızın döndürmeye devam eden Vanadium, “Ben zaten hiçbir zaman Gary Grant’e benzemezdim ki” dedi, “ve bu nedenle görüntüm yakışıklı olsun diye bir duyguya kapılmadım. Estetik ameliyattan sonra sağlığıma kavuşmam için bir yıl,

belki de çok daha uzun bir süre geçecekti ve ben Cain'in peşine düşmeye can atıyordum. Ayrıca, bu görüntümün onun suç oluşturacak bir hata yapmasını ve hatta bir itirafta bulunmasını sağlayacağını düşündüm."

Kathleen bunun doğru olduğunu sanıyordu. Onu görmeden önce hazırlıklı bulunduğu için, Thomas Vanadium'un görüntüsü kendisini korkutmuyordu. Ve ayrıca, bu özel yüzün ona kişileştirilmiş yargı simgesi gibi görüneceği, ceza hak etmekten korkan bir katil değildi ki o.

"Bunun yanı sıra şimdiye dek en uzun süre kayıtlarda kalmaya devam eden bu yazgıyla birlikte yaşamama karşın, yeminlerimi de hâlâ mümkün olduğunca tutmaya çalışıyorum." O çatlak yüzdeki gülümseme dokunaklı olabilirdi, ama bunu izleyen alaycı bakış, Kathleen'i ürpertmişti. "Kibir, işlediğim diğer bazı günahlardan daha kolay sakındığım bir günahtır benim için."

Geçirdiği ameliyatlardan sonra verilen aralarda ve bunları izleyen aylarda, Vanadium tüm enerjisini konuşma terapilerine, fizik rehabilitasyona ve Simon Magusson'ın Nolly'le Kathleen aracılığıyla her birkaç ayda bir periyodik olarak Enoch Cain'e uygulamış olduğu işkencelere harcamıştı. Bu fikir, Cain'in uzun süre önce bozulmuş olan vicdanına eziyet ederek onu adalete davet etmeyi değil de, kendisini huzursuzlaştırmayı ve onun yeniden yaşama dönen Vanadium'la ilk yüz yüze karşılaşmasının etkilerini fazlalaştırmayı amaçlıyordu.

"Şunu kabul etmeliyim ki," dedi Nolly, "bu küçük muzipçe şakaların onu böylesine sarsmasına şaşıyorum."

"İçtenliksiz bir adamdır o," diye yanıtladı Vanadium. "Hiçbir şeye inanmaz. İçtenlikten yoksun insanlar, kendilerine bu boşluğu doldurabilecek ve sonra onları daha büyük bir boşluğa düşürecek bir şey sunan herkese karşı savunmasızdırlar. İşte bu nedenle…"

Parmak boğumlarının üstünde dönen madeni para o sırada durmuş ve sanki kendi iradesiyle kayarak, dedektifin kıvrık duran işaret parmağının arasına sıkışmıştı. Vanadium başparmağının bir hareketiyle çeyrekliği havaya fırlattı.

"… ben de ona ucuz ve kolay bir mistisizm sunuyorum…"

Parayı havaya fırlattığı anda, avuçlarını yukarı doğru ve parmaklarını birbirinden ayrık olarak tuttuğu ellerini açtı; şaşırtıcı bir çabuklukla yapmıştı bunu.

"… acımasız, dadanıcı bir ruh, intikam dolu bir hayalet…"

Ardından, onları temizlercesine, iki elini birbirine sürttü.

“… yani korku sunuyorum…” Ama çeyreklik havada görünmüyordu; sanki uzun yıllar önce ölmüş olan kadın pilot Amelia Earhart alacakaranlık kuşağından çıkmış ve bunu yakalayıp alıvermiş gibi.

“… tatlı bir korku,” diye sözlerini bitirdi Vanadium.

Kaşlarını çatan Nolly, “Ne… çeyreklik gömleğinizin yeninde mi yoksa?” diye sordu.

“Hayır, senin gömleğinin cebinde,” diye yanıtladı Vanadium.

Nolly şaşkınlık içinde gömleğinin cebine baktı ve çeyrekliği çıkardı. “Aynı çeyreklik değil bu.”

Vanadium kaşlarını kaldırdı.

“Büroya girdiğinizde, bunu fark ettirmeden benim cebime koymuş olmalısınız” dedi Nolly.

“Az önce havaya fırlattığım para nerede öyleyse?”

Vanadium’un el çabukluğundan çok onun sözleriyle ilgilenen Kathleen, “Korku mu?” diye sordu. “Cain’e korku sunduğunuzu söylediniz… bu sanki onun isteyeceği bir şeymiş gibi.”

“Bir bakıma öyle,” dedi Vanadium. “Eğer Enoch Cain kadar İçtenliksiz biri olursanız, bu boşluk içinizi sızlatır. O da bunu doldurmak için çıldırıyor, ama bunu değerli bir şeyle dolduracak sabırdan ve bağlılıktan yoksun. Sevgi, yardımseverlik, inanç, akıl… bu erdemler ve diğerleri bağlılık ve sabırla, sanki kaşık kaşık beslenircesine kazanılır. Cain içindeki boşluğun çabucak doldurulmasını istiyor. Bunun tepeleme olarak hemen çarçabuk doldurulması arzusunda.”

“Son zamanlarda birçok kişi de böyle yapmak istiyor sanki” dedi Nolly.

“Öyle görünüyor,” diye ona katıldı Vanadium. “Ve Cain gibi birisi bir şeyin ardından diğerine takılır… onun yaşantısına anlam kazandıracak olan seks, para, yiyecek, güç, uyuşturucu, alkol gibi şeylere, ama insan bunlar sayesinde ne kendi kendini keşfedebilir ne de başkaları için fedakârlıkta bulunabilir. Kısacası, Cain kendisini mükemmel birisiymiş gibi hissediyor. Ama boşluğunu doldurduğu bu değersiz şeyler hemen buharlaşıyor ve içinde yine bir boşluk hissediyor.”

“Ve siz de korkunun bu boşluğu seks ya da içki kadar doldurabileceğini söylüyorsunuz, öyle mi?” diye merakla sordu Kathleen.

“Onlardan daha iyi bir şekilde. Korkmuş olması, onun bir kadını baştan çıkarmasını ya da bir şişe viski satın almasını gerektirmez. Korkuya açık olmalı, ve o zaman bu duygu içini tıpkı musluğun altındaki bir bardak gibi doldurur. Ama bu anlaşılması zor bir şey olduğu için, Cain yılgınlığın dipsiz

kuyusunda boğazına dek oraya batmış bir halde durmayı yeğleyecek ve kurtulamadığı o boşluğa dayanmak yerine, bu kuyunun içinde batmamaya çalışacaktır. Korku onun yaşamına bir biçim ve anlam kazandırabilir ve benim amacım da onu yalnızca korkuyla doldurmak değil, kendisini yılgı kuyusunun içinde boğmak."

Paramparça, dikiş izleriyle dolu yüzü ve trajik, renkli geçmişi düşünüldüğünde, Vanadium fazla dramatik bir biçimde konuşmuyordu. Sesi sakin ve neredeyse vurgusuzdu; sözcüklerin iniş çıkışları öylesine azdı ki, tekdüze bir ses tonuyla konuştuğu bile söylenebilirdi. Ama yine de, Kathleen onun her sözcüğünden etkilenmişti; Laurence Olivier'in Rebecca ve Uğultulu Tepeler filmlerindeki o harika konuşmalarından bu yana, kimsenin konuşmasından böylesine etkilenmediği kadar. Vanadium'un yalınlığında ve ılımlılığında birtakım kanılarla gerçekleri duymuş, ama bunların ötesinde de bir şey bulmuştu; yavaş yavaş fark ettiği şey şu olabilirdi: Ruhu kötülerinki gibi bütünüyle bir boşluktan oluşmayan iyi bir insandan yükselen hafif titreşimin arta kalan boşluğu, buharlaşmayan ve kaşık kaşık beslenircesine kazanılan erdemlerle doldurulmuştur.

Şimdi sessizlik içinde oturdukları bu an öylesine olağanüstü bir nitelik taşıyordu ki, kaybolan çeyreklik aniden havada görünüp pırıl pırıl parlayarak Nolly'nin çalışma masasının ortasına düşse ve Vanadium onu oradan alana dek düştüğü yerde fırıl fırıl dönüp dursa, Kathleen hiç şaşırmayacaktı.

En sonunda sessizliği Nolly bozdu: "Anlaşıldığına göre, efendim… siz gerçekten de bir psikologsunuz."

O kalıcı gülümseme, yaralı ve kırık yüzün yitirilen uyumunu bir kez daha geri getirmişti. "Hayır, değilim. Benim görüşüme göre psikoloji, sahte bir anlam içeren ve kolayca elde edilen o kaynaklardan biridir yalnızca… tıpkı seks, para, uyuşturucu gibi. Ama kötülükle ilgili bir iki şey bildiğimi kabul ediyorum."

Gün ışığı pencerelerden geri çekilmişti. Sisten paçavralara bürünen kış gecesi, tıpkı cüzamlı bir dilenci gibi, camın ötesinden onların dikkatini çekmek için yalvarıp duruyordu sanki.

Bir an ürperen Kathleen, "Sizin için yaptığımız şeyleri neden yaptığımız konusunda biraz daha bilgi sahibi olmak istiyoruz," dedi. "Neden o çeyreklikler? Neden o şarkı?"

Vanadium tamam anlamında başını salladı. "Ve ben de Cain'in gösterdiği tepkileri daha detaylı bir biçimde öğrenmek istiyorum Verdiğiniz

raporları okudum tabii, eksiksiz yazılmış bunlar, ama zorunlu olarak özetlenmiş. Sadece konuşmalarda ortaya çıkacak birçok incelikler olmalı. Bir strateji geliştirdiğim zaman, aslında belirgin görünmeyen detaylar benim için çoğu kez önem taşır."

Koltuğundan kalkarak gömleğinin yenlerini indiren Nolly, "Eğer bu gece akşam yemeği için konuğumuz olursanız, birlikte çok hoş zaman geçireceğimizden hiç kuşkum yok," dedi.

Bir dakika sonra, koridora çıktıklarında, Nolly bürosunun kapısını kilitlerken, Kathleen sağ koluyla Vanadium'un sol koluna girdi. "Size nasıl hitap etmeliyim acaba? Dedektif Vanadium diye mi, Ağabey diye mi, yoksa Baba diye mi?"

"Bana yalnızca Tom de lütfen. Yüzümün bu durumundan ötürü, Oregon Eyaleti Polisliğinden malulen emekli olmak zorunda kaldığım için, artık resmen dedektif değilim. Ama yine de, Enoch Cain ait olduğu yere, demir parmaklıkların arkasına gidene dek, ister resmi sıfatla olsun ister olmasın, polisten başka bir şey olmaya da hazır değilim."

Bölüm 65

ANGEL şeytanın ta kendisi gibi kırmızılar giyinmişti: Parlak kırmızı ayakkabılar, kırmızı çoraplar, kırmızı tozluklar, kırmızı etek, kırmızı kazak ve kırmızı başlıklı, diz boyunda kırmızı palto.

Daire kapısının tam iç kısmında durarak boy aynasında kendini seyrediyor ve oyuncak bebekleri, boyama kitaplarını, bloknotları ve bir sürü mum boyayı fermuarlı bir omuz çantasına yerleştirmeye çalışan Celestina'yı sabırla bekliyordu.

Üç yaşını henüz bir hafta önce tamamlamasına karşın, Angel kıyafetlerini daima kendisi seçer ve kimsenin yardımı olmadan özenle giyinirdi. Genellikle yeğlediği kıyafetler, bunlara bazen yalnızca frapan renkli bir kemer, bir şapka ya da bir fuların eklendiği tek bir renkten oluşurdu. Çeşitli renklerde giysiler giydiğinde ise, bunların yansıttığı ilk izlenim rengârenk bir karmaşa oluşturur, ama ikinci bakışta bu uygunsuz karışımın ilk görüntüsünden daha uyumlu olduğu fark edilirdi, Celestina bir süre küçük kızın yürüme, konuşma ve ona her gün öykü kitaplarını yüksek sesle okumasına karşın kelime dağarcığını fazlalaştırma konusunda diğer çocuklardan daha yavaş geliştiği kaygısına kapılmış, ama çocuk yetiştirmeyle ilgili kitaplarda tanımlananların dışında bir yol izleyen Angel, son altı ayda hızlı bir gelişim göstererek yaşıtlarına yetişmişti. Kullandığı ilk sözcük hayli standart olan "anne"ydi, ama ikinci sözcük bir süre buna "mav" dediği mavi olmuştu. Sıradan bir çocuk ancak dört rengi çok iyi ayırt edebilirken, Angel siyah ve beyaz da dâhil olmak üzere tam on bir rengi adlandırabiliyordu, çünkü uzun süredir pembeyi kırmızıdan ve moru maviden ayırabilmekteydi.

Wally, yani Angel'ı doğurtan ve onun vaftiz babası olan Dr. Lipscomb, küçük kız yavaş bir gelişim gösterdiğinde asla kaygılanmamış ve erkek ya da kız olsun her çocuğun kendine özgü öğrenme hızı olan bir birey olduğu görüşünü savunmuştu. Wally'nin hem doğum hem de çocuk hastalıkları uzmanı olması kendisini güvenilir kılmaktaydı tabii, ama Celestina yine de kaygılanmıştı.

Annelerin en iyi yaptıkları şey kaygılanmaktır. Angel'a göre, Celestina onun annesiydi ve küçük kız, aslında biri onu doğuran biri de yetiştiren iki

annesi olduğu kendisine henüz söylenemeyecek ve bunu anlayamayacak yaştaydı.

Bir süre önce, Wally ona üç yaş grubu çocuklar için geçerli olan kavrama testleri uygulamış ve sonuçlar onun asla bir matematik dehâsı ya da sözlü anlatım ustası olamayacağını göstermekle birlikte, başka konularda fazlasıyla yetenekli olacağını ortaya koymuştu. Renkleri algılaması, ikinci renkleri ana renklerden ayırt edecek bilgiye doğuştan sahip olması, evrende yer alan gök cisimlerinin birbiriyle olan bağlantılarını bilmesi ve hangi açıdan gösterilirse gösterilsin ana geometrik şekilleri tanıması, kendi yaşındaki çocuklardan hayli ileri olduğunun kanıtıydı. Wally onun sözel yeteneklerden çok görsel yeteneklere sahip olduğunu söylüyordu ve ileride sanat konusuna yönelerek, Celestina'nın kariyerini izleyeceğinden, hatta bu konuda bir dahi olacağından hiç kuşku yoktu.

Kendini aynada seyretmeyi sürdüren Angel, "Kırmızı Başlıklı Kız'ım ben," dedi.

Celestina omuz çantasının fermuarını en sonunda kapatmıştı. "O koca kötü kurda dikkat et öyleyse."

"Ben değil. Kurt kendine dikkat etsin."

"Sen bir kurdun kıçına tekme atabileceğini mi sanıyorsun?"

Hayali bir kurdu tekmelediği sırada aynadaki görüntüsüne bakan Angel, "Bam!" diye yanıtladı.

Portmantodan paltosunu çıkararak bunu giyen Celestina, "Senin yeşil bir kıyafet giymen gerekirdi, Kırmızı Başlıklı Bayan," dedi. "O zaman kurt seni asla tanımazdı."

"Ama ben bugün kendimi kurbağa gibi hissetmedim ki."

"Kurbağaya da benzemiyorsun zaten."

"Ne kadar hoş olmuşsun. Anne."

"Öyle mi, çok teşekkür ederim, şekerim."

"Ben de hoş muyum?"

"Kendine kompliman yapılmasını istemek saygısızlıktır."

"Ama ben de öyle miyim?"

"Harikasın."

Kaşlarını çatan Angel, aynada yine kendini inceledi. "Bazen bundan emin olamıyorum."

"Güven bana. Bomba gibisin."

Küçük kızın başlığının kurdelelerini bağlamak için, Celestina Angel'ın önünde diz çöktü.

“Köpekler neden tüylüdür, Anne?”
“Köpekler de nereden çıktı şimdi?”
“Ben bunu da merak ediyorum.”
“Hayır,” diye yanıtladı Celestina, “yani durup dururken neden köpekler hakkında konuşuyoruz demek istedim.”
“Çünkü onlar kurtlara benziyor.”
“Aa, doğru. Şey, Tanrı onları öyle yaratmış da ondan.”
“Peki, Tanrı beni neden tüylü yaratmamış?”
“Çünkü O senin köpek olmanı istemediği için.” Celestina kurdeleleri fiyonk biçiminde bağlamıştı. “Oldu işte. Tıpkı M&M’e benzedin.”
“Ama o bir şeker.”
“Tamam, sen de çok şekersin, öyle değil mi? Ayrıca, dışın parlak kırmızı ve için de sütlü çikolata,” dedi Celestina, küçük kızın esmer burnunu hafifçe sıkarak.
“Ben Bay Goodbar olmayı yeğlerim.”
“O zaman sarı bir kıyafet giymen gerekir.”
İki dairenin bulunduğu zemin kat koridoruna çıktıklarında, karşı dairede oturan yaşlı bayan Rena Moller’la karşılaştılar. Rena kendi dairesinin kapısını limon yağıyla cilalıyordu; oğluyla ailesinin ona akşam yemeğine geleceklerinin bir işaretiydi bu.
Celestina kapıyı kilitlerken, “Ben bir M&M’im,” dedi Angel gururla.
Rena neşeli, kısa boylu ve şişmandı. Eni boyunun üçte ikisi kadar olmasına karşın, vücudunu daha da şişman gösteren çiçekli elbiseler giymekten hoşlanırdı. Büyük bir neşe içinde daima kaybolup giden bir Alman aksanıyla, “Madchen lieb, bana göre sen bir Noel mumuna benziyorsun,” diye kendi fikrini belirtti.
“Ama mumlar erir. Ben erimek istemiyorum.”
“M&M de erir,” diye uyardı onu Rena bu kez.
“Kurtlar şeker sever mi?”
“Belki. Kurtları pek bilmiyorum, liebling,”
“Siz de bir çiçek bahçesine benziyorsunuz, Bayan Moller,” dedi Angel.
Tombul ellerinden biriyle rengârenk desenli elbisesinin pilili eteğini yana doğru açarken, “Evet, öyle değil mi?” diye ona katıldı Rena.
“Hem de büyük bir bahçeye benziyorsunuz.”
“Angel!” diye fısıldadı Celestina utanarak.
Rena güldü. “Aa, ama doğru! Ve aslında yalnızca bahçeye değil, bir çiçek tarlasına da benziyorum,” diye ekledikten sonra, taç yapraklardan

oluşan bir cavlan gibi parlayan eteğini bıraktı. “Bu gece çok önemli bir gece olacak, Celestina.”

“Bana şans dile, Rena.”

“Büyük bir başarıyla geçecek, tüm tabloların satılacak. Öyle tahmin ediyorum!”

“Hiç değilse bir tablom satılsa rahatlayacağım.”

“Tümü satılacak! Yetenekli ressamın güzel tabloları. Bir teki bile kalmayacak. Biliyorum.”

“Bu sözlerini Tanrı duyar umarım.”

“İlk kez duymuyor ki O bunları,” diye güvence verdi ona Rena.

Binanın sokakla birleşen ön merdivenlerinden indikleri sırada, Celestina Angel’ın elini tuttu.

Oturdukları apartman, seçkin Pacific Heights bölgesinde yer alan dört katlı, Victoria tarzı, gösterişli bir evdi. Wally bu evi satın almadan yıllar önce, mimarisinin korunmasına büyük özen gösterilerek, apartmana dönüştürülmüştü.

Wally’nin tümünü kullandığı, yine Victoria tarzında olan üç katlı kendi görkemli evi de, bir buçuk blok ileride, aynı muhitteydi.

Neredeyse batıda kaybolmak üzere olan mor ışıklı alacakaranlığın oluşturduğu parlak menekşe renkli kavis, yoğun bir sisin habercisiydi ve şimdilik etrafı kaplayan puslu havayı sanki ışıltılı neonlar gibi aydınlatıyor ve pırıl pırıl parıldayan tüm kente bir kabare salonu havası veriyordu. Burada dans etmeye gelen bir kadın kadar yumuşak görünüşlü gece ise, siyah ipek eteklerinin içinde çelik bıçakların soğukluğunu taşımaktaydı.

Kol saatine bakan Celestina, gecikmekte olduğunu fark etti. Ama Angel’ın kısacık bacakları ve kat kat kırmızı giysileriyle, acele etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

“Mavi nereye gidiyor?” diye sordu küçük kız.

“Hangi mavi, şekerim?”

“Gökyüzündeki mavi.”

“Güneşi izliyor.”

“Güneş nereye gidiyor?”

“Hawaii’ye.”

“Neden Hawaii’ye?”

“Çünkü evi orada.”

“Neden orada?”

“Oradaki evler daha ucuz olduğu için.”

“Buna inanmıyorum.”
“Ben hiç yalan söyler miyim?”
“Hayır. Ama şaka yaparsın.”
İlk köseye ulaşarak, kavşağı geçtiler. Solukları havada donuyordu. Soluklu hayaletler derdi buna Angel.
“Bu gece yaramazlık yapma sakın,” dedi Celestina.
“Wally Amca’yla mı kalacağım ben?”
“Hayır, Bayan Ornwall’la.”
“O neden Wally Amca’yla birlikte yaşıyor?”
“Bunu biliyorsun. Bayan Ornwall onun kâhyası.”
“Sen neden Wally Amca’yla birlikte yaşamıyorsun?”
“Ben onun kâhyası değilim ki.”
“Wally Amca bu gece evde değil mi?”
“Yalnızca kısa bir süre için evde. Ardından, galeride bana katılacak ve resepsiyondan sonra, ikimiz birlikte akşam yemeği yiyeceğiz.”
“Peynir mi yiyeceksiniz?”
“Olabilir.”
“Tavuk da yiyecek misiniz?”
“Sen bizim ne yiyeceğimizi neden merak ediyorsun?”
“Ben biraz peynir yiyeceğim.”
“Eğer istersen, Bayan Ornwall’un sana kızarmış peynirli bir sandviç yapacağından eminim.”
“Gölgelerimize bak. Önce önümüzdeler, sonra da arkamızda.”
“Çünkü sokak lambalarını geçiyoruz.”
“Kirli olmalılar, ne dersin?”
“Sokak lambaları mı?”
“Hayır, gölgelerimiz. Hep yerdeler de.”
“Kirli olduklarından eminim.”
“Peki, öyleyse siyah nereye gidiyor?”
“Hangi siyah?”
“Siyah gökyüzü. Sabah olunca. Nereye gidiyor o, Anne?”
“Hiçbir fikrim yok.”
“Senin her şeyi bildiğini sanıyordum.”
“Bilirdim,” diye içini çekti Celestina. “Ama şu anda beynim pek iyi çalışmıyor.”
“Biraz peynir ye.”
“Bu konuya geri mi döndük?”

“Peynir beyni geliştiren bir yiyecektir.”

“Peynir mi? Kim diyor bunu?”

‘Televizyondaki peynirci.”

‘Televizyonda gördüğün her şeye inanmaman gerekir, sekerim.”

“Kaptan Kanguru yalan söylemez.” “Hayır, söylemez. Ama Kaptan Kanguru peynirci değil ki.”

Wally’nin evi yarım blok ilerideydi. Kaldırımda duran Wally, yaşlı bir taksi sürücüsüyle konuşuyordu. Taksi az önce oraya gelmişti.

“Acele edelim, şekerim.” “Onlar birbirlerini tanıyorlar mı?” “Wally Amca’yla taksi sürücüsü mü? Sanmıyorum.” “Hayır. Kaptan Kanguru’yla peynirci.” “Tanıyorlardır belki.

“O zaman Kaptan ona yalancılık yapmamasını söylemeli.” “Söyleyeceğinden eminim.” “Beyin geliştiren yiyecek hangisidir?” “Balık belki. Bu gece dua etmeyi unutma.” “Bunu hiç unutmuyorum.”

“Benim için ve Wally Amca için Tanrı’ya dua et… Büyükanne’yle Büyükbaba için de dua etmeyi unutma…”

“Peynirci için de dua edeceğim.”

“İyi fikir.”

“Biraz ekmek de yiyecek misiniz?”

“Yiyeceğimizden eminim.”

“Öyleyse ekmeğin üstüne biraz balık koyun.”

O sırada Wally gülerek kollarını uzattığında, Angel ona doğru koştu ve Wally küçük kızı kucağına aldı. “Kırmızı bibere benzemişsin sen.”

“Peynirci koca bir yalancıymış,” diye bağırdı Angel.

Omuz çantasını Wally’ye veren Celestina, “Bebekler, mum boyalar ve diş fırçası, hepsi bunun içinde,” dedi.

“Vay, vay, vay! Sen ne kadar güzel küçük bir bayansın böyle,” diye kompliman yaptı taksi sürücüsü Angel’a.

“Çünkü Tanrı benim köpek olmamı istememiş,” dedi Angel ona.

“Yaa, öyle mi?”

Celestin, “Bana bir öpücük ver, şekerim,” deyince, kızı da onun yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdu. “Bu gece düşünde ne göreceksin?”

Genellikle kâbuslar gören Angel, “Seni,” dedi.

“Ne tür düşler olacak bunlar?”

“Yalnızca güzel düşler.”

“Peki, o aptal umacı düşüne girmeye cesaret ederse ne olacak?”

“Sen onun kıçına bir tekme atacaksın.”

“Doğru.”
Wally, Celestina’nın diğer yanağını hafifçe öptü. “Acele etsen iyi olur.”
Resepsiyon saat altıdan sekiz buçuğa kadar sürecekti. Eğer oraya zamanında varırsa, koruyucu melekler yol boyunca sıralanan trafik lambalarına tünemiş olacaklardı herhalde.
Trafiğe karışan yaşlı sürücü, “Beyefendi senin bu geceki gösterinin yıldızı olduğunu söylüyor,” dedi.
Celestina kendisine el sallayan Wally’yle Angel’a bakmak için arkasına döndü. “Öyleyim sanırım.”
“Sanat dünyasında da buna ‘şeytanın bacağını kırmak’ mı derler acaba?”
“Neden olmasın?”
“O zaman sen de şeytanın bacağını kır.”
“Teşekkür ederim,”
Taksi köşeyi dönmüş ve Wally’yle Angel gözden kaybolmuşlardı. Yine önüne dönen Celestina, aniden neşeyle gülmeye başladı.
Dikiz aynasından ona bakan taksici, “Oldukça coşkulusun galiba, değil mi?” dedi. “Bu ilk büyük sergin mi?”
“Evet, ama gülmemin nedeni başka. Küçük kızımın söylediği bir şeyi düşünüyordum.”
Celestina sanki gülme krizine kapılmış ve kahkahalarını engelleyene dek, burnunu temizlemek ve gözlerinden akan yaşları silmek için, iki Kleenex mendil kullanmak zorunda kalmıştı.
“Çok hoş, çok cici bir kızın var.”
“Evet, öyle. O benim her şeyim. Ona, kendisinin benim için ay kadar, yıldızlar kadar değerli olduğunu söylüyorum. Onu şımartıyorum sanırım.”
Sevgili Tanrım, şeker kızını, küçük M&M’ini ne kadar da çok seviyordu. Bir ay gibi görünen üç yıl geçmişti; onca gerilime ve çabaya, her gün sürdürdüğü resim çalışmalarına istediğinden çok daha az bir süre ayırabilmesine ve kendisi için ya hiç zaman kalmamasına ya da ancak kısa bir zaman bulabilmesine karşın, hiçbir serveti, dünyadaki hiçbir şeyi anneliğe değişmezdi… Phimie’nin geri gelmesi dışında. Angel sonsuz galaksilerde durmaksızın pırıldayan ay, güneş, yıldızlar, gök cisimleri gibiydi.
Ona yalnızca bir ev sağlamakla kalmayan, aynı zamanda kendisine zamanını ve sevgisini veren Wally’nin desteği de tartışılmazdı.

Celestina sık sık onun karısı Rowena'yı ve ikiz oğulları Danny'le Harry'yi düşünür ve bazen de sanki onlar kendi ailesinin bireyleriymiş gibi, aynı acıyı derinden yaşardı. Kendilerinin kaybından ötürü en az Wally kadar üzüldüğünde de, bu düşünce ne denli saygısızca olursa olsun, böyle bir aileyi parçalamak için Tanrı'nın neden böylesine acımasız olduğunu aklından geçirirdi. Bir gün üçü de kaybettikleri bu özel eş ve babayla yeniden buluşacaklardı; ama Walter Lipscomb gibi, iyi, sevecen, kocaman yürekli bir adamın dünyada bunca yıl yapayalnız kalmasının bedeli olarak sunulan Cennet'e gitme ödülü bile yetersiz kalırdı.

Wally, Celestina'ya onun kabul edebileceğinden de fazla yardımda bulunmak istemişti. Celestina ise. Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirene dek, iki yıl boyunca geceleri garsonluk yaparak çalışmaya devam etmiş ve bu işi satışa çıkardığı tabloları kazandığı ücretle bahşişleri karşıladığında bırakmıştı.

Galeri Greenbaum'un sahibi Helen Greenbaum ilk önce onun üç tablosunu almış ve bunları bir ay içinde satmıştı. Ardından, dört tablo daha almış ve bunların ikisini de çabucak elden çıkardığında, üç tablo daha almıştı. On tablonun tümü satıldığı zaman, Helen, Celestina'nın altı yeni ressamın tanıtılacağı sergiye katılmasına karar vermişti. Ve şimdi de Celestina kendi sergisini açmıştı.

Akademideki ilk yılında, ileride geçimini sağlayabileceğini düşündüğü tek şey, ya mecmualara resimler çizmek ya da bir reklam ajansında çalışmaktı. Güzel sanatlar konusunda kariyer yapmak her ressamın hayaliydi tabii ve o da yeteneğini keşfetmek için, tüm özgürlüğünü kullanmak isterdi; ama çok daha mütevazi olan bu düşlerin gerçekleşmesi bile, o sıralarda kendisi için yeterliydi. Ve şimdi yirmi üç yaşındayken, dünya onun karşısında olgun bir erik gibi duruyor ve o da uzanıp bunu dalından koparacak kadar kendini güçlü hissediyordu.

Bazen de üzüntüyle sevincin yaşamı nasıl derinden etkilediğine şaşardı. Üzüntü çoğu kez gelecekte yaşanacak sevincin kökünü oluşturduğuna göre, sevinç de ilerideki üzüntünün tohumu olabilirdi. Yaşamı asma yapraklarına benzetirdi Celestina; bunların kat kat desenleri öylesine karmaşık, öylesine detaylı ve öylesine korkutucuydu ki, bir ressam olarak çoğunlukla varoluşun gizemli doğasını, koyu ve parlak renkli güzelliğini yakalamaya çalışarak ve sonunda bu gizemin ancak en solgun gölgesini yansıtarak, asma yapraklarını resmedeceği sayısız tablo yaratabilirdi. Ama beklentilerin aksi bir durum olabilirdi: Eğer sanatla Angel arasında bir seçim yapmak

gerekse, böylesine gelişeceğini asla ummadığı yeteneğini, yaptığı tabloların asla hayal etmediği kadar satılmasını, kendini bile aşan amaçlarını ve ona sunulacak olan nice olasılığı, biraz pişmanlıkla, ama hiç üzülmeden bir kenara atabilirdi, çünkü bu çocuk bunların çok üstünde bir varlık, Tanrı'nın bir lütfu olduğunu kanıtlamıştı. Phimie yoktu artık, ama onun ruhu ablasının yaşamını canlandırmış ve ona bir evlat vermişti.

Galerinin önündeki kaldırımda fren yaparak duran sürücü, "Geldik işte," dedi.

Taksi ücretini ve sürücüye vereceği bahşişi cüzdanından çıkarmaya uğraştığı sırada, Celestina'nın elleri titriyordu. "Öyle korkuyorum ki. Beni hemen eve götürseniz daha iyi olacak belki."

Taksici, koltuğunda arkasına döndükten ve telaşlı bir halde parayı denkleştirmeye çalışan Celestina'yı bir süre neşeyle izledikten sonra, "Hayır, sen korkmuyorsun," dedi. "Yolun çoğunda arka koltukta böylesine suskun otururken, ünlü olmayı düşünmüyordun. Kızını düşünüyordun sen."

"Evet, çoğunlukla öyle."

"Ben senin nasıl birisi olduğunu anladım, kızım. Bu ister tüm tabloların satıldığı bir sergi olsun ister olmasın, ya da sen ister ünlü ister sıradan birisi ol fark etmez; bundan sonra her şeyin üstesinden gelirsin."

"Siz başka birisinden söz ediyor olmalısınız," dedi Celestina, onun eline bir deste para uzattığı sırada. "Bana gelince, yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir deniz anasıyım ben."

Yaşlı taksici başını iki yana salladı. "Sen kızına eğer o aptal umacı onun düşüne girerse ne olacağını sorduğunda, ben senin nasıl güçlü birisi olduğunu hemen anladım."

"Bu kâbusu son zamanlarda sık sık görüyor."

"Ve sen kızının düşlerinde bile onun yanında olmaya kararlısın. Eğer umacı gelirse, onun kıllı kıçına bir tekme atacağından hiç kuşkum yok ve o da kızım bir daha asla rahatsız etmeyecektir. Bu nedenle hemen şimdi galeriye girecek, oradaki kibirli tipleri etkileyecek, onların paralarını alacak ve ünlü olacaksın."

Belki de Celestina, insanlığa karşı inancını hiç yitirmeyen babasının kızı olduğu için, yabancıların sevecen davranışlarından derinden etkilenir ve bu insanları kendine çok daha yakın bulurdu. "Eşiniz ne kadar şanslı bir kadın olduğunu biliyor mu acaba?"

"Bir eşim olsaydı bile, kendini çok şanslı hissetmezdi. Ben bir kadına gereksinim duyacak yaratılışta değilim, canım."

“Öyleyse yaşamınızda bir erkek mi var?”

“On sekiz yıldır aynı kişi.”

“On sekiz yıl. O zaman ne kadar şanslı birisi olduğunu biliyordur sanırım.”

“Bunu kendisine en az günde iki kez anımsatıyorum.”

Taksiden inen Celestina, yeni doğan bir tayınkiler gibi titreyen bacaklarıyla, galerinin önündeki kaldırımda durdu.

Serginin afişi şimdi ona anımsadığından daha devasa, daha kocaman, çok daha büyük gibi görünmekteydi, çılgınca büyük, önceleri dikkatini çekmediği kadar koskocaman. Ve afiş bu boyutuyla, sanki eleştirmenleri zalim olmaya çağırıyor, yüzyılın depreminde kenti hemen şimdi mahvedecek bir sarsıntı oluşturarak, onun zaferini kutlayacak yazgıyı belirlemeye çalışıyor gibiydi. Celestina, Helen Greenbaum’un cama böylesine büyük bir afiş koyması yerine, oraya birkaç satırlık bir kâğıt yapıştırmasını yeğlerdi.

Afişteki fotoğrafına bakınca, yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Kendisiyle galerinin arasından geçen yayalardan hiçbirinin, fotoğrafa baktıktan sonra yüzüne bakıp onu tanımalarını istemiyordu. Ne düşünüp duruyordu zaten? Şöhretin süslü püslü, püsküllü şapkası onun için aşırı gösterişliydi; Oregon, Spruce Hillsli bir rahip kızıydı o yalnızca ve bir beyzbol kepiyle daha rahat hareket ederdi.

En büyük ve en iyi iki tablosu, ışıklandırılarak vitrine konmuştu. Baş döndürücüydüler. Korkunçtular. Güzeldiler. İğrençtiler.

Umutsuz, felaket, aptal, budala, acı verici, hoş, harika, muhteşem, tatlı bir sergiydi bu.

Annesiyle babası da burada bulunsalar, çok daha iyi olurdu tabii. Bu sabah uçakla San Francisco’ya gelmeyi planlamışlar, ama dün geç saatlerde cemaatlerinden yakın bir arkadaşları öldüğü için, bunu gerçekleştirememişlerdi. Bir rahiple eşinin bazen tüm planları erteleyen görevleri vardı.

Celestina yüksek sesle serginin adını okudu. “Bu Önemli Gün.”

Sonra, derin bir soluk aldı ve başını kaldırıp omuzlarını dikleştirerek, yeni bir yaşamın onu beklediği yere, galeriye girdi.

Bölüm 66

SANAT anlayışından yoksun onlarca insanın arasında, onlara uygun bu kasvetli mekânda dolaşan Junior Cain, görüntüsü iğrenç olan, ama insanı rahatlatan bir tek… yalnızca bir tek!… tablo aramasına, gerçek sanatın ve bunun yarattığı üzüntüyle iğrençliğin o berbat, duygusal özlemine kapılmasına ve bu duygu karmaşasını biraz olsun yansıtan bir tabloya rastlasa ondan kesinlikle etkilenecek olmasına karşın, etrafta sadece neşe ve umut temalarının işlendiği tablolarla, bunlardan ikram edilen kanepelere, kanepelerden soğuk ocak gecesine dek her şeyi beğenir görünen insanların bulunduğunu görüyor ve belki de son on yıldır nükleer imhanın kaçınılmazlığını bir gün olsun bile düşünmeyen, üstün entelektüeller olamayacak kadar fazla gülümseyen bunca kişinin arasında kendini daha da yalnız ve Gaza'da zincirlenmiş kör Samson'dan bile daha fazla tehdit altındaymış gibi hissediyordu.

Galeriye girmeyi amaçlamamıştı aslında. Tıpkı onunki gibi, sabah başına gelen kötü olayı anımsamayacak kadar değişken bir bilince sahip birisinin dışında, sıradan bir gezintiye çıkan hiç kimse bu sergiyi gezmeyi düşünmezdi; gerçi içeriye girse bile, kolayca tanınacak ya da anımsanacak birisi değildi. Ama yine de, eğer Celestina White'ın küçük Bartholomew'u ve belki de ressamın kendisi daha sonra öldürüldüğünde, resepsiyona katılan birisi olarak tanımlanma riskini üstlenmek akılsızca gibi görünmüştü ona. Paranoya içinde olmaya alışık polisler, bu olayla diğer cinayetlerin arasındaki bir bağlantıdan kuşkulanabilirler ve böyle bir durum da onların her konuğu bulup sorgulamalarına yol açardı. Ayrıca, kendisi Galeri Greenbaum'un müşteri listesinde yer almadığı gibi, bu sergiye katılmak için davetiyesi de yoktu. Onun resepsiyonlara katıldığı lüks galerilerde, davetiyesiz hiç kimse içeriye giremezdi. Ve elinizde gerçek bir davetiye olsa bile, eğer saygınlık testini geçmezseniz içeriye girmenize karşı çıkılırdı. Saygınlık kriteri en gözde dans kulüpleri için uygulanan yöntemin aynısıydı ve aslında en yenilikçi galerilerin kapılarını kontrol eden fedailer de bu kulüplerde çalışan kişilerdi.

Galeri Greenbaum'un kapısı aniden açıldığı ve bir görevli onu içeriye davet ettiği sırada, Junior büyük vitrinin önünde dolaşıp duruyor ve

Celestina White'ın oradan geçen yayalar tarafından hayranlıkla izlenen iki tablosunu inceliyordu. Galeriye girmek için ne davetiye ne de saygınlık testi gerekmişti; kapıda bir tek fedai bile yoktu. Böylesine kolay bir ulaşım, bu serginin gerçek sanatla ilgisi olmadığının bir kanıtıydı.

Tedbiri elden bırakan Junior, tıpkı operasever bir entelektüelin on yılda bir halk müziği konserine gitmesi gibi, aynı amaçla içeri girdi: Kendi zevkinin üstünlüğünü doğrulamak ve kültür yoksunu bu insanların müziğiyle eğlenmek için. Bazıları buna gecekondu mahallesinde dolaşmak diyebilirlerdi.

İlgi odağı olan Celestina White'ın çevresi sürekli olarak insanlarla doluydu; şampanyaları yuvarlayıp kanepeleri tıkman ve daha az paraları olsa, ancak kadife kumaş üzerine yapılan tabloları satın alabilecek zevkte insanlarla. Ama adil olmak gerekirse, Celestina o sıra dışı güzelliğiyle, gerçek ressamların bulunduğu bir toplulukta bile ilgi odağı olabilirdi. Junior'ın bu genç kadını iyice tanımadan ve onu da öldürmeden, Seraphim'in piç oğluna ulaşma şansı pek yoktu; ama eğer şansı yaver gider de Bartholomew'u haklayabilirse, Celestina bunu kimin yaptığını anlamadan, onun da kız kardeşi kadar çapkın olup olmadığını ve kendisine gönül arkadaşlığı yapıp yapmayacağını keşfetmek için bir fırsat yakalayabilirdi.

Sergiyi bir kez daha turladıktan sonra, nefretten titrediğini belli etmemeye çalışarak, Celestina White'i duyabileceği, ama onu özel bir ilgiyle dinliyormuş gibi görünmeyeceği bir yere ilerleyip, genç kadına doğru yaklaştı.

Ardından, onun serginin adı konusunda yaptığı açıklamayı duydu; bu ad, üç yıldan fazla bir süre önce ülke çapında yayımlanan haftalık bir radyo programında babasının verdiği bir vaazdan esinlenilerek konulmuştu. Dini bir program değildi bu aslında, yaşamın anlamını araştırmayla ilgiliydi ve genellikle çağdaş filozoflarla yapılan söyleşilerin yer aldığı, onların konuşmalarından kesitler sunulan bir programdı, ama din adamları da ara sıra buna katılırdı. Celestina'nın babasının vaazı, yirmi yıldır süre gelen bu programda dinleyicilerin şimdiye dek olmadığı kadar büyük beğenisini kazanmış ve üç hafta sonra da, yoğun istek üzerine bir kez daha yayımlanmıştı.

Serginin adını galerinin broşüründe ilk gördüğü zaman bunun oluşturduğu çağrışımı anımsayan Junior, teybe kaydedilen ilk müsvedde şeklindeki vaazın, kendisinin Seraphim'le yaşadığı arzu dolu geceye eşlik

eden o “garip” müzik olduğundan emindi şimdi. Radyo dinleyicilerini derinden etkileyen bu vaazın yalnızca ana temasını değil, bunun bir tek sözcüğünü bile anımsamıyordu, ama onun duygusuz ya da felsefi yorumlardan etkilenmeyen birisi olduğu anlamına gelmezdi bu. Seraphim’in genç bedeninin erotik güzelliğine kendini öylesine kaptırmıştı ki, eğer o sırada, Zedd’in kendisi yatağın kenarında otursa ve o her zamanki parlak zekâsıyla manevi kavramlarla ilgili konuları tartışsa, bunların da bir tek sözcüğünü anımsamazdı.

Rahip White’ın gelişigüzel vaazları, büyük olasılıkla tıpkı kızının tabloları gibi, vıcık vıcık duygusallık ve mantıksız bir iyimserlik içerdiğinden radyo programının adını öğrenmek ya da bu vaazın bir metnini istemek amacıyla oraya bir mektup yazmak için hiç acelesi yoktu.

Konuklardan birinin rahibin kızına Bartholomew’un adını belirttiğini yarı duyduğu sırada, kanepelerin nerede servis yapıldığını araştırmaya gitmek üzereydi. Kulağına yalnızca bu ad çarpmış ve diğer konuşmaları duymamıştı.

“Aa, evet, her gün,” diye yanıtladı Celestina, “Bartholomew’dan esinlenerek ürettiğim bir dizi eserimin üzerinde çalışıyorum şu sıralarda.”

Sözü edilen eserlerin, piç oğlanın iç bayıltacak kadar duygusal tabloları olduğundan hiç kuşku yoktu; inanılmaz derecede büyük, duru bakışlı gözleriyle, kedi ve köpek yavrularıyla birlikte şirin bir biçimde poz veren çocuğun bu resimleri, galeri duvarlarını süslemek yerine ucuz takvimlere basılmak için daha uygun olmalıydı ve bunlar şeker hastalarının sağlığını bozacak kadar tehlikeliydiler herhalde… insanının içini bayılttıklarına göre. Ama Junior yine de, Bartholomew adını duyduğu ve Celestina’nın söz ettiği oğlanın Bartholomewların Bartholomew’u olan, anımsayamadığı düşündeki baş belası varlık, servetini ve geleceğini tehdit eden ve yok edilmesi gereken çocuk olduğunu anladığı zaman, heyecana kapılmışta.

Konuşmaları daha iyi duymak için o tarafa doğru yaklaşırken, kendisine bakıp duran birisini fark etti. Ve kendisi de başını kaldırıp, kış günü açlık çeken bir kargadan bile daha zayıf görünen, otuzlu yaşlarda bir adamın arık yüzüne ve onun kuşlar gibi keskin bakışlı gözlerine baktı.

Etraftaki konuklarla birlikte, adamla aralarında bir buçuk metrelik bir mesafe vardı. Ama onunla burada yalnız olsalar ve aralarında bir adımlık mesafe de olsa, bu yabancının bakışı Junior’ı bundan daha az rahatsız edemezdi. Daha da paniklediği sırada, onun yabancı birisi olmadığını fark etti. Bu yüz ona tanıdık görünüyor ve adamın kim olduğunu tam

anımsayamamakla birlikte, kendisini daha önce de huzursuz bir ortamda görmüş olduğu duygusuna kapılıyordu.

Kuşa benzer başını sinirli bir tikle hareket ettiren ve dikkatli bakışlarını Junior'dan ayıran adam, gevezelik eden kalabalığa karışarak, bir tombul martı sürüsünün arasında ilerleyen narin bir kum çulluğu gibi, gözden kayboldu. Ama tam arkasını dönerken, Junior onun London Fog yağmurluğunun altına ne giydiğini görmüştü. Yağmurluğun Mapalarının arasından uçları yukarı kalkık sivri yakalı beyaz bir gömlek, siyah bir papyon ve bir smokininkine benzeyen siyah saten klâpalar görünüyordu.

Junior'ın belleğinde hayalet bir piyanonun tuşlarından yayılan bir nağme yankılandı: “Bana Bakacak Birisi.” Şahin gözlü adam, Junior'ın San Francisco'da geçirdiği ilk gece ve sonra iki kez daha akşam yemeği yemiş olduğu, o şık otel salonundaki piyanistti.

Birbirleriyle hiç konuşmadıkları ve kendisinin son üç yıldır o bar salonuna giden binlerce müşteriden yalnızca biri olmasına karşın, garip ve hatta sıra dışı görünmekle birlikte, müzisyenin onu tanıdığı belliydi.

İşin daha da garibi, birbirlerine tümüyle yabancı olmaları gerekirken, piyanist onu yoğun bir ilgiyle izlemişti. Ve böyle yaparken yakalanınca, şaşırarak hemen oradan uzaklaşmış ve daha fazla bir iletişim kurmaktan kaçınmıştı.

Junior bu sergide herhangi birisi tarafından tanınacağını hiç düşünmemişti. İlk planına sadık kalıp, galeriyi arabasını park ettiği yerden izlemediği için pişmandı şimdi.

Müzisyenin bu davranışının bir açıklaması olmalıydı. Kalabalığın arasına karışan Junior, az sonra adamı, gerçek sanat uzmanı olan birisinin bunu parça parça kesme isteğine karşı koyamayacağı kadar berbat güzellikteki bir tablonun karşısında gördü.

“Müziğinizin hayranıyım ben,” dedi Junior.

Aniden ürken piyanist, ona bakmak için arkasına döndü ve ardından, kendi kişisel mekânı sanki derinden istilâ edilmiş gibi, bir adım geriledi. “Aa, öyle mi, teşekkürler, çok naziksiniz. İşimi çok seviyorum, anlarsınız ya, öylesine eğlenceli ki, buna iş demek doğru olmaz. Ben altı yaşından beri piyano çalarım, ama ders almak zorunda kaldığı için yakınan o çocuklardan biri olmadım asla. Yine de bu işten yeterince para kazandığım söylenemez.”

Bu geveze ya her zaman böylesine kafa ütülüyordu ya da Junior özellikle böyle bir kuşkuya kapılmıştı.

Müzisyene doğru bir adım daha atıp onu sıkıştırarak, “Sergi hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Doğal davranmaya çalışan, ama güvenini yitirdiği belli olan kalem gibi ince adam, yine bir adım geriledi. “Tablolar güzel, harika, çok etkilendim. Ressamın bir arkadaşıyım ben, anlarsınız ya. Benim kiracılarımdan biriydi o, üniversitenin ilk yıllarına devam ederken, ben onun ev sahibiydim, toyluk dönemi günlerinde, bebekten önce, stüdyo olarak da kullandığı o güzel küçük dairede oturduğu sıralarda. Hoş bir kızdır, onun ünlü birisi olacağından daima emindim, ilk eserlerini ürettiği zamanlarda bile belliydi bu. Benim dört kez sahne almam gerekiyor her akşam, bu gece bir arkadaşım iki kez benim yerime çıkacak; buraya gelmek zorundaydım, çünkü bunu kaçıramazdım.”

Kötü haber. Başka bir konuk tarafından daha tanınmak Junior’ı cinayetle bağlantısı olduğu konusunda ileride tehlikeye sokardı; Celestina White’ın kişisel bir yakın arkadaşı tarafından tanınmış olmak ise bundan da kötüydü. Piyanistin salonun karşısından ona neden öyle dikkatli baktığı şimdi anlaşılıyordu.

Adama doğru ilerleyerek onu biraz daha sıkıştıran Junior, “Otelin bar salonuna pek uğramadığım için, beni tanımanıza şaşırdım,” dedi.

Müzisyenin ikna yeteneği hiç yoktu anlaşılan. Bir tavuğunkilere benzer fıldır fıldır gözleriyle önce en yakın tabloya, sonra diğer konuklara ve döşemeye, ardından da Junior’dan başka her yere baktığı sırada, sol yanağında bir sinir seğirdi. “Şey, ben insan yüzlerini anımsama konusunda çok iyiyimdir, anlarsınız ya, yüzleri hiç unutmam, nedendir bilmem, Tanrı bilir bunu, ama belleğim başka şeylere kapalıdır.”

Elini uzatan ve piyanisti yakından izleyen Junior, “Benim adım Richard Gammoner,” dedi.

Müzisyen şaşkınlıktan faltaşı gibi açılan gözleriyle bir an ona baktı. Gammoner’ın sahte bir ad olduğunu biliyordu anlaşılan. Onun gerçek kimliğinin farkındaydı demek.

“Sizin adınızı otelin bar salonundaki afişten anımsamam gerekir,” dedi Junior, “ama siz yüzler konusunda ne kadar iyiyseniz, ben de adlar konusunda o kadar kötüyüm.”

Bir an duraksayan fildişi suratlı tikçi, onunla el sıkıştı. “Ben… aa. Ben de Ned Gnathic. Herkes bana Neddy der.”

Neddy iki kısa hareketli, çabucak geçiştirilen bir tokalaşmayı yeğliyordu belli ki, ama Junior tokalaşma bittikten sonra da onun elini

tutmaya devam etti. Müzisyenin parmak boğumlarını ezmiyor, böyle kaba bir davranışta bulunmuyor, yine de bu eli nazik bir biçimde, ama sımsıkı tutuyordu. Amacı adamı şaşırtmak ve sonra da heyecanlandırmaktı; kişisel mekânında sıkıştırılmaktan ötürü gösterdiği belirgin hoşnutsuzlukla avantaj sağlayarak Neddy'yi konuşturmak ve salonun karşısından kendisine neden öyle dikkatli bakmış olduğunu ona söyletmek niyetindeydi.

"Ben de piyano çalmayı öğrenmek istemişimdir daima," diye belirtti, "ama anladığım kadarıyla, buna daha genç yaşta başlamak gerekiyor aslında."

"Aa, hayır, hiçbir zaman geç değildir."

Tokalaşma bittiğinde buna neşeyle devam eden Junior'ın davranışı karşısında şaşırdığı belli olan vıdı vıdıcı Neddy, ne elini çekmek gibi kaba bir harekette bulunmak ne de en ufak bir olay yaratmak istiyordu, ama gülümseyen ve hayli sosyal davranırmış gibi görünen Junior ise, onun elini bir türlü bırakmıyordu. Neddy, eli Junior'ın elinde öylece bekleyip durdu; daha önce piyanonun tuşları kadar beyaz olan yüzünü şimdi yakasındaki kırmızı güle pek uyum sağlamayan hafif bir pembelik kaplamıştı.

"Siz ders veriyor musunuz?" diye sordu Junior.

"Ben mi, aa, şey, vermiyorum aslında."

"Para önemli değil. İstediğiniz ücreti karşılayabilirim. Ayrıca, çalışkan bir öğrenci olurum."

"Öyle olacağınızdan eminim, evet, ama korkarım benim öğretecek sabrım yok, sanatçıyım ben, öğretmen değilim. Yine de, size iyi bir öğretmenin adını verebilirim."

Neddy'nin yüzü şimdi hayli pembeleşmişse de, Junior onun elini hâlâ bırakmamış ve adamı sıkıştırmaya devam ettiği sırada, yüzünü müzisyeninkine biraz daha yaklaştırmıştı. "Eğer bana bir öğretmen önerirseniz, emin ellerde olacağımdan hiç kuşkum yok, ama ben yine de sizden ders almak istiyorum, Neddy. Bunu aslında bir kez daha düşünmenizi…"

Sabrı tükenen piyanist, elini Junior'ın elinden çekti. Ardından, ilgi odağı olduklarından emin bir halde, sinirli sinirli çevresine bakındı, ama tabii resepsiyona katılan konuklar ya o saçma sapan konuşmalarına dalmışlar ya da kendilerini aşırı duygusal tablolara kaptırmışlardı; hiç kimse bu sessiz dramın farkında değildi.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan ve neredeyse fısıltıyla konuşan Neddy, "Üzgünüm, ama siz beni tamamen yanlış anladınız," dedi. "Ben Renee ve

sizin gibi değilim.”

Junior bir an Renee’nin kim olduğunu anlayamamıştı. İsteksizce geçmişi düşündükten sonra, o acı anıyı anımsadı: Chanel tayyörlü muhteşem travestiyi, büyük servet sahibi mirasçı adamı ya da kadını.

“Ben bunun yanlış oluşuyla ilgili bir şey söylemiyorum, anlarsınız ya,” diye fısıldadı Neddy öfkeyle, yine de sanki onun gönlünü alırcasına, “ama ben eşcinsel değilim ve size piyano ya da başka bir şey öğretmek beni hiç ilgilendirmiyor. Ayrıca, Renee’nin sizin hakkınızda anlattığı öykülerden sonra, onun arkadaşlarından birinin size yaklaşacağını neden düşündüğünüzü… hayal bile edemiyorum Sizin yardıma gereksiniminiz var. Renee neyse odur, ama kötü bir insan değildir, cömert ve tatlı birisidir. Dövülmeyi, hakarete uğramayı… ve ona yaptığınız o korkunç şeylerin hiçbirisini hak etmez. Özür dilerim.”

Kendince haklı bir öfkeye kapılan Neddy, London Fog yağmurluğunu savurarak, Junior’a arkasını döndü ve bir şeyler atıştırarak çene çalan kalabalığa karıştı.

Sanki yüz kızarması bir virüsle bulaşırmış gibi, Junior’ın yüzüne de piyanistinkine benzer bir kırmızılık yayılmıştı.

Renee Vivi otelde yaşadığına göre, kişisel seçimleri için kokteyl salonunu kullanıyordu herhalde. Ve doğal olarak, bu salonda çalışanlar onu tanıyor, kendisiyle dost oluyorlardı. Zengin mirasçıya lüks dairesinde eşlik eden her adamı anımsamaları da olağandı. Ama işin kötüsü, Renee denen bu kin dolu kötü niyetli kahpe dölü, Neddy’le, barmenle veya kendisini dinleyen herhangi birisiyle paylaştığı uygun bir gecede, onunla ilgili iğrenç öyküler uydurmuştu. Salon görevlileri Junior’ın tehlikeli bir sadist olduğuna inanıyorlardı şimdi. Renee, onu vücut salgılarına karşı dejenere bir ilgi göstermekten cinsel organının bozuk olmasına kadar bir sürü şeyle suçlayarak, daha başka korkunç öyküler de uydurmuştu hiç kuşkusuz.

Harika. Aa, mükemmel. Ve böylece, Celestina’nın bir arkadaşı olan Neddy, kötü bir sadist olmakla ün yapan Junior’ın, bu resepsiyona sahte bir adla katıldığını biliyordu demek ve eğer Junior dünyanın en aşağılık insanları ve hatta ergin bir çift cinsiyetlinin manyak, değişime uğramış çocuğu tarafından bile sakınılacak birisiymiş gibi, gerçekten de böylesine aşırı zevk düşkünü adi bir cinsel sapık olarak düşünülüyorsa, o zaman bir cinayet işlediği de düşünülebilirdi.

Bartholomew’un ve… veya Celestina’nın ölümünü duyan Neddy, on iki belki de on dört saniye içinde polise telefon edecek ve onları kendisine

yöneltecekti.

Göze batmamaya çalışan Junior, büyük ön salonun karşı tarafına giden müzisyeni izledi, ama saçma sapan konuşup duran burjuva takımını kendisine siper alıp onların etrafından dolaşarak.

Neddy akasına bakmaya bile tenezzül etmiyordu. En sonunda, spor ceketinin yakasındaki isimlikten galeri görevlisi olduğunu tahmin ettiği genç bir adamı durdurduktan sonra, ikisi baş başa verip konuşmaya başladılar ve ardından, kavisli bir girişten geçen müzisyen, ikinci bir sergi salonuna girdi.

Neddy'nin neler söylediğini merak eden Junior, galeri görevlisinin yanına yaklaştı. "Affedersiniz, uzun süredir bu kalabalıkta arkadaşımı arıyordum, sonra sizinle konuştuğunu gördüm… London Fog yağmurluklu, smokinli bey… ve şimdi onu yine kaybettim. Size buradan ayrılacağını söylemedi, değil mi? Beni arabasıyla eve o götürecekti de."

Sanat yoksunu hindi beyinli onlarca insanın çıkardığı gluglulların arasında, duyulması için sesini yükselten genç adam, "Hayır, efendim," dedi. "O bey bana erkekler tuvaletinin nerede olduğunu sordu yalnızca."

"Peki, tuvalet nerede?"

"İkinci salonun arkasında, solda bir koridor var. Tuvaletler bunun sonunda, büroların ilerisinde."

Junior üç büroyu geçip erkekler tuvaletini bulana dek, Neddy burasını işgal etmişti bile. Kapının kilitli olması, tuvaletin tek kişilik oluşu anlamına geliyordu.

Junior kapının kasasına dayandı.

Koridorda kimse yoktu. Sonra, büroların birinden bir kadın çıktı ve ona bakmadan salona doğru yürüdü.

9 mm'lik tabanca, Junior'ın deri paltosunun altında, omuzluk kılıfın içinde duruyordu. Ama susturucu tabancaya takılı değildi; paltonun iç ceplerinden birindeydi bu. Sol tarafında rahat duramayacak kadar uzun olan namlu, susturucu buna takıldığında kılıfın dışına taşacaktı herhalde.

Susturucuyu burada, kendisinin görülebileceği bir yer olan koridorda silaha takarak riske atılmak istemiyordu. Ayrıca Neddy'nin kanıyla lekelenecek giysileri sorun yaratabilirdi. Olay sonrası durum hem iğrençti ve hem de hayli suç unsuru taşıyordu. Aynı nedenden ötürü, bıçak kullanmaktan da kaçınıyordu.

Tuvaletin sifonu çekildi.

Son iki gündür, Junior sadece tüketilmesi gerekli yiyecekleri yemiş ve bugün akşamüstü de yeterli dozda sakinleştirici almıştı.

Kapının arkasından, lavaboda akan suyun sesi duyuldu. Neddy ellerini yıkıyordu.

Kapının menteşeleri dışta değildi. Kapı içeriye doğru açılıyordu.

Suyun kapanmasının ardından, Junior kâğıt havluluğun gıcırtısını duydu.

Koridorda kimse yoktu.

Zamanlama çok önemliydi.

Az önceki gibi kapı kasasına dayanmıyordu artık. İki eliyle kapıya yaslandı. Ve kilidin açılırken çıkardığı sesi duyduğunda, hızla tuvalete girdi.

Hışırdayan yağmurluğu bacaklarına dolanan Neddy, bir anda tökezleyip dengesini kaybetmiş ve çok da korkmuştu.

Bağırmasına fırsat kalmadan, piyanisti tuvaletle lavabonun arasına sıkıştıran Junior, onu neredeyse soluksuz kalacak ve rezervuardaki tüm suyun çalkalandığı duyulabilecek kadar sert bir biçimde duvara çarptı.

Arkalarındaki kapı bu arada otomatik olarak kapanmıştı, ama kilit devreye girmediği için, her an içeriye birisi girebilirdi.

Neddy müzik yeteneğinin tümüne sahipti, ama Junior da güçlü kaslara. Duvara mıhlanan ve boğazı Junior'ın hain ellerinde olan Neddy'nin, klavyede eller notalar üzerinde kaydırılarak çalınan bir müzik parçasını icra edebilmesi için bir mucizeye gereksinimi vardı.

Güvercinler kadar beyaz elleri, sanki yağmurluğunun yenlerinden kaçmaya çalışır gibi kanat çırparak, sanki o bir müzisyen değil de bir sihirbazmış gibi, havaya doğru uçtu.

Boğma eylemini acımasızca sürdüren Junior, onun bakışlarıyla karşılaşmamak için başını yana çevirdikten sonra, Neddy'nin apış arasını tekmeleyerek, onun son çırpınışlarını da yok etti.

Ölmek üzere olan güvercin eller, Junior'ın kollarından aşağıya doğru kanat çırparak onun deri paltosunu çekiştirdi ve en sonunda Neddy'nin iki yanında can verdi.

Ardından, keskin bakışları sönükleşti ve pembe dili, yarısı yenmiş bir solucan gibi, ağzından dışarı sarktı.

Junior, duvardan aşağıya kayan Neddy'yi bıraktıktan sonra, kapıyı kilitlemeye gitti. Sürgüye uzandığı sırada, kapının ardına dek açılacağını ve mezarından kalkan ölü Vanadium'u karşısında göreceğini düşündü aniden.

Hayalet görünürlerde yoktu tabii, ama bu karmaşanın ortasında böylesine olağanüstü bir karşılaşmanın yalnızca düşüncesiyle bile sarsılmıştı.

Kapıdan lavaboya kadar olan mesafede paltosunun cebindeki plastik ilaç şişesini sinir içinde ararken, kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Yavaş derin soluklar. Olan oldu. Gelecekte yaşa sen. Hareket geç, tepki verme. Odaklan. Olayın parlak yanına bak. Ama henüz ne kusmayı ne de doku harabiyetini önleyici bir ilaç almıştı, çünkü maksimum korunmayı sağlamak için, bu tür ilaçları ancak şiddetli durumlar ortaya çıktığında kullanmak istiyordu. Yani bunu Celestina'yı galeriden eve dek izledikten ve Bartholomew'un inini bulduğundan emin olduktan sonra yapmak niyetindeydi aslında.

Elleri, şişenin kapağını açamayacak kadar çok titriyordu şimdi. Çoğu insandan daha duyarlı ve böylesine duygu yüklü olduğu için gurur duyuyordu, ama duygusallık bazen lanetlenmek demekti.

Kapağı en nihayet açılan şişede, sarı ve mavi renkli kapsüller vardı. Geri kalanları yere dökmeden her renkten bir tane ilacı sol elinin avcuna yerleştirmeyi başarmıştı.

Arayışının sonu yakındı, çok yakın; doğru Bartholomew neredeyse bir mermi atımı uzaklıktaydı. Neddy'ye böylesine kızmasının nedeni, bu işi büyük olasılıkla berbat edeceği içindi.

Şişenin kapağını kapattıktan ve bunu cebine koyduktan sonra, ölü adamı tekmeledi, ardından onu bir kez daha tekmeleyip, yüzüne tükürdü.

Yavaş derin soluklar. Odaklan.

Bu olayın parlak yanı belki de müzisyenin pantolonuna işememesi ya da ölürken can çekiştiği sırada altına dışkılamamasıydı. Diğer ölüm biçimlerine oranla daha yavaş süre gelen boğaz sıkılması sonucu boğulmalarda, kurban bazen tüm vücut fonksiyonlarını yitirirdi. Bunu Ayın Kitabı Kulübü'nden aldığı araştırmacı ve güvenilir bir yazarın romanında okumuştu. Endora Welty'nin kitabı değildi galiba. Norman Mailer'ınkiydi belki de. Her neyse, erkekler tuvaleti bir çiçekçi dükkânı kadar hoş kokmuyorsa da, kötü bir kokusu da yoktu. Yine de olayın parlak yanı eğer buysa, amaç şimdi sözcük oyunu yapmak değilse bile, fena halde çişli bir parlak yandı bu, çünkü bir cesetle birlikte hâlâ erkekler tuvaletindeydi ve yaşamının sonuna dek burada kalıp rezervuar suyuyla ve kâğıt havlularla beslenemezdi, ama bulunması için cesedi burada bırakamazdı da, çünkü resepsiyon sona ermeden ve Celestina'yı evine dek izleme fırsatını elde etmeden önce, polisler galeriye doluşurlardı.

Diğer düşünce ise şuydu: Genç galeri görevlisi Junior'ın kendisine Neddy nerede diye sorduğunu ve onu bulmak için erkekler tuvaletine doğru gittiğini anımsayacaktı. Junior'ın tanımını da yapacaktı tabii; bir sanat uzmanı olduğu ve bu nedenle görselliğe yönlendiği için de büyük olasılıkla iyi bir tanımlama yapacaktı; sonuçta polis ressamın çizdiği resim Picasso tarzı bir kübik görüntü ya da bulanık bir empresyonist eskiz olmak yeri ne, tıpkı Norman Rockwell'in belirginlik yansıtan o tabloları gibi, canlı ve gerçekçi detaylarla dolu bir portre olacaktı.

Olayın parlak yanını içtenlikle arayan Junior, bunun karanlık yanını keşfetmişti sadece.

Midesi bulanmaya ve kafa derisi kaşınmaya başladığında, paniğe kapıldı; hem şiddetli sinirsel bir kan kusması geçireceğinden hem de ciddi bir kurdeşen dökeceğinden ve aynı zamanda altına dışkılayacağından emindi. Kapsülleri ağzına attı, ama bunları yutacak kadar tükürük salgılayamadığı için, musluğu açıp eline su doldurarak içmek zorunda kalınca, ceketiyle süveterini sırılsıklam ıslattığını fark etti.

Ardından, lavabonun üstündeki aynaya baktığında gördüğü şey, böyle olmak için çok çalıştığı özgelişimli ve kendinden emin bir adam yerine, bir akıl hastanesine yatırılmadan önce kokain ve ilaç bağımlısı olan annesinin en kötü krizlerinden biri sırasında ondan kaçıp saklanan, yüzü korkudan bembeyaz olmuş, gözleri faltaşı gibi açılmış küçük bir oğlan çocuğuydu. Sanki bir zaman girdabına kapılarak o nefret dolu geçmişe sürüklendiğini hissederken, nice zorlukla kazandığı yeteneklerinin kendisini terk etmekte olduğunu hissediyordu. Oysa öylesine büyük ve hiç hak etmediği güçlüklerle uğraşmak zorunda kalmıştı ki: samanlıkta iğne arayarak Bartholomew'u bulmuş, kurdeşen dökmüş, kan kusmuş ve ishal olmuş, sol ayak başparmağını kaybetmiş, sevgili karısını yitirmiş, bir gönül arkadaşından yoksun olarak bu soğuk ve acımasız dünyada dolaşıp durmuş, travestiler tarafından aşağılanmış, kin dolu ruhlar tarafından işkence görmüş, meditasyonun keyfini çıkaramayacak kadar duygusallaşmış, Zedd de ölüp gitmiş, şu ya da bu nedenden ötürü hapse girme tehlikesi geçirmiş ve ne iğne oyasında ne de sekste huzur bulabilmişti.

Junior yaşamında bir şeye gereksinim duyuyordu, onsuz asla tamamlanamayacağı, ama elde edemediği bir öğeye, gönül arkadaşından, Almanca ya da Fransızcadan, karateden daha başka bir şeye ve anımsayabildiği kadarıyla, bu gizemli özdeği, bu anlaşılmaz nesneyi, bu yeteneği, bu zamazingoyu, bu zımbırtıyı, bu aldatmacayı, bu gücü veya

kişiyi, bu içgüdüyü arayıp duruyordu, ama esas sorun ne aradığını bilmemesiydi ve çoğu kez bunu bulduğunu sandığında bulmadığını anlıyordu, sonuçta eğer bulursa, bunu bir kenara fırlatıp atabilirdi de, çünkü aslında o zaman, bunun çocukluğundan beri aradığı zamazingo ya da zımbırtı olduğunu fark etmeyecekti.

Zedd özüne acıma duygusunu savunur, ama eğer insan bunu öfkeye karşı bir tramplen olarak kullanabilirse, çünkü tıpkı nefret gibi öfke de, uygun biçimde yönlendirildiğinde sağlıklı bir duygu olabilir. Öfke sizi asla tahmin edemeyeceğiniz başarıların doruklarına çıkarır; basit bir öfke bile, alaycı kahpe döllerine karşı kendinizi kanıtlamanız, başarılarınızı onların yüzlerine vurmanız için size yardımcı olur. Öfke ve nefret, adlarını tarihe yazan ve her birisi gençliğinde kendi yöntemiyle özüne acıyarak zarar gören, Hitler’den Stalin’e, Mao’ya kadar tüm büyük siyasi liderlerin doğal içgüdüsü olmuştur.

Buhar yerine özüne acıma duygusuyla kaplı olması gereken aynaya bakıp duran Junior Cain, öfkesini arayıp buldu. Zehirli bir çıngıraklı yılanınki kadar ağılı olan kara ve acı bir öfkeydi bu; ve yüreği bunu kolayca gazaba dönüştürüyordu.

Gittikçe şiddetlenen bu hiddet sayesinde umutsuzluğundan kurtulduğu sırada, aynadan başını çevirip, bir kez daha daha olayın parlak yanını aramaya başladı. Belki de tuvaletin penceresiydi bu.

Bölüm 67

WULFSTAN ekibi pencere yanındaki bir masaya otururken, siyah renkli suyun üzeri, körfez sanki uyanarak doğrulmuş ve üstündeki yığınla örtüyü bir kenara fırlatmış gibi, yavaşça yuvarlanan pamuğumsu sis tabakalarıyla kaplanmıştı.

Garsona göre, Nolly Nolly'ydi ve Kathleen de Bayan Wulfstan, ama Tom ise, olağan baştan savma kibarlıkla söylenen bir beyefendi değil, saygınlıkla vurgulanan bir beyefendiydi. Garson için bir yabancıydı Tom, ama parçalanmış yüzü kendisine vakur bir görüntü veriyordu; ayrıca saygı hatta güven uyandıran bu yüzde bir duruştan, bir tavırdan ve bir davranıştan oldukça farklı bir nitelik, sözle anlatılamayan bir şey vardı.

Restoranda herkes martini içiyordu. Hiç kimse tam olarak ayık değildi.

Tom, Kathleen'in umduğundan daha az huzursuzluk yaratmıştı burada. Diğer müşterilerin dikkatini çekmişti tabii, ama bir iki şaşkınca ya da acıma dolu bakıştan sonra, bu hiç kuşkusuz yapmacık bir davranış da olsa, çoğu kişi ona karşı kayıtsız kalmıştı. Garsonda saygı uyandıran aynı niteliğin, diğer müşterilerin de ona saygı göstermelerini sağladığı belliydi.

"Benim merak ettiğim şey şu," dedi Nolly, "eğer siz artık bir kanun adamı değilseniz, hangi sıfatla Cain'in peşinden gideceksiniz?"

Tom Vanadium bu sorunun birden fazla yanıtı olduğunu söylemek istercesine, bir kaşını yukarıya doğru kaldırdı.

"Ben sizin kendi kendinize yetki tanıyacak birisi olduğunuzu da düşünmüyorum," diye ekledi Nolly.

"Değilim tabii. Ben yalnızca Enoch Cain'in büyük olasılıkla bundan yoksun olarak doğduğu vicdanı olacağım yalnızca."

"Bir sıfat taşıyor musunuz yoksa?"

"Sana yalan söylemeyeceğim."

"Demek öyle. Yasal bir sıfat mı bu?"

Tom yanıt vermedi.

Nolly içini çekti. "Pekâlâ, onu sadece yakalamak isteseydiniz, bunu kente gelir gelmez yapardınız zaten sanırım."

"Ben ne intihar edecek ve ne de herhangi birisinin, hatta Junior Cain gibi solucan kovası bir adamın bile kafasını uçuracak bir insanım. Unutma,

sonsuz akıbete inanırım ben.”

Kathleen, Nolly’ye, “İşte ben de seninle bunun için evlendim,” dedi. “Böyle konuşmaları duyasın diye.”

“‘Sonsuz akıbet’i mi kastediyorsun?”

“Hayır, ‘kafa uçurmayı’.”

Garson öylesine zarif hareket etmekteydi ki, zemin kısmı mantarla kaplı maun tepsinin üstünde duran üç martini, kendisi bunları önce bayana, sonra konuğa ve ardından da konuk ağırlayana servis yaparken, kokteyller sanki uzaklardan süzülüp gelivermişler ve masanın üstüne yerleşmişler gibi görünüyorlardı.

Garson gidince, Tom, “Suça teşvik konusunda kaygılanma sen,” dedi Nolly’ye. “Eğer ben onun birisine zarar vermesini önlemek için Cain’in canına okumak zorunda kalsam, bir an bile duraksamam. Ama bunun dışında, asla bir yargıç ya da jüri üyesi gibi davranmam.”

Nolly’yi dürten Kathleen, “‘Canına okumak.’ Harika bir deyim bu,” dedi.

Nolly kadehini kaldırdı. “Kaba güçle ya da adil bir biçimde sağlanan adaletin şerefine.”

Kathleen martinisinin tadını çıkarmaya başlamıştı. “Mmmmm… canına okunan bir adamın yüreği kadar soğuk ve şeytanın cüzdanından yeni çıkmış bir yüz dolarlık banknot kadar güzel.”

Bu benzetme karşısında Tom iki kaşını birden kaldırdı.

“Kaşarlanmış dedektif öykülerini çok fazla okuyor,” diye yanıtladı Nolly, “ve kendisinin de böyle bir kitap yazacağından söz ediyor son zamanlarda.”

“Böyle bir kitap yazabileceğime ve bunun satılacağına da iddiasına girerim,” dedi Kathleen. “Yazarlık konusunda diş doktorluğum kadar başarılı olamayabilirim, ama okuduğum kitapların bazılarından daha iyisini yazabilirim.”

“Aklına koyduğun bir işte, diş doktorluğun kadar başardı olacağın kuşkusuz,” dedi Tom.

“Evet, kuşkusuz,” diye ona katıldı Nolly, kendi dişlerini göstererek.

“Tom,” dedi Kathleen, “ben sizin neden polis olduğunuzu biliyorum sanırım. St. Anselmo Yetimhanesi’ndeki… o çocukların öldürülmesiyle ilgili bu.”

Dedektif evet anlamında başını salladı. “O olaydan sonra da kuşkucu Thomas olarak kaldım.”

“Tanrı’nın masum insanların acı çekmelerine neden izin verdiğini merak etmiş olmalısınız,” dedi Nolly.

“Tanrı’nın bunu kendisine sorduğundan daha çok aynı şeyi kendime sordum ben. O oğlanların kanları ellerime bulaşmıştı sanki. Benim onları korumam gerekirdi, ama bunu başaramadım.”

“Yetimhane sorumlusu olmak, için o sıralarda çok gençmişsiniz.”

“Yirmi üç yaşındaydım. St. Anselmo’nun yatakhane katlarından birinin amiriydim. Yani tüm cinayetlerin yer aldığı katın. Ondan sonra… eğer polis olursam, masumları daha iyi koruyabileceğime karar verdim. Kanun görevlisi olarak çalışmak, dini inançlarım doğrultusunda çalışmanın bana verdiklerinden daha fazlasını verdi bir süre.”

“İnsan sizi polis olarak düşünürken zorlanmıyor,” dedi Kathleen. ”‘Kafa uçurmak, canına okumak, solucan kovası’ gibi sözcükler, siz konuşurken ağzınızdan dökülüveriyor sanki. Ama sizin aynı zamanda bir rahip olduğunuzu düşünmek hayli zor.”

“Artık rahip değilim, eskiden öyleydim” diye düzeltti Vanadium. “Yine olabilirim belki. Yirmi yedi yıl önce, kendi isteğimle, Tanrı’ya hizmet olan yeminli rahiplik görevimden bir süreliğine bağışlanmamı rica ettim. O çocuklar öldürüldükten sonra.”

“Ama rahiplik yaşamını seçmenize neden olan şey neydi? İlahiyat Fakültesi’ne hayli küçük yaştayken kabul edilmiş olmalısınız.”

“On dört yaşında. Böylesine küçük bir yaşta oraya devam etmesi için, genellikle çocuğunu aile zorlar, ama ailemi zorlayan bendim.”

Vanadium şimdi körfezi tamamen kaplamış olan beyaz yoğunluğa, bir hayalet ordudan oluşan sis yığınına bakıp durdu; şimdiye dek denizlerde kaybolan tüm gemiciler sanki buraya gelmişler, pencereye dayanmışlardı… görmeyen gözleriyle yine de her şeyi görür gibiydiler.

“Ben henüz küçücük bir çocukken bile,” diye devam etti Tom, “dünya diğer insanlara ifade ettiğinden çok daha değişik şeyler ifade ederdi bana. Daha akıllı birisi olduğumu kastetmiyorum. Zekâ katsayım normalin biraz üstündeydi belki, ama bununla övünmüyorum. İki kez coğrafyadan bir kez de tarihten kaldım. Hiç kimse beni Einstein’la karıştıramaz. Yalnızca… başkalarının etkilenmediği onlarca karmaşayı ve gizemi hissediyordum; kat kat bir pastanın her biri daha şaşırtıcı olan katlarına benzer o güzelliği. Size bunu ancak bir din adamı gibi konuşarak açıklayabilirim, ama ben küçüklüğümden beri, tuhaf ve belki de anlayışsız olmasına karşın, böylesine büyük bir mucizeyi yaratan Tanrı’ya hizmet etmek istiyordum.”

Kathleen, dini bir görevin, şimdiye dek böylesine alışılmadık sözcüklerle açıklandığını hiç duymamış ve bir rahibin Tanrı'yı "tuhaf" olarak tanımlamasını duymaktan ötürü gerçekten de çok şaşırmıştı.

Tom başını pencereden çevirdiği sırada, bakışları karşılaştı. Duman grisi gözler donuklaşmıştı; sanki sisten hayaletler camdan içeriye girmiş ve onları yakalamış gibi. Ama sonra, masanın üstündeki mumun alevi titreştiğinde, hafifçe parlayan ışık bu donukluğu aldı ve Kathleen kendisini etkilemiş olan o eski sıcaklığı ve güzel hüznü bu gözlerde yeniden gördü.

"Ben Kathleen'den daha az filozof birisiyim," dedi Nolly, "ve benim asıl merak ettiğim şey, çeyreklikle yaptığınız numaraları nereden öğrendiğiniz. Siz hem bir rahip, hem bir polis… ve hem de amatör bir sihirbaz olmayı nasıl başardınız?"

"Şey… bir zamanlar bir sihirbaz vardı…"

Tom masanın üstünde, kendisinin önünde duran, neredeyse bitirilmiş martiniyi işaret etti. Kadehin incecik kenarının üzerinde, orada öylece dengeli bir biçimde, düşmesi olanaksız görünen bir çeyreklik duruyordu.

"… kendine Fantastik Firavun Kral Obadiah derdi. Gece kulüplerinde sahneye çıkarak, tüm ülkeyi dolaşırdı…"

Çeyrekliği kadehten alan Tom, bunu sağ avcuna koyup elini yumruk yaptıktan hemen sonra parmaklarını açtığında, avcu boştu.

"… ve nereye gitse, sahne çalışmaları arasında, bakım evlerinde, sağırlar okullarında ücretsiz gösteriler yapardı…"

Çeyrekliğin yumruk halindeki bir elden diğerine geçmesi olanaksızsa da, Kathleen'le Nolly büyük bir dikkatle, Tom'un o da yumruk halinde olan sol eline bakmaya başladılar.

"… ve bu iyi kalpli Firavun, her yıl birkaç kez ne zaman buraya, San Francisco'ya gelse, oğlanları eğlendirmek için St. Anselmo'ya uğrardı…"

Tom sol elini açmak yerine, sağ eliyle martini kadehini kaldırdı; madeni para kadehin altında, masanın üstünde duruyordu.

"… ve bana birkaç basit numara öğretmesi için, ben de onu ikna ettim."

Tom en sonunda avcunu yukarı doğru tuttuğu sol elini açtığında, bunun içinde iki on sentlik ve bir beş sentlik üç madeni para vardı.

"Basitmiş, aman ne de basit ya," dedi Nolly.

Tom gülümsedi. "Uzun yıllar pratik yaptım tabii."

Avcunu kapattıktan sonra, bir bilek hareketiyle, bunları ürkerek geri çekilen Nolly'ye doğru fırlattı. Ama üç madeni paranın bir tanesi bile ne Nolly'ye çarpmış ne havada kaybolmuştu… ve eli de boştu.

Kathleen, Tom'un kadehini masaya, çeyrekliğin üstüne geri koyduğuna dikkat etmemişti. Tom martininin geri kalanını bitirmek için kadehini kaldırdığında, daha önce çeyrekliğin bulunduğu yerde şimdi iki onluk ve bir beşlik duruyordu.

Uzun bir süre bunlara bakıp duran Kathleen, "Ben hiçbir polisiye roman yazarının aynı zamanda sihirbaz olan bir rahip dedektifle ilgili bir dizi kitap yazdığını sanmıyorum," dedi.

Kendi kadehini kaldıran Nolly, sanki paraların kaybolması onun da efsunculuk gücüne sahip olduğunu kanıtlarmış gibi, kadehini Tom'un kadehinin durduğu yere, masa örtüsünün o kısmına doğru gösterişli bir şekilde uzattıktan sonra, "Bu sihirli karışımdan birer kadeh daha ısmarlayalım mı, ne dersiniz?" diye sordu.

Herkes aynı fikre katılınca, garsonları ara sıcak olarak Nolly'ye pavurya, Kathleen'e karides ve Tom'a da kalamar getirdiğinde, martini siparişini verdiler.

İkinci içkiler geldiği sırada, "Biliyor musunuz," dedi Tom, "buna inanmak zor, ama martininin adını duymayan bazı yerler var."

Nolly ürpermiş gibi bir hareket yaptı. "Oregon'un yaban yerleri. O eyalet uygarlaşmadan, oraya gitmeye hiç niyetim yok."

"Ama yalnızca Oregon'da değil, San Francisco'da bile böyle bazı yerler var."

"Bu kasıp kavurucu yerlerden Tanrı bizi uzak tutsun," dedi Nolly.

Üçü de kadeh tokuşturdular.

Bölüm 68

YAĞLANMASI gereken pencere kolu gıcırdamış, ama kanatlı pencere dışa doğru, galerinin arkasındaki geçide açılmıştı.

Duvarın üst kısmında parlak alarm bağlantıları olmasına karşın, sistemin son zamanlarda çalışmadığı belliydi.

Pencere çerçevesinin alt kısmı, tuvaletin zemininden yaklaşık bir buçuk metre yukarıdaydı. Junior iki eliyle kendini buraya kaldırdı.

Açık pencerenin cam kanatları binanın dış duvarına dümdüz dayanmadıklarından, görüşü engelleniyordu. Tam ortasında galerinin yer aldığı bloğun tüm uzunluğunu görebilmesi için, çerçevenin alt kısmından sarkarak ileriye doğru uzanmak zorundaydı.

Yoğun sis, zaman ve yer kavramını saptırmıştı. Bloğun her iki yanının ana caddelerle kesiştiği puslu ışıkta zar zor belli oluyorsa da arada kalan geçit yeterince aydınlık değildi. Çıplak ampulleri düz gölgeliklerin altına takılmış ya da telle tutturulmuş olan birkaç güvenlik lambası, geçitte bazı işyerlerinin dağıtım girişleri olduğunun bir işaretiydi, ama yoğun beyaz kümeler bu lambaları da örttüğü için, etraf yalnızca gaz lambalarıyla aydınlanıyormuş gibiydi.

Boğucu sis kenti sadece istila etmekle kalmamış, onu sessizleştirmişti ve geçit de şaşırtıcı bir hareketsizliğe bürünmüştü.

Gece olduğu için, işyerlerinin çoğu kapalıydı ve Junior'ın anlayabildiği kadarıyla, bloğun önünde park etmiş ne bir dağıtım kamyonu ne başka bir araç vardı.

Sabrından çok tuvalet gereksinimi olan birisinin çok geçmeden kilitli kapıyı tıklatacağını bilen Junior, pencereden aşağıya indi.

İşe gitmek için şık giyimli olan, ama kendi cenazesi için fazla giyimli görünen ve duvarın önüne yığılıp kalmış olan Neddy'nin başı önüne, çenesi göğsünün üstüne düşmüş, sanki yerdeki karoların üstünde piyano çalmaya çalışıyormuş gibi duran solgun elleri de iki yanına açılmıştı.

Junior müzisyeni tuvaletle lavabonun arasından sürükleyerek çekmeye başladı.

Ardından, "Sıska, uçuk benizli, hanım evladı," diye tısladı; Neddy'ye hâlâ öylesine kızgındı ki, piyanist ölmüş olmasına karşın, onun kafasını

kuburun içine tıkmak ve cesedinin üzerinde tepinmek istiyordu. Sonra da tepine tepine tüm bedenini kubura tıkmak ve üzerine sifonu çekmek.

Öfkenin Güzelliği: Kızgınlığınızı Kanalize Edin ve Galip Gelin adlı eserinde, olağanüstü şiirsel bir dil kullanan Zedd, öfkenin yararlı olabilmesi için bunun kanalize edilmesi gerektiğini açıklar. Zaten eğer Junior bir müzisyenin lağımdan geri çıkarılması için kanalizasyon şirketine telefon etmek zorunda kalsa, durum daha da kötüleşecekti.

Bu düşünce onu güldürmüş, ama ne yazık ki tiz perdeden ve titrek çıkan kahkahasından yine kendisi korkmuştu.

O güzel öfkesini kanalize ettikten sonra, cesedi pencerenin kenarına kaldırarak, onu baş aşağı şekilde geçide itekledi ve ceset, bunu neredeyse yutar gibi ses çıkaran sisin içinde kayboldu.

Ardından, ölü adamın arkasından pencereden çıkan Junior, onun üzerine basmadan geçide atlamayı başardı.

Geçidin duvarlarında ne soru soran bir ses ne de suçlayıcı bir bağırış yankılanıyordu.

Büyükkent gecesinin bu puslu anında, kısa bir süre için bir kadavrayla birlikteydi.

Başka bir cesedin sürüklenmesi gerekirdi; ama yaklaşık l.75 boyunda olan Neddy, ancak bir francala ağırlığındaydı. Junior onu yerden kaldırdı ve itfaiyecilerin yangın kazazedelerini taşırken yaptıkları gibi, bir omzunun üstüne attı.

Yakınlarda bir sürü damperli çöp kamyonu vardı; sisle yoğrulan karanlıkta yalnızca siyah dikdörtgenler şeklinde, düşsel cisimler gibi görünen bu kamyonların her birisi, müzisyenin cesedine uygun uğursuz mezarlık sandukalarına benziyordu. Ama can sıkıcı sorun şuydu: Kendisine sondan bir önceki dinlenme yeri olarak hizmet verecek olan çöplükte bulunması gereken Neddy, henüz boşaltılmayan çöp kamyonunun içinde bulunabilirdi. Ve eğer cesedi bu kamyonda bulunursa, bunun galeri tarafından kullanılan herhangi bir çöp bidonuna da bir o kadar yakın olduğu ortaya çıkardı. Az bir olasılık da olsa, Neddy'yle Greenbaum'un sanat sosisi fabrikası arasında bağlantı kuran polisler, aynı zamanda bu cinayetle kendisinin arasında da bir bağlantı kurabilirlerdi.

Bir maymun gibi öne eğik bir halde yürümeye başlayan Junior, sırtladığı müzisyeni geçidin kuzeyine doğru götürdü. Daha önce parke taşıyla döşeli olan kaldırım asfaltla kaplanmıştı, ama asfaltın bazı yerleri çatlayarak çökmüş ve yoğun sisin nemiyle şimdi kayganlaşan kaldırımın

yüzeyi daha da tehlikeli bir durum almıştı. Sürekli olarak tökezleyen ve kayan Junior, dengesini bozmamak ve bu işte galip gelmek için öfkesini kanalize ederek, galeriden yeterince uzak bir yerde bir çöp kamyonu buldu.

Üst kısmı göz hizası yüksekliğinde olan ve ezik, paslı kasası çöp yoğunluğu nedeniyle su damlacıkları içinde kalan çift kapaklı kamyon, geçitteki bazı kamyonlardan daha büyüktü ve her iki kapağı da yukarıya kalkıktı.

Müzisyene karşı öfkelenmekte haklı olduğunu düşünen Junior, ne bir merasim ne de bir dua hak eden ölü müzisyeni çöp kamyonunun kapaklarına doğru kaldırdı. Ama bu bir felaket anı olmuş ve London Fog yağmurluğun gevşek yassı kemeri sol koluna dolanmıştı. Bunu fark edince, sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından cılız bir korku çığlığı atarak, çılgınca salladığı kolunu kemerden kurtardıktan sonra, cesedi kamyonun içine bıraktı.

İçeriye düşen cesedin çıkardığı sese bakılırsa, çöp kamyonunun kasası yarı yarıya değilse bile, epeyce doluydu. Kasa tam olarak dolana dek, Neddy'nin bulunamayacağı anlamına gelirdi bu ve hatta belki de aç farelerin gözlerinden başka gözler onu görmezdi.

Kaçak tren gibi hareket et sen, hareket et, ölü rahibeleri veya en azından ölü bir müzisyeni arkanda bırak.

Junior iki kanadı da açık olan pencereden erkekler tuvaletine girdi. Hâlâ büyük bir öfke içindeydi. Dışarıdaki sisin bir kısmı daha içeriye süzülürken, pencerenin kanatlarını hızla kapattı.

Yediği zorunlu yiyeceklerle içtiği kâfurlu ishal ilacı bağırsaklarını tıpkı savaşta olan cesur bir şövalyeninki gibi sağlam bir halde tutuyorsa da, tedbiri elden bırakmamak için, tuvaletin sifonunu çekti.

Lavabonun üstündeki aynaya bakmaya cesaret ettiğinde, bitkin bir yüz ve çökük gözler göreceğini umuyordu, ama acımasız deneyimi sayesinde böyle izlerden eser bile kalmamıştı. Çabucak saçlarını taradı. Gerçekten de öylesine yakışıklı görünüyordu ki, galeri salonuna geri döndüğünde, kadınlar her zaman olduğu gibi özlemli bakışlarıyla onu kucaklayacaklardı.

Mümkün olduğunca dikkatli bir biçimde giysilerini inceledi. Umduğundan daha iyi ütülendikleri için, hiçbirinin üzerinde belirgin bir ıslaklık yoktu.

Sonra çılgınca ellerini yıkadı. Ve güvende olmak için yine ilaçlarını içti. Bir sarı kapsül, bir de mavi.

Ardından, tuvaletin zeminini çabucak araştırdı. Müzisyen arkasında hiçbir şey bırakmamıştı, ne kopuk bir düğme ne de yakasındaki gülden düşen kırmızı birkaç taç yaprak.

Kapının kilidini açan Junior, koridorun boş olduğunu gördü.

Galerinin her iki salonunda da resepsiyon hızla sürüyordu. Kültür yoksunu lejyonerler, ikram edilen ordövrleri beğenmelerinin dışında her açıdan zevksiz olan onlarca insan, sıradan şampanyaları içip aptalca fikirler belirterek, sanat hakkında gürültülü konuşmalar yapıyorlardı.

Bu insanlarla bu sergiden artık usanmış olan Junior, neredeyse o sinirsel şiddetli kan kusma krizine kapılmayı isteyecek bir haldeydi. Böyle bir durumda acı çekecek olsa bile, herkesin ısrarlı beğenisini toplayan tabloları, fışkıran kusmuğuyla berbat etmek hoşuna gidecekti; doğal eleştirinin en etkini olurdu bu.

Ana salondan ön kapıya doğru giderken, Celestina White'in çevresinin, onun eserlerine hayran kalan odun kafalılarla, geveze budalalarla, heyecanlı ahmaklarla, avanaklarla, dangalaklarla, andavallılarla, alıklarla ve akılsızlarla dolu olduğunu gördü. Eğer eline fırsat geçse, Celestina'nın sözde sanat denen yeteneğinden çok kendisinden yararlanmasını iyi bilirdi o.

Galerinin önündeki cadde, aynen arkasındaki geçit gibi sisle kaplıydı. Buradan geçen arabaların farları, etrafı tıpkı okyanusun dibinde batık gemi arayan denizaltıların ışıkları gibi tarıyordu.

Gerektiğinde hemen kullanabilmesi için, Mercedes'ini yakınlarda bir restoranın önündeki kaldırımın kenarına park etmiş ve oranın park görevlisine de, arabaya göz kulak olsun diye biraz bahşiş vermişti. Eğer Celestina eve yaya olarak giderse, arabayı burada bırakıp onu izleyebilecekti.

Galerinin önünü Mercedes'in direksiyonu arkasından gözetim altına almak niyetinde olduğu için, arabaya doğru yürürken saate bakmak istedi. Ama bileği boştu, Rolex'i kolunda değildi.

Arabasına kısa bir mesafe kalmasına karşın, olduğu yere sanki mıhlanmış gibi durdu.

Kol saatinin altın kaplama kordonu bir emniyet klipsiyle kapanıyor ve klips açıldığında saat koldan rahatça çıkarılabiliyordu. Junior klipsin ne zaman açıldığını hemen anladı; Neddy'nin giydiği yağmurluğun kemeri kendisinin koluna dolandığında olmuştu bu. Ceset çöp kamyonunun içine yuvarlandığı sırada, saat de onunla birlikte oraya düşmüştü.

Rolex çok pahalı bir saat olmasına karşın, Junior bunun maddi değerine aldırmıyordu bile. Bir kolunu boydan boya dolduracak kadar çok Rolex satın alabilir ve bunların tümünü bileğinden omzuna dek takabilirdi.

Saatin kristali üzerinde belirgin bir parmak izi bırakma olasılığı pek yoktu. Ve kordon da polisin bir iz bulamayacağı kadar fazla dolgundu. Ama saatin arkasındaki kapakta onu suçlu gösterebilecek anı sözcükleri vardı: Eeni'ye *Sevgilerle* Tammy Bean.

'65 Noel'inden '66 Şubat'ına dek birlikte olduğu borsa analizcisi ve simsarı, kedi maması yiyen kedigiller düşkünü fetişist Tammy, Junior'ın ona verdiği tüm ticari komisyonların ve mükemmel seksin karşılığında bu saati armağan etmişti.

Junior o kaltağın neredeyse iki yıl sonra onu mahvetmek için kendisinin yaşantısına geri dönmesine şaşırmıştı. Zedd şimdiki zamanın geçmişle gelecek arasında kalan bir an olduğunu ve bunun aslında bize ya geçmişte ya da gelecekte yaşama şeklinde sadece iki seçenek bıraktığını söyler; sona eren ve artık biten geçmiş, bizim tümüyle gelecekte yaşamayıp geçmişte yaşamakta ısrar etmemizin dışında, böyle sonuçlar yaratmaz. Junior daima gelecekte yaşamaya çabalayan birisiydi ve bu çabasında başarılı olduğuna da inanıyordu, ama Zedd'in bu felsefesini etkin biçimde uygulayacak kadar tam öğrenmediği belliydi; çünkü geçmiş peşini bırakmıyordu. Tammy Bean'i yalnızca terk etmenin yeterli olmadığını düşündü öfkeyle; böyle yapmak yerine onu boğması gerektiğini, evet, onu boğması, cesedini arabayla Oregon'a götürüp yangın kulesinden aşağıya itmesi, alaşımlı şamdanla kafasını parçalaması ve altın Rolex'i ağzına tıkıştırıp o kaltağı Quarry Gölü'nün dibine yollaması gerekirdi.

Gerçi o zaman gelecekte yaşamayı şimdiki gibi böylesine mükemmel bir şekilde sürdüremezdi, ama çılgın öfkesini yenemiyordu bir türlü.

Saat belki de cesetle birlikte bulunmazdı. Belki çöplerin arasına yerleşir ve iki bin yıl sonra arkeologlar çöplüğü kazdıklarında bulunurdu.

Belkiler bebekler içindir, der Zedd bize, Şimdi Harekete Geçin, Sonra Düşünün: İçgüdülerinize Güvenmeyi Öğrenme adlı kitabında.

Bartholomew'u öldürdükten sonra Tammy Bean'i de vurabilirdi; şafaktan önce, polisler onun izini sürmeden önce yapabilirdi bunu ve böylece o kaltak da onlara "Eenie"yi tanımlayamazdı. Veya geçide dönüp çöp kamyonunun içine tırmanır ve Rolex'i oradan alabilirdi.

Sis sanki felç oluşturan bir gazmış gibi, Junior kıpırdamadan kaldırımda durdu. O çöp kamyonuna tırmanmayı ve onun içine girmeyi gerçekten de

hiç istemiyordu.

Her zaman olduğu gibi kendine karşı acımasız bir dürüstlük göstererek, Tammy'yi öldürmenin bir çözüm sağlamayacağına karar verdi. Tammy, Junior'ın olağanüstü sevişmelerinin en vıcık vıcık detaylarını kız arkadaşlarıyla nasıl kesinlikle paylaştıysa, diğer arkadaşlarıyla iş arkadaşlarına da Rolex'ten söz etmiş olabilirdi. Kedici kadınla birlikte olduğu iki ay boyunca, başkaları onun kendisine Eenie dediğini biliyor olmalıydı. Tammy'le birlikte onun tüm arkadaşlarını ve iş arkadaşlarını da öldüremezdi ki; böyle yapıp polisi yanıltmak için en azından uygun zamanı yoktu.

Arabasının bagajındaki acil yardım kitinde bir el feneri vardı. Bunu oradan aldıktan sonra, park görevlisine biraz daha bahşiş verdi.

Ardından, yine geçide geldi. Ama bu kez hödüklerle dolu galerinin içinden geçmeden. Bloğun çevresinde kısa bir yürüyüş yaparak.

Eğer Rolex'i bulamaz ve resepsiyon sona ermeden arabasına geri dönemezse, kendisini Bartholomew'a götürecek olan Celestina'yı izleme şansını yitirirdi.

Uzaklarda bir troleybüsün çanı çaldı. Boğucu siste bile sert ve belirgin bir şekilde duyulmuştu.

Bu ses ona Naomi'nin bir gece izlemek istediği, Kara Veba devrinde yaşanan bir aşk öyküsüyle ilgili eski bir filmin bir sahnesini anımsatmıştı; Ortaçağ Londrası'nın ya da Parisi'nin sokaklarında bir at arabası dolaşıyor ve sürücü bir çan çalarak, "Ölülerinizi dışarı çıkarın, ölülerinizi dışarı çıkarın!" diye bağırıyordu. Eğer çağdaş San Francisco'nun da böylesine uygun bir servis aracı olsaydı, Neddy Gnathic'i çöp kamyonuna fırlatması gerekmezdi zaten.

Islak parke taşları ve bozuk asfalt. Acele et, acele et. Galerinin ışığı yanan erkekler tuvaleti penceresinin önünden geç.

Junior bir sürü çöp kamyonunun arasında doğru olanı bulamayabileceğinden ötürü kaygılanıyordu. Ama karanlık ve sis önceki durumunu aynen korursa, yolunu daha iyi bulacağını düşünerek el fenerini yakmamış ve gerçekten de düşündüğü gibi olunca, o kamyonu hemen fark etmişti.

El fenerini kemerinin altına sıkıştırdıktan sonra, iki eliyle kamyonun kasasına tutundu. Metal kasa pütürlü, soğuk ve ıslaktı.

Tıpkı batonunu zarif hareketlerle kullanan bir orkestra şefi gibi, iyi bir marangoz da çekicini doğru bir biçimde kullanabilirdi. Trafiği idare eden

bir polis, işini sürdürürken kabaca bale yapıyor olabilirdi. Ama erkeklerin ve kadınların atletik bir kıvraklık ve zarafet uygulayarak görsel şiirselliğe dönüştürebilecekleri mütevazı işler arasında güzellikten en az yoksun olanı, bir çöp kamyonuna tırmanmaktı.

Kendisini yukarıya doğru kaldıran Junior, iki ayağının üstüne düşmeye dikkat ederek, kasanın kenarından derin kamyonun içine atladı. Ama hızla hareket ettiği için, omzunu kasaya çarpmış, dizlerinin üstüne düştükten sonra da çöplerin üzerine yüzüstü kapaklanmıştı.

Sanki çöp kamyonunun çanı varmış ve vücudu bunun çıngırağını harekete geçirmiş gibi bir çığlık attı Junior; uygunsuz biçimde çalan bir kilise çanının yüksek yankısına benzer, sisle kaplı geçitteki binaların duvarlarında yankılanıp duran bir çığlıktı bu.

Çöplerin üstünde hareketsiz yatarken, bu gürültülü gongun sonunda geçide insanların doluşup doluşmadığını duymak için, sessizliğin geri gelmesini bekledi.

Kamyonda iğrenç kokuların olmaması, organik atıklarla dolu bir çöplükte olmadığının kanıtıydı. Karanlıkta, yalnızca duyularıyla sezinleyerek, neredeyse her şeyin plastik çöp torbalarının içinde olduğuna ve bu torbaların hayli yumuşak atıklar, belki de kâğıt süprüntüler içerdiğine karar verdi. Ama sağ tarafında, kâğıt dolu bir torbadan daha sert bir cisim, bir kemik yığını vardı. Kafatası takırdatan gong sesi bittikten sonra, daha net düşündüğü sırada, sağ yanağına dayanan nahoş, hafif ılık, nemli bir şey hissetti.

Eğer bu kemik yığını Neddy'yse, hafif ılık o nemli şey de boğularak ölen adamın dışarıya sarkan dili olmalıydı.

İğrenerek tıslayan Junior, bu şey her neyse ondan geri çekildikten sonra, kemerindeki el fenerini çıkarıp, geçitten herhangi bir ses geliyor mu diye, dikkatle etrafı dinledi. Ne bir gürültü vardı ne de bir ayak sesi. Yalnızca uzaktan geçen arabaların sesleriydi duyulan, ama bunlar da öylesine boğuktular ki, tıpkı yiyecek arayan hayvanların gözdağı veren homurtularını, ya da puslu kentte sinsice dolaşan sürgün hainlerin iniltilerini andırıyorlardı.

Junior en sonunda el fenerini yaktı ve ışığı, yaşamı boyu hiç böylesine huzurlu ve sessiz olmayan Neddy'ye doğru tuttu; sırtüstü yatan Neddy'nin başı sağa dönmüş ve şişik dili edepsizce dışarı sarkmıştı.

Junior ölünün yaladığı yanağını elinin biriyle iyice sildikten sonra, bu elini bir kez de müzisyenin yağmurluğuyla temizledi.

Çift doz kusma önleyici almış olmasına seviniyordu. Sabır taşıran bunca olaya karşın, midesi bir banka kasası kadar sağlamdı.

Neddy’nin yüzü daha önce olduğu gibi solgun değildi şimdi. Cildi hafif grimsi belki de mavimsi bir tonla koyulmuştu.

Rolex. Koskoca kasadaki çöplerin çoğu torbalanmış olduğu için, saati bulmak korktuğundan daha kolay olacaktı.

Tamam öyleyse.

Pekâlâ.

Harekete geçmesi, araştırmaya başlaması ve bu kahrolası çöplükten çıkması gerekliydi, ama müzisyene bakıp durmaktan kendini alamıyordu. Adamın ölü ve iğrenç olması bir yana, eğer bu cesetle yakalanırsa, bunun anlamı gaz odasına giden bir bilet demekti… ama bu kadavrayla ilgili bir şey sinirlerini bozmuştu.

İlk kez bir ölü görmüyordu ki aslında. Son birkaç yıldır, ölüler konusunda bir cenaze kaldırıcısı kadar rahat davranmaktaydı. Bir pastacı için pastalar ne ifade ediyorsa, ölüler de kendisi için aynı şeyi ifade ediyordu. Ama kalbi kaburga kemiklerinin altında çılgınca çarpıyor ve ensesinden aşağıya buz gibi bir korkunun yayıldığını hissediyordu.

Havada daireler çizerek dönen bir akbaba gibi sapkın bir halde, dikkatini piyanistin sağ eline yöneltti. Avcu aşağıda olan sol el açıktı. Ama avucu yukarıda olan sağ el yarı kapalıydı.

Junior ölü adamın kapalı olan eline doğru uzandı, yine de buna dokunacak cesareti yoktu. Kaskatı kesilen parmakları açtığında, bu elin içinde bir çeyreklik bulacağından korkuyordu.

“Saçma. İmkânsız.”

“Ama ya eğer öyleyse?”

“O zaman bakma. Odaklan. Rolex’e odaklan.”

Junior, Rolex’e odaklanmak yerine, el fenerinin aydınlattığı ele odaklandı: Dört uzun, ince, bembeyaz parmak avuca doğru eğik; başparmak ise, sanki Neddy otostop yaparak çöp kamyonundan çıkmayı, ölümden kurtulmayı ve Nob Hill’in kokteyl salonundaki piyanosuna geri dönmeyi umuyormuş gibi, dimdik havaya kalkık.

Odaklan. Korkunun öfkeyi bastırmasına izin verme.

Öfkenin güzelliğini anımsa. Öfkeyi kanalize et ve galip gel. Şimdi harekete geç, sonra düşün.

Aniden çılgınca harekete geçen Junior, Ölü adamın kapalı elini yakaladıktan sonra, bir hamlede onun parmaklarını açıp avcuna baktı…

ama orada çeyreklik bulamamıştı. Ne iki onlukla bir beşlik ve ne de beş beşlik vardı. Neddy'nin avcunda hiçbir şey yoktu. Sıfıra sıfır.

Neredeyse kendi kendine gülecekti, ama sonra, Neddy Gnathic'i erkekler tuvaletinin kuburuna tıkmayı düşündüğü zamanki o şaşırtıcı kahkahasının kendisini nasıl korkutmuş olduğunu anımsayınca, dilini dişlerinin arasında kanatacak kadar sıkarak, ağzından bir daha böyle duygusuz ve mutsuz bir ses kaçırmamaya çalıştı.

Rolex.

Saatin hâlâ yağmurluğun kemerine ya da kol bantlarından birine takılı olabileceğini düşünerek, ilk önce ölü adamın üstünü aradı. Ama hiç şansı yoktu.

Neddy'yi yana döndürdükten sonra, onun altına baktı; saati orada da bulamayınca, müzisyeni sırtüstü yere yatırdı.

İşte şimdi burada bir şey olmuştu; kapalı elde bir çeyreklik olabileceği düşüncesinden de kötü bir şeydi bu: Junior çöp torbalarının arasında saati ararken, Neddy'nin gözleri onu izliyormuş gibi görünüyordu.

Ona bakıp durur gibi görünen, cansız bakışlı bu gözlerdeki hareketlerin, kendisi çöpleri araştırırken onunla birlikte hareket eden ışığın yansıması olduğunu biliyordu aslında. Mantıksız davrandığını da biliyordu, yine de cesede arkasını dönmek istemiyordu. Araştırmasının tam ortasında, sürekli olarak aniden başını kaldırıyor, dikkatini Neddy'de yoğunlaştırıyor ve göz ucuyla emin olduğu kadarıyla, kendisini izleyen o ölü bakışları gördüğünü sanıyordu.

Ardından, geçitte kamyona doğru yaklaşan ayak sesleri duyar gibi oldu.

Işığı kapattıktan sonra, karanlıkta hareketsiz durabilmek için kasaya yaslandı, çünkü ayakları sisten ötürü nemlenmiş olan çöp torbalarının kaygan dış yüzeylerine gömülüydü.

Eğer ayak sesleri olsaydı bile, Junior bunları dinlemek için donup kaldığında, sesler şimdi kaybolmuştu. Kalbinin hızla çarpmasına karşın, herhangi bir sesi duyabilirdi. Ama yoğun sis geçitte duyulabilecek her türlü sesi etkin bir biçimde boğmuş gibiydi.

Kasaya yaslanmış bir halde, başı yana eğik, açık ağzından sessizce soluyarak orada öylece durdukça, kamyona yaklaşan bir adamın ayak seslerini duymuş olduğuna daha çok inanıyordu artık. Gerçekten de buna öylesine inanıyordu ki, çöp kamyonunun tam dışında duran, onun da başı yana eğik olan ve açık ağzından soluyan, kendisi onu nasıl dinliyorsa o da onu öyle dinleyen birisinin varlığından kesinlikle emindi.

Ya eğer…

Hayır. Kendi kendini ya eğerlerle paniğe kaptırmayacaktı.

“Evet, ama ya eğer…“

Belkiler bebekler içindi, ama Caesar Zedd, Junior’ın ya eğerleri belkiler kadar kolayca aklından uzaklaştırabileceği bir derin düşünce geliştirmeyi başaramamıştı. Daha önce pırıl pırıl günışığında başka bir geçitte onun peşine düşmüş olan Thomas Vanadium’un inatçı, egoist, açgözlü, iğrenç, acımasız, psikopat, kötü niyetli ruhu ya eğer şimdi onu gecenin en hayalet canlısı saatlerinde bu geçitte izlediyse, ya eğer o ruh şu anda tam kamyonun dışında duruyorsa, ya eğer bu kamyonun yukarıya kalkık kapaklarını kapatıp onları sürgülerse, ya eğer kendisi burada Neddy Gnathic’in boğulmuş cesediyle birlikte kapana kısılı kalırsa, ya eğer el fenerini yine yakmak istediğinde çalışmazsa ve ya eğer bu kör karanlıkta Neddy’nin “Özel bir parça çalınmasını arzu eden bir konuğumuz var mı aranızda?” dediğini duyarsa, o zaman ne olurdu acaba?

Bölüm 69

GÖKYÜZÜ sabah kırmızı, gemiciler kaygılı; gökyüzü akşam kırmızı, gemiciler sevinçli.

Bu Ocak gecesinin alacakaranlığında, Newport Beach'ten ayrılan Maria Elena Gonzalez kıyı şeridi boyunca araba sürdüğü sırada, batı kesimi taze kirazların, üst kesimi kan portakallarının ve doğu kesimi koyu mor üzüm salkımlarının renk karışımıyla tıpkı bir meyveli pançı andıran gökyüzünü kutlamak için, tüm gemiciler şimdi rom şişelerine uzanıyor olmalıydılar.

Gemiciler arasında kutlama isteği uyandıran bu görüntü, Agnes'la birlikte arka koltukta oturan Barty için ne yazık ki yoktu. Küçük oğlan ne koyu kırmızı gökyüzünün bu boyalı yüzünü okyanusun aynasında nasıl incelediğini ne bu yakıcı kırmızılığın dalgaların üstünde nasıl parladığını ne de gecenin peçesinin gökyüzünü nasıl yavaşça tevazuuyla kapladığını görebiliyordu.

Agnes günbatımını gözlerinden yoksun oğluna anlatmayı düşünmüştü, ama duraksaması ardından isteksizliğe dönüşmüş ve yıldızlar gökyüzünde görünene dek, günün bu son harika görüntüsüyle ilgili bir tek sözcük bile söylememişti. İlk önce kaygılandığı şey, yapacağı tanımlamanın gerçeği tam olarak yansıtamayabileceği ve kullanacağı uygunsuz sözcüklerin Barty'nin anımsadığı günbatımlarını köreltebileceğiydi. Ama daha da önemlisi, bu tanımlamanın sonucunda, oğlunun tüm yitirdiklerini yeniden anımsayacak olmasıydı.

Son on gün, Agnes'in yaşamındaki en zor günlerdi, Joey'in ölümünü izleyen günlerden bile daha zor. O zaman, bir eşi, nazik bir sevgiliyi ve en iyi arkadaşını bir anda yitirmesine karşın, yeni doğan oğluyla onun geleceği ve kendisinin azalmayan inancı vardı. Bu gelecek bir dereceye kadar karanlıksa da, değerli oğluna hâlâ sahipti; biraz azalmasına ve kendisine eskisi kadar huzur vermemesine karşın, inancını da koruyordu.

Barty'nin Hoag Presbyterian Hastanesi'nden taburcu olması bir enfeksiyon nedeniyle gecikmiş ve ardından, Newport'taki bir rehabilitasyon hastanesinde üç gün geçirmişti. Yitirdiği görme duyusuna ne çaba gerektiren bir egzersizle ne de bir terapiyle tekrar kavuşamayacağı için,

rehabilitasyon hastanesinde ona bu yeni karanlık dünyasında kendi kendini nasıl yönlendireceği gösterilmişti.

Üç yaşında sıradan bir çocuk, kör bastonu kullanmak için yaşça çok küçüktür, ama Barty sıradan bir çocuk değildi. Ve zaten böylesine küçük bir çocuğa göre uygun bir baston olmaması nedeniyle, Barty ilk önce bu işe altmış santim olarak kısaltılan bir yarda çubuğu kullanmakla başlamıştı. Hastanedeki son gününde de ona siyah uçlu beyaz normal bir baston vermişler ve Agnes bunu görüp onun ne anlama geldiğini fark ettiğinde gözleri yaşarmış, ilerideki zor görevi düşünerek yüreği sızlamıştı.

Üç yaş grubu çocuklarına Braille alfabesi öğrenmeleri henüz önerilmiyordu, ama bu durumda Barty'ye bir ayrıcalık yapılmıştı. Agnes onun bir iki derste sistemi özümseyerek bunu kullanmayı öğreneceğinden eminse de, Barty'ye bir dizi ders verilmesini ayarlamıştı. Ayrıca, yapay gözler ısmarlanmıştı. Bunlar yerlerine yerleştirilmeden önce, Barty üçüncü prova için, kısa bir süre sonra yine Newport Beach'e gidecekti. Bu gözler, genelde zannedildiği gibi cam değil, ameliyattan sonra gözkapaklarının arkasında kalan boşluklara uygun bir biçimde yerleştirilen ince plastik gözlerdi. Saydam yapay korneanın iç yüzeyindeki yapay iris elle ustaca boyanmış olacak ve göz protezinin hareketleri gözü hareket ettiren kasların göz zarına bağlanmasıyla sağlanacaktı.

Agnes kendisine gösterilmiş olan örnek yapay gözlerden hayli etkilenmesine karşın, Barty'nin çizgili zümrüt ve safir gözlerinin yeniden aynı güzellikte yaratılabileceğini hiç ummuyordu. Bunları boyayan ressamın sanatı olağanüstü olabilirdi, ama bu irisler insan eliyle boyanacaktı, Tanrı tarafından değil.

Yapay gözler henüz yerlerine yerleştirilmediği için, desteksiz olan göz kapaklarının kapattığı boş göz çukurlarıyla eve dönmekte olan Barty'nin taktığı güneş gözlüklerinin altında göz bağları vardı ve yanındaki koltuğa da bastonunu dayamıştı; bu haliyle, acı çeken çocuklarla ilgili Dickensvari bir oyundaki rolü için kostümlerini giymiş bir çocuğu andırıyordu.

Edom'la Jacob, Barty'nin eve dönüşüne hazırlık yapmak amacıyla, bir gün önce kendi arabalarıyla Bright Beach'e dönmüşler ve Agnes'ın arabasını kullanan Maria, araç yolunu izleyerek evi geçtikten ve bunun arkasına bitişik garaja arabayı park ettikten sonra, şimdi ikisi de arka verandanın merdivenlerinden aşağıya koşuşturup çimenliği geçerek onların yanına gelmişlerdi.

Jacob bavulları taşımak istiyordu; Edom da Barty'yi eve dek kucağında götüreceğini söyledi. Küçük oğlan ise oraya kendi kendine girmekte ısrarlıydı.

"Ama Barty," diye kaygılandı Edom, "burası karanlık."

"Gerçekten de öyle," dedi Barty. Ve bu sözlerini derin bir sessizlik izleyince, "Vay canına, söylediğimin komik olduğunu düşünmüştüm," diye ekledi.

Annesi, dayıları ve Maria onu yalnızca iki adım geriden izledikleri sırada, araç yolunda bastonunu kullanmadan yürüyen ve sağ ayağını beton zeminin sol ayağını da çimenlerin üstünde tutan Barty, bunu betonda aradığı belli olan bir çıkıntıya geldiğinde durduktan sonra, kuzeye doğru dönerek bir an düşündü ve ardından batıya doğru işaret etti: "Meşe ağacı orada."

"Evet, öyle," diye ona katıldı Agnes.

Kendisinin doksan derece solunda kalan büyük ağaç sayesinde, kırk beş derecelik kısımda kalan arka verandanın merdivenlerini bulabilmişti. Yürürken kullanmadığı bastonla orasını işaret etti. "Veranda o tarafta mı?"

"Mükemmel," diye yüreklendirdi onu Agnes.

Duraksamadan ve dikkatle yürüyen küçük oğlan, verandanın merdivenlerine doğru çimenlikte ilerlemeye başladı. Agnes'ın gözleri kapalı olarak yürüyebileceğinden çok daha düzgün bir çizgide yürüyordu.

Agnes'ın yanında giden Jacob, "Şimdi ne yapmamız gerekir?" diye sordu.

"Onu kendi haline bırakalım," dedi Agnes. "Onun Barty olmasını sağlayalım.'"

Kocaman ağacın yaygın siyah dalları altında, meltemle hışırdayarak onu sürekli olarak yüreklendiren yeşil yaprakların fısıltıları arasında kararlı ve azimli bir şekilde yürüyen Barty, Barty'ydi. Verandanın merdivenlerine yaklaştığını sezinlediği sırada, bastonunu ileriye doğru uzattı. İki adım sonra, bastonun ucu merdivenin en alt basamağına dokundu.

Mutfak kapısı açık ve içerisi aydınlıktı, ama burasını iki adımla kaçırmıştı. Evin arka duvarını eliyle yoklayarak, kapı kasasını ve ardından girişi buldu ve eşiği de bastonuyla araştırdıktan sonra, içeriye girdi.

Ardından, onu izledikleri sırada hayli gergin olduklarından ötürü hepsinin omuzları çöken ve boyunları kaskatı kesilen dört refakatçisine dönerek, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu.

Son iki günün büyük bir kısmını Barty'nin en sevdiği turtaları, pastaları ve kurabiyeleri pişirerek geçiren Jacob, yemek de hazırlamıştı. Maria'nın

kızları bu gece onun kız kardeşinin evinde oldukları için, kendisi akşam yemeğine kalıyordu. Edom onur konuğu olan Barty hariç herkese şarap ikram etti ve ona da bitki kökü şurubu; buna kutlama denemezse de, umut dolu normal bir aile ortamında bulunmak, Agnes'ın moralini yükseltmişti.

Akşam yemeği bittikten, bulaşıklar yıkandıktan ve Maria'yla dayılar gittikten sonra, Agnes'la Barty birlikte merdivenlerin alt kısmına geldiler. Agnes onun evin içinde kullanmak istemediği bastonunu taşıyor ve eğer tökezlerse onu tutabilsin diye, oğlunun arkasında duruyordu.

Bir eliyle tırabzanı tutan Barty, her birinde durup küçücük ayağıyla merdivenin halısını yokladığı ilk üç basamağı yavaş yavaş çıktı. Basamakların yüksekliğini anlamak için, sağ ayakkabısının burnuyla her basamağı kontrol ediyordu.

Merdiven çıkmayı bir matematik problemi olarak düşündüğü belliydi; basamaklara takılmamak için her bacak ve her ayak hareketini son derece uygun bir biçimde ayarlamaktaydı. Bir sonraki üç basamağı ilk üç basamaktan daha hızlı çıktı ve ardından kendine daha çok güvenerek, bacaklarını mekanik bir biçimde hareket ettirmeye başladı.

Hiç tökezlemeden üst kata çıkabilmesi için, küçük dâhi oğlunun aklında yarattığı üç boyutlu geometrik şekli Agnes da kendi aklında neredeyse oluşturabilmişti. Yüreği gurur, hayranlıkla karışık bir şaşkınlık ve üzüntüyle doldu.

Oğlunun karanlığa karşı gösterdiği bu zeki, gayretli ve yakınmasız yaklaşımı fark ettiği anda da, eve dönüş yolculuğunda ona o baş döndürücü güzellikteki günbatımını anlatmadığı için pişman oldu. Bu manzarayı tanımlayacak uygun sözcükler bulamasa bile, Barty onun anlattığı kadarıyla aklında bir tablo yaratabilirdi, çünkü yaratıcı yeteneklere sahip olduğu için, göremediği dünyayı aynı güzelliğiyle hayal ederek, bunu görmüş gibi olurdu.

Eve yeniden alışana dek, Agnes Barty'nin bir iki geceyi ebeveyn yatak odasında geçireceğini düşünmüş, ama Barty kendi yatağında uyumak istemişti.

Agnes onun gece tuvalet gereksinimi duyacağından ve yarı uykulu bir halde yanlış tarafa dönüp merdivenlere doğru giderek buradan aşağıya düşeceğinden korkuyordu. Barty'nin odasının kapısıyla koridordaki banyo arasında kalan yolu üç kez turladılar. Agnes burasını yüz kere daha turlar ve yine tatmin olmazdı, ama küçük oğlan, "Tamam, anladım artık," dedi.

Barty’nin hastanede yattığı sürede, Robert Heinlein’in genç erişkinler için yazdığı romanlarından onun ergin okurlar için yazdığı bilimkurgu romanlarına geçmişlerdi. Şimdi üstünde pijamalarıyla yatağına giren, gözlükleri etajerin üzerinde duran, ama göz bağlarını hâlâ çıkarmamış olan Barty, büyük bir dikkatle Çift Yıldız’ı dinliyordu.

Uykusunun gelip gelmediğini artık onun gözlerinden anlayamayan Agnes, okumanın ne zaman sona ereceğini Barty’nin söylemesini istemişti. Küçük oğlan tamam dediğinde, kırk yedi sayfasını okuyup ikinci bölümün sonuna gelmiş olduğu kitabı kapattı.

Ardından, iyi geceler dilemek ve onu öpmek için eğildi.

“Eğer senden bir şey istersem, bunu yapar mısın, Anne?”

“Tabii, tatlım. Ben senin her istediğini daima yapmaz mıyım?”

Barty üstündeki örtüleri bir kenara itip doğrularak, yatağın baş tarafındaki yastıklara dayandı. “Senin için zor bir şey olabilir bu, ama gerçekten de önemli.”

Yatağın kenarına oturan Agnes, Barty’nin elini tuttuktan sonra, onun ağzının o küçük tatlı kavisine baktı; daha önceleri konuştuklarında hep gözlerine bakardı aslında. “Söyle bakalım.”

“Sen benim durumuma üzülme. Tamam mı?”

Bu büyük sıkıntı sırasında, Agnes oğlunun korkunç, derin bir acıya düşmemesi için çok çaba göstermişti. Yine de, diğer birçok olayda olduğu gibi, küçük oğlan bu olayda da onun düşündüğünden daha gözlemci ve daha olgun davranmakta olduğunu kanıtlamaktaydı. Kendisinin ondan daha güçsüz davrandığını hisseden Agnes’ın yüreği burkuldu.

“Sen Turtacı Bayan’sın,” dedi Barty.

“Bir zamanlar öyleydim.”

“Yine öyle olacaksın. Ve Turtacı Bayan… asla üzülmez.”

“Bazen Turtacı Bayan bile üzülür.”

“Sen tıpkı Noel Baba gibi herkesi mutlu ediyorsun.”

Agnes, Barty’nin elini hafifçe sıktı, ama konuşamıyordu.

“Şimdi burada bana kitap okurken bile, hâlâ bunun etkisindesin. Yani üzülüyorsun demek istiyorum. Senin bu üzüntün öyküyü değiştiriyor ve onun güzelliğini bozuyor, çünkü ben senin ne kadar üzüldüğünü anlamamış gibi davranamam ki.”

Konuşmak için hayli çaba gösteren Agnes, “Affedersin, tatlım,” diyebilmeyi başarmış, ama üzüntüsü nedeniyle bozuk çıkan sesi kendisine bile bir yabancının sesi gibi gelmişti.

Bir sürelik sessizlikten sonra, “Sen bana daima inanırsın, öyle değil mi, Anne?” diye sordu Barty.

“Daima,” dedi Agnes, çünkü şimdiye dek ona asla yalan söylememişti.

“Şu anda benim yüzüme mi bakıyorsun?”

Aslında şimdi bakışlarını Barty’nin ağzından onun kendi elinde tuttuğu küçücük eline yöneltmişse de, “Evet,” diye güvence verdi.

“Ben üzgün görünüyor muyum, Anne?”

Agnes alışkanlıkla onun gözlerine baktı, çünkü bilimden yana olan kişiler gözlerin ifadeden yoksun oldukları konusunda ısrar etmelerine karşın, her şairin bildiği şeyi kendisi de biliyordu: Gizli kalbi görmek için, bilimci geçinenlerin bakmayı kabullenmedikleri yere bakmanız gerekir ilk önce. Ama beyaz göz bağları onun bakışlarını engelleyince, bu iki göz bağı sayesinde, oğlunun iç dünyasını ve aklından geçenleri ne kadar kolayca okuyabileceğini fark etti. Gözlerin o büyük kaybını da gizliyordu bunlar. Duygu kanıtlayıcı gözlerden yoksun olan Barty’yi bundan böyle daha iyi anlayabilmesi için, onun körlükten ötürü değişen vücut diliyle ses nüanslarına dikkat etmesi ve bunları yorumlamayı çok iyi bir şekilde öğrenmesi gerekiyor du, çünkü ileride kullanılacak olan elle boyanmış plastik yapay gözler, küçük oğlanın iç dünyasını asla yansıtamayacaklardı.

“Ben üzgün görünüyor muyum?” diye yineledi Barty.

Şantung kumaşın yumuşattığı lamba ışığı bile Agnes’a çok parlak geldiği için, bunu kapattıktan sonra, “Yana kay,” dedi oğluna.

Barty yatakta annesine yer açtı.

Ayakkabılarını çıkarıp Barty’nin yanına oturan ve o da yatağın baş tarafına yaslanan Agnes, oğlunun elini hâlâ bırakmamıştı. Bu karanlık bile Barty’ninki kadar derin değildi, ama yine de onu görmediği zaman duygularını daha iyi kontrol edebiliyordu. “Ben senin de üzgün olduğunu düşünüyorum, yavrum. Bunu iyi gizliyorsun, ama öyle olmalısın.”

“Ama ben üzgün değilim.”

“Buna, yok boğanın kıçı derler.”

Kıkırdadığı sırada, “Hayır, buna yok boğanın kıçı demezler,” diye yanıtladı küçük oğlan, çünkü çok fazla kitap okuduğu için, öğrendiği bazı uygunsuz sözcükleri kullanmaması konusunda annesiyle anlaşmışlardı.

“Belki de öyle demezler, ama şimdi bizim kullandığımız kötü bir deyim oldu. Aslında bu evde boğanın poposu deyimini kullansak daha iyi olur.”

“Ama boğanın poposu deyiminin fazla bir esprisi yok ki.”

“Espriye çok değer verme sen.”

“Ben gerçekten üzgün değilim, Anne. Değilim. Böyle kör olmaktan hoşlanmıyorum tabii. Bu… bu zor bir şey.” Çoğu çocuğunki gibi, Barty’nin de müzikal olan küçücük sesi, o masum dokunaklılığıyla, karanlıkta hafif bir nağme oluşturuyor ve bu acı şeyleri söyleyemeyecek kadar tatlı bir tonda çıkıyordu. “Gerçekten zor. Ama üzülmek işe yaramıyor. Üzülmek benim yeniden görmemi sağlamaz.”

“Hayır sağlamaz,” diye ona katıldı Agnes.

“Ayrıca, ben burada körüm. Olduğum yerlerin tümünde ise kör değilim.” Yine aynı konu.

Bu konuda her zamanki kadar gizemli konuşan Barty, devam etti: “Büyük olasılıkla çoğu yerde böyle kör değilim. Evet, tabii, gözlerimin gördüğü yerlerden birinde olduğu gibi olmak isterim, ama burada böyleyim. Ve bir şey daha var, biliyor musun?”

“Nedir o?”

“Burada kör olup başka yerlerde kör olmamamın bir nedeni var.”

“Nasıl bir neden bu?”

“Olduğum her yerde yapmam gerekmeyen, ama körken bunu burada daha iyi yapacağım önemli ve zorunlu bir şey olmalı.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.” Barty bir an sustu. “İlginç olacak olan şey de bu.”

Agnes da bir süre susmuştu. Ardından, “Senin söz ettiğin konuda benim aklım hâlâ karmakarışık, yavrum,” dedi.

“Biliyorum, Anne. Bir gün bunu daha iyi anladığım zaman, sana da anlatacağım.”

“Bunu duymak için can atıyorum sanırım.”

“Ve boğanın poposu değil bu.”

“Öyle olduğunu düşünmemiştim. Benim de sana söylemek istediğim bir şey var, biliyor musun?”

“Nedir o?”

“Sana inanıyorum.”

“Üzüntü konusunda mı?”

“Üzüntü konusunda. Sen gerçekten de üzgün değilsin ve bu… bu beni şaşırtıyor, yavrum.”

“Ama öfkeleniyorum,” diye itiraf etti Barty. “Birçok şeyi karanlıkta yapmayı öğrenmeye çalışırken… altına işemek derler ya.”

“Ona öyle demezler,” diye şakalaştı Agnes.

“Biz öyle diyoruz.”

“Aslında, bunu söylemek zorunda kaldığımızda, altına damlatmak desek daha iyi olur.”

Barty homurdandı. “Bu espri tam yerine oturmuyor, Anne. Eğer ben körsem, o zor durumlar için altına işemek deyimini kullanmam gerekir sanırım.”

“Belki de haklısın,” diye ona katıldı Agnes.

“Sanki altıma işiyorum ve bazı şeyleri çok özlüyorum. Ama üzgün değilim. Senin de üzülmemen gerekir, çünkü öyle olman her şeyi bozuyor.”

“Bunun için çaba göstereceğime söz veriyorum. Bir şey daha var, biliyor musun?”

“Nedir o?”

“Belki de düşündüğüm kadar fazla çabalamam gerekmeyecek, çünkü sen bunu çok kolaylaştırıyorsun, Barty.”

iki haftadan fazla bir süredir, birçok acı duygu yaşayan Agnes’ın yüreği daralmıştı, ama şimdi üzerine bir huzur çökmüş ve bir gün yüreğinin yine sevinçle çarpacağı umuduna kapılmıştı.

“Senin yüzüne dokunabilir miyim?” diye sordu Barty.

“Yaşlı annenin yüzüne mi?”

“Sen yaşlı değilsin.”

“Piramitlerle ilgili kitaplar okudun. Ben ilk yaşantımda oradaydım.”

“Yok boğanın poposu.”

Barty hiç yanılmadan iki eliyle karanlıkta annesinin yüzünü buldu. Onun kaşlarını düzeltti. Parmak uçlarını gözlerinde, burnunda, dudaklarında, yanaklarında gezdirdi.

Ardından, “Senin gözyaşların akmış,” dedi.

“Evet, akmıştı,” diye itiraf etti Agnes.

“Ama şimdi akmıyor. Hepsi kurumuş. Senin daha önceleri gördüğüm kadar güzel olduğunu hissediyorum, Anne.”

Onun küçücük ellerini tutan Agnes, bunları öptü.

“Senin yüzünü daima aklımda tutacağım,” diye söz verdi Barty. “Uzaklara gitmek zorunda olsan ve yüz sene orada kalsan bile, senin nasıl göründüğünü, seni nasıl hissettiğimi hep anımsayacağım.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Agnes. Barty’nin sesinden onun çok uykusunun geldiğini fark etmişti. “Ama senin düşler ülkesine gitme vaktin geldi artık.”

Sonra yataktan kalkıp lambanın ışığını yaktı ve Barty’nin üstünü bir kez daha örttü. “Şimdi dua et.”

“Ediyorum zaten” dedi Barty uykulu sesiyle.

Ayakkabılarını giyen Agnes, bir an orada öylece durdu ve kendisine bahşettikleri için Tanrı’ya şükreden, sonra da okuduğu duaları gereken ölülerin ruhlarına yollayan Barty’nin dudak hareketlerini izledi.

Ardından, lambanın düğmesine uzanıp ışığı kapattı. “İyi geceler, genç prens.”

“İyi geceler, anne kraliçe.”

Agnes kapıya gittiği sırada, yine durdu ve karanlıkta Barty’ye doğru baktı. “Canım yavrum?”

“Hmmmm?”

“Ben sana adının ne anlama geldiğini söylemiş miydim?”

“Adımın mı… Bartholomew’un mu?”

“Hayır. Soyadının yani, Lampion’ın. Babanın Fransız kökenli dedeleri arasında lambacılar varmış. Lampion küçük bir lambadır, hafifçe boyanmış cam fanuslu bir gazyağı lambası. Çok eskiden, başka şeylerle birlikte, bunları arabalarda kullanırlarmış.”

Ardından, korkusuz karanlıkta gülümseyip, uyuyan oğlunun düzenli soluklarını dinledi. Ve sonra da, “Sen benim küçük lambamsın Barty. Benim yolumu aydınlatıyorsun,” diye fısıldadı.

Uzun süreden beri o gece ilk kez hiç ummadığı kadar derin bir uyku uyuyan Agnes, düşünde ne acı çeken çocukları, ne yağmurdan ıslanmış bir caddede devrilen bir arabayı ne de rüzgârla ağaçlardan kopup terk edilmiş bir sokakta yerlerde hışırdayarak uçuşan ve her biri aslında bir maça oğlanı olan binlerce yaprağı gördü.

Bölüm 70

CELESTINA için çok önemli olan bu gecelerin gecesi, ona gelecekte yeni bir şafak yaratmış ve genç kızlığından bu yana düşlediği yaşamı işte burada başlamıştı.

Sergiye katılan kalabalık en sonunda birer ikişer dağılmıştı, ama Celestina'ya göre, onlardan geri kalan heyecan galerinin olağan sessizliğinde hâlâ süre geliyordu. Servis masalarının üstündeki kanepe tepsilerinde yalnızca lekeli dantel kâğıt örtüler, yiyecek kırıntıları ve boş plastik şampanya bardakları vardı.

Kendisi herhangi bir şey yiyemeyecek kadar fazla sinirliydi. Tadına bile bakmadığı şampanya dolu aynı bardağı, sanki bu onun fırtınada sürüklenmesini engelleyecek bir şamandıraymış gibi, tüm gece boyunca elinde sımsıkı tutmuştu.

Şimdi ise şamandırası, aynı zamanda onun ev sahibi ve en iyi arkadaşı olan doğum ve çocuk hastalıkları uzmanı Wally Lipscomb'du; Wally, resepsiyonun ikinci yarısına katılmıştı. Celestina, Helen Greenbaum'un satış raporunu dinlerken, Wally'nin elini öylesine sıkı tutuyordu ki eğer bu bir plastik şampanya bardağı olsaydı mutlaka çatlardı.

Helen'in anlattığına göre, resepsiyon sona erene dek, tabloların yarısından fazlası satılmıştı; galeri için bir rekordu bu. Tam iki hafta sürmesi planlanan serginin sonunda, tabloların neredeyse tümünün satılacağından da emindi.

"Bundan sonra, senin hakkında ara sıra yazılar çıkacak," diye uyardı onu Helen. "Tablolarında yansıttığın iyimserliğe öfkelenen bir iki hırçın eleştirmene karşı hazırlıklı ol."

"Babam bu konuda beni hazırladı zaten," diye ona güvence verdi Celestina. "Sanat kalıcıdır, ama eleştirmenler yalnızca bir tek yaz günü vızıldayan böceklerdir, diyor."

Celestina'ya artık öylesine güzel bir yaşam bahşedilmişti ki, birkaç sivrisinek bir yana, bir çekirge sürüsüyle bile başa çıkabilirdi.

***

Vanadium'un isteği üzerine, taksi onu gece saat ondan az önce, burada geçici olarak kaldığı yeni evinin bir blok gerisinde bırakmıştı.

Sanki etraftaki her şeyi mumyalamış gibi görünen sis, en sıradan nesnelerin çevresini gizemli bir beyazlıkla örtüp sokaktaki herkesi isimsizleştirerek sarıp sarmalamasına karşın, Vanadium binaya mümkün olduğunca dikkatli bir biçimde yaklaşmak istiyordu. Bu apartmanda kalacağı süre ne olursa olsun, belki de son güne dek, giriş çıkış için ön kapıyı asla kullanmayacağı gibi, bodrum katındaki garajı da hiç kullanmayacaktı.

Binanın servis girişine giden geçitte yürümeye başladı. Diğer kiracıların hiçbirisine verilmemiş olan anahtarıyla girişin çelik kapısını açtıktan sonra, duvarları gri, zemini benekli mavi muşamba kaplı küçük, loş bir odaya girdi.

Elindeki özel anahtarla girdiği bu odanın sol tarafında, arka merdivenlere açılan bir kapı ve sağ tarafında da kapısı, ona kullanması için verilen ayrı bir anahtarla açılan bir servis asansörü vardı.

Diğer kiracıların yalnızca apartmana ya da buradan başka bir yere taşınacakları veya kendilerine büyük mobilyalar teslim edileceği zaman kullanmalarına izin verilen servis asansörüne binen Vanadium, beş katlı binanın üçüncü katına bununla çıktı. Binanın ön tarafındaki diğer asansör, onun amaçlarına uygun olmayacak kadar fazla kullanılıyordu.

Enoch Cain'in birinci katta yer alan dairesinin tam üstünde olan üçüncü kattaki daire, yirmi iki ay önce '66'nın Mart ayında boşaldığından bu yana, kendisine uzun süredir yardımcı olan Simon Magusson tarafından kiralanmıştı.

Bu operasyon sona erdirilene ve o iblis Bay Cain adalete teslim edilene dek, Simon, Naomi Cain'in ölümüyle ilgili uzlaşmadan elde ettiği paranın yüzde yirmisini ya da yirmi beşini bu iş için harcayabilirdi. Saygınlığını ve ününü korumak isteyen avukat, bu niteliklerine gerçek bir paha biçmişti. Ve Simon böyle yaptığını reddetse ve hatta bir avukatın ne kadar vicdanı olabileceği konusunda şakalaşsa bile, ahlak pusulasına sahip bir insandı. Uzun süre çok yanlış bir iz sürdüğünde, ruhundaki pusulanın o manyetik iğnesi, onun kaybolanlar ülkesinden geri gelmesini sağlıyordu.

Dairenin oturma odasında yalnızca iki açılır kapanır iskemle ve çıplak bir şilte vardı. Bir yataktan ya da yaylı bir karyoladan yararlanılmadığı için, şilte yerdeydi.

Mutfakta da bir radyo, bir ekmek kızartma makinesi, bir kahve demliği, iki kişilik ucuz bir çatal bıçak kaşık takımı, fiyatları uygun bir züccaciye mağazasından alınmış birbiriyle uyumsuz tabaklar, kâseler ve kulplu bardaklarla, içi televizyon karşısında yenen ala münit akşam yiyecekleri ve küçük İngiliz sandviç ekmekleriyle dolu bir dondurucu bulunuyordu. Ama bu az sayıdaki eşya Vanadium için yeterliydi. Giysileri ve kişisel eşyalarıyla dolu üç bavulla birlikte, bir gece önce Oregon'dan buraya gelmişti. Bir rahip hücresi dışındaki bir mekânı sanki barok tarzı döşenmiş bir yer olarak düşünen birisine benzese bile, dairedeki bu birkaç eşyanın fazla yalın olduğunu hissetmeye başlamadan önce, dedektifliği ve bunun yanı sıra olağanüstü yeteneğiyle sürdürdüğü psikolojik savaş sayesinde, Cain'i bir ay içinde kapana kıstıracağını umuyordu.

Bu işe bir ay süre tanımak iyimserlik olabilirdi. Ama diğer taraftan, bir strateji geliştirmek için uzun bir zamanı olmuştu.

Burasını üs olarak kullanan Nolly'yle Kathleen, hayalet serenatları da içeren psikolojik savaşın ilk etabında, burada bazı küçük çatışmalar idare etmişler ve daireyi düzenli bir şekilde bırakmışlardı. Gerçekten de burada olduklarının tek kanıtı, oturma odasının pencere pervazında kalmış olan bir paket diş ibrişimiydi.

Telefon çalışıyordu; Vanadium bina yöneticisi Sparky Vox'un numarasını çevirdi. Sparky'nin, garaj girişine bitişik iki bodrum katın üstündeki zemin katta bir dairesi vardı.

Yetmişli yaşlarda olmasına karşın, hâlâ güçlü ve eğlenceye düşkün olan Sparky, ara sıra Reno'ya gidip oyun makinelerinde şansını denemekten ve birkaç el blackjack oynamaktan hoşlanırdı. Simon'ın gelir vergisi beyannamelerinde gösteremediği, vergiden muaf aylık çekler, yaşlı adamın onlarla yaptığı işbirliğinin karşılığıydı.

Sparky kötü bir adam değildi aslında, kolayca satın alınan birisi de değildi ve eğer ondan Cain dışında birisini satması istenseydi, bunun fiyatı ne olursa olsun böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama Cain'den hiç hoşlanmıyor ve onun "frengili bir maymun kadar garip ve ürpertici" olduğunu düşünüyordu.

Frengili maymun benzetmesi Tom Vanadium'a önce tuhaf gelmiş, ama sonra bunun deneyime dayanan ciddi bir karar olduğunu anlamıştı. Sparky ellili yaşlardayken, bir tıbbi araştırma laboratuvarında bakım şefi olarak çalışmıştı; orada sürdürülen diğer projelerin arasında, maymunlara frengi mikrobunun aşılanması ve bu hayvanların sonraki yaşamlarının

gözlemlenmesi şeklinde bir proje de yer almaktaydı. Frenginin ölümcül evrelerinde, maymunların bazıları aşırı garip davranışlar göstermişlerdi. Sparky'nin Enoch Cain'le karşılaşınca sonuçta hiç şaşırmamasının nedeni, böyle davranışlara hazırlıklı oluşundan kaynaklanıyordu.

Dün gece, zemin kattaki yönetici dairesinde, bir şişe şarabı paylaştıkları sırada, Sparky, Vanadium'a Cain'le ilgili bir sürü garip öykü anlatmıştı: "ayak başparmağına ateş ettiği geceyi, düşünsel transtan ve mesane felcinden kurtarıldığı günü, psikopat bir kız arkadaşının kendisi yokken onun dairesine şiş göbekli bir vietnam domuzu getirdiği ve bunu müshil ilâçlarıyla besleyip yatak odasına kapattığı günü…"

Cain'in ellerinden çektiği tüm acılara karşın, bir eş katili olan bu adamın yaşadığı şanssızlıklarla dolu renkli olaylara güldüğünü fark eden Vanadium, kendi kendisinin davranışı karşısında şaşırmıştı. Kahkahası, Victoria Bressler'ın ve Naomi'nin anılarına gerçekten de saygısızlık olarak görünmekle birlikte, daha çok şeyler duyma arzusunun ve Cain gibi bir adama gülerek eğlenmenin sonucunda lekelenecek olan ruhunu temizleyecek hiçbir kefaret bedelinin olamayacağı duygusunun arasında kalmıştı.

İlahiyat ve felsefe konusunda konuğundan daha eğitimsiz olan, ama âlim bir Cizvit'in bile öfkelense de ona hayran kalacağı ruhani bir içgüdüyle konuşan Sparky, Vanadium'un huzursuz vicdanını rahatlatarak, şöyle demişti: "Filmler ve kitaplarla ilgili sorun, bunların içerdiği öykülerde yer alan kötülüklerin, öyle olmadıkları halde, sanki bunlar şahane, heyecanlı şeylermiş gibi gösterilmesidir. Can sıkıcı, iç karartıcı ve aptalca bir şey bu. Tüm suçlular ucuz heyecanların ve kolay paranın peşindedirler ve bunları elde ettiklerinde, tek istedikleri şey sürekli olarak yine aynılarını elde etmektir, hiç durmadan. Cahil, boş, sıkıntı verici insanlardır böyleleri ve kötü bir rastlantı sonucu onlarla bir araya geldiğinde, seninle beş dakikalığına bile olsun ilginç bir konuşma yapamazlar. Belki bazıları ara sıra bir maymun zekâsı gösterebilirler, ama aslında hiç de zeki değildirler. Tanrı'nın bizim bu aptallara gülmemizi istediği kesin, çünkü eğer onlara gülmezsek, şu ya da bu şekilde kendilerine saygı göstermiş oluruz. Eğer sen Cain gibi bir kahpe dölüyle alay etmezsen, eğer ondan çok fazla korkarsan veya hatta ona yalnızca ciddi ciddi bakıp durursan, işte o zaman benim asla amaçlamadığım saygıyı göstermiş olursun kendisine. Bir bardak daha şarap içer miydin?"

Şimdi, bu konuşmadan yirmi dört saat sonra, telefona yanıt veren Sparky, Tom Vanadium'un sesini duyduğunda, "Kendine bir arkadaş mı arıyorsun?" diye sordu. "Dün gecekinin geldiği yerden gelen bir şişe Merlot'um daha var."

"Teşekkürler, Sparky," dedi Vanadium, "ama bu gece değil. Bizim şu Dokuz Ayak Parmaklı eğer bu gece mesane felciyle evde kalmadıysa, aşağıya inip onun dairesine bir göz atmayı düşünüyorum."

"Son baktığımda, arabası garajda yoktu. Dur, bir kontrol edeyim." Telefonu bırakan Sparky, garaja bakmaya gitti. Geri döndüğünde, "Hayır, hâlâ gelmemiş," dedi. "Eğlenmeye gittiğinde, geç vakte dek gelmez."

"Sen onun geldiğini duyar mısın?"

"Duyacağım diye aklıma koyarsam, duyarım."

"Eğer bir saat içinde gelirse, evine telefon edersen iyi olur; ben de oradan tüyebilirim."

"Anlaştık. Koleksiyon yaptığı o tablolara iyice bak. İnsanlar bunlara epeyce para ödüyorlar, bir akıl hastanesinde hiç yatmamış olanlar bile."

***

Wally'le Celestina, akşam yemeği için, '65 yılında Wally'nin onu ve Angel'ı Neddy Gnathic'den kurtardığı gece, kendisinin onlara oradan hazır yemekler getirmiş olduğu Ermeni lokantasına gitmişlerdi. Kırmızı masa örtüleri, beyaz tabaklar, koyu renk ahşap kaplama duvarlar, her masanın üstündeki kırmızı bardakların içinde yanan mumların oluşturduğu ışık kümeleri, sarımsak, kızarmış biber, kübabe ve yağda cızırdayan sucuk kokan hava ve çoğunluğu buranın sahibi olan ailenin bireylerinden oluşan yakışıklı personel, baş başa yapılacak konuşmalar için olduğu kadar kutlama için de uygun bir atmosfer yaratıyordu, çünkü bu çok önemli gün yalnızca bir değil, birkaç açıdan önemliydi.

Son üç yıl Wally'ye kutlanacak birçok şey vermişti. Doktorluğu bıraktıktan ve uzun süredir tahammül etmiş olduğu haftada altmış saatlik çalışmalarına sekiz ay ara verdikten sonra, o zamandan beri, engelli çocuklara bakım sağlayan pediyatrik bir klinikte haftada yirmi dört saat ücretsiz görev yapmaktaydı. Tüm yaşamı boyunca çok çalışmış ve epeyce birikim sahibi olmuştu ve şimdi kendisine en büyük mutluluğu veren yalnızca bu tür etkinliklerde yoğunlaşabiliyordu artık.

Celestina'ya Tanrı tarafından yollanmıştı sanki, çünkü çocuklara duyduğu sevgi ve kendinde keşfettiği yeni bir eğlence duygusu tümüyle Angel'da toplanmıştı. Küçük kızın Wally Amca'sıydı o. Badi Badi Wally, Yalpak Wally, Fok Balığı Wally, Kurt Adam Wally. Komik Aksanlı Wally. Oynak Kulaklı Wally. Islıkçı Wally. Kovboy Wally. Tüm Kurbağa Yavrularının Arkadaşı İyi Yürekli Wally. Kukla Wally'di o. Angel ona tapıyordu, evet, ona tapıyordu ve eğer Angel onun kaybettiği oğullarından biri olsaydı, kendisi de onu ancak bu kadar severdi. Akademideki dersleriyle, garsonluk işiyle ve resim çalışmalarıyla yoğun zaman geçiren Celestina, çocuk bakımını onunla paylaşması konusunda Wally'ye daima güvenebilirdi. O, Angel'in yalnızca saygıdeğer amcası değil, yasal ve biyolojik olarak olmasa da, aynı zamanda diğer her bakımdan onun babasıydı, onun sadece doktoru değil, ateşi biraz yükselse bile küçük kız için kaygılanan koruyucu bir melekti.

"Bu yemeği ben ısmarlıyorum," diye ısrar etti Celestina otururlarken. "Bana saldırmak için bekleyen sayıları belirsiz eleştirmenlerim olsa da, başarılı bir ressamım artık."

Celestina şarap listesine bakamadan, Wally bunu onun elinden aldı. "Eğer yemeği sen ısmarlıyorsan, tadı nasıl olursa olsun, en pahalı şeyi de ben ısmarlıyorum o zaman."

"Mantıklı görünüyor."

"Chateau Le Bucks, 1886. Bundan bir şişe ısmarlayabiliriz ya da bunun parasıyla sen yeni bir araba satın alabilirsin, ama ben şahsen, susuzluğu gidermenin ulaşımdan önde geldiğine inanıyorum."

"Neddy Gnathic'i gördün mü?" diye sordu Celestina.

"Nerede?" diyen Wally, çevresine bakındı.

"Hayır, burada değil, resepsiyonda."

"Orada yoktu!"

"Onun davranışlarına bakacak olursan, Angel'la beni karda donmamız için kapı dışarı atmak yerine, bize o fırtınada sığınacak bir yer verdiğine yemin edebilirsin."

Wally gülümsediği sırada, "Siz ressamlar bir şeyi dramatize etmeye bayılıyorsunuz…" dedi, "'65 yılının San Francisco tipisini unutan ben miyim yoksa?"

"Lombard Caddesi'nde slalom yapan kayakçıları nasıl anımsamazsın?"

"Aa, evet. Şimdi anımsıyorum. Kutup ayıları Union Meydanı'nda turistleri yiyorlar ve kurt sürüleri de Heights'da uluyup duruyorlardı."

Wally Lipscomb’un uzun ve ince yüzü, eskiden olduğu gibi, bir cenaze kaldırıcısının somurtkan yüzüne hiç benzemiyordu artık; abartılı, üzgün bir kaş çatışın hemen ardından aptalca bir sırıtışla sizi güldürebilen o sirk palyaçolarının elastiki yüzünü andırıyordu bu yüz sanki. Celestina bir zamanlar bir aldırmazlık gördüğü bu yüzde şimdi bir sıcaklık, nasırlaşmış bir yürek yerine şimdi bir kırılganlık, umutsuzluk yerine şimdi büyük umutlar, her zamanki gibi gördüğü sevecenlik ve nezaket yerine şimdi bunların çok daha fazlasını görmekteydi. Bu uzun, ince, yalın, harika yüzü ve bu yüzün sahibi olan adamı seviyordu.

Yaşantılarını bir çift olarak sürdürmeleri çok tartışılmıştı. Irk ayrımının artık sorun olmaması gereken çağımızda, her geçen yıl bazen böyle olabiliyordu. Yaş farkı da sorun olmuştu tabii; elli yaşında olan Wally ondan yirmi altı yaş büyüktü, babası olabilecek yaştaydı; Celestina’nın babasının sessizce, ama anlamlı bir biçimde ve sürekli olarak gözlemlediği gibi. Ayrıca Wally iki dalda uzman doktor olan yükseköğrenimli birisiydi, kendisi ise yalnızca sıradan bir sanat tahsili yapmıştı.

Bu engellerin iki katına çıkmasına karşın, birbirlerine karşı hissettikleri duygularını sözcüklere dökmenin ve bundan böyle ne yapmak istediklerine karar vermenin zamanı gelmişti. Celestina, Wally’nin ona karşı duyduğu sevgisiyle kendisinin de Wally’ye karşı duyduğu sevgisinin eşdeğerde olduğunu, ayrıca onu arzuladığını derinden ve yoğun bir biçimde hissediyordu; saygıdan da öte bir duygu taşıyan bu tatlı adam, belki de istendiğinden kuşku duyduğu için, aslında o da aşkla yanıp tutuştuğu halde, kendi duygularının gerçek yüzünü saklamaya çalışıyordu. Bir zamanlar onun yanağından bir ağabey gibi öpüşleri, ona dokunuşları ve hayran bakışları hâlâ tertemizdi ve zamanla daha da sevecenleşmişti; ama bu gece galeride yaptığı gibi, az önce kalabalık bir caddede yürürlerken elini tuttuğu zaman, bunun ya ona destek olmak ya da kendisini kaldırımda güvenli bir biçimde yanında tutmak amacıyla yaptığında, öylesine istekli ve özlem dolu bir şekilde davranmıştı ki, bu davranış karşısında Celestina, on üç yaşındaki ortaokullu oğlan çocuklarının en saf hayranlıkla dolu gözlerini ve onların özlemle deneyimsizlik arasında sıkışıp kalan sessizliklerini hâlâ canlı olarak anımsamaktan kendini alamamıştı. Son zamanlarda yaşanan üç olayda duygularını neredeyse açıklayacak gibi görünen Wally, onu şoka uğratmasa da şaşırtacağını biliyordu sanki, ama zamanlamanın doğru olmadığını düşünmüş olmalıydı.

Celestina'nın yemek boyunca artan kuşkusunun, Wally'nin bu soruyu aniden ortaya atıp atmamasıyla fazla bir ilgisi yoktu, çünkü eğer bu kez konu açılmazsa, bundan ilk söz eden kendisi olacaktı. Ama onu daha çok kaygılandıran düşünce, yürekten ifade edilen bu açıklamanın, Wally tarafından birlikte yatmak şeklinde değerlendirilip değerlendirilmeyeceğiydi.

Celestina ikilemde kalmıştı. Wally'yi arzu ediyor, onun tarafından hoş tutulmayı, sevilmeyi, onu her açıdan mutlu etmeyi ve kendisi de mutlu olmayı istiyordu. Ama o bir rahip kızıydı. Günah kavramı ve bunun önemi bazı banker ya da fırıncı kızlarında, Baptist bir din adamının kızında olduğu kadar ruh derinliklerine fazla işlemiş olmayabilirdi belki. Bu kolay seks çağının bir tarih yanılgısıydı o, şanssızlık sonucunda değil, kendi seçimiyle şimdiye dek bakire olarak kalmıştı. Son zamanlarda okuduğu bir dergi yazısında, bu özgür aşk çağında bile gelinlerin yüzde doksan beşinin evlendikleri gün bakire oldukları iddia ediliyordu, ama o buna inanmamış ve okuduğu derginin bu dünyayla buna paralel daha iffet taslayıcı bir dünya arasındaki gerçeğin yamuk çizgisinde kaldığını düşünmüştü.

Celestina iffet taslayan birisi değildi, ama bunu harcayacak birisi de değildi ve onuru kendisi için düşüncesizce bir kenara atılmaması gereken bir hazineydi. Onur! Bunu aklından geçirdiği sırada, kendini bir şatonun kulesinde özlem çekerek Sir Lancelot'u bekleyen yaşlı bir kız gibi hissetmişti. Ben yalnızca bir bakire değil, yabansı bir yaratığım da! Ama günah düşüncesini bir an için bir kenara bıraksa ve genç kızlık onurunu, bir zamanlar etekleri kabartmak için kullanılan kalça üstü desteği gibi modası geçmiş bir şey olarak varsaysa bile, yine de beklemeyi, özel ilişki düşüncesinin tadını çıkarmayı, umut beklentisini fazlalaştırmayı ve birlikte geçirecekleri evlilik yaşantısına en ufak bir pişmanlık duymadan başlamayı yeğliyordu.

Yemek boyunca iki kez, Wally 'Bu Konu'ya değinecekmiş gibi görünmüş, ama sonra her seferinde, birkaç küçük olayla ilgili haberlerden ya da Angel'ın söylemiş olduğu komik şeylerden söz ederek, konunun etrafında dönüp dolaştıktan sonra, konuşmaktan kaçınmıştı.

Celestina tüm içgüdülerine ve varsayımlarına karşın, Wally'nin yüreğinde hissettiği duygular konusunda yanılıyor olabileceği kuşkusuna kapıldığında, her ikisi de şaraplarının son yudumunu içiyor ve mönüdeki tatlıları inceliyorlardı. Belirtiler belirgin gibiydi ve eğer Wally'nin bu yanıp tutuşması aşk değilse, o zaman tehlikeli bir radyoaktivitesi var demekti…

yine de yanılıyor olabilirdi. Kendisi biraz olsun önseziye sahip, birçok bakımdan oldukça kültürlü, bir ressam gözlemciliğiyle davranan birisiydi; ama aşk konularında masum ve hatta belki de fark ettiğinden daha saftı ne yazık ki. Keklerin, tartların ve ev yapımı dondurmaların yer aldığı listeye göz gezdirdiği sırada, daha da kuşkuya düşmüş ve bu düşünce Wally'nin sonuçta onu o şekilde sevmeyebileceği biçiminde gelişirken, kuşkusunu nasıl sona erdireceğini bilmediği için umutsuzluğa kapılmıştı, çünkü eğer Wally'nin ona karşı duyduğu sevgi onun kendisine karşı duyduğu sevgiden farklıysa, o zaman babası onun Baptistlikten Katolikliğe geçişini kabullenmek zorunda kalacaktı, çünkü böyle bir durumda, ciddi bir yürek tedavisi için, Angel'la birlikte epeyce uzun bir süre bir manastırda kalmaları gerekecekti.

Tatlı mönüsünde bir satırla açıklanan baklavayla daha gelişigüzel sözcüklerle açıklanan cevizli mamoul arasında, Celestina'nın kuşkusu öylesine fazlalaşmış ve öylesine içten içe yayılmıştı ki, başını kaldırıp Wally'ye bakarak, "Belki bunun yeri değil, belki zamanı da değil, veya belki zamanı ama yeri değil, ya da yeri ama zamanı değil, veya zamanı ya da yeri ama havası uygun değil, bilmiyorum… ah, Tanrım, dinle beni… ama gerçekten de bilmem gereken şey eğer sen, eğer sen, neler hissettiğini, eğer hissediyorsan demek istiyorum, eğer hissedebileceğini düşünüyorsan…" dediğinde, sesi planladığından daha gençkızvari bir kaygıyla çıkmıştı.

Sanki Celestina konuşması anlaşılmaz bir şeytan tarafından tutsak alınmış gibi ona şaşkınlıkla bakacağı yerde, aniden telaşla ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkaran Wally, "Benimle evlenir misin?" deyiverdi.

Celestina bu saçma sapan konuşmalarının arasında derin bir soluk almak için tam duraksadığı sırada, daha da saçma sapan konuşmaya devam edeceği anda, Wally onu bu büyük, bu kocaman soruyla can evinden vurmuş ve soluğu göğsünde inatla sıkışıp kaldığında, yeniden soluk almaya başlaması için mutlaka sağlık görevlilerinin yardımına gereksinimi olduğunu düşünürken, Wally bu kez de kutunun kapağını birdenbire açarak bunun içindeki o güzel nişan yüzüğünü göstermişti; kapana kısılan soluğunu en sonunda bırakabilen Celestina, ardından solukları düzelmesine karşın, burnunu çeke çeke ağlamaya başlayıp, perişan bir halde, "Seni seviyorum, Wally," dedi.

Gülümseyen ve Celestina'nın gözyaşları arasında bile görebildiği kadarıyla hayli garip ve kaygılı bir yüz ifadesi takınan Wally, "Bunun

anlamı… yani sen?” diye sordu.

“Ben seni yarın da, öbür gün de ve sonsuza dek sevecek miyim, demek istiyorsun değil mi? Tabii, seni sonsuza dek seveceğim, Wally, daima.”

“Benimle evlenecek misin, demek istemiştim ben.”

Celestina’nın sanki yüreği fethedilmiş ve kuşkuları bir anda yok oluvermiş gibiydi. “Senin sorduğun şey bu değil mi?”

“Ya senin yanıtladığın şey bu değil mi?”

“Aa.” Celestina elleriyle gözlerini kurulamaya çalıştı. “Dur biraz! Bana bir şans daha ver. Bu soruyu daha iyi yanıtlayabilirim. Öyle yapabileceğimden eminim.”

“Ben de.” Wally kutuyu kapattı. Derin bir soluk aldı. Ardından, kutuyu yeniden açtı. “Celestina, seninle tanıştığımda, yüreğim çarpıyordu, ama ölü bir yürekti bu. İçimde buz gibi bir soğukluk vardı. Bunun hep böyle kalacağını düşünüyordum, ama sen beni ısıttın. Yaşamımı bana geri verdin ve ben de şimdi bu yaşamı sana adamak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Celestina neredeyse her iki şarap kadehini birden devirecek kadar kötü titreyen sol elini ona doğru uzattı. “Evet.”

Hiçbirisi, tüm beceriksizliklerine karşı elde ettikleri zaferin oluşturduğu kişisel dramlarının, lokantadaki herkesin dikkatini çektiğini fark etmemişti. Celestina evlenme teklifini kabul ettiği zaman yükselen sevinç sesleri onu ürkütünce, Wally’nin onun parmağına takmaya çalıştığı yüzük elinden düştü. Masanın karşısına yuvarlanan yüzüğü ikisi birden yakalamaya çalıştılar, ama onu ilk yakalayan Wally oldu ve bu kez Celestina uygun biçimde nişanlanmış olunca, herkes onları çılgınca alkışlamaya ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Tatlı müessesedendi. Garson onlara mönüdeki en iyi dört tatlıyı getirdikten sonra, böylesine büyük bir seçimin ardından iki küçük seçim yapabileceklerine inandığını söyledi.

Kahve servisinin ardından, Celestina’yla Wally ilgi odağı olmaktan kurtulduklarında, sıra sıra tatlıları çatalıyla gösteren Wally, gülümseyerek, “Biliyor musun Celie,” dedi, “ikimiz evlenene dek bu tatlılar bize yeter de artar bile.”

Celestina şaşırmış ve etkilenmişti. “Ben on dokuzuncu yüzyıldan kalma umutsuz bir soyaçekimliyim. Aklımdan geçenleri nasıl da fark edebildin?”

“Aynı düşünce kalbindeydi de ve kalbinde olan her şey, herkesin görmesi için oradadır. Bizi baban evlendirir mi dersin?”

“Bilincine yeniden kavuşursa, evet.”

“Büyük bir düğünümüz olacak.”

“Büyük olması gerekmez,” dedi Celestina kışkırtıcı bir bakışla, “ama eğer bunun için bekleyeceksek, düğün çabuk olsun daha iyi.”

***

Tom Vanadium, Sparky’den Cain’in daire kapısını açabileceği anahtarı almıştı, ama içeriye arka taraftan dolaşarak girebilecekse, bunu kullanmak istemiyordu. Kiracıların gelip geçtiği koridorları ne kadar az kullanırsa, etten kemikten varlığını Cain’den o kadar iyi gizleyebilir ve hayalet oluşu durumunu da bir o kadar iyi koruyabilirdi. Eğer kiracıların çoğu kendisinin unutulmaz yüzünü çok fazla görürlerse, komşular arasında tartışma konusu olur ve eş katili de gerçeği öğrenebilirdi.

Mutfak penceresini yukarıya kaldırdıktan sonra, dışarıya ve oradan da yangın çıkışına tırmanan Vanadium, kendini tıpkı Operadaki Hayalet’in kuzeni gibi hissediyordu, çünkü o oyundaki sopranoya karşılıksız bir aşk duymasa da hayaletin yüzündeki aynı korkutucu yara izlerini taşıdığından emindi; gecenin yoğun sisinde, Cain’in dairesinin mutfak penceresine ulaşmak için, dimdik demir merdivenlerden iki kat aşağıya indi.

Yangın çıkışına açılan tüm pencereler, hırsızların buradan kolayca kaçmalarını önlemek amacıyla, kalın camlarla ve file biçiminde çelik tel örgülerle sağlamlaştırılmıştı. Tom Vanadium en iyi B ve E artistlerinin tüm numaralarını bilirdi, ama içeriye girmek için camı kullanması gerekmiyordu. Cain’in ona küskün kız arkadaşlarından biri tarafından buraya getirilip salınıverilen ishalli domuzun evden çıkarılmasını izleyen temizlik, yeni bir halı döşenmesi ve badana sırasında, eş katili Cain birkaç geceyi bir otelde geçirmişti. Bu fırsatı değerlendiren Nolly de, Jimmy Usta denilen arkadaşı James Hunnicolt’u buraya getirmiş ve ona ilk bakışta ne olduğu anlaşılmayacak, sıradan bir şeymiş gibi görünen dış cam sürgüleri yaptırmıştı.

Vanadium kendisine söylendiği gibi, yaklaşık üç santim uzunluğunda ve çapı bunun dörtte biri olan çelik sürgüyü bulana dek, oyma kireçtaşı çerçeveyi pencerenin sağ kenarı boyunca eliyle yokladı. Kolay tutulabilmesi için, sürgü yivli olarak yapılmıştı. Bunu güçlü ve sürekli bir biçimde çekmek gerekiyordu, ama ona denildiği gibi, sürgünün içte kalan tutamağı en sonunda açıldı.

Çift kanatlı uzun pencerenin alt sürmesini kaldıran Vanadium, sessizce karanlık mutfağa girdi. Aynı zamanda acil çıkışı olarak kullanılan pencere tezgâhın üstünde olmadığı için, buradan giriş kolaydı.

Mutfak, Cain'in binaya o taraftan yaklaşacağı caddeye bakmıyordu; Vanadium ışıkları yaktıktan sonra, on beş dakika boyunca dolapların sıradan içeriğini araştırdı. Belirgin bir şey aramıyordu aslında, yalnızca şüphelinin nasıl yaşadığı hakkında bir fikir edinmek amacındaydı, ama açık söylemek gerekirse, kanıt olarak elde edebileceği bir şey, örneğin buzdolabında ağır uyuşturucu türü bir madde ya da en azından dondurucuda plastik torbaya sarılı bir kilo marihuana bulacağını umuyordu.

Kendisini özellikle sevindirecek bir şey bulamayınca, ışıkları söndürüp oturma odasına gitti. Eğer Cain eve dönerse, caddeden gelirken buraya bakıp yanan ışıkları görebileceği için, yanına küçük bir el feneri almıştı ve bunu sürekli olarak elinde tutuyordu.

Nolly, Kathleen ve Sparky onu Endüstri Kadını'na hazırlamışlardı, ama el fenerinin ışığı kadının çatallardan ve vantilatör pervanesi kanatlarından oluşan yüzünü aydınlattığında, aniden ürkerek geri çekildi. Ve ardından, tam olarak ne yaptığını fark etmeden, kendi kendine haç çıkardı.

***

Beyaz Buick hayalet bir denizde süzülen hayalet bir gemi gibi, sis dalgalarının arasında ilerliyordu.

Wally arabayı bir doğum ve çocuk hastalıkları uzmanından ve çiçeği burnunda bir nişanlıdan beklenircesine, yavaş ve dikkatli bir şekilde kullanmaktaydı. Pacific Heights'daki eve kadar olan yolculuk, havanın açık olduğu bir geceki yolculuğun iki katı kadar sürecekti anlaşılan.

Wally, Celestina'nın kendi koltuğunda oturmasını ve emniyet kemerini takmasını istemiş, ama Celestina sanki liseli bir kızmış ve Wally de kendisinin sevgilisiymiş gibi, onun yanına sokulmakta ısrar etmişti.

Bu gece Celestina'nın yaşamındaki en mutlu geceydi belki; yine de, Phimie'yi düşünmeden edemiyordu.

Anlatılamaz bir trajediden öylesine güçlü bir mutluluk doğabiliyordu ki, işte o zaman baş döndürücü tomurcuklar açıyor, yeşil gür yonca yapraklar ortaya çıkıyordu. Celestina'nın tablolarının başlıca esin kaynağını oluşturan ve aslında herkesin algılayabileceği, geleceğin en büyük sevinci olan bu içgüdü, bu dünyaya bahşedilen güzelliğin bir kanıtıydı.

Phimie’nin aşağılanmasının, şiddete maruz kalmasının, acı çekmesinin ve ölümünün sonucunda, Celestina’nın ilk önce kısa bir süre nefret ettiği, ama şimdi Wally’den, kendinden ve hatta yaşamın kendisinden bile daha çok sevdiği Angel dünyaya gelmişti. Phimie, Angel aracılığıyla Celestina’ya hem Wally’yi ve hem de babasının söz ettiği bu önemli günün derin anlamını kazandırmıştı; bu öylesine güçlü bir anlamdı ki onun sanatını da güçlendirmiş, herkesi derinden etkileyen ve kısa sürede alıcı bulan tablolarının oluşumunu sağlamıştı.

Bir insanın yaşantısındaki hiçbir gün, bu ne kadar tekdüze ve sıkıcı görünürse görünsün, olaysız geçmez ve her günün derin bir anlamı olur, diye düşünüyordu babası; siz ister bir terzi ya da bir kraliçe, ister bir ayakkabı boyacısı oğlan veya bir film yıldızı, ister ünlü bir filozof ya da Down sendromlu bir çocuk olun fark etmez. Çünkü yaşamınızın her gününde, bilinçli veya bilinçsiz davranışlar sonucunda, başkalarına küçük iyilikler yapabileceğiniz fırsatlar doğar. Yapılan her küçük iyilik, örneğin gerektiğinde söylenen umut sözcükleri, bir doğum gününün anımsanması, gülümseme oluşturan bir kompliman gibi ufacık şeyler bile, zaman sınırlarında ve aralıklarında art arda yankılanarak, cömert ruhu bu yankının kaynağı olan kişi aracılığıyla, onun hiç tanımadığı birilerinin yaşamlarını etkiler, çünkü basit bir nezaket yıllar sonra çok uzaklarda bencillikten arınmış bir cesarete dönüşene dek, iyilik süre gelir ve süre geldikçe de gelişir. Aynı şekilde, her küçük kasıtlı hareket, kin ifade eden her düşüncesizce söz, her kıskanç ve acımasız davranış, ne kadar önemsiz olursa olsun, başkalarını da etkileyerek, sonuçta kötü meyveler veren bir tohum oluşturur ve hiç tanımadığınız ve de asla tanımayacağınız insanları zehirler. Ölen, yaşayan, doğacak olan tüm insanların yaşamları birbiriyle öylesine derinden ve öylesine girift bir biçimde iç içedir ki, tümünün yazgısı her birinin yazgısıdır ve insanlığın umudu her yürekte, her iki elde yaşar. Bu nedenle, her başarısızlıktan sonra, yeniden başarıya ulaşmak için çabalamamız ve bir şeyin sonuyla karşılaştığımızda, bu küllerin arasından daha iyi yeni bir şey yaratmamız gerekir, tıpkı acıyla üzüntüden umut yarattığımız gibi, çünkü her birimiz gücümüzle insanlığı ince eleyip sık dokuyabiliriz. Her yaşamın her saati, dünyayı etkileyecek olan ve çoğu kez fark edilmeyen olasılıklarla doludur, ama sürekli hoşnutsuzluk içinde olan bizler, aslında zaten bizimle birlikte olan bu büyük günleri fark etmez ve onlara çoğu kez özlem duyarız; ama aslında, tüm büyük günler ve heyecan verici olasılıklar daima bu önemli günlerle birleşir.

Ya da kendisinin bu güzel sözleriyle mutlulukla şakalaşan babası, bu deyişleri çoğu kez başka bir biçimde kısaca şöyle ifade ederdi: “Siz kendi köşenizi aydınlattığınızda, dünyayı da aydınlatmış olursunuz.”

Yoğun sisin arasında ilerledikleri sırada, “Yine Bartholomew’u düşünüyorsun demek, öyle mi?” diye sordu Wally.

Ürken Celestina, “Aman Tanrım, ödümü kopardın,” dedi. “Ne düşündüğümü nasıl anlayabildin?”

“Sana söyledim ya… kalbindeki her şey açık bir kitabın sayfaları kadar iyi okunuyor.”

Böyle olmaktan rahatsızlık duymasına karşın, onu bir anda ünlü yapan vaazında, herkesin yaşamındaki her günün çok derin bir anlamı vardır düşüncesini vurgularken, Celestina’nın babası Bartholomew’un yaşantısını esas almıştı. Bartholomew hiç tartışmasız, on iki havarinin en az tanınanıdır. Bazı kişiler Lebbaus’un daha az tanındığını söyleyebilirler, hatta bazıları kuşkucu Thomas’ı böyle tanımlayabilirler. Ama Bartholomew’un Peter’dan, Matthew’dan, James’den, John’dan ve Philip’den çok daha az tanındığı kesindir. Celestina’nın babasının Bartholomew’un en az tanınan havari oluşunu vurgulamasının nedeni, bu havarinin o zamanlar sonuçları pek anlaşılmamış olan eylemlerinin tarih boyunca nasıl yankılandığını ve bunların yüzbinlerce kişinin yaşamını nasıl etkilediğini canlı detaylarla açıklamaktı…. ve sonra da, hiçbiri ünlü olmamasına ve yığınla insanın onları alkışlamamasına karşın, bu vaazı dinleyen her oda hizmetlisinin, her araba tamircisinin, her öğretmenin, her kamyon sürücüsünün, her bayan garsonun, her doktorun, her kapı bekçisinin yaşamının Bartholomew’un yankılı yaşamı kadar önemli olduğunu belirtmekti.

Bu ünlü vaazın sonunda, babası tüm iyi niyetli insanlara, kendilerinin asla karşılaşmayacakları sayısız Bartholomewlar’ın o iyi ve bencillikten arınmış davranışlarından nasiplerini almalarını dilemişti. Ardından da, bencil, kıskanç veya merhametsiz kişilerin, ya da aslında büyük kötülükler yapanların, bu davranışlarının onlara geri döneceğinden, böyle kişiler yaşamın amacıyla savaştıkları için, yapılan kötülüklerin kendileri üzerinde düşünemeyecekleri kadar büyük etkileri olacağından söz etmişti. Eğer Bartholomew’un ruhu onların yüreklerine girip bu kişileri değiştiremezse, onları mutlaka yine bulacak ve her birine hakettiği korkunç cezayı verecekti.

Kırmızı bir ışıkta fren yapan Wally, “Senin şimdi Phimie’yi düşündüğünü ve onu düşünürken, babanın vaazını anımsadığını biliyorum,” dedi, “çünkü Phimie kısa bir yaşam sürmesine karşın, bir Bartholomew’du o. Bu dünyada bir iz bıraktı.”

Phimie’nin gözyaşları yerine kahkahayla anılması gerekiyordu şimdi, çünkü onun yaşamı Celestina’ya birçok mutlu anıyla birlikte, en büyük mutluluğun kişileştirilmiş simgesi olan Angel’ı bırakmıştı. Gözyaşlarını engellemek için, “Dinle Clark Kent,” dedi, “biz kadınlar kendi küçük sırlarımıza, kişisel düşüncelerimize gereksinim duyarız. Eğer sen benim kalbimi bu kadar kolaylıkla okursan, ben de bundan sonra kurşun bir sutyen takmak zorunda kalırım herhalde.”

“Ama rahatsız olursun.”

“Merak etme, aşkım. Bunun kopçalarını, onu üzerimden kolayca çıkarabileceğin bir şekilde yaptırırım.”

“Aa, senin de benim aklımdan geçeni okuduğun belli. Kalp okumaktan daha ürkütücü olabilir bu günün birinde. Bir rahip kızıyla bir büyücü arasında ince bir çizgi vardır belki.”

“Belki. Onun için benimle asla küsme.”

Trafik lambası yeşil yanmıştı. Şimdi eve doğru gidiyorlardı.

***

Bileğinde pırıl pırıl parlayan Rolex’ine kavuşmuş olan Junior Cain, Mercedes’ini Zedd’in rehberliğiyle elde ettiği, ama bu öğretinin gerektirdiğinden daha fazla özkontrollü bir şekilde sürüyordu.

Aslında öylesine kızgındı ki, tüm trafik ışıklarına ve dur işaretlerine aldırmadan, hız göstergesinin ibresini en son noktasına dayandırarak, sanki yeterince hız yaparsa en nihayet rahatlayacakmışçasına, kentin yokuşlu caddelerinde jet gibi ilerlemek ve dikkatsiz yayalara çarpıp onların kemiklerini kırmak, bu insanları tepetaklak yere yuvarlamak istiyordu.

Öfkeyle öylesine yanıyordu ki, direksiyonu tutan ellerinden yayılan direkt termal ısıyla, arabası bu ocak gecesinde kıpkırmızı parlıyor ve soğuk sisin arasında kalan berrak kuru havayı yakıp kavuruyor olmalıydı. Garez, kin, sertlik, hiddet: Özgelişim amaçlı öğrenilen bu sözcüklerin tümü şimdi ona yararsız geliyordu, çünkü bunların hiçbirisi, içinde gittikçe büyüyen, özenle geliştirdiği kelime dağarcığındaki herhangi bir sözcükle

anlatılamayacak kadar ürkütücü olan öfkesinin yarısını bile uygun bir biçimde ifade edemezdi.

Çok şükür ki, ürpertici sis Celestina'yı izlemesinde Mercedes'e yardımcı oluyor, beyaz Buick'i sarıp sarmalarken kendisinin onu gözden kaybetme şansını artırmakla birlikte, Mercedes'i de gizliyor ve Celestina'yla arkadaşının, arkalarındaki bir çift farın daima aynı araca ait olduğunu fark etmelerini önlüyordu.

Buick'in sürücüsünün kim olduğu konusunda Junior'ın hiçbir fikri yoktu, ama bu uzun boylu sıska kahpe dölünden nefret etmesinin nedeni, adamın Celestina'ya sarkıyor olmasıydı; eğer Celestina daha önce kendisini tanımış olsaydı, başka hiç kimseyle ilişkiye girmezdi, çünkü tıpkı kız kardeşi gibi, hatta tüm kadınlar gibi, onu reddedilemeyecek kadar yakışıklı bulurdu. Kendisinin aileyle bağlantısı olduğu için, Celestina'nın üzerinde epeyce hak iddia edebileceğini hissediyordu; sonuçta onun kız kardeşinin piç oğlunun babasıydı ve bu da evlilik yoluyla aralarında kan bağı olduğu anlamına gelmekteydi.

Zedd, Öfkenin Güzelliği: Kızgınlığınızı Kanalize Edin ve Galip Gelin adlı ünlü eserinde, tümüyle gelişmiş bir insanın, bir kişiye ya da bir şeye öfkelenebileceğini, bu öfkeyi daha sonra aniden başka bir kişiye veya bir şeye yöneltebileceğini ve bunu egemenlik, kontrol ya da herhangi bir amaç sağlamak için kullandığını söyler. Öfke her yeni bir haklı nedenden ötürü yavaş yavaş ortaya çıkan bir duygu olmamalı, ama yürekte tutulup beslenerek kontrol altına alınmalı ve orada saklanmalıdır; böylece, bir kışkırtmaca olsun ya da olmasın, gerek duyulduğunda, bunun gücüne anında başvurulabilir.

Büyük bir mutlulukla yoğun ve ciddi bir çaba gösteren Junior, öfkesini Celestina'ya ve onun yanındaki adama yöneltti. Sonuçta bu ikisi, gerçek Bartholomew'un koruyucuları oldukları için, kendisinin düşmanıydılar.

Bir çöp kamyonuyla bir müzisyen onu şimdiye dek böylesine küçük düşmediği kadar küçük düşürmüşlerdi; geçirdiği o şiddetli sinirsel kan kusma olayında ve o volkanik ishal nöbetinde bile böyle olmamıştı; küçük düşürülmeye karşı hiç hoşgörüsü yoktu. Alçakgönüllülük yenilenlere özgüdür.

Karanlık çöp kamyonunun içinde, ya eğerlerle sürekli olarak işkence çeken ve Vanadium'un ruhunun kamyonun kapağını kapatacağına, onu canlanan bir cesetle oraya kilitleyeceğine inanan Junior, bir süre için tıpkı savunmasız bir çocuk gibi davranmıştı. Korkudan felç olmuş bir halde,

kokuşan piyaniste en uzak köşeye çekilmiş, çöplerin içine çömelmiş, dişleri çılgın bir flamenko ritmiyle kastanyet çalar gibi birbirine vurmuş, kemikleri de dans pistine topuklarla vurulurken çıkan seslerin aynısını çıkararak takır takır takırdamıştı. Ve tüm bunların yanı sıra kendi kendine inlediğini duymuş, ama bunu engelleyememiş, utanç gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetmiş, ama bu seli durduramamış, korkudan mesanesinin patlayacağını sanmış, ama kahramanca bir çabayla altını ıslatmamayı başarmıştı.

Bir süre bu korkunun ancak bundan ötürü ölürse o zaman sona ereceğini düşünmüş, ama sonra korku yavaş yavaş kaybolmuş ve yerini sanki dipsiz bir kuyudan çıkıp gelen kendine acıma duygusuna bırakmıştı. Kendine acıma öfkenin ideal körükleyicisidir tabii ve işte bu nedenle, yoğun siste Buick'in peşine düşen ve şimdi Pacific Heights'a doğru tırmanmakta olan Junior, cinayet işleyebilecek kadar büyük bir öfke içindeydi artık.

***

Araştırmanın sonunda Cain'in yatak odasına geldiğinde, Tom Vanadium'un fark ettiği şey şuydu: Bu dairenin yalın dekoru düzenlenirken, eş katili Cain büyük olasılıkla dedektifin Spruce Hills'deki kendi evinin dekorundan esinlenmiş olmalıydı. Pek hayra alamet bir keşif değildi bu ve tümüyle tanımlayamadığı nedenlerden ötürü onu rahatsız ediyor, ama algılamasının doğruluğuna da inanıyordu.

Cain'in Spruce Hills'de Naomi'yle paylaştığı evi buna benzer bir biçimde düzenlenmemişti. O evle bu ev arasındaki fark ve Vanadium'un pansiyona benzer eviyle olan benzerlik ne yalnızca zenginlikle ne de kent yaşamı deneyiminden kaynaklanan bir zevk değişimiyle açıklanabilirdi.

Çıplak beyaz duvarlar, yalın biçimde düzenlenen yalın mobilyalar, bibloların ve anı eşyalarının özellikle olmayışı; bir manastır dışında ancak gerçek bir manastır hücresinin görüntüsüne en yakın bir mekânda görülebilirdi bu. Burasını dini bir mekân olarak tanımlayabilecek tek özellik dairenin genişliğiydi, ama eğer Endüstri Kadını yerine buraya bir çarmıh konmuş olsaydı, şanslı bir keşişe bile dar gelirdi burası.

İşte böyle. İki keşişti onlar; birisi sonsuz ışığın hizmetinde, diğeri ise sonsuz karanlığın.

Yatak odasını araştırmadan önce, Nolly, Kathleen ve Sparky'nin söz ettikleri o üç garip tabloyu aniden anımsayan ve bunları nasıl gözden

kaçırmış olabileceğini merak eden Vanadium, daha önce araştırdığı odalara hızla geri döndü. Tablolar hiçbir odanın duvarında yoktu. Ama bunların asılı oldukları yerleri bulmuştu, çünkü çiviler ve bunlardan sarkan çengeller hâlâ duvarlardaydı.

Önsezisi Tom Vanadium'a tabloların yerlerinden çıkarılmalarının belirgin bir nedeni olduğunu söylüyordu, ama bunun ne anlama geldiğini hemen anlayacak kadar yetenekli bir Sherlock Holmes değildi ki. Yine yatak odasına dönen dedektif, etajerle şifoniyer çekmecelerinin ve dolabın içinde neler olduğunu araştırmadan önce, penceresi olmadığı için bunun ışığını yaktığı, bitişikteki banyoya baktı ve duvarda, buradaki yüzlerce delik izleriyle birlikte Bartholomew adının yazılı olduğunu gördü.

***

Buick'i kendi evinin önündeki kaldırıma park eden Wally, Celestina yolcu kapısını açıp arabadan inmeye hazırlanırken, "Hayır, sen burada bekle," dedi. "Ben Angel'ı getiririm ve sonra ikinizi arabayla eve bırakırım."

"Daha neler, biz buradan eve kadar yürüyebiliriz, Wally."

"Hava serin ve sisli, vakit de geç oldu, ayrıca gecenin bu saatinde etrafta dolaşan hainler olabilir," dedi Wally yarı şaka yarı ciddi. "Siz ikiniz şimdi Lipscomb bayanlarısınız ya da çok geçmeden öyle olacaksınız ve Lipscomb bayanları kentin tehlikeli bir gecesinde, yanlarında onlara eşlik eden bir refakatçi olmadan, asla bir yere gitmezler."

"Mmmmm. Çok şımartıldığımı hissediyorum."

Bu hoş, uzun ve rahatlatıcı öpüşmeleri, evliliklerinde birlikte geçirecekleri arzu dolu gecelerin bir işaretiydi.

"Seni seviyorum, Celie."

"Ben de seni seviyorum, Wally. Şimdiye dek hiç böylesine mutlu olmamıştım."

Motoru ve sıcak havayı çalışır durumda bırakan Wally, arabadan indikten sonra, içeriye doğru eğilerek, "Ben burada yokken kilitleri kapalı tutsan iyi olur," dedi ve ardından sürücü kapısını kapattı. Böylesine güvenli bir yerde güvenlik önlemi almak Celestina'ya biraz garip geldiyse de, ana kontrol düğmesini bulup kilitleri kapattı.

Lipscomb bayanları Lipscomb erkeklerinin arzularına memnuniyetle uyarlardı; bazen onlara karşı çıkabilirlerdi tabii, veya karşı çıkmazlardı da

yalnızca onlarla inatlaşırlardı.

***

Geniş banyonun zemini baklava biçimi siyah granit desenli bej mermerle kaplıydı. Tezgâhla duşlukta ve duvarların alt kısmında da aynı mermer kullanılmıştı.

Duvarların üst kısmı diğer odalardan değişik bir biçimde, alçıyla sıvalıydı. Bu duvarlardan birine, Enoch Cain üç kez Bartholomew adını yazmıştı. Sert el darbeleriyle yazılan düzensiz kırmızı büyük harfler, şiddetli bir öfkenin göstergesiydi. Ama üç Bartholomew'dan sonra yapılanlara bakılacak olursa, bu harflemeler diğer görüntülerin yanında daha sakin ve mantıklı bir aklın eseri olarak kalırdı.

Cain duvardaki kırmızı harfleri, keskin bir aletle, belki de bir bıçakla öylesine büyük bir öfkeyle deşmişti ki, Bartholomew'un ikisi artık zar zor okunabiliyordu. Alçı kaplama yüzlerce delikle doluydu.

Harflerdeki lekelerden ve bunlar kurumadan önce bazılarının akmış olmasından ötürü, bu yazı aleti kendisinin ilk olarak düşündüğü gibi keçe uçlu bir kalem olamazdı. Tuvaletin kapalı kapağının ve yerdeki bej mermerin üstündeki şimdi tümü kurumuş olan kırmızı damlacıklar kuşku uyandırıcıydı.

Sağ elinin başparmağını tükürükleyen Vanadium, yerdeki kurumuş damlacıklardan birini ıslak başparmağıyla ovuşturduktan sonra, başparmağını işaret parmağına sürtüp, sulanan damla izini burnuna doğru götürdü. Kan kokuyordu bu. Ama kimin kanı?

***

Gece saat on birden sonra uyandırılan üç yaşındaki çoğu çocuk mızmızlanır ve kesinlikle uyuşuk, mahmur bakışlı ve suskun olurdu. Ama Angel uyandırıldığında tamamen uyanır, Tanrı'nın ona bahşetmiş olduğu o renkli kişiliğine bürünür ve kendisine uygulanan kavrama testini desteklercesine, bir dâhi ressam olabileceğini kanıtlardı.

Arabanın açık kapısından Celestina'nın kucağına tırmandığı sırada, “Wally Amca bana bir Oreo verdi,” dedi.

“Onu ayakkabının içine mi koydun?”

“Neden ayakkabımın içine koyayım?”

“Başlığının altında mı yoksa?”
“Karnımda!”
“O zaman onu yiyebilirsin.”
“Yedim bile!”
“Öyleyse sonsuza dek gitmiş demek. Ne kadar acıklı.”
“Onun dünyadaki tek Oreo olmadığını biliyorsun. Şimdiye dek olan en yoğun sis bu mu?”
“Benim şimdiye dek gördüğüm en yoğun sis.”
Wally direksiyona geçip sürücü kapısını kapatırken, “Anne, sis nereden geliyor?” diye sordu Angel. “Ama sakın Hawaii’den deme.”
“New Jersey’den.”
“Bana döneklik yapmasın diye,” dedi Wally, “ona bir Oreo verdim.”
“Çok geç.”
“Annem onu ayakkabımın içine koyduğumu sandı.”
“Angel’ın ayakkabılarıyla paltosunu pazartesi gününden önce giymesi için, ona rüşvet vermem gerekiyordu,” diye ekledi Wally.
“Sisi oluşturan nedir?” diye sordu Angel.
“Bulutlar,” diye yanıtladı Celestina.
“Bulutların burada ne işi var?”
Vitesi takıp el frenini boşalttığı sırada, “Bulutlar yatmış. Yorulmuşlar,” dedi Wally ona. “Sen de yorgun değil misin?”
“Bir Oreo daha yiyebilir miyim?”
“Onların ağaçlarda yetişmediklerini biliyorsun,” dedi Wally.
“Şimdi benim içimde bir bulut mu var?”
“Neden böyle olduğunu düşünüyorsun, şekerim?” diye sordu Celestina.
“Çünkü sisi soludum.”
Bir kavşakta fren yapan Wally, “Angel’ı sımsıkı tutsan iyi olur,” diye uyardı Celestina’yı. “Yoksa havaya uçar ve sonra biz de onu aşağıya indirmek için itfaiyeyi çağırmak zorunda kalırız.”
“Oreolar nerede yetişir?” diye sordu Angel.
“Çiçeklerde,” diye yanıtladı Wally.
“Oreolar çiçeklerin taç yapraklarıdır,” dedi Celestina da.
“Oreo çiçeklerini nerede yetiştirirler?” diye sordu Angel.
“Hawaii’de,” diye yanıtladı Wally.
“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Angel, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle “Bayan Ornwall bana peynir yaptı.”
“O çok güzel peynir yapar,” dedi Wally, “Bayan Ornwall yani.”

“Sandviçin içine koydu,” diye açıkladı Angel. “O neden seninle birlikte yaşıyor, Wally Amca?”
“Çünkü benim kâhyam.”
“Annem senin kâhyan olabilir mi?”
“Annen bir ressam. Ayrıca, zavallı Bayan Ornwall’un işsiz kalmasını istemezsin, değil mi?”
“Herkesin peynire gereksinimi vardır,” dedi Angel; böyle demekle, Bayan Ornwall’un asla işsiz kalmayacağını kastettiği belliydi. “Sen yanılıyorsun, Anne.”
Wally arabayı yine kaldırıma yanaştırıp park ettiği sırada, “Ne hakkında yanılıyorum, şekerim?” diye sordu Celestina.
“Oreo sonsuza dek gitmedi.”
“Yani sonuçta senin ayakkabının içinde mi o?”
Celestina’nın kucağında ona doğru dönen Angel, “Kokla,” dedikten sonra, sağ elinin işaret parmağını annesinin burnuna doğru tuttu.
“Kibar bir hareket değil bu, ama parmağının güzel koktuğunu itiraf etmeliyim.”
“İşte Oreo. Ben onu hapur hupur yedikten sonra, kurabiye parmağıma gitti.”
“Eğer sen o kurabiyeleri hapur hupur yedikten sonra onlar daima oraya giderlerse, çok şişman bir parmakla yaşamak zorunda kalacaksın demektir.”
Wally motoru durdurup, farları söndürdü. “Kalbin olduğu yere, eve geldik,” dedi.
“Hangi kalbin?” diye sordu Angel.
Wally ağzını açmış, ama bu soruya verecek bir yanıt bulamamıştı.
Gülmeye başlayan Celestina, “Her zaman kazanamayacağını biliyorsun,” dedi ona.
“Ev belki de kalbin olduğu yerde değildir,” diye düzeltti Wally. “Mandaların dolaştığı yerdedir belki.”

***

Banyo lavabosunun yanındaki tezgâhın üstünde, içinde çeşitli boylarda yara bantı olan açık bir kutu, bir şişe alkol ve bir şişe tentürdiyot vardı.
Lavabonun yanında duran küçük çöp sepetini kontrol eden Vanadium, bunun içinde bir deste kanlı Kleenex mendille iki yara bantının buruşuk paket kâğıdını buldu. Etraftaki kanın Cain’in kanı olduğu belliydi. Eğer eş

katili Cain bir yerini kazara kestiyse, duvara yazdığı yazılar kızgın bir ruh halinin ve uzun süre beslenen bir öfkenin işaretiydi.

Eğer bu adı kanla yazmak amacıyla bir yerini kestiyse, derin öfkesi çok daha derin ve takıntılı bir hal almış olmalıydı.

Her iki durumda da, adı kanla yazmak törensel bir davranıştı ve bu şekildeki bir törencilik ciddi biçimde dengesizlik gösteren bir aklın belirtisiydi. Sonuçta eş katilini çatlatmak umduğundan daha kolay olacaktı, çünkü kafası zaten çok kötü çatlamıştı.

Vanadium'un üç yıl önce Spruce Hills'de tanımış olduğu Enoch Cain değildi bu. O adam da çok acımasızdı, ama soğukkanlılığını kararlılıkla koruyan, vahşi ve öfkeli bir hayvan olmadığı gibi, asla takıntılı davranmıyordu. Bu kanlı duvar yazısını üretmesini ve bir bıçakla Bartholomew'u sembolik olarak delik deşik etmesini gerektiren duygusal bir taşkınlığa sürüklenmesi için, o Cain fazla varsayıma ve özkontrollüydü.

Tom Vanadium kan lekeleri ve deliklerle dolu duvarı bir kez daha incelerken, kafa derisinden ensesine doğru yayılan, aniden kanına karışan ve sonra da iliklerine dek işleyen soğuk, garip bir ürperti hissetti. Artık o bildiği insanla, onu anladığını düşündüğü o çarpık adamla değil, yeni ve hatta daha da canavar bir Enoch Cain'le uğraştığının farkındaydı.

***

Angel'ın oyuncak bebekleri ve boyama kitaplarıyla dolu olan omuz çantasını taşıyan Wally, kaldırımda Celestina'nın önünden yürüyerek, ön merdivenlerden çıkmaya başladı.

Celestina kucağında Angel'la onu izliyordu.

Küçük kız sisli havayı derin derin soludu. "Beni sımsıkı tutsan iyi olur, Anne, yoksa uçacağım."

"Yediğin peynir ve Oreolarla ağırlaştığın için uçmazsın."

"O araba bizi neden izliyor?"

Dönüp arkaya bakmak için basamakların altında duran Celestina, "Hangi araba?" diye sordu.

Angel, Buick'in yaklaşık on beş metre ilerisine park edilen ve tam o sırada farları söndürülen Mercedes'i işaret etti.

"O bizi izlemiyor, şekerim. Bir komşunun arabası olmalı.

"Bir Oreo daha yiyebilir miyim?"

Merdivenleri çıkan Celestina, "Bir tane yemişsin zaten" dedi.

“Snickers yiyebilir miyim?” “Hayır, yiyemezsin.”
“Mr. Goodbar yiyebilir miyim?”
“Bu tür şeyleri fazla yemen doğru değil; tümü şeker yüklü bunların.”
Wally apartmanın kapısını açıp, kenara çekildi.
“Biraz vanilyalı gofret yiyebilir miyim?”
Celestina, Angel’la birlikte kapıdan içeriye girdi. “Hayır, vanilyalı gofret de yiyemezsin. Eğer bunları yersen, tüm gece şeker içinde kalırsın.”
Wally onları girişte izlediği sırada, “Bana bir araba alır mısınız?” diye sordu Angel.
“Araba mı?”
“Alır mısınız?”
“Ama sen araba kullanmasını bilmiyorsun ki,” diye anımsattı ona Celestina.
Onların yanından geçip daire kapısına doğru giderken, paltosunun cebinden bir deste anahtar çıkaran Wally, “Ben ona öğretirim,” dedi.
“O bana öğretir,” diye yineledi Angel annesine, sanki zafer kazanmış gibi.
“Öyleyse sana bir araba alırız sanırım.”
“Uçan bir araba isterim ben.”
“Uçan araba yapmazlar.”
Wally dairenin çift kilidini açtığı sırada, “Ama ehliyet almak için, yirmi bir yaşında olmak gerekir,” dedi.
“Ben üç yaşındayım.”
Kapıyı açtıktan sonra Celestina’nın içeri girmesi için yine kenara çekilen Wally, “Öyleyse yalnızca on sekiz yıl daha beklemen gerekiyor,” dedi Angel’a.
Wally onların arkasından içeri girerken, Celestina ona gülümsedi, “Arabadan oturma odasına dek, tıpkı güzel bir bale gösterisi gibi. Evliliğimiz için oldukça iyi bir başlangıç.”
“Benim çişim geldi,” dedi Angel.
“Herkese ilan etmediğimiz bir şeydir bu,” diye çıkıştı ona Celestina.
“Ama çok kötü çişimiz geldiğinde, böyle yaparız.”
“O zaman bile yapmayız.”
“Önce bana bir öpücük ver,” dedi Wally.
Küçük kız onun yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdu.
“Bana da, bana da,” dedi Celestina. “Önce nişanlılar öpülür aslında.”

Celestina, Angel'ı hâlâ kucağında tutmasına karşın, Wally onu öptü ve bu öpüşme daha öncekinden kısa olmakla birlikte, yine hoştu. "Şapur şupur bir öpücük oldu bu," dedi Angel.

"Yarın sabah saat sekizde kahvaltıya gelirim," diye önerdi Wally. "Bir tarih kararlaştırmamız gerek."

"İki hafta çok erken mi olur?"

"Ben ondan önce çişimi yapmam gerek," diye belirtti Angel.

"Seni seviyorum," dedi Wally ve Celestina da aynı şeyi söyleyince, ardından, "Senin iki kilidi de kilitlediğini duyana dek, dışarıda bekleyeceğim," diye ekledi.

Celestina Angel'ı kucağından indirdiğinde, küçük kız alelacele banyoya koşuşturduğu sırada, dışarı çıkan Wally, kapıyı çekip kapattı.

Birinci kilit. İkinci kilit.

Wally'nin dış kapıyı açıp sonra bunu kapatmasını duyana dek, Celestina ayakta durup dinledi.

Ardından, uzun süre daire kapısına yaslanarak, kapı tokmağıyla ikinci kilidin tutamağını tutup durdu; sanki tutamağı bırakıverse, içi bulutla doldurulmuş bir çocuk gibi havaya uçacağına inanmış gibiydi.

***

Kırmızı bir başlığı olan kırmızı paltolu Bartholomew, Ichabod Crane'e onun ikizi kadar benzeyen uzun boylu, sıska adamın kollarında görünmüştü ilk önce; adamın omzunda bir de kocaman çanta asılıydı.

Çocuğu ve çantayı taşıyan adam savunmasız göründüğü için, Junior Mercedes'ten fırlayıp, Celestina'ya sarkan bu kahpe dölünün karşısına dikilmeyi ve onu suratının tam ortasından vurmayı düşünmüştü. O zaman adamın beyni dağılır, başsız bir atlının onun kafasını bir baltayla uçurmasından daha çabuk bir şekilde yere düşer ve çocuk da onunla birlikte yere düştüğünde, kendisi de o piç oğlanın başına üç kez, hatta öldüğünden emin olmak için dört kez ateş ederdi. Ama sorun Celestina'nın Buick'te oluşuydu, çünkü neler olduğunu gördüğünde, direksiyona geçip oradan hızla uzaklaşabilirdi. Egzoz borusundan yükselerek sise karışan dumana bakılırsa, arabanın motoru çalışıyor olmalıydı ve eğer Celestina çabuk düşünen birisiyse, hemen kaçabilirdi.

Onu yaya olarak izle. Onu arabada vur. Belki. Eğer birini adama, dördünü de Bartholomew'a kullanırsa, geriye beş kurşun kalırdı. Ama

susturucu takılı olduğu için, tabanca yalnızca yakın ateşte yarar sağlardı. Susturucudan geçtikten sonra, kurşun namlunun ağzından normalden daha düşük bir hızla, belki de fazladan bir sapmayla çıkar ve hedefini şaşırabilirdi.

Bu konuda kendisini uyaran kişi, silahı ona Old St. Mary Kilisesi'nde, Çin yemekleriyle dolu bir torbanın içinde teslim eden, başparmaksız eşkıyaydı ve Junior'ın bu uyarıya inanmasının nedeni de sekiz parmaklı o eşkıyanın, aynı ya da bunun kadar önemli bir mesajı geçmişte bir müşteriye söylemeyi unuttuğu için ceza olarak iki başparmağından yoksun bırakıldığını düşünmesinden kaynaklanıyordu; adamın bu detayla ilgili olarak böylesine dikkatli davranmasının nedeni belliydi. Ama kurada çıkarsa Vietnam'a gönderilmemesi için çifte önlem almak amacıyla, kendi başparmaklarına kendisi de ateş etmiş olabilirdi tabii.

Her neyse, eğer Celestina kaçarsa, bir tanık olurdu; uyduruk tablolar resmeden yeteneksiz bir kahpe olması ise jüriyi hiç ilgilendirmezdi. Onun Mercedes'ten çıktığını görür ve sise karşın arabayı en azından yarı doğru olarak tanımlayabilirdi. Junior, Russian Hill'deki yaşamından vazgeçmeden, bu işten sıyrılacağı umudundaydı hâlâ.

Ichabod, Bartholomew'u açık kapıdan Celestina'nın kucağına vermiş, Buick'in arkasından dolaşmış, omuz çantasını arka koltuğa koymuş ve sonra bir kez daha direksiyona geçmişti.

Eğer Junior onların yalnızca bir buçuk blok ileriye gideceklerini tahmin etseydi, kendilerini Mercedes'le izlemezdi. Geri kalan yolu yürürdü. Arabasını Buick'in birkaç araba gerisine, yine kaldırıma yanaştırdığında, görülüp görülmediğini merak etmişti.

İşte tam o anda üçü de caddede savunmasızdılar… adam, Celestina ve piç oğlan.

Üçünü hemen oracıkta haklasa, bir sürü olay sonrası durum olacaktı, özellikle onları yakın mesafeden kafalarından vurduğunda, ama kusma giderici, ishal kesici ve doku kaybı önleyici birkaç güvenilir ilaç aldığı için, ona hainlik eden bu duyarlılığından uygun bir biçimde korunmaktaydı. Aslında olay sonrası durumu bu kez belirgin bir nicelikte görmek istiyordu, çünkü bu durum yalnızca oğlanın öldüğünü kanıtlamayacak, aynı zamanda bunca süredir çektiği işkencelere de bir son verecekti. Ama Junior yine de, iki kez arkalarına kaldırıma yanaştıktan sonra onların kendisini fark ettiklerinden, onu gözleyip durduklarından ve arabadan fırlamaya hazır

olduğunu anladıklarından kuşkulanıyordu; eğer böyle bir durum varsa, onları haklayamadan üçü de apartmana girmeyi başarabilirlerdi.

Gerçekten de, Celestina'yla çocuk bu ikinci evin merdivenlerinin alt basamaklarına geldiklerinde, Bartholomew arabayı işaret etmiş ve kadın da buna bakmak için arkasına dönmüştü. Junior sis nedeniyle tam emin olamadıysa da, Celestina doğruca Mercedes'e bakmış gibiydi.

Ondan kuşkulandıysalar da, belirgin bir paniğe kapılmamışlardı. Üçünün telaşla içeri girmediklerini gören Junior, onların bu davranışlarından, sonuçta kendisini fark etmediklerine karar verdi.

Sen burada, arabada bekle. Onlara biraz zaman tanı. Bu saatte önce çocuğu yatıracaklardır. Sonra da, Ichabod'la Celestina kendi odalarına gidip soyunacaklardır.

Eğer Junior sabırlı olursa, eve girebilir, Bartholomew'u bulur, oğlanı yatakta öldürür, sonra Ichabod'u haklar ve Celestina'yla sevişecek fırsatı hâlâ kaçınmamış olurdu.

Gerçi birlikte paylaşacakları gelecek konusunda pek umutlu değildi. Junior Cain'in zevk aletini denedikten sonra, kadınların daima yaptıkları gibi, Celestina da daha fazlasını isteyecekti, ama anlamlı bir aşk ilişkisinin zamanı geçmişti artık. Yine de, şimdiye dek çektiği tüm acıların karşılığında, onun o tatlı bedeninin bir kez tadına bakarak rahatlamayı hak etmişti doğrusu. Küçük bir karşılıktı bu. Bir bedel. Celestina'nın kaltak kız kardeşi olmasaydı, Bartholomew da olmayacaktı. Dolayısıyla bir tehdit de oluşmayacak ve Junior daha değişik, daha iyi bir yaşam sürmüş olacaktı.

Celestina piç oğlanın arkasına sığınmayı seçmişti ve böyle yapmakla kendini Junior'in düşmanı ilan etmişti; oysa Junior ona hiçbir şey, hiçbir şey yapmamıştı ki. Aslında Celestina onu hak etmiyordu da, tabancayla vurulmadan önce çarçabuk becerilmeyi bile hak etmiyordu, ama belki Ichabod'u vurduktan sonra, Cain aletinin zevkini tatması için Junior onu yalvartır, ama onunla sevişmezdi.

O sırada Mercedes'in yanından hızla bir kamyon geçerken, beyaz sis bulutlarını da hareketlendirmiş ve bunlar arabanın camlarına üşüşerek dönüp durmaya başlamışlardı.

Junior biraz sersemleştiğini, başının döndüğünü hissediyordu. Garipleşmişti sanki. O nöbetlerden birine tutulmayı istemiyordu.

Sağ elinin orta parmağı da, üst üste sarılı iki yara bantının altında zonklayıp duruyordu. Parmağını, bıçakları hazırlamak için kullandığı elektrikli bileyle kesmiş ve Neddy Gnathic'i boğazlamak zorunda

kaldığında, yara daha da kötülemişti. Bartholomew'la onun koruyucuları için silahlanıp hazırlanmasına gerek kalmasaydı, bir yerini kesmezdi zaten.

Son üç yıldır, bu kız kardeşlerden çok çekmişti; bu çileye en son olarak çöp kamyonunda ölü müzisyen tarafından küçük düşürülmesi ve Celestina'nın kaleme benzer incecik boyunlu erkek arkadaşının öldükten sonra sarkan diliyle tıpkı Neddy gibi onu yalayabileceği olasılığı da dâhildi. Korku dolu bu anı şimdi belleğinde öylesine belirgin ve her garip detayıyla öylesine yoğun bir biçimde canlanmıştı ki, mesanesinin patlayacak kadar şiştiğini hissetti aniden; oysa posta kartı ressamıyla Ichabod birlikte akşam yemeği yedikleri sırada, kendisi de lokantanın karşısındaki dar bir sokakta uzun uzun işeyerek rahatlamıştı. Ayrıca bir şey daha vardı. Öğle yemeğini yiyememişti, çünkü yemekten önce değişik türde kravat iğneleri ve yaka mendilleri aramak için dolaşırken, Vanadium'un ruhu onu neredeyse yakalayacaktı. Akşam yemeğini de yiyememesinin nedeni, galeriden ayrıldıktan sonra hemen eve gitmeyen Celestina'yı izlemek zorunda kalmasıydı. Şimdi acıkmıştı. Açlıktan midesi kazınıyordu. Bu kadın ona bunu da yapmıştı işte. Kahpe dölü.

Mercedes'in yanından hızla birkaç araba daha geçti; yoğun sis bulutları yine dönüp duruyorlardı.

Yaptıklarınız… hayal bile edemeyeceğiniz bir şekilde size geri dönecektir… Bartholomew'un ruhu… sizi bulacak… ve hak ettiğiniz en korkunç cezayı size verecektir.

Bu sözcükler, tıpkı çöp kamyonundaki anılar gibi, çok belirgin ve oldukça etkin bir biçimde ve her biri ürkütücü bir yankıyla belleğine doluştu. Bunları nerede duyduğunu ve kimin söylediğini anımsayamıyor ve aklına ona herhangi bir şey çağrıştıracak bir açıklama da gelmiyordu. Daha çok düşünmesine fırsat kalmadan, Ichabod'un evden çıktığını gördü. Yoğun siste zincirle kıyıya bağlı hayalet bir gemiye benzeyen Buick'e binen adam, motoru çalıştırdıktan ve caddede hızlı bir U dönüşü yaptıktan sonra, yokuş yukarı ilerleyerek, Bartholomew'u aldığı eve doğru yollandı.

***

Cain'in yatak odasında, Tom Vanadium'un siperlikli el feneri neredeyse iki metre yüksekliğinde olan ve yaklaşık yüz kitap içeren kitaplığı aydınlattı, ikinci rafın çoğu kısmı gibi, üst raf da boştu.

Bu boşluk Vanadium'a, eş katilinin Spruce Hills'deki evinin onur köşesini oluşturan Caesar Zedd koleksiyonunu, özyardımla ilgili o saçma sapan kitapları anımsatmıştı. Cain'de Zedd'in karton kapaklı ve ciltli her eserinin bir kopyası vardı. Daha pahalı baskılar sanki eldivenle tutulmuş gibi yepyeniydi; ama karton kapaklı kitaplardaki metinlerin altları koyu renkli kalemle çizilmiş ve birçok sayfanın köşesi de, buradaki pasajları işaretlemek amacıyla kıvrılmıştı.

Raflarda dizili olan kitapların sırtlarına çabucak bakıldığında, değerli Zedd koleksiyonunun yokluğu belli oluyordu.

Kitaplıktan sonra Vanadium'un incelediği büyük giysi dolabı onun umduğundan daha az kıyafet içermekteydi. Demir askılığın ancak yarısının kullanıldığı belliydi. Cain'in dolabının içi birbirinin yanında garip bir biçimde asılı duran bir sürü boş askıyla doluydu. Askılığın üstündeki rafta, daima çift olarak satılan Mark Cross marka şık ve pahalı bavulların yalnızca bir tanesi vardı. Buraya üç büyük çanta sığabilecek yüksek rafın çoğu kısmı boştu.

***

Çişini yapıp rahatladıktan sonra, bir tabureye çıkan Angel, lavaboda ellerini yıkamaya başladı.

Açık kapının pervazına dayanan Celestina, "Dişlerini de fırçala," diye seslendi.

"Fırçaladım bile."

"Oreo'dan önceydi o."

"Ama dişlerimi kirletmedim ki," diye karşı çıktı Angel.

"Nasıl olabiliyor bu?"

"Oreo'yu çiğnemedim."

"Onu burnundan soludun demek, öyle mi?"

"Tümüyle yuttum."

"Küçük yalanlar söyleyen insanlara ne olur?"

Gözlerini faltaşı gibi açan Angel, "Ben küçük de olsa yalan söylemiyorum, Anne," dedi.

"Öyleyse ne yapıyorsun?"

"Ben…"

"Evet?"

"Ben yalnızca diyorum ki…"

“Evet?”
“Dişlerimi fırçalayacağım,” diye karar verdi Angel.
“Aferin sana, cici kız. Ben de senin pijamalarını çıkarayım.”

***

Junior sisin içinde kaybolmuştu sanki. Galip gelenlerin yaşadığı yerde yaşamak için ah ne kadar da çok çabalıyor, ama belleği tarafından yararsız geçmişe doğru bir o kadar acımasızca sürükleniyordu.
Gizemli uyarı aklında dönüyor, dönüyor, dönüp duruyordu: Bartholomew’un ruhu… sizi bulacak… ve hak ettiğiniz en korkunç cezayı size verecektir.
Sözcükleri yine başa sarıyor, bunları bir kez daha düşünüyor, ama kaynağını anımsayamadığı bu tehdidi aklından hâlâ çıkaramıyordu. Sanki bu sözcükleri bir zamanlar bir kitapta okumuş gibi, bunları kendi sesiyle duyuyor, yine de bunların ona söylenmiş olduğundan kuşkulanıyor ve…
O sırada, San Francisco Polis Departmanı’na ait, sireni çalmayan, ama tepe ışıkları yanıp sönen bir devriye arabası yanından hızla geçti.
Ürken Junior, sürücü koltuğunda dimdik oturarak, susturuculu silahına sımsıkı sarıldı, ama kruvazör onun umduğu gibi hemen frene basıp kaldırıma, Mercedes’in önüne yanaşmamıştı.
Fır dönen mavi-kırmızı ışıklar, sanki birisini ele geçirmek ister gibi yanıp sönüyor ve yaygın siste bir görünüp bir kayboluyorlardı.
Junior Rolex’ine bakmasına karşın, Ichabod’un Buick’le buradan ayrılmasından beri kendisinin ne kadar uzun süredir arabada oturduğunu fark edemedi.
Sağdaki zemin kat pencerelerinde hâlâ ışıklar vardı.
Işıkların tümü sönmeden eve girmeyi yeğliyordu. Yabancısı olduğu odalarda karanlıkta gizlice emekleyerek yerlerde sürünmek istemiyor, bu düşünce içini bulandırıyordu.
Bir çift lateks ameliyat eldiveni taktıktan sonra, bunları ellerine iyice yerleştirdi. Tamam.
Ardından, arabadan indi ve kaldırımda yürüyüp merdivenleri çıktı. Susturuculu tabanca sağ elinde, emniyeti açık olan tabanca sol elinde, üç bıçak da göğsüne bağladığı kılıfların içindeydi.
Ön kapı kilitli değildi. Müstakil ev halinde olmayan bina apartmana dönüştürülmüştü.

Zemin kattaki girişte üst üç kata çıkan merdivenler vardı. Aşağıya inen birisinin sesini o kişi buraya ulaşmadan çok önce duyabilirdi.

Binanın asansörü yoktu. Bunun ding sesiyle, açılacak kapılarıyla ve oradan çıkıp girişe doluşacak tanıklarla uğraşmasına gerek kalmayacaktı.

Bu katta sağda ve solda olmak üzere iki daire yer alıyordu. Junior perdeleri kapalı pencerelerin ardından sızan ışıklarını gördüğü sağdaki 1 no'lu daireye doğru gitti.

***

Arabasını garaja park edip motoru stop ettiren Wally, Buick'ten inmeden önce, Celestina'nın para cüzdanını oturduğu koltukta unutmuş olduğunu fark etti.

Nişanlanmalarının coşkusuyla, galerideki başarıdan ötürü hâlâ süre gelen heyecanla ve saatin geç olmasına karşın yediği Oreo'yla enerji depolayarak neşesini sürdüren küçük kırmızı kasırga Angel'la birlikte evden Buick'e ve oradan da Celestina'nın evine bir cüzdandan başka bir şey unutmadan nasıl ulaştıklarına şaşırmıştı zaten. Celie buna bale demişti, ama Wally bunu sakin bir yaşama ya da krallıklara değişmeyeceği umut, sevgi ve çocuklarla dolu kışkırtıcı, sevinçli, bozguncu, zevkli ve soluk kesici bir karmaşa, yalnızca anlık bir karmaşanın düzeni olarak düşünüyordu.

Hiç yakınmadan yürüyerek geri dönecek ve cüzdanı Celestina'ya götürecekti. Zor bir iş değildi ki bu. Bir iyi geceler öpücüğü daha almak için iyi fırsattı aslında.

***

İki çekmeceli bir etajer.

Üst çekmecede, belirli bir sürü şeyin arasında, Tom Vanadium bir galeride yer alan resim sergisinin tanıtıcı broşürünü buldu. Siperlikli el fenerinin ışığında, Celestina White adı, parlak kâğıdın üzerine sanki fosforlu kalemle yazılmış gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Vanadium'un sekiz ay kaldığı komanın üç ayında, Ocak '65'te, Seraphim'in yenidoğan çocuğunun araştırılması için, Enoch Cain, Nolly'ye başvurmuştu. Vanadium olaydan çok sonra bunu Magusson'dan öğrendiği zaman, Cain'in, kendisinin telesekreterinde Max Bellini'nin mesajını duyduğunu, Seraphim'in San Francisco'daki "kazayla" sonuçlanan ölümü

arasında bir bağlantı kurduğunu ve kendisinden olan çocuğu bulmaya çalıştığını anlamıştı. Onun çocukla ilgilenmesinin tek mantıklı nedeni babalık kavramıydı.

Komadan çıkmasının ardından, ‘66 yılının başlarında ziyaretçileri kabul edebilecek kadar iyileşen Vanadium, eski arkadaşı Harrison White’la birlikte, yaşamının en zor bir saatini geçirmişti. Max Bellini’nin hamileliği doğrulamasına ve polis içgüdüsüne göre bunun bir tecavüz sonucu olduğuna inanmasına karşın, kaybettiği kızının anısına duyulan saygının yitirilmemesini ve kendisinin dini imajının sarsılmamasını isteyen rahip, Seraphim’in ne hamileliğinden ve ne de tecavüze uğradığından söz etmişti. Harrison, Phimie’nin sonsuza dek gittiğine, bu yarayı deşmekle hiçbir şey elde edilemeyeceğine ve kızının ölümüne neden olan bir hain varsa bile, çekilen acı unutulmasa da, Hıristiyanlığa göre affedici olmak ve ilahi adalete sığınmak gerektiğine inanıyor olmalıydı.

Harrison bir Baptist, Vanadium ise bir Katolik’ti ve her ikisi de aynı yazgıya değişik bakış açılarından yaklaşmalarına karşın, karşılıklı konuşmalarından sonra Vanadium’un da aynı duyguyu paylaştığı gibi, her ikisi de aynı gezegenlerin insanlarıydılar.

Enoch Cain’i Phimi’ye tecavüz etmekle suçlayarak kendisi aleyhine dava açılsa bile, Phimie öldüğüne ve tanıklığına başvurulamayacağına göre, bu davayı mahkemede kazanma şansının çok düşük olduğu bir gerçekti. Ayrıca, rahatsızlık veren ikinci bir gerçek de şuydu: Tecavüzcünün Cain olup olmadığını araştırmak, White ailesindeki herkesin yüreğinde büyük yaralar açacak ve bu araştırma sonuçta hiçbir yarar sağlamayacaktı. Ama yine de, ahlaki açıdan doğru olsa bile, yalnızca ilahi adalete güvenmek biraz saflık gibi görünüyordu.

Eski arkadaşının çektiği acının derinliğini anlayan ve yitirilen bir çocuğun kaybından ötürü duyulan üzüntünün en mantıklı bir insanı bile doğru yargıdan saptırarak onun duygusal davranmasına neden olduğunu bilen Vanadium, Harrison’ın bu olayın kurcalanmaması doğrultusundaki isteğini kabul etmişti. Ama bunun üzerinde düşünmek için yeterince zaman geçtiğinde, en sonunda inandığı şey, Harrison’ın ondan çok daha inançlı olduğu ve kendisinin de belki yaşamının geri kalan kısmında, bir rahip gömleğinden çok bir polis rozetiyle daha rahat edeceğini anlamış bulunmasaydı.

Seraphim’in mezarlıktaki cenaze törenine katıldığı ve daha sonra Cain’i iğnelemek amacıyla Naomi’nin mezarı başında durduğu gün, Phimie’nin

iddia edildiği gibi bir trafik kazasında ölmediğinden kuşkulanmış, ama eş katilinin bu ölümle herhangi bir şekilde bağlantısı olduğunu bir an bile olsun düşünmemişti. Etajerin çekmecesinde bulduğu bu galeri broşürü, Cain'in suçluluğunu kanıtlayan ayrıntıların önemli bir tanesiydi.

Broşürün Vanadium'u rahatsız etmesinin bir başka nedeni de, Nolly tarafından çıkmaza sokulmasının ardından, Cain'in daha sonra, Celestina'nın bebeği kendi çocuğu olarak yetiştirmek için onu vesayeti altına aldığını keşfetmiş olabileceğiydi. Eğer böyleyse, dokuz ayak parmaklı bu ileri zekâlı, bazı nedenlerden ötürü çocuğun oğlan olduğuna inanıyordu, ama Celestina'nın peşine düşerse, şimdi gerçeği öğrenirdi artık.

Cain bu çocuğun babası olsa bile, onun küçük kızla neden ilgilendiği Vanadium için anlaşılmaz bir sırdı. Tümüyle bencil ve içi bomboş olan bu adamın kutsal saydığı hiçbir değer yargısı yoktu ki; dolayısıyla babalık onu hiç cezbetmez ve Phimie'ye tecavüz etmesi sonucunda dünyaya gelen çocuğa karşı asla herhangi bir sorumluluk duymazdı.

Küçük kızın peşine düşmesi yalnızca meraktan kaynaklanıyordu belki, kendi çocuğunun kime ne kadar benzediğini anlama arzusuydu bu belki de; ama eğer gösterdiği ilginin altında başka bir şey yatıyorsa, bunun kötü bir amacı var demekti. Cain'in amaçları ne olursa olsun, Celestina'yla küçük kızı en azından rahatsız edeceği ve hatta onlara karşı bir tehlike oluşturacağı kesindi. İyi amaçlar güden Harrison, aile bireylerinin yüreklerinde yaralar açmak istemediği için, özgürce dolaşan Cain herhangi bir zamanda ve herhangi bir yerde Celestina'nın karşısına çıkabilir, ama o, bu adamın kız kardeşine tecavüz eden kişi olduğunu bilmezdi. Ve şimdi Cain onu bulmuştu, onunla ilgileniyordu. Bu gelişmeyi öğrendiğinde, Harrison hiç kuşkusuz durumu yeniden değerlendirecekti.

Broşürü alan Vanadium, banyoya gidip tepe ışığını yaktıktan sonra, delik deşik duvara ve kırmızıyla yazılan eğri büğrü harflere baktı.

içgüdüsü ve hatta mantığı ona bu kişiyle, bu Bartholomew'la Celestina'nın arasında bir bağlantı olduğunu söylüyordu. Bartholomew adı, Cain'in Naomi'yi öldürdüğü günün gecesi gördüğü kötü bir düşte onu korkutmuş ve Vanadium da bu addan neden kuşkulandığını tam olarak anlayamadan, bunu sürdürdüğü psikolojik savaş stratejisiyle bütünleştirmişti. Bartholomew adının bir bağlantısı olduğunu sezinliyor, ama bu bağlantıyı tam olarak belirleyemiyordu. Çok önemli bazı bilgilerden yoksundu.

Banyonun daha parlak olan ışığında broşürü detaylı olarak inceleyince, Celestina'nın fotoğrafını gördü. Kız kardeşiyle birbirlerine ikiz kadar benzemiyorlarsa da aralarındaki benzerlik çarpıcıydı.

Eğer Cain dış görünüşünden ötürü bir genç kıza kapılırsa, bir diğerine de kapılacağından hiç kuşku yoktu. Ve belki de kız kardeşler Cain'i çok daha güçlü bir biçimde onlara çeken güzellikten öte başka bir niteliği paylaşıyorlardı. Masumiyetti bu belki ya da erdem; her ikisi de şeytanı cezbeden özellikler.

Serginin adı "Bu Önemli Gün" dü.

Vanadium bir anda ürperdi; sanki içine tahta yerine insanı kemirmeyi yeğleyen akkarıncalar yuva yapmışlar gibi, iliklerine dek kıvrandığını hissetti.

Vaazı biliyordu tabii. Bartholomew örneği. İnsan yaşamlarındaki zincirleme tepki teması. Küçük bir iyiliğin zaman ve mekân açısından bize çok uzak olan yaşantıları oldukça güçlü ama asla öğrenemeyeceğimiz bir şekilde etkilediği konusundaki gözlemdi bu.

Enoch Cain'i korkutan Bartholomew'u, Harrison White'ın biri Naomi'nin ölümünden bir ay önce Aralık '64'te ve diğeri de Ocak '65'te yayımlanan vaazında sözü edilen din adamı Bartholomew'la bağdaştırmamıştı. Şimdi bile, kanla yazılan ve delik deşik edilen Bartholomew adının karşısında ve "Bu Önemli Gün" adlı broşürün de elinde durmasına karşın, Tom Vanadium tam olarak bir bağlantı kuramıyordu. Bu olaylar zincirinin eksik halkalarını birleştirmek istiyor, ama bir tek halka yine eksik kalıyordu.

Ardından, broşürde bir sonra gördüğü şeyin aradığı bağlantı olduğunu fark etti aniden, ama bu onu öylesine telaşlandırmıştı ki, üçe katlı broşür elinde titreyip duruyordu. Celestina'nın sergisinin açılış resepsiyonu bu gece yapılmış ve biteli üç saatten fazla olmuştu.

Rastlantı. Başka bir şey değil. Rastlantı. Ama hem kiliseye ve hem de kuantum fiziğine göre rastlantı diye bir kavram yoktu. Rastlantı gizemli bir tasarımın ve anlamın sonucuydu ya da karmaşa görüntüsünün altında yatan garip düzendi. Öyleyse seçiminizi yapın. Yaptığınız seçimin doğruluğu konusunda kendinizi özgür hissedebilirsiniz. O zaman rastlantı değildi.

Duvardaki tüm bu delikler. Oyuklar. Çizikler. Bunların oluşması için çok büyük bir öfke gerekliydi.

Bavullar yoktu. Bazı giysiler de. Bir hafta sonu tatili anlamına gelebilirdi bu.

Kendi kanınızla duvara adlar çiziktirir, Janet Leigh'le birlikte Sapık filminde dublör olarak oynar… ve sonra da hafta sonunda blackjack'te şansınızı denemek, sahne gösterileri izlemek, otel büfelerinde tıka basa yemek yemek için Reno'ya giderdiniz. Hayır, olasılık dışı.

Alelacele yatak odasına koşuşturan Vanadium, ışığın caddeden görülebileceğine aldırmadan, etajerin üstündeki gece lambasını yaktı.

Duvarlarda olmayan tablolar, kitaplıkta olmayan Zedd koleksiyonu. Reno'da bir hafta sonu geçirmek için bunları yanınıza almazdınız. Böyle bir şeyi ancak buraya asla geri dönmeyeceğiniz zaman yapardınız.

Saatin geç olmasına karşın, Vanadium, Max Bellini'nin ev numarasını çevirdi.

Max ve cinayet masası dedektifi, Max'in San Francisco Polis Departmanı'nda üniformalı acemi bir polis, Vanadium'un da buraya, kentteki St, Anselmo Yetimhanesi'ne yeni atanan genç bir rahip olduğu günlerden bu yana, neredeyse otuz yıldır arkadaştılar. Polisliği seçmeden önce, Max de rahipliği çok düşünmüş ve belki de Tom Vanadium'un polis olma arzusunu daha o zamanlar sezinlemişti.

Max telefona yanıt verince, derin bir ohh çeken Vanadium, soluk soluğa konuşmaya başladı: "Benim, Tom, belki de kötü bir korku nöbetine kapıldım, ama senden yapmanı istediğim bir şey var ve bunu hemen yaparsan iyi olur."

"Sen korku nöbetine kapılmazsın," dedi Max. "Başkalarının kapılmasına neden olursun. Neler olduğunu söyle bana."

***

İki iyi kalite sürgülü kilit. Sıradan bir çağrısız konuk için yeterli bir korunma, ama öfkesini kanalize etmiş olan özgelişimli bir adamı durdurmak için uygunsuz.

Susturucu takılı 9 mm'lik tabancayı sol kolunun altına, yan tarafına sıkıştıran Junior, otomatik silahı kullanabilmek için ellerini serbest bıraktı. Yine başının döndüğünü hissediyor, ama bu kez bunun nedenini biliyordu. Yaklaşmakta olan bir nöbet değildi bu. Yeni ve daha iyi bir biçimde doğmak için, yaşam kozasına karşı direniyordu. Önceleri, korkuyla ve karmaşık düşüncelerle kaplı bu kozada yaşan bir krizalitti, ama şimdi kanatlı bir böcek, tümüyle gelişmiş bir kelebekti, çünkü o güzel öfkesinin gücünü

özgelişim yapmak için kullanmıştı. Bartholomew ölünce, Junior Cain de en sonunda kanatlarını açacak ve uçacaktı.

Sağ kulağını kapıya dayayarak soluğunu tutup dinledi ve hiçbir şey duymayınca, önce üst kilitle uğraşmaya karar verdi. Sessizce, emniyeti açık otomatik tabancanın namlusunu kilit dillerinin altına, anahtar deliğine dayadı. Ama az da olsa, sesin içeriden duyulma tehlikesi vardı. Tetiği çekti. Tabancanın düz çelik yayı kilit dillerinin bazılarına takılıp kalınca, namlunun yukarıya doğru fırlamasına neden olmuştu. Tabanca horozunun yaya ve namlunun kilit dillerine çarparken çıkardığı sesler hafif seslerdi; kapının arkasına yakın olan birisi bu sesleri duyar, ama bir oda ilerideki birisi bunları duymazdı.

Tetiğin bir kez çekilmesiyle kilit dilleri açılmamıştı. Kilidin durumuna göre, en azından üç bazen de altı kez ateş etmek gerekiyordu.

Kapıyı denemeden önce, tabancayı her kilitte yalnızca üç kez kullanmaya karar verdi. Ne kadar az ses çıkarsa, o kadar iyiydi. Belki şansı yaver giderdi.

Tak, tak, tak. Tak, tak, tak.

Sonra, kapı tokmağını çevirdi. Kapı içeri doğru kolayca açılıvermişti, ama o bunu her olasılığa karşı iki santim kadar araladı.

Tümüyle gelişmiş bir insan şans ilahlarına asla güvenmemelidir, der Zedd, çünkü böyle bir insan kendi şansını öylesine güvenilir bir biçimde yaratır ki, bu ilahlar cezalarını çekmeden onların yüzlerine tükürebilir.

Junior otomatik tabancayı deri ceketinin cebine koydu. Ve ardından, sağ eline içinde on kurşun bulunan olağanüstü güçlü gerçek tabancayı aldı: Bartholomew için Draculalı çarmıh, şeytan için kutsal su, Supermen için kripton gibi olan tabancayı.

***

Gece gezmesinde kıpkırmızı giyinen Angel, evinde yatağa giderken bu kez sapsarı giyinmişti. İki parçalı sarı jarse pijamalar. Sarı çoraplar. Angel’ın isteği üzerine, Celestina onun saçlarına bir de sarı kurdele bağlamıştı.

Bu kurdele işi birkaç ay önce başlamıştı. Düşlerinde yakışıklı bir prensle karşılaşırsa, uykusunda güzel görünmek istediğini söylemişti Angel.

Dolabın aynasında kendini izleyen küçük kız, “Sarı, sarı, sarı, sarı,” dedi beğeniyle.

“Ama sen hâlâ benim küçük M&M’imsin.”

“Ben düşümde civcivleri göreceğim,” dedi Angel Celestina’ya, “ve eğer baştan aşağıya sapsarı olursam, onlardan biri olduğumu düşünecekler.”

“Muzları da görebilirsin,” diye önerdi Celestina, yatak örtülerini açarken.

“Ben muz olmak istemiyorum.”

Son zamanlarda sık sık gördüğü kötü düşlerden ötürü, Angel bazen kendi odası yerine annesinin odasında uyumak istiyordu ve bu gece de öyle bir geceydi, “Neden civciv olmak istiyorsun?”

“Çünkü şimdiye dek hiç civciv olmadım. Anne, sen Wally Amca’yla evlendin mi şimdi?”

Şaşıran Celestina, “Bu da nereden çıktı?” diye sordu.

“Karşı dairedeki Bayan Moller gibi bir yüzük takmışsın da.”

Görsel gözlemleri olağanüstü güçlü olan Angel, kendi dünyasıyla ilgili en ufak değişikliklerin çabucak farkına varırdı. Celestina’nın sol elinde parlayan yüzük dikkatinden kaçmamıştı.

“Seni şapur şupur öptü,” diye ekledi Angel, “tıpkı aşk filmlerinde olduğu gibi.”

“Sen küçük bir dedektifsin.”

“Adımı değiştirecek miyiz?”

“Belki.”

“Angel Wally mi olacağım?”

“Angel Lipscomb; bu White kadar kulağa hoş gelmiyorsa da, öyle değil mi?”

“Ben Wally’yi yeğlerim.”

“Hiç şansın yok. Haydi bakalım, yatağa.”

Bir civciv kadar çabuk hareket eden Angel, annesinin yatağına girdi.

***

Bartholomew ölmüştü, ama kendisi bunu henüz bilmiyordu. Elinde tabancasıyla, çatlak kozasının içinde kelebek kanatlarını açmaya hazırlanan Junior, kapıyı içeriye doğru ittikten sonra, hafifçe ışıklandırılmış ve hoş bir biçimde döşenmiş oturma odasını gördüğünde, tam eşikten adımını atacağı sırada, apartmanın dış kapısı açıldı ve Ichabod içeriye girdi.

Adam, bunun anlamı her neyse, elinde bir cüzdan taşıyordu ve kapıdan içeriye girdiğinde yüzünde aptalca bir ifade vardı, ama Junior’ı gördüğünde

bu ifade değişmişti.

O nefret dolu geçmiş, Junior bundan kurtulduğunu düşünürken geri gelmişti demek. Bu uzun boylu, sıska, Celestina'ya sarkan kahpe dölü, Bartholomew'un koruyucusu adam, arabasıyla buradan uzaklaşmış, kendi evine gitmiş, ama ait olduğu yerde, geçmişte kalmamıştı ve şimdi de ona kimsin sen diye sormak ya da panikleyerek bağırmak için ağzını açacaktı; Junior adama üç kez ateş etti.

***

Angel'ın üstünü örten Celestina, "Wally Amca'nın baban olmasını ister misin?" diye sordu.

"Çok iyi olur."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Benim hiç babam olmadı, sen de biliyorsun ya."

"Wally gibi bir baba için beklemeye değdi, ama öyle değil mi?"

"Biz Wally Amca'nın evine mi taşınacağız?"

"Bu işler böyle oluyor sanırım."

"Bayan Ornwall oradan ayrılacak mı?"

"Bu daha sonra düşünülmesi gereken bir şey."

"Eğer ayrılırsa, peyniri sen yapmak zorunda kalacaksın."

***

Susturucu tabanca sesini tamamen susturmamış, ama her biri elle boğulmuş sessiz bir öksürük gibi çıkan üç yumuşak sesi koridorun ötesine de taşımamıştı.

Junior silahı yan tarafından yukarıya doğru kaldırırken ateşlediği için, ilk kurşun Ichabod'un sol uyluğuna ve sonraki iki kurşun da gövdesine isabet etmişti. Bunun bir yakın savaş sayılabilmesi için hedef uzaklığı oldukça fazlaysa da, bir amatör için hiç de kötü bir atış değildi; sol ayak deformasyonu onu Vietnam'da savaşmaktan alıkoymasaydı, o savaşta epeyce kahramanlık göstermiş olabileceğine inanıyordu şimdi Junior.

Ölürken bile, sanki soyguna karşı çıkmak istermiş gibi cüzdanı elinde sımsıkı tutan adam, yere düştükten sonra, oraya öylece yayılıp titremiş ve ardından hareketsiz kalmıştı. Ne bir panik çığlığı atmış, ne acı içinde bağırmış, yalnızca çok hafif bir ses çıkararak bu dünyadan göçüp gitmişti;

Junior onu öpmek istiyordu, ama canlı ya da ölü hiçbir erkeği öpmezdi o; kadın kılığına giren bir erkek tarafından aldatılmış ve ölü bir piyanist tarafından karanlıkta yalanmış olsa bile.

***

Sesi yarı uykulu çıkan, civcivlerin manevi ablası sapsarı Angel, başını yastıktan kaldırıp, “Düğün yapacak mısınız?” diye sordu.

Şifoniyerin çekmecesinden kendi pijamalarını alan Celestina, “Hem de harika bir düğün,” diye söz verdi ona.

Angel en sonunda esnedi. “Düğünde pasta da olacak mı?”

“Her düğünde pasta olur.”

“Pastayı severim ben. Köpek yavrularını da severim.”

Celestina bluzunun düğmelerini çözdüğü sırada, “Normalde, köpek yavruları düğünlere pek gitmezler,” dedi.

O sırada telefon çaldı.

“Biz pizza satmıyoruz,” diye yanıtladı Angel, çünkü son zamanlarda, yeni açılan bir pizzacıyı aramak isteyen birkaç kişi, oranın telefon numarası yerine, bir numara farklı olan kendilerinin telefon numarasını aramışlardı.

İkinci çalışından önce telefonu açan Celestina, “Alo?” dedi.

“Bayan White?” “Evet?”

“Ben Dedektif Bellini, San Francisco Polis Departmanı’ndan. Orada her şey yolunda mı?”

“Yolunda mı? Evet. Neden…”

“Yanınızda kim var?”

“Küçük kızım,” dedi Celestina, ama sonra, onu arayan bu kişinin sonuçta bir polis değil de, kendisiyle Angel’ın evde yalnız olup olmadıklarını saptamak isteyen birisi olabileceğini düşündü.

“Telaşlanmamaya çalışın lütfen, Bayan White, ama sizin evinize doğru yola çıkmış olan bir devriye arabamız var.” Ve işte o anda, Celestina, Bellini’nin bir polis olduğuna inanmıştı; bunun nedeni yalnızca onun otoriter sesi değil, yüreğinin de kendisine uzun süredir beklenen tehlikenin en sonunda geldiğini söylemesiydi; Phimie’nin üç yıl önce onu uyardığı karanlık tehlikeydi bu.

“Kız kardeşinize tecavüz eden adamın sizi tehdit ettiğine inanmamız için nedenlerimiz var.”

O adam gelecekti. Celestina bunu biliyordu. Bundan daima emindi, ama şu sıralarda bunu yarı unutmuştu. Angel'la ilgili özel bir durum vardı ve küçük kız bu özellikten ötürü, tıpkı Kral Herod'ın ölüm buyruğunun altında yaşayan Bethelli yenidoğanlar gibi, sürekli tehdit altında yaşıyordu. Uzun bir süre önce olayı bir ressam gözüyle irdeleyen Celestina, bu durumla ilgili karmaşık ve gizemli bir şey fark etmişti, baba er ya da geç gelecekti.

"Kapılarınız kilitli mi?" diye sordu Bellini. "Yalnızca ön kapı var. Evet. Kilitli." "Siz şimdi neredesiniz?" "Yatak odamda." "Kızınız nerede?" "O da burada."

Sapsarı olduğu kadar tetikte de olan Angel, yatakta oturuyordu.

"Yatak odanızın kapısında kilit var mı?" diye sordu Bellini.

"Çok iyi değilse de bir kilit var."

"Kapınızı kilitleyin. Ve telefonu kapatmayın. Devriye polisleri oraya gelene dek, hattan ayrılmayın."

***

Junior ölü adamı koridorda bırakıp, Celestina'yla hoşça vakit geçirmeyi düşünmüyordu tabii.

Filmlerden ve medyada yer alan cinayet öykülerinden olduğu kadar kişisel deneyimlerinden de öğrendiği kadarıyla, olay sonrası durum en kötü bir anda bile keşfedilebilirdi. Ve bu keşif sonucunda, heyecanlı polisler sirenlerini öttürerek hızla olay yerine koşuştururlardı, çünkü bu adamlar yeryüzünün geçmişe en çok odaklanmış yenilenleri oldukları için, olay sonrası durumla ilgilenmekte üstlerine yoktu.

9 mm'lik tabancayı kemerinin altına sıkıştıran Junior, ayaklarından yakaladığı Ichabod'u 1 no'lu dairenin kapısına doğru alelacele sürüklemeye başladı. Soluk renkli kireçtaşıyla kaplı zemin kan lekeleri içinde kalmıştı.

Kan gölü değildi bunlar, yalnızca lekeydiler; cesedi koridordan içeriye çeker çekmez bunları çabucak silebilirdi, ama lekelerin görüntüsü onu öfkelendirmişti. Spruce Hills'de tamamlayamadığı tüm işlerin sonunu getirmek için, intikam dolu ruhlardan kendini kurtarmak için, daha iyi bir yaşama sahip olmak ve tümüyle parlak, yeni bir geleceğe atılmak için buradaydı o. Kahretsin, binanın bakımını yapmak için değil.

***

Telefonun kordonu Celestina'nın almacı yanında taşıyabileceği kadar uzun değildi; bunu etajerin üstüne, lambanın yanına bıraktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Angel.

"Sen sesini çıkarma şekerim," diyen Celestina, yatak odasının hafif aralık duran kapısına doğru gitti.

Tüm pencereler kilitliydi. Bu konuda daima dikkatli davranırdı.

Daire kapısının da kilitli olduğunu biliyordu, çünkü Wally iki kilidin de kapandığını duyana dek beklemişti. Ama yine de ışığı sönük koridora çıkan Celestina, Angel'ın yatak odasının önünden hızla geçtikten sonra, oturma odasının ışığıyla aydınlanan girişe geldi… ve açık duran ön kapıdan geri geri gelerek içeriye doğru bir şey sürükleyen, koyu renk, büyük ve ağır bir şey sürükleyen bir adam gördü; adamın sürüklediği şey…

Ah, sevgili Yüce İsa, hayır.

***

Birisinin "Hayır," dediğini duyduğunda, Junior, Ichabod'u eşiğin yarısına dek sürüklemişti. Ama omzunun üstünden arkaya doğru baktığında, Celestina hemen arkasına dönmüş ve iç koridorda gözden kaybolmuştu.

Odaklan. Ichabod'u koridordan içeriye çek. Şimdi harekete geç, sonra düşün. Hayır, hayır, uygun odaklanma yapabilmek için, bazı şeylere gereksinim duyulur: İrdeleme yapmaya, analiz etmeye ve öncelik tanımaya. Kaltağı yakala, kaltağı yakala! Yavaş derin soluklar al. Güzel öfkeni kanalize et. Tümüyle gelişmiş bir insan özkontrollü ve sakin olur. Harekete geç, harekete geç, harekete geç! Daha önce bir araya geldiklerinde güvenilir bir felsefe ve başarı anahtarı oluşturan en önemli Zedd ilkeleri, şimdi aniden birbirleriyle çatışmaya başlamışlardı.

Bir kapının hızla kapanmasının ardından, irdeleme yapma, analiz etme ve öncelik tanımayla harekete geçme arasında kısa bir süre bocalayan Junior, Ichabod'u eşiğin ortasında bıraktı. Celestina telefona ulaşmadan önce onu yakalamalıydı ve sonra geri dönüp cesedi içeriye çekerdi.

***

Kapıyı hızla kapatan Celestina, kapı tokmağının emniyet kilidini de kapattıktan sonra, şifoniyeri itekaka kapının önüne çektiğinde, kendi gücü

karşısında hayret etmişti; o sırada Angel'ın telefondaki kişiye, "Annem mobilyaların yerini değiştiriyor," dediğini duydu.

Almacı Angel'ın elinden alarak, "O burada," dedi Bellini'ye, ardından almacı yatağın üstüne fırlattıktan ve Angel'a da, "Benim yanımdan ayrılma sakın," dedikten sonra, pencereye doğru koşup perdeleri açtı.

***

Suç oluşturan bir eylemde bulunmak ve bunu başarıyla sonuçlandırmak. Böylesine bir eylem ne kadar akıllıca veya düşüncesizce tasarlanırsa tasarlansın ya da toplumdaki çoğu kişi sizin bu eyleminizi ister "iyi" ister "kötü" bir şey olarak düşünsün, hiç mi hiç fark etmezdi. Koşulsuz hareket ettiğiniz sürece, siz bunu sonuçlandırma durumunda olurdunuz, çünkü ister doğru ister yanlış, ister akıllıca ister düşüncesizce olsun, çok az kişi suç oluşturan bir eyleme girişiyordu artık ve kendini böyle bir tehlikeye atanlar da dikkatsiz hareket etmek için aptalca bir nedenleri olmadıkça, başarıyı çoğu kez garantiliyorlardı.

Kesinlikle aptal olmayan Junior, nicedir çektiği acılardan kurtulmak ve yaşamını sürdürmek için bu eyleme girişmişti ve bunu vücudunun her zerresiyle, aklı ve kalbiyle birlikte sürdürüyordu.

Karanlık koridorda üç kapı vardı: Sağdaki bir kapı hafif aralık, soldaki iki kapının her ikisi de kapalı.

Junior önce sağ kapıya yöneldi. Bunu tekmeleyerek açtıktan sonra, art arda iki el ateş etti, çünkü belki bu oda o kaltağın yatak odasıydı ve burada bir tabanca saklıyor olabilirdi. Aynadan kopan parçalar şıngırdayarak yere, seramik kaplı zemine düştü; silâh sesinden çok daha yüksekti çıkan ses.

Junior içinde hiç kimsenin olmadığı banyoyu mahvettiğini fark etti.

Çok fazla takırtı dikkat çekerdi. Şimdi ne bir aşk serüveni yaşamak ve ne ablayı da becerip iki sıfır galip gelmek için zamanı vardı. Celestina'yı öldür, Bartholomew'u öldür ve sonra buradan çek git, buradan çek git.

Soldaki ilk oda. Hareket et. Kapıyı tekmeleyerek aç. Kapının ardında hayli büyük bir mekân olduğunu sezinledi, banyo değildi burası ve içerisi daha karanlıktı. Tabancayı doğrult, bunu iki elinle sımsıkı tut. İki kez çabucak ateş et: Elle boğulan öksürük gibi, elle boğulan öksürük gibi.

Solda elektrik anahtarı var. Junior parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı.

Çocuğun odasıydı burası. Bartholomew'un odası. Canlı ana renklerde mobilyalar. Duvarda ayıcıklı posterler. Ve ne gariptir ki, oyuncak bebekler.

Oldukça az sayıda oyuncak bebek vardı odada. Piç oğlanın efemine olduğu belliydi, ama kahretsin, bu özelliğini babasından almış olamazdı.

Burada kimse yoktu.

Yatağın altında veya dolabın içinde birisi olabilir miydi acaba? Oraları aramak zaman kaybı demekti. Kadınla oğlan en son odada saklanıyorlardı büyük olasılıkla.

***

Sapsarı Angel çabucak annesinin yanına koştu ve sanki bunların ardına saklanabilirmiş gibi, perdelerden birini yakaladı.

Pencerenin camları küçük olduğu için, Celestina bunlardan birini kırıp dışarıya çıkamazdı.

Yerleşik, kanatlı bir pencereydi bu. Sağ tarafta, biri altta diğeri de üstte olmak üzere iki kilit mandalı vardı. Ayrıca, çerçevenin taban kısmına yakın bağımsız bir kol ve kanadın alt kısmında da mekanizma yuvası.

Celestina kola bağlı pimi yuvaya oturtmaya çalıştı. Ama pim yuvaya girmedi. Elleri titriyordu. Pimin üstündeki çelik kanatların, yuvanın iç deliklerine denk gelmesi gerekiyordu. El yordamıyla bunları arayıp durdu.

Tanrım, lütfen bana yardım et.

Manyak adam kapıyı tekmeledi.

Bir dakika önce de Angel'ın odasının kapısını tekmelemişti; yüksek bir sesti bu, ama gök gürültüsünü andıran şimdiki ses binadaki herkesi uyandıracak kadar fazlaydı.

Kol yuvaya oturmuştu. Döndür, döndür.

Devriye arabası neredeydi? Neden hiç siren sesi duyulmuyordu? Mekanizmanın gıcırtılı bir ses çıkarmasından sonra, pencerenin iki uzun kanadı dışarıya doğru yavaşça açılmaya başladı ve odanın içi sisli serin havayla doldu.

Manyak adam kapıyı kapıyı bir kez daha tekmeledi, ama şifonyer bunun arkasına dayalı olduğu için, kapı açılmıyordu; adam kapıyı daha sert bir biçimde yine tekmeledi… Kapı açılmıyordu.

"Acele et," diye fısıldadı Angel.

***

Bir adım geriye giden Junior, kilide nişan alarak iki el ateş etti. İlk kurşun pervazdan bir tahta parçası koparmış, ama ikinci kurşun yalnızca birkaç tahta parçası daha koparmakla kalmamış, pirinç kapı tokmağını da yerinden oynatmıştı.

Junior kapıyı itti, ama Kapı hâlâ açılmamakta direnince, özkontrollü bir adama hiç yakışmayan öfkeli bir çığlık fırlattı; kendisini dinleyenler arasında hiç kimsenin onun eylemde bulunma ve bunu başarıyla sonuçlandırma konusundaki kararlılığından kuşkusu olmayacağını bilmesine karşın, bu davranışı karşısında yine de şaşırmıştı.

Kilide bir kez daha ateş etmek için tetiği çektiğinde, şarjörde kurşun kalmadığını fark etti. Yedek kurşunlar ceplerindeydi.

Ya başarıya ulaşmak ya da yenilgiye uğramak için karar verilmesi gereken şu birkaç saniyede, işin sonunun yaklaştığı bu umutsuz anda, tabancaya kurşun doldurmakla zaman harcamayacaktı. Önce düşünen sonra harekete geçen, doğuştan yenilgiye uğramış bir adamın seçimi olurdu böylesi.

Kapının büyükçe bir parçası kopmuştu. Odadan sızan ışıkta kilidin hiçbir kısmının yerli yerinde olmadığı görülebiliyordu. Arkasına bir mobilya dayalı olan kapının deliğinden içerisini gözetlemişti zaten ve sorun çözüleceğe benziyordu.

Sol kolunu yanına dayayarak, var gücüyle kapıya abandı. Bunun açılmasını engelleyen mobilya her neyse, ağır bir şey olmalıydı, ama iki üç santim kıpırdamıştı. Eğer iki üç santim kıpırdadıysa, bir o kadar daha kıpırdayacağı belliydi, yani hareketli bir şeydi demek; Junior içeriye girmiş sayılırdı artık.

***

Celestina tabanca sesini duymamıştı, ama kapıya saplanan kurşunlar konusunda yanılması mümkün değildi.

Kapının açılmasını geçici olarak engelleyen şifoniyerin bir de aynası vardı. Kurşunlardan biri arka kısımdaki kontrplağı delmiş, sırlı camı örümcek ağı şeklinde çatlatmış, yatağın üstündeki duvara saplanmış ve buradan birkaç alçı parçası koparmıştı.

Pencerenin iki dikey kanadı da ancak yirmi santim kadar açıldıktan sonra, her ikisi de hareketsiz kaldı. Mekanizma, sorununu sanki

‘ppppaslıyım’ sözcüğüyle ifade etmek istermiş gibi gıcırtılı bir raspa sesi çıkardıktan sonra, şimdi tümüyle işlemez olmuştu.

Kanatlı bir melek kadar küçücük olan Angel bile, bu yirmi santimlik aralıktan geçemezdi.

Manyak adam koridorda kükredi.

Kahrolası pencere. Kahrolası, paslı pencere. Celestina tüm gücüyle kolu çevirince kanatlar biraz daha aralanır gibi oldu; kolu bir kez daha çevirdi, ama yuvasından fırlayan kol çerçevenin tabanına düştü.

Bu kez de tabanca sesi duymamakla birlikte, kopan tahta parçalarından anlaşıldığı kadarıyla iki kurşun daha atıldığı belliydi.

Pencereden uzaklaşan Celestina, küçük kızı yakalayıp onu yatağa doğru iteklediği sırada, “Çabuk bunun altına gir” diye fısıldadı. Ama Angel yatağın altına girmek istemiyordu, çünkü bazı geceler gördüğü kâbuslarda umacı hep orada oluyordu.

“Fırla!” diye bağırdı Celestina.

Angel en nihayet eğilip, yere dek sarkan yatak örtülerinin altında kayboldu; en son görünen şey sarı çoraplarıydı.

Üç yıl önce, St. Mary Hastanesi’nde, Phimie’nin onu uyarmasından sonra bu uyarıyı aklından hiç çıkarmayan Celestina, canavar geldiğinde hazırlıklı olacağına yemin etmişti, ama adamın şimdi burada olmasına karşın, kendisi hazırlıklı değildi. Zaman işte böyle çabucak geçer, yaşam süre gelir, sen hem garsonluk yapar hem de üniversiteden mezun olursun, kızın birden büyüyüverir, ama sen sonuçta bir rahip kızısın, merhametin gücüne, barışa inanırsın, alçakgönüllü insanların dünyayı elde edeceklerini düşünürsün ve bu üç uzun yıl boyunca ne bir tabanca satın alırsın ne de kendini savunacak bir önlem ve dünyayı bir gün elde edecek olan alçakgönüllü insanların da yeri gelince saldırıya geçmeleri gerektiğini unutursun her nasılsa, ama böylesine duygulu bir alçakgönüllülük gösterenler kendini savunmaktan bile acizdirler tabii, oysa kötülüğe karşı çıkmamak bir günah olduğu gibi, kendini savunmayı bilinçli olarak reddetmek de pasif intihar anlamına gelen ölümcül bir günahtır, ayrıca senin küçük kızını koruyamaman tıpkı Yahudileri Nazi toplama kamplarına ya da Stalin’i sürgüne götüren tren gibi Cehennem’e yolculuk yapan ekspres trenine alacağın bir bilet anlamına gelir, onun için artık şimdi burada, hiçbir engel tanımayan canavar kapıyı omuzlayıp içeri girdiğinde, ne kadar az zamanın kalmış olursa olsun onunla savaşman gerekir.

***

Junior kapıyı omuzlayıp içeri girdiğinde, kaltak karı ona iskemleyle vurmuştu. Oturma yerine bir minder bağlı olan, arkası tahta dilimli küçük bir iskemleydi bu. Kadın bunu bir beysbol sopası gibi savunmuştu; White ailesinde Jackie Robinson kanı vardı herhalde, çünkü bir beysbol topunu Brooklyn'den Bronx'a dek fırlatacak güce sahipmiş gibi görünüyordu.

Eğer kadın iskemleyi amaçladığı şekilde onun sol tarafına isabet ettirmiş olsaydı, bir kolunu kırar ya da birkaç kaburgasını çatlatırdı. Ama kadının iskemleyi savurduğunu görmüş ve o da çevik bir beysbol oyuncusu gibi hareket ederek yana doğru kaçmış, darbeyi sırtından almıştı. Oysa bu kara darbe spor sayılmazdı, daha çok Vietnam dövüşüne benziyordu. Sanki el bombasına maruz kalmış gibi yere kapaklandı; acıdan çenesi titriyor, dişleri birbirine öylesine şiddetle çarpıyordu ki, eğer dili dişlerinin arasında olsaydı bunu mutlaka ısırırdı.

Ona yeni bir darbe indirmek için kadının bir iki adım gerilemeyeceğini bilen Junior, bundan korunmak amacıyla hemen ileriye doğru yuvarlandı; hareket edebildiğini fark edince aniden rahatlamıştı, çünkü sırtındaki ağrıya bakılacak olursa, kadın onun belkemiğini kırmış ya da onu felç etmiş olsa hiç şaşırmayacaktı, iskemle, kendisinin bir saniye önce çöktüğü yere indi.

Çılgın kahpe bunu öylesine hızla savurmuştu ki, sarf ettiği güçten ötürü kolları uyuşmuş olmalıydı. Geriye doğru tökezlerken iskemleyi de sürüklüyor, ama bunu kaldıramıyordu.

Junior odaya girdiğinde tabancasının yerine bıçağını kullanmayı düşünmüştü. Ama yakın dövüş sürdürecek bir durumda değildi artık. Neyse ki tabanca hâlâ elindeydi.

Kendini çabucak toparlayamayacak ve kadının bir anlık savunmasızlığından yararlanıp ona karşı avantaj sağlayamayacak kadar çok canı yanıyordu. Yine de ayağa kalkmayı başararak geriye doğru çekildi ve cebinden yedek kurşunları çıkardı.

Kadın Bartholomew'u bir yere saklamış olmalıydı.

Dolaba belki.

Ressamı mıhla, çocuğu öldür.

Planlı çalışan bir adamdı o, odaklanan, eyleme girişmeye ve harekete geçmeye hazır olan ve sonra düşünen birisiydi, ama harekete geçebilirse tabii. Çektiği acıdan ötürü ellerini kullanamayacak durumdaydı. Parmaklarının arasından kayan kurşunlar yere düştü.

Yaptıklarınız… hayal bile edemeyeceğiniz bir şekilde size geri dönecektir.

O uğursuz sözcükler yine belleğinde dönüp duruyorlardı, sanki bir banda kaydedilmiş gibi. Ama bu kez söylenilenleri duyuyordu ve duyduğu ses kendi sesinden daha değişik özellikte bir sesti.

Şarjörü tabancanın kabzasından çıkardı. Şarjör neredeyse yere düşecekti.

Elindeki iskemleyi yarı taşır yarı sürükler gibi görünen Celestina, ya sinirlerine hâkim olamadığı ya da kol gücünü yitirdiği için onun çevresinde dolaşıp durmaktaydı veya belki de kendisinin bir anlık gafletinden yararlanmayı düşünüyordu. Ona doğru hamle yapınca, o da onun çevresinde dolaşmaya başladı; bu arada hem gözünü rakibinden ayırmıyor hem de şarjöre kurşun doldurmaya çalışıyordu.

Siren sesleri.

Bartholomew’un ruhu… sizi bulacak… ve hak ettiğiniz en korkunç cezayı size verecektir.

Rahip White’ın biraz dramatik, ama samimi olan sesi geçmişten yükselmiş ve Junior’ın belleğinde saklı olan bu tehdidi bilinçüstüne çıkarmıştı; Junior rahip lojmanında Seraphim’le yaşadığı o tatlı geceyi ve banta kayıtlı bu sözcüklerin kendilerine eşlik etmesini anımsadı.

Rahibin tehdidi unutulmuş ve bilinçaltına bastırılmıştı. O gece yarım yamalak duyduğu bu sözcükler kendisine yalnızca garip bir heyecan vermiş ve onu neredeyse eğlendirmişti; o sırada bunların üzerinde ne ciddi bir biçimde düşünmüş ne de bu sözcüklerin içerdiği, hak edilen cezayla ilgili mesajın üzerinde durmuştu. Ama şimdi bu aşırı tehlike anında, içten içe kaynayan bastırılmış bellekte büyük bir patlama olmuştu; şoka uğrayan Junior, olduğu yerde donup kaldı. Rahip onu lanetlemişti demek!

Siren sesleri gittikçe yaklaşmaktaydı.

Yere düşen kurşunlar halının üstünde parlıyordu. Eğilip onları oradan alsa mıydı acaba? Hayır. Kafatası çatlatacak bir darbeye davetiye çıkartmak olurdu bu.

Beysbol oyununun vurucusu Baptist Celestina yine harekete geçmiş, onun üstüne doğru geliyordu. Ama bir bacağı kırılan, diğeri çatlayan ve arka tahtaları parçalanan iskemle eskisi kadar iyi bir silah değildi artık.

Celestina iskemleyi savurunca Junior yana çekildi, ikinci saldırı da başarısızlıkla sonuçlanınca, soluk soluğa kalan genç kadın bir an duraksadı.

Yoruluyordu kaltak, ama Junior onunla yakın dövüşe girişmekten yine de kaçınıyordu. Celestina'nın saçları darmadağınık olmuştu; gözleri yırtıcı bir aslanınkiler gibi vahşice parlıyordu. Ağzı sanki hırlayacakmışçasına açıktı.

Tıpkı onun annesine benziyordu; bir o kadar deliydi bu kadın.

Şu siren sesleri de ne kadar çok yaklaşmıştı.

Öteki cebine uzanan Junior, birkaç kurşun daha çıkardı. Bunlardan yalnızca ikisini şarjöre sürmek istiyordu, ama titreyen elleri terden ötürü kayganlaşmıştı.

İskemle bir kez daha savruldu; hasar vermeyen darbe onu sadece pencereye doğru geriletmişti.

Sirenler tam buradaydı artık.

Kapı eşiğindeki polisler, elindeki iskemleyi savurup duran kahpe, din adamının laneti… başarılı bir eylemci bile bunların tümüyle başa çıkamazdı. Şimdiki zamandan ayrıl, geleceğe git.

Tabancayı, şarjörü ve kurşunları yere fırlattı.

Kahpe tam ona yeniden saldıracakken, Junior iskemleyi yakaladı. Amacı bunu onun elinden çekip almak değil de, kadını kendisinden mümkün olduğunca uzak tutmak için onu bir kalkan olarak kullanmaktı.

İskemlenin kırık bacağına basan Celestina, dengesini kaybedip yatağın üstüne sırtüstü düştü.

Kendini yaşlanmış bir kedi kadar uyuşuk hisseden ve acı içinde bağıran Junior, yine de pencere pervazına zıplamayı ve çift kanatlı pencereyi omuzlamayı başarmıştı. Kanatlar aralıktı zaten, ama sıkışmış gibi de hareketsiz.

***

Geniş pencere pervazında çömelmiş olarak duran, aralık haldeki çifte kanatları yalnızca kas gücüyle değil, vücudunun tüm ağırlığıyla itmeye çalışarak bunları omuzlayan manyak, yatak odasından kaçmaya çalışıyordu.

Kalbinin hızla çarpmasına ve soluk soluğa kalmış olmasına karşın, Celestina pervaz tahtalarının çatladığını, kanatlardan birinin camının kırıldığını ve madeni kısımların gıcırdadığını duyabiliyordu. Adam kaçacaktı.

Pencere ana caddeye değil, bu evle yandaki evin arasında kalan bir buçuk metre genişliğindeki daracık bir geçide bakıyordu. Polis onun

kaçtığını göremeyebilirdi.

Kendisi de ona iskemleyle bir kez daha vurabilirdi, ama iskemle parçalanmıştı. Dizüstü çöken Celestina, yerde duran şarjörü aldı.

Siren sesleri susmuştu. Polisler caddedeki kaldırıma yanaşmış olmalıydılar.

Celestina bu kez yerdeki kurşunlardan birini aldı.

Bir cam şangırtısı daha. Çatlayan tahta sesi. Arkası ona dönük olan manyak, kafese kapatılmış bir canavarın yırtıcılığıyla pencereye yüklendi.

Celestina'nın silah deneyimi yoktu, ama az önce adamın kurşunları şarjöre doldurmaya çalışmasını gördüğü için, bunu kendisi de yapabilirdi. İlk kurşunu şarjöre sürdü. Ardından da ikincisini. Bu kadarı yeterdi herhalde.

Paslı menteşelerin gıcırdamasının ardından, pencere dışa doğru tamamen açıldı.

Apartmanın ön tarafından, bağıran erkek sesleri duyuldu, "Polis!"

Şarjörü tabancanın kabzasına yerleştirirken, "O burada! Burada!" diye bağırdı Celestina.

Ardından, hâlâ dizlerinin üzerine çökük olarak durduğu sırada, silahı kaldırdı; manyağı sırtından vuracaktı; başka şansı yoktu, çünkü deneyimsizliği nedeniyle onun bacağına ya da koluna nişan almayı beceremezdi. Ama bir an, ateş edip etmeme konusunda ikileme düştü. Sonra, ameliyat masasında kanlar içinde ölü olarak yatan Phimie'nin hayali canlandı gözlerinin önünde. Ve tetiği çekti.

Celestina tetiği çekmeden birkaç saniye önce pencere açılmış, adam gözden kaybolmuştu. Onu vurup vurmadığını bilmiyordu.

Celestina pencereye koştu. Sıcak odanın içine gecenin sisli serin havası dolmuştu; eğilip aşağıya baktı.

Tuğla döşeli geçit bir buçuk metre alttaydı. Manyak adam kaçarken çöp tenekelerini devirmiş, ama geri kalanların arasına yığılıp kalmamıştı.

Sisin ve karanlığın ötesinde koşan ayak sesleri duyulurdu. Adam evin arkasından kaçıyordu.

"Silahını bırak!"

Celestina arkasına dönmeden önce, silahı bırakmıştı zaten ve iki polis odaya girdiği sırada, "Kaçıyor," diye bağırdı.

***

Geçitten bir başka geçide, oradan da caddeye çıkan Junior, sisli gecede koşup dururken, geçmişin Cain'ini bırakıp geleceğin Pinchbeck'ine geçti.

Bu önemli gün boyunca, öğrendiği Zedd tekniklerini kullanarak çılgın öfkesini kanalize etmiş ve bunu yakıcı, kor gibi bir hiddete dönüştürmeyi başarmıştı, ama şimdi bilinçli bir çaba göstermemesine karşın, bu hiddet eriyik beyazı bir gazap halini almıştı.

Sanki kin dolu ruhlarla uğraştığı yetmiyormuş gibi, üç yıldır farkında olmadan rahibin o güçlü lanetiyle de uğraşmak zorunda kalmıştı; yaşamını mahveden kara Baptist büyüsüyle. Geçirdiği kan kusma, ishal ve kurdeşen krizlerinin nedenini şimdi biliyordu artık. Bir gönül arkadaşı bulamaması, Renee Vivi tarafından aşağılanması, iki kez belsoğukluğu kapması, düşünsel katalepsiye girmesi, Fransızcayla Almancayı öğrenememesi, ruhsal yalnızlığı, bedensel boşluğu, Phimie'nin piçini bulup öldürme çabalarının boşa gitmesi: Bunların tümünün ve hatta çok, çok daha fazlasının nedeni o kötü niyetli, intikam güden, riyakâr Hıristiyan'ın yaptığı büyüden kaynaklanmıştı. Sürdürdüğü özgelişimini tümüyle tamamlamış ve ilkel içgüdüleriyle rahatlamış bir adam olan Junior'ın durgun denizlerde, güneşli gökyüzünün altında rüzgâra karşı yelken açıp ilerlemesi gerekirdi aslında, ama bu acımasız gecede sanki fırtınaya yakalanmış gibi, oradan oraya sürüklenip durmasının nedeni akıl, yürek ya da karakter eksikliğinden değil, kara büyüden kaynaklanıyordu.

Bölüm 71

ÜÇ yıl önce Angel'ı St. Mary Hastanesi'nde dünyaya getiren Wally, küçük kızın büyüdüğünü görmek ve onun gereksinim duyduğu babası olmak için, şimdi burada yaşam savaşı veriyordu. Celestina'yla Angel ambulansın arkasından birkaç dakika sonra buraya geldiklerinde, ameliyathaneye alınmıştı bile.

Anne kız St. Mary'ye dedektif Bellini tarafından getirilmişlerdi. Celestina'nın Spruce Hills'de birkaç kez karşılaştığı, ama çok iyi tanımadığı, babasının arkadaşlarından biri olan Tom Vanadium da arabada onlarla birlikteydi; sözcüğün tam anlamıyla patlamaya hazır bir tüfek gibi görünüyor ve sisli caddelerde yanlarından geçen diğer araçlardaki insanlara dikkatle bakarak, manyağı onların arasında kesinlikle bulacağını düşünüyordu sanki.

Celestina'nın bildiği kadarıyla, Tom, Oregon Eyalet Polis Merkezi'nde dedektifti; ama onun neden burada olduğunu bilmiyordu. Ayrıca, yüzünün şimdi neden bu hale geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Onu son olarak Phimie'nin cenaze töreninde görmüştü. Kısa bir süre önce evin kapısında karşılaştıklarında ise, kendisini yüzündeki doğum lekesinden tanımıştı.

Babası Tom'a saygı duyar ve onu çok severdi; bu nedenle onun burada bulunması kendisini de rahatlatıyordu. Zaten böylesine kötü bir felaketten sağ çıkabilen birisi olduğuna göre, şimdi mutlaka ona da yardımcı olacak demekti.

Arabanın arka koltuğunda Angel'a sımsıkı sarılırken, az önce verdiği savaşta gösterdiği cesaret ve sükûnet karşısında hâlâ şaşkındı. Ama kendisine ve kızına neler olabileceği düşüncesiyle sonradan paniğe kapılmamıştı, çünkü aklı ve kalbi burada Wally'yle birlikteydi; ayrıca, tüm yaşamı boyunca umut dolu olduğu için, zamanı gelince bu duygu ona çok yardımcı oluyordu.

Bellini, Enoch Cain'in polis araçlarını izleyip ona St. Mary'de saldıracak kadar korkusuz olduğunu sanmadıkları konusunda Celestina'ya güvence vermiş, ama yine de. Yoğun Bakım Ünitesi'ndeki hasta yakınlarına hizmet veren bekleme odasının dışındaki koridorda durması için, üniformalı bir polis görevlendirmişti. Böyle bir önlem aldığına göre, Bellini, Cain'in

Pacific Heights'da başladığı işi bitirmek için buraya gelebileceğini hâlâ düşünüyor olmalıydı.

Ölümün sabırla oturduğu ve gülümseyerek beklediği tüm Yoğun Bakım Ünitesi bekleme odaları gibi, bu oda da temiz ama kasvetliydi; sanki burası daha canlı bir şekilde döşense, açgözlü Azrail rahatsız olur ve daha fazla hastanın canını alır, diye düşünülmüştü herhalde.

Gece yarısının ilerleyen bu saatinde bile, yoğun bakımın bekleme odaları tıpkı günün herhangi bir saatindeki gibi, üzüntülü hasta yakınlarıyla dolu olurdu bazen. Ama şimdi burada ölümle pençeleşen tek kişi Wally'miş gibi görünüyordu, çünkü onlardan başka bekleyen kimse yoktu.

Annesinin yatak odasında yaşadıkları şiddetle sarsılan ve Wally'ye tam olarak ne olduğunu anlamayan Angel, ağlamaklı ve kaygılıydı. Anlayışlı bir doktor ona içinde biraz sakinleştirici olan bir bardak portakal suyu ve bir hemşire de iki tane yastık getirdi. Sarı pijamalarının üzerine gülkurusu sabahlığını giymiş olan küçük kız, iki yastık iki iskemleye yerleştirildikten sonra bunların üstüne uzanarak, her zaman olduğu gibi derin bir uykuya daldı; uyandırıldığında uykusu hemen açılırdı Angel'ın.

Celestina'nın ön ifadesini almış olan Bellini, Russian Hill'deki evin gözaltında tutulması konusunda emir vermişti zaten, bu arada Enoch Cain'in evini aramak için izin çıkartması gerektiğinden, bir yargıç bulmaya gitmişti. Ayrıca, şüphelinin arabası Celestina'nın evinin önünde terk edilmiş olarak bulunmuştu. Bellini, adamı kısa sürede bulup tutuklayacaklarından emindi. Ama diğer taraftan, Tom Vanadium ise, Celestina'ya saldırısı sırasında herhangi bir şeyin ters gitmesi olasılığına karşı Cain'in hazırlıklı olduğundan kuşkulanıyor ve onu bulup yakalamalarının çok kolay olmayacağını düşünüyordu. Ona göre bu manyak ya kentte bir yerde saklanıyordu ya da SFPD'nin yetki sınırlarının dışına çıkmıştı.

"Pekâlâ, belki de sen haklısın," demişti ona biraz kızan Bellini, hastaneden ayrılmadan önce, "ama ben Cain'in evini yasal izinle arayacağım, senin gibi oraya gizlice girerek değil."

Celestina bu iki adamın arasında samimi bir arkadaşlık olduğunu sezinliyordu, ama belki de yasal olmayan aramayla ilgili bir gerginlikleri vardı.

Bellini oradan ayrıldıktan sonra, Tom, Celestina'ya özellikle Phimie'nin tecavüze uğraması konusunda bir sürü soru sordu. Bu oldukça acı veren bir konu olmasına karşın, Celestina kendisine sorular sorulmasından

memnundu. Çünkü eğer dikkatini bunlara veriyor olmasaydı, tüm umutlarına karşın, Wally aklında yüz kere ölmüş olacaktı.

“Baban sanki böyle bir şey olmamış gibi, tecavüz olayından hiç söz etmiyor; ben onun ilahi adalete sığındığını düşünüyorum.”

“Kısmen öyle,” diye ona katıldı Celestina. “Ama esasen, adamın cezalandırılabilmesi için, onun adını Phimie’nin söylemesini istedi. Babam iyi bir Baptist olmasına karşın, intikam almaktan kaçınan birisi değildir.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Tom. Yüz ifadesinden herhangi bir anlam çıkarmak pek kolay değilse de, hafif gülümsemesi alaycı olabilirdi.

“Ve Phimie öldükten sonra… babam hâlâ tecavüzcünün adını öğrenmeyi umuyor, onu hapse attırmayı düşünüyordu. Ama ardından, iki yıl kadar önce, bu fikrini değiştiren bir şey oldu. Bunu yapmaktan birdenbire vazgeçti, yargılamayı Tanrı’ya bıraktı. Eğer tecavüzcü Phimie’nin iddia ettiği kadar sapık birisiyse, biz bu adı öğrenip polise gidersek, Angel’la sen tehlikede olabilirsin diyordu bana. Arı kovanına çomak sokma, uyuyan köpeği uyandırma gibi sözler söylüyordu. Onun fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Tom. “Anladım şimdi. Sana teşekkür ederim. Onun fikrini değiştiren şey bendim… benim yüzüm. Bunu bana Cain yaptı. ‘65 yılının çoğu kısmını komada geçirdim ben. Komadan çıktıktan ve ziyaretçileri kabul edebilecek kadar iyileştikten sonra da babanı görmek istedim. Yaklaşık iki yıl önce… senin dediğin gibi. Max Bellini’den Phimie’nin bir kazada değil, doğumda öldüğünü öğrenmiştim ve Max’in içgüdüleri bunun bir tecavüz olduğunu söylüyordu. Babana bu adamın neden Cain olabileceğini açıkladım ve bana bilgi vermesini istedim ondan. Ama sanırım… orada karşımda oturup yüzüme bakınca, yeryüzünün şimdiye dek gelmiş geçmiş en büyük arı kovanının Cain olduğuna karar verdi ve kızıyla torununu gereğinden fazla tehlikeye atmak istemedi.”

“Şimdi de bu olay oldu.”

“Evet, şimdi de bu olay oldu. Ama baban benimle işbirliği yapsaydı bile, hiçbir şey değişmeyecekti. Phimie onun adını açıklamadığı için, ben Cain’in peşine daha değişik ya da daha etkili bir biçimde düşemeyecektim.

Annesinin yanındaki iki iskemlelik yatakta yatan Angel, uykusunda birkaç küçük sıkıntılı çığlık attı. Düşünde onun çevresini saran şeyler her neyse, bunların civcivler olmadıkları belliydi.

Ona rahatlatıcı sözcükler mırıldanan Celestina, elini küçük kızın başına koyarak, o kötü düş bu dokunuşlarla bitene dek, Angel’in saçlarını okşayıp

durdu.

Manyağın Bartholomew takıntısını anlamakta hâlâ zorlanan Tom, birkaç soru daha sorunca, Celestina onun aradığı yanıtı bulduğunu aniden farketti: Phimie'ye defalarca tecavüz ettiği sırada, teypte "Bu Önemli Gün" adlı vaazın çalması konusunda Cain'in sapık ısrarı.

"Phimie manyağın bunu komik bulduğunu söylemişti, ama babamın sesini geri plan müziği olarak kullanmak aynı zamanda… şey, onu heyecanlandırmış, yani belki bu durumda Phimie daha küçük düşeceği için, babam da küçük düşmüş olacaktı. Ama biz işin bu kısmını babama hiç söylemedik. Çünkü ikimiz de bunun bir yarar sağlayacağına inanmıyorduk."

Bir süre, iskemlesinde öne doğru eğilen ve sanki bunlardan ilham almak istermiş gibi yerdeki vinileks muşambanın donuk desenlerine dikkatle bakıp duran Tom, Celestina'nın söylediklerini iyice düşündükten sonra, "Bağlantı orada, ama bu benim için hâlâ belirgin değil," dedi. "Yani babasının vaazı eşliğinde ona sahip olmaktan sapık bir zevk aldı… ve belki de fark etmeden, rahibin mesajı kafasının içine dek işledi. Bizim korkak eş katilinin suçluluk duyacak kapasitede birisi olduğunu sanmıyorum… ama belki baban bir tür mucize geliştirmiş ve bunun tohumunu atmış olabilir."

"Babam domuzları kanatları olduğuna inandırsa, onların bir gün mutlaka uçacaklarını söyler annem."

"Ama 'Bu Önemli Gün' adlı vaazda adı geçen Bartholomew yalnızca bir havari, tarihi bir kişilik ve aynı zamanda en sıradan davranışlarımızın önceden bilinmeyen sonuçları için kullanılan bir benzetme."

"Yani?"

"Cain'in ondan korkmasını gerektiren gerçek çağdaş birisi değil. Öyleyse Bartholomew adında birisini bulup bu takıntıyı nasıl geliştirdi?" Vanadium sanki yanıtlar oradaymış gibi, Celestina'nın gözlerine baktı, "Gerçek bir Bartholomew var mı? Ve sana saldırmasıyla nasıl bağlantılı bu? Ya da hiçbir bağlantı yok mu?"

"Eğer bu çarpık mantığı çözmek için uzun süre uğraşırsak, biz de onun gibi deliririz sanırım."

Vanadium başını iki yana salladı. "O kötü ruhlu birisi bence, deli değil. Ve kötü ruhlu olduğu kadar da aptal. Ama bu aptallığının farkına varamayacak kadar fazla kibirli ve mağrur… bu nedenle kendi kapanına yine kendisi düşüyor. Aptal olduğu için de tehlikeli. Sağduyu sahibi akıllı bir adamdan çok daha tehlikeli."

Tom Vanadium’un farklı tondaki hipnotik sesi, o paramparça yüzündeki gri gözleri, melankolik havası ve belirgin zekâsı kendisine kaya gibi bir sağlamlık veriyor ve onu başka dünyalara ait birisiymiş gibi gösteriyordu.

“Tüm polisler sizin gibi filozof mudur?” diye sordu Celestina.

Vanadium gülümsedi. “Polis olmadan önce rahip olanlarımız… evet, hepimiz böyle laflar yumurtlarız. Geri kalanlarımıza gelince… sayıları pek fazla değil, ama senin düşündüğünden daha fazladır belki.”

Koridordaki ayak sesleri dikkatlerini açık kapıya çekmişti; girişte yeşil giysili bir cerrah duruyordu.

Celestina ayağa kalktı; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyor ve kötü haberler getirdiğini sandığı habercinin yanından koşarak kaçmak istemesine karşın, yine de onun ne söyleyeceğini umutla bekliyordu; cerrah altı cümlelik konuşmasını iki saniye içinde bitirdi. “Hastanız ameliyatı atlattı. Bir süre dinlenme odasında kaldıktan sonra, buraya, Yoğun Bakım Ünitesi’ne getirilecek. Durumu kritik. Ama kritik durumun dereceleri var tabii. Bugün sona ermeden, onun bu durumunu kritikten ciddiye döndürebileceğimize inanıyoruz. Hayatta kalmayı başaracaktır.”

Bu önemli gün. Her sonun yeni başlangıçları. Yine de teşekkürler Tanrım; burada bir son olmadı.

Uyuyan Angel ya da Wally için güçlü olması gerektiği düşüncesinden bir an kurtulan Celestina, Tom Vanadium’a doğru döndüğünde, onun gri gözlerinde tıpkı kendisininkine benzer üzüntüyle umudu ve yüzünde de kötülüğe karşı gelen zafer ifadesini bir arada görünce, destek almak için ona yaslandı ve en nihayet ağlamaya cesaret etti.

Bölüm 72

DÜNYANIN onu şimdi Pinchbeck olarak tanıdığı Junior Cain, iğne oyası yastıklarla, Sklent'in tablolarıyla ve Zedd'in kitap koleksiyonuyla dolu olan Ford kamyonetine binip, kentin arka kesimini kullanarak, Bay Area'dan ayrıldı. Walnut Creek'e giden 24 no'lu Eyalet Otoyolu'nu kullanırken, şeytanın adlarından birini taşıyan Diablo Dağı'ndan geçti. Antioch'a giden 4 no'lu Eyalet Otoyolu onu Bethel Adası'nın nehir deltası kesimine getirdi. Kelime dağarcığı geniş olanlar, Bethel'in "kutsal yer" anlamına geldiğini bilirlerdi.

Ardından, manzarası çok güzel olan 160 no'lu Eyalet Otoyolu'na girerek kuzeye doğru ilerledi, ama henüz şafak sökmediği için her yer karanlıktı. Yılan gibi kıvrılan Sacremento Nehri'nin yanındaki 160 no'lu Otoyol'u izlediği sırada, birbirinden uzakta yer alan birkaç küçük kasabadan geçti.

Isleton'la Locke arasında ilerlerken, yüzünde bir yangılanma olduğunun ilk kez farkına vardı. Herhangi bir şişlik, kesik ya da çizik hissetmiyordu gerçi ve dikiz aynasına bakınca gördüğü tek şey, kadınların yüreklerini uyarıcı amfetaminlerden daha fazla hoplatan yakışıklı bir yüzdü yalnızca.

Vücudu da ağrıyordu; aldığı darbeden ötürü özellikle sırtı. Çenesini yere çarptığını anımsayınca, yüzünün fark ettiğinden daha fazla zarar görmüş olabileceğini düşündü. Eğer öyleyse, çok geçmeden morluklar oluşacaktı, ama bunlar zamanla geçerdi; ayrıca, bu morluklar sayesinde bir sürü kadına daha çekici görünebilirdi… onu rahatlatmak isteyen kadınlar kendisini öperek acısını dindirirlerdi… özellikle de onlara bunların sert bir dövüş sırasında, komşusunu bir tecavüzcüden kurtarırken olduğunu söylediğinde. Ama alnında ve yanaklarındaki yangılanma daha da fazlalaşınca, Courtland yakınlarında bir benzin istasyonunda durdu ve satış makinesinden bir şişe Pepsi alarak bir kapsül antihistamini bununla yuttu. Ayrıca kusma önleyici ilacı, dört aspirini ve bağırsaklarında herhangi bir kıpırdanma hissetmemesine karşın, bir de ishal önleyici ilacı. Ve sanki zırh takınmış bir halde, şafaktan bir saat önce Sacremento kentine geldi. İtalyanca ve İspanyolca'da "sacrament" yani dinsel tören anlamına gelen Sacremento'nun diğer bir adı da, Dünya'nın Kamelya Başkenti'dir ve her

yıl mart başında burada on günlük bir kamelya festivali düzenlenir; şimdi daha ocağın ortaları olmasına karşın, her yerde bu festivalin afişleri asılıydı. Funda ve çiçek olarak yetişen kamelya, adını bunu on sekizinci yüz yılda Asya'dan Avrupa'ya getiren Cizvit papazı G. J. Camellus'dan almıştır.

Şeytan adları, kutsal adalar, dinsel törenlerle ilgili nehirler ve kentler, Cizvitler: Geçtiği her yerde karşısına çıkan bu spiritüel kavramlar Junior'ı huzursuz etmişti. Bu gecenin lanetli bir gece olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Dikiz aynasına bakınca, Thomas Vanadium'un mavi Studebaker Lark Regal'ını peşinde görse, hiç şaşırmayacaktı zaten; Quarry Gölü'nden çıkarılan gerçek araba değil de onun hayaleti olurdu bu ancak ve direksiyonda polisin o pis uyuz maymun ruhu, yanında Naomi'nin ruh buğusu, arka koltukta da Victoria Bressler, Ichabod, Bartholomew Prosser ve Neddy Gnathic: Tıpkı avanak palyaçolarla dolu bir sirk arabası gibi ruhlarla dolu bir Studebaker, ama kapılar açılıp da bu intikamcı ruhlar paldır küldür dışarıya çıksalar, hiç de komik olmazdı doğrusu.

Havaalanına gidip bir özel uçak şirketi bulana, gece güvenlik görevlisi aracılığıyla şirketin sahibini arayana ve çift motorlu bir Cessna'yla hemen Oregon, Eugene'e uçmayı ayarlayana dek, yüzünün ağrıyan yerleri zonklamaya başlamıştı. Aynı zamanda bu yolculukta pilotluk yapan uçak şirketi sahibi, kendisine çekle ya da kredi kartıyla ödemede bulunulması yerine gıcır gıcır banknotlar halinde peşin para verilmesinden ötürü memnundu. Paraları alelacele aldıktan sonra, sanki bunlardan ona da mikrop bulaşacakmış gibi, gizleyemediği bir çekingenlikle, "Yüzünüze ne oldu?" diye sordu Junior'a.

Junior'ın alnında, yanaklarında, çenesinde ve üst dudağında sert, küçük kabarcıklar oluşmuştu; kıpkırmızıydı bunlar ve dokununca çok acıyorlardı. Daha önce kötü bir kurdeşen deneyimi yaşadığı için, bunun yeni, ama daha beter bir şey olduğunu fark etti. "Alerjik tepki," diye yanıtladı pilota.

Şafaktan birkaç dakika sonra, mükemmel bir havada, Sacremento'dan Eugene'e doğru yola çıktılar. Eğer yüzü annesinin ona küçükken anlattığı peri masallarındaki o minicik kötü trollerin ellerindeki penselerle çimdikleniyormuş gibi olmasaydı, Junior bu manzaranın tadını çıkaracaktı.

Sabah dokuzdan az sonra Eugene'e indiler; onu kentin en büyük alışveriş merkezine götüren taksi sürücüsü, yola bakmaktan çok dikiz aynasından yolcusunun acı çeken yüzüne bakıp durmakla zaman geçirmişti. Arabadan inen Junior, parayı açık camdan sürücüye uzatınca, adam parasını tam olarak alıp almadığına bile aldırmadan, oradan hızla uzaklaştı.

Eğer Junior acısını öfkeyle körüklemiş olmasaydı, bu acı onu ya ağzı pamukçuklu bir köpek gibi ulutur ya da dizlerinin üstüne çöktürürdü. Kabarcıklar öylesine duyarlı bir haldeydiler ki, hafifçe esen meltem bile cildine sanki dikenli bir kamçı gibi vuruyordu. Çektiği acıdan daha güzel olan öfkesiyle güçlenen Junior, araba parkına girip üzerinde kontak anahtarı bırakılan bir araba bulmak umuduyla araçların pencerelerinden içeriye bakmaya başladı.

O sırada, radyo antenine bir tilki kuyruğu bağlı olan kırmızı bir Pontiac'tan yaşlıca bir kadının indiğini gördü. Ve etrafa çabucak bir göz atıp da onlara bakan kimsenin olmadığını anlayınca, 9 mm'lik tabancasını kadının kafasına dayayıverdi.

Ona ateş edebilecek bir ruh hali içindeydi, ama bu silahın susturucusu yoktu. Susturuculu tabanca Celestina'nın yatak odasında kalmıştı. Bu ise, Frieda Bliss'in koleksiyonundan aldığı tabancaydı ve tıpkı Frieda'nın kusmukla dolu olduğu gibi, sesle doluydu.

Yaşlı kadın sanki origamiyle katlanmışçasına, kâğıt hışırtısına benzer bir ses çıkardı. Bir süre kendinde olmayacaktı ve kendine gelince de kullandığı arabanın ne marka olduğunu anımsamak bir yana, kendisinin kim olduğunu bile anımsamayacaktı ve bu arada Junior çoktan Eugene'den ayrılmış olacaktı.

Pontiac'ın yanına park edilmiş olan pikabın kapıları kilitli değildi. Junior büyükanneyi kamyonun ön koltuğuna kaldırdı. Yaşlı kadın öylesine hafif, öylesine sıska ve öylesine hışır hışır bir şeydi ki, insan görüntüsünde, değişime uğramış yeni bir tür dev böcekti belki de. Sonuçta onu öldürmediğine seviniyordu. Büyükannenin diken gibi yakıcı ruhunun oluşturacağı hamam böceği istilasının kökünü kazımak zor olabilirdi. Bu düşünceyle ürperen Junior, kadının el çantasını onun üstüne fırlattıktan sonra, kamyonetin kapısını öfkeyle kapattı.

Ardından, kadının araba anahtarlarını yerden aldı, Pontiac'ın direksiyonuna geçti ve Spruce Hills'e gidene dek uğrayacağı tek durak olan bir eczane aramaya başladı.

Bölüm 73

WALLY Ölüm'le beraber eve gitmemişti, ama dans pistinde birlikte oldukları kesindi.

Celestina ilk kez Yoğun Bakım Ünitesi'ne girdiğinde, cerrahın güvencelerine karşın, Wally'nin yüzü onu hayli korkutmuştu. Gri renkteydi bu yüz ve yanaldan çöküktü; sanki on sekizinci yüzyıldaymışlar ve tedavi için ona bir sürü sülük yapıştırılmış da tüm kanı emilmiş gibi.

Wally henüz kendinde değildi, kalp monitörüne bağlıydı ve koluna bir damar içi serum takılıydı. Burun boşluğuna takılı olan oksijen besleme girişi hafifçe tıslıyor ve açık ağzından hırıltılı soluklar yükseliyordu.

Onun elini tutan Celestina, uzun bir süre yatağın yanında ayakta durdu; Wally hiçbir tepki vermemesine karşın, kendisinin onun burada olduğunu bildiğinden emindi.

İskemleye de oturabilirdi tabii, ama oturursa yüzünü göremezdi.

Bir süre sonra, Wally onun elini hafifçe sıktı ve bu umut verici belirtinin ardından, göz kapakları titreyerek açıldı.

İlk önce şaşkındı, kaşlarını çatarak kalp monitörüne ve üstüne doğru sarkan serum askısına baktı. Celestina'yı görünce bakışları aydınlandı; gülümseyişi ise Celestina'nın yüreğini bir kaç saat önce onun parmağına taktığı elmas yüzük kadar ışıklandırmıştı.

Kaş çatışın ardından gelen gülümsemeyle birlikte, hafif bir sesle konuşan Wally, "Angel…?" dedi.

"Bir şeyi yok. Ona hiçbir zarar gelmedi."

O sırada içeriye orta yaşlı şişmanca bir hemşire girdi; kalp monitörüne bağlı olan telemetri aygıtıyla hastanın kendine geldiği uyarısını almıştı. Alelacele Wally'nin yanına koşuşturup, onun ateşini ölçtü ve dudakları çatlayan ağzına kaşıkla iki parça buz verdi. Ayrılırken de Celestina'ya anlamlı bir şekilde bakarak, kol saatini tıklattı.

Wally'yle yine yalnız kalan Celestina, "Sen kendine gelince on dakikalık ziyaretlerde bulunabileceğimi söylediler bana," dedi. "Belki o kadar bile uzun değil."

Wally tamam anlamında başını salladı. "Yorgunum."

“Doktorlar senin tamamen iyileşeceğini söylediler bana.” Yine gülümseyen Wally, şimdi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşuyordu. “Verdiğim düğün sözünü tutmak zorundaydım.”

Öne doğru eğilen Celestina, onun yanağını, sağ ve sol gözünü, alnını ve çatlak dudaklarını öptü. “Seni öyle çok seviyorum ki, artık benimle birlikte olmadığını düşündüğümde, ben de ölmek istedim.”

“Ölmekten asla söz etme,” diye çıkıştı Wally.

Gözlerini kâğıt bir mendille kurulayan Celestina, “Tamam. Asla,” dedi.

“O adam… Angel’ın babası mıydı?”

Celestina bu soru karşısında şaşırmıştı. Üç yıl önce, Pacific Heights’a taşındığında, bu canavarın bir gün onları bulacağıyla ilgili korkusunu Wally’yle paylaşmış, ama bu olasılıktan belki iki buçuk yıldır bir daha hiç söz etmemişti.

Başını iki yana salladı. “Hayır Angel’ın babası değil o. Onun babası sensin. O adam Phimie’ye tecavüz eden kahpe dölü yalnızca.”

“Onu yakaladılar mı?”

“Neredeyse ben yakalıyordum. Kendi tabancasıyla. Ve ona bir iskemleyle vurdum, biraz hırpaladım onu.”

“Vay canına.”

“Sen bir Amazon’la evlendiğini bilmiyordun, öyle mi? diye sordu Celestina.

“Tabii ki biliyordum.”

“Tam polisler geldikleri sırada kaçtı. Onun psikopat olduğunu ve onu hemen bulmazlarsa, bu işi yine deneyecek kadar deli olduğunu düşünüyorlar.”

“Ben de öyle,” dedi Wally kaygıyla.

“Benim eve dönmemi istemiyorlar.”

“Sen onları dinle.”

“Ayrıca, benim St. Mary’de uzun süre kalmamdan bile kaygılanıyorlar, çünkü burada seninle birlikte olduğumu tahmin edermiş.”

“Sen beni merak etme. Bu hastanede bir sürü arkadaşım var benim.”

“Yoğun Bakım Ünitesi’nden yarın çıkacağına iddiasına girerim. Odada telefonun olacak. Seni ararım. Ve en kısa zamanda yine gelirim.”

Wally onun elini daha fazla sıkacak gücü bulmuştu. “Kendine dikkat et. Angel’a da.”

Celestina onu yine öptü. Ardından, “İki hafta,” diye uyardı kendisini.

Wally sanki yerinircesine gülümsedi. “O zamana dek hazır olabilirim, ama balayına çıkamayız.”

“Balayı için yaşamımızın sonuna dek zamanımız olacak,” dedi Celestina.

Bölüm 74

SON zamanlarda her yere yaya olarak giden Paul Damascus, 12 Ocak Cuma günü öğleden sonra geç saatlerde en sonunda rahip lojmanına da yaya olarak ulaşmıştı.

Soğuk rüzgâr kilise kulesinin üstündeki çanın bronz oyuğunda tazı gibi koşuşturup durduğu ve çam ağaçlarının ölü iğne yapraklarını dallarından söküp kopardığı sırada, ulurcasına bir ses çıkarıyor ve yürüyüşü hayli engelliyordu. Rehber kitaplar Oregon kıyısının kışın ılıman bir iklime sahip olduğunu iddia etseler bile, millerce önce, Brookings ve Pistol River kasabalarının arasında, Paul bundan sonra yılın bu mevsiminde bu kadar kuzeye yürümemeye karar vermişti.

Kendisinin bir yabancı olmasına ve habersiz gelmesine karşın, Grace'le Harrison White tarafından sıcak bir dostlukla karşılandı. Kapı eşiğinde, inleyen rüzgârla yarışırcasına sesini yükselten Paul, eğer yeterince çabuk konuşmazsa rahiple karısı sanki onu dinlemeyeceklermiş ve kapıyı onun yüzüne kapatacaklarmış gibi, buraya hangi amaçla geldiğini anlatmaya başladı: "Kendisi öldükten sonra yaşamı diğer sayısız kişilerin yaşamları aracılığıyla uzun süre yankılanacak olan sıra dışı bir kadından size söz etmek için, California, Bright Beach'den buraya dek yürüyerek geldim. Kocası oğullarının doğduğu gece öldü, ama ölmeden önce oğluna Bartholomew adının verilmesini istedi, çünkü "Bu önemli Gün" den çok fazla etkilenmişti. Ve şimdi bu oğlan kör oldu; ben de sizin anneyi biraz olsun rahatlatabileceğinizi umuyorum." Whitelar Paul'un düşündüğünün aksine onu dikkatle dinlemişler, onu önce içeriye ve daha sonra da akşam yemeğine davet etmişler, hatta geceyi konuk odasında geçirmesi için kendisine ısrar etmişlerdi.

Rahiple karısı Paul'un şimdiye dek karşılaştığı en kibar insanlardı, ama aynı zamanda onun öyküsüyle de fazlasıyla ilgilenmişlerdi. Paul, Agnes Lampion'ın onları etkilemesine hiç şaşırmamıştı, çünkü onun yaşamı açıkça belirgin bir yaşamdı. Ama Paul'u asıl şaşırtan şey, onların kendisinin yaşamıyla da aynı derecede ilgilenmeleri olmuştu. Belki yalnızca kibar davranıyorlardı, ama yine de yaptığı uzun yürüyüşlerin, gördüğü yerlerin ve Perri'yle geçirdiği yaşamın en küçük detaylarını bile öğrenmek istemişlerdi.

Paul cuma gecesi deliksiz bir uyku uyudu; eczaneden eve gelip Joshua Nunn'la sağlık görevlisini Perri'nin yatağının yanında sessizce dururlarken görmesinden bu yana, hiç böyle rahat bir uyku uyumamıştı. O gece düşünde ne ıssız bölgelerde ne de tuzla veya karla kaplı ovalarda dolaştığını gördü; bedenen, aklen ve ruhen dinlenmiş bir haldeydi.

Perşembe günü kilise cemaatinden yakın bir arkadaşlarının ölmesine ve bu olayın onları hem üzmesine ve hem de cenaze için yapacakları birçok görevleri olmasına karşın, Harrison'la Grace onu içtenlikle karşılamışlardı.

Cumartesi sabahı kahvaltı sırasında, "Sanki Cennet'ten yollandınız bize," dedi Grace Paul'e. "Öykülerinizle, buna en çok gereksinim duyduğumuz bir zamanda bize moral verdiniz."

Müteveffanın ailesiyle arkadaşları onu anmak için önce burada rahip lojmanında toplanacaklar ve öğleden sonra saat ikide cenaze töreni yapılacaktı.

Cumartesi sabahı Grace'e yardım eden Paul, onunla birlikte yemek hazırlığı yapıp, yemek odasındaki büfenin üstüne tabakları, çatal bıçakları ve bardakları yerleştirdi.

Saat 11:20'de mutfakta büyük bir çikolatalı pastanın üstüne şekerli buzlama sürerken, rahip de hindistancevizli pastanın buzlamasını sürmekle meşguldü.

Telefon çaldığında, bir lavabo dolusu bulaşığı az önce yıkayıp bitirmiş olan Grace, onların buzlamayı doğru sürüp sürmediklerini kontrol ediyor ve bir yandan da ellerini kuruluyordu. Almacı kaldırıp, "Alo", dediği sırada, evin ön kapısında bir patlama duyuldu.

Büyük bir boom sesi. Döşemeleri sarsan ve duvarları titreten patlama, sanki aynı anda binlerce yarasa buradan uçmaya başlamış gibi, çan kalaslarını gıcırdattı.

Grace almacı elinden düşürmüş, buzlama bıçağı da rahibin parmaklarının arasından kaymıştı.

Kırılan camlardan, parçalanan tahtalardan ve çatlayan alçılardan çıkan seslerin arasında, Paul bir arabanın motor gürültüsünü ve bunun bangır bangır bağıran kornasını duyduğunda, sarhoş ya da dikkatsiz bir sürücünün son hızla rahip lojmanına çarptığından kuşkulandı.

O da bu şaşırtıcı ama belirgin sonuca varan Harrison, "Yaralanan birisi olabilir," dedikten sonra, arkasından onu izleyen Paul'le birlikte mutfaktan çıkıp yemek odasından geçerek, ön tarafa doğru gitti.

Az öncesine dek burada körfeze bakan bir pencerenin yer aldığı oturma odasının duvarında şimdi güneşli günün göründüğü devasa bir delik açılmıştı. Dışarıdan içeriye taşınmış olan paramparça çalılar, evin ne kadar hasar gördüğünün bir belirtisiydi. Odanın tam ortasında, ters devrilen kanepeyle kırılan birkaç eşyanın yanında, kırık yaylarıyla patlak lastiklerinin üzerinde sola doğru yan yatan paramparça bir kırmızı Pontiac vardı. Kırık ön camın bir bölümü içeriye çöküktü ve içine göçen motor kapağının altından beyaz dumanlar yükseliyordu.

Patlamanın nedenini tahmin etmiş olmalarına karşın, hem Paul ve hem de Harrison tüm bu hasar karşısında şoka uğramışlardı sanki. Arabanın duvara çarptığını anlamışlardı, ama evin bu kadar içine girebileceğini düşünememişlerdi. Binayı böylesine delecek bir hızı Paul hesaplayamıyordu bile; dikkatsizlik ya da alkol bunca hasara neden olur muydu acaba? O sırada arabanın sürücü kapısı açıldı ve kırık bir çay sehpasını omuzlayarak bunu kenara iten bir adam, Pontiac'tan dışarı çıktı.

Önce yüzünden başlamak gerekirse, adamla ilgili iki garip şey vardı. Başı beyaz sargı bezleriyle sarılıydı ve tıpkı Görünmez Adam filmindeki Claude Rains'e ya da başka bir filmde Lauren Bacall'la yeni bir yaşama başlamak için polisleri yanıltmak amacıyla plastik ameliyat geçiren kaçak mahkûm rolündeki Humprey Bogart'a benziyordu. Sargıların üstünden sarı saçları fırlamıştı. Yüzünde açıkta kalan yerler yalnızca gözleri, burun delikleri ve dudaklarıydı.

Adamla ilgili ikinci garip şey de elinde tuttuğu tabancaydı.

Adamın sargılı yüzünün rahipte büyük bir acıma duygusu uyandırdığı belliydi, çünkü kendisini felç eden şoktan kurtulmuş ve silahı fark etmeden adama doğru ilerlemeye başlamıştı. Daha az önce bir ev yıkımı derbisine katılan bir sürücü için hayli çabuk hareket edermiş gibi görünen mumya adam, iki ayağının üstünde hemen dengesini sağlamasının ardından, çabucak Harrison White'a doğru dönüp onun göğsüne iki el ateş etti.

Grace çığlık atana dek, Paul onun kendilerini oturma odasına dek izlediğini fark etmemişti. Grace, Paul'ü itip onun yanından geçtikten sonra, Harrison yere düşerken kocasına doğru koşmaya başladı.

Tabancası hâlâ elinde olan adam, sağ kolunu ileriye uzatmış bir halde, yere düşen rahibe yaklaştı.

Grace White ufak tefekti, ama Paul öyle değildi. Yoksa onun kocasına doğru koşmasını önleyemez ve onu kucaklayıp bir kenara çekemezdi.

Rahip lojmanı temiz, saygın ve hatta güzel bir evdi, ama buna muhteşem denilemezdi. Scarlett O'Hara'ya uygun geniş merdivenlerden yoksundu. Aksine, bu evin dar merdivenlerine oturma odasının bir köşesindeki kapıdan geçilerek gidiliyordu.

Paul, Grace'i ölüme doğru koşmaktan son anda kurtardığında, o köşeye çok yakındı. Ne yaptığını kendi de tam olarak fark etmeden, tıpkı Doktor Savage, Saint veya Islıkçı ya da serüvenlerini okuduğu diğer roman kahramanlarından biri gibi çabucak hareket ederek kapıyı hızla açtığını ve kucağında Grace'le birlikte tek uzun merdivenin yarısını tırmanmış olduğunu gördü.

Arkalarından iki el daha ateş edildiğinde, Paul rahibin artık bu dünyada yaşamadığını anlamıştı.

Grace de anlamıştı bunu, çünkü onun kollarından kurtulmak için daha önce çabalarken, şimdi acı içinde hareketsiz duruyordu.

Paul onu üst kat koridorunda yere bıraktığında, Grace yine de kocasına "Harry!" diye bağırdı ve dar merdivenlere doğru bir kez daha atılmaya çalıştı.

Paul, Grace'i geri çektikten sonra, onu bir gece Önce kendisinin kaldığı konuk odasının açık kapısından içeriye hafifçe iteklerken, "Siz burada kalın ve bekleyin," dedi.

Yatağın ayakucunda sedir ağacından bir sandık vardı. Pirinç tutamakları olan, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, yarım metre genişliğinde ve belki de bir metre yüksekliğinde bir sandıktı bu.

Paul bunu yerden kaldırmaya çalıştığı sırada, Grace'in yüz ifadesini görünce, sandığın ağır olduğunu tahmin etti. Ama bundan tam olarak emin değildi, çünkü kendisi de garip bir durumdaydı; adrenalini öylesine yükselmişti ki, Zeus'un en hızlı şimşek okları bile kalbinin atar damarlarına pompaladığı kanın hızıyla yarışamazdı. Sandık oldukça hafifti, boş da olsa imkânsızdı bu, ama öyleydi.

Konuk odasından nasıl ayrıldığını fark etmeyen Paul, eğilip merdivenlerden aşağıya baktı.

Oturma odasının harabeliğinden çıkan sargılı adamın hızla soluk alıp verirken dudaklarının çevresinde inip kalkan gazlı bezden anlaşıldığı kadarıyla, onun yüzyıllarca önce ölen bir firavun olmadığı ve tüm uyarıları kulak ardı ederek kendisinin mezarını kazan düşüncesiz bir arkeologu cezalandırmak için yeniden canlanmadığı belliydi. Yani sonuçta, Garip Öyküler"de yer alan bir serüven anı değildi bu.

Paul sandığı merdivenden aşağıya fırlattı.

Bir tabanca atışı sesi. Sedir ağacı sandık bir şarapnel gibi patlamıştı.

Acıyla bağıran katil, sandıkla yaptığı göğüs göğse çarpışmada yenik düşerek, pirinç tutamakların tangırtısı arasında, sandığın ağırlığıyla yere yuvarlandı. Yine konuk odasına giren Paul, üzerinde duran gece lambasını yere fırlattığı etajeri kucakladı. Ve ardından bir kez daha merdivenlerin başına geldi.

Alt kattaki katil, sedir ağacı sandığı bir kenara itip ayağa kalkmıştı. Biraz isteksizce de olsa, oturma odasına girip gözden kaybolmadan önce, Tutankamun sargılarının arasından Paul'e bakarak bir el ateş etti.

Paul etajeri yere koyup bekledi; eğer sargılı silahşor geri gelmeye cesaret ederse, bunu da aşağıya fırlatmaya hazırdı.

Alt kattan iki el silah sesi daha duyulduktan bir saniye sonra, rahip lojmanı sanki kıyamet kopmuş gibi büyük bir patlamayla sarsıldı. Gerçek bir patlamaydı bu, sürücüsünün denetiminden çıkan başka bir Pontiac'ın neden olduğu bir sarsıntı değil.

Aşağıdaki oturma odasından turuncu alevler yükselmeye başladığında, Paul bunların sıcaklığını hissetti ve sıcaklığın hemen ardından merdivenlerden yukarıya doğru yağlı siyah dumanlar yığınları yükselmeye başladı.

Konuk odası. Grace'i pencereye götür. Sürgüyü aç. Yararı yok. Sürgü ya bozuktu ya da sıkışmıştı. Pencere camları küçücüktü ve pencere tirizlerinin kırılması da çok zordu.

Grace'i beraberinde çekiştiren Paul, "Soluğunuzu tutun ve çabuk olun," diye yüreklendirdi onu.

Boğucu dumanlardan ötürü her yeri kurum kaplamıştı. Yakıcı bir sıcaklık ona yangının merdivenlerin üstüne ulaştığını ve şimdi tehlikeli bir biçimde karanlıkta çöreklendiğini söylüyordu.

Dumanlar nedeniyle aniden bir tünel kadar karanlıklaşan koridorun sonundan sızan hafif ışıkta, Paul orada evin ön tarafına bakan bir pencere olduğunu gördü.

Bu pencere kolayca açılmış ve içeriye temiz soğuk havayla birlikte gün ışığı girmişti.

Dışarıda, alevler sağa sola yayılmaktaydı. Evin ön tarafı yanıyordu.

Geriye dönmeleri mümkün değildi. Simsiyah dumanların arasında birkaç saniyede kendilerini kaybederler, yere düşerler veya boğularak ya da

yanarak ölürlerdi. Ayrıca cereyan oluşturan açık pencere nedeniyle, alevler arkalarından onlara koridorda hemen yetişirdi.

Grace'in pencereden verandanın damına çıkmasına yardım ederken, "Çabuk, çok çabuk hareket edin," dedi Paul. Ve kendisi de öksürüp durarak, zehirli kimyasallardan bile acı bir tadı olan balgamı tükürmeye çalıştığı ve aynı zamanda Grace'i izlediği sırada, bir yandan da alev alan gömleğini söndürmeye çalışıyordu.

Sonbahar kırmızısı rengindeki gür yapraklı sarmaşıkları andıran alevler evden yukarı tırmanmaktaydı. Alevlerin sardığı veranda da tutuşmuştu. Üstüne bastıkları padavra tahtaları için için yanıyordu; üzerinde durdukları dam alevler içindeydi.

Grace damın kenarına doğru ilerledi. Ama bağıran Paul, onu durdurdu.

Yerle dam arasındaki yükseklik yalnızca üç metre olmasına karşın, damdan körlemesine atlayarak alevlerin arasına dalarsa, yaşamını büyük riske atmış olurdu. Çimenlere atlaması daha güvenceliydi. Ama eğer beton zemine düşerse, yere çarpma şiddetine göre ya bacağını ya da kürek kemiğini kırardı.

Grace'i yine kucaklayan Paul, sedir ağacı padavralar alev aldığı ve dam sarsılmaya başladığı sırada, mucizevi bir şekilde koşmaya başladıktan sonra, dumanların arasından aşağıya atladı. Ayakkabı tabanlarının alev almasına ramak kalmıştı.

Atlarken arkasına doğru eğilmeye çalıştı; Grace'in altına düşmeyi umuyor ve çimenlik yerine betona çarparlarsa, bir yastık görevi yapmayı düşünüyordu. Ama yeterince arkaya eğilmediği belliydi, çünkü çok şaşırmasına karşın, iki ayağının üzerine, kışın soldurduğu çimenlerin ortasına düşmüştü. Geçirdiği şokla dizlerinin üstüne çöktü. Ve sonra, hâlâ kollarında tuttuğu Grace'i, tıpkı narin Perri'yi yatağına yatırdığı gibi, yavaşça yere bıraktı.

Ardından ayağa fırladı, ya da belki sendeleyerek kalktı, çünkü şimdi bir roman kahramanı mı, yoksa gerçek birisi mi olduğunu kendi bile neredeyse bilmiyordu; hemen olay yerini gözlemeye başladı, sargılı adamı arıyordu. Birkaç komşu çimenliği geçip Grace'e doğru koştular, diğerleri de sokaktan o tarafa doğru yaklaştılar.

Siren sesleri öylesine yüksekti ki Paul dişlerindeki dolguların titrediğini hissetti ve sert bir fren sesi çıkaran kocaman bir kırmızı itfaiye aracı köşeyi döndü; onu hemen ikincisi izledi. Ama artık çok geçti. Rahip lojmanı tamamen alevler içindeydi. Neyse ki kiliseyi kurtarabileceklerdi.

Adrenalini düşmeye başladığı sırada, bu barışsever din adamını, böylesine iyi kalpli bir adam olan Harrison White'i kimin öldürmek isteyeceğini ancak şimdi merak edebilmişti. Ve ardından, "Bu Önemli Gün", diye düşünürken, yeni başlangıçların kaçınılmazlığı karşısında ani bir korkuyla titremekten kendini alamadı.

Bölüm 75

SIMON Magusson tarafından sağlanan cömert ödeme karşılığında, rahat bir otelde üç odalık bir süit ayırtılmıştı. Bir oda Tom Vanadium için, bir oda da Celestina'yla Angel için.

Süitin üç geceliğine ayırtılması nedeniyle, Tom ancak geç saatlerde kendi odasında kalmayı ve birlikte paylaşılan oturma odasında daha fazla zaman geçirmeyi düşünüyordu.

Cumartesi sabahı saat on birde, St. Mary'den dönüp otele yerleşir yerleşmez, Celestina'nın, komşusu Rena Moller'dan kendisine göndermesini rica ettiği giysileri ve tuvalet eşyasını içeren bavulları getirecek olan SFPD görevlisini bekliyorlardı. Beklerken, üçü birlikte oturma odasındaki servis masasında geç bir kahvaltı da sayılabilecek erken bir öğle yemeği yediler.

Bundan sonraki iki gün de tüm yemeklerini süitte yiyeceklerdi. Cain büyük olasılıkla San Francisco'dan ayrılmıştı. Henüz kaçmamışsa bile, onu yakalamanın zor olduğu büyük bir kentti burası. Yine de, kendini bundan böyle bir koruyucu olarak gören Tom Vanadium'un, herhangi bir riske girmeye artık hiç tahammülü yoktu, çünkü benzersiz Bay Cain kendisinin bir benzersizlik ustası olduğunu kanıtlamıştı.

Tom bu katilin doğaüstü güçlere sahip olduğuna inanmıyordu. Enoch Cain her şeyi önceden gören ve bilen birisi değildi. Daha önce kendisinin de Celestina'ya söylediği gibi, kötülük ve aptallık birlikte yer alır ve bunun sonucunda kibir doğardı. Düşündüğünün yarısı kadar bile akıllı olmayan, doğruyla yanlışı birbirinden ayıramayan, pişmanlık duygusundan yoksun kibirli bir adam bazen öylesine şaşırtıcı bir umursamazlık içinde davranırdı ki, bu ona büyük bir güç sağlardı. Böyle bir insan her şeyi yapabilir, yalnızca deli birisinin aldırmayacağı riskleri göze alır ve rakipleri onun ne yapacağını önceden asla bilemezlerdi; böylece o da herkesi şaşırtan davranışlarda bulunurdu. Ayrıca, eğer hayvanlara özgü bir tür önsezi olan kurnazlığa da sahipse, insandan daha farklı bir yaratık olurdu. Sanki Enoch Cain şeytanın ta kendisiymiş gibi, sanki her sinek, her böcek ve her fare bu katile göz ve kulak sağlarmış gibi, sanki sıradan önlemler onu

engelleyemezmiş gibi, sağduyusu Tom'a bir strateji uygulamasını söylemişti.

Dikkatle sürdürdüğü stratejinin yanı sıra Tom son zamanlarda suçluluk kavramı üzerinde de çok düşünmüştü; ama Cain'in suçluluğunu değil, kendisininkini. Ve Cain'in düşünde söz ettiği bir addan yararlanıp, bunu sürdürdüğü psikolojik savaşta kullanarak, sonuçta katilin Bartholomew takıntısının mimarı olmuştu veya mimarı değil de en azından bunun yardımcı çizimcisi miydi yoksa? Eğer Tom onu bu yola hiç itmemiş olsaydı, Cain Celestina'yla Angel'dan uzak durur muydu acaba?

Eş katili kötü bir adamdı ve kendisinin davranışlarını etkileyen güçler göz önüne alınmasa bile, şu ya da bu şekilde, kötülüğünü mutlaka sürdürecekti. Eğer Naomi'yi yangın kulesinde öldürmeseydi, eline bir fırsat geçtiğinde onu başka bir yerde öldürecekti. Eğer kurban Victoria olmasaydı, onun yerine başka bir kadın ölecekti. Eğer Cain, Bartholomew adlı birisinin kendisinin ölümüne neden olacağı şeklinde garip bir takıntıya kapılmasaydı, boş yüreğini onu yine Celestina'ya götürecek olan aynı derecede garip bir takıntıyla dolduracaktı ve bu takıntı Celestina'ya zarar vermese bile, başka birisine zarar verecekti.

Tom yalnızca iyi niyetle hareket etmemiş, ama aynı zamanda Tanrı'nın ona verdiği, kendisinin de yaşam boyu geliştirdiği zekâsını ve muhakeme gücünü kullanmıştı. Yalnızca iyi niyet, Cehennem'e giden yolu oluşturan kaldırım taşlarıydı; ama bu iyi niyet eğer kendisininki gibi deneyimli bir akılcılıkla birleşirse, kuşkulu ve önyargılı davranmayı sağlayabilirdi. Tom daha önceden saptanması gereken olayların eğer böyle yapılmazsa felaketle sonuçlanacaklarını biliyordu, ama bu olayları önceden saptayamadığımıza göre, bunlardan sorumlu tutulamayacağımızı düşünüyordu.

Koyu kremalı böğürtlen, üzümlü kurabiye ve tarçınlı tereyağından oluşan kahvaltının verdiği rahatlığa karşın, yine de bu konuyu uzun uzun irdeleyip durdu. Daha iyi dünyalarda yaşayan daha akıllı Tom Vanadiumlar, Enoch Cain'i mahkeme koridorlarında süründürmek için, bundan daha az acı verici olaylarla sonuçlanan taktikler seçerlerdi. Ama kendisi o Tom Vanadiumlardan biri değildi ki. Sakat kalan ve yaşam mücadelesi veren bu Tom'du yalnızca; ayrıca, daha iyi bir adam olduğunu kanıtlayacak başka bir yerde bu kadar rahat olamazdı.

Üzerine iki şişkin yastık konmuş olan bir iskemlede oturan Angel, arasında söğüş et ve salata olan üç katlı sandviçinden bir lokma kopardığı sırada, "Jambon nereden elde ediliyor?" diye sordu.

Uykusuz ve yoğun olaylarla dolu geçen geceden sonra kendini çok yorgun hisseden Celestina, “Sen bunun nereden elde edildiğini biliyorsun,” dedi esneyerek.

“Evet, ama bakalım o biliyor mu acaba!” diye açıkladı küçük kız.

Sakinleştiricinin etkisiyle hastaneden otele gelene dek uyumaya devam eden ve az önce uyanan Angel, masumiyetini hâlâ koruyan her çocuk gibi, eski neşesine hemen kavuşuvermişti. Wally’nin ne kadar ciddi bir durumda olduğunun farkında değildi tabii, ama Cain’in saldırısını annesinin yatağının izlerken çok korkmuş olsa bile, büyük bir sarsıntı geçirmiş gibi de görünmüyordu.

“Siz jambonun nereden elde edildiğini biliyor musunuz?” diye sordu Tom’a yine.

“Süpermarketten alınıyor,” dedi Tom.

“Supermarket nereden alıyor?”

“Çiftçilerden.”

“Çiftçiler nereden alıyorlar?”

“Onlar bunu jambon asmalarında yetiştiriyorlar:”

Küçük kız kıkırdadı. “Siz böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Ben oraları gördüm,” diye güvence verdi ona Tom. “Jambon asmalarıyla dolu bir tarladan daha güzel bir şeyi asla koklayamazsın, canım.”

“Saçma,” diye yanıtladı Angel.

“Pekâlâ, sen jambonun nereden elde edildiğini düşünüyorsun?”

“Domuzlardan!”

“Gerçekten mi? Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Tom, o tekdüze olan ve bazen daha mükemmel olmasını istediği, ama söylediği her şeyi yavanlaştıran ses tonuyla. “Böylesine lezzetli bir yiyeceğin şişko, pis kokulu, kirli, homurtulu yaşlı bir domuzdan elde edilebileceğini mi düşünüyorsun?”

Kaşlarını çatan Angel, jambonun kaynağıyla ilgili olarak bildiği her şeyi yeniden değerlendirerek, parmaklarının arasında didiklediği küçük bir parça lezzetli eti incelemeye başladı.

“Jambonun domuzlardan elde edildiğini sana kim söyledi?” diye sordu Tom.

“Annem.”

“Aa. Tabii, annen asla yalan söylemez.”

“Evet,” dedi Angel, annesine kuşkuyla bakarak, “ama bazen şaka yapar.”

Celestina dalgın bir biçimde gülümsedi. Bir saat önce otele geldiklerinden beri, Spruce Hills’de olan annesiyle babasına şimdi mi telefon etmesi yoksa onlara artık bir nişanlısı olduğunu, bu nişanlının vurulduğunu ve neredeyse ölme tehlikesi geçirdiğini, ama durumunun kritikten ciddiye döndüğünü söylemek için öğleden sonrayı mı beklemesi konusunda karar vermeye çalışıyordu. Tom’a da açıkladığı gibi, Cain’le ilgili haberlerle onları yalnızca kaygılandırmakla kalmayacak, kendisinin iki kat yaşında beyaz bir adamla evleneceğini bildirerek, ikisini de hayli şaşırtacaktı. “Annemle babam önyargılı değildirler, ama uygun olan ve olmayan durumlar konusunda kesin düşünceleri olduğu da bir gerçek.” Bu durum White ailesine göre hiç uygun değildi. Ayrıca ölen bir Baptist dostları için cenaze hazırlıkları yapıyorlardı ve Celestina kişisel deneyimlerinden, onların yoğun bir gün geçireceklerini biliyordu. Ama yine de kahvaltısını didikleyip durduktan sonra, saat on biri on geçe onları aramaya karar verdi.

Ardından, kanepeye oturup telefonu kucağına koydu; numarayı çevirmek için cesaret toplamaya çalıştığı sırada, “Sizin yüzünüze ne oldu?” diye sordu Angel, Tom’a.

“Angel!” diye çıkıştı annesi odanın karşısından. “Saygısızlık bu.”

“Biliyorum. Ama sormadan nasıl öğrenebilirim?”

“Her şeyi öğrenmen gerekmez.”

“Gerekir,” diye karşı çıktı Angel.

“Beni bir gergedan ezdi,” diye açıkladı Tom.

Angel gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “O büyük, çirkin hayvan mı?”

“Evet, öyle.”

“Kötü bakışlı gözleriyle, burnunun üstünde boynuz gibi bir şey olan hayvan mı yani?”

“Kesinlikle o hayvan.”

Angel yüzünü buruşturdu. “Ben gergedanuşları sevmem.”

“Ben de öyle.”

“Sizi neden ezdi?”

“Çünkü onun yoluna çıktım.”

“Neden onun yoluna çıktınız?”

“Çünkü etrafıma bakmadan caddenin karşısına geçiyordum.”

“Bana yalnız başıma caddeden geçmem için izin verilmiyor.”

“Şimdi bunun nedenini anladın mı?” diye sordu Tom.

“Üzülüyor musunuz?”

“Neden üzüleyim?”

“Yüzünüz inek tepmiş gibi görünüyor diye.”

“Aman Tanrım,” dedi Celestina kızgınlıkla.

“Sorun değil,” diye güvence verdi ona Tom. Ve ardından, “Hayır, üzülmüyorum,” dedi Angel’a. “Neden üzülmediğimi biliyor musun?”

“Neden?”

“Bunu görüyor musun?” Servis masasının üstündeki karabiberliği Angel’ın önüne koyan Tom, tuzluğu elinde gizledi.

“Karabiberlik,” dedi Angel.

“Ama bunun ben olduğumu varsayalım, tamam mı? İşte ben buradayım, sağıma ve soluma bakmadan kaldırımdan iniyorum…”

Tom, karabiberliği bu sanki dünya umurunda değilmişçesine yürüyen birisiymiş gibi, masa örtüsünün üstünde bir öne bir arkaya sallayarak hareket ettirdi.

“… ve paat! gergedan beni eziyor ve özür dilemek için bile durmuyor…”

Ardından, karabiberliği yan yatıran Tom, homurdanarak bunu yine düzgün bir şekilde masaya koydu.

“… ve caddede ayağa kalktığımda, giysilerimin berbat olduğunu görüyor, yüzümü de bu halde buluyorum.”

“Öyleyse dava açmalısınız.”

“Evet, açmalıyım,” diye ona katıldı Tom, “ama sorun şu…” Tam o sırada, avcunda gizlediği tuzluğu bir sihirbaz ustalığıyla ortaya çıkarıp bunu karabiberliğin yanına koydu. “Bu da benim.”

“Hayır, siz busunuz,” dedi Angel, bir parmağıyla karabiberliği tıklatarak.

“İşte bak, görüyor musun, yaptığımız tüm zor seçimlerle ilgili olan komik şey şu: Eğer biz gerçekten de büyük ve yanlış bir seçim yaparsak, yani eğer gerçekten korkunç bir yanlışlık yaparsak, doğru yolda ilerlememiz için bize başka bir şans daha tanınır. Ben sağıma ve soluma bakmadan kaldırımdan aptalca indiğim anda, her iki tarafa baktığım ve gergedanın geldiğini gördüğüm başka bir dünya yarattım. Ve böylece…”

Bir elinde tuzluğu diğerinde de karabiberliği tutan Tom, önce her ikisini biraz yan yatırdıktan sonra, bunları birbirlerine doğru paralel bir biçimde hareket ettirdi.

“… bu Tom’un şimdi gergedana benzer bir yüzü olmasına karşın, diğer Tom’un kendi dünyasında sıradan bir yüzü var. O zavallı Tom, yüzü öyle sıradan ki.”

Tuzluğu incelemek için öne doğru eğilen Angel, “Onun dünyası nerede?” diye sordu.

“Bizim dünyamızla birlikte, tam burada. Ama biz onu göremiyoruz.”

Angel odanın etrafına bakındı. “Alice Harikalar Ülkesinde”ki sürekli gülümseyen kedi gibi görünmez birisi mi o?”

“Onun tüm dünyası bizimki kadar gerçek, ama biz o dünyayı göremiyoruz ve o dünyadaki insanlar da bizi göremiyorlar. İyi bir yaşam sürmek ve doğru olanı yapmak için, bir sürü şansa sahip olduğumuz milyonlarca dünya var burada, tümü de aynı yerde.” Ama tabii Enoch Cain gibi insanlar, ancak iki kötülükten birini seçmenin dışında, doğrunun ve yanlışın arasında asla bir seçim yapamazlar ve kendileri için umutsuzlukla dolu onlarca dünya yaratırlarken, başkaları için de acı dolu bir o kadar dünya daha yaratmış olurlardı.

“İşte,” dedi Tom, “benim neden üzülmediğimi şimdi anladın mı?”

Angel bakışlarını tuzluktan Tom’un yüzüne çevirdikten ve bir süre bu yüzdeki yara izlerini inceledikten sonra, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Ben üzülmüyorum,” dedi Tom, “çünkü bu dünyada yüzümün böyle olmasına karşın, başka bir dünyada bir ben daha olduğunu biliyorum… aslında, başka dünyalarda yüzü böyle olmayan daha bir sürü Tom Vanadium’un olduğunu yani… ben oralarda gayet iyiyim, teşekkür ederim.”

Onun söylediklerini bir kez daha düşünen küçük kız, “Ben üzülürdüm,” dedi. “Siz köpekleri sever misiniz?”

“Köpekleri kim sevmez?”

“Ben bir köpek yavrusu istiyorum. Sizin hiç köpek yavrunuz oldu mu?”

“Küçük bir çocukken.”

Hâlâ kanepede oturan Celestina, en sonunda annesiyle babasının Spruce Hills’deki telefonlarının numarasını çevirecek cesareti kendinde bulmuştu.

“Siz köpeklerin konuşabildiklerini düşünüyor musunuz?” diye sordu Angel.

“Biliyor musun,” dedi Tom, “bunu aslında hiç düşünmemiştim.”

“Ben televizyonda bir atın konuştuğunu gördüm.”

“Pekâlâ, eğer at konuşursa, köpek neden konuşmasın?”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Hat bağlandığında, Celestina, “Merhaba Anne, benim,” dedi.

“Kedilere ne dersiniz?” diye sordu Angel.

“Köpekler konuşursa, kediler neden konuşmasın?”

Celestina’nın sesinden kaygılandığı belliydi, “Orada neler oluyor, Anne?” diye sordu.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Angel.

Tom iskemleyi geri itip ayağa kalkarak, Celestina’nın yanına gitti.

Kanepeden fırlayan Celestina, “Anne, orada mısın,” diye sorduktan sonra, Tom’a doğru döndü; yüzü bembeyazdı.

“Ben konuşan bir köpek istiyorum,” dedi Angel.

Tom, Celestina’ya doğru uzandığı sırada, “Ateş ediliyor,” dedi genç kadın. “Silah sesleri var.” Celestina bir eliyle almacı tutuyor ve diğer eliyle de, sanki bu uyanmak istediği bir kâbusmuş gibi, saçlarını çekiştiriyordu. “O adam Oregon’da.”

Eşsiz Bay Cain. Şaşırtıcı sihirbaz. Benzersizlik ustası.

Bölüm 76

ÇIBANLAR.

Çalıntı bir siyah Dodge Charger 440 Magnum'la Spruce Hills'i hemen terk eden Junior Cain, polis denetiminin yoğun olduğu Interstate 5'ten uzak durarak, güney Oregon'ın dolambaçlı yolları elverdiği kadarıyla, bir an önce Eugene'e gitmeye çalışmıştı.

"Tam söylemek gerekirse, kızıl renkli kabarcıklar." Arabayı kullandığı sırada, hem sevinç kahkahaları atıyor hem de çektiği acıyla ve kendine acıma duygusuyla gözyaşlarına boğuluyordu. Vudu büyücüsü Baptist ölmüş ve onun ölümü sonucunda kara büyü bozulmuştu. Yine de, bu son etkili krize dayanmak zorundaydı.

"Çıban, yangılı, irinli bir kıl kesesi ya da böyle bir gözenektir."

Eugene'deki havaalanına yarım mil uzaklıkta bir caddede Dodge'u park etmiş, uzun süre arabada oturup sargılarını dikkatle çözmüş ve eczaneden satın aldığı keskin kokulu yararsız merhemi kâğıt mendille silmeye başlamıştı. Ama Kleenex'i yüzüne hafifçe değdirmesine karşın, öylesine büyük bir acı duymuştu ki, neredeyse bayılacaktı. Dikiz aynasına baktığında, içleri sarı iltihapla dolu, iğrenç, kocaman kırmızı şişlikler görünce, bir iki dakika gerçekten de kendinden geçerek bir düş bile görmüştü; düşünde kendisi muhteşem, ama anlaşılmayan bir yaratıktı ve ellerinde meşalelerle yabalar olan köylüler fırtınalı gecede onu aramak için peşine düşmüşlerdi; ardından, çıbanların zonklamasıyla kendine gelmişti.

"Çıbanlar birbirleriyle bağlantılı kızıl kabarcıklardır."

Junior aslında gazlı bezleri yüzünde bırakmak istemiş, ama havaalanı görevlilerinin yüzü sargılı bir adamın Spruce Hills'de bir rahibi öldürdüğü haberini almış olabileceklerinden korktuğu için, bunları çıkarmak zorunda kalmıştı; Sonra, Dodge'u park ettiği yerde terk ederek, Sacrementolu pilotun onu beklediği özel servis terminaline doğru alelacele yürümüştü. Yolcusunu görünce şaşkına dönen pilot, "NEYE karşı alerjik tepki bu?" diye sormuştu.

"Kamelyalara," demişti o da, çünkü Sacramento, Dünya'nın Kamelya Başkenti'ydi ve Junior'ın tek istediği şey, yeni Ford kamyonetini, Sklentler'ini, Zedd koleksiyonunu ve gelecekte yaşamak için gereksinimi

olan her şeyini orada bıraktığı bu kente geri dönmekti. Pilot şaşkınlığını gizleyemiyor ve Junior da eğer dönüş parası kendisine peşin olarak ödenmezse, onun tehlike yaratabileceğini biliyordu.

“Normal koşullarda, ben size rahatlamanız ve akıntıyı hızlandırmanız için, her iki saatte bir sıcak kompres uygulamanızı önerirdim ve ayrıca bir antibiyotik yazıp sizi eve yollardım.”

Kamelya festivalinden yalnızca altı hafta önce, cumartesi öğleden sonra şimdi burada, Sacremento’daki bir hastanenin acil servisinde bir yatakta yatan Junior, sadece doktorculuk oynuyormuş kadar genç görünen bir doktor onunla ilgilendiği sırada, hâlâ acı çekiyordu.

“Ama şimdiye dek, hiç böyle bir vaka görmedim. Çıbanlar genellikle ensede çıkarlar. Ve koltuk altıyla kasık gibi nemli bölgelerde. Yüzde fazla oluşmazlar. Ayrıca, bu kadar çok sayıda da olmazlar. Gerçekten de, ben böyle bir şeyi hiç görmedim.”

Tabii ki sen böyle bir şeyi hiç görmedin, adi yeni yetme avanak. Sen bunu görecek yaşta değilsin henüz ve kendi büyük babandan daha yaşlı olduğunda bile böyle bir şeyi göremezsin, Dr. Kildare, çünkü bu çıbanlar gerçek bir vudu Baptist büyüsü sonucunda oluştular ve çok sık görülmezler.

“Çıbanların patlak verdiği yerin mi, bunların sayısının mı, yoksa büyüklüklerinin mi ender görüldüğünden emin değilim.”

Sen karar vermeye çalışana dek, bana bir bıçak uzat da senin şahdamarını keseyim, beyinsiz yeni mezun seni.

“Onun için, size bu gece burada yatmanızı ve bu çıbanların hastane koşulları altında neşterle alınmasını önereceğim. Bazıları için steril bir iğne kullanacağız, ama bazıları öyle büyük ki, bunlar için neşter kullanmamız gerekecek, böylece çıban kabuklarını da alabiliriz. Bu işlem genellikle lokal anesteziyle yapılır, ama sizin durumunuz genel anestezi gerektirmemekle birlikte, sizi biraz sakinleştireceğiz… yani sizi hafifçe uyutacağız.”

Aslında ben seni hafifçe uyutacağım, çenebaz gerzek. Doktor diplomanı nereden aldın sen geveze dangalak? Botswana’dan mı? Yoksa Tonga Krallığı’ndan mı?

“Sizi doğruca buraya mı getirdiler yoksa danışmada tüm sigorta işlemlerinizi yaptırdınız mı, Bay Pinchbeck?”

“Nakit vereceğim,” dedi Junior. “Ne kadar depozito gerekiyorsa, bunu nakit olarak ödeyeceğim.”

Acil servis odasındaki yatağı çevreleyen perdeye doğru uzanan doktor, bunu açtığı sırada, “Öyleyse ben de hazırlıklara başlayayım,” dedi.

“Tanrı aşkına,” diye yalvardı Junior, “bana ağrı kesici türü bir şey verebilir misiniz lütfen?”

Oğlan çocuğu zekâlı doktor, Junior’a doğru dönüp ona öylesine sahte bir acıma duygusuyla baktı ki, eğer gündüz erken saatlerde gösterilen en adi televizyon dizilerinden birinde doktorculuk oynuyor olsaydı bile, aktörler birliği kimliği elinden alınır, işten kovulur ve bir televizyon kanalının canlı özel haber yayınında büyük olasılıkla kırbaçlanırdı. “Bu işlemi öğleden sonra yapacağımız için, anesteziden önce size ağrı kesici vermek istemiyorum. Ama merak etmeyin, Bay Pinchbeck. Biz bu çıbanları neşterle aldıktan sonra, uyandığınız zaman sancınız yüzde doksan azalmış olacak.”

Bir sefil gibi acı çeken Junior, şimdi bıçak altına yatmayı bekliyordu; birkaç saat önce bunun için böylesine can atması mümkün bile değildi. Ama bu ameliyat onu on üç yaşından geçen perşembeye dek yaşadığı tüm cinsel ilişkilerden çok daha fazla heyecanlandırmıştı.

Yeni ergen doktor üç arkadaşıyla birlikte geri döndü; üçü de böylesine bir vakayı uzaktan yakından hiç görmediklerini bildirmek için burada toplanmışlardı sanki. Aralarında en yaşlı olanı, miyop, kel kafalı şişko, Junior’a medeni durumu, aile ilişkileri, gördüğü düşler ve kendini değerlendirmesiyle ilgili bir sürü detaylı soru sormakta ısrarlıydı; adamın psikosomatik nedenler olasılığı üzerinde duran bir klinik psikiyatrisi olduğu belliydi.

Moron herif.

En sonunda ona o iğrenç ameliyat önlüğünü giydirdiler ve anesteziye başladılar; başucunda ondan hoşlandığı belli olan bir hemşire duruyordu ve ardından, Junior bilincini yitirdi.

Bölüm 77

15 OCAK Pazartesi gecesi, Paul Damascus, Grace White'la birlikte San Francisco'daki otele geldi. İki günden beri, Paul, Grace'i Spruce Hills'de hiç yalnız bırakmamış, her iki gece onun odasının dışındaki koridorda yerde uyumuş ve başkalarıyla beraberken de yanından hiç ayrılmamıştı. Harrison'ın bu sabah yapılan cenaze törenine dek, Grace'in arkadaşlarından birinin evinde kalmışlar ve sonra anneyle kızın buluşması için uçakla buraya, güneye gelmişlerdi.

Tom Vanadium bu adamdan hemen hoşlanmıştı. Polis içgüdüsü ona Damascus'un dürüst ve güvenilir olduğunu söylüyor, rahip içgüdüsü de daha etkin niteliklerden söz ediyordu.

Paul'e mönüyü uzatan Tom, "Biz de oda servisine akşam yemeğini ısmarlamak üzereydik," dedi.

Grace yemek yemek istemiyordu, ama şimdiye dek Celestina'nın sevdiği yemekleri öğrenmiş olan ve annenin de kızıyla aynı zevki paylaşacağını tahmin eden Tom, onun için de birkaç şey seçti.

İki acılı kadın oturma odasının bir köşesinde baş başaydılar; gözyaşları içinde, dokunaklı bir şekilde, sessizce konuşuyorlar ve yaşamlarındaki bu ani, derin ve korkunç boşluğu doldurmak için birbirlerine nasıl yardım edebileceklerini tartışıyorlardı.

Celestina cenaze merasimi için Oregon'a gitmek istemiş, ama Tom, Max, Spruce Hills polisleri ve genç kadının pazar gününe dek neredeyse her saat başı telefonla konuştuğu Wally Lipscomb bu yolculuğa kesinlikle karşı çıkmışlardı. Enoch Cain gibi deli ve aldırmaz birisi, onu cenaze evinde ya da mezarlıkta bulabilir ve polis korumasına karşın, ona yine saldırabilirdi.

Yaslı kadınlara katılmayan Angel, televizyonun karşısında yere oturmuş. Tabanca Dumanı adlı filmle The Monkees grubunun konseri arasında kanal değiştirip duruyor ve her ikisine de dikkatini veremeyecek kadar küçük yaşta olmasına karşın, Mareşal Dillon savaşırken ara sıra o da tabanca seslerini taklit ediyor ya da The Monkees'le birlikte kendi uydurduğu şarkıları söylüyordu.

Bir kez, televizyonu bırakarak, Paul'le birlikte oturup konuşan Tom'un yanına geldi. "Tabanca Dumanı'yla The Monkees televizyonda her ikisi de

aynı anda yan yana gibiler. Ama The Monkees grubunun üyeleri kovboyları göremiyorlar, kovboylar da The Monkees'i."

Paul'e göre bu çocukça bir konuşma olmasına karşın, Tom küçük kızın, kendisinin yaralı yüzü için neden üzülmediğini açıklamasıyla ilgili konuya değindiğini anlamıştı: iki Tom'u simgeleyen tuzluk ve karabiberlik, onu ezip kaçan gergedan, tümü bir tek yerde olan farklı dünyalar. "Evet, Angel. Benim sana sözünü ettiğim şeye benziyor bu."

Angel televizyona geri döndü.

"Özel bir çocuk bu," dedi Tom anlayışlı bir biçimde.

"Gerçekten de çok şirin bir çocuk," diye ona katıldı Paul.

Şirinlik, Tom'un düşündüğü bir nitelik değildi.

"Büyükbabasının ölümünü nasıl karşıladı?" diye sordu Paul.

"Sanki bu bir oyunmuş gibi."

Angel büyükbabasıyla ilgili olarak ona söylenenler konusunda bazen üzüntülü gibi duruyor ve mahzun, sıkıntılı görünüyordu. Ama sonuçta henüz üç yaşında bir çocuktu ve ölüm gerçeğini kavrayamayacak kadar küçüktü. Eğer Harrison White, U.N.C.L.E'den Gelen Adam ya da Lucy Show sırasında az sonra kapıdan içeriye girmiş olsa, belki de hiç şaşırmayacaktı.

Oda servisi garsonunun gelmesini bekledikleri sırada, Tom, Paul'den Enoch Cain'in rahip lojmanına saldırmasıyla ilgili detaylı bir bilgi aldı. Bu bilginin çoğunu Spruce Hills yetkililerine yardımcı olan eyalet polisi cinayet masası bölümündeki arkadaşlarından öğrenmişti zaten. Ama Paul'un anlattıkları daha canlıydı. Katilin çarpık içgüdüleri ne olursa olsun, saldırının şiddeti Tom'u, Cain serbest dolaştığı ve belki de yaşadığı sürece Celestina'yla annesinin ve tabii ki Angel'ın büyük bir tehlike içinde olduklarına inandırmıştı.

Yemekler gelince, Tom iştahları yoksa bile Angel'ın hatırına masaya oturmaları için Celestina'yla Grace'i ikna etti. Bunca karmaşadan ve şaşkınlıktan sonra, çocuğun sağlanabildiği kadar düzenli bir ortama gereksinimi vardı. Aileyle arkadaşların bir akşam yemeği masasında toplanmalarının dışında, kötü ve üzücü bir günü normale döndürmek için daha başka ne yapılabilirdi ki zaten.

Sanki konuşmadan anlaşmış gibi davranmalarına ve ölümden söz etmemelerine karşın, herkes neşesizdi. Angel yemeğini yemek yerine bunu tabağının kenarına itip duruyordu. Onun bu hali Tom'un dikkatini çekmişti; bunu kendisinden farklı olarak yorumlayan Celestina da kaygılıydı.

Kendi tabağını bir kenara iten Tom, cebinden katillere olduğu kadar küçük çocuklara da iyi hizmet veren bir çeyreklik çıkardı.

Onun parmak boğumlarının üstünde bir uçtan diğer uca dönüp duran çeyrekliği gören Angel'ın gözleri parlamıştı. “Bunu yapmayı ben de öğrenebilirim,” diye iddia etti.

“Ellerin daha büyüdüğünde, yapabileceğinden eminim,” diye ona katıldı Tom. “Aslında, bir gün bunu sana öğretebilirim.”

Ardından, çeyrekliği sağ elinde saklayıp sol elini sağ elinin üstünde sallayarak, “Hokus pokus, şıngır mıngır çeyrekus,” dedikten sonra, sağ elini açtı; ama çeyreklik kaybolmuştu.

Başını yana doğru eğen Angel, onun sağ elini açarken kapadığı sol elini inceledi. “İşte orada.”

“Yanılıyorsun korkarım.” Tom sol elini açtığında, avcu hırsızlar ülkesindeki kör bir dilencinin eli gibi boştu. Bu arada, sağ eli yine yumruk haline gelmişti.

Küçük kızın hatrına onu neşelendirmek isteyen Grace, “Çeyreklik nereye gitti?” diye sordu torununa.

Tom'un yumruk yaptığı sağ eline kuşkuyla bakan Angel, “Orada değil,” dedi.

Bunun boş olduğunu göstermek için sağ elini açan Tom, “Prenses haklı,” dedikten sonra, küçük kıza doğru uzanıp onun kulağından çeyrekliği aldı.

“Sihirbazlık değil bu,” diye belirtti Angel.

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Celestina.

“Ben de öyle,” diye ona katıldı Paul. Ama Angel fikrinden caymıyordu. “Hayır. Ben bunu öğrenebilirim. Tıpkı kendi kendime giyinmeyi ve teşekkür ederim demeyi öğrendiğim gibi.”

“Evet, öyle,” diye ona katıldı Tom. Ve sonra, eğik başparmağını işaret parmağının kıvrımına dayayarak, çeyrekliği havaya fırlattı. Madeni para havada dönerken, her iki elinin boş olduğunu göstermek ve seyircilerinin dikkatini dağıtmak için, ellerini havaya kaldırıp parmaklarını açtı. İkinci kez yukarıya doğru baktıklarında, para artık havada dönmüyordu; herkes şaşırmıştı. Çeyreklik sanki büyülü bir satış makinesinin para deliğinin içinde kaybolmuş gibiydi.

Yemek masasının etrafında oturan büyükler bu gösteriyi alkışladılar, ama çetin küçük seyirci paranın nerede olduğunu anlamak için, gözlerini

kırpıştırıp önce tavana, sonra da su bardaklarının ve kremalı mısır gevreğinin içine baktı. Ardından Tom’a dönüp, “Sihirbazlık değil bu,” dedi.

Grace, Celestina ve Paul, Angel’ın bu eleştirici yargısı karşısında şaşırıp kalmışlardı.

Küçük kız yine de fikrinden caymıyordu. “Sihirbazlık değil bu. Ama belki bunu yapmayı hiçbir zaman öğrenemem.”

Angel’ın bu sözleri karşısında, Tom’un tüyleri diken diken olmuştu.

Çocukluğundan beri böyle bir anı bekliyordu aslında… eğer gerçekten de O an buysa… ve yaşamayı çok arzu ettiği bu anın geleceği konusunda neredeyse umudunu yitirmişti. Kendisininki gibi sezilere sahip fizikçiler ya da matematikçiler, keşişler veya mistikler olabilirdi, ama kırmızı kemeriyle iki kırmızı kurdelenin dışında baştan aşağı gece mavisi bir kıyafet giyen üç yaşında bir kızın aynı sezilere sahip olabileceğini asla düşünmemişti.

Angel’a, “Pekâlâ, ama bu bana tamamen sihirbazlıkmış gibi geliyor… yani havaya fırlatılan para numarası” dediğinde, Tom’un ağzı kupkuruydu.

“Sihirbazlık, bunun nasıl yapıldığını kimsenin bilmediği bir şeye benzer.”

“Peki sen çeyrekliğe ne olduğunu biliyor musun?”

‘Tabii.”

Tom sesinin çatallı çıkmasını engellemek için yeterince tükürük üretemiyor gibiydi. “Öyleyse bunu yapmayı öğrenebilirsin.”

Angel başını iki yana salladığı sırada, kırmızı kurdeleleri uçuştu. “Hayır. Çünkü siz çeyrekliği oradan oraya hareket ettirmediniz.”

“Nereden nereye hareket ettirmedim?”

“Bu elden oraya, diğerine ya da başka bir yere.”

“Peki, ben onu ne yaptım?”

“Tabanca Dumanı’na attınız,” dedi Angel.

“Nereye?” diye sordu Grace.

Kalbi hızla çarpan Tom, pantolonunun cebinden başka bir çeyreklik çıkardı. Şimdi büyüklere uygun bir numara yapacaktı… Sihirbazlar gibi hızlı hızlı konuşup on parmağını kullanacaktı… Çünkü sihirbazlıkta da, tıpkı mücevher yapımında olduğu gibi, eğer etkili bir biçimde parlaması gerekiyorsa, her elmasın uygun yerleştirilmesi gerekmekteydi.

Bu becerisini sürdürürken biraz titiz davranacak olmasının nedeni, büyüklerin Angel’ın gördüğü şeyi görmemelerini istemesiydi; onların bunu el çabukluğu ya da sihirbazlık olarak düşünmelerini yeğliyordu. Her zamanki hareketlerinin ardından, madeni parayı kısa bir süre avcunun

içinde tuttuktan sonra, hızlı bir bilek hareketiyle bunu, onun ne yaptığına sürekli olarak dikkat eden Angel'a doğru fırlattı.

Çeyreklik ortadan kaybolunca, üç büyük de hayretle bağırarak Tom'u yine alkışlayıp, bu gösterinin sonunda onun aniden kapanan eline baktılar. Ama Angel o anda dikkatini masanın üstünde havadaki bir noktaya vermişti. Bir süre kaşlarını çattıktan ve oraya bakıp durduktan sonra, gülümsedi.

"O çeyreklik de Tabanca Dumanı'na mı gitti?" diye sordu Tom, boğuk bir ses tonuyla.

"Belki," dedi Angel. "Ya da The Monkees'e gitti belki… veya belki de gergedanuşun sizi ezmediği yere."

Boş ellerini açan Tom, eline bir bardak aldı. Bardakta tıngırdayan buz parçaları sakin görünen yüzünü yalancı çıkarıyordu.

"Siz jambonun nereden elde edildiğini biliyor musunuz?" diye sordu Angel Paul'a.

"Domuzlardan," dedi Paul.

"Yoooooooo," diye bağırarak kıkırdadı Angel.

Celestina merakla Tom Vanadium'a bakıyordu. Madeni paranın havada kaybolduğunu aslında görmemesine karşın, bu kayboluşun etkisini hissediyordu. Ama hissettiği diğer bir şey de, bu numaranın el çabukluğundan daha farklı bir anlam taşımasıydı.

Celestina duygularını tam olarak irdeleyemeden, Tom onlara bu el çabukluğu numaralarını kendisine öğreten Fantastik Firavun Kral Obadiah'ın öyküsünü anlatmaya başladı. Daha sonra, yemek bitmesine karşın hâlâ masada oturup kahvelerini içerlerken, konuşmalar bir anda ciddileşti; ama yine de Harrison White'dan söz edilmiyordu. Konu iki kadınla küçük kızın ne kadar bir süre daha saklanacakları ve normal yaşamlarına ne zaman dönebilecekleriydi. Celestina önlem alınmasından vazgeçip Pacific Heights'a geri dönmek istiyordu. Tom onun mücadeleci olduğunun farkındaydı. Saklanmak genç kadını öfkelendiriyordu. Normal yaşama döneceği bir hedef tarih saptamadan geçen her gün ve her saatle yalnızca sabrını değil, muhakeme gücünü de yitirecek ve belki de mantığı yerine duygularıyla hareket etmeye başlayacaktı.

Tom ise, eğer katil bu arada yakalanmazsa, Celestina, Enoch Cain'in saldırısını henüz aklından çıkarmadan, iki hafta daha saklanmayı önermekteydi. "Eğer sen buradan Wally'nin evine gidersen, oraya çok iyi bir alarm sistemi taktırmak isteyeceksin ve bir süre için yasaklı bir yaşam

sürmen gerekecek ve belki de ücretini karşılayabilirsen kendine bir koruma tutacaksın. Bana göre yapılacak en akıllıca iş, Wally iyileşir iyileşmez San Francisco'dan taşınmaktır. O erken emekli olmuş, öyle değil mi? Ve bir ressam da her yerde resim yapabilir. Buradaki mallarınızı satın, başka bir yerde yeni yaşantınıza başlayın ve kolayca izlenemeyeceğiniz bir şekilde bu kentten çabucak ayrılın. Bu konuda ben size yardımcı olabilirim."

Yanıtı bilmesine karşın, "Durum bu kadar mı kötü?" diye yakındı Celestina. "Ben San Francisco'yu seviyorum. Bu kent tablolarım için bana ilham veriyor. Burada kendime bir yaşam kurdum. Durum gerçekten böylesine kötü mü?"

"Böylesine kötü ve hatta daha da kötü," dedi Grace kararlı bir biçimde. "O adamı yakalasalar bile, sen onun bir gün kaçabileceği korkusuyla yaşayacak ve seni bulabileceğini bildiğin sürece asla huzurlu olamayacaksın. Ve eğer bu kenti bu kadar çok seviyorsan, Angel'ı da tehlikeye atacaksın… öyleyse sen bunca yıldır kimin sözünü dinliyorsun, kızım? Çünkü benim sözümü dinlemediğin belli."

Grace'in, Celestina'nın yanına taşınmasına ve düğünden sonra da Celestina ve Wally'yle birlikte oturmasına karar verilmişti zaten. Grace, Spruce Hills'deki yakın arkadaşlarını özleyecekti, ama kendisi ölünce Harrison'ın yanına gömülmeyi istediği mezar dışında, onu Oregon'a çeken hiçbir şey yoktu. Rahip lojmanındaki yangın, Celestina'nın ilkokulda imla yarışmasında kazandığı madalyalardan son aile fotoğraflarına kadar, kendisi için değerli olan her türlü kişisel eşyayı küle dönüştürmüştü. Grace'in istediği tek şey, geride kalan kızıyla torununa yakın olmak ve onların Wally Lipscomb'la kuracağı yeni yaşamın bir parçasını oluşturmaktı.

Annesinin tavsiyesine yürekten katılan Celestina, içini çekti. "Tamam. Onu yakalamaları için dua edelim öyleyse. Ama eğer yakalayamazlarsa… iki hafta daha bekleriz ve sonra da sizin dediğiniz gibi Tom, planın geri kalan kısmını uygularız. Ama ben bu otele tıkılıp kalarak, sokağa çıkmaya korkarak, güneşten ve temiz havadan yoksun bir halde burada iki hafta daha geçirmeye nasıl dayanırım bilmem."

"Benimle birlikte gelin," dedi Paul Damascus hemen. "Bright Beach'e. Orası San Francisco'dan çok uzak ve o adam da sizi orada aramayı asla düşünemez. Neden düşünsün ki. Sizin Bright Beach'le hiçbir bağlantınız yok. Benim evimde hepinize yetecek kadar oda var. Sizi memnuniyetle ağırlarım. Ayrıca yabancılar arasında da olmazsınız."

Celestina Paul'ü fazla tanımıyordu; annesinin yaşamını kurtarmış olmasına karşın, onun bu önerisini kabul edip etmemekte kararsızdı.

Grace ise, bu öneriye hiç duraksamadan yanıt verdi. "Ne kadar naziksiniz, Paul. Ben kabul ediyorum. Perri'yle birlikte yaşadığınız ev mi orası?"

Perri'nin kim olduğu konusunda Tom'un hiçbir fikri yoktu, ama Grace'in bu soruyu soruş tarzından ve Paul'e karşı davranışlarından anlaşıldığı kadarıyla, onun Perri'yi tanıdığı ve kendisinde derin bir saygı ve hayranlık uyandırdığı belliydi.

"Pekâlâ," diye isteksizce kabullendi Celestina; ama rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim, Paul. Siz yalnızca cesur değil, aynı zamanda cömert bir adamsınız da."

Paul'un Akdenizli teninden yüzünün kızardığı kolayca anlaşılmıyordu, ama Tom bu yüzün şimdi pas kırmızısı saçlara bir iki ton yaklaşacak kadar kızardığını fark etmişti. Ama Paul, genellikle herkese doğruca bakan gözlerini Celestina'dan kaçırdı.

Ardından, "Ben kahraman değilim," diye ısrar etti. "Kendimi kurtarırken annenizi de kurtarmak için biraz çaba gösterdim yalnızca."

Onun alçakgönüllülüğü karşısında, "Biraz çaba demek," dedi Grace, sanki ona az da olsa kızarmış gibi.

Bu konuşmalar sırasında, çoğunlukla kurabiye yemekle meşgul olan Angel, ağzının kenarında kalan kırıntıları temizlediği sırada, "Sizin köpek yavrunuz var mı?" diye sordu Paul'e.

"Hayır, ne yazık ki yok."

"Keçiniz var mı?"

"Eğer keçim varsa, benim evime gelme kararını etkiler mi bu?"

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma göre?"

"Keçiniz evin içinde mi, yoksa dışında mı yaşıyor?"

"Aslında, benim keçim de yok."

"İyi. Peki, peyniriniz var mı?"

Tom'a bir el işareti yapan Celestina, onunla yalnız görüşmek istediğini belirtti. Angel acımasız sorularıyla Paul Damascus'un başını şişirmeye devam ederken, Tom yemek masasının uzak bir köşesinde, yekpare pencerenin önünde duran Grace'e katıldı.

Dışarıya akşam karanlığı çökmüş ve kent milyonlarca ışıkla aydınlanmaya başlamıştı.

Bir süre bu manzaraya bakıp duran Celestina, ardından başını çevirip Tom'a baktı; genç kadının gözlerinde gecenin karanlığıyla büyük kentin ışıkları yansıyordu hâlâ. "Siz az önce neden söz ediyordunuz?"

Tom bir an için aptal rolü oynamayı düşündü, ama Celestina bunu anlayacak kadar akıllıydı. "Tabanca Dumanı'nı kastediyorsun. Dinle, Angel'ı güvencede tutmak için senin gerekeni yapacağını biliyorum, çünkü onu çok seviyorsun. Sevgi sana diğer herhangi bir güdüden daha fazla güç ve kararlılık sağlayacaktır. Ama şunu da bilmelisin… onu başka bir nedenden ötürü de güvencede tutman gerekir. Özel bir çocuk o. Onun neden özel olduğunu ya da benim bunu nasıl anladığımı açıklamak istemiyorum, çünkü burası zamanı ve yeri değil; baban daha yeni öldü, Wally hastanede ve sen de saldırının etkisinden henüz kurtulmuş değilsin."

"Ama bilmem gerekiyor."

Tom evet anlamında başını salladı. "Tabii ki bilmen gerekiyor. Evet. Ama hemen şu anda değil. Daha sonra, sakinleştiğin ve aklını toparladığın zaman. Bu konuyu sana şimdi açıklayıp açıklamamak çok önemli."

"Wally ona testler uyguladı. Angel'ın renkler, uzay cisimleri arasındaki bağlantılar ve geometrik şekiller konusunda, onun yaşındaki bir çocuğa göre olağanüstü bir kavrayışı var. Görsel bir dâhi olabilir."

"Aa, öyle olduğunu biliyorum, dedi Tom. "Onun her şeyi ne kadar belirgin gördüğünü biliyorum."

Tom'la göz göze gelen Celestina, onun da bazı şeyleri belirgin gördüğünü anlamıştı. "Siz de birçok bakımdan özel birisiniz. Ama tıpkı Angel gibi, gizli bir biçimde özelsiniz… öyle değil mi?"

"Biraz yetenekliyim ve bu sıra dışı bir yetenek," diye kabullendi Tom. "Ama dünyayı sarsacak bir şey değil. Gerçekten de, özel bir algılama yeteneğine sahibim. Angel'ın yeteneği benimkinden değişik görünüyor, ama ikimizinki de birbiriyle bağlantılı. Bana biraz olsun benzeyen birisiyle elli yıldır ilk kez karşılaştım. Onu bulmaktan ötürü yaşadığım şok nedeniyle hâlâ içim titriyor. Ama lütfen, bu konuyu Bright Beach'e ve daha iyi bir geceye saklayalım. Siz yarın Paul'le birlikte oraya gidin, tamam mı? Ben burada kalıp, Wally'ye bakarım. Ve seyahat edebileceği zaman, onu size getiririm. Benim Angel konusunda söylediklerimi onun da duymasını isteyeceğini biliyorum. Anlaştık mı?"

Merak ve duygusal heyecan arasında kalan Celestina, Tom'un gözlerine bakıp biraz düşündükten sonra, en nihayet, "Anlaştık," dedi.

Tom bir süre pencereden dışarıya, karanlıkta sığ kayalıklar gibi görünen binaların arasından, kent caddelerinde balık sürülerine benzer bir şekilde ilerleyen arabalara baktı.

Ardından, “Sana babanla ilgili olarak seni rahatlatabilecek bir şey söyleyeceğim,” dedi, “ama şimdi söyleyeceklerimden daha fazlasını öğrenmek için bana soru soramazsın. Gerisini Bright Beach’de açıklayacağım.”

Celestina susuyordu.

Onun bu suskunluğunu bir kabullenme olarak algılayan Tom, devam etti: “Baban bu dünyadan gitti, sonsuza dek yok artık, ama o başka dünyalarda hâlâ yaşıyor. Bu söylediğim yalnızca bir inanç ifadesi değil. Eğer Albert Einstein hâlâ yaşasaydı ve burada yanımızda dursaydı, o da sana bunun doğru olduğunu söylerdi. Baban birçok yerde seninle birlikte, Phimie de öyle. Çoğu yerde doğum yaparken ölmedi o. Bazı dünyalarda hiç tecavüze uğramadı ve yaşamına asla gölge düşmedi. Ama bunda bir terslik var, öyle değil mi? Çünkü o dünyalarda Angel yok… yine de Angel bir mucize ve Tanrı’nın bir lütfu.” Tom, Celestina’ya baktı. “Yani sen bu gece yatağında üzüntü içinde uykusuz yatarken, babanla ve Phimie’yle birlikte neler kaybettiğini düşünme. Diğer dünyaların bazılarında varlığını asla bilmediğin, ama bu dünyada sahip olduğun şeyi düşün… Angel’ı. Tanrı ister Katolik, ister Baptist, ister Musevi, ister Müslüman ya da ister kuantum ustası olsun fark etmez; O, bizim acılarımıza daima bir karşılık verir ve bu karşılık tam burada bu dünyadadır, sadece buna paralel diğer dünyalarda veya sadece ölümden sonraki bazı dünyalarda değil. Çekilen acının daima bir karşılığı vardır… ama eğer bunu gördüğümüzde ne olduğunu anlarsak tabii.”

Celestina’nın öğrenme arzusuyla dolu olan gözleri ışıl ışıldı, yine de anlaşmaya uydu. “Söylediklerinizin ancak yarısını anlayabildim ve hangi yarısını anladığımı da bilmiyorum, ama garip bir şekilde, bunun doğru olduğunu hissediyorum. Teşekkür ederim. Bunu bu gece uyuyamadığım zaman düşüneceğim.” Ardından, Tom’a yaklaşıp onun yanağını öptü. “Siz kimsiniz, Tom Vanadium?”

Gülümseyen Tom, omuzlarını silkti. “Bir zamanlar balık avlayan bir balıkçıydım ben. Şimdi ise balıkçıları avlıyorum. Özellikle de bir tanesini.”

Bölüm 78

SALI günü öğleden sonra geç saatlerde, gökyüzü Bright Beach'de koyu maviye dönüşmüş, martılar yuvalarına kaçışmış, çevreye gecenin karanlığı çökmeye başlamıştı.

Kalabalık bir uçakla San Francisco'dan güneye, Orange County Havaalanı'na geldikten sonra, kiralık bir arabayla kıyı şeridi boyunca daha güneye giden Paul Damascus, Grace'i, Celestina'yı ve Angel'ı Lampionların evine getirdi. "Benim evime gitmeden önce, tanışmanızı çok istediğim birisi var. Bizi beklemiyor, ama hiç fark etmez, bundan eminim."

Yanağının birine un bulaşmış olan ve ellerini kırmızı beyaz ekoseli bir tabak beziyle kurulayan Agnes, kapıyı açıp arabayı araç yolunda görünce, "Paul! Sen yürümüyor musun?" diye sordu hayretle.

"Bu bayanları başka türlü taşıyamazdım," dedi Paul. "Üçü de fidan gibi, ama bir sırt çantasından daha ağır gelirler." Verandadan girişe geçtikleri sırada, birbirleriyle çabucak tanıştırıldıktan sonra, "Mutfağa gelin. Turta pişiriyorum," dedi Agnes.

Evin içini saran mis gibi koku, tövbe orucu tutan en dindar keşişleri bile baştan çıkaracak kadar iştah açıcıydı.

"Böylesine harika kokan nedir?" diye sordu Grace.

"Şeftalili, kuru üzümlü ve cevizli turtalar," dedi Agnes, "altları kalın kabuklu, üstleri de parça çikolatalı."

"Burası şeytanın atölyesi olmalı," diye belirtti Grace.

Mutfak masasında oturan Barty'nin bantlı gözlerini gördüğünde, Paul'un yüreği burkulmuştu.

"Sen Barty olmalısın," dedi Grace. "Ben seninle ilgili birçok şey duydum."

"Buyrun, oturun," dedi Agnes. "Size hemen kahve ikram edebilirim ve az sonra da turta."

Barty adını duyunca meraklanan ve garip bir duyguya kapılan Celestina, "Barty mi? Bartholomew'un kısaltılmışı mı bu?" diye sordu.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Barty.

"Barty'yle ilgili birçok şey duyduğunu söylerken ne kastettin?" dedi Celestina annesine.

“Rahip lojmanına geldiği ilk gece bize onları Paul anlattı. Agnes’ı… Barty’ye ne olduğunu. Ve ölen karısı Perry’yi. Bright Beach’i artık biliyor gibiyim ben.”

“Öyleyse oldukça şanslısınız, siz de bize kendinizden söz edin,” dedi Agnes. “Ben kahveyi pişireyim… İsterseniz bana yardım edebilirsiniz.”

Grace’le Celestina, kahveyi pişirmek ve Agnes’a turtalarda yardım etmek için, mutfak işlerine giriştiler.

Büyük yuvarlak masanın etrafında altı iskemle vardı; Agnes da dâhil herkes için bir iskemle, ama masada yalnızca Paul ve Barty oturuyordu.

Bu garip ve yeni âlem içinde büyülenmiş görünen Angel, yaptığı keşiflerin arasında, kendisine ikram edilen elma suyundan bir iki yudum almak ve en son gördüğü şeylerden söz etmek için, periyodik olarak iskemlesine geri dönüyordu: “Raflardaki kâğıtlar sarı. Bir çekmeceye patates doldurmuşlar. Buzdolabında dört çeşit turşu var. Üzerinde kuş resimleri olan bir örtünün altında da ekmek kızartma makinesi.”

“O örtü değil,” diye açıkladı Barty. “Kılıf.”

“Ne?” diye sordu Angel.

“Ekmek kızartma makinesinin kılıfı.”

“Üzerinde neden kuşlar var? Kuşlar kızarmış ekmek mi severler?”

“Tabii ki severler,” dedi Barty, “Ama Maria’nın kuşları işlemesinin nedeni, bunların yalnızca güzel görünüyor olması.”

“Senin keçin var mı?”

“Hayır, yok.”

“Benim de,” diyen Angel, yine mutfağı keşfe çıktı.

Agnes, Celestina ve Grace çok geçmeden yoğun bir biçimde mutfak işlerine dalmışlardı. Çoğu kadının ilk karşılaşmalarında, birbirlerinden ya hemen hoşlandıklarını ya da hiç hoşlanmadıklarını bilen Paul, eğer birbirlerinden hoşlanmışlarsa, onların sanki uzun süredir arkadaşmışlar gibi davrandıklarının farkındaydı. Ve bu üç kadın da, sanki hepsi çocukluklarından beri ayrılmayan aynı yaştaki arkadaşlar gibi, yarım saat içinde birbirleriyle kaynaşmışlardı. Paul rahibin ölümünden bu yana, Grace’i ya da Celestina’yı hiç böylesine neşeli görmemişti, ama burada mutfak işlerinin telaşı arasında, yeni bir arkadaş edinmenin zevkini çıkarırlarken, üzüntülerinden ilk kez uzaklaşmış görünüyorlardı.

“Ne güzel,” dedi Barty, sanki Paul’un aklından geçenleri okumuş gibi.

“Evet, güzel,” diye ona katıldı Paul. Ve ardından, mutfağın atmosferini Barty gibi hissetmek için, gözlerini kapattı. Güzel kokular, kaşıkların

müzikal tıngırtıları, kap kaçağın çıkardığı hafif tıkırtılar, yumurta çırpacağının şıkırtısı, fırınların sıcaklığı, kadınların sesleri: Gözleri kapalıyken, diğer duyularının yavaşça gelişmekte olduğunu fark ediyordu "Gerçekten güzel," dedikten sonra, hemen gözlerini açtı.

Bu arada, Angel biraz daha elma suyu içmek ve "Üzerinde Hz. İsa'nın resmi olan bir kurabiye kavanozları var!" demek için, yine masaya dönmüştü.

"Maria onu Meksika'dan getirdi," dedi Barty. "Güzel bir armağan olduğunu düşünmüş. Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Resim belki garip gibi görünebilir. Ama annem onun aslında kâfirlikle ilgisi olmadığını söylüyor, çünkü onu yapanların amacı da bu değil ve Hz. İsa kurabiye yemenizi ister, ayrıca onun resmi bize elde ettiğimiz her iyi şey için şükretmemiz gerektiğini anımsatıyor."

"Annen akıllı bir kadın," dedi Paul.

"Dünyadaki tüm baykuşlardan daha akıllı," diye ona katıldı küçük oğlan.

"Sen gözlerine neden kılıf takıyorsun?" diye sordu Angel.

Barty güldü. "Kılıf değil onlar."

"Peki, ama örtü de değil."

"Göz bağları denir onlara," diye açıkladı Barty. "Ben körüm."

Angel göz bağlarını yakından kuşkuyla inceledi. "Gerçekten mi?"

"Evet, on beş gündür körüm."

"Neden?"

Barty omuzlarını silkti. "Değişiklik olsun diye."

Bu çocuklar aynı yaştaydılar, ama yine de ikisinin arasında geçen konuşmalar, Angel'ın epeyce sabırlı olan, mizah gücüne ve ince esprileri kavrama yeteneğine sahip bir erişkinle sürdürdüğü konuşmalara benziyordu.

"Masanın üstündeki şey ne?" diye sordu Angel.

Onun sözünü ettiği şeyi bir eliyle yoklayan Barty, "Siz buraya geldiğinizde, annemle ben bu kitabı dinliyorduk," dedi. "Konuşan bir kitap bu."

"Kitaplar konuşur mu?" diye sordu Angel merakla.

"Eğer sen körsen ve bunları nereden alacağını biliyorsan, konuşurlar."

"Sence köpekler konuşur mu?"

"Eğer konuşsaydılar, şimdiye dek içlerinden biri devlet başkanı olurdu. Herkes köpekleri sever."

“Atlar konuşuyor.”

“Ama yalnızca televizyonda.”

“Ben konuşan bir köpek yavrusu alacağım.”

“Eğer birisi böyle bir şey alırsa, sen de alırsın,” dedi Barty.

Agnes bu arada herkesi akşam yemeğine davet etmiş ve daha turtalar pişmeden, Lampionların mutfak deposundaki büyük tencereler, tavalar, kevgirler ve diğer gerekli kap kaçak ortaya çıkarılmıştı bile.

“Maria, Francesca ve Bonita’yla birlikte gelecek,” dedi Agnes, “Ama masaya hepimiz sığabiliriz. Barty, sen Jacob Dayı’nla Edom Dayı’nı ara ve onları da yemeğe davet et.”

Barty iskemlesinden aşağıya hoplayıp kalabalık mutfakta bir an bile duraksamadan düz bir çizgide yürüyerek duvardaki telefona gittiği sırada, Paul ona baktı.

Angel da onun arkasından gitmiş ve küçük oğlan bir tabureye binip telefonun almacını eline alırken, onu izlemişti. Tuşladığı her numara arasında biraz duraksayan Barty, iki dayısıyla da konuştu.

Ardından, doğruca buzdolabına yaklaştıktan sonra, bunun kapısını açtı, dolaptan bir kutu portakallı gazoz aldı ve yine hiç duraksamadan masadaki iskemlesine geri döndü.

Angel iki adım geriden onu izliyordu; gazozu açarken onun yanında durduğu sırada, “Beni neden izledin?” diye sordu Barty.

“İzlediğimi nasıl biliyorsun?”

“Ben bilirim,” diyen Barty, “İzledi, öyle değil mi?” dedi Paul’e.

“Gittiğin her yerde,” diye itiraf etti Paul.

“Seni düşerken görmek istedim,” dedi Angel.

“Ben düşmem. Yani, çok fazla düşmem.”

Maria Gonzalez iki kızıyla birlikte gelmişti; aslında, Angel’ın bu ablalara katılması gerekirken, küçük kız Barty dışında hiç kimseyle ilgilenmiyordu.

“Sen neden göz bağları takıyorsun?”

“Çünkü yeni gözlerim henüz takılmadı.”

“Yeni gözlerini nereden alacaksın?”

“Süpermarketten.”

“Bana şaka yapma,” dedi Angel. “Sen onlardan biri değilsin.

“Kimlerden biri?”

“Büyüklerden. Onların şaka yapmaları normal bir şey. Ama sen yaparsan, alaycılık olur bu.”

“Tamam. Yeni gözlerimi bir doktordan alacağım. Onlar gerçek göz değil, göz çukurlarımı dolduracak olan plastik gözler.”

“Onları neden takacaksın?”

“Göz kapaklarımı desteklemek için. Çünkü göz çukurlarımda bir şey olmazsa, berbat görünüyorum. İnsanlar benden kaçıyorlar. Yaşlı bayanlar kendilerinden geçiyorlar. Senin gibi küçük kızlar da altlarına işeyip, bağırarak kaçışıyorlar.”

” Göz çukurlarını bana göstersene,” dedi Angel.

“Yanında temiz külot var mı?”

“Onları bana göstermeye korkuyor musun?”

Göz bağları aynı iki elastiki bantla tutturuldukları için, Barty her ikisini birden kaldırdı.

Zalim korsanlar, acımasız gizli ajanlar, uzak galaksilerdeki beyin yiyen yaratıklar, dünyayı yöneten gözüpek suçlular, kana susamış vampirler, insan etiyle beslenen kurt adamlar, acımasız Gestapolar, deli bilim adamları, şeytana tapanlar, kaçık karnaval çılgınları, nefret dolu Ku Klux Klan üyeleri, bıçaklı katiller ve başka gezegenlerin duygusuz robot askerleri tarafından saldırıya uğrayan, bıçaklanan, yakılan, ateş edilen, gözleri oyulan, parça parça doğranan, kemikleri kırılan, tekmelenen, asılan, ısırılan, bağırsakları deşilen, kafaları uçurulan, zehirlenen, boğulan, yakılan, havaya uçurulan, paramparça edilen, sakat bırakılan, işkence gören sayısız kurbanlar; Paul’un çocukluğundan beri okuduğu hamur kâğıt mecmualarda gördüğü yüzlerce, ama yüzlerce karakterden hiçbirisinin görüntüsü, onu Barty’nin boş göz çukurlarının görüntüsü kadar etkilememişti. Bu görüntü kanlı olmadığı gibi ürkütücü de değildi. Ama Paul’un sarsılmasının nedeni, küçük oğlanın bu kaybının, tıpkı Perri’nin ölümü gibi, neden böylesine masum insanlara reva görülmüş olmasından kaynaklanmaktaydı.

Barty’ye bakmak yerine, Paul gözlerini yitiren küçük oğlanı incelemekte olan Angel’ı izledi. Angel ne onun kapalı göz kapaklarından ne de bunlardan biri titreyerek açıldığında görünen boş göz çukurundan korkmuştu. Ve şimdi de Barty’ye doğru yaklaşarak onun sol göz çukurunun altına, yanağına dokunduğunda, küçük oğlan da hiç şaşırmamıştı.

“Ameliyat olurken korktun mu?” diye sordu Angel.

“Epeyce.”

“Canın acıdı mı?”

“Fazla değil.”

“Şimdi korkuyor musun?”

“Çoğunlukla korkmuyorum.”
“Peki, bazen?”
“Evet, bazen korkuyorum.”
Paul mutfağın sessizleştiğini ve kadınların iki çocuğa doğru dönerek, balmumu heykeller gibi hareketsizleştiklerini farketti.
Parmak uçlarını hâlâ Barty’nin yanağına dokunduran Angel, “Çevrendeki her şeyi anımsıyor musun?” diye sordu.
“Onların nasıl göründüklerini mi demek istiyorsun?” “Evet.”
“Tabii anımsıyorum. Yalnızca on beş gün oldu.”
“Onları unutur musun?”
“Emin değilim. Belki.”
Agnes’ın yanında duran Celestina, belki de bir zamanlar kendi kız kardeşine yaptığı gibi, kolunu onun beline doladı.
Elini Barty’nin sağ gözüne doğru hareket ettiren Angel, parmaklarıyla onun kapalı, sarkık göz kapağına dokunduğunda, küçük oğlan yine hiç şaşırmamıştı. “Ben senin bunları unutmana izin vermeyeceğim.”
“Nasıl yapacaksın bunu?”
“Ben görebiliyorum,” dedi Angel, “ve senin kitabının konuştuğu gibi konuşabiliyorum.”
“Tabii ki konuşabiliyorsun,” diye ona katıldı Barty.
“Yani ben senin konuşan gözlerinim.” Elini onun yüzünden çektikten sonra, “Sen jambonun nereden elde edildiğini biliyor musun?” diye sordu Angel.
“Domuzlardan.”
“Peki, böylesine lezzetli bir şey şişko, pis kokulu, kirli, homurtulu bir domuzdan nasıl elde ediliyor?”
Barty omuzlarını silkti. “Parlak sarı bir limon da kesinlikle tatlı görünür.”
“Yani jambon domuzdan mı elde edilir diyorsun?”
“Başka nereden olabilir?”
“Domuzda ısrarlı mısın?”
“Evet. Jambon domuzlardan elde edilir.”
“Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Portakallı gazoz içebilir miyim?”
“Sana bir tane getireyim,” dedi Barty.
“Ben onun nerede olduğunu gördüm.”
Buzdolabından bir kutu gazoz alan Angel, masaya dönüp sanki keşiflerini sona erdirmiş gibi, orada oturdu. “Sen çok iyi bir çocuksun,

Barty."

"Sen de öyle."

Edom'la Jacob geldiklerinde, yemek servisi başladı; ikizler ara sıra tren kazalarıyla volkanik patlamalardan söz etseler de, yemek harika ve konuşulan konular değişikti. Konuşmalara fazla katılmayan Paul, bu sıcak atmosferin tadını çıkarmayı yeğliyordu. Eğer bu insanların hiçbirisini tanımasa ve onlar yemeğin ortasındayken buraya gelse, kendilerinin bir aile olduklarını düşünürdü, çünkü ikizlerin sıra dışı davranışları da dâhil olmak üzere, bu sıcak ve özel konuşmalar yeni tanışan arkadaşlarınkine hiç benzemiyordu. Ne bir yapmacıklık vardı bunlarda ne bir sahtelik ve ne de korkunç bir konudan kaçınmak; bazen gözyaşları da akıtılıyordu, çünkü Rahip White'in ölümü onu sevenlerin kalplerinde henüz çok taze bir yaraydı. Ama bu kadınların kendilerini avutma biçimleri Paul'ü onların iş yapmaları kadar şaşırtmıştı; gözyaşlarını, onları gülümseterek rahatlatan anılar izliyor ve her umutsuzluktan yeni bir umut doğuyordu.

Agnes, Barty'nin adının rahibin ünlü vaazından esinlenilerek konduğunu öğrenince şaşırmıştı; Paul de en az onun kadar şaşkındı, çünkü kendisi "Bu Önemli Gün"ü radyoda ilk kez yayımlandığı zaman dinlemiş ve bunun yoğun istek üzerine üç hafta sonra yine yayımlanacağını öğrendiğinde, onun da dinlemesi için Joey'e ısrar etmişti. Joey bu vaazı 2 Ocak, 1965, Pazar günü dinlemişti, yani oğlunun doğumundan dört gün önce.

"Bunu arabanın radyosunda dinlemiş olmalı," dedi Agnes, o günleri anımsamak için belleğini zorlarken. "Bebek doğduktan sonra hafta içinde evde daha çok kalabilmek için, işlerini bitirmeye uğraşıyordu. Bu nedenle, bazı müşterileriyle pazar günü görüşmüştü. Çok çalışıyordu; ben de o büyük günden önce turtalarımı dağıtmak ve diğer görevlerimi sürdürmek için epeyce çabalıyordum. Her zamanki gibi birlikte fazla zaman geçiremiyorduk; bu vaazdan etkilenmiş olsa bile, bunu bana söyleme fırsatını bulamadı. En son söylediği şeyden bir önce söylediği şey… 'Bartholomew' oldu. Benim bebeğe "Bartholomew" adını koymamı istedi."

Grace'in daha önce Paul'den duyduğu Lampion ve White aileleri arasındaki bu bağ, Angel için olduğu kadar Celestina için de yeni bir haberdi ve yitirilen eşlerin anılarıyla, Joey'le Harrison'ın tanışmış olmaları isteğini güçlendirmişti.

Onu terk etmiş olan kocasını kasteden Maria, "Keşke benim Rico'ın da sizin Harrison'ınızı tanısaydı," dedi Grace'e. "Belki rahip, benim Rico'nun

trasero’suna ayağımla yapamadığım şeyi kendi sözleriyle yapardı.”

“İspanyolcada bunun anlamı ‘kıç’ demektir,” dedi Barty.

Angel bu sözcüğü komik bulmuştu, ama Agnes sanki yakınırcasına, “Bize verdiğin dil dersi için teşekkürler, Lampion Efendi,” diye çıkıştı ona.

Paul’un hiç şaşırmadığı şey ise, Whiteların gizlenmeleri gerektiği bu sürede, kendilerinin onunla ve Barty’yle birlikte kalmaları için Agnes’ın ısrar etmesiydi.

“Paul,” dedi Agnes, “senin güzel bir evin var, ama Celestina’yla Grace çalışmaya alışmış insanlar. Onların bir şeylerle meşgul olmaları gerek. Eğer böyle yapmazlarsa, delirirler. Haklı değil miyim, bayanlar?”

Anne kız Agnes’ın fikrine katılmakla birlikte, ona yük olmak istemiyorlardı.

“Saçmalamayın,” dedi Agnes ısrarla, “bana yük olmazsınız. Aksine, turtaları pişirip bunları dağıtmamda ve Barty’nin ameliyatıyla iyileşmesi süresinde yapamadığım işleri yapmamda bana çok yardımcı olursunuz. Bu işlerden ya hoşlanacaksınız veya ben sizi kemiklerinizi sızlatana dek yoracağım, ama öyle ya da böyle, hiç sıkılmayacağınızdan eminim. Benim iki fazla odam var. Birinde Celie’yle Angel kalır, diğerinde de Grace. Wally’niz gelince, Angel’ı Grace’in yanına veririz ya da onu ben yanıma alırım.”

Dostluk, iş paylaşımı ve kendilerini evlerindeymiş gibi hissetme duygusu… Celestina’yla Grace, Agnes’ın evine adım attıkları andan itibaren tüm bunların farkındaydılar. Ama Paul’un konukseverliğini de yabana atmak istemiyorlardı.

Paul bu nazik tartışmayı durdurmak için, bir elini yukarıya doğru kaldırdı. “Benim buraya uğramamın tek nedeni, sizi evime götürmeden önce, Agnes kalbinizi kazandığında, bavullarınızı geri getirmemek içindi zaten. En çok mutlu olacağınız yer burası, ama tabii eğer sizi yorgunluktan öldürmezse.

Gece boyunca, masada Paul’un karşısında yan yana oturan Barty’yle Angel, bazen büyükleri dinleyip onların konuşmalarına katılmışlar, ama çoğunlukla kendi aralarında konuşmuşlardı. Çocuklar gizli bir anlaşma için baş başa vermediklerinde, Paul onların gevezeliklerini dinliyor ve masada konuşulanlara katılmadığı zaman da, bu gevezeliklere eşlik ediyordu. Bir ara kulağına gergedan sözcüğü çalınır gibi oldu ve bir iki dakika sonra, kendisinden iki iskemle ileride oturan Celestina’nın ayağa kalktığını ve şaşkınlıkla çocuklara baktığını fark etti.

Angel, Barty'yi dikkatle dinleyip evet anlamında başını sallarken, "Yani onun çeyrekliği fırlattığı yer," dedi küçük oğlan, "gerçekten Tabanca Dumanı değildir belki, çünkü orası bir yer değil, yalnızca bir film o. Anladın mı, o adam belki de çeyrekliği benim kör olmadığım bir yere fırlatmıştır ya da yüzünün yaralı olmadığı bir yere veya bir nedenden ötürü senin bugün buraya hiç gelmediğin bir yere. Bu evrende kimsenin asla sayamayacağı kadar çok yer var, benim bile, aslında ben sayı saymada oldukça iyiyimdir. Sen de böyle hissediyorsun demek, doğru… yani birçok şeyin nasıl olduğunu, öyle değil mi?"

"Ben bunu görüyorum. Bazen. Çabucak. Çünkü göz kırpıştırmak gibi bir şey bu. Ya da iki ayna arasında durmak gibi. Anladın mı?"

"Evet," dedi Barty.

"İki ayna arasında, sonsuza dek gidersin, gidip durursun."

"Sen böyle şeyler mi görüyorsun?"

"Göz kırpıştırır gibi. Bazen. Wally'nin vurulmadığı bir yer de var mıdır?"

"Wally senin baban olacak olan adam mı?"

"Evet, o."

"Tabii. Onun vurulmadığı bir sürü yer var. Ama vurulup öldüğü yerler de var tabii."

"Ben o yerleri sevmiyorum."

Paul, Tom Vanadium'un yaptığı çeyreklik numarasını görmüş olmasına karşın, Angel'la Barty'nin arasında geçen konuşmaların geri kalan kısmını anlayamamıştı ve bunun Angel'ın annesi dışındaki herkes için de aynı derecede anlaşılmaz olduğunu düşünüyordu. Ama Celestina'nın ayağa kalkmasıyla birlikte, herkes susmuştu.

İki küçük çocuğun ilgi odağı oldukları belliydi. "Çeyreklikleri geri alıyor mudur dersin?" diye sordu Angel.

"Büyük olasılıkla almıyordur."

"Öyleyse epeyce zengin olmalı. Yani çeyreklikleri etrafa saçtığına göre."

"Çeyreklik çok büyük bir para değildir."

"Çok büyük bir paradır," diye ısrar etti Angel. "Onu son kez gördüğümde, Wally bana bir Oreo vermişti. Sen Oreolar'ı sever misin?"

"Severim."

"Peki, sen kör olmadığın veya Wally'nin vurulmadığı bir yere Oreo fırlatabilir misin?"

“Eğer çeyrekliği fırlatabilirsen, Oreo’yu da fırlatabilirsin.”

“Bir domuzu fırlatabilir misin?”

“Eğer onu kaldırabilecek kadar güçlüyse, o adam fırlatabilir belki, ama ben bir domuzu ya da bir Oreo’yu veya başka herhangi bir şeyi bir yere fırlatamam. Çünkü nasıl yapılacağını bilmediğim bir şey bu.”

“Benim de öyle.”

“Ama ben yağmurda ıslanmadan yürüyebiliyorum,” dedi Barty.

Masanın diğer ucunda oturan Agnes, oğlu yağmur ve ıslanmadan sözcüklerini kullandığı sırada, iskemlesinden fırlayarak, sanki onu uyarır gibi, “Barty!” diye çıkıştı.

Başını kaldıran Angel, herkesin ona baktığını görünce şaşırmıştı.

Bantlı gözlerini annesine doğru çeviren Barty ise, yalnızca, “Ayyy,” demekle yetindi.

Herkes ondan bir açıklama beklercesine, şaşkınlıkla Agnes’a bakıyordu; o da tek tek onlara bakıp durdu. Paul’e, Maria’ya, Francesca’ya, Bonita’ya, Grace’e, Edom’a, Jacob’a. Ve en sonunda da Celestina’ya.

İki kadın uzun süre bakıştıktan sonra, en nihayet, “Aman Tanrım, neler oluyor burada böyle?” dedi Celestina.

Bölüm 79

BİR sonraki hafta salı günü öğleden sonra, Bright Beach'de gökyüzü cadı kazanma benzer simsiyah bulutlarla kaplanmıştı; martılar buradan alelacele yuvalarına kaçışıyorlar ve yaklaşan fırtınanın ıslak gölgeleri, sanki bu cadı kazanında semender gözü, kurbağa bacağı, yarasa tüyü, köpek dili olarak toplanıyorlardı.

San Francisco'dan uçakla güneye, Orange County Havaalanı'na gelen ve oradan da kiralık bir arabayla kıyı şeridi boyunca daha güneye giden Tom Vanadium, üç emanetini buraya getiren Paul'den bir hafta sonra, onunla aynı rotayı izleyerek, Wally Lipscomb'u Lampionların evine getirdi.

Wally'nin üç kurşunla vurulmasının üzerinden on bir gün geçmişti. Kollarında hâlâ hafif bir güçsüzlük vardı; daha çabuk yoruluyor, kaslarındaki sertlikten yakınıyor ve yaralı bacağına fazla ağırlık vermemek için, bir baston kullanıyordu. Kendisine gerekli olan ilaç tedavisiyle fizik rehabilitasyonun geri kalan kısmı San Francisco yerine Bright Beach'de sürdürülebilecek ve Wally, mart ayına dek normale dönebilecekti; normalin tanımı vücudundaki derin yaralar ve alınan dalağından geride kalan boşluktu tabii.

Onları ön kapıda karşılayan Celestina, Wally'ye sarıldı. Tom'un yakaladığı bastonunu bir yana fırlatan Wally, Celestina'nın bu kucaklayışına öylesine büyük bir coşkuyla yanıt vermiş ve onu öylesine heyecanla öpmüştü ki, kollarındaki güçsüzlüğün bir sorun yaratmadığı anlaşılmıştı sonuçta.

Tom da sert bir kucaklayış ve kız kardeşçe bir öpücükle bu karşılamadan nasibini almıştı ve bunlar için minnettardı. Sağlığına kavuşurken sürdürdüğü uzun uğraşta ve kendisinin adalet görevi diye adlandırdığı intikam görevi sırasında, bir insan avcısı olarak çok uzun süredir yalnız yaşıyordu. Celestina'yla Grace'i ve Angel'ı korurken kentte geçirdiği birkaç gün ve ardından Wally'yle geçirdiği bir hafta boyunca, kendisini bu ailenin bir parçası gibi hissetmişti; yalnızca arkadaşlardan oluşan bir aile olsa da, Tom için hiç fark etmezdi ve bu duyguya ne kadar gereksinim duyduğunu anladığında çok şaşırmıştı. "Herkes sizi bekliyor," dedi Celestina. Tom geçen hafta burada bir şey olduğunu biliyordu;

Celestina bu gelişmeden telefonda söz etmiş, ama bunu tartışmak istememişti. Lampionların yemek odasına dek ona ve Wally'ye eşlik ederken, Tom orada neyle karşılaşacağını bilmiyordu, ama kendisini bekleyen sahneyi hayal etseydi bile, bunun bir ruh çağırma seansı olduğunu düşünemezdi.

İlk görünüşte bu bir seansa benziyordu. Bomboş yemek masasının çevresinde sekiz kişi toplanmıştı. Masada ne bir yiyecek, ne bir içecek ne de bir orta süsü vardı. Herkes, biraz korku ve biraz umutla, onlara açıklamalar yapacak olan medyumun gelmesini sinirli bir şekilde bekler gibiydi.

Tom bu sekiz kişiden yalnızca üçünü tanıyordu. Grace White'i, Angel'ı ve Paul Damascus'u. Diğerleri Celestina tarafından çabucak tanıştırıldı. Ev sahipleri Agnes Lampion. Agnes'ın ağabeyleri Edom ve Jacob Isaacson. Agnes'ın en yakın arkadaşı Maria Gonzalez. Ve Barty.

Telefonda, kendisine bu oğlandan söz edilmişti. Enoch Cain'in garip takıntısını bilmelerine karşın, yaşamlarına giren bir Bartholomew bulmuş olmaları tuhaf bir durumsa da, Tom eş katilinin bu çocuğu hiçbir şekilde tanımadığı konusunda Celestina'yla aynı fikri paylaşıyordu… Dolayısıyla, ondan korkmaları için mantıklı hiçbir neden yoktu. Düşündükleri tek şey, çocuğun adına ilham veren ve belki de Cain'in aklına suç tohumları serpmiş olan Harrison White'in vaazıydı.

"Tom, Wally, bu alelacele tanışma için özür dilerim," dedi Agnes. "Akşam yemeğinden sonra, birbirimizi tanımak için yeterince zamanımız olacak. Ama buradaki herkes bir haftadır sizin anlatacaklarınızı bekliyor, Tom. Bir dakika daha bekleyecek sabrımız kalmadı."

"Benim anlatacaklarımı mı?"

Celestina, Tom'a masanın başına, Agnes'ın karşısına oturmasını işaret etti. Wally, Tom'un solundaki boş iskemleye oturduğu sırada, Celestina da büfenin üzerinde duran tuzlukla karabiberliği alarak, onun sağındaki iskemleye oturmadan önce, bunları Tom'un önüne koydu.

Masanın diğer başında oturan Agnes, "İlk önce, Tom," dedi, "hepimiz gergedanı ve diğer sizi öğrenmek istiyoruz."

Tom duraksadı, çünkü Celestina'ya San Francisco'da sınırlı birkaç açıklama yapana dek, kendisinin bu özel algılama yeteneğinden, İlahiyat Fakültesi'ndeki iki danışman rahip dışında başka hiç kimseye söz etmemişti. Önce, sanki buna bir kesinlik getirecek yetkili birilerine değil de, rahip olmayan kişilere bir itirafta bulunuyormuş gibi, bu konuyu

yabancılarla konuşmaktan ötürü bir huzursuzluk duydu, ama bu gizli yeteneği hakkında konuştukça, kuşkularından kurtulduğunu ve yaptığı açıklamaların sanki havadan söz edermişçesine doğallaştığını hissediyordu.

Tom, on gün önce Angel'a 'yüzüm için neden üzülmüyorum' açıklamasında yaptığı gibi, tuzlukla karabiberliği masanın üstünde yürüttü.

En sonunda, tuzluk Tom'la karabiberlik Tom kendi değişik ama birbirine paralel dünyalarında yan yana dururlarken, "Bilim kurgu gibi," dedi Maria.

"Bilim bu. Kuantum mekaniği.* (Kuantum, fizikte değişmez niceliğe, enerjinin sabit parçalar halinde yol aldığına ait bir kuramdır) Bir fizik kuramı…" Ama kuram demekle, yalnızca çılgın varsayımları kastetmiyorum.

Kuantum mekaniği işleyen bir kuramdır. Televizyonun icadı bununla bağlantılıdır. Kuantum kuramına bağlı olan teknoloji, bu yüzyılın bitiminden önce, belki de 80'li yıllara dek, evlerimizde kullanacağımız güçlü ve ucuz bilgisayarlar, bir evrak çantası ya da bir para cüzdanı veya bir kol saati kadar küçük bilgisayarlar sağlayacaktır bize ve bunlar, bugün kullandığımız dev bilgisayarlardan çok daha fazla ve hızlı veriler ulaştıracaktır. Belki de bir posta pulu kadar küçük bilgisayarlar geliştirilecektir. Her yere taşınabilir telsiz telefonlar üretilecektir. Ve sonuçta, büyük bir güce sahip tek moleküllü bilgisayarların geliştirilmesi bile mümkün olacaktır; aslında, tüm toplum tahmin edemeyeceğimiz kadar ileri bir düzeye gelecektir."

Tom ardından, kendisine inanıyorlar mı diye, ona şaşkınlıkla bakan seyircilerini izledi.

"Kaygılanmayın," dedi Celestina, "geçen hafta gördüklerimizden sonra, size hâlâ inanıyoruz."

Barty bile dikkatle dinliyormuş gibiydi, ama Angel boyama kitabındaki bir resmi mum boyalarla boyuyor ve kendi kendine yavaşça bir şarkı mırıldanıyordu.

Tom küçük kızın dünyayla ilgili gerçek karmaşayı sezgisel olarak algıladığına inanmaktaydı, ama yalnızca üç yaşında olan Angel, sonuçta onun bu sezgisini destekleyen bilimsel kuramı ne anlamaya ne de bunu özümsemeye hazırdı.

"Tamam… Pekâlâ… Cizvitler yalnızca ilahiyat konusunda değil, aynı zamanda onları ilgilendiren başka konularda da öğrenim görmeye yönlendirilirler. Fizik konusu benim büyük ilgimi çekmişti."

Kendisinin ona San Francisco’da anlattıklarını anımsayan Celestina, “Çocukluğunuzdan beri farkında olduğunuz belirli bir yeteneğinizden ötürü,” dedi Tom’a.

“Evet. Bunu sonraları daha fazla fark ettim. Ama fizikle ilgilenmiş olmam beni bir fizikçi yapmaz. Öyle olsaydım bile, kuantum mekaniğini bir saatte ya da bir yılda anlatamazdım. Kimileri kuantum kuramının çok garip bir kavram olduğunu ve bunun olası etkilerini hiç kimsenin tam olarak anlayamayacağını söylerler. Kuantum deneylerinde kanıtlanan bazı şeyler, sağduyuya karşı çıkarmış gibi görünürler; size bunun zevkini tattırmak için, şimdi birkaçından söz edeceğim. İlk başta, atomdan daha küçük bir düzeyde, etki bazen nedenden daha önce gelir. Yani başka bir deyişle, nedeni henüz oluşmayan bir olay yer alabilir. Buna eşdeğer gariplikte bir şey de olabilir… Atomdan küçük partiküller, bir insan tarafından gözlemlenen bir deneyde, bu deney yapılırken bir insan tarafından gözlemlenmeyen ve sonuçları yalnızca sonradan incelenen bir deneydeki hareketlerinden daha farklı hareket ederler… Ve bu da bilinçaltından ifade edilse bile, insan iradesinin gerçeği şekillendirdiği anlamına gelir.”

Tom kavramları basitleştirmeye çalışıyor, ama dünyanın kuantum mekaniğiyle açıklanan bu mucizesini, gizemim ve saf korkutuculuğunu onlara daha çabuk açıklayacak başka hiçbir yöntem bilmiyordu.

“Ve buna ne dersiniz,” diye devam etti. “Evrendeki her nokta, uzaklığı ne olursa olsun, diğer bir noktayla doğrudan bağlantılıdır ve bu nedenle, Mars’taki herhangi bir nokta, garip bir biçimde, sizlerden herhangi birisine olduğu kadar, bana da öylesine yakındır. Bunun anlamı, nesneler ve hatta insanlar da dâhil olmak üzere, bilgilerin telsiz veya mikrodalga aktarımı olmadan, örneğin buradan Londra’ya anında aktarımlarını sağlamaktır. Aslında, bunları buradan uzak bir yıldıza anında aktarmaktır. Gerçekten de, derin bir yapısal düzeyde, evrendeki her nokta aynı noktadır. Bu kümeler arası bağımsızlık öylesine mükemmeldir ki, Tokyo’da uçan büyük bir kuş sürüsü, kanatlarıyla havanın dengesini bozarken, Chicago’da da hava değişimine neden olur.”

Angel boyama kitabından başını kaldırıp, Tom’a baktı. “Domuzlara ne dersiniz?”

“Çeyrekliği fırlattığınız yere bir domuzu da fırlatabilir misiniz?”

“Bu konuyu az sonra açıklayacağım.”

“Vay canına!”

“Domuzu fırlatacağım demek istemiyor,” dedi Barty ona.

Mum boyalarına dönen Angel, “Fırlatacağına iddiaya girerim,” diye yanıtladı.

“Kuantum mekaniğinin önerdiği esas kavramlardan biri de,” diye devam etti Tom, “bizim dünyamıza paralel olan, ama bizim göremediğimiz sonsuz sayıda dünyaların var oluşudur. Örneğin… Her iki taraftaki belirli kişilerin belirli kararları ve hareketleri nedeniyle Almanya’nın son büyük savaşı kazandığı dünyalar. Ve Kuzey Birliği’nin İç Savaş’ı kaybettiği diğer dünyalar. Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri’yle Sovyetlerin arasında yer alan nükleer savaşın bitmiş olduğu dünyalar.”

“Dünyalar,” diye konuşmaya cesaret etti Jacob, ”‘60 yılında, Bakersfield’de, petrol yüklü kamyonun rayların üzerinde hiç durmadığı o dünyalar. Ve böylece o dünyalarda tren petrol kamyonuna hiç çarpmadı ve trende bulunan on yedi kişi hiç ölmedi.”

Bu yorum Tom’u şaşırtmıştı. İkizin ses tonu ve yüz ifadesi Bakersfield tren kazasının olmadığı bir dünyanın, kazanın olduğu dünyadan daha keyifli bir yer olacağını belirtiyorsa da, düşünebildiği tek şey, Jacob’un o kazada ölen bir tanıdığının olmasıydı.

Yorum yapmayan Tom, konuşmasını sürdürdü: “Ve tıpkı bizim dünyalarımız gibi olan dünyalardır bunlar… Ama oralarda benim annemle babam hiç tanışmamışlar ve ben hiç doğmamışımdır. Veya Wally’nin hiç vurulmadığı dünyalar, çünkü Wally o dünyalarda kendinden asla emin değildir ya da o gece Celestina’yı yemeğe götürmek veya ona evlenme teklif etmek için çok aptaldır.”

Şimdiye dek, buradaki herkes Celestina’yı artık çok iyi tanıdığı için, Tom’un verdiği bu son örnek gruptakilerin neşeyle gülmelerine neden olmuştu.

“Sonsuz sayıdaki dünyalarda bile,” diye karşı çıktı Wally, “benim böylesine aptal olduğum bir yer yoktur.”

“Şimdi tüm bu anlattıklarıma, insana özgü manevi bir kavram katacağım,” dedi Tom. “Her insan kendi karakterini geliştirmek ve başkalarının yaşamlarını etkileyecek törel bir karar vermek için belirli bir noktaya geldiğinde ve her seferinde daha az akıllıca bir seçim yaptığında, kendi adıma konuşmak gerekirse, işte ben o noktada yeni bir dünya yaratıldığına inanıyorum. Örneğin, ben törel olmayan aptalca bir seçim yaptığımda, benim doğru olanı yaptığım başka bir dünya yaratılıyor ve o dünyada, ben bir süre kötülükten kurtuluyorum; yanlış seçim yapılan diğer dünyada yaşayan Tom Vanadium’un daha iyi bir versiyonu olma şansı

veriliyor bana. Mükemmel olmayan Tom Vanadiumlarla dolu birçok dünya var, ama ben daima bir yerde… bir yerde sürekli olarak iyi davranışlarda bulunuyorum.”

“Her yaşam,” dedi Barty Lampion, “arka bahçedeki meşe ağacımız gibidir, ama ondan çok daha büyüktür. Başlangıç olarak bir ağaç gövdesi, sonra da dalların tümü, milyonlarca dal ve her dalla birlikte yeni bir yöne ilerleyen aynı yaşam.”

Şaşıran Tom, kör oğlana daha yakından bakmak amacıyla, iskemlesinde öne doğru eğildi. Telefonda, Celestina Barty’nin bir deha olduğundan kısaca söz etmişti; ama bu bilgi, meşe ağacı benzetmesinin tam yerinde olduğunu açıklamak için yeterli değildi. Aynı kuramdan yola çıkan Agnes, “Ve belki,” dedi, “yaşamınız o bir sürü dalda sona erdiğinde, sizin en sonunda değerlendirildiğiniz kavram ağacın biçimi ve güzelliğidir.”

“Çok fazla yanlış seçim yapmak,” dedi Grace White, “çok fazla dal oluşturur… budaklı, eğri büğrü, çirkin uzantılar.”

“Çok az dal ise,” dedi Maria, “sizin çok az törel yanlış yaptığınız anlamına gelir, ama bunun bir başka anlamı da, mantıklı riskleri göze almamış ve yaşamın zevkini tam olarak çıkarmamış olduğunuzu gösterir.”

O sırada Edom, “Eyvaaah,” deyince, Maria, Agnes ve Barty sevecen bir şekilde gülümsediler.

Tom ne Edom’ın yorumunu ne de bunun sevecen gülümsemelerle karşılanmasının nedenini anlamıştı, ama bu insanların onun anlattıklarını kolayca özümsemelerinden ve bu varsayımı geliştirmeye başlamalarından etkilenmişti. Sanki herkes bunun uzun süredir farkındaydı ve o da buna yalnızca birkaç kanıtlayıcı detay eklemiş gibiydi.

“Tom, az önce,” dedi Agnes, “Celestina sizin… ‘belirli bir yeteneğinizden’ söz etti. Bu tam olarak nedir?”

“Çocukluğumdan beri böyle bir yeteneğe sahibim ben… beş duyumun dışında yer alan daha karmaşık bir algılama yeteneği. Bir medyum geleceği okuduğunu iddia eder. Ben medyum değilim. Sadece… herhangi bir durumdaki diğer birçok olasılığı hissedebiliyorum, yani benim dünyamla yan yana olan, benimki kadar gerçek bir dünyada var olan olasılıkları biliyorum. Kemiklerimde, kanımda hissediyorum bunları…”

“Olan şeylerin nasıl olduğunu hissediyorsunuz demek,” dedi Barty.

Tom, Celestina’ya baktı. “Yalnızca bir deha, öyle mi?”

Gülümseyen Celestina, “Bugün, özellikle önemli bir gün olacak,” diye yanıtladı.

“Evet, Barty,” dedi Tom. “Ben yaşamın derinliklerini hissediyorum; onun katmanlarının ötesindeki katmanlarını. Bazen… korkutucu oluyor bu. Ama çoğunlukla bana ilham veriyor. Ben o diğer dünyaları göremiyor, onların arasında hareket edemiyorum. Ama bu çeyreklikle, hayal olmadığını hissettiğim şeyi size kanıtlayabilirim.” Ceketinin cebinden bir çeyreklik çıkaran Tom, Barty dışında herkesin görebilmesi için, bunu başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu. “Angel?”

Küçük kız başını boyama kitabından kaldırıp ona baktı.

“Sen peynir sever misin?”

“Balık beyni geliştiren yararlı bir yiyecektir, ama peynirin tadı daha güzel.”

“Sen hiç İsviçre peyniri yedin mi?”

“En iyisi Velveeta.”

“İsviçre peyniri deyince, aklına ilk gelen şey nedir?”

“Guguklu saatler.”

“Daha başka?”

“Sandviçler.”

“Başka?”

“Velveeta.”

“Barty,” dedi Tom, “bu konuda bana yardım et.”

“Delikler,” diye yanıtladı Barty.

“Aa, evet, delikler,” diye ona katıldı Angel.

“Sen bir an için Barty’nin ağacını unut ve bu bir sürü dünyanın tıpkı İsviçre peynirinin yan yana dizilmiş dilimleri olduğunu düşün. Peynirin bazı deliklerinin arasından, yalnızca bir sonraki dilimi görebilirsin. Diğerlerinin arasından ise, delikler birbirinin üstüne geldiği sürece ancak iki, üç veya beş dilimi görebilirsin. Yan yana dizili dünyaların arasında da küçük delikler vardır, ama bunlar her saniye sürekli olarak değişirler. Ben aslında bunları göremem, yine de, esrarengiz bir biçimde hissederim. Şimdi beni yakından izleyin.”

Tom çeyrekliği bu kez doğruca havaya fırlatmamış, bunu başparmağıyla Agnes’a doğru atmıştı.

Madeni para masanın ortasında, avizenin tam altında havada dönüp durduktan sonra, bu dünyadan çıkıp bir başkasının içinde kayboldu.

Bir iki kişi soluğunu tutup hayretle bağırdı. Angel tatlı bir kıkırtıyla alkışladı. Oldukça ılımlı tepkilerdi bunlar.

“Ben herkesin dikkatini dağıtmak için hokus pokus yapar, bu arada da hızlı hızlı konuşurum ve böylece hiç kimse gördüğü şeyin gerçek olduğunu fark etmez. Herkes havada kaybolan bir çeyreklik numarası yaptığımı düşünür.”

Tom sanki daha fazla sihirbazlık yapacakmış gibi ve sanki bir çeyrekliği başka bir dünyaya fırlatmak tıpkı haftada veya on beş günde bir Ed Sullivan Show’a çıkan akrobatlarla hokkabazların yaptıkları şekilde on uzun sopa üzerinde dönen on tabak numarasıymış gibi, şimdi herkes büyük bir beklenti içinde ona bakıyordu.

“Yani,” dedi Tom, “bunun yalnızca bir numara olduğunu düşünenler, sizin verdiğiniz tepkiden daha büyük bir tepki verirler genellikle, ama siz bunun gerçek olduğunu biliyorsunuz artık.”

Onu daha da fazla şaşırtan Maria, “Başka neler yapabiliyorsunuz?” diye sordu.

Tam o sırada, gök gürültüsü duyulmamasına ve şimşek çakmamasına karşın, fırtına çıkmıştı. Sanki bir ordu vuruyormuş gibi, yağmur damlarda trampet çalıyordu.

Herkes bir tek kişi olmuşçasına, başını kaldırıp sağanak yağmurun sesini gülümseyerek dinlemeye başladı; Barty bile bağlı boş göz çukurlarıyla başını yukarıya doğru kaldırmış, gülümsüyordu.

Onların bu davranışları karşısında şaşıran ve hatta biraz huzursuz olan Tom, Maria’nın sorusunu yanıtladı. “Yapabileceğim başka bir şey yok korkarım… daha büyüleyici hiç bir şey yok.”

Agnes, sanki bir piyano resitaline çıkan, ama orada çok başarılı olamayan küçük bir oğlan çocuğunu yüreklendirir gibi, “Siz güzel bir gösteri sundunuz bize, Tom,” dedi, “güzel bir gösteri. Hepimiz çok etkilendik.”

Ardından, iskemlesini itip masadan kalktı; herkes de onunla birlikte masadan kalkmıştı. Ayağa kalkan Celestina, “Geçen salı gecesi çimenliğin su püskürtücülerini açmak zorunda kalmıştık,” dedi. “Bu gece böyle yapmamıza gerek kalmayacak.”

En yakın pencereden dışarıya bakan Tom, “Çimenliğin su püskürtücülerini mi açmıştınız?” diye sordu.

Tom’un buraya gelmesinden bu yana, evde bulunan herkesin heyecanı şimdi daha da fazlalaşmıştı.

Elele tutuşan Barty’yle Angel, büyükleri mutfaktan geçirip arka bahçeye götürdüler. Bu seremoni Tom’u meraklandırmıştı; kendisiyle

Wally’nin dışındaki herkesin neden böylesine duygusal davrandığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Herkes, yasemin kokan temiz, serin havada verandaya çıkıp merdivenlerin başında tırabzanın yanına dizildikten sonra, “Bay Vanadium, sizin çeyreklik gösteriniz gerçekten de mükemmeldi,” dedi Barty, “ama şimdi Heinlein’in kitaplarındaki olaylara benzer bir şey göreceksiniz.”

Ardından, bir eliyle tırabzanı tutan küçük oğlan, birkaç basamağı çabucak inip yağmurun altında ıslak çimenliğe doğru yürüdü.

Tom’u göreceği şeyi daha iyi izleyebileceği bir yere doğru hafifçe iten Agnes, Barty’nin fırtınada yürümesine hiç aldırmıyormuş gibi görünüyordu.

Kör oğlanın kendinden emin çevik adımlarla merdivenlerden inip çimenliğe yürümesi sırasında, Tom’un ilk önce dikkatini çeken herhangi bir şey olmamıştı. Verandanın ışığı açık olmadığı için, arka bahçe karanlıktı. Barty bu karanlıkta ve sağanak yağmurda yürüyen gri bir gölge gibiydi.

Tom’un yanında duran Edom, “Yağmur hayli şiddetli,” dedi.

“Evet, gerçekten de öyle.”

“Ağustos, 1931. Çin’de Huang He Nehri’nin kıyısında yaşayan üç milyon yedi yüz bin kişi büyük bir sel felaketinde ölmüş,” diye davam etti Edom.

Bu açıklama karşısında ne diyeceğini bilmeyen Tom, “Büyük bir rakam bu,” dedi.

Barty verandadan meşe ağacına doğru dümdüz bir çizgide yürümeye devam ediyordu.

“13 Eylül, 1928. Florida’da Okeechobee Gölü’nün kıyısında yaşayan iki bin kişi de başka bir sel felaketinde ölmüş.”

“İki bin kişi çok fazla değil,” diye aptalca bir yanıt yanıt verdiğini fark etti Tom. “yani, neredeyse dört milyon kişiyle karşılaştırılacak olursa demek istiyorum.”

Meşenin gövdesine yaklaşık üç metre kala duran Barty, ağacın çevresinde dönmeye başladı.

Küçük oğlanın yirmi gün sonra körlüğe alışmış olması şaşırtıcıydı, ama burada toplanan izleyicilerin bu duraksamasız ve hatasız yürüyüşün dışında daha önemli bir şey görmeyi bekledikleri belliydi.

“27 Eylül, 1962. İspanya, Barcelona’da yaşanan sel felaketinde dört yüz kırk beş kişi öldü.”

Eğer Jacob onun yanında duruyor olmasaydı, Tom biraz sağa doğru uzaklaşacaktı. Ardından, daha somurtkan olan ikizin Bakersfield tren

kazasıyla ilgili olarak yaptığı garip yorumu anımsadı.

Meşenin devasa gölgeliği, alttaki çimenliği tam olarak korumuyordu. Ağacın yapraklarından yağmur damlaları süzülmekteydi.

Ağaç gövdesinin çevresinde dönmeyi sona erdiren Barty, verandaya gelip merdivenleri çıktıktan sonra, Tom’un karşısında durdu.

Etraf karanlık olmasına karşın, küçük oğlanın gerçekleştirdiği mucize belirgindi; Barty sanki başlıklı bir yağmurluk giymiş gibi, giysileri kupkuruydu.

Oğlanın karşısında şaşkınlıkla bir dizinin üstüne çöken Tom, parmağıyla onun gömleğinin kolunu yokladı.

“Yağmur olmayan yerde yürüdüm ben,” dedi Barty.

Angel’ı tanıyana dek, elli yıldan beri, Tom kendine benzeyen hiç kimseyle karşılaşmamıştı… ve bundan bir hafta kadar sonra ikinci bir kişiyle karşılaşıyordu.

“Ben de çeyreklik numarasını yapamıyorum,” dedi Barty. “Bunları birbirimize öğretebiliriz belki.”

“Belki.” Tom aslında, bir usta diğerine el verse bile, bu yeteneklerin hiçbirisinin öğrenilebileceğine inanmıyordu. Her ikisi de aynı özel algılama yeteneğiyle doğmuşlardı, ama sahip oldukları bu belirli yetenekler birbirlerini etkileyemeyecek kadar farklıydı. Tom bir çeyrekliği ya da diğer bir küçük nesneyi Başka Bir Yer’e nasıl gönderdiğini kendi kendisine bile açıklayamıyordu; yalnızca hissettiği bir şeydi bu ve o madeni para yok olduğunda, bu duygunun gerçekliği kanıtlanmaktaydı. Barty yağmurun olmadığı yerde yürüdüğü zaman, oğlanın bunu bilinçli bir teknikle yapmadığı belliydi; ıslak dünyada yürümek yerine, kuru dünyada yürümeyi yeğlemiş ve bunu başarmıştı. Sıradan hokkabazlarla sadece bir iki numara yapabilen sihirbazların usta birisine öğretecek gizli mucizeleri olamazdı. Ayağa kalkan Tom Vanadium, bir elini Barty’nin omzuna koyduktan sonra, verandada duran herkesin yüzüne tek tek baktı. Bu insanların çoğuyla yeni tanışmıştı ve herkes ona yabancıydı. Ama St. Anselmo’da geçirdiği acemilik günlerinden bu yana, kendini ilk kez ait olduğu bir yerdeymiş gibi hissediyordu. Evindeymiş gibi.

Ona doğru bir iki adım atan Agnes, “Barty benim elimi tutup yağmurda yürüdüğünde,” dedi, “o kuru kalırken ben ıslanıyorum. Buradaki diğer herkes de öyle… Angel’ın dışında.”

Küçük kız o sırada Barty’nin elini tutuyordu. İki çocuk verandanın merdivenlerinden inip yağmura çıktılar. Ama meşe ağacının çevresinde

dönmemişler, yüzlerini eve doğru çevirmişlerdi.

Tom şimdi ne göreceğini bildiği için, etraf karanlıkta da olsa bunu görebiliyordu.

Barty'yle Angel, sağanak halinde yağan yağmurun altındaydılar; tıpkı bir filmde, yağmur yağarken sokakta şarkı söyleyip zıplayarak dans eden Gene Kelly gibi; ama Gene Kelly o filmde sırılsıklam olmasına karşın, bu çocuklar kupkuruydular.

"Tamam, minikler," dedi Celestina, "şimdi de İkinci Sahne.

Barty küçük kızın elini bıraktı ve o hâlâ kuru kaldığı sırada, fırtına Angel'ı sarıp sarmalayıverdi.

Baştan aşağı pembeler giymiş olan ve ıslanan giysileri biraz kırmızılaşan Angel, ciyak ciyak bağırıp Barty'nin yanından ayrıldıktan sonra, yanaklarında sahte gözyaşları ve saçlarında mücevherler gibi parlayan yağmur damlalarından bir taçla, sanki arabacısı onu terk eden bir prensesmişçesine, merdivenlerden hızla çıkıp büyükannesinin kollarına atıldı.

"Zatürree olacaksın," dedi Grace kaygıyla.

"Angel daha başka ne tür mucizeler gerçekleştiriyor?" diye sordu Tom, Celestina'ya.

"Şimdiye dek yalnızca bunu gördük."

"Olan şeylerin nasıl olduğunun farkında sadece" diye ekledi Maria. "Tıpkı Barty'nin ve sizin fark ettiğiniz gibi."

Barty tırabzana tutunmadan verandanın merdivenlerini çıkıp sağ elini uzattığında, "Tom, biz Barty'nin Angel'ı yağmurda koruduğu gibi sizi de koruyup koruyamayacağını merak ediyoruz," dedi Paul Damascus. "Belki bunu yapabilir… üçünüz de aynı yetenekleri paylaştığınıza göre… bu algılamanın, bu içgüdünün ya da buna ne diyorsanız işte onun yardımıyla. Ama denemeden, anlayamayacak."

Tom küçük oğlanın elini tuttu; minicik olmakla birlikte, Barty'nin eli güçlü bir insanın eli gibiydi, ama bu dâhinin görünmez pelerininin küçük kızı koruduğu gibi onu koruyamayacağını anlamaları için, merdivenleri inip çimenliğe gitmeleri gerekmemişti. Tom buz gibi sağanak yağmurun altında sırılsıklam olunca, Grace Angel'ı nasıl kucakladıysa, o da Barty'yi öyle kucaklayıp verandaya geri döndü.

Grace'le Angel'ı yanına doğru çeken Agnes, oğlunu Tom'un kucağından aldı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Tom, siz aynı zamanda bir

din adamısınız. Bu gördükleriniz konusunda ne düşündüğünüzü bana söyleyin lütfen.”

Tom verandadaki herkesin ne düşündüğünü bildiği kadar, onun da ne düşündüğünü biliyor, ama bu gece Wally’le birlikte buraya gelmelerinden çok daha önce Agnes’in vermiş olduğu kararı kendisinin de doğrulamasını istediklerini hissediyordu.

Yağmur yağmadan önce, yemek odasında oturdukları sırada, Tom, Barty’yle Angel’ın arasında özel bir bağ olduğunu sezinlemişti. Agnes’ın kararının dışında bir karara varamazdı zaten, çünkü tıpkı onun gibi kendisi de, bunu görmek istediğinizde, günlük olayların gizemli yanlarının ortaya çıktığına ve her yaşamın derin bir anlamı olduğuna inanıyordu.

“Kendi yaşamımda yapmak istediğim şeylerin hiçbirisi,” dedi Agnes’a, “bu çocukları bir araya getirmekten daha önemli olamaz bence.”

Arka verandadaki tek ışığın, mutfak pencerelerindeki perdelerin arasından sızan ışık olmasına karşın, herkesin yüzü sanki pırıl pırıl parlıyormuş gibiydi; tıpkı karanlık bir kilisede adak mumlarının ışığıyla parlayan azizlerin yüzlerine benziyordu bu yüzler. Yağan yağmurun sesi bir tür müzik gibiydi sanki… yaseminlerin kokusu ve bu kutsal an.

Herkesin yüzüne tek tek bakmakta olan Tom, “Bizi bu gece bir araya getiren üzücü ve mutlu olayları düşündüğümde,” dedi, “her birimiz bir yere dağılmış ve birbirimizi tanımazken birçok olayın daha değişik olabileceğini düşündüğümde, hepimizin aslında buraya ait olduğunu biliyorum, çünkü tüm tersliklere karşın, yine de buradayız.” Tom bir kez daha Agnes’a baktığında, onun beklediği yanıtı verdi. “Bu oğlanla bu kız, yalnızca zamanın göstereceği nedenlerden ötürü, birbirleriyle karşılaşmak için doğmuşlar… ve biz hepimiz… bu garip yazgının aracılarıyız sadece.”

Olağanüstü durumlarda, herkes bir dostluk duygusuyla birbirine yaklaşır, birbirine sarılıp sokulur ve bu güzel anı paylaşırdı. Ama şu anda burada bulunlar suskun bir halde öylece duruyorlardı; yağmurun sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Sonra, “Şimdi domuzu fırlatacak mısınız?” dedi Angel.

Bölüm 80

BARTY'NİN Angel'ı yağmurda ıslatmadan yürütmesinden iki ay, Celestina'nın Wally'le evlenmesinden yedi hafta ve yeni evli mutlu çiftin Lampionların evinin bitişiğindeki Selma Galloway'in evini satın almalarından beş hafta sonra, mart ayında yer alan olayın yaşandığı günün sabahı, hava açık ve gökyüzü maviydi. Yıllar önce profesörlükten emekli olan ve bunun tadını daha fazla çıkarmak isteyen Selma Galloway, Carlsbad yakınlarındaki bir sahil kesiminde, yıllardır özlemini çektiği küçük bir apartman dairesi satın almıştı.

Mutfak penceresinden bakan Celestina, Agnes'ı üç arabalık konvoyun durduğu araç yolunda gördü; Agnes kendi steyşın vagonunu yüklemekle meşguldü.

Agnes'ın evine yalnızca otuz metre uzaktaki eve taşındıktan sonra, Grace birisinin yaralanacağından korktuğu için, Celestina'yla Wally iki bahçeyi birbirinden ayıran yüksek tahta çiti yıkmışlar ve burasını çok adlı tek bir mülke dönüştürmüşlerdi: Lampion, White, Lipscomb ve Isaacson mülküne. Arka bahçeler birleştirildikten ve bunları birbirine bağlayan bir yürüyüş yolu yapıldıktan sonra, Barty'nin iki ev arasındaki gezileri hayli basite indirgenmiş, Gonzalez'in, Damascus'un ve Vanadium'un da iki ev arasında rahatça gidip gelmeleri sağlanmıştı.

"Agnes bizden daha çabuk davranmış, Anne." Kolları dört turta kutusuyla dolu bir halde açık mutfak kapısında duran Grace, "Masanın üstündeki diğer son dört turta kutusunu sen getirir misin?" dedi Celestina'ya, "ve onları bir yere çarpma sakın, canım."

"Aa, o benim işte, tamam. Ben FBI'in, turtaları bir yere çarpan suçlular listesinde en çok aranan kişiler arasında yer alıyorum."

Kendi taşıdığı turtaları Wally'nin yalnızca bu dağıtımlar için satın almış olduğu Suburban'a götürdüğü sırada, "Öyle olmalısın sanırım," dedi Grace.

Kötü bir suçlu olmamaya çalışan Celestina annesini izledi.

Bright Beach'in bu kesimlerini San Juan Capistrano'nun daha ünlü kesimine yeğleyen kırlangıçların şarkılarıyla dolu olan bu ılık mart sabahı, turta dağıtımı için mükemmeldi. Agnes'la Grace vanilyalı, bademli, kahveli ve karamelalı bir sürü muhteşem turta pişirmişlerdi.

Celestina’nın denetimi altında çalışan erkekler de, yani Wally, Edom, Jacob, Paul ve Tom, konserve ve kuru yiyeceklerle bunların yanı sıra uğrayacakları yerlerdeki çocuklar için aldıkları baharlık yeni giysileri kutulara yerleştirmişlerdi. Tüm bunlar bir gece önce araçlara yüklenmişti.

Paskalya’ya henüz birkaç hafta vardı, ama Celestina daha şimdiden yüzden fazla sepeti dekore etmişti bile; son dakikada bunlara şeker eklemenin dışında yapılacak hiçbir iş kalmamıştı. Oturma odası sepetler, kurdeleler, fiyonklar, boncuklar, halkalar, yeşil mor sarı pembe renkli selofan şeritler, dekoratif küçük pelüş tavşancıklar ve civcivlerle dolu bir yuva gibiydi.

Celestina, zamanının yarısını Agnes’ın yoksul komşularına, diğer yarısını da resim çalışmalarına ayırmıştı. Yeni bir sergi açmak için acele etmiyordu; polisler Cain’i bulana dek, Galeri Greenbaum’la ya da geçmişteki yaşantısına ait hiç kimseyle yeniden iletişim kurmaya cesaret edemiyordu zaten.

Gerçekten de Agnes’a yardım ettiği zamanlarda sayısız yeni konular bulmuş ve çalışmalarına yeni bir derinlik kazandırmaya başlamıştı. “Sen ceplerindeki şeyleri başkalarının ceplerine boşalttığın zaman,” demişti Agnes bir kez, “ertesi sabah bugün öncekinden daha zengin olduğunu fark edersin.”

Celestina’yla annesi son turtaları Suburban’daki buzluklara yerleştirdiklerinde, Paul’la Agnes steyşın vagondan araba konvoyunun sonuna geldiler.

“Yola çıkmaya hazır mıyız?” diye sordu Agnes.

Kendisini konvoy şefi gibi gören Paul, Suburban’ın arkasını kontrol etti. Malzemelerin kayıp hasar görmemeleri için, onların uygun biçimde yerleştirildiklerinden emin olmak istiyordu. Arka kapıyı kapatırken, “Güzel yerleşmişler. Sorun yok,” diye belirtti.

Konvoyun ortasında duran Volkswagen minibüsünden inen Maria, onlara katıldı. “Eğer birbirimizden ayrılırsak, uğrayacağımız yerlerin listesi yok bende.”

Konvoy şefi Damascus ona hemen bir liste verdi.

“Wally nerede?” diye sordu Maria.

Bu soruya yanıt olarak, dağıtıma gidecekleri evlerdeki bazı insanların doktoru sanki artık kendisiymiş gibi, elinde ağır bir tıbbi malzeme çantası taşıyan Wally, koşuşturarak geldi. “Hava umduğumdan çok daha sıcakmış; ben de eve dönüp ince bir şeyler giydim.”

Turta dağıtımının yapıldığı gün serin olsa bile, bu yolculuğun sonunda herkes epeyce terliyordu, çünkü erkeklerin de katıldığı bu gönüllü projeyi sürdürdükleri sırada, şimdi yalnızca dağıtım yapmıyorlar, aynı zamanda yaşlılarla sakatlar için sorun olan bazı işleri de üstleniyorlardı.

"Haydi, yola koyulalım artık," dedi Paul, Agnes'la birlikte gitmek için steyşın vagona dönerken.

Konvoya katılmak üzere Wally ve Grace'le Suburban'da beklediklери sırada, "Onu salı gecesi yine sinemaya götürdü," dedi Celestina.

"Kim, Paul mu?" diye sordu Wally.

"Başka kim olabilir? Havada bir aşk kokusu var sanırım. Paul'un ona bakışını görseniz… Agnes bir göz kırpsa, Paul onun önünde diz çöker."

"Dedikodu yapma," diye çıkıştı Grace arka koltuktan.

"Bak şu konuşana," dedi Celestina. "Onların ön verandadaki salıncakta el ele oturduklarını bize söyleyen kimdi peki?"

"Dedikodu değildi o," diye ısrar etti Grace. "Ben Paul'un salıncağı tamir ettiğini ve onu yeniden astığını söylüyordum size sadece."

"Sen Agnes'la alışveriş yaparken, hiçbir neden yokken yalnızca ona yakışacağını düşündüğü için, Agnes'ın Paul'e bir spor gömlek aldığını da sen söylemedin mi?"

"Bunu sana söylememin tek nedeni," dedi Grace, "o gömleğin çok güzel olduğunu ve senin de Wally'ye aynısından bir tane alabileceğini düşündüğüm içindi."

"Ah, Wally, kaygılıyım ben. Çok kaygılıyım. Eğer annem bu kaçamak yanıtlara bir son vermezse, cehenneme giden trenin birinci mevkisi için kendine bir bilet almak zorunda kalacak."

"Paul'un Agnes'a evlenme teklif etmesine üç ay süre tanıyorum," dedi Grace.

Oturduğu koltukta arkasına dönen ve gülerek annesine bakan Celestina, "Bir ay," diye karşı çıktı.

"Eğer Paul'le Agnes senin yaşında olsaydılar, aynı fikri paylaşırdım. Ama Agnes senden on yaş büyük ve daha önceki bu nesil sizin kadar çılgın değil."

"Beyaz bir adamla evlenmek falan yani," diye şakalaştı Wally.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Grace.

Kendi varsayımına biraz daha süre tanıyan Celestina, "En fazla beş hafta," dedi.

"On hafta," diye karşı çıktı annesi.

“Peki, eğer ben haklı çıkarsam, kazancım ne olacak?” diye sordu Celestina.

“Senin yapman gereken ev işlerini bir ay ben yapacağım. Eğer benim söylediğim tarih doğru çıkarsa, turtaları pişirirken biriken onca bulaşığı bir ay sen yıkayacaksın; kâseleri, tavaları, mikserleri, her şeyi.”

“Anlaştık.”

Konvoyun başında giden Paul, steyşın vagonun penceresinden kırmızı bir mendil salladı.

Wally, Suburban’ı park yerinden çıkardığı sırada, “Baptistler’in bahse tutuştuklarını hiç bilmiyordum,” dedi.

“Bahse tutuşmak değil bu,” diye belirtti Grace.

“Doğru,” dedi Celestina, Wally’ye. “Bahse tutuşmak değil bu. Senin neyin var?”

“Peki, eğer bahse tutuşmak değilse,” diye merakla sordu Wally, “nedir öyleyse?”

“Bir anne kız anlaşması,” dedi Grace.

“Evet. Bir anlaşma,” diye ona katıldı Celestina.

Volkswagen minibüs en önde giden steyşın vagonu izlediği sırada, Suburban’ı hareket ettiren Wally, “Konvoy, dikkat!” diye bağırdı.

Olayın yaşandığı günün sabahı, Barty, evlerinin mutfağında Angel, Jacob Dayı ve iki beyinsiz arkadaşla birlikte kahvaltı yapıyordu.

Jacob mısır ekmeğiyle peynirli ve maydanozlu omlet pişirmiş, patates de kızartmıştı.

Yuvarlak masanın etrafında altı iskemle vardı, ama yalnızca üç iskemleyi kullanıyorlardı, çünkü iki beyinsiz arkadaş Angel’ın oyuncak bebekleriydi.

Jacob kahvaltısını yaptığı sırada, baraj felaketleriyle ilgili yeni bir kitabı gözden geçiriyordu. Bunun bazı bölümleriyle resimlerine bakarken, Barty ve Angel’la değil de, daha çok kendi kendiyle konuşur gibiydi. “Aman Tanrım,” diyordu güçlü bir tonlamayla. Veya üzüntülü bir şekilde, “Ah, ne korkunç,” diye belirtiyor ya da öfkeli bir halde, “Suç işlemektir bu. Böylesine kötü bir baraj inşa etmek suç işlemektir,” diye söyleniyor, bazen de gördükleri karşısında şaşırarak kederli bir biçimde iç geçiriyordu.

Kör olmanın birkaç avuntusu vardı ve Barty dayılarının dosyalarıyla kitaplarına bakamamanın bunlardan biri olduğunu düşünüyordu. Daha önceleri, tiyatro yangınlarında kavrulmuş o ölü insanların ve sel baskınına uğramış sokaklarda yüzen boğulmuş cesetlerin resimlerine bakmayı aslında

yürekten hiç istememesine karşın, yine de bir iki kez bunlara gizlice göz atmıştı. Eğer annesi onun bu davranışını fark etmiş olsaydı, ondan utanırdı. Ama ölümün sırlarının garip bir cazibesi vardı ve bazen iyi bir Rahip Brown dedektif romanı bile, onun bu merakını giderememişti. O fotoğraflara baktığı ve onlarca felaket öyküsünü okuduğu için daima pişmanlık duymakla birlikte, körlüğü şimdi onu bu pişmanlıktan kurtarmıştı.

Kahvaltı sırasında yalnızca Jacob Dayı yerine, kendisine onunla konuşmaktan çok bebekleriyle konuşmakta ısrar eden Angel da eşlik ettiği için, Barty'nin en azından konuşabileceği birisi var sayılırdı. Bebeklerin masanın üstündeki kâselere dayanmış bir şekilde durdukları belliydi. Birinci bebek Bayan Pixie Lee'nin sesi tiz ve ciyak ciyak çıkıyordu. Üç yaşındaki bir kızın düşüncelerini yansıtan ikinci bebek Bayan Velveeta Peyniri ise, kültürlü bir kadının genizden gelen sesiyle konuşmaktaydı, ama bu ses tonu Barty'nin kulağına sanki pofuduk bir oyuncak ayı için daha uygun olurmuş gibi geliyordu.

Biraz çapkınca olan Pixie Lee, "Bu sabah çok, çok yakışıklı görünüyorsunuz, Bay Barty," diye cıyakladı.

"Kahvaltı hoşuna gitti mi, Pixie Lee?"

"Keşke sütlü kahveyle birlikte Kix ya da Cheeros olsaydı."

"Haklısın, Jacob Dayı çocuklardan anlamaz. Her neyse bu da oldukça iyi bir kahvaltı."

Jacob o sırada homurdandı, ama bunun nedeni kendisiyle ilgili olarak söylenenler değil de sayfayı çevirdiğinde Arkansas'ta sel felaketine uğrayan bir kasabada, Amerikan Lejyon Binası'nın önüne vuruntu tahtalar gibi dizilmiş olan ölü sığırların fotoğrafını gördüğü içindi büyük olasılıkla.

Bu arada, dışarıdaki arabaların motorları çalışmış ve turta dağıtım konvoyu yola koyulmuştu.

"Georgia'daki evimizde biz akşam yemeğinde sütlü kahve içer ve Froot Loops yeriz."

"Öyleyse sizin evinizde herkesin ishal olması gerekir."

"İshal nedir? "

"Diyare."

"Dediğiniz şey…diya… o nedir? "

"Hiç durmayan, kontrol edilemeyen dışkılama."

"Siz iğrenç birisiniz, Bay Barty. Georgia'da kimse ishal olmaz."

Bayan Pixie Lee daha önceleri Texaslıydı, ama Angel son zamanlarda Georgia'nın şeftalileriyle ünlü olduğunu duymuş ve hayalinde orasını canlandırmıştı. Şimdi Pixie Lee, içi oyuk dev bir şeftaliden inşa edilmiş olan Georgia tarzı malikânesinde yeni bir yaşam sürüyordu.

" BEN KAHVALTIDA DAİMA HAVJAR YERİM" dedi Velveeta pofuduk ayı sesiyle.

"Havyar," diye düzeltti Barty.

"SİZ BANA NASIL KONUŞACAĞIMI SÖYLEYEMEZSİNİZ, BAY BARTY."

"Tamam, ama o zaman sen cahil bir peynir kafa olursun."

"VE BEN GÜN BOYUNCA ŞAMPANYA İÇERİM," diye konuşmayı sürdürdü Bayan Peynir; şampanya sözcüğünü "şanponya" olarak telâffuz etmişti.

"Eğer benim adım Velveeta Peyniri olsaydı, ben de sarhoş olurdum."

"Yeni gözlerinizle çok yakışıklı görünüyorsunuz, Bay Barty," diye ciyakladı Pixie Lee.

Barty'nin yapay gözleri bir ay önce takılmıştı. Göz kaslarının göz zarına bağlanması için bir ameliyat daha geçirmesi gerekmişti; şimdi herkes ona bakışlarının ve göz hareketlerinin kesinlikle gerçekmiş gibi olduğunu söylüyordu. Aslında bundan öyle çok söz edilmişti ki, ilk iki hafta, Barty yeni gözlerinin tamamen onun kontrolü dışında kaldıklarından ve bunların fırıldak gibi döndüklerinden kuşkulanmıştı.

"KAHVALTIDAN SONRA KONUŞAN BİR KİTABI DİNLEYEBİLİR MİYİZ?" diye sordu Velveeta Peyniri.

"Başlayacağım yeni kitap Dr. Jekyll ve Bay Hyde, ama bu belki biraz korkutucu olabilir."

"BİZ KORKMAYIZ."

"Yaa, öyle mi? Peki, geçen haftaki örümceğe ne demeli?"

"Ben aptal bir örümcekten korkmadım," diye ısrar etti Angel kendi sesiyle.

"Öyleyse neden bağırıp durdun?"

"Herkesin gelip örümceği görmesini istedim sadece, o kadar. "Gerçekten, gerçekten de yapış yapış, ilginç bir böcekti."

"Ama ishal olacak kadar çok korkmuştun bence."

"Eğer ishal olursam, bundan haberin olur." Ardından, yine Peynirin sesi duyuldu: "KONUŞAN KİTABI SİZİN ODANIZDA DİNLEYEBİLİR MİYİZ?"

Angel, Barty'nin odasında pencerenin yanında duran koltuğun kenarına yan olarak tüneyip üst kattan meşe ağacına bakmayı ve son dinledikleri kitapta duyduklarından esinlenerek resim yapmayı seviyordu. Herkes, onun üç yaşındaki bir çocuğa göre hayli iyi bir ressam olduğunu söylüyor ve Barty de Angel'ın ne derece iyi olduğunu görmek istiyordu. Angel'ı hiç değilse bir kez olsun görebilmeyi de.

"Gerçekten, Angel," dedi Barty kaygıyla, "bu kitap korkutucu olabilir. Eğer istersen, dinleyebileceğimiz başka bir kitap var."

"Biz korkutucu olanı istiyoruz, özellikle de örümceklerden söz ediyorsa" dedi Pixie Lee ciyak ciyak sesiyle, ama kararlı bir şekilde. "Tamam, korkutucu olanı dinleriz."

"BEN BAZEN HAVYARLA BİRLİKTE ÖRÜMCEK BİLE YERİM."

"Peki, şimdi iğrenç olan kim acaba?"

***

Olayın yaşandığı günün sabahı, Edom gülleri gördüğü bir kâbusun ardından erkenden uyandı.

Düşünde on altı yaşındaydı, ama sanki otuz yıldır acı çekiyormuş gibiydi. Arka bahçede olduğunu görmüştü. Yaz mevsimiydi. Sıcak bir gündü; yasemin kokan hava sakin bir gölün suyu kadar durgundu. Kocaman dallı meşe ağacının altındaki çimenliğin bir kısmı yakıcı güneşte parlak yeşile dönüşmüş, yaprakların gölgesinde kalan kısım ise zümrüt siyahı bir ton almıştı. Gecenin karanlığı kadar kapkara olan ve şafak söktükten sonra bile buradan ayrılmayan besili kargalar, ağaçtan ağaca, daldan dala uçup duruyorlardı. Huzursuz bir şekilde uçuşurlarken, kanat çırpışları ürkütücü sesler çıkarıyordu. Duyulan diğer sesler ise, ona savrulan yumruklarla tekmelerin ve onu cezalandıran babasının ağır soluklarının sesiydi. Edom çimenlikte yüzüstü yatıyor ve hiç ses çıkarmıyordu, çünkü babasına karşı çıkmak ya da ondan merhamet dilemek için, bilincine tam olarak sahip değildi; ayrıca, acıyla bağırması bile, şimdiye dek tahammül ettiği dayaktan daha kötü bir disiplin cezasına davetiye çıkarmak olurdu. Babası ata biner gibi onun üstünde oturuyor, kocaman yumruklarıyla sırtına ve böğürlerine acımasızca vuruyordu. Bahçenin her iki yanında yüksek çitlerle defne ağaçları olduğu için komşular onları göremiyor, ama bazıları bunu biliyorlardı, hep bilmişlerdi zaten, yine de hiç ilgilenmemişlerdi. Parçalanan kupanın kırıkları çimenlerin üstündeydi; birincilik ödülü kazanan gülün

kırık kupası, günahkâr gururun simgesi, yaşamının tek büyük anı, ama aynı zamanda günahkâr gururu. Babası ona önce kupayla vuruyordu, sonra da yumruklarıyla. Ardından onu sırtüstü çeviriyor, avuç dolusu gülleri yüzüne bastırıyor, güllerin dikenleri Edom'ın cildine, dudaklarına batıyordu. Kendi ellerine batan dikenlere aldırmayan babası, onun ağzını açmaya çalışıyordu. "Ye günahını, oğlum, ye günahını!" Edom günahını yemeyi reddediyor, ama tam kirpiklerinin dibinde olan dikenlerin gözlerine zarar vermesinden de çok korkuyordu. Babasına karşı gelemeyecek kadar güçsüzdü; dövülme ve aşağılanma korkusu onu canından bezdirmişti. En nihayet bu baskıya bir son vermek için ağzını açıyor, güller boğazından aşağı iniyor ve sapların acı yeşil tadını hissettiği sırada, dikenler diline batıyordu. Ve sonra Agnes geliyordu. Agnes bahçeye geliyor, "Yapma, dur, dur! " diye bağırıyordu. Sadece on yaşında olan Agnes, incecikti ve titriyordu, ama kendisi de nasibini aldığı dayakları anımsadığı ve şimdiye dek korku içinde yaşadığı için, artık haksızlığa dayanamayıp çıldırmış gibi görünüyordu. Ardından, evden getirdiği kitapla babasına vurmaya başlıyordu. İncil'le. Babalarının onlara her gece bunun bir bölümünü okuduğu İncil'le ona vuruyordu. Gülleri yere atan babaları, kutsal kitabı Agnes'in elinden çekip alıyor ve bunu bahçenin ilerisine fırlatıyordu. Sonra yine bir avuç dolusu gül alıp bu günahı oğluna yedirmeye çalışıyor, ama Agnes İncil'i oradan alarak ona doğru sallıyor ve üç kardeşin de doğru olduğunu bildiği, yine de hiç birisinin bunu söylemeye cesaret edemediği, babaları yaşadığı sürece Agnes'ın da bir daha söylemeye asla cesaret edemeyeceği şeyi şimdi ona söylüyor, bu arada kutsal kitabın suni deri kılıfının üstündeki altın yaldızlı haçı görmesi için, İncil'i ona doğru tutuyordu. "Katil," diyordu Agnes. "Katil." Ve Edom artık üçünün de ölmüş sayıldıklarını biliyordu, babaları olanca öfkesiyle onları burada, o anda katledecekti. "Katil," diyordu Agnes, İncil'e sığınıp babasını suçlayarak ve Edom'ı neredeyse öldürüyor olmasını değil, babasının annelerini öldürmesini kastediyordu; üç yıl önce bir gece kısa süren bir boğuşma sırasında, onun ne yaptığını duymuşlar ve bunun bir kaza olmadığını anlamışlardı. Sarı kırmızı taç yapraklı güller onun dikenlerle delik deşik olan ellerinden yere düşüyor ve ayağa kalkan babaları Agnes'a doğru bir adım atıyordu; yumrukları sıkılı ellerinden kanlar damlıyordu… yalnızca kendi kanı değil, Edom'ın kanı da. Ama kutsal kitabı Angel'ın elinden bu kez çekip almıyor, ağır adımlarla eve doğru yürüyordu; bir sopayla ya da bir satırla geri dönecekti mutlaka… ve sonra gün boyu onu bir daha hiç görmeyeceklerdi. Ardından, dikenleri çıkarmak

için bir cımbız, ılık su dolu bir leğen, bir temizlik lifi, bir şişe tentürdiyot, bir kutu Neospirin ve birkaç yara bantı getiren Agnes, hâlâ çimenlikte yatan Edom'ın yanına çömeliyordu. Olanları verandanın altındaki çitin arkasından korkuyla izlemiş olan Jacob da yanlarına geliyordu. Ve hem titriyor hem de ağlıyordu; yüzü utançtan kıpkırmızıydı çünkü bu olayı engellememiş, ikizlerden birinin dövülmesi genellikle bir diğerinin de aynı cezayı hak edeceği anlamına geldiği için, saklanmayı yeğlemişti. Agnes, Jacob'a, Edom'ın yaralarını tedavi etmesinde kendisine yardımcı olmasını söylerken, bir yandan onu teselli ediyor bir yandan da Edom'a, bundan böyle ona sık sık belirttiği gibi, “Ben senin güllerini seviyorum, Edom. Senin güllerini seviyorum. Tanrı da senin güllerini seviyor, Edom,” diyordu. Başlarının üstünde uçan kargaların kanat sesleriyle bağırışları susmuştu. Hava, cennet bahçesindeki gizli bir gölün suları gibi hâlâ durgundu…'

Şimdi neredeyse kırk yaşında olan Edom, geçmişteki kadar sık olmamakla birlikte, hâlâ düşlerinde o acımasız öğleden sonrasını görüyordu. Bu düş onu uykusunda rahatsız ettiği günlerde, ardından umuda dönüşen bir kâbus halindeydi artık. Son birkaç yıla dek, güller ağzına sokulurken ya da dikenler kirpiklerine değerken veya Agnes babalarını onun onları cezalandırdığından kesinlikle daha kötü bir şekilde cezalandırıp ona İncil'le vururken daima uyanırdı. Ama düşün geri kalan kısmı, yani korkuyu umuda dönüştüren bölüm, Agnes Barty'ye hamileyken eklenmişti. Edom bunun neden böyle olması gerektiğini bilmiyor ve bunu analiz etmeye de çalışmıyordu. Bu değişiklik için yalnızca minnettardı, çünkü şimdi huzur içinde uyanıyor ve uyanırken ne titriyor ne de korkuyla bağırıyordu.

Bu mart sabahı, turta dağıtım kamyonu yola çıktıktan sonra, Edom Ford Country Squire'ını garajdan çıkardı ve erkenden açılan fidanlığa doğru yola koyuldu. İlkbahar yaklaştığından, Joey Lampion'ın bunu yeniden oluşturması için onu yüreklendirdiği gül bahçesinin çoğu kısmında yapılacak bir sürü iş vardı. Fidanlığa gelen Edom, satın alacağı gübreleri ve bahçıvan aletleriyle daha birçok bahçe malzemesini seçmek için, etrafta mutlulukla dolaşmaya başladı.

***

Olayın yaşandığı günün sabahı, her zaman olduğundan daha erken kalkan Tom Vanadium, tıraş oldu, duş yaptı ve sonra, hem Oregon Eyalet

Polisi’yle Spruce Hills Polis Departmanı’nın yetkililerini ve hem de San Francisco’da olan Max Bellini’yi telefonla arayıp konuşmak için Paul’un aşağı kattaki çalışma odasına indi.

Garip bir heyecana kapıldığını hissediyordu. Ama ne metaneti, ne olayları kabullenme konusunda uzun yıllardır öğrendiği Cizvit felsefesi ve ne de bir cinayet masası dedektifi olarak elde ettiği sabrı, içinde kök salan öfkesini dindirmeye yetiyordu. Rahip White’in cinayetinin ardından Enoch Cain’in ortadan kaybolmasının üzerinden iki ay geçmesine karşın, katilin izi bulunmamıştı. Ve haftalar geçtikçe, Tom’un içine kök salan bu öfke önce sanki bir ağaca ve en sonunda da, onun sabrını taşıran bir ormana dönüşmüş gibiydi.

Ocak ayında Barty’yle Angel’ın yaşamış oldukları olaylardan sonra, Celestina, Grace ve Wally San Francisco’ya geri dönmeyi artık hiç düşünmüyorlardı. Bright Beach’te yeni bir yaşama başlamışlardı ve sürdürdükleri yararlı işlerden de anlaşıldığına göre, burada mutlu bir yaşam geçirecekleri belliydi.

Agnes’in hiç bitmeyen işlerinde ona yardımcı olan Tom da, burada kendisine bir yaşam kurmaya karar vermişti. Ama karar veremediği tek şey, rahipliğe geri mi döneceği yoksa yaşamının geri kalan kısmını bir sivil olarak mı sürdüreceğiydi.

Paul Damascus’un konukseverliğinden daha fazla yararlanamazdı. Wally’yi bu kente getirdiğinden beri, Paul’un konuk odasında kalıyordu. Paul ona kesinlikle kucak açmıştı ve yalnızca ocak ayından bu yana tanıdığı bu insanlar da onda bir aile duygusu uyandırıyordu, ama yine de herkese yük olduğunu hissetmekteydi.

San Francisco’da aradığı Bellini’nin ve Oregon’da aradığı diğer kişilerin kendisine iyi haberler vermeleri için dua edip durdu, ama duaları yanıtsız kalmıştı. Kendilerini bu işe adayan yetkililere göre, Cain ne herhangi bir yerde görülmüş ne de onunla ilgili bir haber alınmıştı.

İçinde orman gibi büyüyen öfkesi daha çok dal budak salarken, çalışma masasından kalktı, ön kapıya bırakılan gazeteyi aldı ve sabah kahvesini hazırlamak için mutfağa gitti. Bir demlik koyu kahve kaynattıktan ve bunun bir kısmını kocaman bir fincana doldurduktan sonra, dumanları tüten şekersiz kahvesiyle birlikte mutfak masasına oturdu. Ve tam gazeteyi açacağı sırada, bunun altındaki çeyrekliği gördü. Pırıl pırıl bir çeyreklikti bu. Madeni paranın üst kısmında, vatansever George Washington’ın başının

üzerinde “Özgürlük” sözcüğü ve çenesinin altında da “Tanrı’ya Güveniyoruz” sözcükleri yer alıyordu.

Tom Vanadium kolayca paniğe kapılan birisi olmadığı için, ilk önce aklına en mantıklı açıklama geldi. Paul bir çeyrekliğin parmak boğumları boyunca nasıl yuvarlanabileceğini öğrenmek istemişti ve bu hüneri başarması için yüreklendirildiğinden ötürü, ara sıra umuda kapılıp pratik yapıyordu. Ya bu sabah veya hatta yatmadan önce dün gece burada masaya oturmuş ve sabrını yitirene dek, çeyrekliği masanın üstüne düşürüp durmuş olmalıydı.

Wally, San Francisco’da sahip olduğu tüm mallarını, Tom’un dikkatli gözetimi altında satmıştı. Kendisinin o kentten Bright Beach’e dek izlenmiş olması imkânsızdı. Arabaları da bir firma aracılığıyla satılmış ve buradaki yeni evi, ölen karısıyla aynı adı taşıyan güvenilir bir dost aracılığıyla satın alınmıştı.

Celestina, Grace ve hatta Tom’un kendisi bile, San Francisco’dan ayrılırken geride en ufak bir iz bırakmamak için, olağanüstü önlemler almışlardı. Tom’a ve onun aracılığıyla diğerlerine nasıl ulaşacaklarını bilen birkaç yetkili, onun nerede olduğunu ve telefon numarasının gizli tutulması gerektiğini de kesinlikle biliyorlardı.

Çeyreklik gümüş rengindeydi. Vatansever George Washington’ın boynunun altında 1965 tarihi vardı. Bir rastlantı olan bu tarih, Naomi’nin öldürüldüğü yıldı. Tom’un Cain’i ilk kez tanıdığı ve tüm olayların başladığı yıl. Ama Paul çeyreklik numarasını genellikle ya kanepede ya da bir koltukta deniyordu ve bunu daima halı olan bir odada yapıyordu, çünkü madeni para sert bir zemine düştüğünde yuvarlanıyor ve onun arkasından koşuşturmak gerekiyordu.

Tom bıçakların durduğu çekmeceden bir bıçak aldı. Küçük koleksiyondaki en büyük ve en keskin bıçağı.

Tabancasını yukarı kattaki etajerin çekmecesinde bırakmıştı.

Aşırı bir harekette bulunduğu kesindi, ama mutfaktan bir rahip gibi değil de bir polis gibi ayrıldı; elinde hafifçe ileriye doğru tuttuğu bıçakla tetikte yürüyerek, kapı çerçevesinin iki yanını çabucak kontrol etti.

Ardından, sırtını duvarlardan ayırmadan mutfaktan yemek odasına, yemek odasından koridora ve oradan da girişe gittikten sonra, burada durup etrafı dinledi.

Kendisi evde yalnızdı. Evin sessiz olması gerekirdi. Kâhya Hanna Rey saat ondan önce gelmeyecekti.

Yaklaşmakta olan gök gürültüsüz bir fırtınanın derin sessizliğine bürünen evin içinde sanki boğucu bir yağmur yağıyormuş gibi, çıt çıkmıyordu.

Cain'i aramak, işin ikinci kısmıydı. İlk önce tabancayı almak gerekiyordu. Bunu aldıktan sonra, tüm odalarda onu arayacaktı. Evin her yerinde, eğer buradaysa tabii. Ve eğer Cain kendisinden önce davranmazsa.

Tom merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

***

Hem bir aşçı ve çocuk bakıcısı hem de sel felaketi uzmanı olan Jacob Dayı, masayı temizleyip bulaşıkları yıkadığı sırada, Barty de Bayan Pixie Lee ve Bayan Velveeta Peyniri'yle sürdürülen kahvaltı sonrası konuşmalarını sabırla dinliyordu; bu iki oyuncak bebeğe konan adlar, onun ilk önce düşündüğü gibi Kraft Foods'un sponsorluğunu yaptığı bir güzellik yarışmasında derece alan güzellerin adları değil de, kendisini, televizyon reklamlarından tanıdığı yalancı peynircinin "iyi" kız kardeşi olarak varsayan Angel'ın uydurduğu adlardı.

Bulaşıkları kurulayıp kaldıran Jacob, ardından oturma odasına giderek, mutlu bir halde, koltuklardan birine yerleşti; burada otururken, baraj felaketleriyle ilgili yeni kitabına kendini öylesine kaptıracakta ki, Barty'yle Angel onu talihsiz bir kentin sel altında kalan sokaklarından kurtarana dek, öğle yemeği için sandviçleri hazırlamayı bile unutacaktı.

Oyuncak bebeklerle sürdürülen oyunu bitiren iki küçük çocuk, konuşan kitabın onları orada sessizce ve sabırla beklediği, Barty'nin yukarı kattaki odasına çıktılar. Bir elinde renkli kalemlerini, diğerinde de büyük resim defterini taşıyan Angel, pencerenin yanındaki koltuğa tünedi. Yatağına oturan Barty de, etajerin üstünde duran kasetçaları açtı.

Kasette duyulan Robert Louis Stevenson'ın sesi, onları başka bir yere ve zamana götürmüştü.

Bir saat sonra, Barty gazoz içmek isteyince, teybi kapattı ve Angel'a da bir şey isteyip istemediğini sordu.

"Bir portakallı gazoz içerim," dedi Angel. "Ben gidip getireyim."

Barty özgürlüğü konusunda, annesinin de söylediği gibi, bazen sert davranabiliyordu. "Bekletilmek istemiyorum," diye çıkıştı Angel'a. "Sen benim sakat olmadığımı biliyorsun. Gazozları kendim getirebilirim." Ama

daha odanın kapısına gider gitmez, ses tonundan ötürü pişman olduğu için, arkasına dönüp koltuğun durması gereken yere doğru baktı. “Angel?”

“Ne var?”

“Affedersin, sana kaba davrandım.”

“Vay canına, bundan kesinlikle emindim zaten.”

“Yani şimdi demek istiyorum.”

“Sen yalnızca şimdi kaba davranmadın ki.”

“Başka ne zaman öyle yaptım?”

“Bayan Pixie’ye ve Bayan Velveeta’ya da kaba davrandın.”

“Onun için de özür dilerim.”

“Tamam,” dedi Angel.

Barty odadan çıkıp üst koridorda yürüdüğü şurada, “Siz çok tatlı birisiniz, Bay Barty,” dedi Pixie Lee.

Barty içini çekti.

“BENİM ERKEK ARKADAŞIM OLMAK İSTER MİSİNİZ?” diye sordu Bayan Velveeta da; oysa şimdiye dek hiç böylesine romantik bir eğilim göstermemişti.

“Bu konuyu düşünürüm,” dedi Barty.

Koridorda yürüdüğü sürece her adımını dikkatle atan küçük oğlan, merdivenlere en uzak duvarın yanından hiç ayrılmıyordu.

Barty evin planını aklına öylesine mükemmel bir biçimde yerleştirmişti ki, bir mimar bile bunu daha doğru olarak çizemezdi. Her yeri santimi santimine biliyor ve her ayki büyüme hızını hesaplayarak adımlarını buna göre ayarlıyordu. Bir yerden diğerine atacağı o kadar çok adım vardı ki. Katların planına göre her köşe bucağı belleğinde mutlaka tutmak zorundaydı. Bunun gibi bir seyahat karmaşık bir matematik problemine benziyordu, ama kendisi bir matematik dâhisi olduğu için, evin içinde neredeyse gördüğü zamanki gibi rahatça hareket etmekteydi.

Bir iki yerde yürümesini kolaylaştıran işaretler varsa bile, yolunu bulmak için seslere güvenmiyordu. Odasından on iki adım sonra, koridordaki halının altında hafifçe gıcırdayan bir döşeme tahtası, ona merdivenlerin başından on yedi adım uzakta olduğunu söylüyordu. Tam olarak nerede bulunduğunu anlaması için o boğuk gıcırtıyı duyması gerekmiyorsa da, bu ses ona daima bir güvence veriyordu.

Gıcırtılı döşemeyi geçtikten altı adım sonra, Barty sanki koridorda onunla birlikte birisi daha varmış gibi garip bir duyguya kapıldı.

Önündeki engelleri ya da açık alanları anlamak için, bazı körlerin buna sahip olduklarını iddia ettikleri bir altıncı duyuya da güvenmiyordu. Bazen içgüdüsü ona aslında yolunda olmaması gereken bir engelin olduğunu söylüyordu; ama bu engeli seyrek de olsa bulamayabiliyor ve eğer bastonunu kullanmıyorsa, ayağı buna takılıyor ve sendeliyordu. Altıncı duyu çoğu kez işe yaramıyor gibiydi.

Eğer şimdi burada, koridorda onunla birlikte birisi daha varsa, Angel olamazdı bu, çünkü eğer öyle olsaydı, oyuncak bebeklerin seslerini taklit ederek konuşması gerekirdi. Jacob Dayı da böyle bir şaka yapmazdı ve evde başka da kimse yoktu.

Duvardan uzaklaşan Barty, kollarını öne doğru uzatıp kendi çevresinde döndü. Yakınında ne herhangi bir şey ne de birisi vardı.

Üzerine çöken bu garip duygudan kurtulduktan sonra, merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Tam tırabzanın başına geldiğinde, geride kalan döşeme tahtasının hafif gıcırtısını duydu.

Sonra arkasına dönüp yapay gözlerini kırpıştırarak, “Kim var orada?” diye seslendi.

Yanıt yoktu.

Her evde daima bazı gürültüler olurdu. Karanlıkta hareket etmesi için onu yönlendirecek seslere güvenmemesinin bir nedeni de buydu işte. Kendi ağırlığından ötürü çıktığını düşündüğü bir ses duyulabileceği gibi, hava koşullarından ya da evin eskiliğinden ötürü de birtakım sesler duyulabilirdi.

“Kim var orada?” diye seslendi bir kez daha, ama yine yanıt yoktu.

Evin ona numara yaptığını düşünen Barty, dikkatli adımlarla aşağıya indikten sonra, girişe ve oradan da zemin katın koridoruna gitti.

Oturma odasının kavisli girişinden geçtiği sırada, “Gelgit dalgalarına dikkat et, Jacob Dayı,” dedi ona. Ama kendini sel felaketlerine fena halde kaptırmış olan Jacob Dayı, sanki bir mucize olmuş da kitabın içine düşmüş ve bunun iki kapağı birden onun üstüne kapanmış gibi, yanıt vermedi.

Dr. Jekyll’le iğrenç görünüşlü Bay Hyde’ı düşünen Barty, alt kat koridorundan mutfağa doğru yürüdü.

Bölüm 81

SOL eliyle tırabzanı, sağ elinde de bunu savurmaya hazır bir halde bıçağı tutan Tom Vanadium, arkasından Cain'in gelmediğinden emin olmak için iki kez geriye göz atarak, merdivenleri dikkatle, ama çabucak tırmandı.

Koridoru geçip odasına geldikten ve hemen içeri girdikten sonra, dolap kapısının beş santim kadar aralık durduğunu fark etti.

Etajerin yanına gidene dek, tabancayı çekmecede bulamayacağını düşünüyordu, ama oradaydı. Dolu bir halde.

Elindeki bıçağı bırakıp tabancayı aldı.

Din eğitimi almasından bu yana neredeyse otuz yılın ardından, yitirilen saf duygulardan ve onlarca deneyimden sonra, Tom Vanadium bir insanı öldürmeye hazırlanıyordu. Ama yine de, eğer Cain'i zararsız bir hale getirme şansına sahip olursa ve onu sadece yaralama fırsatı bulabilirse, onun ne başına ne kalbine ateş edecek, ne bir jüri üyesi ne bir cellat ve ne de Tanrı rolü oynayacak, onu kirli ruhundan arındıracak olan cezayı vermesi için Cain'i Tanrı'ya havale edecekti.

Tom yukarı kattaki her odayı, her dolabı, her mobilyanın arkasını, her banyoyu ve Paul'un kullandığı her yeri aradı. Cain hiçbir yerde yoktu.

Ardından çabucak, sessizce, bazen soluğunu tutup diğer bir soluğu ve lastik tabanlı ayakkabıların çıkaracağı en hafif bir gıcırtıyı dinledi; sert toynakların tıkırtılarını ya da kükürtlü bir esintinin hışırtısını duysa bile hiç "şaşırmayacaktı. Sonra yine mutfağa gidip parlak çeyrekliğin durduğu kahvaltı masasının çevresinde dolaştı. Cain hiçbir yerde yoktu.

Öfke dolu bu iki ayın sonunda belki de sinirleri bozulmuş, hayal görmeye başlamış ve her şeyden kuşkulanır olmuştu.

Enoch Cain'den kendisi de bu kadar çok acı çekmemiş olsa, böyle davranmazdı belki. Sahte bir panikti bu, ama düşmanını çok iyi tanıdığı için, ara sıra tetikte olmaktan hiçbir zarar gelmezdi.

Tabancayı gazetenin üstüne koyup iskemlesine oturduktan sonra, kahve fincanını eline aldı. Evi öylesine hızlı bir şekilde aramıştı ki, kahve hâlâ sıcaktı.

Fincanı sağ elinde tutan Tom, çeyrekliği masadan alarak bunu sol elinin parmak boğumları üstünde yuvarlamaya başladı. Sonuçta Paul'un

çeyrekliğiydi bu. Paniğe kapılacak ne vardı ki.

Yakışıklı olduğu kadar çevik de olan Junior, kıvrak ve kedi gibi yumuşak hareketlerle yatak odasının kapısına geldikten sonra, pervaza dayandı.

***

Odanın karşısında, pencerenin yanındaki koltuğun kenarında oturan küçük kız, onun geldiğinin farkında değildi. Sırtı duvar girintisine dönüktü ve dizlerini karnına doğru çekmişti. Kucağındaki kocaman resim defterine renkli kalemlerle bir şeyler çiziyordu.

Kızın oturduğu koltuğun yanındaki pencereden, dışarıdaki devasa meşe ağacının tıpkı bir kara kedi beşiği şeklini alan siyah dalları ve rüzgârda hafifçe titreyen yaprakları görünüyordu; Junior Cain'in neler yapabileceği korkusuyla doğa da titrer gibiydi sanki.

Ağaç, Junior'a gerçekten de ilham vermişti. Kızı vurduktan sonra pencereyi açar ve onun cesedini meşe ağacına fırlatırdı. Celestina da onu orada dalların arasında çarmıha gerili olarak bulurdu artık.

Junior'ın kızı, onun baş belası, onun çilesi, çıban oluşturan vudu büyüsünün yaratıcısı Baptist'in torunu…

Bir cerrah, yüzündeki elli dört çıbanı neşterle aldıktan, bunlardan otuz bir tanesinin kabuklarını temizledikten ve kafa derisinde oluşmaya başlayan yeni on iki çıbanı da almak için başını tıraş ettikten sonra, stafilokok enfeksiyonuna karşı önlem olarak üç gün hastanede yatan Junior, dünyaya Warbucks Baba gibi kel bir halde ve kalıcı yara izleriyle geri döndüğünde, son olayları öğrenmek amacıyla Reno'nun kütüphanesine gitmişti.

Rahip White cinayeti, özellikle Batı Kıyısı'nda yayımlanan gazetelerde olmak üzere, ülkenin tüm gazetelerinde yer alıyordu, çünkü bu işin içine hem ırk ayırımı sorunu ve hem de bir rahip lojmanının kundaklanması karışmıştı.

Polis esas şüpheli olarak Junior'ın adını vermekteydi ve gazete haberlerine bir de fotoğrafı eklenmişti. Kendisinden "yakışıklı", "çarpıcı", "film yıldızı kadar hoş" diye söz ediliyor, San Francisco'nun yenilikçi sanat toplumunda ünlü birisi olduğu belirtiliyordu. Sklent'in ondan "karizmatik birisi, derin bir düşünür, duyarlı sanat zevkine sahip bir adam… Öylesine akıllı ki bu cinayetten kolayca sıyrılabilir," diye bahsetmesi Junior'ı hayli

heyecanlandırmıştı. “Benim tablolarıma konu olan ve yeni bir dünya görüşü oluşturan kişiler,” diye devam ediyordu Sklent, “onun gibi insanlar işte.”

Junior bu açıklamaları sevinçle karşılamıştı, ama fotoğrafının tüm ülke gazetelerinde yer almasının bedelini sanatseverliğiyle bile ödeyemezdi. Neyse ki kel kafası ve çopur yüzüyle, yetkililerin aradığı Enoch Cain’e hiç benzemiyordu artık. Ve kilisenin din görevlileri, yüzündeki sargıların değişik bir gizlenme biçimi olduğuna inanıyorlardı. Hatta bir psikolog, bu sargıların bilinçaltı duyulan suçluluğun ve utancın bir ifadesi olduğunu söylemişti. Evet, doğru.

Çin’de Maymun Yılı olan 1968, Junior için Estetik Ameliyat Yılı’ydı. Cildinin yeniden düzelmesi ve eskisi gibi öpülesi olması için, yüz derisinin soyulacağı bir tedavi yaptıracaktı. Ve bu işlem yapılırken, yüz hatlarının değişmesi için de bir ameliyat gerekecekti. Akıllıca bir yöntem olacaktı bu. Mükemmelliği adsızlığa değişmek istemezdi. Saçları uzadığı ve belki de boyandığı zaman, ameliyat sonrası görünümün, tıpkı eski görünümü gibi, kadınları cezbedeceğinden emin olmalıydı.

Gazetelere göre, polis onu Naomi’nin, Victoria Bressler’ın ve Celestina’yla bağlantısı olan Ned Gnathic’in cinayetleriyle de suçluyor, ayrıca, aslında Ichabod olduğu belli olan Dr. Walter Lipscomb’u öldürmeye teşebbüsten, Grace White’i öldürmeye teşebbüsten, Celestina’yla kızı Angel’ı öldürmek amacıyla onlara saldırıda bulunmaktan ve Oregon, Eugene’de çaldığı anteni tilki kuyruklu Pontiac’ın sahibi Lenora Kickmule’a saldırıda bulunmaktan ötürü de aranıyordu.

Junior’ın kütüphaneye gitmesinin asıl nedeni, Harrison White’in kesinlikle öldüğünden emin olmak içindi. Adama dört kez ateş etmişti. Çalıntı Pontiac’ın benzin deposuna iki kurşun sıkmak, rahip lojmanını mahvetmeye yetmişti ve bu arada rahibin de yanıp kül olması gerekirdi. Ama kara büyüyle uğraşırken, asla fazla tedbirli olamazdınız ki.

Gazete haberlerinden edindiği bilgiler sonucunda, lanet saçan büyücü rahibin kesinlikle öldüğünden emin olduktan sonra, Junior şaşırtıcı dört bilgi sahibi daha olmuştu. Bunların üçü kendisi için büyük önem taşıyordu.

Birincisi, Victoria Bressler’ın onun kurbanlarından biri olarak belirtilmesiydi; oysa kendisinin bildiği kadarıyla, yetkililerin bu cinayetten Vanadium’u sorumlu tutmaları için, hâlâ birçok nedenleri vardı.

İkincisi, Thomas Vanadium’un adından hiç söz edilmemesiydi. Cesedi gölde bulunmamıştı demek ki. Yine de, Bressler cinayeti konusunda şüphelinin o olması gerekirdi. Ama eğer yeni kanıtlar onu şüpheli

listesinden çıkarmışsa, o zaman da ortadan kaybolmasından söz edilmeli ve kendisine Utanmaz Katil veya Sargılı Kasap sıfatları verilen Junior'ın başka bir olası kurbanı olarak belirtilmeliydi.

Üçüncüsü, Celestina'nın bir kızı olmasıydı. Onun Bartholomew adında bir oğlu yoktu. Seraphim'in bebeği kızdı. Ve adı da Angel'dı. Bu durum Junior'ı şaşırttığı kadar, onun aklını da karıştırmıştı.

Bressler'dan söz ediliyor, ama Vanadium'dan hiç söz edilmiyordu. Angel adında bir kız vardı. Yanlışlık olmalıydı bunda. Garip bir durumdu bu.

Dördüncüsü ve sonuncusu da, Kickmule'un doğru bir soyadı oluşuydu. Bu bilgi kendisi için hiçbir önem taşımıyorsa da, eğer Gammoner ve Pinchbeck kimlikleri konusunda bir terslik olursa ve yeni bir ad altında sahte bir kimliğe gerek duyarsa, Eric Kickmule'u kullanacaktı. Veya belki Wolfgang Kickmule'u. Hiç kimse Kickmule* ("katır tekmesi" anlamına gelir) adlı birisiyle başa çıkamazdı.

Seraphim'in bir kızı oluşuyla ilgili rahatsızlık verici konuyu konuşmak için, Junior San Francisco'ya dönmeyi ve gerçeği Nolly Wulfstan'dan öğrenmeye karar vermişti önce. Ama sonra, kendisine Wulfstan'ı öneren adamın, ona Thomas Vanadium'un ortadan kaybolduğunu ve polislerin Victoria Bressler'ın katili olarak ondan şüphelendiklerini söyleyen adam olduğunu anımsamıştı. Ve böylece Harrison White olayının yatışması ve bunun üzerinden biraz zaman geçmesi için iki ay bekleyen Junior, Pinchbeck kimliği altında, kel kafası ve çopur yüzüyle, San Francisco yerine Spruce Hills'e dönmüş ve orada bir gece konaklamıştı. Ardından, arabayla Spruce Hills'den Eugene'e gitmiş, özel bir uçakla Eugene'den Orange County Havaalanı'na uçmuş ve buradakilere sürpriz yapmak için, çalıntı bir '68 Oldsmobile 442 Hurst'le, Orange County'den Bright Beach'e gelmişti. Yanında yeni aldığı susturuculu 9 mm'lik bir tabanca, yeterince kurşun, üç keskin bıçak, bir polis tabancası ve bir de piknik buzluğuyla, dün gece geç saatlerden beri buradaydı.

Damascus'un evine sessizce girmiş ve geceyi orada geçirmişti.

Vanadium'u uyurken öldürebilirdi, ama onunla küçük bir psikolojik savaş sürdürmeden, iki küçük çocuk gözünün önünde ölürken o aşağılık kahpe dölünü canlı bırakıp ona acı çektirmemek hiç de zevkli olmazdı. Ayrıca, Vanadium'u öldürmekte isteksizdi, bu kez gerçekten de böyleydi, çünkü dedektifin pis uyuz maymun ruhu yine peşinden acımasızca koşacak ve ona hiç huzur vermeyecek diye korkuyordu açıkçası.

İki küçük çocuğun yakıcı diken hayaletleri ise onu kesinlikle ilgilendirmiyordu. En kötü olasılıkla tatarcık hayaletler olurdu bunlar.

Damascus sabah evden erken ayrılmıştı, Vanadium aşağıya inmeden önce ve böylece, Junior amacını rahatça gerçekleştirebilmişti. Manyak polis tıraş olup duş yapmayı bitirene dek, onun odasını kontrol etmek için, sessizce yukarıya çıkmıştı. Orada bulacağını tahmin ettiği üç yerin ikincisinde tabancayı bulmuş, onunla işini bitirmiş ve silahı aynen bulduğu şekilde etajerin çekmecesine geri koymuştu. Vanadium'la koridorda karşılaşmamak için de hemen aşağı kata dönmüştü. Ardından, çeyreklikle piknik buzluğunu koyacak uygun bir yer aramış ve tam o sırada, insan azmanı Vanadium merdivenlerden inmeye başlamıştı. Sonra onun çalışma odasında yaptığı yarım saatlik telefon konuşmalarının bitmesini beklemiş, Vanadium mutfağa girince evden çıkmış ve sonuçta oradaki tüm işlerini tamamlamıştı. Ardından, buraya gelmişti.

Pencerenin yanında oturan Angel, baştan aşağı beyazlar içindeydi. Beyaz lastik ayakkabılar ve beyaz çoraplar. Beyaz pantolon. Beyaz tişört. Saçlarına da iki beyaz kurdele takmış. Tam adı gibi görünmesi için, yalnızca iki beyaz kanada gereksinimi vardı. Junior bu kanatları ona verecekti tabii; pencereden meşe ağacına doğru kısa bir seyahat.

"Siz konuşan kitabı dinlemeye mi geldiniz?" diye sordu küçük kız.

Resim defterinden başını kaldırıp bakmamıştı. Junior onun kendisini görmediğini düşünmesine karşın, uzun süredir kapının önünde durduğunu fark etmişti demek.

Yatak odasına girdiği sırada, "Hangi kitabı?" dedi Angel'a.

"Şu anda deli bir doktordan söz edeni."

Kızın yüz hatları tamamen annesine benziyordu. Junior'la hiçbir ilgisi yoktu. Döllenmesiz çoğalmayla yalnızca Seraphim'den üremediğini kanıtlayan tek gerçek, esmer cildiydi.

Hâlâ resim yapmaya devam eden küçük kız, "Ben deli doktoru anlatan bu kitabı hiç sevmedim," dedi. "Keşke tatile çıkan tavşancıklarla ya da araba sürmeyi öğrenen bir kurbağanın serüvenleriyle ilgili bir kitap olsaydı."

"Annen nerede bu sabah?" diye sordu Junior, çünkü her iki çocuğa ulaşmaya çalışırken, evde bir büyükten daha fazla kişiyle karşılaşacağını düşünmüştü. Ama Lipscombların evinde kimse olmadığı gibi, şansı yaver gitmiş, oğlanla kızı bu evde bir arada bulmuştu; ikisinin dışında burada yalnızca bir tek kişi vardı.

“Arabayla turta dağıtıyor,” dedi Angel. “Sizin adınız nedir?”

“Wolfgang Kickmule.”

“Aptalca bir ad bu.”

“Hiç de aptalca değil.”

“Benim adım da Pixie Lee.”

Pencerenin yanındaki koltuğa giden Junior, Angel’a bakıp durdu. “Bunun doğru olduğuna inanmıyorum.”

“Doğrudan daha doğru,” diye ısrar etti Angel.

“Senin adın Pixie Lee değil, küçük yalancı.”

“Pekâlâ, ama Velveeta Peyniri olmadığı da kesin. Bana kaba davranmayın lütfen.”

***

Çeşit çeşit meyveli gazozlar, Barty’nin hatasız bir seçim yapması için, daima aynı düzende yerleştirilirlerdi. Angel’a portakallı gazoz ve kendine de karışık meyveli gazoz aldıktan sonra, buzdolabının kapısını kapattı.

Mutfaktan çıkarken, arka bahçeden gelen hafif bir yasemin kokusu duydu. Ne komik, yasemin kokusu burada, evin içindeydi. İki adım sonra da bir cereyan hissetti.

Bir an durup aklından hesap yaparak döndü ve arka kapıya doğru yürüdü. Kapı yarı açıktı.

Farelerle onca tozdan ötürü, Lampionların evindeki kapılar ne aralık bırakılır ne de bu kadar açık dururdu.

Bir eliyle kapı pervazını tutan Barty, eşikte durup etrafı dinledi. Kuşlar ötüyor, yapraklar hafifçe hışırdıyordu. Verandada kimse yoktu.

Ses çıkarmamaya çalışsa bile, herkes daima birtakım sesler çıkarırdı.

“Jacob Dayı?”

Yanıt yoktu.

Kapıyı omzuyla itip kapattıktan sonra, elinde gazozlarla mutfaktan çıkıp yürümeye başladı. Ardından, oturma odasının girişinde durarak, “Jacob Dayı?” diye seslendi.

Ne bir yanıt vardı ne de herhangi bir ses. Dayısı burada değildi.

Jacob’ın garajın üstündeki kendi dairesine alelacele gittiği belliydi; içeriye farelerin ya da tozların doluşacağını hiç düşünmemiş ve arka kapıyı kapatmamıştı.

***

“Sen benim başıma bir sürü dert açtın, biliyor musun,” dedi Junior. Gece boyunca, içindeki o güzel öfkesini hayli geliştirerek, bu kızın yosma annesi yüzünden çektiği onca sıkıntıyı düşünüp durmuştu ve bunların tümünü bu minicik kahpe dölünde açıkça görüyordu. “Bir sürü dert.”

“Köpekler hakkında ne düşünüyorsunuz siz? “

“Sen orada ne resmi yapıyorsun öyle?” diye sordu Junior.

“Konuşurlar mı yoksa konuşmazlar mı?”

“Ben sana ne resmi yaptığını sordum?”

“Bu sabah gördüğüm bir şeyin resmini.”

Hâlâ Angel’ın karşısında duran Junior, resim defterini onun elinden çekip alarak, küçük kızın yaptığı resmi incelemeye başladı. “Sen bunu nerede gördün?”

Angel ona bakmıyordu; tıpkı annesiyle rahip lojmanında sevişirken onun da kendisine bakmadığı gibi. Ardından, Angel kırmızı bir kalemi kalemtıraşla açmaya başladı; kalemi açarken talaşların yere dökülmemesi için, teneke bir kutu kullanıyordu. “Burada gördüm.”

Junior resim defterini yere fırlattı. “Boktan bir resim bu.”

“Biz bu evde pislik sözcüğünü kullanırız.”

Garipti bu çocuk. Onu huzursuz ediyordu. Baştan aşağı beyanlar içinde, konuşan kitaplarla, konuşan köpeklerle ve annesinin arabayla turta dağıtmasıyla ilgili anlaşılmaz laflar söylüyor ve küçük bir kıza göre hayli garip bir resim yapıyordu.

“Benim yüzüme bak, Angel.”

Angel kırmızı kalemi açıp duruyordu.

“Sana benim yüzüme bak dedim.”

Junior onun eline vurduğunda, kalemtıraşla kalem pencereye çarpıp koltuktaki yastıkların üstüne düştü.

Angel ona bakmamakta ısrar edince, Junior küçük kızın çenesini tutup başını arkaya doğru eğdi.

Angel’ın gözlerinde onu tanıdığını ifade eden korku dolu bir ifade vardı.

Şaşıran Junior, “Sen beni tanıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Angel yanıt vermedi.

“Beni tanıyorsun, diye ısrar etti Junior. “Evet, tanıyorsun. Söyle bakalım ben kimim, Pixie Lee.”

Angel bir an duraksadıktan sonra, “Siz umacısınız,” dedi, “ama sizi gördüğüm zaman, aslında sizin orada olmanız gereken yerde, yatağın altında saklanıyordum ben.”

“Beni nasıl tanıdın peki? Saçsız halimle, bu yüzümle?”

“Ben görürüm.”

Küçük kızın çenesini onun canını acıtacak kadar sıkan Junior, “Neyi görürsün?” diye sordu.

Çenesi sımsıkı tutulan Angel’ın ağzı çarpılmıştı; sesi bir garip çıkıyordu: “Sizi her halinizle görürüm ben.”

***

Cain’in burada olabileceği düşüncesiyle korkuya kapılan Tom, gazete artık ilgisini çekmeyecek kadar sinirliydi. Daha önce harika bir tadı olan sert koyu kahve bile şimdi acıydı.

Fincanı lavaboya götürüp kahveyi gidere döktükten sonra, köşede duran buzluğu gördü. Şimdiye dek buna hiç dikkat etmemişti. İçine bira şişeleri koyulan ve pikniklere götürülen, orta boy, plastik, ısı geçirmez bir buzluktu bu.

Paul’un turta dağıtımına giderken almayı unuttuğu bir şey olmalıydı. Ama buzluğun kapağı gerektiği şekilde sıkı kapatılmamıştı. Bir kenarından ince kıvrım kıvrım bir buhar sızıntısı yükseliyordu. Sanki bir şey yanarmış gibi.

Buzluğun yanına gidince, bunun buhar olmadığını gördü. Bu şey her neyse çabucak uçup gitmişti. Elinde bir soğukluk hissetti. Kuru buzların soğukluğunu.

Tom kapağı açtı. İçinde bira şişeleri olması gereken buzlukta bir baş vardı. Simon Magusson’ın kesik başı buzların üstünde arka üstü yatıyordu; ağzı sanki mahkemede sorgulama yapan savcıya karşı çıkarmış gibi açıktı.

Dehşete, iğrentiye kapılmak için zaman yoktu. Her saniye değerliydi şimdi ve geçen her dakika başka bir yaşama mal olabilirdi.

Tom polisi aramak için telefona gitti. Ama çevir sesi duyulmuyordu. Uğraşmak boşunaydı. Hat kesikti.

Komşular evde olmayabilirlerdi. Ayrıca, kapıyı çalıp beklemek, telefonu kullanabilir miyim diye sormak, numaraları çevirmek… büyük zaman kaybı olurdu.

Düşün, düşün. Lampionların evine arabayla gitmek üç dakika sürerdi. Kırmızı ışıklarda durmayıp köşeleri hızla dönerse belki iki dakika.

Tom masadan tabancasını ve anahtarlıktan arabanın anahtarlarını aldı.

Ardından, kapıyı neredeyse bunun pencere camları kırılacak kadar hızla çekip kapattıktan sonra, verandaya çıktı; dışarıda hava, insanın midesine bir yumruk gibi otururcasına güzeldi. Parlak mavi gökyüzü, ölümü akla getirmeyecek kadar harika görünüyordu, ama yine de etrafta ölüm kokusu vardı; doğum ve ölüm, ilk ve son gibi kavramlar burada toplanmıştı sanki. Acımasız bir güzellikte olan bu gün, ölümün aşılamayacağı kadar sert geçeceğe benziyordu.

Araba araç yolundaydı. Ama tıpkı telefon gibi, o da çalışmıyordu.

Tanrım, bana yardım et. Benden bu yardımı esirgeme, yalnızca bunu esirgeme, sonra beni yönlendireceğin yolu izlerim. Bundan böyle senin emir kulun olurum, ama lütfen, lütfen BANA O DELİ, KAHROLASI KAHPE DÖLÜNÜ VER!

Arabayla üç dakika, kırmızı ışıklarda durmazsa belki iki dakika. Ama arabayla gideceği mesafeyi koşabilirdi. Gücünü tam olarak yitirmemişti. Eskisi gibi değildi tabii. Yine de, komadan çıkıp rehabilitasyon tedavisi gördükten sonra, Cain'in onu Quarry Gölü'nün dibine yollamasından önceki kadar kilolu değildi.

***

Sizi her halinizle görürüm ben.

Bu kız garipti hiç kuşkusuz ve Junior şimdi, Celestina'nın Galeri Greenbaum'daki sergisinin önünde hissettiği duygunun aynısına kapıldığını fark ediyordu; Neddy Gnathic'i çöp kamyonuna attıktan sonra geçitten ayrıldığında, kol saatine bakmak isteyip de bileğinin boş olduğunu gördüğü zamanki duyguya. Burada da bir şey eksikti, ama bu yalnızca bir Rolex değildi, bir nesne değildi, bir içgüdüydü, derin anlamı olan bir gerçek.

Angel'ın çenesini bırakınca, küçük kız ondan mümkün olduğunca uzaklaşarak, koltuğun köşesine büzüldü. Gözlerindeki bilgiç bakışlar sıradan bir çocuğun bakışları değildi, çocuk bakışları bile değildi. Ve kendisi bunu hayal etmiyordu. Korku doluydu bu bakışlar, ama bir savunma da içeriyor ve bu bilgiç bakışlarla, Angel sanki onun ta içini okuyordu; çünkü onunla ilgili şeyleri başka türlü bilmesi imkânsızdı.

Ceketinin cebinden susturucuyu çıkaran Junior, omuzluğundan tabancasını alıp susturucuyu buna takmaya çalıştı. Ama ilk denemesi başarısızdı, çünkü elleri titremeye başlamıştı.

O anda aklına Sklent geldi; bunun nedeni kızın defterine yaptığı resimdi. Sklent'in de katıldığı o Noel partisi… Yalnızca birkaç ay önceydi bu, ama sanki üzerinden yaşam boyu kadar uzun bir süre geçmiş gibiydi. Tanrı'ya gerek duymadan sürdürülen ölüm sonrası yaşamla ilgili varsayım. Yakıcı dikene benzer ruhlar. Bazıları inatçı bir halde etrafta dolaşır. Bazıları yok olur. Diğerleri reenkarnasyon geçirir.

Değerli karısı, bu kız doğmadan yalnızca birkaç saat önce, yangın kulesinden düşüp ölmüştü. Onun ruhunu taşıyan bu kız doğmadan önce.

Junior, Seraphim'in mezarının yer aldığı tepeliğin aşağısında, Naomi'nin mezarı başında durmasını anımsadı; orada dururken, tepelikteki mezara bir siyahinin gömüldüğünü biliyordu sadece… onun kendisinin eski sevgilisi olduğundan haberi yoktu ve sonra da, yağmurların zaman içerisinde, çürüyen bu siyahi cesedin özsularını tepeliğin altında kalan Naomi'nin mezarına taşıyacağını düşünmüştü. O sırada kurduğu bu bağlantı yarı kehanet gibi bir şeydi, ama şimdi, az önce hissettiği duyguyla daha değişik düşünüyordu; ölü Naomi'yle ölü Seraphim arasında çok daha tehlikeli başka bir bağlantı da var mıydı acaba? Susturucu uygun bir biçimde tabancaya yerleşince, küçük kıza doğru eğilip onun gözlerinin içine bakan Junior, "Orada mısın, Naomi? " diye fısıldadı.

***

Merdivenlerin üst kısmına yakın bir yerde, Barty yatak odasından gelen sesler duyduğunu düşündü. Hafif ve belli belirsiz sesler. Bunları dinlemek için durduğunda, sesler yok olmuştu ya da bu sesleri yalnızca hayal etmişti belki.

Angel konuşan kitabı dinliyor olabilirdi tabii. Veya oyuncak bebeklerini alt katta bırakmasına karşın, Barty dönene dek, Bayan Pixie ve Bayan Velveeta'yla bir güzel muhabbet ederek zaman geçiriyor olabilirdi. Başka bebekler için başka sesleri vardı Angel'ın ve Smelly adlı el kuklası için de ayrı bir sesi.

Üç yaşını bitiren ve dördüncü yaşını süren Barty, Angel kadar neşeli ve hayal gücü fazla olan hiç kimseyle karşılaşmamıştı şimdiye dek. İleride onunla evlenmeyi düşünüyordu, ama belki en çok yirmi yıl içinde.

Dâhiler bile üç yaşında evlenmezlerdi.

Bu arada, evlilik planları yapana dek, portakallı gazozla karışık meyveli gazoz içmek ve Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ı dinlemek için zamanları vardı nasıl olsa.

Merdivenlerin en üstüne gelen Barty, odasına doğru yürümeye başladı.

***

İki yıllık rehabilitasyondan sonra, Tom sağlığına tamamen kavuşmuştu; modern tıbbın ve insan iradesinin bir mucizesiydi bu. Ama şimdi sanki tüm vücudu iplerle sarılmış ve zamkla ya da seloteyple yapıştırılmış gibiydi. Kollarıyla bacaklarını hızla hareket ettirirken, sekiz aylık komanın her ayını, onarılan kaslarında ve kalsiyum yüklenerek güçlendirilen kemiklerinde hissediyordu.

Dua edip durduğu sırada, beton kaldırımda soluk soluğa koşmaya devam etti; ama bu arada, parlak mor renkli tomurcuklarla dolu tropikal ağaçlara ve defnelere tüneyen kuşları ürkütmüş, korkuttuğu bir ağaç faresi yol üstündeki Zümrüdüanka palmiyelerinden birinin gövdesine şimşek hızıyla tırmanmış, rastladığı birkaç kişi hemen kenara çekilmiş, arabalarla kamyonların ve gergedanların gelip gelmediğine bakmadan kavşaklarda karşıdan karşıya geçerken, ciyak ciyak fren sesleri duyulmuştu.

Tom şimdi olanca gücüyle koşarken, Bright Beach'in sokaklarında değil de, kat amiri olarak görev yaptığı St. Anselmo Yetimhanesi'nin yatakhane koridorunda koştuğunu düşünüyordu. Geçmişe, o korkunç geceye geri dönmüştü. O gece onu bir ses uyandırmıştı. Hafif bir çığlık. Bunun düşünden artakalan bir ses olduğunu düşünmesine karşın, yatağından kalkmış, bir el feneri alıp oğlanlara bakmaya gitmişti. Düşük vatlı lambalar loş koridoru zar zor aydınlatıyordu. Odalar karanlıktı; yangında açılmamakta direnen kilitler tehlike yaratabileceği için, buna bir önlem olarak, kurallara göre kapılar aralık bırakılırdı. Durup etrafı dinlemişti. Hiçbir ses yoktu. Sonra ilk odaya girmişti… Dünyadaki Cehennem'e. Deli gücüne sahip bir erişkin tarafından kolayca ve sessizce öldürülen iki küçük oğlan çocuğu. El fenerinin ışığında görünen ölü gözler, parçalanmış yüzler, kanlar. Başka bir oda, el fenerinin oynaşan ışığının aydınlattığı katliam burada daha da kötüydü. Sonra koridora çıkmış ve gölgelerin arasında hareket eden birisini görmüştü. El fenerinin ışığı Josef Krepp'i aydınlatıyordu. Son altı aydır St. Anselmo'da bekçi olarak çalışan sessiz,

yumuşak başlı Josef Krepp, bu süre boyunca hiçbir sorun yaratmamıştı; sicili tertemizdi. Ama şimdi burada, geçmişin koridorunu aydınlatan el fenerinin ışığında sırıtarak hoplayıp zıplayan Josef Krepp, boynuna üzerinden kanlar damlayan bir anı kolyesi takmıştı.

Josef Krepp'in idamından yıllar sonra, şimdiki zamanda, yarım blok ötede Lipssombların evi vardı. Onun az ilerisinde de Lampionların evi.

O sırada Tom'un yanında beliren bir tekir kedi, koşarak oradan uzaklaşmaya başladı. Kediler büyücülerin dostlarıydı. Bu kedi ona şans mı getirecekti acaba, yoksa şanssızlık mı?

İşte Tom en sonunda Turtacı Bayan'ın evine ulaşmıştı; savaş alanındaydı artık.

***

Küçük kızın ruhunu yansıtan gözlerinin içine bakan Junior, "Orada mısın, Naomi?" diye fısıldadı yine.

Angel'ın yanıt vermemesine karşın, bu suskunluğu bir itiraf ya da bir yadsıma şeklinde kabullenmişçesine ikna olmuş gibiydi. Kızın korku dolu gözleriyle titreyen ağzı da onu ikna ediyordu sanki. Naomi onunla birlikte olmak için geri dönmüştü ve bir bakıma Seraphim de geri dönmüş sayılırdı, çünkü bu kız Seraphim'in etindendi, onun ölümünden doğmuştu.

Junior gururunun okşandığını hissediyordu, gerçekten de öyleydi. Kadınlar ona doyamıyorlardı. Yaşamı boyunca böyle olmuştu. Kadınların hiçbirisi onu kibarca bırakmazlardı. İstenen, gereksinim duyulan, hayran kalınan, tapılan bir erkekti o. Kadınlar istenmediklerini anlayıp gitmek yerine, onu sürekli ararlar ve kendisi onlara ilişkilerinin bittiğini söylemesine karşın, ona notlar ve armağanlar göndermekte ısrar ederlerdi. Junior, ne bu iki kadının öldükten sonra onun için geri dönmelerine ne de öldürdüğü bu kadınların Öbür Dünya'dan ona geri dönecek bir yol bulmalarına şaşırmıştı; onların kalplerinde bir kötülük ya da bir intikam hırsı yoktu ki… Onlar sadece yine onunla birlikte olmak, onu ellerinde tutmak ve ona karşı görevlerini sürdürmek istiyorlardı. Ama böylesine arzulanmak çok hoşuna gitse de, Naomi'yle Seraphim'e karşı hiçbir romantik duygu beslemiyordu artık. Onlar geçmişte kalmışlardı ve o da geçmişten nefret ediyordu; eğer onu yalnız bırakmazlarsa, gelecekte yaşamayı asla başaramayacaktı.

Silahın namlusunu küçük kızın alnına dayadıktan sonra, “Naomi, Seraphim, siz olağanüstü sevgililerdiniz, ama gerçekçi olmanız gerekir,” dedi. “Hiçbir şekilde birlikte yaşam sürdüremeyiz artık.”

“Hey, kim var orada?” diye sordu kör oğlan; Junior onu neredeyse unutmuştu.

Korkudan sinen küçük kıza arkasını döndükten sonra, iki elinde birer gazozla odaya girmiş olan küçük oğlanı incelemeye başladı. Yapay gözler ve bunların bakışları inandırıcıydı, ama bu garip kızın bilgiç bakışları kadar onu fazla rahatsız etmemişti.

Junior tabancayı küçük oğlana doğrulttu. “Simon senin adının Bartholomew olduğunu söyledi.”

“Simon kim?”

“Sen bana çok korkutucuymuş gibi görünmedin, kör oğlan.”

Çocuk yanıt vermedi.

“Senin adın Bartholomew mu?”

“Evet.”

Ona doğru iki adım atan Junior, tabancayı onun yüzüne dayadı. “Bir cüce kadar küçük olan, yürümesini beceremeyen kör bir oğlandan neden korkmam gerekir ki?”

“Ben yürümeyi beceriyorum. Eskisi gibi olmasa da,” dedi Bartholomew. Sonra küçük kıza, “Sen iyi misin, Angel?” diye sordu.

“İshal olacağım sanırım,” dedi Angel.

“Yürümesini beceremeyen kör bir oğlandan neden korkmam gerekir ki?” diye sordu Junior yine. Ama bu kez, sözcükler ağzından değişik bir ses tonuyla çıkmıştı, çünkü bu çocukta da bilgiç bir tavır olduğunu hissetmişti aniden; yapay gözlerinden bu pek belli olmuyorsa da, küçük kızla aynı niteliği taşıyordu.

“Çünkü ben bir dâhiyim,” diyen Bartholomew, karışık meyveli gazozu ona fırlattı.

Başını eğmeye fırsat bulamadan sert bir şekilde yüzüne çarpan teneke kutu, Junior’ın burnunu kırmıştı.

Öfkeden deliren Junior, iki el ateş etti.

***

Oturma odasının kavisli girişinden geçen Tom, okuma lambasının altındaki koltukta oturan Jacob’u gördü; Jacob sanki kitap okurken

uyuyakalmış gibi, kamburumsu bir haldeydi. Üzerindeki kan kırmızısı iş önlüğü, yalnızca uyumadığının bir kanıtıydı.

Tom ikinci kattan gelen sesleri duyunca, merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Bir erkek ve bir oğlan çocuğu sesi. Barty ve Cain. Koridorda önce sola döndükten sonra, sağdaki odayı fark etti.

Standart polis kurallarına dikkat edecek zamanı olmadığından, odanın kapısına doğru hızla koşup içeri girdiği sırada, Barty'nin, tıraşlı kafası ve çopur yüzüyle büyük bir değişime uğramış olan Enoch Cain'e bir teneke kutu gazoz fırlattığını gördü.

Küçük oğlan kutuyu fırlatırken yere düşüp yana doğru yuvarlandığı için, Tom'un dizlerinin birkaç santim ilerisine, kapının çerçevesine saplanan kurşunlar ona isabet etmemişti.

Tabancasını Cain'e doğrultan Tom, iki el ateş etti, ama tabanca kurşun sıkmıyordu.

"Tabancanın tetiği tutukluk yaptı zannet sen," dedi Cain. Gülümsemesi zehir saçar gibiydi. "Onu bu hale ben getirdim. O aptalca oyunlarının sonuçlarını görmek için, buraya zamanında geleceğini biliyordum."

Cain kendi tabancasını Barty'ye doğru çevirdi, ama Tom'un silahını doldurmaya çalıştığını fark edince, ona bir kez ateş etti. Tabancadan çıkan kurşun insanı sakat bırakır, belki de öldürürdü, ama tam o sırada, pencerenin yanındaki koltuktan fırlayan Angel, Cain'in arkasına yaklaşıp onu öylesine sert bir biçimde itekledi ki, kurşun hedefinden saptığı gibi, katil de olduğu yerde bir an tökezledi ve ardından, sanki buhar olup uçuverdi.

Gitmişti.

Bir delikte, bir yarıkta, Tom'un çeyrekliklerini fırlattığı yerlere benzer, ama onlardan daha büyük bir boşlukta kaybolmuştu.

Barty bunu göremiyordu, ama her nasılsa ne olduğunu biliyordu. "Yaşaaa, Angel."

"Onu bizim olmadığımız bir yere gönderdim," diye açıkladı küçük kız. "Kaba bir adamdı."

Tom şaşkınlıktan donup kalmış gibiydi. "Yani… bunu yapabileceğini ne zaman öğrendin sen?"

"Tam şimdi." Angel kayıtsız görünmeye çalışıyorsa da, titriyordu. "Ama yine yapabileceğimden emin değilim."

"Bundan emin olana dek… dikkatli davran."

"Tamam."

“O geri gelecek mi?”

Angel hayır anlamında başını iki yana salladı. “Geri dönüş yolu yok.” Ardından, yerde duran resim defterini işaret etti. “Ben onu oraya ittim.”

Tom küçük kızın yapmış olduğu resme baktı… Onun yaşındaki bir çocuğa göre oldukça iyiydi, kaba bir tarzda yapılmıştı, ama detaylar inandırıcıydı… ve eğer insan derisinin hareket edebileceği söylenmiş olsaydı, Tom’un derisi ait olduğu yere yerleşmeden önce, tüm vücudunun çevresinde iki üç kez dolaşırdı. “Bunlar nedir?”

“Büyük böcekler,” dedi Angel.

“Hem de bir sürü.”

“Evet. Orası kötü bir yer.”

Ayağa kalkan Barty, “Hey, Angel?” diye seslendi.

“Evet?”

“Domuzu sen kendin fırlattın.”

“Öyle yaptım sanırım.”

Tom titriyordu; ne Junior Cain’le ve uçan kurşunlarla ne de Josef Krepp’le ve onun iğrenç anı kolyesiyle bir ilgisi vardı bunun; sonra, resim defterini kapatıp onu koltuğun üstüne koydu. Ardından, pencereyi açtı; içeriye, meltemde oynaşan meşe yapraklarının hışırtısı dolmuştu.

Biraz sonra, Angel’la Barty’yi kucağına aldı ve onları odadan çıkarıp merdivenlerden aşağıya indirerek evin dışına, büyük ağacın altındaki arka bahçeye götürdü; ikisi de burada polislerin gelmesini bekleyecekler ve hükümet tabibi Jacob’un cesedini ön kapıdan çıkarırken onu görmeyeceklerdi. Uydurdukları öykü şuydu: Tom, Barty’nin odasına girdiği sırada, Cain’in tabancası tutukluk yapmış ve yumruk yumruğa dövüşemeyecek kadar korkak olan Utanmaz Katil açık pencereden kaçmıştı. Ondan kimsenin şüphelenmeyeceği bir dünyaya gitmiş olmalıydı. Öykünün son kısmı doğruydu. Cain bu dünyada değildi artık. Ve gitmiş olduğu dünyada kolay kurbanlar bulamayacaktı. Çocukları ağacın altında bırakan Tom, polise telefon etmek için eve döndü. Kol saatine göre, bu önemli günün sabahında saat 9:05’ti.

Bölüm 82

JACOB'UN ölümü onun küçük ailesinin dünyasını hayli etkilemişti, ama Agnes 1968 yılıyla bunu izleyen Horoz Yılı'nda bu dünyada çok daha sarsıcı ölümlerin yer aldığı gerçeğini asla unutmuyordu. 4 Nisan'da, James Earl Ray Memphis'de bir motelin balkonundan Martin Luther King'e ateş ederek onu öldürmüştü, ama saldırgan amacına tam olarak ulaşmış sayılmazdı, çünkü bu cinayet şehidin kanını yerde bırakmayacak daha etkin özgürlük mücadelelerinin sürdürülmesine neden olmuştu, 1 Haziran'da, seksen yedi yaşındaki Helen Keller huzur içinde ölmüştü. Küçük yaşından beri kör ve sağır olan Bayan Keller'in şaşırtıcı başarılarla dolu bir yaşamı vardı; konuşmayı, ata binmeyi, vals yapmayı öğrenmiş ve yalnızca Redcliff ten mezun olmakla kalmamış, ama aynı zamanda kendisi gibi karanlık ve sessiz bir dünyada yaşayan milyonlarca kişiye ilham vererek özürlülerin de başarılı olabileceklerini kanıtlamıştı. 5 Haziran'da, Senatör Robert F. Kennedy Los Angeles'ta Ambassador Oteli'nin mutfağında öldürülmüştü. Sovyet tankları Çekoslovakya'yı istila ettiğinde, sayısız kişi ölmüş ve Çin'de gerçekleşen Kültür Devrimi'nin son günlerinde de yüzbinlerce kişi can vermişti; Başkan Mao'nun siyasi devrimi sırasında yer alan kitlesel ölümler yamyamlık olarak adlandırılmaktaydı. Romancı John Steinbeck'le aktris Tallulah Bankhead de bu dünyadan ayrılmışlardı. Ama ayın çevresinde dolaşan ilk kişiler olan James Lovell, William Anders ve Frank Borman uzaydaki 250,000 millik seyahatlerini başarıyla tamamlayarak dünyaya sağ salim geri dönmüşlerdi.

Bir insan diğer bir insana bir sürü iyilik yapabilir, ama en değerli armağan olan zaman ne yazık ki hiç kimseye verilemez. Bunu aklından asla çıkarmayan Agnes, hâlâ Harrison'la Jacob'un yasını tutan ve şimdi bireyleri artan ailesine daha mutlu günler yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Ölülere saygı gösterilmesi ve değerli anıların unutulmaması gerekirdi, ama yaşam da sürdürülmek zorundaydı.

Temmuz ayında bir gün, sahilde biraz dolaşmak ve kumlarda koşuşturan yengeçleri seyretmek için, Paul'le birlikte deniz kıyısına gitmişlerdi. Kıyıda dolaşırken, Paul ona bundan böyle kendisini sevip sevemeyeceğini sordu.

Görünüş olarak Joey'den değişik olan Paul, tıpkı onun gibi iyi kalpli ve dürüst birisiydi. Ama Agnes'ın hemen onun evine, yatak odasına gitmeleri konusunda ısrar etmesi karşısında çok şaşırmıştı. Yüzü kıpkırmızı bir halde, Agnes'a böyle bir şeyi bu kadar erken beklemediğini söyleyince, Agnes da ona bunun zaten daha geç olacağından söz etti.

Ardından yalnız kaldıklarında, Paul ona şaşkınlıkla bakarken, bluzunu ve sutyenini çıkarıp kollarıyla göğüslerini kapatarak, sırtını gösterdi. İkiz oğullarına Tanrı'nın derslerini öğretmek için attığı dayaklarda elleriyle yumruklarını kullanan babası, kızının eğitiminde baston ve kamçı kullanmayı yeğlemişti, çünkü ona doğrudan dokunursa, günaha gireceğine inanıyordu. Agnes'ın omuzlarından kalçalarına dek tüm sırtı dayak izleriyle doluydu; açıklı koyulu bu izlerin bazıları çapraz, bazıları ise sarmal şekildeydi.

"Bazı erkekler," dedi Agnes, "elleri benim sırtıma dokunduğunda arzu duyamazlar sanırım. Eğer sen de onlardan biriysen, bunu anlayışla karşılarım. Sırtım göze hoş görünmediği gibi, bir meşe ağacının kabuğu kadar pürüzlü. Seni bunun için getirdim buraya, ileride neyle karşılaşacağını göresin diye."

Ağlayarak Agnes'ın yara izlerini öpen Paul, onun şimdiye dek gördüğü en güzel kadın olduğunu söyledi. Sonra, Agnes bluzunu giymeden önce, birbirlerine sarılmış bir halde bir süre orada öylece durup iki kez öpüştüler, ama tertemiz duygularla.

"Benim de bir yaram var," diye itiraf etti Paul, "deneyimsizlik bu. Benim yaşımdaki bir adama göre, Agnes, ben birçok açıdan inanılmayacak kadar deneyimsizim. Perri'yle geçirdiğim yılları hiçbir şeye ve hiç kimseye değişmem, ama bizim derin bir sevgimiz olmakla birlikte, bu sevgide bir eksiklik vardı… Yani, beni bir koca olarak uygun bulmayabilirsin."

"Ben seni her açıdan uygun buluyorum. Ayrıca, Joey cömert ve iyi bir sevgiliydi. Bana öğrettiklerini seninle paylaşabilirim," dedi Agnes. Ardından gülümsedi. "Benim ne kadar iyi bir öğretmen olduğumu göreceksin ve senin de yıldız bir öğrenci olduğunu düşünüyorum."

Paul'la Agnes o yılın eylül ayında evlendiler; bu tarih Grace'in tahminini bile aşmıştı. Ama onun tahmini kızınınkinden daha doğru olduğu için, Celestina mutfak görevini bir ay sürdürdü.

Agnes'la Paul, Carmen'de geçirdikleri balayından döndükten sonra, Edom'ın en sonunda Jacob'ın dairesini boşaltmış olduğunu gördüler. Edom, ikizinin onlarca dosyasıyla kitabını, kıyametle ve paranoyak felsefeyle

ilgilenen öğrencilerin yararlanmaları için bu tür kaynaklardan bir koleksiyon oluşturmakta olan üniversite kütüphanesine bağışlamıştı. Ayrıca, herkesten çok kendisini şaşırtmış ve sahip olduğu kendi koleksiyonunu da bu kütüphaneye vermişti. Kasırgalar, hortumlar, gelgit dalgaları, depremler ve volkanlar yerine, şimdi yalnızca güllerle uğraşıyordu. Küçük dairesine de biraz çekidüzen veren Edom, odaların duvarlarını daha açık renklerle boyamış ve sonbahar boyunca da kütüphanesinin raflarını bahçecilikle ilgili bir sürü kitapla doldurmuştu; ilkbahar gelince gül bahçesinde pek çok değişiklik yapmayı planlıyordu heyecanla. Artık neredeyse kırk yaşındaydı ve doğadan korkarak geçirilen bir yaşamı onu sevecek bir yaşam şekline dönüştürmek kolay değildi. Bazı geceler hâlâ uyuyamıyor, tavana bakıp durarak Büyük Deprem'i bekliyor ve öldürücü tsunamilerle karşılaşmamak için, sahil kesiminde yürümekten kaçınıyordu. Zaman zaman da erkek kardeşinin mezar taşının başında çimenlerde oturup öldürücü fırtınalardan ve felaketle sonuçlanan jeolojik olaylardan söz ediyordu yüksek sesle; ama Jacob'dan etkilendiğini biliyordu; seri katillerin ve insan yapımı binalarla makinelerin neden olduğu ölümlerle ilgili istatistikleri aklından çıkaramadığının farkındaydı. Oldukça nostaljik ziyaretlerdi bunlar. Edom mezara daima güllerle geliyor, Jacob'a Barty'den, Angel'dan ve ailenin diğer bireylerinden haberler getiriyordu.

Agnes'ın evine taşınan Paul kendi evini sattığında, Tom Vanadium da Jacob'in dairesine taşınmıştı; şimdi polislikten emekliydi artık, ama rahipliğe dönmeye henüz hazır değildi. Ailenin fazlalaşan gönüllü yardım işlerinin ayarlanmasında onlara her gün yardımcı oluyor ve bu işlerle ilgili vergiden muaf bir vakıf kurulması konusunda kendilerini yüreklendiriyordu. Agnes böyle bir vakfın kurulmasında yardımcı olabilecek etkin adlarla dolu bir liste hazırlamıştı, ama onun önerileri ne yazık ki oy çoğunluğuyla reddedilmiş ve o da yine Turtacı Bayan görevine dönmek zorunda kalmıştı.

Ailesi olmayan Simon Magusson, sahip olduğu tüm mülkleri Tom'a bırakmıştı. Bir sürpriz olmuştu bu. Mülklerin değeri öylesine fazlaydı ki, aslında kendi sahip olduğu mal varlığını kiliseye bağışlamayı düşünen Tom, önceleri bundan büyük huzursuzluk duymuş, ama en sonunda tüm bu servetin Turtacı Bayan Servisleri kuruluşuna katkıda bulunabileceğini anlayınca, yeniden huzur bulmuştu.

Bu yeni aile iki sıra dışı çocuk tarafından bir araya getirilmişti; Barty'yle Angel büyük bir olay sonucunda karşılaşmışlardı. Ama Tanrı

daha büyük olaylara kadirdi. Bir çok olayla dolu geçen üç yılın ardından, artık ne haftalık mucizeler oluyor, ne bunlara ait işaretler hissediliyor ve ne Barty ne de Angel şaşırtıcı yetenekler sergiliyordu; aslında iki çocuk da iki sıradan dâhiydi şimdi; aralarındaki tek fark birinin kör olması, diğerinin de onun gözleri olarak görev yapmasıydı.

Aile onların bu durumunu fazla abartmamıştı zaten. İkisi de diğer aile bireylerine yardımcı oluyor, Turtacı Bayan Servisleri'ndeki görevlerin bir kısmını üstleniyor ve normal bir yaşam sürüyordu. Ama yine de, birçok yeni olay olmuştu tabii.

Celestina eskisinden çok daha güzel resimler yapıyordu… ve ekim ayında hamile kalmıştı.

Kasım ayında, Edom, Maria Gonzalez'i akşam yemeğine götürdü. Maria'dan yalnızca altı yaş büyük olmasına karşın, her ikisi de bunun bir kadın erkek ilişkisi olmadığını, sadece arkadaşça bir buluşma olduğunu söylüyorlardı. Ve yine Kasım ayında, Agnes göğsünde bir kitle buldu. Sonuç neyse ki selim çıkmıştı.

Kasım ayının son olayı, Tom'un kendisine yeni bir yabanlık takım elbise satın almasıydı. Ama eskisinin bir benzeriydi bu.

Şükran Günü çok iyi geçmişti, Noel ise daha da iyiydi. Yılbaşı akşamı epeyce içki içen Wally sarhoş olunca, kendi uzmanlık alanına giren aile bireylerinden herhangi birisini "burada, hemen şimdi" ücretsiz olarak ameliyat edeceğini söyleyip durmuştu sürekli olarak.

Yılbaşı Günü, kent ilk erkek evladını Vietnam'da yitirmişti. Agnes oğlanın annesiyle babasını yıllardan beri tanırdı, ama en iyi niyetiyle kendilerine yardım etmek istemesine karşın, onların acılarını dindirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu arada, Barty'nin gözlerindeki tümörlerin optik sinirden beyne yayılıp yayılmadığı öğrenmek için beklerken, eski acısını da yeniden yaşıyordu. Komşularının oğullarını savaşta kaybetmiş olmaları düşüncesinden kurtulamadığı için, gece yatakta Paul'e sokulup, "Bana sarıl yalnızca," diye mırıldandı.

Barty'yle Angel neredeyse dört yaşını bitireceklerdi.

1969'dan 1973'e dek, Horoz Yılı'nı Köpek Yılı, Domuz Yılı, Fare Yılı ve Öküz Yılı izledi. Eisenhower ölmüştü. Armstrong, Collins ve Aldrin hiçbir savaşın yer almadığı aya ilk kez ayak basmışlardı. Son moda pantolonlar çıkmış, uçaklar kaçırılmış, etkin sanat biçimleri geliştirilmişti. Sharon Tate ve arkadaşları, Kova Çağı Woodstock'un ölü doğmasından yedi gün önce, Manşon Çetesi'nin kız üyeleri tarafından öldürülmüşler ve

bu arada, çağın ölü doğumu yıllarca fark edilmemişti. McCartney’in siyasi partisi bölünmüş, Beatles grubu ününü yitirmişti. Los Angeles’ta deprem olmuş, Truman ölmüş, Vietnam kaosa sürüklenmiş, İrlanda’da ayaklanmalar baş göstermiş, Ortadoğu’da yeni bir savaş çıkmış ve Watergate skandalı patlak vermişti, Celestina ‘69’da kızı Seraphim’i doğurmuş, ‘70’te tablolarından biri American Artist’in kapağında yayımlanmış ve ‘72’de de oğlu Harrison doğmuştu.

Kız kardeşinin para sıkıntısı çekmeye başlamasıyla birlikte, Edom ‘71’de bir çiçekçi dükkânı satın almış ve bu dükkânın depremden etkilenen kaygan arazi üzerinde inşa edilmiş olmamasına ya da Pasifik’in gelgit dalgalarının oluşturacağı sel bölgesinde bulunmamasına çok dikkat etmişti. ‘73’te de, öyle olmadığını iddia ettikleri o kadın erkek ilişkisinin sonucunda, Maria Gonzalez’le evlenmişti; Agnes’ı yıllardır bir kız kardeş gibi seven Maria, şimdi onunla gerçekten kardeş sayılıyordu artık. Yeni evli çift Lampionların evinin diğer tarafındaki evi satın aldıkları için, bahçenin ikinci çiti de yıkılmıştı.

Turtacı Bayan Servisleri kuruluşunda bir polisten veya bir rahipten çok daha başarılı olduğunu kanıtlayan Tom Vanadium, para hesaplarını öyle güzel ayarlamıştı ki, hem yüzde on ikilik enflasyondan etkilenmemişler hem de kâra geçmişlerdi.

Ardından, Kaplan Yılı olan 1974 geldi. Benzin sıkıntısı çekiliyor ve paniğe kapılan insanlar benzin istasyonlarında millerce uzunlukta kuyruklar oluşturuyorlardı. O yıl Patty Hearst kaçırılmış, Nixon görevinden ayrılmak zorunda kalmış, Hank Aaron, Babe Ruth’un uzun süredir koruduğu rekoru kırmış, enflasyon yüzde on beşe çıkmış ve George Foreman’ı yenen Muhammed Ali ağır sıklet dünya şampiyonu olmuştu. Ama o yılın en belirgin olayı, şimdi dokuz yaşında olan Barty’nin, nisan ayı başlarının güzel bir öğleden sonrasında, evlerinin bahçesindeki büyük meşenin en üstüne tırmanması ve orada sanki ağacın kralıymış gibi, bir körlük uzmanı olarak oturmasıydı.

Agnes her zamanki yardımcıları ve şimdi beş araçlık konvoydan ve ücretli elemanlardan oluşan ekibiyle birlikte eve döndüğü ve kendilerine ait üç aracı bahçede park edebilecek bir yer aradığı sırada, Barty’yi meşe ağacının yarısına tırmanmış bir halde gördü.

Kalbi hızla çarparken, araç yolundan arka bahçeye doğru koştu. Eğer korkudan boğazına bir yumruk oturmasaydı, oğlunu böylesine yüksek bir yerde görmekten ötürü çığlık atacaktı. Ama konuşabileceğini anladığında,

bir çığlığın ya da çıkarılan beklenmedik herhangi bir sesin onun dikkatini dağıtabileceğini, yanlış bir hareket yapmasına neden olabileceğini ve oğlanın aşağıya düşüp tüm kemiklerini kırabileceğini fark etti.

Konvoya ait diğer araçlar az önce gitmişlerdi; yine de, orada bulunanlar arasında, bu deliliğe nasıl son verileceğini bilenler vardı… Tom, Edom ve Maria. Ama onlar da gerginlik içinde hiç ses çıkarmadan oğlana bakıp durdukları için, Agnes onu kimsenin kolay kolay aşağı indiremeyeceğini anlamıştı.

İtfaiye ekibi. İtfaiyeciler siren çalmadan gelir, merdivenlerini sessizce uzatır ve Barty'nin dikkatini dağıtmadan onu ağaçtan indirirlerdi.

"Sen telaşlanma, Agnes Teyze," dedi Angel. "Barty bunu gerçekten yapmak istiyor."

"Yapmak istediğimiz bir şeyle yapmamamız gereken bir şey ne bir bütündür ne de birbirinin aynısıdır," diye çıkıştı ona Agnes. "Eğer bunu öğrenmediysen, seni kim yetiştiriyor, şekerim? Dokuz yıldır kurtlar tarafından yetiştirilmiş olduğunu mu söyleyeceksin yoksa?"

"Biz bunu uzun süredir planlıyorduk," diye güvence verdi ona Angel. "Ben bu ağaca yüz kere tırmandım, belki de iki yüz kere; onu iyice inceleyip Barty'ye anlattım, santimi santimine, ağacın gövdesini ve onun dört bölümünü, ana dallarıyla küçük dallarını, her birinin kalınlığını, esneklik derecesini, açılarını ve bunların kesiştikleri yerleri, bu dallarla filizleri, en incelerine kadar her dalı. Barty bunları tıpkı bir harita şeklinde çizilmiş gibi, aklına yerleştirdi, Agnes Teyze. Bu şimdi onun için tümüyle matematik."

Oğluyla bu sevgili kız, altı yıl önce karşılaştıklarından beri, ayrılmaz bir ikiliydiler. Paylaştıkları, olan şeylerin nasıl olduğu kavramıyla ilgili özel algılama yeteneği yakınlaşmalarının bir parçasını oluşturuyordu, ama yalnızca tek bir parçasını. Aralarındaki bağ öylesine derindi ki, bunu anlamak hayli zordu; tıpkı bir tanrıda üç tanrı olması gibi, Tanrı'nın Baba, Oğul ve Kutsal Ruh şeklindeki üç ayrı kişiliğinin tek bir biçimde bütünleşmesi gibi gizemli bir bağdı bu.

Körlüğünden ve olağanüstü yeteneklerinden ötürü Barty evde eğitilmekteydi; ayrıca, doğuştan sahip olduğu bu bilgileri ve kendi kendine edindiği yetenekleri ona öğretebilecek bir öğretmen bulunamazdı. Angel da bu okulun aynı sınıfına devam ediyordu ve Barty'nin tek öğrencisi olduğu gibi, aynı zamanda onun öğretmeniydi. Yasa gereği, periyodik olarak denklik sınavlarına tabi tutuluyorlardı. Sürekli birliktelikleri yalnızca oyun

oynamak şeklinde görünse de, öğrenimlerini de sürdürüyorlardı. Ve böylece bu projeyi geliştirmişlerdi; bir kolu ya da bacağı sakat bırakabilecek bu matematiği, ağacın dallarından düşüp kemik kırabilecek bu geometriyi, bu ağaç bilimini ve bu tehlikeli çocukça gösteriyi, bu strateji, güç ve yetenek sınavını… Dokuz yaşındaki bir kabadayının bu korkutucu eylemini.

Bunun nasıl olduğunu bilmesine ve sorduğu sorunun anlamsız olduğunu fark etmesine karşın, “Neden? Ah, Tanrım, kör bir çocuğun neden ağaca tırmanması gereksin ki?” diye sordu Agnes.

“Evet, kör o, tabii, ama aynı zamanda bir erkek çocuğu,” dedi Angel, “ve oğlan çocuklarının ağaçlara tırmanmaları gerekir.” Turta dağıtım konvoyuna dâhil olan herkes meşe ağacının altında toplanmıştı. Tüm aile, çeşitli adlar taşıyan erişkinlerle çocuklar; başını arkaya eğen ve batmakta olan güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper eden herkes, Barty’nin sessizce ağaca tırmanmasını izliyordu.

“En üste çıkmak için üç yolumuz var,” dedi Angel, “ve her biri değişik. Barty bu üç yolu da kullanacak, ama en zor olanıyla başlıyor.”

“Yaa, öyle yapıyor tabii,” dedi Agnes heyecanla. Angel güldü. “Barty bu, öyle değil mi?” Barty durmaksızın yukarıya doğru tırmanıyordu; gövdeden ince bir dala, ince daldan kalın bir dala, kalından bir başka ince dala, yine ince bir dala, oradan gövdeye. Ağacın dikey kısımlarına elleriyle tutunuyor, bacaklarıyla gövdeye sarılıyor, sonra yere yatay bir dalın üstünde ip cambazı gibi yürüyor, havada sallanıyor, bir daldan diğerine basıyor, hiç durmaksızın yukarıya doğru çıkıyor ve gittikçe gözden kayboluyordu. On metre, on beş metre, evden bile çok daha yükseğe tırmanıyor, ağacın yeşil doruğuna doğru çıkıyordu.

Meşenin altındaki herkes bir gözlem noktasından diğerine giderek ağacı turladığı sırada, Agnes’a güvence vermek için, hiç konuşmadan onun yanında duruyordu bazen. Çünkü konuşmak sanki uğursuzluk getirecek gibiydi. Maria onun kolunu tutup hafifçe sıktı. Celestina sırtını okşadı. Edom onu çabucak kucakladı. Grace bir an onun beline sarıldı. Gülümseyen Wally, iki elinin başparmağını havaya kaldırdı. Tom Vanadium başparmağı ve işaret parmağıyla tamam işareti yaptı. Her şey yolunda. Telaşlanma. Yalnızca işaretler ve el hareketleriydi bunlar, çünkü belki de hiç kimse sesinin titrediğini belli etmek istemiyordu.

Bazen yüzünü buruşturup tehlike asıl buradaymış gibi yere bakan ve bazen de kollarıyla Agnes’a sarılan Paul, ağacın en üstüne varmak üzere

olan oğlanı izliyordu; yer bir bakıma gerçekten de çok tehlikeliydi, çünkü düşüşten çok buraya çarpış önemliydi.

Sesi titremeden konuşabilen tek kişi, Barty'ye tamamen güvenen Angel'dı. "O bana ne öğretirse, ben bunu öğrenirim ve o da benim görebildiğim her şeyi bilir. Her şeyi, Agnes Teyze."

Barty yukarılara tırmandıkça, Agnes'ın korkusu daha da fazlalaşmıştı, ama aynı zamanda harika, mantıksız bir neşeyle dolmuş gibiydi. Eğer bu tırmanış başarılabilirse, karanlığın üstesinden de gelinebilir, diyordu içinden bir ses. Barty ya dinlenmek ya da o inanılmaz aklına çizdiği üç boyutlu ağaç haritasını incelemek için ara sıra duraksıyordu ve ne zaman yukarıya doğru tırmanmaya devam etse, ellerini, Agnes'ın içinden sessizce evet! dediği doğru yerlere koyuyordu. Kalbi Barty'yle birlikte ağacın tepesindeydi, onun kalbinin içinde, tıpkı oğlu onun rahminde güvencede olduğu zamanki gibi, arabanın devrildiği ve dulluğa adımını attığı o yağmurlu alacakaranlıkta olduğu gibi.

Güneş yavaşça battığı sırada, Barty ağacın en yüksek yerine ulaşmıştı; daha yukarıdaki dallar onu taşıyamayacak kadar ince ve güçsüzdü. Gökyüzü, en somurtkan denizcileri bile gülümsetecek bir kırmızılıktaydı; ayağa kalkarak sol eliyle dallardan birini tutan, sağ elini de kalçasına dayayan oğlan, krallığının efendisi gibi orada öylece durdu; karanlığı aşmıştı sanki.

Herkes neşeyle bağırmaya başladı, ama Agnes Barty olmanın ne demek olduğunu hissediyordu sadece; hem kör ve hem de yetenekli olmanın, hem cesur ve hem de iyi yürekli olmanın ne demek olduğunu.

"Senin Barty için kaygılanmana gerek yok artık, Agnes Teyze," Angel, "yani sen öldükten sonra ne olur diye kaygılanmana gerek yok. Eğer o bunu yapabiliyorsa, her şeyi yapabilir ve sen de yattığın yerde huzur içinde olursun."

Agnes hâlâ bir sürü planları ve bunları başaracak gücü olan, yalnızca otuz dokuz yaşında bir kadındı; Angel'ın bu sözleri ona çocukça gelmişti. Ama birkaç yıl içinde, belki de bu çocukların bazı olayları farkında olmadan önceden görebildiklerine inanacak ve Barty'nin bu başarılı tırmanışına tanık olması onu rahatlatacaktı.

"Ben de ağaca tırmanacağım," dedi Angel. Ve ardından, çevik hareketlerle ağacın ilk dalma çıktı.

"Hayır, bekle, şekerim," diye seslendi onun arkasından Agnes. "Karanlık çökmeden önce, Barty aşağı iner şimdi."

Ağaca tırmanmaya devam eden Angel, gülmeye başladı. “Barty şafak sökene dek orada kalsa bile, zaten karanlıkta aşağı inecek, öyle değil mi? Sen bizi merak etme, Angel Teyze.”

Barty annesinin sinirlerini nasıl denediyse, Celestina’nın sinirlerini de aynen öyle deneyen Angel, mora dönüşmekte olan gökyüzü kırmızılığıyla hâlâ etrafı aydınlatmayı sürdürürken, Barty’nin yanına hızla ulaşıvermişti. Şimdi ikisi birlikte ağacın en üst dallarındaydılar; bir katedrali andıran meşenin tepesinden, Angel’ın sevinçli kahkahaları duyuluyordu.

Köpek Yılı olan 1975’i, 1978’e dek Ejderha Yılı, Yılan Yılı ve At Yılı izledi; ‘78 yılı beat müziğine aitti, çünkü bu yıla disko hâkimdi artık. Yeniden doğan Bee Gees tüm dünyayı kasıp kavuruyordu. John Travolta yakışıklılığıyla gözde olmuştu. Eşitlik yanlısı Rodezyalı asiler savunmasız kadın misyonerlerle okullu kızları katledecek kadar cesaret bulmuşlardı. Unvanını Spinks’e kaptırmış olan Muhammed Ali, bu unvanı yine geri almıştı.

Ağustos ayında bir sabah, test sonuçlarına göre az önce kendisine akut miyeloblastik lösemi tanısı konmuş olan Agnes, Dr. Joshua Nunn’ın muayenehanesinden çıkıp eve döndüğünde, herkesin hazırlanmasını ve arabalara binmesini istedi, ama konvoy turta dağıtmayacaktı, lunaparka gideceklerdi. Agnes eğlence treniyle dönmedolaba binmek ve daha çok da çocukların gülmelerini seyretmek istiyordu. Gözleri ameliyatla alınmadan önce, Barty onun görüntüsünü belleğine nasıl yerleştirdiyse, o da Barty’nin kahkahalarını kendi belleğine yerleştirmekti amacı.

Tanıyı ailesinden gizlememiş, ama gelecekte karşılaşacakları umutsuz durumu onlara söylemeyi geciktirmişti. Güçsüzleşmeye başlayan kemikleri normal akyuvarlarla alyuvarların ve kan pıhtılaşmasını sağlayan hücrelerin üretilmesini engelleyen bozuk hücreli akyuvarlarla doluydu.

Şimdi on üç yaşında olan ve üniversite mezunları düzeyine göre yazılan onlarca kitabı dinleyen Barty, test sonuçlarını almak için bekledikleri günlerde, konacak tanıyı tam olarak anlamak ve kendini buna hazırlamak amacıyla, lösemi konusunu incelemişti hiç kuşkusuz. Bu hastalığın en kötü türü olan akut miyeloablastiyi duyduğunda sarsılmış görünmemeye çalışmakla birlikte, dinlediklerinden anladığı kadarıyla hayli üzgün olduğu belliydi. Eğer gözleri yapay olmasaydı, yalnızca üst dudağının duruş biçimi bile bu üzüntüsünü dile getirirdi. Lunaparka gitmeden önce, Barty’yi bir kenara çekip ona sımsıkı sarılan Agnes, “Dinle yavrum,” dedi, “ben mücadeleden vazgeçmiyorum. Böyle yapacağımı asla düşünme. Bugün

eğlenelim biraz. Sonra bu gece sen, ben ve Angel, yani Kötü Olmayan Maceraperestlerin Kuzey Kutbu Topluluğu üyeleri bir araya gelir, bir toplantı düzenleriz…. ve tüm gerçeklerden söz eder, tüm sırları öğreniriz.” Angel yıllar önce bu topluluğa üçüncü üye olarak katılmıştı.

“O aptalca şey,” dedi Barty, üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.

“Böyle söyleme. O topluluk hiç de aptalca bir şey değil, özellikle de şimdi değil. O topluluk biz demek. Bizim eski ve şimdiki hâlimizin bir simgesi o ve ben bizimle ilgili her şeyi çok seviyorum.”

O gün lunaparkta, eğlence trenine bindiklerinde, Barty çok değişik bir deneyim yaşadı; sert virajlarla inişli çıkışlı raylarda yaşanan heyecanın ötesinde bir tepkiydi bu. Agnes onun yeni ve bilinmez bir matematik kuramını kavrarken duyduğu heyecanın aynısına kapıldığını fark etmişti. Trenden indiklerinde, Barty buna hemen yine binmek isteyince, bir kez daha bindiler. Lunaparklarda körler uzun kuyruklarda sıra beklemezler, daima en başta olurlardı. Agnes onunla birlikte iki kez daha trene bindi; sonra Paul ona iki kez eşlik etti ve en nihayet Angel da üç kez. Bu eğlence treni takıntısının heyecan yaşamakla ya da eğlenceyle bir ilgisi yoktu aslında. Barty hissettiği güçlü duygunun ardından düşünceli bir sessizliğe büründü; özellikle de sondan bir önceki kez trene bindiği zaman, yüzünün birkaç santim ilerisinde uçan bir martının çırpan kanatları onu ürküttüğünde. Lunapark ilginçliğini yitirmişti artık ve Barty’nin tek söz ettiği şey, bundan böyle yeni bir seziye sahip olmasıydı; olan şeylerin nasıl olduğunu hissetmesini kastediyordu tabii… Bu bilinmezliğe yeni bir açıdan yaklaşacaktı bundan böyle.

Lunaparkta geçirilen günden sonra, Turtacı Bayan’ın hastaneye yatması gerekmemişti. Wally yanında olduğu için, tamamen kendine ait bir doktoru vardı; kendisine gerekli olan tüm ilaçları ona verebilecek ve kan aktarımı yapabilecekti. Akut lenfomablastik lösemide ışın tedavisi uygulanmasına karşın, miyeloblastik vakalarda bunun fazla bir yararı yoktu ve bu da evdeki tedavisini hayli kolaylaştırmıştı.

Turta dağıtım konvoyuna katılmadığı ilk iki hafta boyunca, Agnes’ın birçok konuğu oldu, ama son kez görmek istediği daha o kadar çok kişi vardı ki. Mücadeleyi elden bırakmıyor, hastalığıyla başa çıkmaya çalışıyor, umudunu yitirmiyor, ama her olasılığa karşı ziyaretçileri de kabul ediyordu.

Kemiklerinin güçsüzlüğüne, dişetlerinin kanamasına, baş ağrılarına, vücudunda oluşan çirkin morluklara, anemiyle ilgili yorgunluğa ve nefes darlığının sıkıntılarına karşın, verdiği bu savaşın en kötü yanı sevdiklerine

de acı çektiriyor olmasıydı. Kendileri titrerlerken, onların ellerini tutuyordu. Onlarca insan yerine bu hastalığı neden o çekiyor diye kızanlara kendisiyle birlikte dua etmelerini söylüyor ve öfkeleri geçene dek onları yanından ayırmıyordu. Birçok kez Angel'ı kucağına oturtmuş, onun saçlarını okşamış ve sağlıklı günlerinde olduğu gibi, onunla konuşarak kendisini yatıştırmıştı. Ve Barty daima onunla birlikteydi; sürekli onunla meşguldü… Onun her yerde ölmeyeceğine inanıyordu hala, ama annesi onun yanında olamayacağı dünyalarda yaşayacak olmasına karşın, bu gerçekle bile huzur bulamıyordu.

Agnes'ın durumu Barty için ne kadar korkunçsa, Paul için de öyleydi. İkisi de ancak geceleri birbirlerine sarılabiliyorlardı. Agnes bir gece Paul'e, "Eğer kötünün de kötüsü olursa, bir daha yürüyüşlere çıkma sakın," dedi.

"Tamam," diye yanıtladı Paul de ve bunu belki de çok kolaylıkla söylemişti.

"Bunda ısrarlıyım. Senin burada birçok sorumluluğun var. Barty. Turtacı Bayan Servisleri. Sana bağımlı olan insanlar. Seni seven arkadaşlar. Sen benimle yaşamını birleştirdiğinde, bayım, buradan yürüyerek uzaklaşamayacak kadar çok insanla da yaşamını birleştirdin."

"Söz veriyorum, Aggie. Ama sen bir yere gitmiyorsun ki."

Ekim ayının üçüncü haftasında, Agnes yatağa mahkûm olmuştu artık.

Kasım ayının ilk günü, her zaman olduğu gibi burada da herkesle birlikte olabilmesi için, Agnes'ın yatağını oturma odasına getirdiler. Çok adlı aile üyelerinin dışında, şimdi ziyaretçi kabul etmiyorlardı artık.

3 Kasım günü sabahı, Barty, Maria'dan annesinin kendisine hangi kitabın okunmasını istediğini sormasını rica etti. "Sana bunu söylediği zaman, sen hemen odadan çık. Gerisini ben hallederim."

"Neyi halledersin?" diye sordu Mana.

"Ona küçük bir şaka yapmayı planlıyorum da."

Yatağın yanındaki masanın üstünde, Agnes'ın daha önce bunların tümünü okuduğu gözde romanlar ve şiir kitapları vardı. Kısıtlı bir zamanı kaldığını bilen Agnes, yeni yazarların kitaplarından hoşlanmayabileceği düşüncesiyle, sevdiği eski yazarların kitaplarıyla huzur bulmayı yeğliyordu. Bu kitapları ona bazen Paul ve bazen de Angel okurdu. Tom, Celestina ve Grace de ara sıra ona kitap okumuşlardı.

Bir kenarda durup konuşulanları dinleyen Barty, annesinin Maria'dan Emily Dickinson'in şiir kitabını istediğini duydu.

Şaşıran, ama Barty'yle işbirliği yapan Maria, kendisine söylendiği gibi odadan çıkınca, Barty kimsenin yardımına gerek duymadan doğru kitabı

masanın üstünden aldıktan sonra, annesinin yanına oturup okumaya başladı.

“Kırları hiç görmedim ben…

Denizi de hiç görmedim… Ama fundalığın görüntüsünü biliyorum Ve bir dalganın görüntüsünü de.”

Yataktan doğrularak Barty’ye kuşkuyla bakan Agnes, “Gidip Emily’yi ezberledin demek,” dedi.

“Tanrı’yla hiç konuşmadım ben Cennet’i de hiç ziyaret etmedim Ama orasının nasıl bir yer olduğundan eminim Sanki bana ölçütler verilmiş gibi.”

“Barty?” dedi Agnes merakla.

Onun bu şaşkınlığıyla heyecanlanan Barty, kitabı kapattı. “Seninle yıllar önce konuştuklarımızı anımsıyor musun? Yağmurun olmadığı yerde nasıl yürüyebildiğimi sormuştun bana…”

“… sonra sen de sağlıklı olduğun yerde yürüyemediğinden ve gözlerindeki tümörleri orada bırakamadığından söz etmiştin,” diye anımsadı Agnes.

“Evet, bunu yapamadığımı söylemiştim ve öyle olmuyor zaten. Ama… yağmurda ıslanmadığım o dünyalarda yürümüyorum ben aslında, o dünyaların düşüncesinde yürüyorum.”

“Kuantum mekaniği,” dedi Agnes, “daha önce bundan söz etmiştin.”

Barty evet anlamında başını salladı. “Bu tür bir durumda, etki hem nedenden önce yer alıyor hem de nedensiz oluşuyor. Etki, yağmurda kuru kalmak anlamına geliyor, ama yağmur yağmayan bir dünyada yürümek anlamına gelen neden hiç oluşmuyor. Oluşan şey yalnızca düşünce.”

“Tom Vanadium’un açıklamasından daha garip bir açıklama bu.”

“Her neyse, eğlence trenindeyken, bende yeni bir duygu oluştu ve bu soruna yeni bir açıdan yaklaştım. Sonra da, eğer bir dünyanın düşüncesinde yürüyebiliyorsam, yani aslında o dünyaya hiç gitmeden, oradaki başka bir benle aynı gözleri paylaşabileceğimi fark ettim.” Barty annesinin şaşkınlığı karşısında gülümsedi. “Buna ne dersin peki?”

Agnes ona inanmayı öyle çok istiyordu ki, oğlunun yeniden bir bütün olduğunu görmeyi ve asıl komik olan şey, kendisinin buna inanabileceğiydi; hem de duygusal bir tehlike oluşturmadan, çünkü gerçekti bu.

Kendisini kanıtlamak isteyen Barty, annesinin ricası üzerine Charles Dickens’ın Büyük Umutları’ndan bir pasaj okudu. Sonra da Mark Twain’den bir pasaj.

Ardından, Agnes ona şu anda kaç parmağını havaya kaldırdığını sordu; Barty dört dedi ve dörttü gerçekten. Sonra iki parmak. Sonra da yedi.

Agnes’ın elleri öyle solgundu ki; her iki avcu da pütür pütürdü.

Gözyaşı bezleriyle gözyaşı kanalları yerli yerinde oldukları için, Barty yapay gözleriyle ağlayabiliyordu. Sonuçta, onlarla göremese de, büyük mucizeler gerçekleştirebiliyordu. Ama bu numara, yağmurun olmadığı yerde yürümekten çok daha zordu. Görmeyen gözlerle görüntü sağlamak, hem zihinsel ve hem de bedensel bir güç gerektirmekteydi.

Agnes’ın sevinci görülmeye değerdi.

Diğer bir Barty’den ödünç alınan gözlerle zihinsel bir görüntü sağlamak her ne kadar sıkıntılı bir yorgunluk olmuşsa da, işin en zor kısmı, bunca yıldan sonra annesini böylesine çökük ve solgun bir halde görmesiydi. Onun görüntüsünü yıllarca belleğinde koruduğu yaşam dolu o güzel annesinin şimdiki görüntüsünü anımsayacaktı artık.

Anne oğul bu yetenekten kimseye söz etmeme kararı almışlardı; Barty bundan sonraki yaşamını yine körmüş gibi sürdürecekti, çünkü ona sanki yabansı yaratıkmış gibi davranılabilir veya kendisi istemese de birtakım deneylerden geçirilebilirdi. Modern dünyada mucizelere hoşgörü gösterilmezdi. Ama bu gelişmeden yalnızca ailenin haberi olabilirdi tabii.

“Eğer bu şaşırtıcı durum mümkün olabiliyorsa, Barty… daha başka neler olabilir?”

“Bu yeterlidir belki.”

“Aa, kesinlikle öyledir! Kesinlikle yeterlidir! Ama… öleceğim için fazla üzülmüyorum ben. Ama seninle Angel’ın ileride yaşamlarınızı birleştirdiğinizi göremeyeceğim için üzülüyorum yalnızca. Bunun çok güzel bir şey olacağını biliyorum, Barty. Çok, çok güzel bir şey olacak.”

Bu şaşırtıcı iyileşmeyi birkaç gün sessizce kutladılar ve o günlerde Agnes oğlunun ona kitap okumasını dinlerken hiç yorulmadı. Barty annesinin onu dikkatle dinlediğini sanmıyordu zaten. Onun moralini böylesine yükselten şey, kendisinin yeniden görebilmesiydi; yazarların kitaplarda kullandıkları o güzel sözcükler ya da bu kitapların içerdiği öyküler değil.

9 Kasım günü öğleden sonra, Barty’yle Paul onunla birlikte geçmişteki anılardan söz ettikleri sırada, Angel onlara içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğinde, Agnes bir anda soluk soluğa kaldı; vücudu kasılmaya başlamıştı. Zorlukla konuşurken, yüzü bembeyazdı. “Hemen Angel’ı çağırın. Diğerlerini çağırmak için zaman yok.”

Üçü çabucak onun etrafında toplanıp, sanki onların vermeyi reddettikleri insanı Ölüm alamazmış gibi, hemen Agnes’a sarıldılar.

“Senin o temiz sevgin ne kadar güzeldi… ben de buna elimden geldiğince karşılık vermeye çalıştım,” dedi Agnes, Paul’e.

“Aggie, hayır,” diye yalvardı Paul.

Angel’la konuşurken Agnes’in sesi güçsüzleşmişti, ama bu güçsüzlükte bile öylesine büyük bir sevgi vardı ki, Barty bu gücün karşısında sarsıldığını hissetti. “Tanrı senin içinde, Angel, sen öyle güçlü bir ışığa sahipsin ki, her kötülükle başa çıkabilirsin.

Konuşamayan Angel onu öptükten sonra, sanki onun kalbinin saf sesini belleğine yerleştirmek istermiş gibi, başını Agnes’ın göğsüne dayadı.

“Benim harika oğlum,” dedi Agnes, Barty’ye.

“Benim muhteşem annem.”

“Tanrı bana çok güzel bir yaşam verdi. Bunu hiç unutma.”

“Tamam.” Barty güçlü görünmeye çalışıyordu.

Agnes gözlerini kapattı. Barty onun bu dünyadan ayrıldığını düşünmüştü, ama Agnes yine gözlerini açtı. “Onlarca dünyanın ötesinde yalnızca bir tek dünya vardır.”

“Umarım öyledir,” dedi Barty.

“Annen sana yalan söylemez, değil mi?”

“Hayır söylemez.”

“Benim… değerli oğlum.”

Barty annesine onu ne kadar çok sevdiğini söyledikten sonra, Agnes son nefesini verdi. O sırada, çektiği hastalığın tüm izleri silinmiş ve ölümün gri maskesi bunların yerini henüz almadan, Barty’nin üç yaşındayken, gözlerini yitirmeden önce, belleğine yerleştirdiği o eski güzelliğine kavuşmuştu; öylesine belirgindi ki bu, sanki değişime uğrayarak parlak bir ışık, bir öz halinde bedeninden kurtulmuş gibi.

Annesine karşı saygılı olan Barty, Agnes’ın hak ettiği şekilde bir cenaze töreni yapılana ve naaşı kocasının yanına gömülene dek, hâlâ gördüğü bir dünyanın düşüncesinde yaşamak için, büyük çaba gösteriyordu.

Cenaze günü lacivert bir takım elbise giymişti.

Sanki körmüş gibi davranarak Angel’ın kolunu tutuyordu, ama hiçbir şey kaçırmamış ve bundan sonra yine karanlığa dönüşebilecek bir dünyada yaşama olasılığına karşı, her detayı belleğine yerleştirmişti.

Agnes öldüğünde kırk üç yaşındaydı, bu dünyada bir iz bırakmak için çok gençti. Ama tam yedi mezhebe ait din adamlarının idare ettiği kilisedeki cenaze törenine iki binden fazla kişi katılmıştı; mezarlıkta yapılan tören öyle kalabalıktı ki, tüm arabaların neredeyse bir mil uzağa park

edilmesi gerekmiş ve mezara kadar olan yol yürünmüştü. Kederli topluluk çimenlerle kaplı tepeliklerde ve diğer mezar taşlarının arasında uzun süre beklemişti, ama başrahip herkes gelmeden törene başlamamıştı. Burada bulunan hiç kimse bu gecikmeden ötürü sabırsızlanmamıştı zaten. Gerçekten de, son dua okunduktan ve tabut mezara indirildikten sonra, herkes hâlâ orada durmak ister gibiydi; Barty'nin de fark ettiği gibi, sanki mucizevi bir diriliş bekleniyordu.

Agnes Lampion. Turtacı Bayan.

Eve döndüklerinde, kendini ailenin güvencesinde hisseden Barty, olmayan gözleriyle görmek için gösterdiği büyük çabadan sonra, aşırı yorgun düşmüştü. On gün süreyle yataktan kalkamadı; ateşi vardı, başı dönüyor, migren ağrıları çekiyor ve midesi bulanıyordu. Yeniden sağlığına kavuşana dek, dört kilo vermişti.

Barty annesine yalan söylememişti aslında. Kuantum mucizesine inanan Agnes, onun sürekli olarak gördüğünü ve bunun bedelsiz gerçekleştiğini düşünmüştü. Onun, kendisinin artık karanlıktan tamamen kurtulduğu düşüncesiyle rahatlamasını ve yattığı yerde huzur bulmasını isteyen Barty de, bunun geçici bir görme olduğundan söz etmemişti. Yine karanlık dünyasına dönmüştü şimdi, 1983'e dek.

Bölüm 83

HER önemli günün görevi annesinin anısına yapılmaktaydı. Turtacı Bayan Servisleri için daima yeni formüller bulunuyor ve yeni yardımlar sağlanıyordu.

Barty'nin matematik dehası onlara çok yardımcı oluyordu tabii. Kör olmasına karşın, görenlerin görmediklerini kolayca algılayabilmekteydi. Tom Vanadium'la birlikte çalışırken, borsa tarihinde şimdiye dek görülmemiş çok başarılı yatırımlar geliştirmiş ve 1980'de yıllık ortalama olarak yüzde yirmi altı kâra geçmişlerdi. 1970'lerin enflasyonuna göre olağanüstü bir durumdu bu.

Agnes'ın ölümünü izleyen beş yıl boyunca, çok adlı aileleri hayli başarıya ulaşmıştı. Barty'yle Angel on beş yıl önce bir araya getirmişlerdi, ama o yağmurlu gecede Tom'un arka bahçede sözünü ettiği yazgı, kendisini göstermek için hiç acele etmiyor gibiydi. Barty görebilmek için acı vermeyen daha başka bir yöntem bulamadığından ötürü, hâlâ karanlık dünyasındaydı. Angel'ın, Cain'i ittiği büyük böceklerle dolu dünyaya bir başkasını itmesi için hiçbir neden yoktu. Yaşamlarında yer alan mucizeler yalnızca sevgi ve arkadaşlıkla ilgiliydi, ama her geçen günün sonunda, ileride mutlaka yeni mucizeler olacağına inanıyorlardı.

Barty'nin Angel'a evlenme teklif etmesine, onun bunu kabul etmesine ve evlenmelerine hiç kimse şaşırmamıştı, Barty'yle Angel evlendiklerinde, her ikisi de on sekiz yaşındaydı.

Fazla bir bedel ödenmesi gerekmeyen yalnızca bir saatlik sürede, gözlerinin olduğu dünyanın düşüncesinde yürüyen ve diğer dünyalardaki diğer Bartylerin gözlerini paylaşan Barty, Angel onun yanında mihraba doğru yürürken, kendisiyle birlikte yemin ederken ve evlilik yüzüğünü takması için ona parmağını uzatırken, en sonunda onu görebilmişti.

Yaradılışın sonsuz sayıdaki dünyalarında, Barty böylesine güzel ve ondan daha iyi kalpli hiçbir kadının olmadığına inanıyordu.

Törenin sonunda, yine karanlık dünyasına döndü. Karısının, onun her gününü aydınlatmasına karşın, 1986'nın Paskalyası'na dek bu dünyada yaşayacaktı yine.

Büyük, gürültülü ve neşeli evlilik töreni çitlerden arındırılmış bahçelerde sürdürülmekteydi. Annesinin adından öyle çok söz ediliyordu ki, bazen gerçekten de buradaymış gibi, onun varlığını yakından hissediyorlardı.

Birlikte geçirdikleri ilk gecenin sabah, ikisi de ne yapılması gerektiğini birbirine söylemeden, Barty'lye Angel birlikte sessizce arka bahçeye gittiler ve güneşin doğuşunu en yüksek kameriyeden izlemek için, meşe ağacına tırmandılar.

Üç yıl sonra, 1986 Paskalyası'nın pazar günü, efsanevi tavşancık onlara bir armağan getirdi ve Angel o gün kızı Mary'yi doğurdu. "Bu ailede güzel, sıradan bir ad olmasının zamanı geldi artık."

Yenidoğan kızını görmek isteyen Barty, diğer Bartylerin gözlerini paylaşırken, bu küçük, buruşuk yüzlü Mary'ye gün boyunca uzun süre bakıp durdu, ta ki dayanamamayacağı bir migren ağrısı başlayana ve konuşmakta zorlanana dek.

Bu konuşma zorluğu birkaç dakika içinde geçmişti, ama Barty bu zorlu görme çabaları sonucunda felç olacağından ya da daha kötü bir durumla karşılaşacağından korkuyordu.

1993 Mayısı'nın bir öğleden sonrasına dek karanlıkta yaşayan Barty için, en sonunda o gün bir mucize gerçekleşti; Tom Vanadium bunu yıllar önce görmüştü.

Angel heyecandan soluk soluğa kalmış bir halde onu ararken, Barty garajların üstündeki Turtacı Bayan ofisinde Tom Vanadium'la muhabbet ediyordu. Alttaki garaj yıllar önce ikiye bölündüğünde, üstteki daire de genişletilmiş ve Tom'a çalışabileceği ayrı bir mekân sağlanmıştı.

Tom şimdi yetmiş altı yaşında olmasına karşın, hâlâ Turtacı Bayan Servisleri için çalışıyordu. Bu kuruluştaki elemanların emeklilikle ilgili bir yaş limiti olmadığından, Peder Tom da ölene dek çalışmayı planlıyordu. "Ve eğer o gün turta dağıtım günüyse, siz bunları dağıtana dek cesedimi olduğu yerde bırakın. Dağıtımın aksamasından sorumlu olmam böylece," diyordu.

Üç yıl önce din adamlığı görevine geri dönen Tom, şimdi yine Rahip Tom'du ve isteği üzerine, Kilise onu Turtacı Bayan Servisleri kuruluşunun papazı yapmıştı.

Bir rastlantı sonucu, Barty'yle Tom o sırada, televizyonda görmüş oldukları bir kuantum fizikçisinden söz ediyorlardı; fizikçinin sunduğu bu belgesel program, yaratılan evrenin sırlarıyla kuantum mekaniğinin son

icatları ve moleküler biyoloji arasındaki gizemli ilişki hakkındaydı. Fizikçinin ve birkaç meslektaşının iddiasına göre, kuantum kuramı daha derinlemesine anlaşıldığında, ileride, bilimle yazgı arasında şaşırtıcı bir bağlantı olduğu ortaya çıkacaktı.

Telaşla ofise giren Angel, soluk soluğa kalmış bir halde, "Çabuk gel! İnanılmaz bir şey bu. Harika bir şey. Bunu görmen gerek. Anladın mı, Barty, bunu görmen gerek," dedi.

"Tamam."

"Bunu görmen gerek diyorum sana."

"Angel ne diyor?" diye sordu Barty, Tom'a. "Senin duyman gereken bir şey olduğunu söylüyor." İskemlesinden kalkan Barty, tıpkı o gün eğlence treninde yaptığı gibi belleğinde dünyasını aydınlatmaya çalışarak, Angel'la Tom'u merdivenlerin altına dek izledikten sonra onlarla birlikte, meşe ağacının gölgeliğinde kalan arka bahçeye gitti; her şeyi görebiliyordu yine.

Mary orada oyun oynuyordu. Barty yedi yıldan beri göremediği kızını görünce, neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Mary annesinin kopyasıydı; Angel'ın da üç yaşındayken en azından böyle görünmesi gerektiğini düşündü Barty… bu eve ilk kez 1968'de geldiği gün, mutfağı keşfederken ekmek kızartma makinesini bir Örtünün altında bulduğunda.

Eğer kızının görüntüsü onu dizlerinin üstüne çöktürürse, yedi yıldır göremediği karısının görüntüsü de onu çimenlerin üstüne sererdi.

Dört yaşındaki altın sarısı renkli av köpekleri Koko, çimenlikte sırtüstü yatmış, patilerini havaya kaldırmış, genç sahibesi Bayan Mary'nin onun tüylü karnını okşamasını bekliyordu.

"Tatlım," dedi Angel kızına, "az önce Koko'yla oynadığın oyunu göstersene bize. Göster bunu bize, tatlım. Haydi. Göster bize."

"Annem bunu fazla abartıyor," dedi Mary babasına. "Anneni bilirsin, böyledir işte," diye yanıtladı Barty. Bir sonraki uzun karanlıkta, küçük kızının ona destek olacak görüntüsünü belleğine iyice yerleştirmek isterken, hayli zorlanıyordu.

"Sen şu anda gerçekten görebiliyor musun, Baba?" "Evet, gerçekten görebiliyorum." "Ayakkabılarımı beğendin mi?" "Çok güzel." "Saçımın şeklini de…"

"Göster bize, göster bize, göster bize! " diye ısrar etti Angel.

"Tamaaam," dedi Mary. "Haydi oynayalım, Koko."

Onun arkasından yuvarlanarak ayağa kalkan köpek, eğlenmeye hazır bir halde kuyruğunu sallamaya başladı.

Mary'nin elinde, Koko'nun tüm gün mutlulukla bunun peşinden koşuşturacağı, eğer ona izin verilirse bunu tüm gece çiğneyeceği ve çıkan ciyak ciyak sesle ev halkını uykusuz bırakacağı sarı vinil bir top vardı. "Bu topu istiyor musun?" diye sordu küçük kız Koko'ya.

Koko topu istiyordu tabii, hem de çok. Onu kesinlikle elde etmek zorundaydı ve Mary topu ileriye fırlatır gibi yaptığı sırada harekete geçti. Ama birkaç koşuşturmadan sonra, Mary'nin topu fırlatmadığını fark eden köpek, kuyruğunu sallayarak geri döndü.

Mary tam o anda ileriye doğru koşarak, "Yakala bakalım beni!" diye seslendi ona.

Yön değiştiren Koko, harika bir dönüşle küçük kızın arkasından koşmaya başladı.

Mary de aynen onun yaptığı gibi kendi çevresinde döndükten sonra, bu kez aniden sola doğru döndü…

… ve ortadan kayboldu.

"Aman, Tanrım," dedi Tom Vanadium.

Kız ve sarı vinil top bir saniye önce buradaydılar. Bir sonraki saniye ise, sanki hiç burada değilmişler gibi, ortadan kaybolmuşlardı.

O sırada aniden duran Koko, şaşırarak, önce soluna, sonra da sağına baktı; sahibesi Bayan Mary'nin sesini duyabilmek için, sarkık kulaklarını hafifçe havaya dikmişti.

Mary köpeğin arkasında elinde topla bir anda ortaya çıkınca, şaşıran Koko ona doğru döndü ve yine bir koşuşturma başladı.

İyice afallayan Koko'yu annesiyle babasının yanına götürmeden önce, Mary üç kez ortadan kaybolmuş ve üç kez yeniden ortaya çıkmıştı. "Temiz iş, öyle değil mi?"

"Bunu yapabileceğini ne zaman fark ettin sen?" diye sordu Tom.

"Az önce," dedi küçük kız. "Ben verandada oturmuş Popsicle yiyordum ve bunu yapabileceğimi düşündüm."

Barty Angel'a, Angel da Barty'ye baktı; ardından, her ikisi de kızlarının önünde çimenlere diz çöktüler. Gülüyorlardı… ama sonra bu gülüşleri biraz değişti.

Her ikisinin de Angel'ın Enoch Cain'i itmiş olduğu büyük böcekler dünyasını düşündükleri kesindi. "Çok şaşırtıcı bir şey bu, tatlım, harika bir şey, yine de dikkatli olman gerekir," dedi Angel.

"Ama korkutucu bir şey değil ki," diye yanıtladı Mary. "Ben yalnızca bir süreliğine başka bir yere gidip, sonra geri dönüyorum. Bu tıpkı bir

odadan diğerine gitmek gibi bir şey. Orada sıkışıp kalacak değilim ya." Ardından, Barty'ye baktı. "Sen bunun nasıl olduğunu biliyorsun, Baba."

"Biraz. Ama annenin kastettiği şey…"

"Onların bazıları kötü yerlerdir belki," diye uyardı Angel kızını.

"Aa, tabii, biliyorum," dedi Mary. "Ama orası kötü bir yerse, bunu önceden hissedebilirsin ve böylece kötü olmayan bir sonraki yere gidersin. Çok zor bir iş değil."

Çok zor bir iş değil.

Barty kızını kucaklamak istiyordu. Ve kucakladı da. Angel'ı da kucakladı. Sonra da Tom Vanadium'u.

"Bir içkiye gereksinim duyuyorum ben," dedi Rahip Tom.

Küçük lamba Mary Lampion da, tıpkı annesiyle babası gibi evde eğitiliyordu. Ama yalnızca okuma, yazma ve aritmetik öğrenmiyordu. Yavaş yavaş, hiçbir okulda öğretilmeyen şaşırtıcı birçok yetenek geliştiren Mary, aslında bu dünyada olan, ama görünmeyen başka dünyalara seyahat edip durarak, oraları keşfetmekteydi. Yine karanlık dünyasında yaşayan Barty de kızının bu dünyalarla ilgili olarak anlattıklarını dinlerken, onun aracılığıyla sanki gözlerini hiç kaybetmemiş gibi, her şeyi görebiliyordu.

1996'nın Noel akşamı, aile akşam yemeği için oturma odasında toplandı. Buradaki mobilyalar kenara çekilmiş ve herkesin sığması için odanın bir başından diğerine dek üç masa yerleştirilmişti.

Masa hazırlandıktan, şaraplar kadehlere doldurulduktan ve Mary dışındaki herkes iskemlesine oturduktan sonra, "Ben şükran duasına başlamadan önce, kızım küçük bir gösteri sunmak istediğini söyledi bana," dedi Angel. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum, ama Mary şarkı söylemeyeceği, dans etmeyeceği ve şiir okumayacağı konusunda güvence veriyor."

Masanın başında oturan Barty, Mary'nin arkadan ona doğru yaklaştığını tam kendisine dokunacakken fark etmişti. Eliyle onun kolunu tutan Mary, "Baba, iskemleni masadan biraz uzaklaştırdıktan sonra, kucağına oturmama izin verir misin?" diye sordu.

Söylenileni yapan Barty, "Eğer bu bir gösteriyse, ben de bunun baş aktörüyüm demek," dedi. "Ama benim asla kravat takmadığımı unutma."

Mary, "Seni seviyorum, Baba," dedikten sonra, avuçlarını onun şakaklarına dayadı.

Barty'nin dünyası bir anda eskisi gibi aydınlanmıştı. Önce, ellerini onun şakaklarından çekerken gülümseyerek kucağında oturan Mary'sini, sonra

aile bireylerinin yüzlerini ve ardından, üstüne Noel süsleri ve titrek ışıklı mumlar yerleştirilmiş olan yemek masasını gördü.

“Sen artık hep göreceksin,” dedi Mary. “Diğer dünyalardaki senelerden alınan bir görme duyusu paylaşımı bu, ama bunu yitirmemek için herhangi bir çaba göstermene gerek yok artık. Baş ağrıları çekmeyeceksin. Hiçbir sorun olmayacak. Mutlu Noeller, Baba.”

O yıl otuz bir yaşında olan Barty Lampion, kısa süreli görmeler dışında yirmi sekiz yıldan fazla bir süre körlüğü yaşadıktan sonra, on yaşındaki kızı sayesinde, görme duyusuna yeniden kavuşmuştu.

1996’dan 2000’e dek geçen her gün boyunca sürdürülen görevler, Agnes Lampion’ın, Joey Lampion’ın, Harrison White’in, Seraphim White’ın, Jacob Isaacson’ın, Simon Magusson’ın, Tom Vanadium’un, Grace White’in ve Wally Lipscomb’un anılarını yaşatmak içindi; onlar çevrelerindeki kişilere öylesine çok şey vermişlerdi ki… ama belki de başka dünyalarda yaşamakla birlikte, bu dünyadan gitmişlerdi artık.

Üç sıfırlı yılın Şükran Günü yemeğinde, yine uç uca yerleştirilen üç masada oturdukları sırada, şimdi on dört yaşında olan Mary Lampion, balkabağı turtası hakkında ilginç bir açıklama yaptı. Kendisi dışında kimsenin gidemediği yerlere yaptığı seyahatlerde, bu sonsuz sayıdaki dünyaların ancak küçük bir kısmını keşfettiği büyüleyici yedi yılın ardından, tıpkı Barty’nin annesinin de ölüm yatağındayken oğluna söylediği gibi, hiç kuşkusuz sezinlediği bir şeyden söz ediyordu Mary; tüm bu dünyaların ötesinde, özel bir tek yer, parlak bir tek dünya vardır. “Ve bana yeterli bir süre verirseniz, oraya da nasıl gidileceğini bulur, o dünyayı görürüm.”

Paniğe kapılan annesi, “Ama ölmeden,” dedi.

“Aaa, tabii,” diye yanıtladı Mary, “ölmeden. Oraya gitmenin kolay bir yolu bu. Ben bir Lampion’ım, öyle değil mi? Eğer bundan sakınmak istesek bile, kolay yolu mu seçeriz biz? Meşe ağacına tırmanmak için, babam da en kolay yolu mu seçmişti?”

Barty bir tek koşul öne sürdü. “Ölmeden… ve geri gelebileceğinden emin olduğun zaman.”

“Eğer oraya gitmeyi başarırsam, geri dönerim,” diye söz verdi Mary ailesine. “Konuşacak ne çok şey olacağını bir düşünsenize. Belki de Öbür Dünya’dan yeni turta tarifleri bile alabilirim.

Ejderha Yılı olan 2000’in ardından, sessizce Yılan Yılı geliyor ve ondan sonra da At Yılı. Her geçen gün, bizden önce ölenlerin anısına görevler

sürdürülüyor; kendi görevlerini sürdüren Mary de sizlerin arasında. Onun ne kadar özel birisi olduğunu şimdilik yalnızca ailesi biliyor. Ama çok önemli bir günde, bunu herkes öğrenecek.

YAZARIN NOTU

Bazı anlatımsal etkiler oluşturmak amacıyla, kitabımda San Francisco'daki St. Mary Hastanesi'nin kat planından ve iç mekânından söz ettim biraz. Bu romanda adı geçen St. Mary görevlileri tümüyle hayalidir ve kendilerinin ne geçmişte ne de gelecekte burada çalışmış ya da çalışacak olan kişilerle herhangi bir ilgileri vardır.

Gerçeğin niteliğiyle yazgının bağdaşması ve özellikle yaratılan evren kavramı konusunda kuantum mekaniğinin ortaya koyduğu kuramı ilk gözlemleyen kişi ben değilim. Benden önce birçok değerli fizikçi bu konudan söz etti. Ama anladığım kadarıyla, insan ilişkilerinin kuantum mekaniğini yansıtması kavramı bu kitap aracılığıyla açıklanıyor: Her insan yaşamı bir diğeriyle girift bir biçimde bağlantılıdır; tıpkı atomdan küçük moleküllerin birbiriyle bağlantılı oldukları gibi; her belirgin karmaşanın altında garip bir düzen vardır ve kuantum ustalarının da söylediği gibi, "uzak mesafedeki etkiler" insan toplumunda atomik sistemler, moleküler sistemler ve diğer fizik sistemleri olarak gözlenebilirler. Bu romanın kahramanlarından Tom Vanadium, kuantum mekaniğinin karmaşık durumlarını kitabın bir tek bölümünde, birkaç cümleyle basit bir şekilde açıklamaya çalıştı, çünkü bir roman karakteri olduğunu anlamamasına karşın, kendisinin okuyucuların hoşuna gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu romanı okuyan her fizikçinin onu rahmetle anacağını umarım.

YAZAR HAKKINDA

New York Times'a göre en iyi satanlar listesinde daima ilk sırada yer alan bitapların yazarı olan DEAN KOONTZ, karısı Gerda'yla birlikte, Güney California'da yaşamaktadır.

BİTTİ